

POUTNÍ KNIHA.

Modlitby a písně.

Sestavili

František Korec,
farář v Řeznovicích.

Dr. Tomáš Korec,
katecheta na c. k. II. českém
gymnasiu v Brně.

Veškerých „Dědictvím sv. C. a M.“ vydaných spisů čís. 39 na rok 1893.

Cena 1 zl. 50 kr.

V BRNĚ, 1893.

V komisi K. Winikra v Brně, Bedř. Grosse v Olomouci a
Frant. Řivnáče v Praze.

Nákladem „Dědictví sv. Cyrilla a Methoda.“

Tiskem papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských v Brně.

Sv. Cyrill a Method.

Č. 5346.

Důstojnému pánu

*Vladimíru Šťastnému, starostovi „Dědictví
sv. Cyrilla a Methoda“*

v Brně.

*Přihlížejíc k žádosti ze dne 26. listopadu 1893
schvaluje biskupská konsistoř předloženou sobě „Poutní
knihu“ a přeje, aby dílo toto dlouhé a úsilovné práce
hojného užitku mezi věřícím lidem přineslo. Spolu
pak dosvědčuje, že odpustkové modlitby, v knize této
uvedené, jsouce věrnými překlady modliteb v „Raccoltè
di orazioni e pie opere“ obsažených, spolehlivými a
správnými jsou a že odpustky za modlitby tyto —
jak na str. 27. udáno jest — i dušem v očištění způ-
sobem přímluvy přivlastniti lze.*

*Dáno v biskupské konsistoři v Brně dne 30. listo-
padu 1893.*

Dr. Fr. Zeibert,
kapit. děkan.

Homolka,
sekretář.

Předmluva.

Vydávaje tuto poutní knihu výbor „Dědictví sv. Cyrilla a Methoda“ hleděl vyhověti naléhavé a dávno již cítěné potřebě. Jestliť obecně známo, jaká to spousta písní nevhodných a nevkusných, ano i pobožností a promluv méně přiměřených byla se časem vloudila do různých těch poutních knížek našich „starších bratrů“, tak že již samu poutní pobožnost v lehkost a nevážnost uváděly. Nezbytná podmínka k nápravě byla v y d a t i ř á d n o u p o u t n í k n i h u.

Proto výbor „Dědictví sv. Cyrilla a Methoda“ již ode mnoha let na vydání takové knihy pomýšlel; ale teprve roku 1887. a 1888. vydán byl první díl poutní knihy, obsahující ve dvou svazcích historický popis nejznamenitějších poutních míst z pera důst. p. Karla Eichlera, tehdáž faráře Veversko-Bytyšského, jenž tuto část poutní knihy zpracovati ochotně se podvoliv, zdárně práci tu provedl. Druhou část, t. j. vlastní poutní knihu, pobožností a písně obvyklé obsahující, zpracovati odhodlal se zvěčnělý dp. K a r e l B a č á k, tehdáž kazatel český u sv. Michala v Brně. První péčí jeho bylo, aby text starých písní důstojně byl přepracován. Na jeho žádost podjal se

práce této dp. P Bruno Sauer O. Praem., jenž upravil 106 písní. Zatím stal se dp. Karel Bačák farářem v Třešti, kdež v práci chtěl pokračovati; byl však náhle Hospodinem na věčnost povolán. Dílo sotva začaté bylo tím znova přerušeno, až se ho podjal roku 1891. dp. František Korec, farář v Řeznovicích, a bratr jeho ze studií římských se navrátilší, Dr. Tomáš Korec, tehdaž za kaplana mu přidělený, kteří pak šťastně obtížné dílo dokonali, tak že již počátkem roku 1893. rukopis výboru a nejd. biskupské konsistoři Brněnské ku schválení předložiti mohli.

Hlavním účelem bylo podati lidu našemu knihu praktickou, které by na oblíbených poutích svých skutečně a rád užíval, a jež by mu vyhovovala jak co do modliteb, tak co do písní tou měrou, že by mu poskytla náhradu za každou jinou poutní knihu posavadní. Nebylo tudíž tak přihlížeti k vysoké ceně poetické a hudební, nýbrž více ku jadrnosti a přesnosti modliteb a rozjímání a ke slohové i rytmické správnosti písní, jakož i k poměrné alespoň důstojnosti nápěvů. Bylo též pokud jen možno šetřiti obyčejův a řádů na poutích obvyklých, jakož i písní lidu známých obsahem i nápěvem. Proto zaměněny u starých písní jen příliš trivialní melodie, jiné znárodnělé ponechány, byť i velké ceny neměly.

Za základ nové poutní knihy položena stará „Cesta Cellenská“ a „Příloha k Cestě Cellenské“. Písně kramářské a nevhodné vyloučeny, všechny ostatní pak přepracovány a rozmnoženy novými (jako jsou Velehradské, Hostýnské, Vranovské, Tu-

řanské, písně k našim sv. Patronům atd.). Povstala takto sbírka písní tak bohatá (celkem 299 v celé knize), že netřeba zajisté sahati vůdcům pouti k jiným písním bezcenným.

Co se modliteb a pobožnosti týká, má kniha podobu zcela novou. Některé pobožnosti staré musily vymítěny býti (jako na př. pověstné loučení poutníků s P. Marií a j.). Za to jest v knize jiných modliteb a pobožností veliké množství, z nichžto přemnohé vzaty jsou ze spisů sv. Otců, veliká většina pak pečlivě a věrně přeložena z „Raccolty“.*) Modlitby a pobožnosti z Raccolty vzaté jsou všechny odpustkové s doklady příslušných dekretů Stolicе apoštolské a sv. Kongregace odpustků, čímž nabývají veliké ceny

Poutní kniha má tři díly. První a druhý díl obsahuje modlitby, rozjímání a pobožnosti, třetí pak díl písně. O tento třetí díl nemalých zásluh získali sobě kromě pořadatelův oni p. t. pánové, kteří s tak velikou ochotou všecky téměř písně někdy i vícekrátě přepracovali a co do obsahu, slohu i rythmu co možná bezvadnými učinili. Jest to na předním místě důst. p. Frant. Klinkáč, kons. rada a farář v Telnici, jenž nejen složenou na něho od nejdůst. konsistoře revisi písní s největší pozorností vykonal, ihned čeho třeba bylo popraviv, nýbrž i sám 70 písní buď zcela přepracoval nebo novými nahradil. Jest to dále již jmenovaný důst. p. P Bruno Sauer, kněz kanonie Strahovské,

*) Raccolta di orazioni e pie opere, per le quali sono state concesse dai Sommi Pontefici le ss. indulgenze. Roma. Tipografia poliglotta della S. C. di Propaganda Fide. 1886.

který, jak již svrchu podotknuto, byl prvním, neméně pilným a dovedným upravovatelem písní poutnických. Ostatní písně pomáhali kromě podepsaného u větším menším počtu upravovati vel. pp. Frant. Skalík, koop. v Želechovicích, Jak. Pavelka, koop. v Rudíkově, Ant. Knotek, koop. v Pasece, Stanislav Prudík, koop. ve Slavkově a j. Všem vzdává výbor „Dědictví sv. Cyrilla a Methoda“ povinné, vroucné díky.

Co do nápěvů sluší přední díky vzdáti panu Frant. Musilovi, varhaníku na dómě v Brně, za složení přčetných nových nápěvů (vedle něho přispěli několika nápěvy též p. prof. Al. Vlk, dp. katech. Max Škoda, p. uč. Bohumil Šťastný a j.). — Zvláštních pak zásluh zjednal si dp. Dr. Frant. Kolísek, vikář na dómě, pečlivě provedenou revisí a opravou, přčasto i přepracováním nápěvů, při čemž podle nařízení nejd. bisk. konsistoře kromě podepsaného také dpp. Fr. Klinkáč, Fr. Korec a P. Alois Slovák O. S. A. byli nápomocni. Běželoť zejména o to, aby nápěv s textem rytmicky úplně se shodoval, čehož při dosavadních písních nikterak šetřeno nebylo.

Takto za pilné a svědomité práce dokončeno s pomocí Boží dílo, jež nebude snad dokonalým, ale přece zajisté dobrým prostředkem odstraniti při poutích, co nebylo lze chváliti, a napomáhati k většímu zvelebení a důstojnému konání pobožností našemu lidu tak milých. Ovšem nabyla kniha poněkud většího objemu; komu však by to vadilo, může ji docela dobře též rozdělití vazbou na dva díly: modlitby a zpěvník. Proto i tentokráte bylo upuštěno

od obvyklé tuhé vazby, aby každý sám podle své vůle mohl si přiměřenou vazbu opatřiti. Rozdělení takové a lepší vazba vůbec doporučuje se i proto, že část první velmi dobře poslouží též i mimo pouť za výbornou knihu modlicí a rozjímací, obsahující všechny domácí i kostelní pobožnosti a řadu pěkných rozjímání.

Svatí Cyrille a Methode, vy první apoštolští poutníci po vlastech našich, vyproste i tomuto podílu Dědictví svého hojného požehnání v lidu našem ke cti a chvále Boží a k oslavě blahoslavené Panny Marie.

V Brně, v den sv. Klementa Řím. 1893.

Vladimír Šťastný,

starosta „Dědictví sv. Cyr. a Meth.“

Některé pokyny vzhledem k dennímu pořádku na pouti.

Poněvadž tato poutní knížka není sestavena jenom pro jedno poutní místo, nýbrž jest knihou všeobecnou, které možno upotřebiti na všech poutích, nelze tu ovšem stanoviti pořádku určitého, dle něhož by se poutníci přesně řídili. Jsou tu jenom všeobecně naznačeny věci, které se na všech poutích každodenně konati mohou.

Když se byli poutníci po nočním odpočinku shromáždili, modlí se společně modlitby ranní (Otčenáš, Zdrávas, Věřím v Boha, Anděl Páně, Anděle Boží). Potom předčítá starší bratr každodenní „ranní modlitbu na cestě“ str. 35. — A poněvadž doba ranní nejlépe se hodí k modlitbě rozjímavé, může starší bratr ihned po modlitbě ranní předčítati některé z 15 rozjímání, jež pro ten den uzná nejprůhodnějším. Když byl rozjímání přečetl, ať se vydají poutníci na cestu a sami u sebe asi 10 minut rozjímají o tom, co právě slyšeli, aby každý mohl učiniti předsevzetí pro budoucnost. Uzná-li to však někdy starší bratr průhodnějším, může rozjímání předčítati i v jinou dobu denní.

Potom se zanotí některá z písní ranních a hned po ní začne se modliti andělský růženec, jak naznačeno na str. 119. Celý pak den věnují poutníci službě Boží, pějíce ke cti a slávě Jeho, k slávě nejbl. Panny Marie, svatých a světic Božích rozličné písně z dílu III., modlíce se jednotlivé růžence (str. 119—193), koruny (díl II.) a jiné pobožnosti konajíce. Výběr písní a pořádek, v jakém jednotlivé růžence a pobožnosti za sebou následují, jest ovšem úplně ponechán na vůli vůdci processí. Upozorňujeme zde pouze na chybu, které se dopouštějí někteří starší bratři: pro velikou totiž zálibu ve zpěvu málo konají modliteb a pobožností, skoro ustavičně jenom písně pějíce. Budiž tedy v této příčině zachována zlatá cesta prostřední, a zpěvy a pobožnosti střidejtež se stejnou měrou. Budiž zde také podotknuto, že nezáleží na tom, kolik růženců, korun atd. se poutníci pomodlí, nýbrž na tom, jak se je pomodlí; lépe jest zajisté modliti se méně a dobře, než modliti se mnoho a kvapně, že často srdce neví, co ústa vyslovují.

V poledne, před jídlem a po jídle, jakož i večer vykonejtež poutníci zase společně modlitby v rodinách křesťanských obvyklé. Po modlitbách večerních předčítá starší bratr každodenní „večerní modlitbu na cestě“, str. 37. a může — dle chvalitebného obyčeje poutníků — pobožnost denní skončiti litaniemi za duše v očistci (str. 425.).

Ú v o d.

Co jest pout'?

Poutí nazýváme cestu, kterou katolický křesťan podniká se zbožným úmyslem, aby navštívil nějaké místo, Bohu, nejblahoslavenější Panně Marii, nebo některému svatému zasvěcené, a na tomto místě pobožnost vykonal. A za jakým účelem koná křesťan tuto cestu? Aby si vyprosil nějaké zvláštní milosti a pomoci v duchovních anebo tělesných potřebách, aneb aby si vyžádal útěchy a posily v utrpeních, která ho stíhají, neb aby vyplnil slib Bohu učiněný, nebo konečně by za přijatá dobrodiní Bohu poděkoval.

Zvyk, putovati na místa Bohu zvláště milá, jest prastarý. Písmo svaté nám vypravuje, že již patriarchové a proroci Starého Zákona navštěvovali taková svatá místa a konali tam oběti, pevně jsouce přesvědčení, že na těchto místech spíše než jinde budou od Boha vyslyšeni. Zbožný Elkana putoval s neplodnou manželkou svou do Sila a hle — Anna vyprosila si tam vřelou modlitbou syna.

Hospodin sám označil lidu svému vyvolenému stánek úmluvy a později chrám jerusalémský jako místa, kdež bude měrou hojnou udělovati milostí

svých všem, kdož by Ho tam o ně prosili. „U sly šel jsem modlitbu tvou,“ pravil Bůh Šalomounovi (2. Paral. 7.), „a vyvolil jsem sobě místo toto za dům oběti, aby bylo jméno mé tam na věky, a by tu byly oči mé i srdce mé po všecky dny.“

Božský Spasitel náš, Kristus Ježíš, sám také příklad dal nám a putoval ku hlavním slavnostem do chrámu jerusalémského. S Ním putovala nejsv. Jeho Matka i pěstoun Jeho, sv. Josef, s Ním chodívali apoštolové a učeníci. Když pak Zákon Starý byl zrušen a Nový nastal, tu teprve pouti znamenitě se rozmohly Nesčíslné množství křesťanů jalo se navštěvovati ona posvátná místa, kde Spasitel náš žil, učil, trpěl a na kříži umřel. Sv. Jarolím, jenž sám po mnoho let žil v Betlémě, píše: „Nelze vypočítati všech těch biskupů, mučeníkův a jiných, svatostí a učeností vynikajících mužů, kteří od nanebevstoupení Kristova až do našich dnů do Jerusalema přišli a ona přesvatá místa navštívili .“ Právě tak četně putovali křesťané též na jiná místa, jako na př. ku hrobům knížat apoštolských do Říma, ku hrobu sv. apoštola Jakuba do Compostelly, ku hrobu sv. Kateřiny na horu Sinai, do svatého domku lauretanského v Italii atd. atd.

V dobách našich pouti nejen nezanikly, naopak jsou v nejkrásnějším rozkvětu. Kdož nezná proslavených poutních míst marianských, Čenstochova, Marie Celly, Hostýna, Vamberžic, zvláště však Lourdu? Kdož neví, že tisíce a tisíce zbožných katolíků putují každoročně na tato místa, kde „Máti Boží divy tvoří“, t. j. kde Bůh na přímluvu nejbl. Panny

— —

Marie zázračně pomáhá nesčíslným dítkám svým
v potřebách tělesných a duchovních?

Nelze nám ovšem mlčením pominouti, že právě za našich dob jest také mnoho lidí, kteří pouti zavrhují a všemožně proti nim brojí. Poutěmi mrhají prý se zbytečně peníze, ubíjí drahocenný čas, zanedbává se mnoho pilných prací atd. Nejčastěji však slyšeti od takových lidí, že, chce-li prý se někdo modliti, může to učiniti doma ve svém chrámu a netřeba mu toulati se světem. Co jest nám souditi o podobných výtkách? Řekněme to bez obalu. Lidé, kteří tak mluví, sami víry nemají a rádi by také jiným vyrvali tento drahocenný poklad. Důvody, kterými pouti zavrhují, nejsou než jednou ze zbraní ďábelských, které jim nepřítel duší lidských podává, by ve jménu jeho a pro něho bojovali proti království Božímu na zemi. Ďábel dobře ví, že pravá pouť jest mocným prostředkem, abychom na cestě ctnosti pokročili — a proto jí nenávidí; ví, že na poutích přemnoho duší uniká jeho osidlům — a proto je hledí překaziti svými pomocníky, lidmi nevěřícími a bezbožnými.

Kdybychom jinak nemohli dokázati, že pouť jest skutek chvály hodný a Bohu milý, již to by nám dostačilo, že církev svatá, tato neomylná učitelka a vůdkyně naše, po všecky doby uznávala veliký prospěch z poutí plynoucí a hájila jich proti útokům nepřátel. Ona otevřela poklad sv. odpustkův a podařila jimi některé větší pouti (do Říma, do Jerusáléma a ku hrobu sv. Jakuba do Compostelly),

ano za veliká provinění ukládala hříšníkům, aby nějakou pouť vykonali.

Na církevním shromáždění v Basileji (r. 1433.) Egidius Carlier hájil poutí proti Husitům a uvedl osm důvodů, proč pouti veškeré chvály zasluhují: býváme jimi povzbuzeni, abychom ctností svatých a světic Božích následovali; pobožnost naše bývá zvýšena; stáváme se účastnými zásluh svatých a býváme podporováni jejich mocnou přímlovou; v modlitbě déle pamatujeme na Boha; světce a světice Boží ctíme za jejich boje zde na zemi; u přítomnosti svatých a před celou církví důrazněji dáváme na jevo svou víru; posloucháme hlasu sv. matky církve katolické, jež nám pouti za pokání ukládá.

Lidstvo v tomto údolí slzavém podrobno jest přechetným trampotám a svízelm, jež mu jest trpěti jako pokutu za hřích. Ký div, že hledá pomoci a potěchy! Zde jest ubožák, stížený těžkou nemocí. Zkusil již všemožných prostředků, by se uzdravil. Radil se zkušených lékařů, nelitoval peněz za léky, jel do krajin teplejších — všechno nadarmo. Kdož by mu zazlival, že se ještě nevzdává veškeré naděje, že putuje na to neb ono místo posvátné, kde již tolik nemocných zázračně bylo uzdraveno? Kdo by se divil, že hledá pomoci u Boha, ani mu lidé pomoci nemohou; že se utíká tam, kde již mnoho jiných bylo vyslyšeno? — Jiného stihá neštěstí za neštěstím. Při veškeré přičinlivosti hospodářství hyne, dítky jsou nezdárné, mnoho jiných křížů ho tíží: ve své úzkosti volá k Bohu, koná pouť — a Bůh slyší jeho vzdechy, přijímá jeho oběť, pomáhá, neb

aspoň dodá mu síly, by kříž na něho seslaný snášel trpělivě, s odevzdaností do Jeho svaté vůle.

I kdyby však se nám vedlo sebe lépe, kdybychom byli hojně nadáni statky pozemskými a těšili se z pevného zdraví — pouť nábožně vykonaná bude nám přece s prospěchem nemalým, neboť jest nám mocným prostředkem, abychom ve službě Boží byli horlivější a pokračovali rychleji na cestě ctnosti a dokonalosti. Člověk se podobá hodinám, které jest nám čas od času natahovati, nemají-li se zastaviti, protože závaží vlastní svou tíží ustavičně dolů klesá; podobá se vystřelenému šípu, jenž, kdyby z počátku sebe rychleji do výše letěl, přece poněmhu zase k zemi padá. Tak jest i se člověkem. Úkolem jeho zde na zemi jest, sloužiti Bohu a po cestě jeho přikázání kráčet k nebesům. Kdyby počátku sebe rychleji spěchal, poněmhu začne umdlévati, a nemá-li klesnouti, potřebuje posily. Té mu se dostává především milostí Boží; nabývá jí však také tím, že má cíl svůj ustavičně na zřeteli. Vzpomínka na věci poslední, na smrt, soud, peklo a nebe, bude mu zajisté mocnou pobídkou, by nedbal trní a bodláčí, které mu úzkou cestu do vlasti nebeské znesnadňuje; bude mu silnou zbraní proti nepřátelům, kteří mu se v cestu staví; osladí mu všecky trpkosti a zachrání ho přede hříchem.

Z té příčiny konají kněží řeholní i světští každoročně tak zv. cvičení duchovní, která nejsou než jakousi obrodou života duchovního a prostředkem k dokonalosti mravní. Čím jsou kněží tím tato cvičení, tím jsou lidu prostému missie a pouti, neboť v této době více než jindy rozjímá křesťan o cíli

svém posledním. Jak dobré a spasitelné jest, zanechá-li člověk na nějaký čas svých prací a záležitostí tělesných za tím účelem, aby se výhradně zabýval prací nejdůležitější — spasením své duše; zapomene-li na všecken ostatní svět, aby obcovoal jedině s Bohem a rozjímal o cíli svém, životě věčném! Na pouti vidí tolik bratří a sester, kteří touže práci konají a dobrým příkladem ho předcházejí; vidí jejich zbožnost a tím také sám ku větší horlivosti ve službě Boží bývá povzbuzen. Na místě posvátném, kde se scházejí tisíce a tisíce poutníků rozličných národností, kde všichni v nejhlubší pokoře líbají půdu domu Božího, pějí písně svaté a vřelou modlitbou jednomyslně Boha o pomoc prosí; na místě, kde tolik obrazův a památných tabulek hlásá výmluvně zázraky dobroty Boží — na tomto místě bude víra poutníková oživena, důvěra jeho zvýšena, zbožnost rozmnožena, láska rozplameněna. V této době, na pouti zajisté očistí duši svou ode všech skvrn hříchův, učiní mnoho dobrých předsevzetí, utvrdí se v dobrých úmyslech, učiní nový veliký krok na cestě ctnosti — a posílněn i osvěžen vrátí se pak ku svým obyčejným pracím.

Pouť jest také skutkem kajicnosti a pokání. Kdo z potomkův Adamových může říci, že hříchu nemá? Komu tedy netřeba se káti za hříchy, jimiž Boha urazil? Pouť s úmyslem pravým a v duchu sv. církve vykonaná, jest zajisté spojena s mnohými obtížemi a nepříjemnostmi. Snášeli-li je poutník z lásky k Bohu a s úmyslem, že chce činiti pokání za své hříchy, koná zajisté skutek záslužný, přináší oběť, kterou Bůh s radostí přijme.

Poutí možno však hájiti také se stanoviska přirozeného. Kdo může ve zlé vykládati lidem prostým, přerušili-li jednou za rok svůj obyčejný způsob života, zanechají-li na několik dní svých prací klopotných, zbaví-li se starostí o chléb vezdejší a putují do krajin jiných, aby se na těle i na duchu zotavili a pak zase s novými silami ku svému obyčejnému zaměstnání se vrátili? Bohaté a vznešené osoby — mezi nimi též mnoho takových, kteří proti poutím všemožně brojí — konají každoročně nějakou cestu do zemí cizích, do lázní, do znamenitých měst, buď aby zdraví porušené zas upevnili, neb i pouze pro své vyražení, aby nové kraje spatřili a krásou i památkami jejich se pokochali. A prostému křesťanu nebylo by dopráno vykonati také nějakou malou cestu, nějakou pouť — ne jen ku zotavení svého těla, nýbrž i ku prevelikému prospěchu své duše?

Z toho, co dosud řečeno, vysvítá jasně, jak liché jsou námitky, od vlažných křesťanův a od lidí nevěreckých proti poutím činěné.

Poutěmi mrhají prý se zbytečně peníze. Kdo zná spořivost skoro přílišnou velké většiny našich poutníků, zajisté se podiví, jak může někdo z této příčiny býti nepřitelem poutí. Ostatně rozumí se samo sebou, že pouť není nádhernou hostinou, na níž by se požívalo vzácných lahůdek, nýbrž skutkem kajcnosti, jenž nám ukládá, bychom žili co nejstřídměji a z lásky k Bohu tělu svému rádi něco odepřeli. A není to veškeré chvály hodno, obětuje-li křesťan nějaký groš, aby získal prevelikých pokladů milosti Boží, již se mu na pouti dostává měrou nejhojnější?

Poutěmi ubíjí prý se drahocenný čas a zanedbává mnoho pilných prací. — Ti, kteří tak mluví, sami nelitují času, běží-li o to, by si dopřáli nějakého vyražení. Hříšníci užívají dne i noci k tomu, by ukojili tělesné náruživosti, maří čas nešlechtnostmi a prostopášnostmi — a katolickému křesťanu by nebylo dovoleno obětovati několik dní práci nejušlechtilejší a nejdůležitější? Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, a na duši své zkázu trpěl? Poutník může s dobrým svědomím následovati hlasu Pravdy věčné, božského Spasitele našeho, jenž dí: „Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a vše ostatní bude vám přidáno.“ Ostatně podotýkáme, že nikdo neputuje v tom čase, kdy na něho naléhá práce, které nelze odložit, a putuje-li přece, zajisté má někoho, kdo by za něho práci tu vykonal.

Zbývá ještě námitka nejobyčejnější „Kdo se chce modliti, může to učiniti doma, a netřeba mu toulati se světem.“ Na tu odpovídáme slovy svatého Augustina. Tento veliký učitel církevní píše ve svém dvacátém listu proti Faustovi takto „Uctíváme svaté navštěvující místa, která jim ke cti a slávě Boží byla zřízena, poněvadž víme, že Hospodin na některých místech skrze své svaté mnoho zázraků činí, kterých na jiných místech činiti nechce; neboť On rozděluje své dary jak sám chce.“

Jest ovšem pravda, že každý člověk může a má se doma modliti; ale zároveň nelze též popřít, že Bůh některá místa zvláště sobě vyvolil, kde milostí svých měrou hojnější uděluje a zázraky činí. Kdo by to popíral, úmyslně by oči své pravdě za-

víral a rovnal by se lidem, kteří říkají, že nás Bůh všude slyší a proto že není třeba choditi do chrámu Páně. Takoví lidé se vůbec nemodlí a na Boha nemyslí.

Má-li však pouť prospěti, třeba ji konati

1. s pravým úmyslem,
2. v pravé době,
3. pravým způsobem.

Jako ve všem, jest nám i v této příčině nej-dokonalejším vzorem sám božský Spasitel Ježíš Kristus se svou nejbl. Matkou a pěstounem svatým Josefem na cestě do chrámu jerusalémského. Od této nejsv. rodiny uchte se poutníci putovati! Roz-jímejte v duchu, s jakým úmyslem oni putovali a jak putovali; co asi na cestě mysli, co mluvili, co konali, jak se cestou a ve chrámu chovali, a za-řídíte-li pouť svou podle jejich vzoru, pak zajisté bude se společnost vaše aspoň poněkud podobati nejsv. rodině; vaše pouť bude andělům k radosti, Ježíš a Maria budou s vámi.

Nebude snad na škodu, připomeneme-li poutníku způsob, jak putoval sv. Karel Boromejský, arcibiskup milánský. Světec tento si umínil, že z Milána pěšky poputuje do Turina, by tam uctil ostatky přčetných sv. mučeníků, již tam odpočívají. Zvoliv sobě společníky, předepsal jim především pravidla i pořádek, jež měli cestou zachovávat. Když nastal den odchodu, kněží vykonali nekrvavou obět mše svaté, nekněží pak se posilnili pokrmem andělským, Tělem Páně. Svatý kardinál udělil svým domácím

požehnání a rozloučiv se s nimi, vydal se s druhy svými na cestu. Pořádek, jaký na pouti zachovávali, byl následující: Každodenně před úsvitem po mši svaté dva a dva vycházeli ze chrámu, rozjímajíce v duchu o předmětu, jejž jim P. Adornus, zpovědník Karlův, ve krátké řeči vyložil. Po rozjímání začali vespolek rozmlouvati o tom, co každému z nich, když o předmětu uloženém rozjímali, na mysl připadlo. Pak střídavě zpívali žalmy, nebo se modlili růženec. Přišedše do osady, kde jim bylo jídlem a nápojem občerstviti tělo, odebrali se především do chrámu Páně, kdež arcibiskup kleče hodinky se pomodlil. Oběd byl skrovný, kořeněn svatou rozmlouvou nebo četbou. Jakkoliv svatý muž chatrného byl zdraví, snášel ochotně všelike nepohodlí, jakého jim bylo cestou i v hospodách zakoušeti. Často u stolu sám předčítal, často průvodce své svatým napomenutím povzbuzoval. často v bídne chaloupce nocoval, srdečně se raduje z toho, že jest mu dopřáno pro Boha něco trpěti.

Když pak přišli do Turina, s jakou to zbožností sluha Boží uctil ostatky svatých! Po celý týden, co se tam zdržel, sotva ho kdo viděl co jiného konati, než zpívati, modliti se, mši sv. sloužiti, slzeti. A když ukojil žízeň svého ducha, s touž pobožností, touž kajeností vracel se domů.

Chceš-li tedy opravdu vykonati pouť Bohu milou a sobě prospěšnou, konej ji

1. s pravým úmyslem, t. j. z pohnutek náboženských, nadpřirozených a se srdcem kajícím. Takového úmyslu by zajisté neměl, kdo by se vydal na pouť jen ze zvědavosti a všetečnosti; jen z le-

nosti, by se vyhnul práci, kterou by mu doma bylo konati; z pokrytectví, aby od jiných za nábožného byl považován; nebo snad — což se také velmi často stává — jen proto, by si na pouti od milosrdných spolupoutníků hodně mnoho mohl vyžebrať: všechny takové pohnutky jsou zavržení hodny. Nej-smutnější by však bylo, kdyby se někdo s Absalonem v Hebronu proti Bohu spiknouti chtěl, t. j. kdyby někdo jen proto na pouť se vydával, aby na cestě měl lepší příležitost ku hříchu, aby mohl ukojiti hříšné žádosti, kterých doma pro přísný dozor rodičů nebo představených ukojiti nemůže. Té ohavné svatokrádeže! Člověk takový ať se rychle vrátí domů, by snad pro něho neodvrátil se Bůh ode všech ostatních, a jemu aby pouť místo dobrodiní nepřinesla zlořečení, místo požehnání kletby, místo milosti věčného zavržení!

2. V pravé době. Zvol si čas, kdy nemáš pilné, neodkladné práce a nezanedbáš žádné důležité povinnosti svého stavu. Manželé neměli by tedy zároveň putovati, leč v tom případě, že místo sebe ustanoví spolehlivého zástupce, jenž by doma bděl, by dítky a čeládka obvyklou kázeň zachovaly a něčeho nepatřičného se nedopustily. Podřízení (čeládka) nekonejtež nikdy pouti bez výslovného dovolení svých představených; dítky teprve tehda, až dosáhnou přiměřeného věku a nabudou dostatečných sil.

Pravým způsobem. Není sice hřích jeti až k místu poutnímu — ale pravá pouť to také není. Pouť jest skutkem kajicným a proto budiž konána pěšky. Tím ovšem nechceme říci, že by se vůbec nemělo jezdit — sice by málo komu

bylo možno vykonati nějakou velikou pouť do zemí vzdálených (na příklad do svaté země, do Říma, do Lourdu atd.) a osobám slabým a nemocným vůbec by nebylo lze putovati. Každý měj zřetel na své síly tělesné a podle nich se řiď. Nejednal by moudře, kdo by se příliš namáhal a tím snad nějakou těžkou nemoc sobě způsobil. Churavé, slabé a starší osoby ať si buď za cíl pouti své zvolí nějaké bližší místo, nebo jedou-li, ať aspoň poslední malý kousek cesty pěšky a nábožně vykonají. — Mládenci a panny nikdy neputujte společně; mladá děvčata nikdy sama, nýbrž vždycky pod dozorem nějaké starší, zbožné osoby ženského pohlaví. — Cestou chovej se každý skromně, mravně, příkladně; modlitba budiž hlavním zaměstnáním poutníků. Po čas odpočinku ať se mluví co nejméně, nikdy však lekovážně a šprýmovně. Co do pokrmu a nápoje budiž každý střídmy, avšak neodpírej tělu svému potřebné posily. — Na místě posvátném využítkuj dobře času k horlivé modlitbě, očist skroušenou zpovědí duši svou od všeliké skvrny hříchu a přijmi nábožně Tělo Páně. Toto zvláště důrazně připomínáme, poněvadž se často stává, že poutníci, ačkoliv by mohli, svatých svátostí nepřijmou. Taková pouť vlastně poutí není, poněvadž byla opomenuta věc nejdůležitější. Není-li však poutníkům možno na posvátném místě déle prodlet, ať raději vynechají některou z obvyklých pobožností, jen aby mohli svaté svátosti přijati. Jediné hodné sv. přijímání vyváží mnoho jiných pobožností a zjedná nám neščíslné milosti. Mnozí poutníci vykonávají na místech

posvátných zpověď životní. Jest to sice skutek sám sebou chvályhodný, avšak není radno, aby všichni poutníci takovou zpověď tam konali, aspoň ne v době, kdy se tam scházívá velmi mnoho processí. Kněží beztoho jsou sotva s to, aby veliký počet kajících vyslyšeli, a proto jim nelze vyhověti všem, kdož by rádi vykonali zpověď životní. Netřeba zvláště podotýkati, že to, co jsme tu pověděli o zpovědi životní, týká se jen těch, jejichž předcházející zpovědi byly platně vykonány. Kdo snad poslední, nebo dokonce několik zpovědí neplatně vykonal, ten nejen může, nýbrž musí vykonati zpověď generální aspoň od poslední platné zpovědi, a zpovědník s radostí ho vyslyší. — Na cestě zpáteční chovejte se poutníci právě tak slušně a nábožně. Ten, kdo až do konce vytrvá, může doufati, že mu Bůh neodepře své milosti a svého požehnání.

Kdo se však cestou jen směje, tlachá a žerty tropí, nestřídmosti hoví atd., dává ostatním veliké pohoršení a vrací se domů horší, než odešel. Bolestno jest slyšeti, že tu i tam mládenci a panny na poutním místě nebo na zpáteční cestě v hostinci tančí a tak se chovají, jakoby slavili nějaké veselí masopostní. S takovými není Bůh, takoví neputovali s úmyslem pravým a lépe byli by učinili, kdyby vůbec nebyli pouti konali. Totéž platí o těch, kteří nemínili opravdu se polepšiti, kteří po pouti právě tak jako před ní s nepřátely svými smířiti se nechtějí, statku neprávem nabytého nevrátí, srdce jsou tvrdého, doma v neděli a ve svátek mše sv. neslyší, opilství hoví, hříchy chlípnosti duši svou poskvřňují atd. Hříšníků nekajících Bůh neslyší.

Pro tyto a jiné zlořády, jakých se mnozí na poutích dopouštějí, napsal ctihodný Tomáš Kempenský ve své knížce o následování Krista „Kdo mnoho putují, zřídka se posvěcují.“ A sv. Jarolím praví „Proto ještě nikdo není chvály hoden, že byl v Jerusalemě, nýbrž jen tenkrát jest chvály hoden, když v Jerusalemě nábožně žil.“ Konejme tedy málo poutí, ale konejme je zbožně.

Ku konci ještě důležitou poznámku. Nejlépe jest, když processí řídí a vede kněz. Není-li to však možno, veď processí „starší bratr“, ale ať nepodniká nic důležitějšího, o čem se dříve s duchovním správcem neporadil a čeho tento neschválil. Jmenovitě ať nekoná nikdy mezi poutníky sbírky peněžité pod záminkou jakoukoliv, nebylo-li mu to od správce duchovního dovoleno, a nikdy ať nežádá více, než co mu bylo dovoleno. Smutná zkušenost učí, že jako jsou poutníci, kteří konají pouť s úmyslem nepravým, tak také jsou „starší bratři“, kteří putují ne ku cti a slávě Boží a prospěchu své duše, nýbrž ze ziskuchtivosti a ku prospěchu svého těla a poutníkům často jen pohoršení dávají. Naopak — starší bratr budiž všem, které vede, vzorem a předcházej ve všem dobrým příkladem. Vyskytly-li se na pouti nějaké nepořádky, kterým starší bratr sám zabrániti nemohl, oznam to hned po skončené pouti duchovnímu správci, jenž mocí svého úřadu pastýřského na ně upozorní a je odstraní.

Jak jest nám se modliti, chceme-li býti vyslyšeni?

„Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno.“ Jaká to útěchyplná slova Pravdy věčné! V nebesích tedy máme laskavého Otce, jenž modlitbu naši slyší a chce nám pomoci ve všech našich potřebách. Máme tam mocného přimluvce, Spasitele našeho, Krista Ježíše, jenž Otcí svému ukazuje svých svatých pět ran, a pro tyto rány, pro všechny bolesti, které na tomto světě vytrpěl, a pro přehořkou smrt svou žádá od Něho smilování pro bratry a sestry své, v údolí slzavém na zemi lkající. Máme tam nejdobrotivější Matku, Pannu Marii, jež na dítky své ustavičně pamatuje a za ně se přimlouvá. Chceme-li však býti od Boha vyslyšeni, jest nám prositi tak, jak Bůh od nás žádá a jak Ježíš Kristus slovem i příkladem nás prositi učil.

Milý poutníku! Doba pouti jest obzvláště dobou modlitby. Chceš-li tedy, by cesta tvá nebyla marná, bys od Boha byl vyslyšen, uvaž, jaká má býti tvá modlitba.

1. Modli se se srdcem čistým, svědomím neposkvrněným! To jest první podmínkou dobré modlitby: abys byl prost všelikého těžkého hříchu. Jsi-li však si vědomí viny těžké, vzbud aspoň opravdovou lítost a učin pevné předsevzetí, že co nejdříve ze hříchů svých upřímně se vyznáš. Či myslíš, že můžeš prositi o nějakou milost Toho, kterého těžkými hříchy ustavičně urážíš a zarmucuješ? Bůh neslyší modlitby hříšníků,

t. j. těch, již hříchů svých nelitují a polepšiti se nechtějí. Nedomnívej se tedy, že budeš vyslyšen, máš-li srdce plné závisti, nesmířlivosti, nenávisti, nečistoty; nechceš-li navrátiti majetku cizího, varovati se zlých příležitostí a odříci se hříšných zvyků. Především tedy pros o milost nejpotřebnější: za milost opravdového pokání a za odpuštění hříchů, jehož dosáhneš upřímnou sv. zpovědí.

Máš-li však srdce čisté, nebo vzbudil-li jsi aspoň opravdovou lítost nad svými hříchy s pevným předsevzetím, že se z nich co nejdříve vyzpovídáš. buď jist, že Panna Maria hlas tvůj slyší a vyprosí ti od Boha pomoci.

2. Modli se nábožně, t. j. nejen ústy. nýbrž hlavně srdcem. Milejší jest Bohu jediný vzdech vycházející ze srdce, než tisíce slov, která sice ústy vyslovuješ, při tom však skoro ani nevíš, co mluvíš, poněvadž duch tvůj jinde těká. Pamatuj na slova sv. Vincence Ferrerského: „Srdce a jazyk musejí se shodovati.“

3. Modli se vytrvale. Nedomnívej se, že tě Bůh musí vyslyšeti, sotva jsi ústa otevřel. Bůh rozdává milosti své kdy a jak chce, a člověk Mu nemůže předpisovati, kdy ho má vyslyšeti. Kdo

nějaké důležité záležitosti Boha o pomoc prosí a přestane se modliti, není-li hned vyslyšen, ten zajiště odejde s prázdnou. Viz božského Spasitele v zahradě getsemanské: třikrát opakoval touže modlitbu. a pak teprve přišel anděl a potěšil Ho. Čím větší jest milost, o kterou prosíš, tím stálejší, vytrvalejší budiž také tvá modlitba. Nejsi-li vyslyšen hned, pros se svatou dotěrností jak onen přítel ve

sv. evangeliu, pros podruhé, potřetí, pros ustavičně — jsa přesvědčen, že „mnoho může modlitba spravedlivého ustavičná“ (Jak. 5, 16.). — Při tom však nezapomínej, že

4. máš prositi jen o to, co jest podle vůle Boží a ku prospěchu tvé duše. Toho lidé často nedbají, a proto není divu, že nebývají vyslyšeni. „Nevíte, oč prosíte,“ pravil Spasitel (Mat. 20, 22.) matce synů Zebedeových, když Ho žádala, by synové její seděli jeden na pravici, druhý na levici v království Jeho. Touž odpověď dal by i tobě, prosíš-li o věci, které Mu nejsou milé, nebo které by tobě samému škodily. Jistá matka prosila úpěnlivě Boha, by jí zachoval jediné dítě těžce nemocné. Dítě se uzdravilo, ale když dospělo v jinocha, stal se z něho zločinec, jenž skončil život svůj na popravišti a před smrtí svou ještě Bohu se rouhal. Nebylo by lépe bývalo, kdyby byl Bůh modlitby matčiny nevyslyšel a nevinné dítě k Sobě povolal? Mnohý žádá od Boha to, co by mu později škodilo, jako marnotratnému synovi podíl otcovský. Mnohý prosí, aby od něho byla odvrácena rána, která by mu byla ku prospěchu. Bůh jediné ví, co ti prospívá a škodí, a proto ať žádáš cokoliv, vždycky následuj příkladu božského Mistra a připoj ku prosbě své slova: „Ne má, ale Tvá vůle staň se!“

5. Modli se s důvěrou. Bůh jest všemohoucí a může nám pomoci. Jest však i dobrotivý a milosrdný, a chce nám pomoci. Proto nám poručil, abychom se k Němu modlili: „Otče náš, jenž jsi na nebesích,“ a vzývali

Ho jako dítky svého laskavého otce. Někdy ovšem zkoušívá naši důvěru — ale jediné proto, by ji pak tím více odměnil. Nebýváš-li tedy někdy vyslyšen, jest toho často příčinou tvá nedůvěra, kterou Boha velice urážíš, domnívaje se, že buď nechce, nebo nemůže ti pomoci. „Zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvňátkem svým, aby se neslitovala nad synem života svého? A byt' ona se zapomenula, já však nezapomenu se nad tebou,“ pravil Bůh již ve St. Zákoně ústy proroka Isaiáše. A v Zákoně Novém napomíná nás Pán Ježíš: „Mějte víru v Boha. Amen pravím vám, že kdožbykoli řekl hoře této: zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí — stane se jemu.“ Svatí měli tuto velikou důvěru, a proto vykonal Bůh na jejich přímlovu tolik zázraků. Následujte i vy, poutníci milí, jejich příkladu. Bůh vás zve k sobě: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím.“ Maria, matka vaše, vás volá: „Přistupte ke mně všichni, kteří mne žádostivi jste, a plody mými se nasytte!“ Putujte s pravým úmyslem na místo posvátné, prostě ve jménu Pána Ježíše, vzývejte Pannu Marii o přímlovu — a začkoli prositi budete, Otec nebeský dá vám.

Krátké poučení o odpustcích.

Poněvadž na pouti nejkrásnější příležitost se naskytuje získati množství odpustků, podáváme zde poutníkům krátké poučení •
tom, co odpustky jsou a jak je získati lze.

1. Co jsou odpustky?

Odpustky jsou odpuštění časných trestů, které bychom, i když nám již byl odpuštěn hřích a trest věčný, buď v tomto životě, nebo po smrti v očistci trpěti měli. Dopustíme-li se nějakého hříchu těžkého, ztrácíme tím posvěcující milost Boží a zasluhujeme věčného trestu v pekle. Smíříme-li se zase s Bohem ve svátosti pokání, bývá nám sice milost posvěcující vrácena a trest věčný odpuštěn, ale Bůh má právo seslati na nás rozličné časné tresty (na př. nemoc, chudobu, hlad a všelijaká jiná protivenství) jako pokutu za velikou urážku, které jsme se proti Bohu dopustili. Spácháme-li hřích všední, neztratíme tím sice posvěcující milosti Boží, ale svoláváme na sebe také různé tresty časné. Ve svátosti pokání a) vrací nám Bůh ztracenou milost posvěcující, b) odpouští trest věčný, c) odpouští i časné tresty, ale ne všechny. Čím dokonalejší jest naše lítost, tím více časných trestů nám Bůh odpouští, ale zajisté stane se velmi zřídka, že by kajícímu byly odpuštěny všechny časné tresty. Ty tresty časné, které nám odpuštěny nebyly, musíme vytrpěti zde na světě a nevytrpíme-li jich zde, musíme je vytrpěti po smrti v očistci, neboť nic nečistého nemůže vejíti do království nebeského. Bychom však ušli trestající ruce Boží, o to pečuje

naše dobrá matka církev katolická a uděluje nám odpustky. Získáme-li je, bývají nám odpuštěny časné tresty, které jsme za hřích zasloužili, a sice bývá nám jich odpuštěno více nebo méně dle toho, jak veliké odpustky jsme získali. Získáme-li tedy odpustky, neodpouští se nám jimi ani těžký ani všední hřích, ani trest věčný, nýbrž pouze časné tresty, které jsme zasloužili za hříchy, jež jsou nám již odpuštěny.

2. Z čeho se udělují odpustky?

Z pokladu zásluh, který církvi byl od Boha svěřen. — Spáchá-li člověk nějaký hřích, dopouští se tím takové urážky svrchovaného Boha, že jí sám nikdy nemůže napravit, i kdyby sebe více dobrých skutků vykonal. Aby Otec nebeský byl smířen, k tomu bylo třeba zadostučinění Syna Božího. Ježíš Kristus sestoupil s nebe a zaplatil sám za nás dluh náš. Aby nás s Otcem smířil, k tomu by byl sice dostačil jediný vzdech, jediná slza, jediná krůpěj krve — ale Spasitel dobrovolně učinil více. On prolil všecku svou krev a umřel na kříži. Tím si získal nekonečné zásluhy a tento nevyčerpatelný poklad zásluh zanechal církvi své. Mimo zásluhy Ježíše Krista jsou v pokladu církve svaté také zásluhy Panny Marie, jejížto život, ačkoliv byla bez poskvrny a světější než cherubíni a serafíni, byl životem ustavičné modlitby, odříkání, oběti. V tomto pokladu církevním jsou konečně zásluhy všech svatých mučovníkův a vyznavačů, z nichžto mnozí, jako na př. sv. Josef, sv. Jan Křtitel, sv. Alois vykonal více skutků kajících, než bylo třeba, aby

za malé chyby své božské spravedlnosti zadost učinili.

Z tohoto pokladu zásluh, který byl církvi od Krista svěřen, podává tato naše pečlivá matka Otci nebeskému výkupné za syny své, aby od nich odvrátila tresty časné, kterých zasloužili.

3. Kdo má právo udělovati odpustky?

Římský papež jakožto nejvyšší hlava církve svaté, a s jeho svolením také biskupové, nástupcové sv. apoštolův, a jiní představení duchovní.

4. Komu odpustky prospívají?

Předně nám živým údům církve svaté, a mimo to také duším v očistci, když za ně odpustky, které sami jsme získali, Bohu obětujeme. Duším v očistci prospějí však odpustky jen na způsob přímly, t. j. Bůh se sice nikdy nezavázal slibem, že by takové odpustky za duše v očistci obětované přijal a tresty očistcové jim odpustil, ale církev svatá věří, že Bůh skutečně oběť naši přijímá. Protože však nevíme, zdali Bůh přijme celé výkupné (t. j. všechny odpustky), které jsme Mu za duše v očistci obětovali, a zdali je hned přijme právě za onu duši, za kterou jsme je obětovali, nemáme nikdy přestávati odpustky za duše v očistci (na př. za své rodiče, bratry, sestry atd.) obětovati.

Jaké jsou odpustky.

Jsou odpustky dvojí: plnomocné (úplné) a neplnomocné (neúplné). Odpustky plnomocné jsou ty, kterými se nám odpouštějí všechny časné

tresty, jež jsme za hříchy své zasloužili. Kdyby tedy někdo byl tak šťasten a získal takové odpustky plnomocné a v tomto šťastném stavu zemřel, přišel by hned do nebe.

Odpustky neplnomocné jsou ty, kterými se nám odpouští jen nějaký díl časných trestů. Takové jsou odpustky 40, 100, 200, 300 dní, jednoho a více roků. Jak tedy rozuměti tomu, co čítáváme ve knihách odpustkových, na př.: „Kdo se tuto modlitbu pomodlí, získá 100 dní odpustků“? To znamená, že by nám sv. církev zkrátila dobu muk očistcových o sto dní, neb o jeden rok, nýbrž znamená to, že kdo se onu modlitbu pomodlí, tomu bude odpuštěno tolik časných trestů, jakoby mu bylo odpuštěno, kdyby 100 dní konal takové přísné pokání, jaké ukládala církev kajicníkům za prvních dob křesťanských. Často ohlašují se odpustky sedmi let a sedmi kvadragen. To znamená, že získáme-li ty odpustky, bude nám od Boha odpuštěno tolik časných trestů, jakoby nám bylo odpuštěno, kdybychom sedm let a sedmkrát čtyřicet dní (280 dní) konali ono přísné pokání, jaké církev za prvních dob ukládala.

6. Odpustky místní, osobní, věčné.

Jak plnomocné, tak i neplnomocné odpustky mohou býti místní, osobní, nebo věčné.

Místní odpustky jsou ty, které jsou uděleny pro nějaké místo, na př. pro nějaký chrám, oltář, křížovou cestu, sochu neb obraz. Tyto odpustky získáme, když ono místo, onen obraz atd. navštívíme a zároveň ostatní předeepsané podmínky vyplníme.

Osobní odpustky ve přísném slova smyslu jsou ty, které jsou uděleny jedné nebo několika osobám, a ne všem věřícím. Toho druhu jsou ony odpustky, které církev uděluje údům rozličných řeholí, bratrstev atd. — Osobními odpustky slují však také ony, které se udělují všem věřícím, za vykonání nějakého dobrého skutku a nejsou uděleny nějakému místu, obrazu atd.

Věcné odpustky jsou ony, které jsou spojeny s nějakými předměty, jež možno nositi, na příklad s křížky, medailkami, růženci, malými soškami atd. Když se tyto věci rozbijí, nebo rozlámou, nebo když z růžence se ztratí více než polovice zrněk, pak také odpustky bývají ztraceny. Všecky tyto věci musejí býti svěceny od kněze, který od církevní vrchnosti k tomu povolení obdržel, jinak odpustků nemají. Kdo tedy chceš míti růženec, křížek atd. s odpustky, dej jej napřed posvětit knězi, o němž víš, že tuto pravomoc má. Činíme zde na to pozornými zvláště poutníky, poněvadž se často stává, že přijdouce na nějaké poutní místo, nakoupí si růženců, medailek atd., dají je kostelníkovi, by se jimi dotekl zázračného obrazu a domnívají se, že mají věci svěcené a odpustky obdařené. I kdyby takový růženec stokrát se dotekl obrazu zázračného, nebo tabernaklu, přece nebude posvěcený; bude sice „dotýkaný“, ale s odpustky spojen není. Kdo se na takový růženec nesvěcený modlí, nezíská ani den odpustků.

Kdo se již jednou na svěcený růženec modlil, nesmí ho již darovati jinému, neboť pak by ten růženec odpustky ztratil. Je však dovoleno nakoupiti růženců,

dáti je posvětití a pak rozličným osobám rozdati. Má-li někdo svěcený růženec, sám v ruce jej drží a s jinými osobami se jej nahlas modlí, pak všechny ty osoby získají odpustky, i kdyby samy růžence svěceného neměly. Svěcené růžence se nesmějí prodávati, sice by také odpustky ztratily. Činíme pozornými poutníky, by se nedali ošáliti od prodavačů, kteří jim nabízejí růžence svěcené. Jsou-li opravdu svěcené, nemají jich prodávati, a kdo by takový posvěcený růženec koupil, musel by si jej dáti znova posvětití.

Odpustky pravé a nepravé.

Jen ty odpustky jsou pravé, které byly uděleny od církve svaté. Konejme tedy jen takové pobožnosti, které od církve jsou schváleny a se kterými papežové odpustky spojili. Varujme se však všelijakých těch modlitbiček, kdo ví od koho složených, které mnohdy jsou plny nesmyslův a kacířství. Jsou to jmenovitě rozličné ty „listy“, které prý byly nalezeny na hrobě Panny Marie, nebo od sv. Michala archanděla na dveře chrámové ve Florencii přibity; „sedm nebeských závor“, „kšafy Krista Pána“, „sedm zámků“, „sen Panny Marie“ atd. atd. Všecky ty odpustky, které jsou na takových „říkáních“ natisknuty, jsou falešné; kramáři je dají natisknouti jen proto, by jich lehkověrným poutníkům hodně odprodali a tak snadno zbohatli.

Na poutích modlívali se také rozličné růžence, na př. za duše v očištcí, ke cti sv. Anny atd., které také s odpustky spojeny nejsou. Duším

v očištcí zajisté mnohem více prospějeme, když se pomodlíme obyčejný růženec pětidesátkový a odpustky, za modlitbu tohoto růžence od církve udělené, za duše v očištcí obětujeme.

Slovem: nevěřme všemu, co tištěného uvidíme, nýbrž přesvědčme se, jsou-li ty které odpustky skutečně od církve sv. uděleny. Tato poutní kniha jest všem katolíkům spolehlivou sbírkou modliteb odpustkových, poněvadž všechny ty modlitby odpustkové, které jsou zde uvedeny, jsou vyňaty ze „Sbírky“ modliteb odpustkových, od samé svaté Stolicе vydané.

8. Podmínky k získání odpustků.

K získání jakýchkoliv odpustků třeba vyplniti tři podmínky:

1. Musíme míti úmysl, že chceme odpustky získati. Poněvadž církev svatá tolik modliteb odpustky obdařila, že často ani nevíme, modlíme-li se modlitbu odpustkovou, učiníme nejlépe, když ob čas učiníme úmysl, že chceme získati všechny odpustky, které nám vůbec získati možno. Učiňme to buď na začátku měsíce pro celý měsíc, nebo v neděli pro celý týden, nebo ještě lépe každý den při ranní modlitbě. Netřeba k tomu zvláštních slov. Dostačí, když si sami u sebe pomyslíme: „Dnes chci získati všechny odpustky, které vůbec získati mohu.“ Chceme-li některé odpustky obětovati za duše v očištcí, musíme ten úmysl zvláště učiniti a označme zároveň také duši, za kterou odpustky obětovati chceme.

2. Musíme býti ve stavu posvěcující milosti. Jsme-li si tedy vědomi těžkého hříchu,

hleďme se co nejdříve vyzpovídati, neboť dokud jsme nepřátely Božími, nemůžeme očekávat, že by nám byly odpuštěny tresty za hříchy, ze kterých se káti nechceme. Již z té příčiny měli bychom se tedy varovati těžkého hříchu, poněvadž jsouce jím poskvrněni, zbavujeme dobrovolně sebe i duše v očistci odpustků.

3. Musíme vykonati všechny podmínky od církve ustanovené, t. j. musíme ten který dobrý skutek, tu kterou pobožnost, modlitbu atd. vykonati tak, jak církev žádá (na př. „Anděl Páně“ musíme se modliti klečíce, při růženci musíme rozjímati tajemství atd. atd.).

Tyto tři všeobecné podmínky jest nám vyplniti, ať již chceme získati odpustky jakékoliv. Mimo to však ukládá církev sv. podmínky zvláštní. K dosažení odpustků plnomocných ukládá nám z pravidla:

4. abychom přijali svátost pokání a nejsv. Svátost oltářní, a sice buď v den sám, kdy odpustky získati chceme, nebo v předvečer slavnosti, o níž odpustky získati lze;

5. abychom navštívili chrám Páně (nebo veřejnou kapli) a tam nějaký čas se modlili na úmysl sv. Otce. Zvláštní návštěva chrámu předepsána není; dostačí, pomodlíme-li se po sv. přijímání pětkrát Otčenáš a Zdravas, aneb ony modlitby, jež ve III. dílu ku „modlitbám po sv. přijímání“ jsou připojeny.

Při tom ovšem nezapomínejme na podmínku nejdůležitější. Chceme-li získati odpustky plno-

m o c n é v pravém smyslu slova, t. j. chceme-li opravdu, by nám byly odpuštěny všechny časné tresty za všechny, i za nejmenší hřích všední, musíme všechny, i nejmenší hřích všední míti v ošklivosti a odřici se veškeré náklonnosti k němu. Nemůžet nám býti odpuštěn trest za hřích, není-li nám ještě odpuštěn hřích sám. Proto je nesmírně důležité, by věřící, chtějící získati odpustky plnomocné, po každé vzbudili upřímnou lítost nade všemi, i nejmenšími hříchy.

K dosažení odpustků neplnomocných neukládá se obyčejně, bychom se vyzpovídali a ke stolu Páně přistoupili, nýbrž jen bychom tu kterou modlitbu, pobožnost atd. vykonali se srdcem skroušeným, t. j. ve stavu posvěcující milosti Boží.

Ku konci budiž tu výslovně podotknuto, že odpustky za všechny modlitby a pobožnosti, které v této poutní knize uvedeny jsou, mohou se obětovati i za duše v očistci. Jsouť všechny tyto modlitby vyňaty ze knihy „Raccolta di orazioni e pie opere“, roku 1886. v Římě vydané a sv. Otcem potvrzené, a všechny odpustky, které v této sbírce modliteb a pobožností odpustkových jsou uvedeny, mohou se dle dekretu svaté kongregace odpustků ze dne 30. září 1852 obětovati za duše v očistci.

Modlitby a pobožnosti.

Modlitba na začátku pouti.

Všemohoucí, věčný Bože! Jenž jsi mi vnukl spasitelný úmysl, putovati na posvátné místo N., prosím Tě, žehnej krokům mým, abych tuto pouť vykonal ku větší cti a slávě Tvé, k oslavě nejsv. Rodičky Boží, Panny Marie a ku prospěchu své nesmrtelné duše. Kéž všechny své modlitby a pobožnosti vykonám tak, jak je Tvoji milí svatí na svých poutích konávali! Znaje však svou nedokonalost, spojuji svou pobožnost, své modlitby, zpěvy, vzdechy, všechny své kroky, všecken pot, všechnu unavenost a všecko, co na této pouti konati a trpěti budu, s pobožností, modlitbami, unaveností a utrpením Tvého Syna, Ježíše Krista, Jeho nejblahoslavenější Matky Marie, všech milých svatých a všech zbožných lidí. Všecko to obětuji ku větší slávě Tvé, ku rozmnožení blaženosti všech svatých, ku povýšení svaté katolické církve, ku spasení své ubohé duše, ku vysvobození duší z očištky a ku prospěchu veškerého křesťanstva.

Ó Ježíši, jenž jsi častěji do Jerusalema putoval a v životě svém tolik namahavých kroků ke cti Otce svého a k mému spasení učinil, pro zásluhy své učiň tuto pouť moji záslužnou a prospěšnou. Chraň mne cestou přede všemi nebezpečnostvými těla i duše. Řiď jazyk můj, abych nemluvil ničeho, čím bych Tebe urazil a ~~blízného rozhněval~~ anebo pohoršil; zkrot' mé smyslné žádosti, abych se neprohřešil nemírným jídlem a pitím; zachovej srdce mé před dobrovolnou roztržitostí, aby pobožnost má se Ti líbila. Hlavně však mi pomoz, abych svátost

pokání a nejsv. Svátost oltární hodně přijal. Sešli mi svatého Ducha svého, abych všecky své hříchy poznal, jich opravdu litoval a pevné předsevzetí učinil, že již nikdy Boha svého nerozhněvám.

Matko Boží a Matko má, nejbl. Panno Maria! S důvěrou a láskou nastupuji cestu k místu milosti, na němž stánek svůj máš, abych tam Tebe a v Tobě Tvého božského Syna uctil. Ó Matko má! mocná přímluvkyně u Boha! mateřské ochraně Tvé poroučím sebe i všecky ty, jižto se mnou ke trůnu Tvému putují. Pros za nás u Boha, bychom tuto pouť dle svaté vůle Jeho konali k hojnému prospěchu své duše. Vypros nám stálosti, bychom dílo, které nyní začínáme, šťastně a svatě dokonali. Ochráně Tvé doporoučím i všecky své domácí, které zde zanechávám. Drž ruku svou nad nimi a nade vším, co jindy mé péči jest svěřeno, a odvrát všecko zlé od domu mého.

Svatý anděle strážný, jenž jsi mi byl dán od Boha za ochránce a vůdce na pouti životem, stůj při mně věrně i na této cestě a zachovej nejen tělo mé ode všeho úrazu, nýbrž také duši mou ode všeho hříchu. Doporučeje všecky kroky své Bohu, Marii a tobě, s důvěrou vydám se na cestu ve jménu Páně. Amen.

(Z římského breviáře.)

Antifona. Na cestu pokoje.

Požehnaný Pán Bůh israelský, že navštívil a učinil vykoupení lidu svého:

I vyzdvihl nám roh spasení, v domě Davida, služebníka svého:

Jakož mluvil skrze ústa svatých proroků svých,
kteří jsou od věků:

O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech,
kteří nenávidí nás:

Aby učinil milosrdenství s otcí našimi, a rozpomenul
se na svatou smlouvu svou:

Na přísahu, kterou přísáhl Abrahamovi, otcí našemu,
že nám to dá:

Abychom z ruky nepřátel našich vysvobození, beze
strachu sloužili Jemu:

Ve svatosti a ve spravedlnosti před Ním, po všecky
dny své:

A ty dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo
půjdeš před tváří Páně připravovat cest Jeho:

Aby dáno bylo umění spasitelné lidu Jeho na od-
puštění hříchů jejich:

Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho, v němžto
navštívil nás, vyšed z výsosti:

Aby posvítit těm, kteří ve tmě sedí a ve stínu smrti:
ku zpravení nohou našich na cestu pokoje:

Sláva Otcí i Synu i Duchu svatému:

Jakož bylo na počátku, nyní i vždycky, až na
věky věkův. Amen.

Antifona. Na cestu pokoje a blaha řiď nás
všemohoucí a milosrdný Hospodin, a anděl Rafael
sprovázej nás na cestě, abychom se zase v pokoji,
zdraví a radosti vrátili domů.

Pane. smiluj se nad námi. Kriste, smiluj se nad
námi. Pane, smiluj se nad námi. Otče náš atd.

Ů. A neuvoď nás v pokušení.

Ř. Ale zbav nás ode zlého.

- Ť. Spasiž služebníky své.
Ř. Bože můj, doufající v Tebe.
Ť. Sešli nám pomoc se svatyně své
Ř. A se Sionu ochraňuj nás.
Ť. Budiž nám, ó Pane, silnou věží.
Ř. Proti nepřítelům našim.
Ť. Ať proti nám nepřítel nic neprospívá.
Ř. A syn nepravosti ať nám neuškodí.
Ť. Požehnaný Pán každého dne.
Ř. Prospěšnou cestu učiň nám Pán spasení našeho.
Ť. Cesty své ukaž nám, Pane.
Ř. A stezkám svým vyučuj nás.
Ť. Aby spraveny byly cesty naše.
Ř. K ostříhání spravedlností Tvých.
Ť. Budou křivé cesty přímé.
Ř. A ostré cesty rovné.
Ť. Andělům svým Bůh přikázal o Tobě
Ř. Aby ostříhali Tě na všech cestách Tvých.
Ť. Pane, vyslyš modlitbu mou
Ř. A volání mé k Tobě přijď.

M o d l e m e s e.

Bože, jenž jsi učinil, aby synové israelští středem moře suchou nohou kráčeli, a jenž jsi třem mudrcům hvězdou cestu k Sobě ukázal: dej nám, prosíme, cestu šťastnou a počasí příhodné, abychom, doprovázeni svatým andělem Tvým, na místo, kam se ubíráme, a konečně do přístavu věčné spásy šťastně přijíti mohli.

Bože, jenž jsi svého služebníka Abrahama z Uru města Chaldejského vyvedeného na všech

cestách jeho pouti chránil a opatroval, prosíme, rač opatrovati i nás, služebníky své; buď nám, Pane, v přípravě pomoci, na cestě potěchou, v parnu zastíněním, v dešti a zimě záštitou, ve mdlobě podporou, v protivenství ochranou, na kluzké cestě berlou, v bouři přístavem: abychom, Tebou jsouce vedeni, tam, kam putujeme, šťastně dospěli a konečně bez úrazu domů se navrátili.

Vyslyš, Pane, prosby naše a řiď cestu služebníků svých ku prospěchu spásy své: bychom ve všech příhodách cesty a života tohoto Tvou pomocí vždycky chráněni byli.

Dej, prosíme, všemohoucí Bože! aby čeleď Tvá cestou spasení kráčela, a následujíc napomenutí sv. Jana Předchůdce, bezpečně přišla k tomu, kterého předpověděl, Pánu našemu Ježíši Kristu, jenž s Tebou živ jest a kraluje na věky věkův. *R.* Amen.

Ů. Putujme v pokoji.

R. Ve jménu Páně. Amen.

Ranní modlitba na cestě.

Ó nejdobrotivější Bože, Otče a Pane můj! děkuji Ti z celého srdce za občerstvující odpočinek této noci, kterého jsi mi dopřál, abych s novými silami dále putovati mohl. Shlédni, ó Bože, okem laskavým na tuto mou ranní modlitbu, kterou Ti obětuji jako malou náhradu za všecka dobrodiní, která jsi mi včera na mé pouti prokázal. Žehnej, prosím Tě, i dnes mou cestu podle množství lásky a milosrdenství svého, propůjč mi ducha pravé pobožnosti a přijmi milostivě modlitby, které dnes

konati, chvály, jimiž velebnost Tvou oslavovati a prosby, které k nebesům vysýlati budu.

Všecko, co dnes dobrého vykonám, již nyní obětuji ku chvále Tvé a k oslavě nejsvětější Rodičky Tvého Syna. Všecky obtíže a námahy dnešního dne obětuji Ti na smířenou tolika hříchů, ku kterým mě má změkčilost a smyslnost svedla. Přijmi, ó nej-laskavější Otče, tuto mou oběť a spoj ji se zásluhami nejdražší oběti Kristovy na kříži a se zásluhami Jeho nejsvětější Matky a pro tyto jejich zásluhy odplat mi za ni požehnáním časným i věčným.

Přijmi, ó nejbl. Panno Maria, pokornou chválu svého dítky, které Ti povždy, ale zvláště na této pouti věrně sloužiti chce. Pozdravuji Tě s dětinnou důvěrou jako svou Matku, svou ochranitelku, přímlovkyni a královnu, a odevzdávám se Tvé ochraně pro tento den. Zároveň Tě však prosím, abys nejen na této pouti, nýbrž po celý život můj byla mi vůdkyní a ochranitelkou, a budila ve mně ustavičně horoucí touhu po vlasti nebeské, kde Ty ve slávě Syna svého přebýváš. Přimlouvej se za mě, bych svou pouť pozemskou šťastně dokonil a s Tebou, Matkou svou, věčně radovati se mohl.

Vy blažení duchové nebeští, které Bůh k ochraně lidí zde na zemi ustanovil, buďte i dnes mými průvodci; zaneste modlitby a vzdechy mé před trůn nejvyššího Boha a Jeho slavné Matky, vaší Královny; pějte s námi zpěvy chvály a pomozte nám důstojně slaviti velebnost Boží a přesvatou Matku naši Marii.
Amen.

Večerní modlitba na cestě.

Čest a chvála a díky budtež Tobě vzdány, ó Pane Bože můj, jenž jsi mi dnes opět tolik dobrého prokázal a tolik nebezpečenství ode mne odvrátil. Díky Tobě, ó Bože, že jsi mne sílil, abych opět značný kus cesty vykonal a k cíli své pouti se přiblížil. Díky Tobě, ó Bože, za dar pobožnosti, kterou jsi mi dnes udělil, za všechna dobrá vnuknutí, za všechna niterná poučení.

Všecko, co jsem dnes s milostí Tvou dobrého vykonal, všechny modlitby, prosby a vzdechy, všechny námahy, bolesti a strasti tohoto dne obětuji Ti spojené se zásluhami nejsvětějšího Srdce Tvého Syna a nejčistějšího Srdce Jeho panenské Matky.

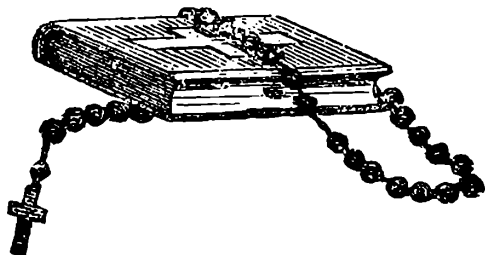
Dovol, ó Bože, bych před okem Tvým vševědoucím zpytoval srdce své, jak jsem Ti dnes sloužil. — Byl jsem po celý den pamětliv slávy Tvé a svého spasení? Oddal jsem se úplně pobožnosti? Vycházely mi modlitby a zpěvy ze srdce, nebo byly jen dílem úst mých? Jak jsem poslouchal hlasu svědomí a milosti? Snášel jsem trpělivě všechny obtíže cesty, vedra, povětrnosti, unavení? Obětoval jsem je Bohu na smířenou hříchů spáchaných? Jak jsem se choval ku svému bližnímu? Nepomlouval jsem ho? Nedával jsem mu špatný příklad? Nebyl jsem nelaskavým, netrpělivým? Měl jsem útrpnost s chudšími a nešťastnějšími, než jsem sám? Jak jsem bděl nad myšlénkami, tužbami a slovy svými?

Ach, pozoruji, že jsem se dopustil mnoho chyb a hříchův. Ó jak veliká jest slabost a nedokonalost má, když ani dnes, kdy jsem tak svatá předsevzetí

učinil, kdy jsem Bohu svému úplně sloužiti chtěl, srdce svého čistým jsem nezachoval! Ó Bože, jak se mohu osmělit nabídnouti Tobě, bytosti nejsvětější, skutky tak nedokonalé? Než přece, spoléhaje na zásluhy svého Spasitele a své nebeské Matky, žádám Tě pokorně, abys nezavrhoval pobožností a modliteb, které jsem dnes vykonal, nýbrž přijal je milostivě. Náhradou pak Ti obětuji všechno to dobré, jež Syn Tvůj a Jeho nejsvětější Matka z lásky k Tobě zde na světě vykonali.

Chraň mne, ó Bože, i této noci; neboť pod Tvou ochranou jsem jist proti všem nepřítelům. Opatruj také všechny mé domácí, přátele a známé, které jsem doma zanechal; odvrát od nich všechno neštěstí; sešli jim svůj pokoj a své požehnání, by též oni s radostí Tobě sloužiti mohli.

Milostivá Matko Páně! viz mne tu pokorně klečícího u svých nohou a požehnej mně, jako žehná dobrá matka svému dítěti. Rozestři nad námi všemi této noci ochranný plášť svůj a doporuč nás svému Synu, bychom zítra občerstvení a posílení nejsvětější Trojici dále sloužiti a Tebe zvelebovati mohli. Amen.

Patnáctero rozjímání.

Jeden z poutníků (nebo starší bratr), jemuž uloženo jest pečovati o pořádek v denní pobožnosti a o počestné chování ostatních poutníků na cestě, nechať hned po modlitbě ranní povýšeným hlasem zřetelně a zdlouha přečte jedno z následujících rozjímání, jichž se tu klade 14, aby stačily, kdyby pouť i 14 dní trvala. Trvá-li pouť méně než 14 dní, nechať ředitel nebo vůdce pouti přečte první den rozjímání první a pro ostatní dny z ostatních rozjímání vybere ta, jež se mu příhodnými zdají. Pro poutníky Velehradské přidáno jest zvláštní — 15. — rozjímání.

Rozjímání I.

O úctě Panny Marie.

„Od této chvíle blahoslavenou mně nazývati budou všichni národové,“ zvolala (Luk. 1, 48.) Panna Maria duchem prorockým naplněná, když ji Alžběta pozdravila a velebila jako blaženou Matku Páně.

A toto proroctví vskutku se naplnilo. Již skoro devatenáct set let zaznívají slova tato každodenně z tisícerych úst po celém světě křesťanském; pokolení za pokolením hlásá slávu Matky Boží, národy závodí vespolek v úctě její. Jak hluboko zakotvena byla pobožnost k Panně Marii v srdcích křesťanských již od prvních dob církve svaté, toho nesčíslné důkazy nám podávají dějiny církevní. Poslyšme jen výmluvný hlas některých svatých otců.

„Vyslyš naši modlitbu, Ty svatá Boží rodičko!“ tak volá sv. Athanasius, tento pevný sloup církve katolické. „Buď milostiva našim prosbám a nezapomínej na lid svůj, Ty přešťastná dcero Davidova! Neboť viz, my Tě pozdravujeme jako svoji matku,

jako svoji paní a velitelku, poněvadž z Tebe se narodil ten, jemuž se klaníme jako svému Bohu a Pánu. Anděl zapěl Ti první zpěv chvály, a od tohoto knížete nebeského učíme se my obyvatelé země Tebe chváliti a velebiti.“ V souhlasu s tímto otcem církevním volá svatý Efrém: „Ó přesvatá a neposkvrněná Panno, Matko mého Boha, Královno světla! Nad míru mocná jsi Ty, vznešenější než všichni nebeští duchové, ctihodnější než cherubíni, světější než serafíni; slavnější než všechny mocnosti nebeské záříš Ty, ó přesvatá paní, ty naděje starých národů, Ty touho prorokův, ozdobo apoštolů, slávo mučeníků, radosti svatých a koruno panen.“

Papež Innocenc III., tato bdělá, osvětlená hlava křesťanstva, mluví o svátku nanebevzetí Panny Marie takto: „Krásná jsi jako měsíc, výborná jako slunce. Měsíc osvětluje temnou noc, dennice jitro, slunce den. Noc jest stav hříchů. Kdo tedy ve hříších úpí, pohledniž vzhůru ku měsíci a vzývej Marii, aby srdce jeho bylo povzbuzeno ku spasitelnému pokání — neboť kdo ji kdy vzýval v nouzi své a nebyl vyslyšen? Ona jest matkou krásného milování a svaté naděje. Kdokoliv se tedy chce vzchopiti k jitru pokání, pozdvihni zraků svých k této dennici a vzývej Marii, aby byl osvětlen milostí jejího Syna a kráčel k povinnému zadostučinění. Neboť kdo ji kdy vzýval nábožně a nebyl vyslyšen? A poněvadž život na zemi jest ustavičným bojem: Každý, kdokoliv jest znepokojován od nepřátel spasení, od světa, těla a ďábla, pohlédni k té, která se mu zjevuje jako spořádaný šik vojenský; vzývej Marii, aby nám vyprosila milosti se svatyně a se Sionu mateřsky nás chránila.“

Podobně mluví ostatní otcové a učitelé církevní. Všichni zaníceni jsou velikou láskou k Panně Marii a doporučují všem křesťanům, aby tuto svou matku nebeskou vřele ctili, z celého srdce ji milovali a k ní ve všech svých potřebách s důvěrou se utíkali. K této úctě vybízí nás také příklad všech svatých a světic Božích, mezi jejichž ctnostmi jasnou hvězdou nám září dětinná láska k Panně Marii, tak že směle říci můžeme, že není pravým křesťanem, kdo není pravým dítkem marianským. Chceme-li tedy i my býti křesťany pravými, milujme a ctěme tuto svou matku. Ctěme ji, poněvadž jest matkou Boží, vyvýšenou nade všecky anděly a svaté; milujme ji, protože jest matkou naší, která nás z celého srdce miluje; darujme jí své srdce celé, neboť ona nám vyprosí od Boha všechny potřebné milosti. Chceme-li však, aby pobožnost naše byla Panně Marii milou, jest se nám přičiniti, aby se na nás vyplnila slova, která církev sv. do úst klade rodičce Boží: „Blahoslavení, kteří ostříhají cest svých“, blahoslavení, kteří nemilují pouze slovem, nýbrž také skutkem. Slovem jen miluje, kdo k Marii se modlí a při tom Syna jejího těžkými hříchy zarmucuje; slovem miluje, kdo písně krásné jí prozpěvuje a při tom přikázání Božích a církevních nezachovává; slovem jen miluje, kdo na poutní místa marianská spěchá, ale vrací se se srdcem plným závisti, hněvu, nelásky, nečistoty. Taková láska však je planá a neužitečná, taková láska nevede ku spasení. Jako Filistinským nic neprospěla archa Boží, kterou Israelitům odňali, nýbrž naopak byla jim na záhubu, tak také pobožnost k Panně Marii nic ne-

pomůže křesťanům, kteří z bahna hříchu vzdáliti se nechtějí.

Chceme-li tedy Matku svou nebeskou milovati skutkem, milujme to, co ona milovala, v nenávisti mějme to, čeho ona nenáviděla; konejme to, co ona činila, varujme se toho, čeho ona se vystříhala — slovem, následujme jejíh ctností.

Život Panny Marie jest pro nás zrcadlem, v němž nejlépe poznáme, jakými býti máme. Jest pro nás školou, v níž se naučíme, jak se chovati ve štěstí, které člověka obyčejně s pravé cesty svádí a do záhuby vrhá; jak si počínati v protivenství, jež tak často srdce naše netrpělivostí a zoufalostí naplňuje a tak již zde na zemi nešťastnými činí; naučíme se, jakými býti máme při modlitbě, aby byla vyslyšena; při práci, aby byla požehnána; jak se chovati v hodnostech, abychom nezpyšněli, a v ponížení, abychom nezmalomyslněli, — slovem, život Panny Marie jest nám hvězdou, které následovati musíme ve všech případnostech svého života. Nedosáhneme ovšem nikdy toho stupně dokonalosti, jakého ona ve všech svých činech dosáhla, ale vynasnažíme-li se žíti podle jejího vzoru, budeme se k ní víc a více blížiti a pokračovati na cestě ctností.

Kdo tedy chceš býti dítkem marianským, nebuď jím jen podle šatu a podle zevnějších odznaků, nýbrž krácej cestou, kterou ona putovala, a ozdob srdce své ctnostmi své matky. „Kdo mne miluje,“ volá k nám Panna Maria, větším ještě právem, než apoštol národů, „budiž následovníkem mým, jako já jsem byla následovnicí Kristovou. Chcete-li býti mými

dítkami, přijměte ducha své Matky, ducha křesťanské lásky, ducha pokoje, ducha sebezapírání, ducha bázně a lásky Boží.“

Ano, předrahá Matko naše, nejblahoslavenější Panno Maria, my děti Tvé pevně Ti to slibujeme. Chceme Tě milovati, jako i Ty miluješ nás. Hlásati budeme ústy chválu Tvou, ale ještě více se vynasnažíme, bychom život svůj zařídili podle života Tvého a ctností Tvých následovali. To budiž nejlepší známkou lásky naší k Tobě. Ty pak vypros nám milosti u Syna svého, bychom na tento slib nikdy nezapomněli, bychom vždycky ostříhali cest Tvých a jednou skrze Tebe věčně spaseni byli. Amen.

Rozjímání II.

Kterak jest nám dle příkladu Panny Marie v milosti Boží prospívati.

Panna Maria byla od věčnosti vyvolena za Matku Syna Božího a proto také byla zachována ode všelikého hříchu. Jediná z potomkův Adamových byla počata bez poskvrny hříchu prvopočátečního, jediná ze všech synů lidských nedopustila se nikdy ani sebe menšího hříchu. Avšak nejen to — ona také ustavičně v milosti Boží prospívala a rozmnožovala v sobě ten vzácný poklad, který jí hned při jejím početí v lůně mateřském od Boha byl svěřen. Sotva rozumu dospěla, odevzdala se úplně svému Bohu, obětovala Mu své tělo, svou duši, všecky své schopnosti, zasvětila se úplně Jeho službě. Poslouchajíc pozorně niterného hlasu, kterým k ní

Bůh mluvil, plnila vřdycky s největší ochotou Jeho svatou vůli. Dávajíc bedlivý pozor na každé, i sebe menší vnuknutí Ducha svatého, nepřijímala nikdy milosti Boží nadarmo; podobalať se onomu věrnému služebníku evangelickému, jenž hřivny od Pána sobě svěřené nezakopal, nýbrž vytěžil z ní užitek dvojnásobný. A čím věrnější byla Panna Maria k Bohu, tím velikomyslnější byl Bůh k Panně Marii. Otec nebeský a Maria Panna byli jako dva závodící, kteří se vespolek předstihnouti chtějí. Bůh jí udělil první milost a Panna Maria s ní působila. Bůh ji za to odměnil a dal jí milost hojnější; a Panna Maria opět s ní působila a zasloužila si od Boha opět větší milosti. Čím byl Bůh štědřejší, tím byla vděčnější Panna Maria, a čím vděčnější byla ona, tím byl Bůh štědřejší. Tak rostla den ze dne v milosti Boží, jsouc jako pole úrodné, v němž nejmenší zrnko přináší užitek stonásobný, a proto ji anděl právem mohl pozdraviti: „Zdráva s Maria, milosti plná, Pán s Tebou!“

Také my můžeme, chceme a musíme Panny Marie, svého vzoru, následovati. Bez našeho přičinění udělil nám Bůh milost posvěcující již na křtu svatém a sotva jsme dospěli, začal rozum náš osvěcovati a vůli naši k dobrému nakloňovati. Za to nežádá od nás nic jiného, než abychom s touto milostí působili. Chceme-li tedy, abychom milost Boží v sobě zachovali, varujme se především jediného a největšího zla, které nám ji loupí — těžkého hříchu. To však nestačí — musíme utíkati i před hříchem všedním a báti se ho jako rány morové, neboť dokud se nám všední hřích zdá maličkostí, nejsme ani dost

málo jisti přede hříchem těžkým, a čím více lehkých hříchů se dopouštíme, tím blíže jsme těžkému pádu. Také všední hřích jest urážkou Boha, jest velikým nevděkem a vzpourou proti Bohu. Také za všední hřích byla prolita krev Kristova. Všední hřích zmenšuje v nás lásku k Bohu a zarmucuje Ducha svatého. Čím více všedních hříchů se dopouštíme, tím skrovněji uděluje nám Bůh svých milostí, zlý duch doráží na nás prudčeji a konečně vyplní se na nás náhle slovo Písma svatého: „Kdo pohrdá malými věcmi, pomalu zahyne!“

Po příkladu Panny Marie musíme se však také přičiniti, abychom tento poklad milosti Boží, která nás přátely a dítkami Božími, chrámem Ducha svatého, bratřími a spoludědici Ježíše Krista činí, v sobě rozmnožovali. Prostředků k tomu máme hojnost. Vzdalujme se neřestného světa, milujme modlitbu, konejme věrně povinnosti svého stavu, zvláště pak přijímejme často a hodně svátost pokání a nejsv. Svátost oltářní, v nichž pokaždé nových milostí nabýváme. Hlavně také po příkladu naší nebeské Matky poslouchejme věrně niterného hlasu milosti Boží a řiďme se vnuknutím Ducha svatého, jenž nás ustavičně nabádá, bychom na cestě ctnosti pokračovali. Čím více budeme poslouchati hlasu tohoto, tím více nás bude vyučovati; čím věrnějšími budeme v maličkostech, tím větších milostí od Boha dostaneme. Nezapomínejme, že již to jest hříchem, když se podle vnuknutí Božího neřídíme a s Jeho milostí nepracujeme. Jak mnozí křesťané užasnou v den soudný, když se před božskou spravedlností spatří obtížení břemenem vin, že se na světě ne-

chopili prostředků, kterými je Bůh chtěl přivést k veliké svatosti.

Mnozí, již po cestě ctnosti nějaký čas kráčeli, zastaví se, jakoby již byli cíle došli. Život náš jest však poutí ustavičnou, která se končí teprve v nebesích, a Bůh od nás žádá, bychom se nikdy nezastavovali, nýbrž s milostí Jeho čím dále rychleji kráčeli. Jiní se opět domýšlejí, že již dosti učinili, když se odřekli větších nepravostí a chyb. Duch svatý však nás napomíná: „Kdo spravedlivý jest, ospravedlniž se ještě, a kdo svatý jest, posvětiž se ještě!“ Kdo se nepříčiní, by na cestě ctnosti dále krácel, ten kráčí zpět; kdo více nevyzískává, ztrácí; kdo proti proudu se plaví a veslovati přestává, proud jej pryč s sebou unáší. My se též plavíme tímto světem ku břehu šťastné věčnosti; lodí jest život náš; veslem pak, kterým loď řídití máme, jest ctnost. Kdo tedy přestává proti proudu bezbožného světa veslem ctnosti život svůj řídití, bude zachvácen proudem bezbožnosti.

Neohlížejme se tedy zpět, jak dalekou cestu jsme již vykonali, nýbrž dívejme se jen do předu k cíli, kterého máme dosíci. Neříkejme nikdy, že jsme již dosti vykonali, nýbrž pracujme stejně horlivě dále, dokud nás Pán k odpočinku nezavolá. Nevymlouvejme se, že život ctnostný jest příliš obtížný — vždyť nepracujeme sami, ale milost Boží s námi. Následujme dítek tohoto světa, které byt sebe bohatšími byly, přece nikdy nepřestávají hromaditi sobě statky pozemské; i my si rozmnožujme poklady milosti Boží, za něž se nám v nebesích dostane věčné blaženosti.

„Probudte se tedy, dítky moje,“ volá k nám nejsvětější Matka Boží, „probudte se z dřímoty své, která by se mohla proměnit ve spánek smrti věčné, nahraďte ztracený čas dvojnásobnou horlivostí a pracujte věrně s milostí Boží. Neříkejte, že jste spokojeni s nejnižším místem v domě Otce nebeského, neboť by se mohlo státi, že byste ani toho neobdrželi. Neumdlévejte, nýbrž běžte rychle po cestě přikázání Božích, a já budu vždycky s vámi.“

Ano, nejblahoslavenější Matko naše Panno Maria, o to Tě prosíme, bychom pod Tvou ochranou šťastně došli cíle. Ty, jež jsi již od svého početí milostí Ducha svatého byla naplněna a předce nikdy nepřestávala svatým životem milost tuto v sobě rozmnožovati, vypros nám u svého Syna, bychom vnuknutí nebeských nikdy nezanedbávali, s milostí Boží vždycky spolupůsobili a tak zásluhy své pro království nebeské víc a více rozmnožovali. Podej slabým dítkám svým pomocné ruky své, abychom se nikdy s cesty ctnosti nevzdálili, nýbrž Tebou vedeni, šťastně se dostali do stánků věčných. Amen.

Rozjímání III.

O s v a t é č i s t o t ě.

Když archanděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že se má státi matkou Božího Syna, váhala nejsv Panna vzíti na sebe tuto největší důstojnost, jaká vůbec ženu zdobiti může, a svolila teprve pak, až jí posel nebeský vysvětlil, že panenská její čistota nebude mateřstvím porušena. Ó ctnosti čistoty! Jak vzácná jsi a drahocenná, když ona bytost, na

které nebylo ni nejmenší poskvrny hříchu, která s Bohem tak těsně byla spojena a jejížto rozum světlem nebeským osvětlený dokonale znal pravou cenu všech věcí, tak velice si tebe vážila! Panna Maria zasnoubila se sice sv. Josefu, ale jen proto, by v něm měla ochránce svého panenství. Proti všeobecnému zvyku žen židovských chtěla zůstatí pannou po celý svůj život a stvrdila to slavným slibem, jímžto srdce své panenské na vždy obětovala ženichu nebeskému. Panenská čistota Marie Panny nebyla zatemněna ni nejmenším nádechem hříchu, ano svatá čistota tak zářila z její tváře, že pohled na ni k sv. čistotě povzbuzoval. Ona byla lilií bělostkvoucí, o níž Duch svatý sám praví: „Všecka jsi krásná, přítelkyně má a poskvrny není na Tobě!“

Ó svatá ctnosti čistoty! Jak vzácná máš býti také nám, dítkám a následovníkům Panny nejčistější! Tys to, jež jsi Pannu Marii učinila hodnou mateřství Božího. Ty jsi to, jež lidi tak zdobíš, že Duch svatý sám volá: „Ó jak krásné jest plémě čistotné ve stkvělosti!“

Nebe kochá se pohledem na duše čistotné. Andělé se radují, uchraní-li si člověk tuhým bojem toho, čeho oni jako pouzí duchové bez námahy jako přirozeného daru od Boha dosáhli.

Čistota budí úctu i u lidí, neboť i člověk sebe zvrhlejší, jenž sám kalem neřestí jest poskvrněn, podivem a úctou patřiti musí na ctnost, po níž sám nebaží.

Čistota má tu velikou přednost, že leskem svým ozdobuje duši a zároveň také kráslí tělo. Pohledme

jen nevinnému do oka ! Jaká to záře, jaký to odlesk čistoty Boží ! Tak nezáří ani čisté nebe jarní, tak se neperlí ani krůpěj rosy v paprscích ranního slunce, tak průhledný není žádný potůček. Tak by hleděli jen andělové, kdyby vzali na sebe podobu lidskou. Zdá se, jakoby čistota vůní svou pronikala schránku tělesnou a září svou dodávala tělu lidskému vznešenosti nebeské.

Mnohem více však ušlechťuje čistota d u š i. Rozum člověka čistotného jest svrchovaným vládcem nad tělem, drží na uzdě jeho vášně, krotí zlé náklonnosti, nedovolí vejíti do srdce žádné myšlénce necudné, žádné touze nedovolené. Často jest nám ovšem podstoupiti tuhý boj, chceme-li čistotu zachovati, ale za to máme potom sladkou odměnu za své namáhání — svatý mír, sladký klid, blaženou bezpečnost. S čistotou zdobí duši naši mnoho jiných ctností, neboť ona pobízí k ustavičnému sebezapírání, nabádá k mírnosti, pokoře, důvěře v Boha a zbožnosti.

Jaké důstojnosti čistota dodává duši, poznáme nejlépe, pohlédneme-li na zpustlost, jakou působí nečistota v duši lidské. Ponižuje člověka, činí jej svým otrokem a staví na roveň nerozumnému zvířeti. Nečistota zaslepuje úplně rozum a zatvrzuje vůli ve zlém. Člověk, který jest jí nakažen, zapomíná na Boha, nedbá toho, jak velice Ho uráží těžkým hříchem, ztrácí chuť k modlitbě, přestává přijímati svaté svátosti, nebo je přijímá svato-krádežně, nehrozí se žádného, sebe těžšího hříchu, jen aby touhu nečistou ukojil; ztrácí často i víru v Boha, odkládá s pokáním na dobu poslední a když pak smrt se blíží, bývá často již tak spoután

svou neřestí, že raději volí na věky zahynouti, než se odříci své nečistoty. Vzpomeňme si na Davida krále. Byl to muž podle srdce Božího, jenž chodil po cestě přikázání Božích, a hle — jediný hřích cizoložnictví zaslepil rozum jeho a zatvrdil srdce jeho tak, že po dlouhou dobu na Boha ani nevzpomněl, nových těžkých hříchů se dopustil, až konečně zázrakem milosti Boží hrozný stav svůj poznal a pokání činil. Šalomoun byl mužem, jehožto moudrosti celý svět se divil — a nečistota přivedla ho tak daleko, že zapomněl na jediného pravého Boha a klaněl se modlám. A jako Bůh se zalíbením patří na duše čisté, právě tak hněvem plane proti nečistotným a tresce je přísnými tresty zde a mnohem více na věčnosti. Potopa světa, záhuba Sodomy a Gomorrhy byly trestem nečistoty. Úzkost špatného svědomí, mnohdy i nemoc, bída, hanba před lidmi, jsou údělem nečistých již na tomto světě a po smrti teprve začíná mezi duchy nečistými trápení, jemuž nebude konce.

Ó kdybychom častěji uvažovali, jak velice odměňuje Bůh duše čistotné, zajisté bychom si vážili ctnosti této nade všechny statky tohoto světa!

Nelekejme se tedy těžkých bojů, bez kterých drahé perly sv. čistoty zachovati nemůžeme, neboť čím tužší bude boj, tím slavnější také bude vítězství, čím větší námaha, tím sladší odpočinek, čím větší oběti, tím větší odměna. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou!“ Budou Ho viděti již zde na zemi, neboť čistotou připodobňují se Bohu, poznávají lépe než ostatní, jak sladko jest sloužiti Bohu a stávají se

účastnými mnohých zvláštních útěch duchovních. Budou Ho viděti lépe než ostatní tam na věčnosti, neboť Bůh připravuje duším čistotným takorůzka zvláštní nebe, zdobí je zvláštními rouchy, zvláštními znameními a odznaky, vykazuje jim místo nejbližší Beránka neposkvrněného, učí je písni, kterým se nikdo naučiti nemůže, leč rtové panenští. Ano, kdo miluje čistotu srdce, má Krále králů přítelem, miláčkem, věčným ženichem.

Ježíši, ženichu čistých panen, jenž jsi pannu za Matku svou vyvolil, uděl mi něžnou lásku k čistotě a naplň srdce mé velikou ošklivostí k neřesti, která jí odporuje. Propůjč mi této milosti pro onu čistotu, která nejbl. Pannu Marii tak příjemnou Ti učinila. Učiň, abych největší radosti hledal v tom, jak bych zvítězil nad vlastním tělem, světem a ďáblem, kteří mně svatou čistotu uloupiti chtějí. Vzbud' ve mně bázeň před věčnými plameny, které jsi nečistým přisoudil. Udus ve mně smyslné žádosti a naplň mě touhou po slastech nebeských. Sprost' mě těžkých pokušení proti této svaté ctnosti a dopustíš-li přece, bych byl pokoušen, dej mi síly, bych nad nimi šťastně zvítězil, čistotu zachoval a s Tebou, Beránkem neposkvrněným, jednou na věky byl spojen. Amen.

Rozjímání IV.

Jakými prostředky lze čistotu zachovati.

Nejbl. Panna Maria, byvši od Boha zachována před následky hříchu prvopočátečního a hned při svém početí posvěcující milostí obdařena, nebyla

— —

sice podrobena pokušením proti sv. čistotě jako my, kteří ve hříchu počati jsme, přece však po celý život svůj bedlivě chránila tohoto vzácného pokladu, jsouc nám i v této příčině nejlepším vzorem. Vizme jen, jak se chovala, když k ní přišel anděl s poselstvím nebeským.

„Všel k ní anděl,“ praví sv. Tomáš z Villanovy, „a ona nebyla hned přístupna, nebyla na tržišti, ne na místě veřejném, nebyla v tančírně, ani ve hře, aniž trvala v nezřízeném smíchu, ale anděl ji našel uzavřenu ve světničce, ana čte v Písmě Božím a rozjímá o tajnostech jeho a duchem na výsost vroucím své prosby k nebesům vysílá. To jest bylo dílo Marie Panny, to byl její život, to bylo její uprázdňení, to bylo její konání, v tom celé noci byla.“ A sotva uzřela anděla v podobě krásného jinocha, ulekla se. Děsí se i pozdravu andělova, hned sama u sebe zkoumajíc, co by ten pozdrav neobyčejný znamenal. Když pak slyší, že se má státi matkou Kristovou, ještě není zcela upokojena. Nepochybuje ovšem, že by to bylo možno, poněvadž dobře ví, že u Boha nic není nemožného, ale chce věděti, kterak se to stane. „Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám?“ Jaká to mírnost v otázce od ní učiněné, jaká opatrnost! Nepouští se do dlouhé rozmluvy, nýbrž táže se jen to, čeho nezbytně potřebí. Z tohoto chování snadno poznáváme duši, jižto čistota největším jest pokladem. Ó spanilá květino stydlivosti panenské, kterak se děšíš nejmenšího dechnutí! Jediný pohled, jediné slovo tě znepokojuje.

My dítky marianské nejsme ovšem s to, bychom se stkvěli čistotou takovou jako Matka naše, ani

nejsme všichni povoláni k tomu, bychom žili ve stavu panickém a učinili slib ustavičné čistoty, ale jedné věci žádá Bůh od nás všech a my jsme naprosto povinni vůli Boží vyplniti — totiž zachovati čistotu svého stavu. Ať mládenci nebo panny, ať manželé nebo manželky, ať vdovci nebo vdovy, všichni musíme míti srdce čisté a chrániti té čistoty, jaké Bůh od nás žádá dle rozličných stavů, v nichžto žijeme. A protože ďábel nečiní útoků jenom na čistotu panicův a panen, nýbrž i na cudnost osob ve stavu manželském a vdovském, jest nám všem míti pohotově zbraně, kterými bychom tyto útoky odrazili. Jdeme tedy do tiché komůrky nejsvětější Panny a tam se učme, čím lze čistotu zachovati. — Především tedy střežme bedlivě svého nitra, budme ostražiti, bychom ani jediné myšlénky nečisté dobrovolně nepřipustili. Vynoří-li se v mysli naší obraz nečistý, povstane-li nečistá žádost, zmítá-li zlá vášeň naším srdcem, odepřeme sluchu, odvráťme svůj duševní zrak a upřeme jej na něco lepšího, neb aspoň na něco, co není zlé. Kdo nedbá potlačit zlé myšlénky hned v zárodku, dává podnět ku sterým pokleskům. Snadno se roznítí jiskra nepovšimnutá ve zhoubný požár, jenž zasáhne duši. Nezapomínejme, že jediná dobrovolná nečistá myšlénka jest hříchem těžkým, jenž může vésti a často také vede ku hříchům ještě těžším. „Ze srdce pocházejí zajisté zlá myšlení, vraždy, cizoložství, smilství a ostatní neřesti.“ (Mat. 15, 19.) Chceme-li se tedy uvarovati zlých skutků, zapuďme nedovolené myšlénky a hříšné žádosti.

Mimo to ostříhejme svých smyslův a zvláště se varujme všetečnosti očí, za kterou již mnohý těžce pykal. David, muž dle srdce Božího, vssál záhubný jed do duše své pohledem svým. Smyslové jsou vchody do našeho srdce a protože zvláště oči a uši všem dojmům jsou otevřeny, vnikají jimi věci nebezpečné, tak že lidem neopatrným často volati jest s prorokem Jeremiášem: „Vstoupila smrt skrz okna naše!“ Vzdychejme tedy často s Davidem kajícím k Bohu: „Odvrát oči mé. by neviděly marnosti,“ a jako spravedlivý Job učinme smlouvu s očima svýma, by ani nemyslily o panně. —

Třetí věc, které jest nám se varovati, jsou důvěrné známosti s druhým pohlavím a vůbec všechny zlé příležitosti. Panně Marii nebylo třeba se báti, že ztratí své panenství, a přece ustavičně dlela v ústraní od světa a lekla se příchodu andělova, kdežto tak mnohá panna křesťanská, jsouc si dobře vědoma své křehkosti, beze vší bázně obcuje s muži, kteří anděly nejsou, navštěvuje necudné zábavy taneční, chodí do společností, kde se mluví řeči oplzlé, a mívá tajné, pokoutné schůzky. „Kdo nebezpečenství miluje, zahyne v něm,“ praví (3, 27.) moudrý Sirach, a to platí zvláště o sv. čistotě, o tom pokladu, který nosíme v nádobách hliněných, snadno porušitelných. Nedůvěřujme si přílišně! Bůh nám ovšem pomáhá svou milostí, ale za to my nesmíme opovážlivě na tuto milost spoléhati a nebezpečenství svévolně vyhledávati, sice bychom se podobali nerozumnému dítěti, které se nechce spáliti a přece s ohněm si zahrává.

Marna jsou naše předsevzetí, že se zlou společností pokaziti nedáme. Také svatý Petr slavně sliboval svému božskému Mistru, že se nikdy nad ním nepohorší, ano bránil Ho v zahradě gethsemanské mečem, a přece za krátkou dobu pouhou otázkou děvečky polekán Mistra svého zapřel.

Nejmocnějším prostředkem k zachování čistoty jest však ustavičná modlitba a hlavně pobožnost ku Královně andělův a panen, nejbl. Panně Marii. Modlitbou vyprosíme si všech milostí potřebných, čím více tedy ctnosti té, která jest Bohu nadě vše milou. Maria Panna ustavičně za nás oroduje; s čím větší tedy radostí uslyší hlas náš, budeme-li prositi o ctnost, které ona sama tak velice si vážila. Učiňme tedy pevné předsevzetí, že nenecháme uplynouti ni jediného dne, bychom se aspoň jedno nábožné „Zdravas Maria“ na tento úmysl nepomodlili a nebeské Matky své o mocnou její ochranu nepožádali.

Ó Matko naše nebeská, lilie nevinnosti, bedlivá strážkyně vzácného pokladu sv. čistoty, odpusť nám, že jsme dosud příkladu Tvého tak špatně následovali! Rozněť v srdci našem velikou lásku k této ctnosti a spolu nás nauč, abychom sobě samým nikdy nedůvěřovali, ve všem svém jednání opatrní byli a svaté čistoty proti všem nepřátelům bedlivě střežili. Řiď Ty kroky naše a spravuj všechny smysly naše, bychom pod Tvou ochranou šťastně se dostali na horu svatou do sídla duší nevinných. Amen.

Rozjímání V.

O pokoře.

Skončivše rozjímání své o nejkrásnější perle ve zlaté koruně Královny nebeské, totiž o její čistotě panenské, obraťme pozornost svou na jinou neméně vzácnou perlu, na ctnost pokory.

Jest-li dle výroku sv. Bernarda pokora tím vzácnější, čím vznešenější a dokonalejší osobu zdobí, pak zajisté mimo Spasitele našeho, Ježíše Krista, není bytosti, jež by se více stkvěla ve hluboké pokoře, než nejsv. Matka Jeho, Panna Maria. Uvažme jen poněkud vznešenou její důstojnost. veliké dary a milosti, jimiž ji Bůh obdařil, a věru, nebudeme věděti, čemu více se diviti — zdali té důstojnosti mateřství Božího, které ji povýšilo nade všecky mocnosti nebeské, nebo té hlubokosti pokory, v níž sama sebe zove děvkou Páně. Děvkou Páně se nazývá ona, která dle svědectví andělova plna jest milosti a přízně Boží; ona, se kterou jest nejvyšší Pán nebes i země. Děvkou nazývá se ona, která sama jediná z dítek Adamových úplně se zalíbila Bohu a mezi všemi ženami, ano mezi všemi tvory požehnanou jest. Nazývá se tak v okamžení, kdy se snoubí Duchu svatému a stává se Matkou nejvyššího Boha. Její Stvořitel bude jí poddán a poslušen jako své matky a ona se přece nazývá děvkou Páně. Ona ví, že od této chvíle blahoslaviti ji budou všichni národové, že knížata a králové tohoto světa skláněti budou před ní korunované hlavy své, že bude vyvýšena nade všecky mocnosti nebeské — a přece neosobuje si názvu jiného, než jméno pokorné

děvky Páně. Tvor nejkrásnější, nejdokonalejší, nej-
světější ze všech, které Bůh stvořil a ještě stvoří,
bytosť první po Bohu jest zároveň tvorem Bohu
nejpoddanějším, nejpokornějším. Jaká to vznešená,
vzácná pokora, která nezpyšní v důstojnosti nej-
větší! Marně hledáme bytosti, která by se v této
ctnosti vyrovnala Marii. Vždyť Panna Maria ani
neměla vzoru, kterého by byla mohla následovati.
Ona tenkrát ještě neviděla svého božského Syna,
jak se pro nás ponížil až ku smrti kříže; naopak
viděla před sebou nesčíslné příklady pýchy a cti-
žádosti od Lucifera, jenž se chtěl rovnati Bohu, až
k těm zpupným vladařům pohanským, kteří pro
sebe od svých poddaných žádali pocty božské.
Maria jediné, jakkoliv byla nejkrásnější a nejvzne-
šenější, jakkoliv měla Boha Otcem, Boha ženichem,
Boha synem, zůstala pokornou děvkou Páně. Po-
kora ji pudila přes hory k Alžbětě a pobádala ji,
by byla nejen děvkou Boha, nýbrž také služebnicí
lidí, kteří byli mnohem nedokonalejší než ona. Po-
kora ji nutila, by šla do chrámu a dala se tam
očistiti jako žena hříšná, jakkoliv byla lilií čistoty
a zrcadlem spravedlnosti. V nejhlubší pokoře strá-
vila celý svůj život, tak že dle svědectví sv. Otců
jedno jest, říci „Maria“ nebo „pokorná panna“
Vědělať Panna Maria, že z ruky Hospodinovy ob-
držela všechno, a proto zlý duch pýchy jí neuškodil,
nýbrž smýšlení pokorné ji povýšilo.

Jak jest se styděti nám bídným hříšníkům, že
tak často se povyšujeme, když bychom se právem
ponižovati měli! Kolik jest lidí, kteří nestojí dosud
ani na nejnižším stupni pokory a svých nedokona-

lostí, chyb, neřestí uznati nechtějí! A kolik jest těch, kteří si přejí, aby také ostatní o nich tak smýšleli, jak toho pro své chyby zasluhují? Běda tomu, jenž by se odvážil. poklesky naše nám připomenouti, nás kárati, neb aspoň laskavě povzbuzovati, bychom je napravili! Jak bychom tu hned vzplanuli hněvem, nenávistí a pomstychtivostí! A máme-li opravdu nějaké přednosti, jsme-li od Boha obdařeni bohatstvím, krásou, dary milosti, — kdo z nás v tomto případě si přeje, by si ho jiní nevážili a jím povrhovali? Naopak, nyní každý jen hledá cti, každý chce býti vážen, každý se povyšuje.

Což nám prospěje míti bystrý rozum, sličné tělo, krásné vlastnosti duševní, oplývati bohatstvím, kdybychom všeho toho užívali ke zlému? Člověk prostý a neučený, za to však zbožný, více líbí se Bohu a bude větším ve království nebeském, než moudří a vznešení tohoto světa, kteří svými přednostmi se pyšní a dle přikázání Božích nežijí.

Rozpomínejme se vždycky, že všechno, co máme, od Boha jsme obdrželi, a pak zajisté prosti budeme pošetilé pýchy a marné slávy, poněvadž sami ze sebe nemáme nic, na čem bychom si zakládali.

Pozorujme své křehkosti, uvažme, jak často již jsme Boha těžce rozhněvali, vzpomeňme si, čím jsme před obličejem Hospodinovým — a rázem sklesne pýcha naše.

Dychtíme-li tedy po cti, učme se od pokorné Matky Boží, kde jí hledati máme. Pravá čest záleží zajisté v tom, že se za nepatrné považujeme, poněvadž skutečně nepatrnými a malými jsme. Toto vědomí vlastní nedostatečnosti opravdu nás povýší,

poněvadž nás naučí, bychom všecku svou naději skládali jedině v Boha, nejvyššího původce veškerého dobra a jediného rozdavatele všech darů.

Pokora nás ochrání před soudem lidským, poněvadž vždycky zvolati můžeme s apoštolem: „Mně za nejmenší věc jest, abych od vás souzen byl, — neboť kdo mne soudí, Pán jest.“

Pokora učiní nás lhostejnými ku chválám tohoto světa, poněvadž ve cti a slávě pozemské shledáme jen marnost a pošetilost. Pokora nás naučí, abychom nepovrhovali svým bližním, i kdyby sebe nepatrnějším byl; abychom mu nezáviděli, jest-li vznešenějším. Pokora nás ozbrojí proti protivenstvím a trampotám, neboť nám ukáže, že nic jiného nezasluhujeme za své hříchy.

Než stává se mnohokráte, že pod zástěrou pokory bývá skryta největší hrdość — kdykoliv totiž člověk na venek se pokořuje, kdežto v mysli své s fariseem ničemně se povyšuje. Pak to ovšem není ctnost, nýbrž přetvářka, pro niž budeme tím více trestáni, honosíme-li se v nitru svém nad jiné dary a milostmi duchovními, které nám Bůh udělil.

Duše pokorná pečuje též to, by ukryla před očima lidskýma, co jí udělil Bůh. Jako Maria Panna ani sv. Josefu nezjevila, co jí anděl Páně zvěštoval, tak i my skrývejme před očima lidskýma, co nám štědrost Boží udělila.

Nuže, prosme o tento vzácný dar, neboť pokora jest základem všech ostatních ctností, bez níž nelze líbiti se Bohu. Následujme pokorné děvky Páně a tak se připodobníme též jejímu božskému Synu, jenž tichý byl a pokorný srdcem. Královno

nebes, na kteréž se tak slavně vyplnilo ono božské zaslíbení: „Kdo se poníží, bude povýšen,“ a kteráž jsi tím více povýšena byla, čím pokorněji jsi se chovala, vypros mi oněch potřebných milostí, jimiž bych kořen pýchy v nitru svém zničil. Vypros mi pokory, jež by mi ukázala mou mdlobu, a přimlouvej se za mne, bych podle příkladu Tvého všeho jen od Boha očekával, za všechno jen Boha chválil a tak jednou s pokornými ku slávě nebešťanů povýšen byl. Amen.

Rozjímání VI.

O poslušnosti.

Poslušnost — nemilé to slovo pyšným dítkám tohoto světa. Vždyť kdo jen ve svých skutečných anebo jen zdánlivých přednostech si zalibuje, kdo nad jiné se povyšuje, jimi pohrdá, tomu ovšem trpko jest podříditi jim svůj rozum a svou vůli, býti jich poslušným. Pokorný však, jenž zvykl považovati se za služebníka neužitečného, nereptá, že jiní nad něho jsou povýšeni, a ochotně se jim podrobuje, poněvadž v jejich rozkazech vidí vždycky vůli svého Boha.

Nejblahoslavenější Matka naše, Panna Maria, byla nejpokornější a proto též nejposlušnější mezi dítkami lidskými. Neměla nikdy vůle vlastní, hledajíc ve všem jediné zalíbení Božího a podrobujíc se úplně zákonu a ustanovení božskému. Pozorujme ji opět, ona přijímá poselství nebeské, neboť v této krátké chvíli, kdy jí bylo zvěstováno, že se má státi Matkou Boží, vidíme ji zářiti ctnostmi nej-

krásnějšími a nejpotřebnějšími, kterýmiž i my musíme býti ozdobeni, chceme-li býti jejími dítkami a máme-li vůbec opravdovou vůli jednou k ní do nebe se dostat. — Nedomnívejme se, že důstojnost mateřství Božího nebyla spojena s velikými oběťmi. Panna Maria dobře věděla, že svolujíc státi se Matkou Syna Božího, musí také býti ve všem Jemu podobna, s Ním trpěti, Jeho těžký kříž s Ním nésti, pod Jeho křížem státi a jediného Syna mrtvého na klíně svém držeti. Všecko to věděla již ve chvíli, kdy anděl čekal jejího svolení — a hle, neváhajíc ni jediné okamžení, odpovídá poslušně: „Ej hle dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého.“ Bůh to chce a já nesmím odporovati. Císař pohanský poroučí, by se ženichem svým sv. Josefem odebrala se do Betléma — a Maria nepraví, že jí netřeba poslouchati, ana v lůně svém nosí Krále králů, nýbrž pokorně poslouchá rozkazu pouhého člověka, vidouc v něm vůli Boží. S božským dětátkem jde do chrámu k obřízce, jde se dát očistit a nenamítá ni slovem, že Syn její jest svatost sama a ona že jest svatostí Jeho posvěcena. — podrobuje se předpisu zákona židovského tím ochotněji, poněvadž ví, že zákon ten dán od Otce nebeského. Sv. Josef jí náhle v noci oznamuje, by vzala Synáčka svého a šla s ním do cizí, daleké země — a Panna Maria se nebrání, nevymlouvá se na cestu neschůdnou, nebezpečnou, nedbá strohého počasí zimního, neptá se ani, jak dlouho v Egyptě zůstanou, nýbrž plní ochotně rozkaz svého chotě. neboť ví, že u ní zastupuje místo Boží. Syn její byl jí sice poddán jako mateři své, ona však ne-

méně byla poslušna vůle Jeho ve všem a skrývala každé slovo Jeho ve svém srdci. Následovala Ho ve všem, šla s Ním až na Kalvarii, nereptala proti katanům, kteří Ho křižovali, a kdyby to bylo bývalo vůlí Otce nebeského, sama byla by pomáhala zarážeti hřeby do těla svého jediného, božského Syna. Jak ráda byla by zároveň s Ním po Jeho slavném z mrtvých vstání opustila tuto zemi — ale podrobila se ochotně úradku Božímu a čekala trpělivě, až ji Syn její sám k Sobě do nebe vzal.

Může nám tedy býti těžko a protivno poslouchati svých rodičův, učitelů, pánů, duchovní a světské vrchnosti, uvážíme-li, že Maria Panna poslouchala nejen Boha, nýbrž i lidí, kteří hluboko stáli pod ní, bytostí po Bohu nejdůstojnější? Světu jest ovšem poslušnost slovem nenáviděným, poněvadž dítky tohoto světa rády následují pyšného anděla, jenž proti Bohu samému na odpor se postavil, rodiče naše v ráji k neposlušnosti svedl a nyní pořád k neposlušnosti vybízí. Nám však, jsme-li opravdu vyznavači Kristovými, následovati jest příkladu Spasitelova, o němž není nadarmo psáno, že „sestoupil s nimi (Marií Pannou a sv. Josefem) a přišel do Nazareta a byl jim poddán.“ Naší pýše se ovšem protiví cizí vůli přijati za svou a snad proti vůli vlastní konati, co jiný poroučí, avšak pořádku světového převrátiti nemůžeme, poněvadž jest stanoven od samého Boha, nejvyššího Pána všeho stvoření.

Často omlouváme svou neposlušnost tím, že vrchnost, která nám poroučí, poslušnosti naší nezasluguje. Hned je pohotově pýcha naše a praví: Pán, jenž mně poroučí, jest člověk jako já, chybuje

jako já, mýlí se snad více než já; jest to pán tvrdý, ukrutný, jemuž nikdy nelze vyhověti. To však nás nijak nesprostuje povinnosti poslouchati. Představení budou míti na věčnosti téhož soudce jako poddaní; oni budou souzeni, že špatně vládli, poddaní pak byli by odsouzeni, že rozkazů jejich neposlouchali. Buďme tedy poslušní, neohlížejíce se na osobu, která poroučí, ani na věc, jakou nám poroučí, jen když neodporuje zákonu Božímu. Poslouchejme ochotně, nereptajíce ve svém nitru; ano právě ty věci, které jsou nám těžké a protivné, konejme rádi, neboť pak bude také odměna větší.

Aby však naše poslušnost byla ctností, musí býti proniknuta duchem víry. Tažme se vždycky v nitru svém: „Kdo jest ten, jenž mně poroučí? Oko mé tělesné vidí v něm sice pouhého člověka, ale víra mne učí, že jest to vrchnost, která z ustanovení Božího nade mnou stojí, neboť „není mocnosti leč od Boha, a kteréž jsou, od Boha zřízeny jsou.“ (Řím. 13, 1.) Jak bychom si ulehčili poslušnost, kdybychom ve svých představených neviděli pouhé lidi, nýbrž zástupce Boží! Bůh to chce, měli bychom si pokaždé říci, a tato myšlenka by nám pomohla vykonati i věci nejnesnadnější, s radostí se podrobiti rozkazům sebe odpornějším. Bůh to chce! Kdož by neposlechl pokorně, rád, bez odmluvy ve všem, poroučí-li Pán tak vznešený a mocný? Bůh to chce! Kdož by neposlechl s radostí, přeje-li si něčeho tak laskavý Otec, tak štědrý dobrodinec? Nejsem-li šťasten, maje takového Pána? Vždyť neposlouchám člověka ze hlíny utvořeného, nýbrž svého Stvořitele, jenž

mi poslušnost mou odplatí nekonečně velikými statky v nebesích.

Neposlouchejme tedy z pohnutek přirozených, abychom ušli výčitkám, pohaně, trestu. Taková poslušnost nebyla by ctností křesťanskou a nezjedнала by nám pražádné odměny; nebyla by stálá, ni všeobecná; byla by často protivná, nesnesitelná. Budeme-li však lidem poddáni z lásky k Bohu, budeme poslouchati vždycky a ve všem, co se nepřičí zákonu Božímu; budeme poslouchati rádi a tato poslušnost stane se nám zdrojem nebeských pokladů.

Na cestě svaté poslušnosti nikdy nezbloudíme. Buďme toho pamětlivi zvláště v životě duchovním, neboť budeme-li vždycky věrně konati, co nám duchovní vůdce náš poručí, směle můžeme předstoupiti před věčného Soudce a říci Mu: „Na světě konal jsem jen to, co mi náměstek Tvůj konati poručil.“

Ó nejbl. Panno Maria, poslušná dívkó Páně, přispěj mi, bych ve škole Tvé a Tvého božského Syna, jenž byl poslušen až k smrti kříže, naučil se odříkati vůle své a konati vůli Otce nebeského. Z lásky k Bohu budu poslušen i lidí, které Bůh za své zástupce ustanovil, a vůli jejich budu ctíti jako vůli Boží, bych zasloužil připočtenu býti k těm, kteří královstvím nebeským vládnouti budou. Amen.

Rozjímání VII.

O mocné ochraně sv. Josefa.

Když byla stížena země egyptská neúrodou a hladem, přicházel ze všech končin lid ku králi Faraonovi, žádaje pokrmů. Král pak jim odpovídal:

„Jděte k Josefovi, kterého jsem ustanovil správcem nade vší zemí egyptskou.“

Tak volá také Král králův, Otec nebeský k nám, tímto slzavým údolím putujícím: „Jděte k Josefovi, choti Panny Marie, pěstounu Ježíše Krista! On spravuje celý božský poklad milosti, on jest Pánem mého domu!“ — Jděte k Josefovi! pobádá nás církev svatá, jež tohoto světce ctí jako svého zvláštního ochránce. — Jděte k Josefovi! vybízí nás příkladem svým svatí a světice Boží, kteří za života svého vyvolili si ho za patrona a pod jeho ochranou k tak veliké svatosti dospěli. — Jděte k Josefovi! volá k nám nesčíslný počet věřících, kteří vlastní zkušeností se přesvědčili, jak mocně chrání sv. Josef všech, kdož s důvěrou k němu se utíkají.

Pošetile bychom jednali, kdybychom neposlechli hlasu toho a nepostavili se pod ochranný plášť onoho, jenž po čisté choti své, Panně Marii, největší moci požívá u trůnu Božího. Odkud však tak veliká důvěra k tomuto světci? Považme, čím byl zde na zemi, a poznáme, jaká jest moc jeho na nebi.

Kdo byl sv. Josef? Na to nám odpovídá ve sv. evangeliu Moudrost věčná, Duch svatý sám, an dí: Josef byl muž spravedlivý. Může-li býti poskvrny na tom, kterému Bůh sám takovou chválu vzdává? Muž spravedlivý, muž dokonalý, svatý: Jaké to divadlo vzácné před očima Božíma! A protože byl mužem podle srdce Božího, vizme, jaký úřad mu byl od Boha svěřen.

Maria, Matka Boží, nevěsta Ducha svatého, potřebovala na zemi společníka, jenž by byl ochráncem

jejího panenství a zároveň jejím pravým chotěm. Ježíš Kristus, věčný Bůh a spolu pravý člověk, měl míti opatrovníka, jenž by Ho od dětinství vychovával, živil, šatil, v nebezpečení chránil. A komu dán tento úkol? Bůh zajisté má ke službě své všechny anděly, cherubíny a serafíny, má jich miliony a miliony milionů, z nichž jeden dokonalostí předčí druhého; posílá je na všechny strany, svěřuje jim poselství nejvznešenější — a přece žádného z těchto duchů dokonalých neučinil pánem domu svého. Nikomu z patriarchů, nikomu z velikých proroků, žádnému mocnému králi pozemskému, nýbrž jedině chudému tesaři nazaretskému svěřil Bůh úkol chrániti Marie, opatrovati Ježíška. Kristus Ježíš, jenž jakožto pravý Bůh svou moudrostí řídí nebe i zemi, před nímž se třesou knížata, před nímž kleká veškeré koleno mocností nebeských, zemských i pekelných, tento Bůh, jakoby sám sebe nedovedl řídit, odevzdává se péči svatého Josefa i jest mu poddán. Josefu svěřen úkol, aby vtěleného Boha učil choditi, mluvit, pracovati. Josefu dáno na starost, aby prací rukou svých zaopatřoval Bohu oděvu a potravu. Josefu bylo chrániti Boha před mečem ukrutného Herodesa. Králové a knížata tohoto světa pyšní se svými rozsáhlými zeměmi a množstvím poddaných — ale chudičký Josef jest vysoko povznesen nad ně; jsou mu sice poddány jen dvě osoby, ale jedna z nich jest Bůh a druhá Matka Boží. Jaká tedy jest asi moc svatého Josefa v nebi, když mu již zde na zemi svěřeno řídit rodinu nejsvětější!

Tím však jsme ještě nevystihli veškeré jeho důstojnosti. Nebylť sv. Josef pouze ochráncem, nýbrž v jistém smyslu otcem Ježíše Krista, Syna Božího. Tak ho nazývá choť jeho, Panna Maria, řkouc k Ježíšovi: „Synu, proč jsi nám to učinil? Hle, otec Tvůj a já s bolestí hledali jsme Tebe.“ Za otce Ježíšova byl považován ode všech lidí, kteří s podivem se tázali: „Zdaliž tento není syn tesařův?“ Otcem Ježíšovým nazývá ho Duch sv. sám v evangeliu: „Otec pak a matka Jeho divili se těm věcem, které praveny byly o něm.“ Otcem svým uznává ho i Kristus Pán svou dětinnou, uctivou poslušností. Svatý Josef ovšem nebyl otcem Ježíše Krista přirozeným, ale byl jím jakožto pravý choť Jeho nejsv. Matky; byl jím dle zákona židovského, byl jím dle důstojnosti, dle moci, kterou mu Otec nebeský udělil nad svým věčným Synem. Jako tedy Otec nebeský na hoře Tábor hlasem radostným volal: „Tento jest Syn můj milý, v Němž jsem si dobře zalíbil,“ podobně i svatý Josef právem říci mohl a zajisté také častěji sám u sebe si myslil: „Ó jak jsem šťasten! Tento jest můj milý Syn. On jest sice králem andělův, ale zároveň mým Synem. On mě nazývá otcem a já Ho svým nejmilejším dítkem.“

Představme si tedy, můžeme-li, jak mocná jest asi přímluva sv. Josefa v nebi! Vyprosí-li nám jiní svatí přemnohých milostí již tím, že Bohu připomenou služby, které z lásky k Němu lidem na zemi prokázali; volá-li dokonce, jak dí sv. Jan Zlatoústý, krev chudých, které svou almužnou živíme, ustavičně

k nebesům a svolává na nás milost a požehnání; co teprve zmohou služby, jež sv. Josef prokázal ne lidem, nýbrž samému Synu Božímu! Jak mocně orodovati bude u Otce nebeského krev Kristova, která byla živena potem a námahou sv. Josefa. Vždyť sv. Josef právem říci může Synu Božímu: „Pane, Ty jsi byl lačen a já jsem Ti dal jísti; žíznil jsi, a já jsem Ti dal píti; nah jsi byl a přioděl jsem Tě. Vzpomeň si, jak jsem s Tebou, slabým nemluvnětem, v noci utíkal do Egypta, jak jsem Tě na cestě chránil, umdleného ve své náruči nosil; jak jsem často celé dny bloudil, než jsem pro Tebe našel potravu, nápoje, přístřeší! Vzpomeň si, jak jsem Tě zase do Nazareta zpět přivedl a tam po tolik let o Tebe se staral a prací rukou svých Tě živil. Hle, viz tu nyní své děti, jež pod mou ochranu se utekly, pevně důvěřující, že u Tebe všechno zmohu! Zde sedí chudí a nešťastní se svými dětmi a volají o chléb. Tam leží nemocný, trápen prudkými bolestmi a prosí o úlevu. Zde vzdychají opuštění sirotci a prosí o přispění. Tu pláče žena, týraná surovým mužem, nešťastná matka lká nad nezdárnými dětmi a prosí o pomoc. Jinde naříkají ubozí pod těžkým křížem a prosí aspoň o trpělivost. Tam žádají o milost a pomoc v těžkém pokušení a nebezpečení duše — ve všech potřebách svých prosí Tě o pomoc. Nejmilejší Synu, to jsou moji chráněnci — zdaž mi můžeš něco odepřít?“

Tak se přimlouvá sv. Josef za nás a Bůh nemůže oslyšeti jeho hlasu. Slyšme, co o něm praví andělský učitel, sv. Tomáš Aquinský: „Některým svatým dána od Boha milost, aby přispívali v jistých

potřebách těm, kdož je o pomoc vzývají; ale svatému Josefu dopřáno jest pomáhati v každé potřebě, a všech, kdož se k němu s důvěrou utíkají, chrániti a je podporovati.“ A sv. Teresie praví: „Já jsem si vyvolila sv. Josefa za ochránce svého života, a nemohu se upamatovati, že bych ho byla o něco prosila a nebyla toho obdržela. Podivné jsou milosti, jež mi Bůh na prosbu tohoto světce udělil. Vysvobodil mě z nesčíslných nebezpečností duševních i tělesných. Zdá se, že Bůh oprávnňuje jiné svaté, by v té neb oné bídě na pomoc přispěli; avšak tento světec, vím to ze zkušenosti, může ve všem pomoci poskytnouti. Bůh nám chce ukázati, že i teď v nebi všechno vyplní, oč Ho sv. Josef žádá, právě tak jako dříve svému pěstounovi oddán a poslušen byl. Proto vyzývám všechny, by tomuto přeslavnému světci vzdávali nejvroucnější úctu!“

Podobně mluví sv. František Saleský, blahosl. náš krajan Klemens Maria Hofbauer a mnoho jiných svatých služebníků Božích, kteří vesměs vřele doporučují pobožnost ku sv. Josefu a nazývají ho po Panně Marii nejmocnějším naším ochráncem. Pod ochranu sv. Josefa postavily se přčetné řády a společenstva řeholní a vyznávají veřejně, jak velikých dobrodiní na jeho přimluvu od Boha se jim dostalo. Ochraně sv. Josefa doporučil papež Pius IX. veškeré křesťanstvo, neboť Duchem sv. osvěcen, prohlásil světce toho za patrona celé církve katolické.

Blaze nám, přidáme-li se k těm, již sv. Josefa uctívají jako zvláštního ochránce, neboť pod jeho záštitou jisti budeme před nepřátely svými. On nás ochrání ve všech nebezpečnostech těla i duše a

vyprosí nám všech potřebných milostí. Bude-li on správcem domu našeho, všechno dobře zařídí. Bude-li on při nás, bude s námi také jeho nejsvětější choť, Panna Maria i božský Spasitel, Kristus Ježíš — a v této společnosti dobře jest nám býti.

Ano, sv. Josefe, ženichu naší Matky nebeské a pěstoune vtěleného Slova, pod tvou ochranou chceme žíti, tebe znova si volíme za svého patrona a otce. Slibujeme ti pevně, že příště neuplyne ni jediný den, abychom aspoň nějaké krátké pobožnosti ku cti tvé nevykonali, vědouce dobře, že uctívajíce tebe, ctíme zároveň tvou choť i to božské Dítko, jemuž jsi na zemi byl otcem. Vypros nám dar pokory, která tě tak velice povznesla a bez níž není možno líbiti se Bohu. Vyžádej nám také dar panické čistoty, vždyť pouze srdce čisté smí se radovati s Bohem. Rozněť srdce naše onou láskou k Vykupiteli a nejsvětější Jeho Matce, jakou Ty jsi po celý život je miloval. Chraň nás po celou dobu pouti naší pozemské, a když se přiblíží naše hodina poslední, stůj při nás s těmi, v jejichž společnosti život svůj jsi dokonal — to jest s Ježíšem a Marií. Amen.

Rozjímání VIII.

O sv. Anně, matce nejbl. Panny Marie.

Kdo pozorně četl Písmo svaté Nového Zákona, zajisté se podivil, že svatí evangelisté ni slovem se nezmiňují o rodičích nejbl. Panny Marie. Takové však bývají úradky Boží: co velikým jest před Bohem, zůstává skryto před lidmi: ctnost a svatost

nebývá často poznána na světě, za to však tím více bývá odměněna v nebesích. Tak i svatí rodiče nejbl. Panny Marie, Jáchim i Anna. Nic nám o nich nehlásají dějiny světové, nic nám o nich nevypravuje ani Písmo svaté — a přece to byli manželé ze všech manželů nejšťastnější a od Boha nejpožehnanější, poněvadž se jim dostalo milosti býti rodiči „požehnané mezi ženami,“ býti rodiči Matky Boží.

O zbožných těchto manželích možno říci právem totéž, co praví Duch sv. ústy evangelisty Lukáše (1, 6) o Zachariášovi a Alžbětě: „Byli oba spravedliví před Bohem, chodíce ve příkázáních a spravedlnostech Páně bez úhony.“ Život jejich byl životem ustavičné modlitby a nepřetržitým řetězem dobrých skutků. Kdož je s to, by dostatečně je oslavil pro všechny jejich ctnosti, pro něž Bůh milostivě na ně shlédl a vyvolil za rodiče Matky Kristovy!

Veliká byla jejich čistota. Sv. Jan Damascenský nazývá Jáchima i Annu „nejčistějším párem hrdliček,“ a nejbl. Panna Maria zjevila sv. Brigittě, že „Bůh ozdobil manželský stav jejího otce a její matky čistotou tak velikou, že nelze nalézt na světě manželů čistějších.“

Veliké bylo též jejich milosrdenství. Sv. Jan Damascenský nám o nich vypravuje, že rozdělili své jmění na tři díly: jeden obětovali ke cti a chvále Boží na okrasu chrámu jerusalémského, druhý dali chudým, třetí pak ponechali sobě. Žili zbožně a spokojeně. Jediná věc je rmoutila — že totiž manželství jejich zůstalo bezdětným, což u Židů bylo

považováno za znamení kletby Boží. Modlili se ustavičně, by Bůh prosby jejich vyslyšel. ale při tom se pokorně podrobovali Jeho nevyzpytatelné vůli. Pomysleme si, jaká byla jejich radost, když jim konečně anděl zvěstoval, že se jim narodí ta, která měla býti požehnanou mezi ženami a Matkou toužebně očekávaného Messiáše! Přijavše od Boha dar nebeský, Bohu jej zase vrátili; obětovali totiž dítě své ve chrámu jerusalémském a zasvětili je službě Hospodinově.

Po smrti svého manžela strávila Anna ostatek života svého v tiché odloučenosti ode světa, jsouc vzorem svaté vdovy. Považujíc za hlavní úkol svůj péči o poklad Bohem jí svěřený, učila Marii bázni Boží, vedla ji po cestě Jeho příkázání a hleděla učiniti srdce její sídlem ctnosti a čistoty. Za to však také Bůh přebohatě odměnil její snahu. Odlesk slávy dítěte kráslí matku, a církev po všecky časy velebiti bude mateřskou zbožnost sv. Anny.

Kéž všecky matky křesťanské následují příkladu jejího a dítěte své vychovávají v bázni Boží! Dobré vychování jest zajisté největší poklad, jaký svým dětem mohou zanechat. Bohatství a sláva pozemská jich nikdy v pravdě neoblaží, jen ctnost a bohabojnost jsou jim zárukou života šťastného, spokojeného. Předcházejte tedy rodiče křesťanští dětem svým dobrým příkladem! Vstěpujte jim hned od dětinství do srdce bázeň Boží, ošklivost ke hříchu, zálibu k modlitbě; vyučujte je horlivě ve pravdách sv. náboženství; bděte nad jejich slovy a skutky a chraňte jich před světem zlým, aby jich nepřivedl do svých osidel! Símě dobré, které zasejete do srdce

jejich, nezůstane ležeti ladem, nýbrž pokvete a přinese užitek hojný, a dítky dobře vychované budou vám ctí, radostí, útěchou. Pravdivé zajisté jest slovo moudrého Siracha, jenž (16, 3, 4.) dí, že „lepší jest jeden bojící se Boha, než tisíc synů bezbožných, a více užitečno jest bez synů v umřítí, nežli zůstaviti syny bezbožné“

Ale sv. Anna není pouze povýšena nad ostatní ženy jako matka Rodičky Boží, nýbrž jest nám také mocnou a milostivou přímluvkyní u Boha. Ctihodný opat Trithemius praví, že „není možná, by ten, kdo vzývá svatou matku Annu, nebyl vyslyšen. Král králů, Ježíš Kristus, jest dle těla jejím vnukem — zdaž jí může odepřítí nějakou prosbu? Matka Boží jest jejím dítětem — a neprosí nikdy Syna svého nadarmo. Celé nebe miluje Annu jako matku, ctí ji jako velitelku; žádá-li sv. Anna něčeho od Boha, spojí všichni svatí prosby své s prosbami jejími. Blahoslavený člověk, jenž sv. Annu ctí a má ji přímluvkyní u Boha!“

Týž zbožný opat nás ujišťuje, že svatá matka Anna vyprošuje věrným ctitelům svým nesčíslných dobrodiní tělesných i duchovních. Nemocným vy-mohla zdraví, slepým zrak, němým řeč, chromým údy přímé, zemřelým život; sklíčeným a zarmouceným vyprosila útěchy, chudým a trpícím pomoci, umírajícím šťastný odchod do blažené věčnosti. Právem tedy se jmenuje sv. Anna ve zjeveních sv. Brigitty „Klenotnicí Boha všemohoucího.“ Vždyť již samo jméno její Anna znamená milost, a proto důvěřujme pevně, že nám u Boha nejdobrotivějšího vyprosí všech potřebných milostí, budeme-li

jen živou věrou o ně žádati. Zkušenost nás o tom s dostatek poučuje. „Od svého dětství až do dnů své staroby,“ dosvědčuje opat Trithemius, „nikdy jsem neviděl, že by věrný a oddaný služebník svaté Anny od Boha byl opuštěn býval. Nikoliv, to se ještě nikdy nestalo; naopak, kdokoliv sv. Annu za patronku svou vyvolil a ve službě její nábožně a horlivě až do konce setrvá, bude šťasten již zde na zemi a nekonečně více na věčnosti.“ —

Pobožnost ku svaté Anně nesmí ovšem býti planou. Jako by nebyl pravým dítkem marianským, kdo by se nevynasnažil následovati ctností Panny Marie, rovněž tak nebyl by pravým ctitelem svaté Anny, kdo by pobožnost svou ukazoval jen několika modlitbičkami, při tom však se neřídil příkladem, jaký nám ona svým životem dala. Panny, manželky a vdovy, učte se od ní, jak jest vám konati povinnosti svého stavu. Matky, následujte jí u vychování svých dětí. My všichni pak jí následujme v pokoře, čistotě a lásce ku bližnímu; budme vytrvalí v modlitbě jak ona, jež tolik let Bohu bezdětnost svou žalovala; zároveň však dle vzoru jejího ve všem ochotně se podrobujeme vůli Boží. Především pak dbejme, by ze srdce našeho nikdy nezmizela bázeň Boží.

Ano, to ti slibujeme, vznešená přítelkyně Boží, svatá Anno, důstojná Matko Rodičky Kristovy! Pozdravujeme a velebíme tě z celého srdce svého. Jako dítky tvé utíkáme se pod tvou mateřskou ochranu a prosíme tě o tvou mocnou přímluvu. Ty jsi již tolik srdcí naplnila útechou a radostí, ty jsi tak mnohým, již v bídě své k tobě volali, vyprosila

pomoci u milosrdného Boha. Vědouce, že s mateřskou láskou chráníš všech, kteří tvých ctností následují a tebe uctívají, voláme i my s důvěrou k tobě o pomoc. Svata Matko Rodičky Boží! Ty víš, jaká nebezpečnoství nám hrozí, jak mnoho pokušení na nás doráží, jaký zármutek a jaké svízele tíží naše srdce. Měj útrpnost s námi a pros za nás božského Spasitele, kterého jsi tak velice milovala, by nám dal síly, zmužilosti a trpělivosti; by nás dobrotivě chránil, nám ve všech nesnázích pomáhal, srdce naše k dobrému naklonil, ošklivost přede vším hříchem den ze dne v nás rozmnožoval a milostí svou tak nás ve ctnosti upevnil, abychom lásky Jeho nikdy neztratili! A když se přiblíží naše hodina poslední, stůj při nás a pros, aby smrt naše byla tak šťastná, jako byla smrt tvá. Amen.

Rozjímání IX.

O trpělivosti křesťanské.

Zdá-li se ti někdy, křesťane, že ruka Páně příliš těžce na tobě spočívá, že Prozřetelnost Boží příliš těžká protivenství na tebe dopouští, obrať zrak svůj na Královnu mučeníků, na bolesti plnou Pannu Marii a uč se od ní trpěti. Život její jako život Syna jejího byl pln křížův a ve strastech žila od mládí svého. Chudoba, pronásledování, potupa, bolest — to byly družky, které ji následovaly po celý život od té doby, co svolila státi se Matkou Boží. Uvažme, co asi vytrpěla nejčistější Panna již tenkrát, když její panický snoubenec, sv. Josef, nic ještě nevěda o tajemství vtělení Syna Božího, chtěl ji

opustiti! Pociťme s ní, můžeme-li, tu bolest, která sevřela její mateřské srdce, když po namahavé cestě do Betléma nadarmo hledala přístřeší pro svého Synáčka! Ode všech zapuzena, musela jíti za město a ve chlévě poroditi Stvořitele světa a položiti Jej do jeslí, nemohouc Mu poskytnouti ni toho, co matka nejchudší uchystá svému prvorozeni. Jak jí asi bylo, když Simeon hlasem prorockým jí předpovídal: „Tvou vlastní duši pronikne meč!“ Jak trpěla Matka milující, vidouc, že ukrutný Herodes hledá bezživotí jejího dítěte! Jaké svízele, co hladu, žízně, zimy a jiných protivenství vytrpěla na útěku do Egypta! Než to všechno nebylo ničím proti bolesti, jakou cítila Maria vidouc Syna svého trpěti a umírat. Kdož jest s to, by vylíčil tuto bolest její? „Veliká jest jako moře bolest tvá,“ dí prorok Jeremiáš, a stařec Simeon ji přirovnává k meči ostrému, který proniká její duši. Vždyť to byla Matka ze všech matek nejlepší, a té bylo patřiti na utrpení Syna nejkrásnějšího, nejhodnějšího mezi syny lidskými, na utrpení Syna Božího! Maria viděla, jak Ho bez milosrdenství jako nějakého vraha vlekou po ulicích provazy svázaného, jak si z Něho po celou noc posměch tropí, v ďábelské zuřivosti oči Mu zavazují, vlasy rvou, Jej políčkují a do nejsv. obličeje Mu plvají. Zdaž necítila sama toho ukrutného bičování, jímž týrali nejněžnější tělo jejího Syna? Představme si tu Matku skoro nekonečně milující, ana ve předsíni Pilátově stojíc vidí Jedináčka svého krví zbroceného, trním korunovaného a veškerému lidu na odiv vystaveného. Poslechněme s ní zběsilý křik nevděčných Židů, vo-

lajících: „Ukřižuj, ukřižuj Ho!“ Panna Maria byla by musela bolestí klesnouti a umříti, kdyby jí Bůh nebyl zachoval pro větší ještě muka. Připojme se v duchu s ní k onomu zástupu, jenž se ubírá na horu Kalvarii. Maria vidí Syna svého tak zbědovaného, že i skály a kameny se toho děsí; vidí Ho klesati pod křížem a nesmí Mu pomoci; vidí, jak Ho přibíjejí na dřevo hanby a nemůže Ho zachrániti; vidí Ho viseti na kříži; slyší, jak se Mu posmívají a nesmí Ho potěšiti. Tři hodiny patří na Jeho trápení, konečně slyší Jeho poslední slova, jimiž ji odevzdává Janovi, vidí, jak zavírá oči, sklání hlavu a vypouští ducha. Ano, Matko bolestná, stojící pod křížem svého Syna, Ty právem můžeš zvolati: „Ó vy všichni, kteří jdete cestou, pozorujte a vizte, jest-li bolest jako bolest má!“ Ó Panno svatá, právem nazýváme Tě Královnou mučníků, neboť všecko to, co Syn Tvůj vytrpěl na těle, vytrpěla jsi na duši a bolest Tvá, jak praví sv. Bernard, byla tak veliká, že kdyby se rozdělila mezi všechny lidi, všichni okamžitě by zemřeli.

A jak snášela Maria tato nepochopitelná muka? Ó duše stísněné, pohlédněte k této Matce bolesti a učte se od ní, jak přijímati protivenství, která Bůh na vás sesílá! Maria Panna byvši počata beze hříchu prvopočátečního, nebyla podrobena následkům tohoto hříchu, nezasloužila žádné bolesti a přece trpěla všecko s největší odevzdaností do vůle Boží, říkajíc ustavičně v srdci svém: „Ejhle dívka Páně, staniž mi se ve všem podle Jeho slova. Pije-li můj Syn hořký kalich, já

nejsem lepší než On a chci jej pít s Ním.“ Maria Panna trpěla, poněvadž věděla, že jest to vůle Boží. Trpěla hrdinsky; neklesala pod křížem, jak někteří malíři špatně ji vyobrazují; nikoliv, ona stála pevně, nenaříkala, nereptala, nýbrž jen neodvratně pohlížela na svého Syna, a byla by ráda trpěla ještě více s Ním a pro Něho, kdyby to bylo bývalo vůlí Boží.

Kdo z nás se osmělí reptati proti Prozřetelnosti Boží, sešle-li na nás někdy nějaký nepatrný kříž? Kdo z nás se odváží naříkati si ve svém soužení. vida kráčet Ježíše pod křížem a za Ním bolestnou Jeho Matku? A přec se to stává. Nejmenší nemoc, malá bolest, pohana, pokoření, nějaké neštěstí, nepatrná ztráta majetku, hlad, žízeň, horko, zima — a jak se jmenují všechny ty obyčejné svízele ve zdejšího života, všechno ruší rovnováhu našeho srdce, rozmrzuje nás, činí nás nešťastnými, malomyslnými a hněvivými; začínáme bédovati, počínáme si, jakoby se nám bylo stalo bezpráví, reptáme proti Bohu, snad i proklínáme své žití a voláme na sebe smrt. Jak bychom si teprve počínali, kdyby nám Bůh poslal kříž opravdu těžký, kdyby nás stihlo veliké neštěstí, kdyby se na nás hrnuly svízele se všech stran? Ani pak neměli bychom reptati, neboť ten, jenž nás všemi těmi trampotami navštěvuje, jest náš Bůh, náš svrchovaný Pán a my jsme jeho tvory, povinni přijímati věci dobré i zlé z Jeho ruky. Neklamejme sami sebe: nejsme-li trpělivi, nejsme pravými následovníky Kristovými, nemůžeme míti účastenství v Jeho slávě. Tak nám to hlásá Moudrost věčná Kristus

Ježíš sám, an dí: „Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj a následuj mne.“ Země, na které žijeme, není a nemá nám býti sídlem blahobytu, radostí, rozkoší, nýbrž místem práce, utrpení, bolesti, kdež jest nám dokázati lásku ke Kristu, bychom zasloužili s Ním v nebesích věčně se radovati. Jak pošetile tedy dnáme jsouce v soužení svém netrpělivi! Ó kdybychom znali dar Boží! Kdybychom věděli, jaké poklady má v sobě utrpení, nikdy bychom nezáviděli oněm tak zvaným šťastným lidem zde na zemi, naopak litovali bychom jich a strachovali bychom se o jejich věčné spasení. Vždyť štěstí a blahobyť jsou často příčinou, že lidé zapomínají na Boha a spoléhají jedině na sebe samy, myslíce, že Boha již nepotřebují. Kříž a utrpení zachovávají nám však drahocennou pokoru. Ve strastech a souženích poznáváme, jak jsme ubozí, ohlédáme se po pomoci, toužíme po útěše, patříme vzhůru k nebi a přivíneme se k Bohu.

Štěstí a blahobyť svádějí člověka, že věci pozemských si váží více, než zasluhují. Kříž a utrpení oddělují ho od statků tohoto světa a učí ho toužiti po dobrech čistějších, po slastech nebeských. Kříž a utrpení jsou právě důkazem lásky Boží k nám, neboť koho Bůh miluje, křížem ho navštěvuje.

A pohledme na Spasitele svého. Čím se Mu stáváme více podobnými, jako právě utrpením? Nepoznáváme-li, jak veliká to pro nás čest, sdíleti Jeho hanbu, Jeho bolesti, Jeho kříž? Slyšme apoštola řkoucího: „Ode mne pak odstup to, abych se chlubil leč ve kříži Pána na-

šeho Ježíše Krista.“ Kéž také my s ním zvolati můžeme: „Všechna moje věda jest Ježíš Kristus, Ukřižovaný!“

Pohledme také na odměnu kříže. Uvažme, že všechna utrpení tohoto času, i kdyby sebe větší byla, nejsou rovna budoucí slávě, která nás čeká v nebesích, a že každá bolest, kterou zde z lásky ku Kristu trpělivě snášíme, promění se nám v nebesích ve věčnou radost.

Co jest nám tedy činiti? Snášejme radostně, s myslí klidnou nesnáze a protivenství, bez kterých v tomto slzavém údolí býti nemůžeme. Vzpomeňme si na první křesťany, jak se radovali, mohouce pro Krista trpěti muka všeho druhu, ano obětovati za Něho svůj život. Od nás nežádá Bůh takových obětí, a proto se podrobme tím ochotněji těm denním útrapám, bolestem tělesným, strastem duševním a rozličným protivenstvím, které na nás dopouští; ano děkujme Mu za ně, že nám tím poskytuje příležitost dokázati Mu svou lásku a rozmnožiti si poklad svých zásluh. Buďme však jisti, že ať nás stihne cokoli, ať nemoc, ať chudoba, opuštěnost, hanba, bída — nic nebude nad síly naše, neboť věrný jest Bůh a nedopustí pokoušeti nás nad to, co můžeme snést.

Ó buď mi tedy vítán, kříži svatý! I kdybys sebe větší byl, vezmu tě na ramena svá a spoléhaje na Boha, nikdy tě nesložím. Světu jsi pohoršením, ale mně budeš pramenem útěchy, sladkosti, požehnání. Ani sebe větší utrpení nezničí lásky mé k Tobě, ó Ježíši, ženichu srdce mého. Pomocí Tvou snášeti je budu rád, abych aspoň částečně zadošť učinil za hříchy spáchané a dokázal Ti svou vděč-

nost' za prolitou krev, kterou jsi mě vykoupil. Za příkladem Matky své nebeské chci věrně kráčet za Tebou na Kalvarii, bych jednou zasloužil oslavenu býti s Tebou v nebeském Jerusalemě. Amen.

Rozjímání X.

Jak prospěšno jest, svátost' pokání častěji přijímati.

Bůh nejvyšš dobrotivý, ustanoviv cílem pouti naší pozemské blaženost' nebeskou, dal nám zároveň hojnost' prostředků, jimiž bychom tohoto cíle vznešeného dosíci mohli. Přijav nás na křtu svatém za dítky své, otevřel nám přebohatý poklad svých milostí, bychom den ze dne v dokonalosti prospívali, víc a více se posvěcovali a tak Jemu, Svatosti samé, se připodobňovali. Jak je to tedy možná, že při všech těch hojných milostech přece tolik křesťanů s cílem posledním se mine, nebo nanejvýš až na sklonku života hříšného, vlašného, jen zázrakem nekonečného milosrdenství Božího na cestu pravou se vrací? Příčinou toho jest, že lidé nechtějí užívati prostředků, které jim Bůh k jejich posvěcení podává a pohrdajíce mocnou zbraní milosti Boží, nedovedou pak odolati nepřátelům svého spasení, tělu, světu a ďáblu. Kdybychom po příkladu Matky své nebeské, nejbl. Panny Marie, s každou milostí od Boha přijatou věrně spolupůsobili, kdybychom hojně vážili z nevysychajícího pramene milostí, který Bůh církvi své zanechal, zajisté bychom také den ze dne milost' posvěcující v sobě rozhojňovali, poklad

zásluh pro království nebeské rozmnožovali a spasení své duše pokud možná pojistili.

Jedním z těchto prostředků, jež Bůh k posvěcení našemu ustanovil, jest svátost pokání. Kdož dovede vypočísti všecky ty milosti a dobrodiní, jakých touto svátostí nabýváme! Vždyť téměř za všecku nábožnost, svatost a bohabojnost díky jsme povinni této svátosti. Ona nám zjednává odpuštění hříchů. V ní nabýváme opět posvěcující milosti Boží, stáváme se přátely a dítkami Božími, docházíme duševního klidu a pokojného svědomí. Velikými tedy díky jsme zavázáni Božskému Spasiteli, že svátost tuto ustanovil; jsme Mu povinni díky tím většími, že ne jednou, nýbrž kolikrát sami chceme, můžeme se státí účastnými oněch milostí, které z této svátosti jako z nějakého zřídla mocného na nás se vylévají. Známe-li tedy tento mocný prostředek a přece ho neužíváme, sami jsme vinni smutným stavem svého svědomí a těžko jednou budeme odpovídati za to, že jsme nechtěli užívatí léku od nemocí duševních a povrhovali jsme zbraní proti nepřátelům svého spasení. Vždyť kdo se dlouho nezpovídají, nedbají svého spasení a přímo odporují úmyslu, s jakým svátost pokání byla ustanovena. Božský Spasitel zanechal nám ji proto, by nás očistil ode všech hříchů, kdykoliv a v jaké míře jsme jimi byli poskvrněni. Jsme-li tedy obtíženi hříchem smrtelným, proč nespěcháme zbavit se tohoto jha? Kterak můžeme jen jeden den ve hříchu trvati, vědouce, jak snadno se ho můžeme zpovědí zbaviti? Setrváme-li dlouho ve hříchu, přátelíme se s ním, zvykneme si patřiti na něj

bez ošklivosti, a pak jest velmi nesnadno od něho se odloučiti.

Častá sv. zpověď má však ještě mocnější účinky — ona nás před těžkými hříchy chrání. Kde se častěji zametá, tu bývá vždycky čisto. Zkušenost dokazuje, že kdo často svátost pokání hodně přijímá, zřídka kdy, nebo nikdy do hříchu smrtelného neupadá. Jak by také bylo možno, by někdo, jenž tak často svědomí zpytuje, tak často o hanebnosti hříchu rozjímá, tak často předsevzetí činí, život svůj polepšiti, přece smrtelného hříchu se dopouštěl?

Častá svatá zpověď rozmnožuje v nás posvěcující milost, zjednává skutečné pomůcky, jimiž člověk snadněji pokušení přemáhá; oslabuje zlou žádostivost, ničí nástrahy zlého nepřítele, jenž ničeho tak se nebojí, jak odkrytí svých úskoků. Zvláště těm, již po větší dokonalosti touží, jest potřebí duši svou častěji zpovědníku zjeviti a jemu oznámiti, jakými pokušeními je ďábel s cesty dobré odvrátiti hledí.

Častá zpověď činí nás pokornými. Čím lépe člověk sám sebe zpytuje, tím jasněji poznává své chyby a křehkosti, učí se povrhovati sebou, vážiti si bližního, spoléhati jedině na milost Boží a ku Spasiteli svému zcela se přivinouti.

Častá zpověď chrání nás vlažnosti a sílí v dobrém. Dobrá předsevzetí, která poprvé činíme, zřídka kdy vykonáváme; a kdybychom je také ve skutek uvedli, přece jest nám je časem obnoviti, bychom na ně nezapomněli a zase ku větší horlivosti se povzbudili. Čím častěji dobrý

úmysl vzbuzujeme, tím více v dobrém se utvrzujeme. Při svaté zpovědi však máme nejlepší příležitost, abychom si hřích zošklivěli a ctnost zamilovali; abychom nejen stará předsevzetí obnovili a utvrdili, nýbrž i nové dobré úmysly vzbudili.

Ve sv. zpovědi dostává se nám poučení, rady, napomenutí, výstrahy, útěchy a povzbuzení ve všech okolnostech a potřebách; návodu, jak zlého se vystríhati a v dobrém se zdokonaliti. Přijímáme-li častěji tuto svátost, jsme nuceni také častěji zpytovat své nitro a tak poznáme snadno všecky, i sebe nepatrnější chyby, kterých bychom jinak ani nepozorovali, nebo za chyby ani nepovažovali; odkryjeme zlé zvyky a náklonnosti, na př. sebelásku, pýchu, svévoli, nedůtklivost, smyslnost, a zpozorovavše je hned v jejich počátku a zárodku, můžeme je vykořeniti snadněji, než kdybychom je nechali růsti a se rozmáhati. Častější zpověď jest nejjistějším prostředkem, abychom odložili hlavní svou chybu, která jest obyčejně pramenem mnoha jiných pokleskův a nedokonalostí.

Častější zpověď jest konečně nejlepší přípravou k hodnému přijetí nejsv. Svátosti oltářní. Uvážíme-li, jak čistý má býti příbytek, do něhož vstupuje Beránek neposkvrněný, že nemá býti pouze prost veškeré nečistoty hřichu, nýbrž také okrášlen kvítím ctností křesťanských, zajisté nesmíme opomenouti co nejčastěji očišťovati duši svou nejdražší krví Kristovou ve svátosti pokání.

A přece tak mnohý křesťan opomíjí užívati častěji tohoto mocného a zároveň tak snadného prostředku ku svému zdokonalení. Nemíním tu hříšníků

zatvrzelých, ani těch, kteří jen jednou za rok se zpovídají, by nepřestoupili těžkého přikázání církevního, — vždyť o takových lidech se ani nemůže říci, že mají opravdovou vůli kráčet po cestě přikázání Božích. Jsou však mnozí, kterým opravdu záleží na spasení duše a kteří se vážně přičiňují milost Boží zachovati, a přece zřídka svátost pokání přijímají. Vymlouvají se obyčejně: „Z čeho se mám zpovídati, chodím-li často ku zpovědi?“ — Milý křesťane! I spravedlivý, praví Písmo svaté, klesá za den sedmkrát, t. j. neuplyne ni jediného dne, aby se nějaké chyby nedopustil, a ty bys po osmi nebo čtrnácti dnech nenalezl, z čeho bys se zpovídal? Jak by bylo pošpiněno tvé tělo, kdybys delší čas opomenul se umývati! Podobně bude poskvrněna tvá duše, kdybys jí častěji neomyl nejsv. krví Kristovou ve svátosti pokání. Každodenně, aneb aspoň několikrát za týden zametáš svůj příbytek, a přece pokaždé nacházíš nějaké smetí, — kterak to možno, že bys za 14 dní nebo za měsíc nenašel žádného smetí, žádného hříchu ve svém svědomí? Pomni, že sv. Alois, ten anděl v těle lidském, každý týden se zpovídal, že svatý Karel Borromejský a mnoho jiných svatých, jejichž srdce bylo plno lásky Boží a okrášleno ctnostmi nejlíbeznějšími, přece každý den svědomí své ve svátosti pokání očišťovali!

Jen věnuj v neděli nebo ve svátek nějakou chvíli, nahlédni do svého nitra, zbav se hříšné sebelásky, projdi svá denní zaměstnání, uveď si na mysl povinnosti svého stavu, zpytuj se dle Božích i církevních přikázání, projdi smrtelné, hlavní a cizí hříchy, taž se sám sebe, zdali jsi konal skutky

tělesného a duchovního milosrdenství, a zajisté najdeš, z čeho bys se měl zpovídati. Nebudou to snad hříchy těžké, nýbrž jen všední chyby a menší nedokonalosti, ale ty jsou také urážkou Boha nejvyššího a velikou překážkou dokonalosti křesťanské. Vzpomeneš si na tak mnohé slovo marné, kterého jsi neměl promluvit; poznáš, že jsi se prohřešil proti lásce k bližnímu opovážlivým posuzováním a netrpělivostí; že jsi byl pyšným, marnivým, vlažným ve službě Boží, dobrovolně roztržitým v modlitbě; že jsi nedbal vnuknutí milosti Boží, která tě nabádala k tomu onomu dobrému skutku; shledáš mnoho jiných chyb, které budou dostatečnou látkou pro sv. zpověď. —

Zdá-li se ti však, že by tvá lítost nebyla upřímná a tvé předsevzetí opravdové, kdybys se vyznával jen ze všedních hříchů a menších poklesků, vzpomeň si pokaždé na předešlý svůj život. V něm zajisté najdeš těžkých hříchů více, než ti bude milo. A kdybys se byl v celém svém životě dopustil jen jediného hříchu těžkého, máš dosti příčiny, abys se sv. Petrem až do smrti ho oplakával. Chránil-li tě tedy Bůh, že jsi se od poslední zpovědi nedopustil žádného hříchu těžkého, lituj svých poklesků každodenních a zároveň vzbud' lítost nade všemi hříchy života předešlého, a netřeba se ti báti, že by tvá lítost nebyla upřímná. Pak jdi, vyznej se z toho, čeho jsi se od poslední zpovědi dopustil, a připoj k tomu nějaký hřích těžký, z něhož jsi se již jednou vyzpovídal, aneb aspoň všeobecně řekni, že se vyznáváš ze všech hříchů celého svého života. Tímto pokorným vyznáním smažeš opět část trestů časných,

které ti ještě vytrpěti jest, rozmnožíš si posvěcující milost, získáš mnoho zásluh a jedinou takovou zpovědí, jak dí svatý František Saleský, vykonáš mnoho ctností.

Ó nepohrdejme tímto mocným prostředkem k našemu posvěcení! Vážme si této zbraně proti nepřátelům našeho spasení. Čím častěji budeme přijímati svátost pokání, tím snadnější, tím milejší nám bude sv. zpověď. Bůh nepohrdne srdcem zkroušeným, nýbrž zapomene na hříchy naší mladosti, srdce naše naplní ošklivostí před každým i sebe menším hříchem a páskou milosti posvěcující zůstane spojen s námi zde na zemi, abychom po životě ctnostném zasloužili viděti Ho tváří v tvář na věčnosti. Amen.

Rozjímání XI.

Kterak Maria Panna dítkám svým pomáhá.

Jako zasluhuje Panna Maria, bychom ji pro její svatost a důstojnost z celého srdce ctili a milovali, podobně zasluhuje pro mocnou přímluvu svou u Boha, bychom se k Ní ve všech potřebách svých důvěrně utíkali. Kdo Marie nemiluje, není hoden jména křesťanského, a kdo Jí s veškerou důvěrou o přímluvu nežádá, dává na jevo, že o spasení své duše nedbá.

„Po Bohu nad Tebe nemáme,“ pějeme tak často ku cti nebes Královny, a vším právem, neboť Maria Panna nám nejen pomoci může, nýbrž také pomoci chce.

Panna Maria nám může pomoci, poněvadž jest Královnou milosrdenství. Ona přibližuje se, jak praví svatý Petr Damianský, ne tak pro sebe ně ke trůnu svého Syna, jako spíše s onou důvěrou, která jí přísluší jako Matce Boží. Ona jest dle slov svatého Bonaventury správkyní milostí svého Syna, a naše spása jest v jejích rukách. Ten, jenž nám skrze Marii dal svého Syna, chce, bychom i všechno ostatní skrze ni obdrželi. Svatý Antonín praví, že prosby Panny Marie jsou takorůzka rozkazem Ježíšovi; neboť byl-li jí Ježíš na zemi poslušen a podroben, zajisté neoslyší proseb jejích v nebi, poněvadž nepřestal býti jejím Synem. Jest-li článkem víry, že jest spasitelné a prospěšné, svaté jako přátelé Boží vzývati, zajisté tím více to platí o vzývání Panny Marie, Matky Boží! Vyslyšel-li Bůh Joba, když za své přátele; Samuela, když za svůj lid; Jeremiáše, když za israelský národ se přimlouval, zda by nevyšlyšel svou Matku, když se přimlouvá za nás? Práví-li Šalomoun ku své vážené Matce: „Žádej ode mne, moje máti, neboť by nebylo spravedlivé, abych ti něco odepřel,“ jak by mohl Ježíš své Matce něco odepřít? Pochybovati, že by přimluva Panny Marie co prospěla, bylo by pochybovati, zdali Ježíš svou Matku v nebesích ještě ctí.

Že nám však Panna Maria také pomoci chce, o tom nás ujišťuje její láska k nám. Vždyť ona jest nejenom Královnou milosrdenství, nýbrž také Matkou naší. Po všechny časy byla tak nazývána a vždycky se věřícím prokazovala jako Matka. Jako Ježíš stal se naším bratrem, tak Maria stala se naší Matkou. Zvláště však proto jest naší

Matkou, že nám ji Ježíš za Matku dal. Nás všech týkají se slova, která umírající Spasitel Janovi pravil: „Hle, Matka tvá!“ Těmito slovy odevzdal Ježíš všecky křesťany Marii jako dítky a ustanovil Marii za Matku všech věřících. Matka se však stará a pomáhá svým dítkám, a čím lepší jest matka, tím více své dítky miluje, tím ochotněji jim pomáhá. Jest-li však lepší máti, než jest Maria? Již zde na zemi milovala Boha nade všecko, ve všem hledala jen Jeho čest a snažila se, by Bůh ode všech lidí byl uctíván. Avšak také již zde na zemi měla podíl v utrpení lidí a přimlouvala se za ně u svého Božského Syna; čím více tedy bude v nebesích, kde od Boha také jest poctěna a zvelebena, Jej milovati a vše činiti, aby všichni lidé Jej milovali a ctili! V nebi však také vidí lépe naši bídu a nouzi, miluje nás, chce nám pomoci, a zajisté bude Boha prositi, aby nám pomohl, abychom Jej pak proto tím více ctili a milovali. Vždyť kdo nám dobře činí, toho milujeme. A proto ochotně prosí Maria za nás u Boha, by nám mnoho dobrého prokazoval, abychom Jej pak vždy víc a více milovali.

Ano, Maria nás miluje tak velice, že nám pomáhá často i když jí neprosíme. Vidíme to na svatbě v Káni Galilejské. Nedostávalo se vína. snoubenci jsou na rozpacích, a Marii bolí tato starost. Nikdo si jí nestěžoval, nikdo jí o pomoc neprosil, a Maria přece prosila Ježíše, by na pomoc přispěl. Činila-li tak již tenkrát, aniž byla prošena, co učiní asi nyní, praví sv. Bernard, když ji o pomoc vzýváme? — Ty pomníky, na všech místech jí ku cti

vystavěné, ty nápisy do mramoru a kovu vepsané, bezpočetné pamětní desky, které ve chrámech a kaplích spatřujeme, ty památky našich předků, dějiny všech století křesťanských hlásají nám výmluvně milosti a dobrodiní, kterých Maria svým dítkám u Boha vymohla. Kdo jest ten, táže se sv. Bernard, kdo by, důvěrné útočiště své k Marii bera, nebyl obdržel, oč prosil?

Jaká to tedy útěcha pro nás v tomto slzavém údolí, že tam u trůnu Božího máme tak mocnou přímluvkyni, tak laskavou Matku! S jakou důvěrou můžeme se ve všech svých potřebách k ní obracet!

Proč jsi, milý křesťane, ve svých křížích a souženích tak malomyslný? Proč hledáš přátel a pomocníků jen na tomto světě? Ó pohleď k nebesům! Tam máš Matku a mocnou přítelkyni, k níž máš vždy přístup, a která tě od sebe nezapudí. Tam máš Matku, praví sv. Petr Damianský, která jest přelaskavá a všecky nepřemožitelnou láskou miluje; která vždy hotova jest, své věrné dítky v zármutku potěšiti, v pokušení posílit, v nebezpečnostvích ochrániti, od nepřátel ubrániti.

Avšak Maria není toliko laskavou Matkou a mocnou pomocnicí svým věrným a nábožným ctitelům; k ní se mohou i hříšníci s důvěrou utíkat. Jako vykoupení hříšného světa bylo dílo milosrdenství Božího, tak jest Maria, Matka Spasitelova, Matkou milosrdenství, útočištěm hříšníků. Jako Syn, ten dobrý pastýř, nechce smrti hříšníkovy, nýbrž hledá ztracené ovce a zpět ji přináší, tak i Maria hříšníků se ujímá. „Její láska,“ praví sv. Bernard, „objímá dobré i zlé, jako slunce svítí na dobré i zlé.“ „Ó jak

často,“ píše svatý Bonaventura, „jak často vyprošuje milosrdenství Matky milost' obrácení pro hříšníka, kterého Spravedlnost Synova již na smrt' chtěla odsouditi!“ „Ano,“ praví sv. Jan Zlatoústý, „proto byla Panna od věčnosti k tomu vyvolena, aby ten, kterého Bůh pro svou nejsvětější spravedlnost' nemohl zachrániti, soustrastnými prosbami Panny byl zachráněn.“ Proto, hříšníče, tíží-li tě nějaká vina, netroufáš-li zraku svého pozdvihnouti k Bohu, pospěš k Marii, která jest útočištěm hříšníkův, a touto Matkou milosrdnou dojdeš milosrdenství. I kdybys snad již pozdě, ve vysokém stáří k poznání byl přišel, jen jest-li tvá lítost' upřímná a pokání opravdové, Maria tě jistě vyslyší. Ona nehledí na to, kdy k ní kdo přichází; má-li jen člověk dobrou vůli opravdu se polepšiti, pak obětuje Bohu všecky své zásluby za nás a prosí Jež tak dlouho a tak vroucně, až nám pro ni odpouští. Ano tím se ještě nespokojuje, nýbrž vyprošuje nám ještě tolik milostí, že jest nám snadno na cestě dobré setrvati. Proto praví svatý Bernard: „Obrat' se na Marii, netroufáš-li si pro své mnohé hříchy přímo na uraženého Boha se obrátiti, neboť Syn Boží vyslyší svou Matku.“

Naše důvěra nesmí ovšem býti opovážlivým spoléháním; nebo jako není pravým ctitelem Panny Marie, kdo ctností jejích nenásleduje, tak také hříšník, jenž se polepšiti nechce a ve hříších setrvá, marně u ní hledá ochrany a pomoci.

Ty však, milý křesťane, dalek budiž takové opovážlivosti. Jako pravý ctitel přibližuj se Marii, a ona tě přijme a vyslyší. Uvaž, co praví veliký

ctitel naší Matky nebeské, sv. Bernard: „Neodvracuj oči svých od Marie, nechceš-li klesnouti a zahynouti. Když bouře pokušení zuří, tíží-li tě soužení, utrpení a bída, vzývej Marii. Jsi-li úzkostliv pro své mnohé hříchy, stydíš-li se pro své nečisté svědomí, třeseš-li se pro nastávající přísný soud, počínáš-li se oddávati nemírnému zármutku aneb úplnému zoufalství, pomni na Marii. V nebezpečenství, v úzkostech, v pochybnostech vzývej Marii, ona budiž vždy ve tvých ústech, ve tvém srdci. Abys pak její přímluvu získal, neopomeň jejích ctností následovati, neboť v tom pozůstává pravá pobožnost k ní. Následuješ-li jí, nebloudíš; vzýváš-li ji, pravou cestou kráčíš; drží-li tě ona, neklesneš; ochraňuje-li tě ona, nemáš se čeho strachovati; vede-li a doprovází-li tě ona, zajisté blaženosti dojdeš a tak sám na sobě zkusíš, jak mocná u Boha, jak užitečná jest nám ochrana a přímluva Panny Marie.“

Rozjímání XII.

O přípravě k hodnému přijetí Svátosti oltářní.

Spasitel náš ustanoviv nejsv. Svátost pod způsobami chleba a vína, jasně tím naznačil, že tento pokrm nebeský má býti duši naší tím, čím je tělu pokrm pozemský, — že totiž má život duševní zachovávat, rozmnožovat, sílit, a duši naplňovat útěchou a sladkostí. To patrně vysvětluje také ze slov Jeho, jimiž nás ku přijímání této Svátosti napomíná: „Tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj; kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.

Kdo jí mé tělo, má život věčný.“ Jak tedy vysvětliti smutnou pravdu, že zaslíbení Pravdy věčné u tak mnohých lidí se nevyplňuje? Ježíš Kristus praví výslovně, že kdo Jej požívá, skrze Něho žíti bude, jak On skrze Otce živ jest, t. j. že bude žíti nábožně a svatě a takořka v Boha proměněn bude, — ale jak málo je těch, na nichž se jeví tyto božské účinky! Tělo Kristovo má duši naši naplniti sladkostí nebeskou — a přece tak mnozí křesťané vracejí se od stolu Páně se srdcem chladným a oddávají se opět hříšným radostem světským. Tělo Páně má život náš duchovní zachovávat i rozmnožovat — a přece tak mnozí klesají opět do bahna neřestí, neb aspoň nežijí tak horlivě, tak nábožně a svatě, jak by žíti měli a jak Spasitel očekává. Kde hledati příčiny této nesrovnalosti? Jediné ve špatné přípravě ku přijetí této velebné Svátosti. Kristus Pán přichází k nám ve svaté hostii vždycky stejně bohat a jest ochoten vyliti na nás poklady své milosti, ale my nepřicházíme vždycky stejně připraveni a proto nejsme hodni přijati všechny ty milosti, které jsou nám přichystány.

Z toho plyne, že chceme-li zakusiti blahodárných účinků této Svátosti, nikterak nestačí, abychom ji často přijímali, nýbrž musíme ji přijímati hodně, po náležité přípravě. Kdo dobře připraven ke stolu Páně přistupuje, nabývá jedním sv. přijímáním více milostí, než ten, kdo jen ledabylo se připravil, byť i stokrát a vícekrát přijímal.

V čem tedy záleží tato příprava? Sv. Řehoř vypravuje, že když první křesťané přistupovali ku stolu Páně, jáhen hlasitě k nim volal: „Přistupte s věrou,

třesením a láskou,“ kterýmižto slovy naznačoval, že tyto tři ctnosti jsou nejlepší přípravou ku přijetí hosta nebeského. Přistupte s věrou! Prvním hříchem našich prarodičů, praví svatý Tomáš, byla nevěra, poněvadž nechtěli věřit Bohu, že pod krásnou slupkou zapovězeného ovoce je skryta smrt. Aby tedy byla smířena vina této záhubné nevěry, žádá od nás Bůh, dle slov opata Ruperta, bychom věřili, čeho nevidíme. Zde na zemi ovšem nemůžeme pochopiti této tajemné svátosti a proto ve prachu pokory klanějme se Bohu, jenž ve sv. hostii skryt, za potravu se nám podává. Vždyť víra naše není slepá, nýbrž zakládá se na neklamném výroku samého Boha, jenž nám zcela jasně praví: „Vezměte a jezte, toto jest tělo mé. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Nedejme se šáliti svými smysly; ty nás často klamou, kdežto slovo Kristovo zůstává pravdou na věky. Přistupujme ku stolu Páně s věrou úplnou, nezvratnou a ukažme ji také skutky. Rozjímejme napřed o vznešené velebnosti onoho Boha, kterého hodláme přijati do svého srdce. Představme si Hostiániciho ve slávě nebeské a tažme se sami sebe: „Kdo jest Ten, jenž chce přijíti k tobě, a kdo jsi ty, jenž Ho chceš pohostiti ve svém nitru?“ Vmysleme se živě v Jeho přítomnost; vždyť pod nepatrnými způsoby chleba ve svatostánku je skutečně přítomen a patří na nás Syn Boží; též Kristus Ježíš, který v Betlémě v jeslích spočíval, za nás na kříži umřel a nyní slavně v nebesích kraluje.

Této živé víry jest nezbytně potřebí, neboť jest základem druhé ctnosti: hluboké pokory a úcty,

kterou taktéž musíme býti ozdobeni, chceme-li Svátost oltářní hodně přijati. Sv. Tomáš nazývá Svátost oltářní největším zázrakem Ježíšovým, a právem. Vždyť co se v ní děje, jest zcela neobyčejné a nad míru podivuhodné. Kristus je též doby v nebi a na zemi, tam ve slávě, zde pod nepatrnými způsobami. Viditelné tělo, sestávající z masa, krve a kostí, a přece neviditelné našim očím. Napřed chléb a pak úplným přepodstatněním tělo Ježíšovo! Poněvadž tedy Kristus z lásky k nám tak veliké zázraky v nejsv. Svátosti působí, zajisté se sluší, abychom s největší pokorou a úctou k Němu se blížili. Proto nařizuje církev těm, kteří přijímati chtějí, aby Bohu ve Svátosti skrytému v nejhlubší úctě se klaněli, říkajíce slova pokorného setníka pohanského: „Pane, nejsem hoden“ atd. Sv. Jan Křtitel, který již v životě matčině byl posvěcen a od Ježíše Krista největším mezi syny lidskými byl nazván, vyznává, že není hoden rozvázati řeménky obuvi Krista. I andělé klečí kolem svatostánku a klaní se Ježíšovi s takovou pokorou, že jí rozum lidský pochopiti nemůže. S jakou pokorou, s jakou úctou máme teprve my, ubozí hříšníci, Spasiteli svému se klaněti, uvážíme-li, že se nám dostává milosti, jaké ani nejvyšším andělům není dopřáno, totiž přijímati svého Boha!

Abychom však nejsv. Svátost hodně přijali, musíme míti hlavně velikou lásku k svému Spasiteli. Ježíš Kristus tak nás miloval, že z lásky k nám za nás umřel. Ale to Mu ještě nedostačovalo. On chtěl učiniti ještě více pro nás a dal nám své tělo za pokrm. Neboť přímo nám nařizuje:

„Vezměte a jezte: toto jest tělo mé!“
A vzav kalich, řekl: „Píte z toho všickni:
neboť toť jest krev má!“ Jako přítel chce
ustavičně býti s tím, kterého miluje, tak i
Spasitel chce býti s námi, ano nejen s námi,
nýbrž i v nás, v srdci našem. Dává nám své
tělo, svou duši, svou milost, své zásluhy, slovem:
sebe celého.

Ó jaký to nepochopitelný div lásky! Kdož by
tu zůstal chladným a necitelným a Ježíše z celého
srdce nemiloval? Přistupujme tedy, křesťané, s ve-
likou láskou ke stolu Páně, neboť jen láskou splatíme
lásku Kristovu k nám. Když On, Bůh všemohoucí,
nejvyšší moudrý a svatý, touží spojit se s námi,
slabými, nevědomými hříšníky, čím více musíme my
toužiti spojit se s Ním! Přinesme Mu své srdce
celé. Jak On z lásky k nám život obětoval, tak i
my budme ochotni z lásky k Němu odřici se nejen
radostí hříšných, nýbrž i dovolených vyrazení.
Budeme-li se ku přijetí této Svátosti připravovati
s touto živou věrou, hlubokou úctou a plamennou
láskou, zajisté se vynasnažíme, bychom srdce své
učinili důstojným přibýtkem nebeského hosta. Budeme
je čím dál více očišťovati i od všedních hříchův a
menších poklesků, vypudíme z něho všecko, co se
Kristu Ježíši nelíbí, a ozdobíme je ctnostmi kře-
stanskými.

Chceme-li, aby nám sv. přijímání co nejvíce
prospělo, využít-kujme také doby, kdy Pán Ježíš ve
svaté hostii dlí v srdci našem. Neníť zajisté doby
příhodnější vyjednávati s Kristem o záležitostech
naší duše, jako první okamžení po sv. přijímání.

Nerovnejme se tedy oněm zpozdlým a nevďečným křesťanům, kteří sotva svého Boha přijali, již ze chrámu Páně spěchají, jakoby je tam půda pálila. Ti věru nevědí, nebo zapomínají, koho právě do svého srdce přijali, a odcházejí s prázdnou od stolu Páně, protože za nic neprosili. Vytrvejme tedy aspoň 10—15 minut ve chrámu Páně, dokud svátostné způsoby v nás ztráveny nejsou. Vzbudme opět živou víru ve přítomnost Pána Ježíše a rceme se sv. Alžbětou: „Odkud mi to štěstí, že Bůh a Pán můj ke mně přišel?“ Pak se Mu v nejhlubší pokoře klaňme a děkujme Mu za nezaslouženou milost, kterou nám právě prokázal, a zvolíme s Davidem: „Dobrořeč duše má Hospodinu!“ Vzpomeňme si dále, že k nám zavítal náš Spasitel, náš lékař, naše nejvyšší dobro, a objímající v duchu svaté nohy milovaného hosta a s Magdalenou tisíckrát je líbající, volejme: „Nalezl jsem, kterého miluje duše má, chopil jsem se Ho, aniž se Ho spustím. Nic mne již od Něho neodloučí. Ani život, ani smrt, ani nastávající, ani přítomné věci, ani jaké jiné stvoření nebude nás moci odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ Pak Mu přednes všechny své potřeby, jakoby jich ani neznal. Netřeba ti modliti se dlouhé modlitby, při kterých často srdce tvé nic necítí. Mluv s Ježíšem v srdci svém, neboť jediný vzdech ze srdce vycházející jest Mu milejší, než sta prázdných slov. Mluv s Ním, jako bratr s bratrem, jako dítě s drahou matkou. Ukaž Mu své chyby a nedokonalosti, požaluj své trampoty a pros, aby ti

pomohl. Pros Ho o všecky milosti, kterých potřebuješ, hlavně však o vytrvalost v dobrém, abys nikdy již neztratil Jeho svaté milosti.

Budeme-li se vždycky tímto způsobem ku přijetí Těla Páně připravovati, zajisté nám tato Svátost nikdy nezevšední. Přistupujme pokaždé ku stolu Páně s věrou, třesením, (t. j. úctou) a láskou, a zajisté se na nás vyplní zaslíbení Kristovo: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně zůstává a já v něm. Kdo jí mé tělo, má život věčný!“ Amen.

Rozjímání XIII.

O častém hodném přijímání Svátosti oltářní.

Chceš-li, milý křesťane, v milosti setrvati a v dobrém pokračovati; chceš-li s Bohem vždy vroucněji se spojovati a věčnou blaženost si pojistiti: přistupuj často a hodně ke stolu Páně. Neboť jako Pán Ježíš ustanovil svátost pokání, abys v ní duši svou očišťoval, podobně zanechal nejsv. Svátost oltářní, aby byla duši tvé tím, čím jest tělesná potrava tělu — pokrmem, kterým bys zachoval a sílil svůj život duševní. To vysvětluje ze slov Ježíšových, kterými nám přikazuje požívatí tělo a krev Jeho: „Vezměte a jezte, toto jest tělo mé. Tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj; kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Kdo jí mé tělo, má život věčný.“ (Jan 6, 50 a násl.) Kdybys tělu svému nedával potravu, ponenáhlu by sláblo a umřelo — a podobně vede se také duši.

Neposkytuješ-li jí potravu nebeské, zvláště pro ni od Spasitele určené, neb občerstvuješ-li ji zřídka kdy : ochabuje, stává se slabou k dobrému a vždy více chýlí se ku zlému.

Popatř na první křesťany, kteří zajisté nejlépe úmysl a vůli Páně znali. Sv. Diviš Areopagita do-
svědčuje, že tenkrát všichni křesťané, kteří mši svaté obcovali, Svátost oltářní přijímali ; a svatý Jarolím ujišťuje, že zbožný tento obyčej za jeho doby v Římě a ve Španělsku se zachovával. Čím by se dala vysvětliti podivuhodná láska, jednota a nezištnost prvních vyznavačův ? Odkud ta jejich pevná víra, to velkomyslné povrhování věcmi pozemskými a jejich vřelá, nepřemožitelná láska ku Spasiteli, že se ani ohně, ani meče nebáli, že potupu a pouta, chudobu a pronásledování, ano i nejkrutější smrt trpělivě snášeli ? — Čím jiným, než že často a hodně požívali toho chleba nebeského, jenž jest potravou silných. Proto také vyslovila naše svatá církev na sněmu Tridentském vřelé přání, aby věřící, kteří mši sv. obcují, vždy také nejsv. Svátost přijímali ; potvrdila, že obyčej častějšího přijímání od sv. Otců vždycky byl schvalován a nařizuje zvláštním výnosem biskupům, aby v místech, kde ta pobožnost jest ve zvyku, Bohu proto děkovali a snažili se ji zachovati.

Tážeš se, milý křestane, kolikráte ty máš Svátost oltářní přijímati ? O tom nelze určití pravidel všeobecných. Hlavním pravidlem však jest : Řiď se návodem některého horlivého zpovědníka, svého duchovního rádce. Tvou starostí budiž dobře se připravití a přemáhati chyby své povahy a při-

rozených náklonností, aby ti tvůj duchovní otec, uzná-li tě za hodna, častější přijímání dovoliti mohl.

Ale protože láskyplný Spasitel každodenně ti dovoluje přistoupiti k Sobě, zdroji všech milostí. všech nadpřirozených zásluh, vší svatosti, užívej této veliké přízně tak často, jak ti jen možno, a hleď žíti tak, abys, jak praví sv. Augustin, hodným byl Ježíše Krista denně přijímati. Pamatuj, co praví sv. František Saleský: „Mohu na jisto tvrditi, že ti, již bohabojně žíti chtějí, s přijímáním nic déle než měsíc otáletí neschopují.“ Uvaž také další slova téhož světce: „Lidé dvojího druhu mají často přijímati Svátost oltářní: dokonalí a nedokonalí. Dokonalí, aby v dokonalosti setrvali, a nedokonalí, aby k dokonalosti dospěli; silní, aby neseslábli, a slabí, aby se sesílili; nemocní, aby ozdravěli, zdraví, aby ne-nemocněli. Přijímej tedy Svátost oltářní často, a to tak často, jak ti tvůj zpovědník dovoluje, a věř mi, že požívaje v tomto božském tajemství Čistoty, docela čistým se staneš.“

Přistupujíce tedy často ke stolu Páně, vyplňujeme nejvřelejší přání našeho Spasitele, jenž nás tak naléhavě k Sobě zve, řka: „Pojďte, jezte chléb můj, a píte víno, které jsem vám nalil!“ Jednáme v duchu nevěsty Kristovy, církve svaté, jež nás neustále ústy svých služebníků vybízí, bychom Tělo Páně co nejčastěji přijímali. Následujeme příkladu všech svatých a světic Božích,

kteří tuto hostinu nebeskou považovali za nejlepší posilu na pouti pozemské.

Vůle Krista Pána samého, přání církve svaté, a příklad svatých — tyto tři věci také nejlépe vyvracejí všechny námitky, kterými snad ty, křesťane, vlažnost svou omlouváš. Praviš: „Proto nepřijímám často Svátosti oltářní, že se cítím vlažným v lásce k Bohu, že jsem tak roztržit v modlitbě, že po sv. přijímání zůstávám zcela chladným.“ Věř, že Bůh od tebe nežádá než opravdovou vůli. Chce-li opravdu Boha nade všecko milovati a máš-li velikou touhu po svém Spasiteli v nejsv. Svátosti, jen přistup směle k Němu. I kdybys byl časem vlažným ve službě Boží a roztržitým v modlitbě, jen přistup s důvěrou ke stolu Páně, neboť čím churavějším se cítíš, tím více ti lékaře třeba.

Bojíš se, že nejsi hoden tak velikého dobrodiní, poněvadž jsi Boha v letech minulých často a těžce urážel? Nedej se tím zastrašiti. Vdyť jsi již očistil svědomí své ve svátosti pokání a Ježíš Kristus, dobrý pastýř a milující otec, jenž přišel hledat a spasit, co ztraceno, přijme s největší radostí svou zbloudilou ovečku, svého dříve nezdárného, nyní kajícího syna, a občerství tě svou milostí. Kdybys nyní se měl za nehodna, Svátost oltářní častěji přijímati, následovalo by z toho, že bys jí vůbec nikdy přijímati nemohl, neboť čím déle svatého přijímání se zdržuješ, tím více rostou tvé chyby, poněvadž se dobrovolně zbavuješ přemnohých milostí, kterých bys v této Svátosti dosáhl. Nedbej tedy vnuknutí zlého ducha, který tě všemožně od stolu Páně odvrací, poněvadž dobře ví, že je tam

pro tebe nejbohatší pramen milosti. Bez této nebeské potravý museli bychom s králem Davidem zvolati: „Poražen jsem, jako seno zvadlo srdce mé: že jsem zapomněl jísti chleba svého.“ (Žl. 105, 5.)

Bojíš se snad řečí lidských? Což nevíš, že svět tak jest ve zlém postaven, že chválí neřest a dobré zavrhuje? Soudu lidského nedbej, nýbrž pečuj jedině o spásu své duše a hled, abys byl chvály hodným před očima Božíma. Hroz se raději pohoršení, jaké dáváš, přistupuješ-li zřídka ke stolu Páně. Budeš-li však se častěji účastniti hostiny nebeské, a bude-li všecek život tvůj proniknut zbožnou horlivostí, staneš se krásným vzorem celé osadě; potěšíš dobré, zahanbíš špatné; svým domácím dáš dobrý příklad, svatému náboženství zjednáš úcty, vlažné a liknavé povzbudíš k horlivosti.

Ale především pamatuj na prospěch, jakého v této Svátosti nabýváš. Jest-li již jedno hodné přijímání tak prospěšno, spojujíc nás s Ježíšem, pramenem všech milostí: což teprve způsobí v tobě mnoho dobrých a horlivých sv. přijímání! Zlé nebude již míti k tobě tak snadného přístupu. Pokušení nebudou již tak mocná, a bude-li přece na tebe ďábel dorážeti, milostí ve sv. přijímání nabytou snadno ho přemůžeš. Hřích ztratí pro tebe to lákadlo, kterým tě dříve okouzloval. Zošklivíš si špatné společnosti, dostaneš chuť k modlitbě, zamiluješ si ctnost.

Jen se podívej na křesťany vlažné, nedbalé. Vede se jim lépe od té doby, co chodí zřídka ku sv. přijímání? Žijí horlivěji, ctnostněji, vzorněji?

Nikoliv, právě ti, jižto zřídka sv. svátosti přijímají, jsou ti odstrašujícím příkladem, jak křesťan žítí nemá.

Ptej se křesťanů horlivých a řeknou ti, že všechno, čím jsou, mají ze chleba života, kterého tak často ve Svátosti požívali. Chyby jejich se zmenšily, nevinnost se zvětšila — a za to jsou díky povinni Pánu Ježíši v nejsv. Svátosti.

Ptej se oněch svatých, kteří častější sv. přijímání tak vřele doporučovali. Ti všichni vlastní zkušeností poznali podivuhodné účinky této Svátosti a proto ji radili hříšníkům jako prostředek proti opětnému pádu, slabým jako posilu, spravedlivým jako občerstvení, všem lidem jako podnět ku všelike čtnosti, jako mocný osten k dokonalosti a svatosti.

Ó jen zkusme a vizme, jak libý jest Hospodin! Čím častěji budeme dťkoušeti, s tím větší dychtivostí budeme se opět vraceti k této hostině svaté, v níž Kristus se požívá, panátka Jeho utrpení se obnovuje, duše milostmi se naplňuje a nám záruka příští slávy se uděluje.

Rozjímání XIV.

O vytrvalosti v dobrém.

Pout' naše chýlí se ku koni. Ke cti a chvále Boží, ku větší oslavě Panny Marie a ku prospěchu své vlastní duše jsme ji podnikli pomocí Boží a pod ochranou své nebeské Matky jsme ji šťastně vykonali a nyní vracíme se opět ku svým obyčejným pracím. Neputovali jsme nadarmo. Vracíme se domů radostně, neboť si neseme vzácné pokady milosti, kterých se nám na místě zázračném a n. celé pouti

přímlovou Panny Marie od Boha dostalo. Vracíme se smíření s Bohem, jako přátelé a dítky Boží. Vracíme se zajisté všichni s pevným předsevzetím, že se již nikdy neuchýlíme s cesty dobré, na které jsme nyní zase učinili veliký krok do předu.

Pout' tato jest obrazem pouti jiné, mnohem delší a důležitější, na jejímž šťastném výsledku závisí všecko. My všichni putujeme tímto slzavým údolím do vlasti nebeské. Vytrváme-li až do konce, dojdeme-li šťastně k cíli, čeká nás věčný odpočinek, věčná blaženost; ale klesneme-li na cestě, přemohou-li nás naši nepřátelé, bude naším údělem věčná smrt, věčné trápení.

V y t r v a l o s t' je tedy ona ctnost', které nám nejvíce třeba — vytrvabst' v dobrém až do konce, neboť „jen kdo se rvá až do konce, bude spasen.“ O tuto ctnost' prosme tedy dnes na sklonku své pouti, neboť jenom vytrvalost' bude jednou od Boha korunována. Co by nám prospělo, že jsme dobré poznali, že jsme je snad nějaký čas konali, kdybychom v něm až do konce nesetrvali! Kdybychom deset, dvacet, padesát i více let svatě živi byli, ale ve svém životě do smrti nesetrvali, nebudeme spaseni, ano ještě přísněji budeme souzeni a zavrženi. Símě dobré jsme ovšem zaseli a ono slibuje hojnou žeň — ale což kdyby bouře všecko zničila? Loď našeho života jest sice plna dobrých skutků, ale což kdyby se rozbila u samého přístavu? Dobrou stezkou sice kráčíme, ale což opustíme-li ji opět a zabředneme do bahna, které nás avždy pohltí? Jidáš byl apoštolem Páně,

konal zázraky, začal dobře, — a přece stal se zlodějem, lhářem, zrádcem, vražedníkem svého Boha a skončil sebevraždou. Jidáš měl Ježíše učitelem, žil ve společnosti Panny Marie, měl ustavičně před očima tyto dva nejkrásnější vzory všech ctností, sám jich nějaký čas následoval — a přece nyní úpí v pekle! Vštěpme si tedy hluboko do srdce ona vážná slova apoštola Pavla: „K d o s t o j í, h l e d i ž, a b y n e p a d l!“ Nyní ovšem, zakusivše, jak sladko jest sloužiti Bohu, a podporováni milostí Boží, jsme hotovi raději všechno ztratiti, ba i život obětovati, než jediného hříchu smrtelného se dopustiti, — ale bude vždycky tak? Nedomnívejme se, že nyní již přestanou všechna pokušení. Naopak, nyní jest se nám tím více k boji hotoviti, neboť nepřítel náš tím prudčeji na nás bude dorážeti, aby opět dobyl, co mu milost Boží odňala. Nanejvýš nechá nás nějaký čas na pokoji, ale pak se opět vrátí, vezme s sebou snad ještě sedm duchů horších než je sám, a začne nový boj o naši duši. Běda nám, kdyby se mu podařilo vniknouti do srdce našeho, neboť pak bychom ho již tak snadno nezapudili. Vzpomeňme si na osud Ninivitských. Bůh jim odpustil, poněvadž uposlechli slov Jonášových a káli se; ale konečně přece byli bez milosti trestáni a město jejich zničeno, poněvadž v dobrém nevytrvali, nýbrž ku svým nepravostem dřívějším se vrátili. Začítí a nějaký čas vytrvati — to učinilo mnoho lidí; ale setrvati v dobrém až do konce, to není dáno všem.

Ale nelekejme se! Buďme zmužilí, trpěliví, vytrvalí, neboť pomoc Boží jest s námi. Co nám vy-

trvalost' často stěžuje, jest myšlénka na tu dlouhou řadu let, které snad ještě žíti budeme — a po všecka ta léta jest se nám varovati zlého, které nás často tak velice láká, a konati dobré, které je nám často tak protivné. Kdybychom věděli, že nám ještě zbývá jen rok, měsíc, den, ó s jakou radostí bychom kráčeli po cestě přikázání Božích! Ale což známe konec života svého? Snad jsou již sečtení dnové naši, a jak hrozné výčitky činili bychom si pak na věčnosti, že jsme ještě rok, měsíc, den nevytrvali. „Aj přijdu brzy — praví Pán —, a odplata má se mnou jest. Drž, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé!“

A kdybychom i měli dlouhou cestu před sebou, důvěřujme v Boha. Vždyť nebojujeme sami, nýbrž pomoc Boží s námi. Bůh zná naši křehkost, a nedopustí nás nikdy pokoušeti nad síly naše. A kdyby nás nedovedla upoutati dobrota Boží, ať nás aspoň na uzdě udrží Jeho přísná spravedlnost: nelákají-li nás radosti nebeské, ať nás aspoň zastraší hrozné tresty pekelné.

Ano, můžeme vytrvati, jen když sami chceme. Tělo, svět a ďábel jsou sice mocnými nepřátely, ale za to máme hojnost zbraní, kterými se jim můžeme ubrániti.

1. Rozjímejme často o veliké zlobě hříchu smrtelného. Uvažujme, jaké zrady, jaké nevěrnosti a nevďěčnosti se dopouštíme, kdykoliv těžkým hříchem urážíme Boha, bytost nejvyšší, nejsvětější, dárce všeho dobra, našeho Stvořitele, Spasitele a Odplatitele. Uvažujme, co hříchem ztrácíme a jaký trest nás za to stihne.

2. Vystříhejme se všech příležitostí ku hříchu a varujme se špatných společností, neboť kdo nebezpečenství miluje, zahyne v něm, a kdo svévolně s ohněm si hraje, spálí se. Kdyby čistotný Josef nebyl utekl, snad by byl klesl, a svatý Petr nebyl by zapřel svého Mistra, kdyby nebyl přišel do společnosti zlé. Kdo se dobrovolně vydává do nebezpečenství, pokouší Boha a není hoden, aby mu Bůh svou milostí přispěl.

3. Odporujme pokušení hned z počátku, dokud jiskra zlých myšlének nevyrazí plamenem. Jiskru snadněji udusíme než veliký plamen, malou bylinku snadněji vytrhneme, než silný strom. Nejlepší zbraní proti zlým myšlénkám jest vzpomínka na ukřižovaného Spasitele, na přítomnost Boží. Mějme také v čas pokušení na paměti čtyry poslední věci člověka a ptejme se sami sebe: Což kdybych se nyní dopustil těžkého hříchu a pak náhle zemřel? Kam se dostanu?

4. Zpytujeme denně své svědomí, byť jen několik minut. Čím bdělejšími budeme, tím jistější jsme před pádem. Vystříhejme se i všedních hříchů, vědouce, že ponenáhlu vedou k těžkým, a že kdo maličností si nevšímá, i ve velkých věcech nevěrným bude.

5. Umrtvujeme své tělo, které jest zdrojem všech vášní a nezřízených žádostí. Jestli jídlem a pitím rozbujnělé, vymyká se z područí duše a svádí nás k neřestem. Odřekněme se někdy z lásky k duši nesmrtelné nějakého vyražení dovoleného, odepřeme si časem, co smyslům našim lahodí, zkrotme přílišnou požívacost a zajisté poznáme blahodárné účinky.

6. Přijímejme často svátost pokání a nejsv. Svátost oltářní, které očisťují duši ode všech skvrn hříchu a spojují nás těsně s Bohem, pramenem pravé rozkoše. Čím více budeme okoušeti dober nebeských u stolu Páně, tím více budeme pohrdati světem, tím více si zošklivíme všeliký hřích.

7. Zamilujme si modlitbu. Vytrvalost v dobrém jest veliký, vzácný dar Boží, kterého se nedostane leč tomu, kdo o něj Boha prosí. Nespoléhejme na dobrá předsevzetí, nedůvěřujme svým vlastním silám, nýbrž všecku svou důvěru složme v Boha. Jednou ze hlavních proseb budiž pokaždé, bychom raději umřeli, než do hříchu smrtelného upadli.

Zvláště však uctívejme nejbl. Pannu Marii, Matku milosrdenství, aby nám vyprosila od Boha vytrvalosti v dobrém. Modlívejme se rádi sv. růženec a rozjímajíce při této krásné modlitbě o životě naší nebeské Matky, snažme se také jejích ctností následovati. Budeme-li pravými dítkami marianskými, nic nám neuškodí nepřítel. Pod pláštěm Matky své bezpečni budeme ve všech bouřích života. Když ona nás povede, šťastně dokonáme pouť pozemskou a dostaneme se jistě do vlasti nebeské, kdež s ní a se všemi svatými věčně na Boha patřiti budeme. Amen.

Pro poutníky, putující na posvátný Velehrad, jenž jest kolébkou naší víry, přidáno jest následující

Rozjímání XV.

o daru svaté víry.

Dojemno jest viděti dítko křesťanské, klečící na hrobě rodičů. Přivedla je tam vděčnost, která je pobádá, by zesnulým rodičům modlitbou se odplatilo za všechna dobrodiní, která mu za živobytí svého prokázali. Také my dnes putujeme na posvátný Velehrad ku hrobu svého otce, sv. Methoda, bychom jemu i svatému bratru jeho Cyrillu poděkovali za všechna dobrodiní, kterých se nám od nich dostalo. Sv. Cyrill a Method ovšem nepotřebují naší modlitby, jako rodičové naší tělesní, poněvadž již v nebesích s Bohem se radují, avšak nám přece káže cit vděčnosti, bychom na přijatá dobrodiní nezapomínali. A za jaké to dobrodiní jdeme jim děkovat? My všichni to dobře víme. Svatí Cyrill a Method nedali nám sice života tělesného, nekrmili a nenapájeli nás pokrmem a nápojem pozemským, — ale dali nám dar mnohem vzácnější, drahocennější dali nám život duchovní, zplodili nás pro Krista Ježíše, smyli s nás skvrny hříchu, oblékli nás rouchem nevinnosti, sytili a napájeli nás slovem sv. evangelia, přivedli nás ku světlu pravé víry, do lůna církve katolické. Krátkost času nám nedovoluje, bychom obšírně rozjímali o životě těchto dvou svatých mužů, našich apoštolů. Vzpomeňme si jen, že z lásky k našim předkům moravským opustili rodnou zemi, opustili otce i matku,

pohrdli velikými důstojnostmi, která jim císař řecký podával, a odebrali se k nám na Moravu k našim otcům, kteří tenkrát ještě byli v temnotách nevěry a pohanství. Z lásky k našim předkům naučili se jazyku slovanskému, by jim v jejich řeči mateřské mohli hlásati slovo Boží; Písmo svaté přeložili do naší řeči, by předkové naši mohli čísti v této knize knih; nelitovali žádné práce, žádného namáhání, nelekali se žádného protivenství, chodili místo od místa, všude učili a předcházeli dobrým příkladem jako dobří otcové a z lásky k Bohu obětovali pro předky naše celý život svůj. A výsledek jejich práce byl, že Morava, Čechy a mnoho jiných zemí slovanských byly obráceny na víru katolickou. To jest ten dar, který nám dali — kterak bychom jim nebyli za něj vděční? Vděčnost naše bude však jen tenkrát úplná, když dokonale poznáme velikost a vzácnost přijatého dobrodiní. Uvedeme-li si na paměť, že povolání ku pravé víře, povolání do lůna církve katolické jest prvním a nejpotřebnějším darem Božím, pak zajisté jako zvedené dítky poklekneme na hrobě sv. Methoda a prolévající slzy vděčnosti, budeme prositi svatých apoštolů svých, by jejich přímlovou u Boha dar sv. víry nám byl zachován.

Chceme-li poznati velikost nějakého dobrodiní, nesmíme se dívatí jen na dar, jaký je sám v sobě, nýbrž jest nám také uvážiti, k čemu jest nám prospěšným. Zlato na př. jest věc velmi vzácná, ale kdybychom dali nějakému hladovci kus zlata v nějaké neobydlené krajině, kde si za ně nemůže nic koupiti, neprokázali bychom mu tím žádného dobrodiní. Kus černého chleba byl by mu milejší, neboť

by se jím nasytil, kdežto bez něho, i kdyby měl plné sudy zlata vedle sebe, přece hladem zemře. Podobně jest s darem víry. Na zemi nemá člověk cíle vyššího, než ten, pro který byl stvořen, — aby se totiž šťastně dostal do nebe. Co nám k tomuto cíli pomůže, to jest nám největším a nejpotřebnějším dobrodiním. A to jest povolání k víře katolické. Bez této víry nemůžeme nikdy dojít blaženosti nebeské, poněvadž ani nepoznáme pravého Boha, původu veškeré blaženosti; ano nemáme-li pravé víry, nemůžeme vykonati ani sebe menšího dobrého skutku, jenž by byl Bohu milým, — neboť bez víry, jak praví apoštol Pavel, nelze líbiti se Bohu. Pravá víra je tedy k dosažení blaženosti věčné nejen prospěšná, nýbrž nezbytně potřebná; jest to základ našeho spasení, pramen všech ostatních dobrých skutků.

Co by nám pomohly všechny ostatní milosti a dary, kdyby nám Bůh nebyl udělil dobrodiní pravé víry? Nesmrtelná, rozumem a svobodnou vůlí nadaná duše; zdravé, duši sloužící tělo; svaté svátosti; sama smrt Spasitelova nic by nám neprospěla, kdyby nás Bůh nebyl povolal ku pravé víře. Kdybychom byli největšími boháči na světě a neměli víry, byli bychom chudší než nejbídnejší žebrák, neboť bez víry nelíbili bychom se Bohu. Kdybychom žili v největších radostech a neměli víry — hrozný byl by náš konec, poněvadž by se na nás vyplnilo slovo Kristovo: „Kdo nevěří, bude ztracen.“

Nemusíme-liž tedy vzdávati nejvřelejší díky dobrotivému Bohu, že poslal našim předkům na

Moravu své apoštoly Cyrilla i Methoda? Nemusíme-liž děkovati těmto svým Otcům, že všechno obětovali, jen aby předky naše ku pravé víře obrátili? Nedomnívejme se, jakoby to bylo jen náhodou, že právě k nám na Moravu přišli. Bůh rozdává své milosti, jak sám chce, a nikdo z nás Mu nemůže předpisovati, co a jak má činiti. Poohlédneme-li se po okrsku zemském, poznáme hned, že nás Bůh miloval více, než miliony a miliony jiných lidí, kteří pravé víry nemají. V Asii, Africe, Americe i Australii jsou ještě miliony lidí, kteří ještě nic neslyšeli o jediném pravém Bohu, o Spasiteli Kristu Ježíši, o jediné pravé církvi. A miliony lidí jsou na světě, kteří sice o tom slyšeli, ale uvěřiti nechtěli. Bůh jim sice poslal své apoštoly, misionáře katolické, ale tito divocí národové je buď povraždili, nebo zahnali, a pořád ještě páchají nejhroznější neřesti a klanějí se modlám. Ba i v našem dílu světa, v Evropě, jest ještě dosti pohanů, jsou tu miliony kacířů, jsou tu tisíce a tisíce lidí, kteří sice pravou víru měli, ale pak ji ztratili a ještě se tím vychloubají, že v Boha nevěří! Zůstanou-li v této své nevěře, vyplní se i na nich slovo Kristovo: „Kdo nevěří, bude zatracen.“ Když to všechno uvážíme, zdaž se nemusíme diviti nevystihlé moudrosti a lásce Boží, a zvolati: „Proč právě nás Bůh tak miloval? Proč právě nás před tolika miliony lidí povolal do lůna pravé, samospasitelné církve?“

Uvažme dále, za jakých okolností jsme byli ku pravé víře povoláni. V pravdě jest nám vyznati, že o nás platí slova, která sv. apoštol Petr psal svým křesťanům: „Vy jste pokolení vy-

volené, abyste hlásali všemohoucnost a lásku Toho, jenž vás z temnot povolal ku svému podivuhodnému světlu.“ — Dar sv. víry byl nám udělen na křtu svatém; v lůně církve svaté jsme vyrostli; ve pravdách sv. náboženství byli jsme vychováni hned od dětinství. Jaké to štěstí pro nás! Kdybychom se byli narodili jako židé nebo pohané, -- byli bychom také přijali víru Kristovu? Sotva; vždyť vlastní zkušenost nás učí, jak málo židův a jinověrců v našich krajinách bludu se odřekne. Kdybychom se byli narodili z rodičů židovských, snad bychom i my nyní si dělali posměch ze svého Spasitele, plvali na kříž a rouhali se nejsv. Svátosti oltářní; kdybychom se byli zrodili z rodičů pohanských, snad bychom také nyní vraždili misionáře katolické, jako to činí pohané v Africe i Asii. Že se tak nestalo, za to díky nejvřelejší vzdávejme Bohu, jenž skrze svaté apoštoly Cyrilla i Methoda již předky naše osvětil světlem pravé víry a nám dal rodiče katolické; jenž bez našeho vědomí, bez našeho přičinění, bez naší zásluhy dal se nám zroditi v lůně církve katolické.

Jsme za tento veliký dar Bohu vděční? Odpovězme si každý upřímně v srdci svém. Vzpomeňme si na první křesťany, jak ti sv. víry si vážili. Za svatou víru rádi trpěli nejhroznější muky, obětovali statky i život. Jest-li nám tedy opravdu sv. víra drahá, dokažme to skutky. Bohu díky, i za našich dnů jest ještě mnoho křesťanů, kteří pro sv. víru všecko, i život obětují. Vždyť tato sv. víra slibuje nám ještě pořád totéž nebe, jako slibovala prvním křesťanům; tato sv. víra ještě pořád nám hlásá, že

i kdybychom ztratili život časný, čeká nás v nebi život věčný, život plný radosti. — V duchu snad i leckdo z nás si pomyslí: Jaké by to bylo krásné, kdybych podstoupil smrt mučnickou! Ale ve skutečnosti? My nežijeme nyní mezi pohany; odnikud nehrozí nám nebezpečství, a přece tak mnohý stydí se při hlasu zvonu smeknouti a veřejně se pomodlit „Anděl Páně“. Nám nehrozí muky, a my sami tupíme dobrovolně svou víru, rouháme se Bohu a sv. náboženství. Nám nikdo nehrozí, že nám pobere majetek, zůstaneme-li věrni svaté víře, — ale my sami pro bídný groš často proti této víře jednáme. Křesťany jsme, ale přikázání křesťanských nezachováváme. Co však nám pomůže katolicky věřit a při tom pohansky žít? Co nám prospěje dar svaté víry, když podle ní nežijeme? Pomůže nám jen k tomu, že bychom jednou v pekle mnohem více trpěli než pohané, kteří nikdy pravé víry nepoznali.

Jest-li nám svatá víra opravdu drahá, chraňme jí také proti nepřítelům, kteří by nám ji rádi uloupili. Dábel namahá se zvláště za našich dnů více než jindy, by nám tento poklad ze srdce vyrval. Hlásá nevěru na všech koncích světa slovem i písmem. Varujme se tedy především nevěreckých časopisů, kde se tupí kněžstvo, biskupové, ba i náměstek Kristův, nejvyšší hlava církve, římský papež; kde se posměch tropí ze sv. svátostí a rouhavě píše o Svatých, o Panně Marii, ba i o samém Bohu. Varujme se také lidí, kteří proti svaté víře brojí. Lidé takoví dobře vědí, že dokud věrně se budeme držeti nástupců našich svatých

apoštolů, kněží katolických, vážiti si budeme i své víry, a proto nám chtějí vyrvati ze srdce důvěru ku kněžím. Nevěřme těmto svůdníkům. Buďme věrnými syny svatých apoštolův a poslušnými dětmi jejich nástupců, našich biskupův a našich kněží. Vážme si té svaté víry Cyrillo-Methodějské, podle ní žijme, v ní také hledme umříti, na paměti majíce, co hlásá píseň Cyrillo-Methodějská :

Bez víry se nelze líbit Pánu,
Růže ctností z víry vykvétá.
Víra otevírá rajskou bránu,
Věrou do srdce Bůh zavítá.
A ten poklad tisíc let již máme,
Ó kéž jej i věrně zachováme!
Snahou Cyrilla i Methoda
Známe Krista, spásu národa.

Kéž se duše věrou živou stkvěje,
Láskou Cyrilla a Methoděje,
Nadějí též svatou zplápolá,
Že ji Pán kdys v ráj svůj povolá.

Amen.

Pobožnost'
o s m i r ů ž e n c ů

s příslušnými litaniemi a písněmi.

Pobožnost' osmi růženců.

Poutníci mariacellští jakož i jiní, kteří delší nějakou pouť konají, mívají v obyčeji modliti se denně několik růženců. Počet jakož i pořádek, ve kterémž se tyto růžence modlí, ponechává se na vůli starších bratrů či vůdců processí. Celkem umístěno jich zde osm. Místo některého růžence mohou se modliti též různé koruny ke cti a chvále Panny Marie. (Viz díl II.) Růženec ke cti svaté Anny, jež dříve mnohý starší bratr se modlíval, doporučiti nelze. K počtě sv. Anny může se říkati růženec radostný na ten úmysl obětovaný.

I. Růženec andělský

k nejsv. a nerozdílné Trojici.

Obětujme tento růženec andělský ke cti a chvále svaté a nerozdílné Trojice, aby nás Pán Bůh na této naší pouti k rodičce Boží svatým andělem strážným provázeti a naše domácí ve zdraví zachovati ráčil, bychom pouť tuto šťastně vykonali a ve zdraví doma s nimi se shledali!

Píseň před andělským růžencem.

1. { Sem zbož-ní pout-ní-čko-vé se sřaď-te
By Bo-ha troj-jed-no-ho náš chvá-lil

pod pra-por, bu-de-me zpí-va-ti, čest,
zpěv-ný sbor; Tro-ji-ci vzý-va-ti,

chvá-lu po-kor-ně Jí a vděč-ně vzdá-va-ti.

2. Jak Otci na nebesích - tak Synu věčnému
- zněj chvála nekonečná - i Duchu svatému, - v Tro-

jici budiž ctěn jeden Bůh věčný jen Bůh Svatý,
Svatý, Svatý buď od nás veleben.

3. Tak pějme s andělskými tam kůry na
nebi, jak oni prozpěvují - a Boha velebí. V pod-
statě jednoho, v osobách trojího, však stejně
všemocného a nerozdílného.

4. Tvá, Bože trojjediný, moc jesti veliká,
Tvá moudrost nevystihlá zem', nebe proniká;
řídíš vše, spravuješ, kroky všech spatřuješ svým
okem vševidoucím a dobré miluješ.

5. Tys byl a nekonečně Ty, Bože, potrváš,
když všecko promění se, - Ty změny nedoznáš, -
léta Tvá od věků sahají do věků, Ty sám jsi
bez proměny, bez stárí, bez věků.

6. Tvé božské velebnosti - se koří andělé, - tam
v nebi neobsáhlém Tě chválí převřele. - Chválíme
také my silami se všemi, neb k tomu stvořil
jsi nás Svě dítky na zemi.

7. Syn věčný vykoupil nás, když jsme ráj
ztratili, Duch sv. posvětil nás, když jsme ctnost
pozbyli; proto Tě chválíme, - Tobě se klaníme
Trojice nejsvětější, seč jenom stačíme. Amen.

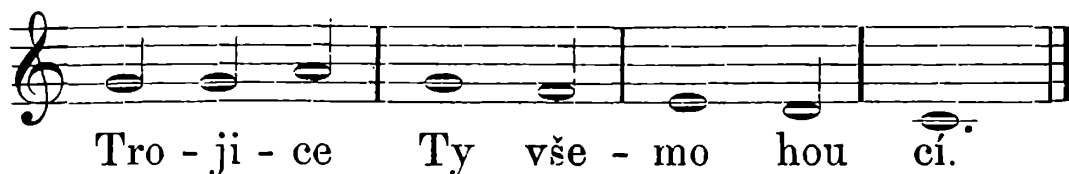
Zpěv před litanií.

1. { Ot - če, Sy - nu, Du - še sva tý,
To - bě sva - tou úc - tou ja tý

vzdá - vá kře - stán chvá - lu vrou cí

2. Tebe slaví rajske sbory, chválí země
s všemi tvory; šťastní lidé všechných časů, zve-
dají-li k Tobě hlasu.

3. Otci, Synu, Duchu sláva nechť se ústy
všemi vzdává; vyznáván buď slovy, činy, na
věky Bůh trojjediný!

Litanie

k nejsv. a nerozdílné Trojici.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Ó, blahoslavená Trojice! Uslyš nás!

Ó, převelebná Trojice! Vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože,

Synu, Vykupiteli světa, Bože,

Duše svatý, Bože,

Pravá a jediná Trojice,

Jediné svrchované Božství,

Svatá a nerozdílná jednota,

Jednota v podstatě a trojí v osobách,

Jediná a rovná moci,

Jediná a spolu věčná velebnosti,

Jediná a rovná slávo,

Jediná a božská Trojice,

Otče Stvořiteli,

Synu Vykupiteli,

Duše svatý Utěšiteli,

Smiluj se nad námi!

Bože, jeden v podstatě a trojí v osobách,
Otče nezplozený,
Synu jednorozený,
Duše svatý, z Otce a Syna vycházející,
Jedna svatá vše stvořivší a spravující Trojice,
Nesmírná moci věčného Otce,
Nevystihlá moudrosti Syna Božího,
Nejmocnější dobroto Ducha svatého,
Jedno a stejné Božství,
Svatý, svatý, svatý, Pane Bože zástupů,
Svatý Bože, svatý silný, svatý nesmrtelný,
V němž žijeme, se hýbáme a trváme,
Z něhož, v němž a skrze něhož všechno jest,
Králi věků, nesmrtelný a neviditelný,
Bože Abrahamův, Bože Izákův, Bože Jakubův,
Jenž jsi byl, jenž jsi, jenž kdysi přijdeš,
Otče, Synu a Duše, jediný Bože,
Milostiva nám buď! Odpusť nám nejsv. Trojice!
Milostiva nám buď! Uslyš nás nejsv. Trojice!
Ode všeho zlého,
Ode všeho hříchu,
Ode vší pýchy a zpornosti,
Ode vší zlé žádosti a lakomství,
Od nestřídmosti a lásky k světu,
Ode vší závisti a nenávisti,
Ode všeho hněvu a ode vší zlé vůle,
Ode vší chlipnosti a nečistoty,
Ode vší lenosti a malomyslnosti,
Ode všeho zlořečení,
Od věčného zahynutí,
Pro přesilnou svou všemohoucnost,
Pro převelikou svou slávu,

Smiluj se nad námi!

Vysvoboď nás, nejsv. Trojice!

Pro přemnohou svou slitovnost,
Pro přehojnou svou dobrotu,
Pro přenestihlé své soudy,
Pro přehlubokou svou moudrost a vědomost,
Pro přebohatou svou blaženost,
V den soudný,

Vysvobod' nás,
nejsv. Trojice!

My hříšníci! Tě prosíme, uslyš nás!

Abychom Tvé jméno, Boha svého, ctili a Tobě
samému sloužili,

Abychom Tvého svatého jména nadarmo ne-
brali,

Abychom svátky církve svaté nábožně světili,
Abychom rodičův a vrchností svých ochotně
poslouchali,

Abychom ani skutkem, ani radou nikomu
neškodili,

Abychom ani v mysli nečistých věcí se ne-
dopouštěli,

Abychom krádeže se varovali a nikoho proti
spravedlnosti nesoudili,

Abychom proti bližnímu křivého svědectví a
lži nemluvili,

Abychom statků svého bližního nežádali aniž
mu jich záviděli,

Abychom tebe, svatá Trojice, z celého srdce
a ze vší síly milovali,

Abychom pro Tebe, svatá Trojice, bližního
jako samy sebe milovali,

Abychom na Tebe, svatá Trojice, tváří ve
tvář jednou patřili,

Bože Otče, Bože Synu, Bože Duše svatý
z obou pocházející,

Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Odpusť
nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Uslyš
nás, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Smiluj
se nad námi!

Ó blahoslavená Trojice! Uslyš nás!

Ó, vší cti hodná Jednoto! Vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Dobrořečme Otci i Synu-i Duchu svatému!

R. Chvalme a vyvyšujeme ho na věky!

M o d l e m e s e :

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi služebníkům
svým udělil milost, aby pravou víru vyznávající,
slávu věčné Trojice poznávali a v mocné velebnosti
Jednotě se klaněli, prosíme, abychom touže věrou
jsouce posilnění, všech protivenství vždycky chránění
byli. Pro Ježíše Krista, Pána našeho, jenž s Tebou
živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého rovný
Bůh na věky věkův. Amen.

Zpěv po litanii.

(Nápěv jako: Otče, Synu atd.)

1. Syn jest zplozen věčně z Otce, - nerozdílen
od původce, a z nich obou svatý, věčný Duch
má východ nekonečný.

2. Podstata všech tří jest jedna, - jedna ctnost,
moc nepřehledná, trojjeden, jenž Bohem sluje,
stvořil vše a udržuje.

3. Ótci, Synu, Duchu sláva nechť se ústy
všemi vzdává; vyznáván buď slovy, činy na
věky Bůh trojjediný!

Nyní se hned začne andělský růženec o trojím desátku.
Předně se všickni modlí: Věřím v Boha, Otče náš a
Zdrávas Maria; pak zpívá se desetkrát chvalozpěv:

(První sbor.) Svatý, svatý, svatý Pán Bůh
zástupů! Plna jest země slávy Tvé.

(Druhý sbor.) Sláva Otci, sláva Synu, sláva
Duchu svatému.

Mají-li se na tento chvalozpěv získati odpustky (1. 100 dní
jednou za den; 2. 100 dní třikrát za den každou neděli, o svátku
nejsv. Trojice a po celou oktávu tohoto svátku. 3. Plnomocné
odpustky jednou za měsíc v libovolný den získají, kdož tuto
chválu každodenně po celý měsíc opakují. Podmínky: zpověď,
přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce.) musí se doslovně zpívat
tak jak zde udáno.

Zpěv po prvním desátku.

(Nápěv jako: Otče, Synu atd.)

1. Osvícenou Tebou duší všady Tebe člověk
tuší - na obtížné pouti zdejší, - Trojice, Ty nejsvětější.

2. Všecko z Tebe má své bytí, počátek i
konec žití; k Tobě zřídlu, k Tobě cíli na světě
se všecko chýlí.

3. Otci, Synu, Duchu sláva nechť se ústy
všemi vzdává; vyznáván buď slovy, činy na
věky Bůh trojjediný!

Po prvním desátku opakuje se „Otče náš“ a „Zdrávas
Maria“ a zase desetkrát zpěv: „Svatý, svatý, svatý“ atd.
jako svrchu; pak

Zpěv po druhém desátku.

(Nápěv jako: Otče, Synu atd.)

1. Ó Trojice odevěká útěhou Tys pro člo-
věka; Tys i k červu dobrotivý, trojjediný
Bože živý.

2. Tvoje divy stále zříme, moudrost Tvoji velebíme; moc i péči neustálou uznáváme vroucí chválou.

3. Otci, Synu, Duchu sláva nechť se ústy všemi vzdává; vyznáván buď slovy, činy na věky Bůh trojjediný!

Po druhém desátku zase „Otče náš“ a „Zdravas Maria“ a pak desetkrát zpěv: „Svatý, svatý, svatý“ atd. jako svrchu; pak

Zpěv po třetím desátku.

(Nápěv jako: Otče, Synu atd.)

1. V lásce svojí svrchované vyslyš tyto hlasy, Pane, s nimiž Tobě podáváme vše, co jsme, a vše, co máme.

2. Kýž jest, Bože, Tvoje jméno stále námi velebeno; kýž se hříchu varujeme, k Tobě pravou láskou lneme!

3. Dejž nám zde tak živu býti, - ať nám věčné světlo svítí, kde Ty, Bože, v divném lesku slavně trůníš na nebesku!

Píseň k nejsv. Trojici po tomto růženci.

(Dříve: Ó, Trojice nejsvětější.)

(Nápěv jako: Otče, Synu atd.)

1. Trojjediný v nebes výši, na křesťanskou shlédni říši; dej, ať lid Tvůj bez ustání slaví Boží smilování.

2. Sluníčko když z rána vstává, volána Ti budiž sláva; k večeru když den se schýlí, kýž Tvé pocty všecko pílí!

3. Člověk Tebe nepochopí, ale tuší Tvoje stopy; Tvého, Otče dobrotivý, stvoření zří velké divy.

4. Tvého, Synu, vykoupení účasten, ač hoden není. Pro Tvé, Duše, posvěcení v anděla se hříšník mění.

5. Zde Tě zříme jenom z části, poznáme však v lepší vlasti. Chtíti Tebe prozkoumati za odvážnost hříšnou platí.

6. V Tebe míti víru živou zbožností jest opravdivou; vyznávati slavně Tebe, to jest spása, to jest nebe.

7. Otci, Synu, Duchu sláva nechť se ústy všemi vzdává; vyznáván buď slovy, činy na věky Bůh trojjediný!

Jiná píseň po andělském růženci.

(Dříve: „Ó, přesvatá Trojice.“)

1. { Ó, Tro - ji - ce Bo - ží, nej - výš sva - tá,
{ Du - še smr - tel - ní - ka, lá - skou vzňa - tá,

u - ná - ší se v ne - be, o - sla - vu - jíc Te - be :

vrouc - ně bu - diž den co den ve - le - ben Bůh

troj - je - den !

2. Bohu Otci, všeho stvořiteli, jenž i divně
řídí vesmír celý, chvála šťastných tvorů hřímej
k nebes dvoru: vroucně budiž den co den ve-
leben Bůh trojjeden!

3. Bohu Synu, jenž své krve cenou spasil
duši hříchem utracenou, pějme s hrudí vděčnou -
poctu nekonečnou: vroucně atd.

4. Boha Ducha, lásky množitele, jenž nám
podal milosti dar skvělé, nechať bez únavy
lidské plémě slaví: vroucně atd.

5. V blahu, zdraví, i když chabnou síly,
v létě, zimě, pozdní, ranní chvíli - trojjednoho Boha
ústa chvalte mnohá: vroucně atd.

6. Kdyby listí zvučnou mluvu mělo, kdyby
kamení se rozepělo, - vše to slávy Boží dosti ne-
rozmnoží: vroucně atd.

7. Bože Otče, Synu, Duše svatý, ve třech
jeden, nikým nepojatý, dej, by Tvoje jméno
hodně bylo ctěno! Vroucně atd.

II. Růženec k sv. Josefu,

jejž obětovati budeme ke cti a chvále tří nejsvětějších osob:
J e ž í š e, M a r i e a J o s e f a za všechny, kteří dnešního dne
k poslední hodině pracují a na úmysl, aby i nám Pán Bůh
šťastné hodinky smrti popřáti ráčil, abychom v onu dobu nej-
světější jména: Ježíš, Maria, Josef vzývati mohli.

Píseň před růžencem k sv. Josefu.

1. { Ó sva - tý mi - lý Jo se fe, pě-
Jenž Pá - nu po čas ži - vo - ta jsi

stou - ne Je - ží - še, Ty jsi ten zvo - le -
bý - val nej - blí - že;

ný, z Da - vi da zro - ze - ný muž po - dle

Srd - ce Bó - ží - ho, o - chrán - ce vzne - še - ný.

2. Bůh Svého Syna na zemi v ochranu tobě
dal, bys jemu místo otce byl, - Jej tobě odevzdal.
- Jakých to radostí - a srdce sladkostí - jsi s Kristem
Pánem požíval v té velké hodnosti.

3. Všech patriarchů koruno, co žili před
tebou, a Spasitele čekali až přijde v dobu svou:
On za tvé ochrany byl zrozen od Panny, jsa
počat z Ducha svatého na věky žehnaný.

4. Bůh tobě svěřil k ochraně - tu krásnou lilii,
již za matku si vyvolil, Panenku Marii. Tys
vzorem manželů, tvých věrných ctitelů, - jsi rodu
svého ozdobou a plesem andělů.

5. Když růženec ku chvále tvé se budem'
modliti, ty mocnou svojí přímluvou - rač při nás
prodlíti: nyní a každý čas, slyš našich proseb
hlas a jako svoji rodinu - v ochranu přijmi nás.

6. Náš otče, svatý Josefe, - rač nám vždy po-
moci, když v nouzi, bídě vzdycháme, - i ve zlé
nemoci, - přispěj své rodině - v poslední hodině,
a duše naše doprovod' do nebes svatyně.

7. O Ježíši, ó Maria, ó svatý Josefe! ta
jména vaše přesvatá tři hvězdy zářivé! K nim
zraky zdviháme, je v pomoc voláme, na nebi ani
na zemi mocnějších nemáme.

Litanie před růžencem.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Maria,

Svatá Boží rodičko,

Svatá panno panen,

Svatý Josefe, pěstoune Ježíše Krista,

Svatý Josefe, ochránce Syna Božího,

Svatý Josefe, strážce chleba života,

Svatý Josefe, opatrovníku Královny nebeské,

Svatý Josefe, ženichu Matky Kristovy,

Svatý Josefe, věrný průvodce a těšiteli Panny
Marie,

Svatý Josefe, pomocníku Matky Spasitelovy,

Svatý Josefe, který jsi vtělení věčného Slova
zjevením Božím poznal,

Svatý Josefe, který jsi s Marií do Betléma
cestoval

Svatý Josefe, který jsi s Marií novorozenému
Spasiteli první se klaněl,

Svatý Josefe, jemuž Pán všech pánů poddán byl,

Oroduj za nás!

Svatý Josefe, patrone svaté katolické církve,
Svatý Josefe, muži bojící se Boha,
Svatý Josefe, muži podle srdce Božího,
Svatý Josefe, muži přetrpělivý,
Svatý Josefe, muži mezi všemi nejvzneše-
nější,
Svatý Josefe, moudrý a prozřetelný hospodáři,
Svatý Josefe, panici nejčistotnější,
Svatý Josefe, okraso domu Davidova,
Svatý Josefe, koruno patriarchů,
Svatý Josefe, příklade vyznavačů,
Svatý Josefe, vzore čistoty,
Svatý Josefe, zrcadlo manželů,
Svatý Josefe, věrný otče svých chráněnců,
Svatý Josefe, ochrano pocestných,
Svatý Josefe, zvláštní patrone umírajících,
Svatý Josefe, náš laskavý přímluvce,
Svatý Josefe, Bohu a lidem milý,
Svatý Josefe, patrone můj vyvolený,
Ve všech našich záležitostech,
Ve všech souženích a bolestech,
V zármutku a pronásledování,
V nesnázích a utrpeních,
V hodině smrti,
Pro své vyvolení za pěstouna Krista Ježíše,
Pro své přečisté zasnoubení,
Pro svou otcovskou péči a věrnost,
Pro své práce a nesnáze,
Pro všechny své ctnosti,
O přesvatý Josefe,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám Pane !

Oroduj za nás !

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš
nás Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče náš Zdrávas Maria

Pod ochranu tvou se utíkáme, sv. Josefe, ženichu
blah. Boží Rodičky Marie, prosbami našimi ne-
zhrdej ve všech potřebách našich, ale ode všeho
nebezpečení vysvoboď nás vždycky, ó slavný a
požehnaný pěstoune Ježíše Krista, prostředníku náš
a orodovníku náš; s Ježíšem, Synem Božím a svým
schovancem nás smiř, Marii, Matce Boží, své nevěstě,
nás poroučej, oběma nás představuj!

Ů. Oroduj za nás sv. Josefe!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Ó milosrdný Bože, jenž jsi svatého
Josefa ženichem nejblahoslavenější Panny Marie a
pěstounem svého nejmilostivějšího Syna, Ježíše
Krista, našeho Vykupitele, vyvoliti ráčil, prosíme
Tebe, abys nám na jeho přimluvu čistotu těla a
duše milostivě uděliti ráčil, abychom kdysi ku spa-
tření Tvého Božství byli přivedeni.

Prosíme Tebe, ó Pane, budiž nám pro zásluhy
ženicha nejsvětější Rodičky Tvé spomoženo, abychom
jeho orodováním obdrželi, čeho nemožnost naše do-
sáhnouti nemůže; jenž jsi živ a kraluješ na věky
věkův. Amen.

Nyní se hned říká: „Věřím v Boha“ a pak „Otče náš“
(jednou) a desetkrát „Zdrávas Maria“; při slově Ježíš
vkládá se po každém desátku jak následuje:

V prvním: Který sv. Josefa za svého pěstouna
zvoliti ráčil.

V druhém: Který od sv. Josefa jménem nej-světějším nazván býti ráčil.

V třetím: Který od sv. Josefa do Egypta a odtud do země israelské nesen býti ráčil.

Ve čtvrtém: Který sv. Josefa jak otce ctíti ráčil.

V pátém: Který sv. Josefu poddán a poslušen býti ráčil.

V šestém: Který sv. Josefu umírajícímu přítomen býti ráčil.

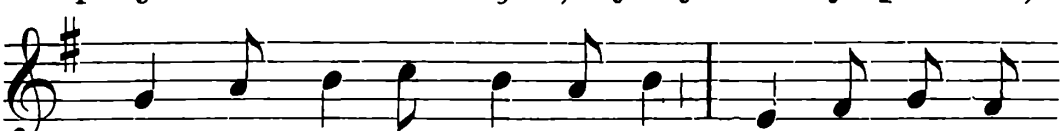
Píseň po růženci.

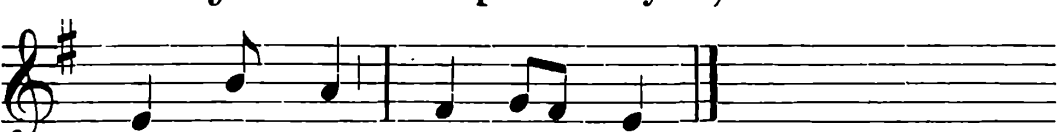
1. Je - ží - ši a Ma - ri - a, Jo - se - fe též mi - lý,
vám jsme tento růženec prá - vě za - svě - ti - li;

při - jmě - te ten dárek jen, by byl každý potěšen,

kdo jest cti - tel pře - sva - tých, lí - bez - no - stí

bo - ha - tých va - šich jmen.

2. Vy tři duše přečisté, zrcadla jste ctností,
u vás křesťan okusí blaha do sytosti; v ne-
ustálém úsměvu dáváte nám úlevu, když nás
bída uhnětá, ďábel sítí oplétá ve hněvu.

3. Tobě, svatá rodino, - my se poroučíme, - ve dne,
v noci s důvěrou - k tvému stanu zříme; - ó již s výše
sestupuj, u svých věrných blíže stůj, vyvol v srdci
chudobném, - ale ctnostmi ozdobném - stánek svůj!

4. Ježíši a Maria, Kristův pěstiteli, vás necht
vzývá pokorně obor světa celý; jako hvězdy
vítězné lejte světlo líbezné, - ať, když bouří světa
vír, u vás duše blahý mír nalezne!

Ů. Ustanovil's ho pánem domu svého.

B. A knížetem všeho statku svého.

Modleme se! Ó Bože, jenž jsi dětský věk
Syna svého a bezpečnost blahosl. Rodičky jeho pod
ochranou spravedlivého sluhy svého, sv. Josefa,
odevzdal, dej, prosíme, abychom na přímluvu jeho
po všechny dny života svého řízení Tvému se pod-
robovali, duše své od nákazy hříchu bedlivě
chránili, křesťanské své povinnosti svědomitě konali
a jednou v milosti Tvé na věčnost se ubírali. Pro
Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Sv. Josefe, uveď nás všechny k neposkvrněnému
Srdci Marie, naší nebeské Matky, a s ní k božskému
Srdci Ježíšovu. Amen.

Jiný způsob modliti se růženec k sv. Josefu.

Růženec tento skládá se ze šedesáti zrněk nebo korálů,
na památku oněch 60 let, jež sv. Josef dle podání na zemi
prožil, a jest rozdělen na 15 odstavců, z nichž každý má 4
malé korály, a sice jeden bílý, na památku nevinnosti a čistoty,
a 3 modré, na památku jeho pokory, chudoby a skromnosti.

U patnácti bílých (větších) korálů se modlí:

Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s Tebou, po-
žehnaná jsi mezi ženami a požehnaný jest Tvůj nejčistší
ženich Josef, pěstoun požehnaného plodu života Tvého
Ježíše,* (kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala);
Svatá Maria, Matko Boží, a svatý Josefe, prostě za
nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

* Po slovu Ježíše se vždy říká jedno z patnácti ta-
jemství sv. růžence Marianského; tedy po

1. . kterého jsi, Panno, z Ducha sv. počala.
2. . kterého jsi, Panno, v životě nesouc, Alžbětu navštívila;
3. . kterého jsi, Panno, porodila;
4. kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala;
5. kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla;
6. . . . který se pro nás krví potiti ráčil;
7. který pro nás bičován býti ráčil;
8. který pro nás trním korunován býti ráčil;
9. . . který pro nás těžký kříž nésti ráčil;
10. . . který pro nás ukřižován býti ráčil;
11. . který z mrtvých vstáti ráčil;
12. který na nebe vstoupiti ráčil;
13. který Ducha sv. seslati ráčil;
14. který Tě, Panno, na nebe vzíti ráčil;
15. . . . který Tě, Panno, v nebesích korunovati ráčil;

U 45 modrých, menších korálů se modli:

„Chválení a velebení buďtež Ježíš, Maria a Josef.“

Po každém třetím modrém korálu se k tomu však připojí:

„A blahoslaveni Tvoji sv. rodičové, Joachim a Anna, jimiž jsi bez poskvrny počata byla, ó nejčistší Panno Maria!“

Po růženci se modli:

Ů. Oroduj za nás, sv. Josefe!

Ř. Abychom hodni učinění atd.

Modleme se! Bože, jenž jsi sv. Josefa ke službě svého jednorozeného Syna a Jeho milostivé Matky od věčnosti vyvoliti a jej hodným uznati ráčil, aby ženichem Panny a otcem i ochráncem Tvého přemilého Syna nazýván byl; prosíme Tebe pro všecku pomoc, již on Ježíšovi a Marii poskytl, abys nás jeho přimluvou každodenně hodnějšími uznal a nám v nebi jeho společnosti věčně požívati dal. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Ř. Amen.

5. Když Jej's v chrámě v oběť dala - proro-
kovat hned se jala - zbožná ústa kmetova, - v Ném
že spásy obnova; růžencem atd.

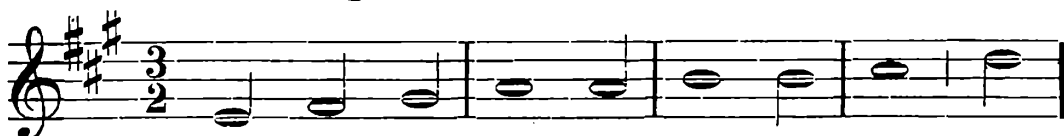
6. Když pak ve dvanáctém roku na pouť
bral se po Tvém boku, jaká byla radost Tvá,
že's Jej v chrámě nalezla; růžencem atd.

7. Ó, již víme, šťastná máti, jak se máme
k Tobě znáti; - bychom Tebe uctili, růženec jsme
uvili; růžencem atd.

8. Přijmiž tedy, Panno svatá, - na milosti pře-
bohatá - toto naše uctění Syna Tvého vtělení;
růžencem atd.

9. Zažeň od nás hřích a vinu a nás poruč
svému Synu, ať i jednou na nebi jazyk náš
Tě velebí; růžencem atd.

2. Píseň před růžencem radostným.

1. { Ma - ri a, Bo - ží Ro - di - čko, sva-
{ Mi - lo - stí sta - ne bo ha - tý, ne-

tá Pan - no, po - hléd - ni na nás
bes brá - no,

hříš - ní ky, pro - střed - ni - ce, žá-dou-cím

chvá - liť Te - be pře-j, po - moc - ni - ce.

2. Nad lidstvem Bůh se smilovav, archanděla poselstvím k Tobě vypravil, Panno bdělá, by Ti děl, že máš Matkou být Syna Jeho, z Ducha že, Panna, počneš Jej přesvatého.

3. Ze všech dcer Bohem žehnaná, - Panno čistá, k Alžbětě Tys hned spěchala nesouc Krista, abys jí, v duši plesajíc, sama děla, co Ti jest bylo praveno od anděla.

4. Abys s ní Pána chválila, že Tě zdravil poslem tak vzácným, vznešeným, kterýž pravil, že Bůh Syn tělem stane se, že se z Tebe - narodit chce, by zjednal nám věčné nebe.

5. Pokornou že Bůh povýšil služebnici, v lásce Své že Tě učinil pomocnicí na zemi, také na nebi, aby Tobě duše kde která žehnala v každé době.

6. Přimluv se, Boží Rodičko, za nás bídne, by k nám Tvůj ráčil milý Syn oči vlídné naklonit až zas sestoupí s velkou mocí tehdy zvláště rač nám přispěti ku pomoci.

Litanie Loretánská.*)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

*) Papež Pius VII dekretem sv. kongregace odpustků, 30. září 1817, nejen potvrdil odpustky 200 dní, udělené papeži Sixtem V a Benediktem XIII., nýbrž rozmnožil je na 300 dní pokaždé, kdykoliv se někdo aspoň se srdcem skroušeným a nábožně pomodlí litanii blahoslavené Panny Marie. Těm pak, již se ji každodenně se srdcem skroušeným a zbožně modlí, udělil odpustky plnomocné o pěti zasvěcených svátcích bl. P. Marie, t. j. na Neposkvrněné Početí, Narození, Zvěstování, Očišťování a Nanebevzetí, když na každý z těchto pěti dní se skroušeným srdcem se vyzpovídá a ku stolu Páně přistoupivše, navštíví některý veřejný chrám a nábožně se tam pomodlí na úmysl sv. Otce.

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!
Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Matko Kristova,
Matko božské milosti,
Matko nejčistější,
Matko nejčistotnější,
Matko neposkvrněná,
Matko neporušená,
Matko přemilá,
Matko předivná,
Matko Stvořitele,
Matko Spasitele,
Panno nejмoudřejší,
Panno ctihodná,
Panno chvalitebná,
Panno mocná,
Panno dobrotivá,
Panno věrná,
Zrcadlo spravedlnosti,
Stolice мoudrosti,
Příčino naší radosti,
Nádobo duchovní,
Nádobo ctihodná,
Nádobo vznešená pobožnosti,
Růže duchovní,
Věže Davidova,

O r o d u j z a n á s !

Věže ze slonových kostí,
Dome zlatý,
Archo úmluvy,
Bráno nebeská,
Hvězdo jitřní,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Pomocnice křesťanů,
Královno andělů,
Královno patriarchů,
Královno proroků,
Královno apoštolů,
Královno mučeníků,
Královno vyznavačů,
Královno panen,
Královno všech svatých,
Královno bez hříchu prvotného počatá,
Královno svatého růžence.

O r o d u j z a n á s !

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš
nás Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko, nezamítej v potřebách proseb našich: ale ode všeho nebezpečení vysvobod' nás vždycky, slavná.

a požehnaná Panno, paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše. Se Synem svým rač nás smířiti, Synu svému rač nás doporučeti, k Synu svému rač nás přivéstí.

Ů. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových!

Milost svou, prosíme, Pane, rač do srdcí nám vlíti: abychom, andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna Tvého, poznavše, skrze Jeho umučení a kříž ku slavnému vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Ř. Amen.

Ů. Oroduj za nás, svatý Josefe!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových!

Prosíme Tě, ó Pane! aby nám zásluhy ženicha nejsvětější Rodičky byly ku pomoci; aby, čeho dosíci nemůžeme, přímluvou jeho nám uděleno bylo. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše buď zdráva! K Tobě voláme vyhnání synové Evy. K Tobě vzdycháme lkající a plačící v tomto slzavém údolí. Protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči. A Ježíše, který jest požehnaný plod života Tvého, nám po tomto putování ukaž. Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

Ů. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových!

Modlitba před růžencem.

Přijmi, ó drahá Matko naše, tento svatý růženec, ježž se nyní společně modliti budeme. Pomoz nám, bychom svatá tajemství v něm obsažená nábožně

rozjímalí, Tvého příkladu následovali a tak ve ctnosti křesťanské a v lásce Boží víc a více prospívali. Nejsme sice hodni od Boha vyslyšenu býti, neboť veliká jest vina naše. Ale bolestně litujeme, že jsme tak často a tak těžce hněvali Boha, lásky nejhodnějšího Otce svého a Tebe, Matku svou. Protož uznávající bídu a nehodnost svou, utíkáme se k Tobě, jižto nám Pán Ježíš na bolestném svém lůžku smrti za Matku doporučil. Ty buď naší orodovnicí u Ježíše, aby nám odpustil vinu a přijal nás na milost. Proto chceme Tebe pozdraviti modlitbou Tobě tak milou, modlitbou svatého růžence. Dej, abychom se jej nábožně a bez roztržitosti modlili k větší cti a slávě Boží, k oslavě Tvé, ó Maria, ku spáse duší svých a ku prospěchu duší v očištění, jež Tebe za živa touto pobožností rády ctily, za potřeby církve katolické, obzvláště za obrácení nevěřících a hříšníků, jakož i za odvrácení všeho nebezpečení od těla i duše. Pomoz, bychom se jednou všichni shledali s Tebou a se Synem Tvým a s Vámi se věčně radovali. Amen.

Nyní začíná radostný růženec, jenž modlí se jak následuje:

„Věřím v Boha“ — „Otče náš“ — a třikrát „Zdrávas“, kdežto po slovu „Ježíš“ se může přidati: 1. Který víru naši rozmnožiti račiž. 2. Který naději naši posilniti račiž. 3. Který lásku naši rozšířiti račiž.

Pak následuje 5 desátek a sice vždy nejprv 1 „Otče náš“ a 10 „Zdrávas“; po slovu „Ježíš“ se při každém desátku přidává jedno z následujících tajemství:

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala.
2. Kterého jsi, Panno, v životě nesouc, Alžbětu navštívila.
3. Kterého jsi, Panno, porodila.

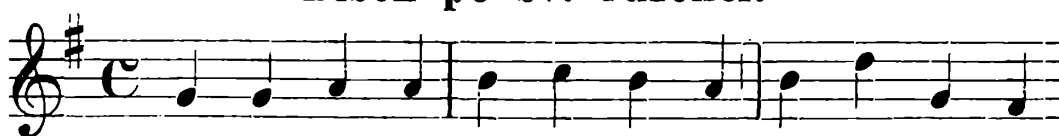
4. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.

5. Kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla.

Modlitba po sv. růženci.

Přijmi, ó nejsvětější Panno Maria, tento svatý růženec a všechny Zdravas Maria, jež jsme nyní k Tvému zalíbení vykonali, a kteréž Tobě jako vonný věnec obětujeme a Tvou panenskou hlavu jím ozdobiti žádáme. Kéž se Tobě zalíbí tato prostá služba a slabá chvála naše! Ó popatř milostivě na nás, dítky své, kteří pod Tvou mateřskou ochranu se utíkáme! Odpusť nám všeliké roztržitosti a nedokonalosti modlitby naší, ó Matko milosrdenství, a vzpomeň si na nás v království své slávy u Syna svého, Pána a Vykupitele našeho Ježíše Krista, zvláště pak smiluj se nad námi v té poslední hodině, když umírajícími rty svaté jméno Tvé se jménem Ježíš vyslovíme. Ach, tenkrát si vzpomeň na tuto pobožnost naši a prokaž se nám býti Matkou milosrdnou, ochraň nás ode všech útoků ďábelských a pros za nás Ježíše, Syna svého, bychom Tvou přimluvou milosrdenství a život věčný obdrželi. Amen.

Píseň po sv. růženci.

1. { Rů-že-nec Ti u-ví-jí-me, na-še Má-ti
{ ze ži-vo-ta Tvé-ho Sy-na, z pe-rel to a

sva-tá,
zla-ta,

rů - že Ty pře-spa-ni-lá,

nad pan-ny Pan-no mi-lá, Pa-nen-ko Ma-ri-a.

2. Ježíše Ty's mocí Ducha - podivně počala,
když jsi poslu nebeskému přivolení dala,
růže Ty přespanilá atd.

3. S plodem sladším nade všecko potěšení
v světě - do hor chvátáš v tichém plese - k Alžbětě
své tetě, - růže Ty přespanilá atd.

4. Aj již blahem usmívá se lidstvo roz-
vroucnělé, Ty's mu v chlévě porodila Syna,
Spasitele, růže Ty přespanilá atd.

5. Vděčna za tak velké dary - Boha Hospodina,
zbožně v chrámě obětuješ přemilého Syna,
růže Ty přespanilá atd.

6. Zakusila's mnoho strachu žalu, nepokoje,
nežli Syna ztraceného našlo Srdce Tvoje,
růže Ty přespanilá atd.

7. Kéž nás Tvůj Syn ulituje svatý pro
růženec a nám v ráji milostivě podá slávy
věnec, - růže Ty přespanilá atd.

IV. Růženec bolestný,

ježž obětovati budeme ke cti a chvále přehořkého umučení a smrti Pána našeho Ježíše Krista za všechny nemocné, utiskované, pronásledované, nouzi trpící a za duše v očistci, obzvláště za ty, které pro poklesky na poutích spáchané trpí, jakož i za ty, které na přímluvu poutníků bolestně čekají.

1. Píseň před růžencem bolestným.

1. { Ža - lost, bol - né ro - ze - chvě - ní srd - ce
Kri - sto - vo když u - mu - če - ní po - čnu

mo - je schvá - tí, Srd - ce ka - men - né by
roz - jí - ma - ti:

by - lo, jež by při tom ne - mu - si - lo

hoř - ce za - pla - ka - ti.

2. Řcete jen, co za příčina umučení jeho? -
jaká nalezena vina - Spasitele mého: od paty že
k hlavě svaté zranili jej zlostní katé, Pána pře-
dobrého?

3. Kdo jen katanovou dlaní korunu mu
svinul, od níž z božských jeho skrání krve
proud se řinul? Kdo jej mrskal bičí zlými, - pod
šlehy až ukrutnými bolestí už hynul?

4. A kdo v nevýslovné trýzni přibil na kříž
Pána; od koho, když zmíral v žízni, - s octem
žluč mu dána? Kdo v bok vehnal ostré kopí,
poslední že krůpěj kropí svatá tato rána?

5. Piláte, proč vydals Krista, odsoudiv jej
k muce? - Leč ten dí: „má dlaň je čistá“, - umývá
si ruce; katé též jsou omluveni, - že to činí z po-
ručení: kdo je vinen přece?

6. Neptej se jen, ó hříšníče, tvoje vše to
vina: tys umučil, nešťastníče, sám božského
Syna: „Tvá to vina!“ tak dí Ježíš, - „že mě
vbili katé na kříž, tvá a ničí jiná.“

7. Běda, ó mě nešťastného, v odpověď co dáti, před přísným až soudem jeho budu kdysi státi? Zda mě pro mé nepravosti - neodsoudí bez milosti, zda mě nezatratí?

8. Ještě sobě nezoufejme, ač nás mnoho tíží, - ale o milost' volejme, smrt' než zlá se sblíží; dokud čas je ku pokání, lkejme: Boží smilování - jistě k nám se sníží.

9. Bolestné tajemství nyní, - Kriste Spasiteli, obětovat' Tobě míní lid Tvůj žalem schvělý: bychom viny všechny smyli, jichž, že jsme se dopustili, svědomí nás viní.

10. Dej, ať růženec ten svatý zbožně vykonáme, bolestí Tvých poklad zlatý srdcem rozjímáme, jež jsi, Beránku náš tichý, smazat' chtěje naše hříchy, trpěl z lásky samé.

11. A když po života boji - budem' umíratí, Jesu náš, ty s Matkou svojí račiž při nás státi: - nedej duši zahynouti, ale po té zemské pouti rač ji v nebe zváti.

2. Píseň před bolestným růžencem.

1. Ža-lo-stí se chvě-ji ce-lý, ja-zyk slo-va

ne-má, když Tě pněť zřím, Spa-si-te-li,

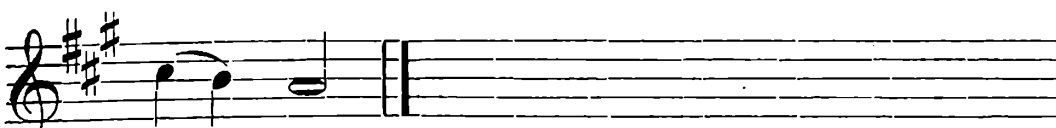
me-zi lo-try dvě-ma, když zřím Te-be

ne-vin-né-ho, těž-ce k smr-ti zra-ně-né-ho;

po mém spa-se-ní Tys tou-žil a já Te-be

ztrý - znil.

2. Jaká že jest Tvoje vina, - že tam u Piláta -
na Tebe jak na zlosyna žaluje sběř klatá?
z buřičství Tě lid Tvůj vinil, jemuž jsi jen
dobře činil, žádný nemá ve své zlosti s Tebou
útrpnosti.

3. Pilát viny neshledává, ruce sobě myje
a přec bičovat Tě dává a kat v tvář Tvou plije,
útrapám Tvým jen se směje! Pane, co se to jen
děje, že Ty trpíš, mlčíš k všemu, - nezlořečíš jemu?

4. Ukřižuj ho! Sběř zlá žádá, propust
Barabáše! Krev ať Jeho, ať jen padá na nás,
syny naše! - neb se králem býti pravil, královský
vjezd právě slavil, zlomíme moc a trůn Jeho
z dřeva potupného.

5. Tak sběř volá v hrozném ryku, Pilát
povoluje, a již katem v divém křiku tupé
hřeby kuje, kříž a trní ostré chystá, by jím
ztupil, zranil Krista nevinného Spasitele na
cti, duši, těle.

6. Ach, co míníš, můj Ty Pane! nedbáš na
ty zloby, až i trnou nebešťané, jak sběř zlá

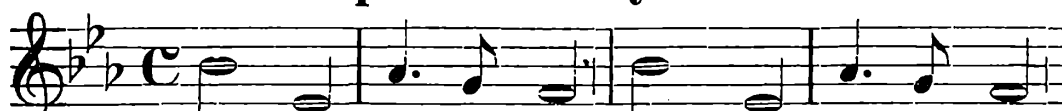
Tě zdobí, korunu Ti z trní vtiská, až krev
z svaté hlavy tryská, proudem teče Beránkovi,
na plášť šarlatový.

7. A co říct mám o té muce velké, nevý-
slovné, když Tvé zbodli nohy, ruce v zlosti ne-
slitovné? - Tělo svaté obnažili, na kříži Tě povýšili, -
bolestem Tvým jen se smáli, pomoz sobě! láli.

8. Jak již nemám žalostniti - a se soudu báti,
na kříži když zřím Tě pníti, pro mou zlost se
káti! abych nezřel smrti stínu, Tys sám smazal
moji vinu, slitoval se nad hříšníkem, - nad mnou
nad vinníkem.

9. Proto, Pane, rač mi dáti, - ať všech hříchů
želím, - ať již počnu milovati Tebe srdcem celým, -
a až budu na věčnosti - skládat účet z kajcnosti,
rač mne přijmout ve své rámě, neb jsi trpěl za mě.

3. Píseň před bolestným růžencem.

1. { Jak se's za-chvě-la, když jsi zvě-dě-la,
žalost-ný ten zjev: Syn Tvůj ce-dil krev,

sva - tá Pan - no Ma ri a!
sva - tá Pan - no Ma ri a!

když se na tvář ble-dou sklo nil,

nej - svě - těj - ší sl zy ro nil;

2. Ó jak velký žal Tebe Máti jal, svatá Panno Maria! když Tvůj milý Syn hříchů prost a vin, svatá Panno Maria! zrazen, od katanů jatý k soudu hříšných kráčel Svatý; jak mne bolí, Maria, - bolest Tvoje, Maria!

3. Ó jak velký žal Tebe Máti jal, svatá Panno Maria! když Tvůj Syn a Pán k sloupu přivázán, svatá Panno Maria! když Jej bičíky a pruty velmi zranil katan krutý; jak mne bolí, Maria, - bolest Tvoje, Maria!

4. Ó jak velký žal Tebe Máti jal, svatá Panno Maria! když Tvůj Syn a král před žoldnéři stál, svatá Panno Maria! do hlavy již nejsvětější trní vbodli nejostřejší; jak mne bolí, Maria, - bolest Tvoje, Maria!

5. Ó jak velký žal Tebe Máti jal, svatá Panno Maria! když jsi zřela kříž, na němž hříchů tíž, svatá Panno Maria, nesl Syn Tvůj potupený jako otrok bezecenný; jak mne bolí, Maria, bolest Tvoje, Maria!

6. Ó jak velký žal Tebe Máti jal, svatá Panno Maria! když Tvůj milý Syn hříchů prost a vin, svatá Panno Maria! hříšným podal ruce, nohy, by je přibil katan strohý; jak mne bolí, Maria, bolest Tvoje, Maria!

7. Pročež pro ten žal, kterýž Tebe jal,
svatá Panno Maria! když Tvůj milý Syn, - hříchů
prost a vin, svatá Panno Maria! v mukách
velkých s myslí mírnou zmíral tiše v oběť smírnou.
Přimlouvej se, Maria, za nás hříšné, Maria!

8. Má to vina jest, že kříž musil nést,
svatá Panno Maria! přemilý Tvůj Syn, hříchů
prost a vin, svatá Panno Maria! za nás trpěl
steré muky, by nám vzešla z Jeho ruky věčná
spása, Maria, požehnej nás, Maria!

Litanie o umučení Páně.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Ježíši, moudrosti věčná,

Ježíši, muži bolesti,

Ježíši, od národu svého nevinne pronásledovaný,

Ježíši, za třicet stříbrných zrádně prodaný,

Ježíši, k nohám učeníků svých skloněný,

Ježíši, na hoře Olivetské v modlitbě na tváři
ležící,

Ježíši, ve smrtelné úzkosti krvavým potem
se potící,

Ježíši, od anděla posilněný,

Ježíši, od Jidáše políbením zrazený,

Ježíši, od žoldnéřů provazy svázaný,

Ježíši, od učeníků svých opuštěný,

Smiluj se nad námi!

Ježíši, Annáši a Kaifáši představený,
Ježíši, od služebníka poličkováný,
Ježíši, od lstivých svědků křivě obžalovaný,
Ježíši, v obličej uplvaný,
Ježíši, zavázané oči mající,
Ježíši, bílým rouchem oděný,
Ježíši, nad Barabáše za horšího pokládáný,
Ježíši, k sloupu přivázaný a ukrutně bičovaný,
Ježíši, v plášť šarlatový oblečený a potupený,
Ježíši, trním bolestně korunovaný,
Ježíši, třtinou potupený,
Ježíši, od židů k smrti kříže žádaný,
Ježíši, zvůli nepřátel svých odevzdaný,
Ježíši, k nejohavnější smrti odsouzený,
Ježíši, těžkým křížem obtížený,
Ježíši, jako beránek k zabití vedený,
Ježíši, ze šatů svých svlečený,
Ježíši, hřeby na kříž přibitý,
Ježíši, za nepřátely své k Otci svému nebeskému
se modlící,
Ježíši, mezi nespravedlivé počtený,
Ježíši, na kříži potupený a posmíváný,
Ježíši, kajícímu lotru ráj přislubující,
Ježíši, jenž jsi své nejmilejší Matce Jana od-
poručil,
Ježíši, od svého Otce nebeského opuštěný,
Ježíši, octem a žlučí napájený,
Ježíši, jenž jsi všecko dokonal, co Písmo Tobě
předpovídalo,
Ježíši, poslušný až k smrti kříže,
Ježíši, jako oběť smíření našeho na kříži
umírající,

S m i l u j s e n a d n á m i !

Ježíši, svou nejsvětější duši Otci svému ne-	}	Smiluj se nad námi!
beskému odporoučející,		
Ježíši, kopím probodnutý,		
Ježíši, s kříže sňatý,		
Ježíši, do hrobu položený,		
Milostiv nám buď, odpusť nám Ježíši!		
Milostiv nám buď, uslyš nás Ježíši!		
Ode všeho zlého,	}	Vysvobod' nás, Ježíši!
Od všelikého hříchu,		
Od hněvu, nenávisti a ode vší zlé vůle,		
Od moru, hladu a vojny,		
Od všelikého nebezpečení těla i duše,		
Pro své práce a noční bdění,		
Pro své bolestné bičování a korunování,		
Pro svou žízeň, slzy a obnažení své,		
Pro svou předrahou smrt' a umučení své,		
V den soudný,		
My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!		
Abys nám odpustiti ráčil,	}	Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nám milostiv býti ráčil,		
Abys srdce naše obměkčiti a k pravému po-		
kání přivésti ráčil,		
Abys milost' Ducha svatého v srdce naše vlíti		
ráčil,		
Abychom sami nad sebou se smilovali a sami		
nad sebou plakali,		
Abychom svými nepravostmi Tebe opět znova		
nekřížovali,		
Abychom opravdově křesťanský, svatý, boha-		
bojný a ctnostný život začali,		
Abychom Tebe ze srdce nade všecko, bližního		
pak jako sebe samy milovali,		

Abychom v Tobě vždycky živi byli a také s Tebou umřeli, Abys nám pravého pokoje, pokory a trpělivosti uděliti ráčil, Abys nás ode všech nečistých myšlení, od úkladů ďábelských a od věčného ztracení vysvoboditi ráčil, Abys svou svatou církev zachovati a nás někdy do shromáždění svých Svatých přijati ráčil, Abys nás vyslyšeti ráčil,	} Tě prosíme, uslyš nás!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás Pane!	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!	
Pane, smiluj se nad námi!	
Kriste, smiluj se nad námi!	
Pane, smiluj se nad námi!	

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.
Ř. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Modleme se! Pane Ježíši Kriste, jenž jsi v šestou hodinu na kříži vyzdvižen byl a svou předrahou krev na vykoupení hříchů našich vyliti ráčil; pokorně Tebe žádáme, abys nás po vykročení ze života tohoto do království svého radostně přijati ráčil, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Modlitba před sv. růžencem.

Ó Bože, Otče nebeský, shromáždění před obličejem Tvé božské velebnosti chceme v žalostném růženci nábožně rozjímati a uctiti přebolestné utrpení Tvého milého Syna, Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, a přehořkou smrt Jeho, kterou z neskonale lásky k nám podstoupil a nás od věčné smrti vysvobodil.

Ó nechať toto Tvé přehořké umučení hluboko pronikne srdce naše! Dej nám v něm poznati a okusiti, jak hrozný jest hřích před božskou tváří Tvou, jelikož ku shlazení jeho tak veliké oběti třeba bylo; ale ať poznáme i velikost lásky Tvé, jenž jsi za nás na kříži svou předrahou krev až do poslední krůpěje vycedil, aby na nás to veliké dílo vykoupení zmařeno nebylo.

Sešli nám, nebeský Otče, Ducha Svatého k této naší pobožnosti, aby nám hojného užitku a požehnání přinesla.

Ó blahoslavená Panno a Matko Boží Maria, budiž prostřednicí a orodovnicí naší, modli se s námi a pros za nás, aby tato naše pobožnost Pánu Bohu milá a duším našim prospěšná byla. Amen.

Nyní se začne růženec s tajemstvími bolestnými, nejprve:

„Věřím v Boha“ — „Otče náš“ — a třikrát „Zdrávas,“ kdežto po slovu Ježíš se může přidati: 1. Který mysl naši osvítiti račiž. 2. Který vůli naši napraviti račiž. 3. Který paměť naši posilniti račiž.

Pak následuje 5 desátek; nejprve 1 „Otče náš“ a 10 „Zdrávas“; po slovu Ježíš se při každém desátku přidává jedno z následujících tajemství:

1. Který pro nás krví potiti se ráčil.
2. Který pro nás bičován býti ráčil.
3. Který pro nás trním korunován býti ráčil.
4. Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.
5. Který pro nás ukřižován býti ráčil.

Modlitba po sv. růženci.

Ó nebeský Otče, všemohoucí Bože, ve společné pobožnosti rozjímali jsme nyní trpké umučení a přebolestnou smrt Tvého milého Syna, Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista. Ó shledni milostivě na nás dítky své a přijmi se zálibou tuto pobožnost naši! Co nám nehodným schází, doplň neskonalými zásluhami Ježíše Krista a dej nám milost, aby Jeho umučení a smrt sloužila nám k rozhojnění lásky k Tobě, poskytovala nám úlevy v utrpeních, sílila nás ve křížích a trápeních a ve všech protivenstvích života vezdejšího, zvláště pak v hodinu smrti naší, aby předrahá krev Jeho na žádném z nás nepřišla ku zmaření, nýbrž abychom všichni v lásce ke Kristu Ježíši živi byli, z lásky k Němu zemřeli a potom u věčné lásce s Ježíšem spojení býti sobě zasloužili. Za to Tě prosím skrze téhož Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista a na přímlovu nejblahoslavenější Panny Marie, přemilé Matky Jeho, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

1. Píseň po sv. růženci.

(Nápěv jako po růženci radostném str. 143.)

1. Růženec Ti uvíjíme, naše Máti svatá, ze života Tvého Syna, z perel to a zlata, růže Ty přespanilá, nad panny Panno milá, - Panenko Maria.

2. Jistě's tehďáž bolnou touhou - umírala všecka,
synův rudý pot když pila hora Olivetská,
růže Ty přespanilá, atd.

3. Cítíla's, když tělo Páně bičováno bylo,
tělo, jež Tvé čisté lůno světu porodilo, růže Ty
přespanilá, atd.

4. Z trní věnec ostrý velmi Kristu na pohanu
v usinalé čelo vetkán hrubých od katanů, růže
Ty přespanilá, atd.

5. Ach, jak trudná a jak dálná cesta na
Golgotu, na níž Pán kříž těžký nese v únavě
a potu, růže Ty přespanilá, atd.

6. Syn Tvůj umřel, Jeho strasti již jsou
dokonány, - smrtí Jeho otevřeny zlaté nebes brány,
růže Ty přespanilá, atd.

7. Kéž nás Tvůj Syn ulituje svatý pro
růženec - a nám v ráji milostivě podá slávy věnec,
růže Ty přespanilá, atd.

2. Píseň po sv. růženci.

(Nápěv jako: „Žalost bolné rozechvění“, str. 144.)

1. To tajemství, Jesu milý, Tvého umučení,
jež jsme v této svaté chvíli Tvoje pro uctění
zbožně spolu rozjíмали: u Tebe kéž, věčný králi,
dojde zalíbení!

2. Ach, kdo by jen, Spasiteli, Tebe nelitoval,
pováživ, že's život celý pro nás obětoval; že
jsi tolik trpěl zlého, hříšníka bys nehodného
zhouby uvaroval?

3. Nehrůžil's se, trůnu svého v nebi zanechat;
ba, Syn Boha všemocného, člověkem se státi:

hříšníci by, plni viny, dětmi Božími a syny
zas se mohli zváti.

4. Čas když přišel zvěstovaný, smutná chvíle
pro Tě, modlil jsi se v Gethsemani, krvavě se
potě: Jidáš tu, zlé na znamení, vtiskl v tvář
Tvou políbení, by Tě zradil rotě.

5. A již nelítostní katé povzbuzeni zradou,
Kriste, na Tvé tělo svaté provazů tíž kladou,
v té by ještě Tebe chvíli na soud přísný postavili
před židovskou radou.

6. Oď Annáše ku Kaifáši - nyní s Tebou pílí,
křivé obžaloby vznáší, by Tě odsoudili. Piláta
též svolit' nutí nepřátelé Tvoji krutí, na kříž
by Tě vbili.

7. Pilát zmrskat Tebe velí rotě nevázané,
že až krve proud ach, vřelý po Tvém těle kane;
trní žoldnéři pak stáčí a je na Tvou hlavu vtlačí
Kriste náš a Pane!

8. Ve posměch pak neslýchaný drze Tebe
staví; bys tím větší došel hany, králem svým
Tě zdraví. Posměšně pak klekajíce plvají v Tvé
božské líce, Jesu přebolavý!

9. V posled Tobě na ramena kříž přetěžký
dali, - s krutostí, jež nemá jména, - na něm přikovali;
ba i ještě v smrti chvíli bezlítostní, zdivočilí
se Ti posmívali.

10. Tajemství to, Jesu Kriste, nyní zavíráme,
k Tobě, Synu Panny čisté, lítostivě lkáme:
dej, ať Tvoje umučení poslouží nám ku spasení,
vroucně o to lkáme.

V. Růženec slavný čili vítězný,

jejž obětovati budeme ke cti a chvále slavného vzkříšení a nanebevstoupení Pána našeho Ježíše Krista za naše rodiče, bratry, sestry a příbuzné, živé i zemřelé, za naše domácí, za všechny dobrodince a konečně za všechny nepřátely naše.

Píseň před slavným čili vítězným růžencem.

1. { V Kri-stu Pá-nu bra-tři, se-stry, u - vi - je - me
Ke cti Pan-ny nej-svě-těj-ší z kvě-ti-ny Jí

ví - nek pe-strý, z Kri-sta Pá-na o - sla - ve - ní;
nej - mi - lej - ší,

k to-mu o-brať-mež své zře-ní; a když bu-dem'

roz - jí - ma - ti, shléd-ni na nás, bož-ská Má-ti!

2. Byl to dlouhý den již třetí, když Pán meškal ve podsvětí, - když Jej sňali s dřeva kříže, - k hrobu dali stráž a mříže, a hle! anděl v říze bílé ukázal se ve své síle; stráž a pečeť na zem srazil, neb Bůh dílo hříchu zkazil.

3. Které kvítko jest tak krásné, - které světlo jest tak jasné, jak zvěst posla nebeského: - Vstalt' Pán! vizte místo jeho! Vstalt' Pán, jak sám předem pravil, - vítězství by slavné slavil; - slastno o tom rozjímati; plesej s námi božská Máti!

4. A když po skonáném díle nadešla ta
blahá chvíle, kdy Pán vstoupil na nebesa zá-
sluhy své s sebou nesa, hle, tu zraky učenníků
hledí za Ním plny díků; slastno o tom rozjímati;
plesej s námi, božská Máti!

5. A když letnic o slavnosti, odvšad přišli
četní hosti domácí a zdálí taky, cože zřely
jejich zraky nad hlavami apoštolů v domě,
kdežto dleli spolu? Slastno o tom rozjímati;
plesej s námi, božská Máti!

6. Byl to s nebe sám Duch svatý, kterýž
v darech přebohatý od Otce i Syna vyšel, a jak
plamen na zem přišel, kterýž mocí svou a řečí,
v Ježíši že spása svědčí; slastno o tom roz-
jímati; plesej s námi, božská Máti!

7. Když i Tys se rozžehnala, - pozemskou pouť
dokonala, tu jak duše i Tvé tělo odplatu hned
vzítí smělo: Pán ho neponechal v hrobě, ale
slavné vzal je k Sobě; slastno o tom rozjímati;
plesej s námi, božská Máti!

8. Andělé Tě přivítali, královský hold Tobě
vzdali, an Pán Ježíš, Syn Tvůj milý, - povýšil Tě
v onu chvíli, za královnu nad anděly, by Tě
chválil sbor jich celý; slastno o tom rozjímati;
plesej s námi, božská Máti!

9. Plesej s námi, božská Máti! A tam rač
se přimlouvati ve své lásce nepřeborné za nás
svoje dítky věrné, bychom dbali Tvojich ctností,
s Tebou došli blaženosti, před soudem když
budem' státi; vypros nám to, mocná Máti!

Litanie k Duchu Svatému.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče, s nebes Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duchu Svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
Duchu od Otce i Syna vycházející,
Duchu Svatý, jenž okres zemský naplňuješ,
Duchu, Utěšiteli,
Duchu, Posvětiteli,
Duchu Svatý, jenž jsi Pannu Marii zastínil,
Duchu pravdy, jenž církev svatou před bludy
chráníš,
Duchu moudrosti, jenž k plnění vůle Boží
povzbuzuješ,
Duchu rozumu, jenž poznání dobrého a zlého
usnadňuješ,
Duchu rady, jenž spasitelná vnuknutí dáváš,
Duchu síly, jenž v boji proti pokušení sílíš,
Duchu umění, jenž vlohy k pochopení pravdy
udílíš,
Duchu pobožnosti, jenž mysl k Bohu povznášíš,
Duchu bázně Boží, jenž před urážkou Boha
varuješ,
Duchu milosti a svatosti,
Duchu synovství Božího,
Duchu modlitby a potěšení,
Duchu radosti,
Duchu spasení, jenž k setrvání v dobrém po-
vzbuzuješ,

Smiluj se nad námi!

Duchu víry a lásky,
Duchu pokoje, jenž pokoj svědomí navrácuješ,
Duchu kajicného proniknutí,
Duchu trpělivosti a tichosti,
Duchu zdrželivosti a čistoty,
Duchu sebemrtvení a pokání,
Duchu všech milostí,
Duchu všech darů výborných,
Duchu pravé osvěty světa,
Duchu, učiteli neumělých,
Duchu, zkoumateli ledví a srdcí našich,
Duchu, vladaři a posvětiteli církve,
Duchu, původce všeho dobrého,
Duchu, osvěto patriarchů,
Duchu, roznícení proroků,
Duchu, učiteli apoštolův a evandelistů,
Duchu, vítězná posilo mučovníků,
Duchu, vůdce vyznavačů,
Duchu, ochránce nevinnosti na křtu svatém
nabyté,
Duchu, ochránce panenské a manželské čistoty,
Duchu, Posvětiteli všech Svatých,
Milostiv nám buď, odpusť nám Duchu Svatý!
Milostiv nám buď, uslyš nás Duchu Svatý!
Ode všeho zlého,
Od všelikého hříchu,
Od vlašnosti u víře,
Ode všeho kacířství a odpadlictví,
Od nevěry a zatvrzelosti,
Od tvrdošíjného odporu proti křesťanské pravdě,
Od nečistoty těla a duše,
Od malomyslnosti a zoufalství,

} Smiluj se nad námi!

} Vysvobod' nás, Duchu Svatý!

Od lhostejnosti v plnění vůle Boží,
Od opovážlivého spoléhání na milosrdenství Boží,
Od ztráty milosti Boží,
Od rouhání a nepravosti,
Od nenávisti a různic,
Od zatvrzelosti proti spasitelným napomenutím,
Od nekajicnosti až do smrti,
Skrze své věčné vycházení od Otce i Syna,
Skrze zjevení své při křtu Ježíše Krista,
Skrze spasitelné příští své na apoštoly,
Skrze nevýslovnou lásku svou,

Vysvobod' nás, Duchu Svátý!

My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!

Abys všecky údy církve katolické stále oživovali a posvěcovali ráčil,

Abys všecky národy v jedné svaté víře spojití ráčil,

Abys nás milostí svou předcházeti, sprovázeti a nám přispívati ráčil,

Abys v nás hlad a žízeň po pravé křesťanské spravedlnosti vzbuditi a rozněcovati ráčil,

Abys ducha křesťanské víry, naděje a lásky v nás oživiti ráčil,

Abys v nás ducha čistého a srdce čisté utvořiti ráčil,

Abys bázeň lidskou a neodhodlanost' k dobrému v nás potlačití ráčil,

Abys nás křesťanskou statečností a silou ozbrojití ráčil,

Abys srdce naše za příbytek, v němž bys s Otcem a Synem Jeho stále přebýval, přistrojití ráčil,

Abys nás nádobami lásky své učiniti ráčil,

Tě prosíme, uslyš nás!

Abys tělo naše chrámem svým učiniti a zachovati ráčil,
Abys nepřátely církve ku poznání přivéstí ráčil,
Abys nám při skonání života vezdejšího milosti konečné uděliti ráčil,
Abys nás vyslyšeti ráčil,
Duchu Boží,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! vlej v nás Ducha Svatého!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! sešli nám Ducha Svatého!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! uděl nám Ducha Svatého!
Duchu Svatý, uslyš nás! Duchu Svatý, uslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ž. Srdce nové stvoř v nás, ó Bože!
Ř. A neodjímej nikdy od nás svého Ducha Svatého.
Ž. Sešli s nebe svého Ducha Svatého!
Ř. A obnoviž tvářnost' veškeré země!
Ž. Pane, vyslyš modlitbu mou!
Ř. A volání mé k Tobě přijď!

Modleme se! Bože, jenž jsi srdce věřících osvětlením Ducha Svatého vyučil, dejž nám v témž Duchu pravé věci smýšleti a z jeho potěšení vždycky se radovati.

Bože, jemuž každé srdce známo a každá vůle povědoma jest, očist' vlitím milosti Ducha Svatého mysli naše, abychom Tebe dokonale milovati a chváliti mohli.

Sešli, všemohoucí Bože, se svatyně nebeské svého Ducha Svatého a vyslyš volání a vzdychání naše o vzácné dary a milosti Jeho, abychom skrze Něho úplné odpuštění hříchů svých obdržeti i Jeho silou nebeskou všem pokušením odolati a v začatém dobrém až do skonání svého setrvati mohli.

Ó Bože, Duchu Svatý, Posvětiteli duší a Utěšiteli srdcí, přijď a naplň srdce naše milostí svou a vyčišť z něho všecko, co svatosti Tvé se protiví. Uč, řiď a ochraňuj nás, abychom na cestě spásy své nezbloudili, žádných překážek se nestrachevali, ale skrze milost Tvou duše své Bohu Stvořiteli a Spasiteli čisté odevzdali. Zachovej v nás víru pravou, naději nepohnutelnou, lásku dokonalou, vůli pak naši učiň ochotnou, vykonávati vůli Tvou, abychom se Tobě časně i věčně líbiti mohli.

Milost Pána našeho Ježíše Krista, láska Boží a účastenství Ducha Svatého budiž s námi všemi až na věky věkův. Amen.

Modlitba před sv. růžencem.

Ó nejdobrotivější Otče nebeský! Po nejhlubším pokoření milého Syna Tvého a Spasitele našeho Ježíše Krista až k smrti kříže spatřujeme Jej opět oslaveného jakožto pravého Syna Božího v zázračném vzkříšení a ve přeslavném nanebevstoupení Jeho. Toto Jeho povýšení a oslavení chceme nyní pobožností slavného růžence nábožně rozjímati. Přispěj nám k tomu, Otče nebeský, svou božskou milostí, uděl naší pobožnosti svého požehnání, abychom jí víc a více povzbuzeni byli následovati Ježíše Krista v Jeho bolestném ponížení a přehořkém utrpení a

takto hodnými se stali s Ním jedenkrát ve stáncích věčného blahoslavenství v Jeho slávě a velebnosti účastenství míti. — K tomu nám sešli Ducha Svatého! Ó blahoslavená Panno a Matko Boží Maria, Královno svatého růžence, budiž prostřednicí a orodovnicí naší, modli se s námi a oroduj za nás, aby tato pobožnost byla Pánu Bohu milá a duším našim prospěšná. Amen.

Nyní modlí se

„Věřím v Boha“ — „Otče náš“ — třikrát „Zdravas“; po slovu „Ježíš“ může se přidati:
1. V kterého věříme. 2. V kterého doufáme.
3. Kterého nade všechno milujeme.

Následuje opět 5 desátek, při nichžto se vkládají tato tajemství:

1. Který z mrtvých vstáti ráčil.
2. Který na nebe vstoupiti ráčil.
3. Který Ducha Svatého seslati ráčil.
4. Který Tě, Panno, na nebe vzíti ráčil.
5. Který Tě, Panno, na nebi korunovati ráčil.

Modlitba po sv. růženci.

Ó nejdobrotivější Otče nebeský! Pokorně Tě žádáme, přijmi milostivě nehodnou modlitbu naši, kterou jsme s dětinnou důvěrností k trůnu Tvé božské velebnosti při dnešní pobožnosti svatého růžence vysílali, a dej, aby rozjímání vznešeného povýšení a oslavení Tvého božského Syna Ježíše Krista nám bylo spasitelné.

Dej, ať toto Jeho oslavení nám dodává stálosti v pokušení, síly v utrpení, útěchy v zármutku a odevzdanosti do vůle Boží ve všech případech

života, a my abychom tím hodnými uznáni byli Jeho oslavení jedenkrát u věčné blaženosti účastnu býti. Za to Tě žádáme skrze téhož Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista a na přímluvu Jeho nejsvětější Matky, Královny svatého růžence, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

Píseň po sv. růženci.

(Nápěv jako po růženci radostném str. 143.)

1. Růženec Ti uvíjíme, naše Máti svatá, ze života Tvého Syna, z perel to a zlata, růže Ty přespanilá - nad panny Panno milá, - Panenko Maria!

2. Světem radost velká spěje: Krista v hrobě není, vlastní mocí z mrtvých povstal v divném oslavení, růže Ty přespanilá atd.

3. Pobyt tu Pán krátkou dobu, vstoupil na nebesa, nad oslavou Jeho nyní nebe, země plesá, růže Ty přespanilá atd.

4. Seslal Pán, jak předpověděl, Ducha Těšitele, jenžto duši milost dává, světlo Boží stkvělé, růže Ty přespanilá atd.

5. Na nebe, kde vyvolencům světlo věčné svítí, Ježíš, Syn Tvůj přezádoucí, ráčil Tebe vzíti, růže Ty přespanilá atd.

6. Královnou Tys nebešťanů po výroku Páně, korunu Ti Kristus vložil v bělostkvoucí skráně, růže Ty přespanilá atd.

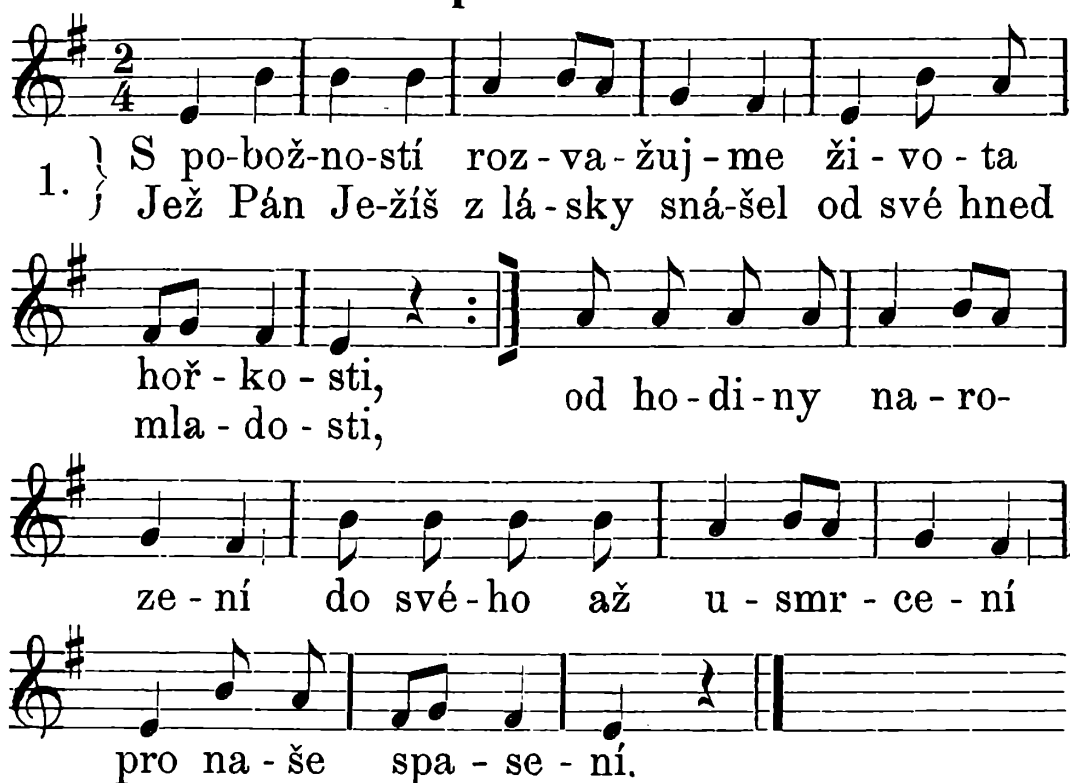
7. Kéž nás Tvůj Syn ulituje, svatý pro růženec, a nám v ráji milostivě podá slávy věnec, - růže Ty přespanilá atd.

VI. Růženec čili koruna

ke cti 33 let věku Pána Ježíše na zemi.

Tento růženec, zvaný růžencem Páně, protože se modlí ke cti a chvále Ježíše Krista, skládá se z 33 „Otčenášů“ na památku a uctění 33 let, které žil zde na světě. Ke cti jeho 5 sv. ran připojuje se 5 „Zdrávas Maria“ a růženec se ukončí jedním „Věřím v Boha.“ Při modlení jednotlivých „Zdrávasů“ a „Otčenášů“ mají se rozjímati tajemství života, utrpení, smrti atd. Pána našeho Ježíše Krista. V jakém pořádku jednotlivé „Zdrávasy“ a „Otčenáše“ po sobě následují, jakož i způsob, jímž jednotlivá tajemství lze rozjímati, udáno podrobně dole. Papež Klement X. udělil brevem de salute gregis Dominici ze dne 20. července 1674 přemnoho odpustků, z nichž pouze tyto uvádíme: 1. odp. 200 let pokaždé tomu, kdo se růženec tento s opravdovou zkroušeností modlí, z hříchů svých se vyzpovídá, aneb aspoň pevný úmysl má se vyzpovídati. 2. odp. 150 let tomu, kdo růženec tento nosí a po sv. zpovědi a sv. přijímání v pondělí, ve středu, v pátek a na zasvěcené svátky se jej modlí. 3. Plnomocné odpustky jednou za měsíc tomu, kdo se jej po celý měsíc modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. Při modlení této koruny musí se však užívatí růžence, jenž jest svěcen od mnichů kamaldulenských, aneb od kněze, jenž od sv. Otce obdržel k tomu zvláštní povolení. Obyčejná plná moc světiti křížky, růžence atd. s papežskými odpustky nestačí.

Píseň před korunou.

1. } S po-bož-no-stí roz-va-žuj-me ži-vo-ta
 } Jež Pán Je-žíš z lá-sky sná-šel od své hned
 hoř-ko-sti, od ho-di-ny na-ro-
 mla-do-sti,
 ze-ní do své-ho až u-smr-ce-ní
 pro na-še spa-se-ní.

2. Neb když v Betlemě se zrodil, zrodil se chudičký, stáj Mu bytem, Jeho ložem pastýřů jesličky; ten, jenž trůní na výsosti, ve chlévě dlí a se hostí pro lidské nectnosti.

3. Když pak nadešel den osmý - Jeho zde pobytí, zákonem proň nezávazným musel krev cediti, při bolestném obřezání za hříšníky bez ustání činiti pokání.

4. Když pak krátce před svou smrtí na tváři ležel Pán a se modlil k Otci svému v zahradě Gethseman, tu Jej taká úzkost jala, že krev z těla vytryskala, v krůpějích padala.

5. A když po modlitbě povstav rotě zlých sám šel vstříc, ta jak zločince Jej jala, bití, ran nešetříc; - ruce bolestně Mu spjali, v trýznění se předstíhali, aniž by ustali.

6. Spoutaného k soudu vedou - bezcitní lotrové, - a tu proti Němu svědčí falešní svědkové; že se Bohu rouhal, praví, - ten, jenž hledal bez u.avy - otcovy oslavy.

7. Na to ihned hodným smrti Ježíše uznali - a naň s hanou sliny z úst svých - o závod metali, a i bili rukou zlostnou, s zuřivostí nelítostnou Jeho tvář milostnou.

8. Pak jej vedli k Pilátovi, ten Jej dal bičovat, a když trest ten nepostačil a on se počal bát hrozeb židův a jejich lání, dal Jej v jejich moc a přání ku ukřižování.

9. A hned na hlavu Mu vtiskli korunu trnovou, do ruky pak na posměchy dali hůl třtinovou - a kříž těžký na ramena - do krve až poraněná - pro hříchů břemena.

10. Křížem tím Pán obtížený za město béře se, každický úd Jeho těla bolestí chvěje se, rámě pod tíhou se drobí, - a Pán klesá bez podoby pro lidské pro zloby.

11. A když na Golgotu došel - na místo popravné, tu Jej na zem porazili, v zášti své ohavné oděvu Jej pozbavili, ruce, nohy na kříž vbili, k nebi pak vztýčili.

12. A když na kříži pněl v mukách, „pomoz si!“ volali, tak a ještě mnohem více Jemu se rouhali, a Pán vše to tiše snáší, pro nás hříšné, spásu naši vylil krev nejdražší.

13. Tak již, Pane, přijmiž od nás to Tvých muk uctění, a dej, bychom všichni byli krví Tvou spaseni; dej nám hříchů litovati, dej nám ctnostně putovati, na soudu obstáti. Amen.

Litanie o nejsv. jménu Pána Ježíše.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

Ježíši, uslyš nás! Ježíši, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože,

Synu, Vykupiteli světa, Bože,

Duchu Svatý, Bože,

Svatá Trojice, jeden Bože,

Ježíši, Synu Boha živého,

Ježíši, odlesku Otce,

Ježíši, krásu světla věčného,

Ježíši, králi slávy,

Ježíši, slunce spravedlnosti,

Ježíši, Synu Marie Panny,

Smiluj se nad námi!

Ježíši přemilý,
Ježíši podivuhodný,
Ježíši, Bože silný,
Ježíši, Otče budoucího věku,
Ježíši, Anděle velké rady,
Ježíši nejmocnější,
Ježíši nejtrpělivější,
Ježíši nejposlušnější,
Ježíši, tichý a pokorný srdcem,
Ježíši, milovníku čistoty,
Ježíši, milovníku náš,
Ježíši, Bože pokoje,
Ježíši, původce života,
Ježíši, příklade ctnosti,
Ježíši, horliteli duší,
Ježíši, Bože náš,
Ježíši, útočiště naše,
Ježíši, otče chudých,
Ježíši, poklade věřících,
Ježíši, pastýři dobrý,
Ježíši, světlo pravé,
Ježíši, moudrosti věčná,
Ježíši, dobroto neskonalá,
Ježíši, živote a cesty naše,
Ježíši, radosti andělů,
Ježíši, králi patriarchů,
Ježíši, mistře apoštolů,
Ježíši, učiteli evandělistů,
Ježíši, sílo mučovníků,
Ježíši, světlo vyznavačů,
Ježíši, čistoto panen,
Ježíši, koruno všech svatých,

Smiluj se nad námi!

Milostiv nám buď, odpusť nám Ježíši !

Milostiv nám buď, uslyš nás Ježíši !

Ode všeho zlého,

Od všelikého hříchu,

Od hněvu Tvého,

Od úkladů ďábelských,

Od ducha smilného,

Od věčné smrti,

Od nešetření vnuknutí Tvojich,

Skrze tajemství svatého vtělení svého,

Skrze narození své,

Skrze dětství své,

Skrze božský život svůj,

Skrze práce své,

Skrze smrtelnou úzkost a utrpení své,

Skrze kříž a opuštěnost svou,

Skrze smrtelné mdloby své,

Skrze smrt a pohřeb svůj,

Skrze z mrtvých vstání své,

Skrze na nebe vstoupení své,

Skrze radosti své,

Skrze slávu svou,

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám, Ježíši !

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, vyslyš
nás, Ježíši !

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi, Ježíši !

Ježíši, uslyš nás ! Ježíši, vyslyš nás !

Modleme se ! Pane, Ježíši Kriste, jenžto jsi
řekl : Proste a obdržíte ; hledejte a naleznete ; tlucte
a bude vám otevřeno ; prosíme, uděl nám, žádajícím

V y s v o b o d ě n á s , J e ž í š í !

vroucnost božské lásky své, abychom Tě celým srdcem, ústy i skutkem milovali a Tebe chváliti nepřestávali.

Dejž nám, ó Pane, abychom svaté jméno Tvé ustavičně ctili a je zároveň i milovali, poněvadž nikdy ochrany své nezbavuješ těch, jež v dokonalé lásce své cvičíš. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Sv. Otec Lev XIII. udělil 16. ledna 1886 300 dní odpustků jednou za den všem věřícím, když litanii tuto se srdcem zkroušeným a nábožně se pomodlí.

Nyní začíná růženec (koruna),
jež modliti se budeme za potřeby církve svaté a pak na úmysl, by Ježíš Kristus pravou horlivostí a zkroušeností v srdcích našich vzbuditi ráčil, aby všichni hříšní svými litujícími a pravé pokání či láskou Jemu budoucně s čistým srdcem sloužili.

Ve jménu Otce i Syna atd.

Vzbuzení lítosti: Ó nejlaskavější Ježíši, srdečně lituji, že jsem Tebe, nejvyšší a lásky nejhodnější dobro, svého Boha i Spasitele, kdy hříchy svými urazil. Opravdové činím předsevzetí, se polepšiti a Tebe nade všecko milovati

První desátek.

Archanděl Gabriel zvěstuje nejbl. Panně Marii vtělení Syna Božího v jejím nejčistějším životě. Zdrávas Maria.

1. Vtělený Syn Boží narodiv se z Marie Panny leží v jeslích. Otče náš.

2. Andělé se radují prozpěvující: Sláva na výsostech Bohu. Otče náš.

3. Pastýřové, jimž andělé narození Jeho zvěstovali, klanějí se Jemu. Otče náš.

4. Osmého dne jest obřezán a nazváno jméno jeho Ježíš. Otče náš.

5. Tři králové se Mu klanějí a obětují Mu zlato, kadidlo, myrrhu. Otče náš.

6. Jest obětován ve chrámě a předpověděn za Spasitele světa. Otče náš.

7. Herodesem pronásledovaného nesou do Egypta. Otče náš.

8. Nenaleznuv Ho Herodes, povraždil nevinné dítky. Otče náš.

9. Sv. Josef a Matka jeho nesou Ho zpět do Nazareta. Otče náš.

10. Dvanáctiletý Ježíš rozmlouvá s učiteli ve chrámě. Otče náš.

(Modlí-li se růženec za zemřelé, přidává se zde: Odpočinutí
é dejž jim, ó Pane atd.)

Druhý desátek.

Ježíš poslušen nejblahoslavenější Panny, Matky své a sv. Josefa. Zdrávas Maria.

1. Když mu bylo 30 let, pokřtěn jest svatým Janem v Jordáně. Otče náš.

2. Postiv se 40 dní na poušti, přemohl pokušitele ďábla. Otče náš.

3. Zachovává a káže svůj svatý zákon života věčného. Otče náš.

4. Volá k sobě učeníky, kteří hned zanechávají všeho a následují Ho. Otče náš.

5. Činí první zázrak, proměňuje vodu ve víno. Otče náš.

6. Uzdravuje nemocné, napravuje údy chromým, vrací zrak slepým, sluch hluchým a život mrtvým. Otče náš.

7. Obrací hříšníky a hříšnice a odpouští jim hříchy. Otče náš.

8. Pronásledován židy až na smrt, netrestá jich, nýbrž mírně je napravuje. Otče náš.

9. Proměňuje se na hoře Tábor před Petrem, Jakubem a Janem. Otče náš.

10. Vjíždí na oslici vítězně do Jerusáléma a vyhání kupce ze chrámu, kteří jej znesvěcují. Otče náš.

(Odpočinutí věčné atd.)

Třetí desátek.

Pán Ježíš se loučí s nejsv. Matkou svou, dříve než jde vstříc smrti, aby nám věčnou spásu zjednal. Zdravas Maria.

1. Slaví poslední večeři velikonoční a umývá nohy apoštolům. Otče náš.

2. Ustanovuje nejsvětější Svátost oltářní. Otče náš.

3. Modlí se v zahradě, potí se krví a přijímá útěchu od anděla. Otče náš.

4. Zrazen od Jidáše polibkem, jest jat a svázán jako veliký zločinec. Otče náš.

5. Jest křivě obžalován, poličkován, uplván a všemožně urážen před čtverými soudci. Otče náš.

6. Patří laskavě na Petra po trojím zapření a obrátí ho, zatím co Jidáš v zoufalství se oběsí a věčné smrti propadne. Otče náš.

7. Jest u sloupu ukrutně bičován nesčíslnými ranami. Otče náš.

8. Trnám korunovaného ukazují lidu, křičícímu :
Ukřižován buď, ukřižován buď. Otče náš.

9. Odsouzen na smrt nese v největších bolestech
těžký kříž na horu Kalvarii. Otče náš.

10. Ukřižován mezi dvěma lotry, po třech ho-
dinách nejbolestnějšího smrtelného zápasu umírá ; bok
Jeho kopím proboden, On pak pochován jest. Otče náš.

(Odpočinutí věčné atd.)

Ježíš třetího dne slavně z mrtvých vstav, na-
vštíví především Marii, nejsvětější Matku svou.
Zdrávas Maria.

1. Zjevuje se Mariím a poroučí jim, aby ozná-
mily apoštolům, že Ho viděly vzkříšeného. Otče náš.

2. Zjevuje se apoštolům, ukazuje jim své rány
a dovoluje Tomášovi, by se jich dotekl. Otče náš.

3. Čtyřicátého dne po svém z mrtvých vstání
požehnáv svaté Matce, Marii Panně, a všem svým
apoštolům, vstupuje na nebesa. Otče náš.

Nyní prosme Panny Marie, by též nám vy-
prosila požehnání svého božského Syna Ježíše Krista
nyní i v hodinu smrti naší. Zdrávas Maria.

(Odpočinutí věčné atd.)

Věřím v Boha atd. ke cti sv. apoštolů.

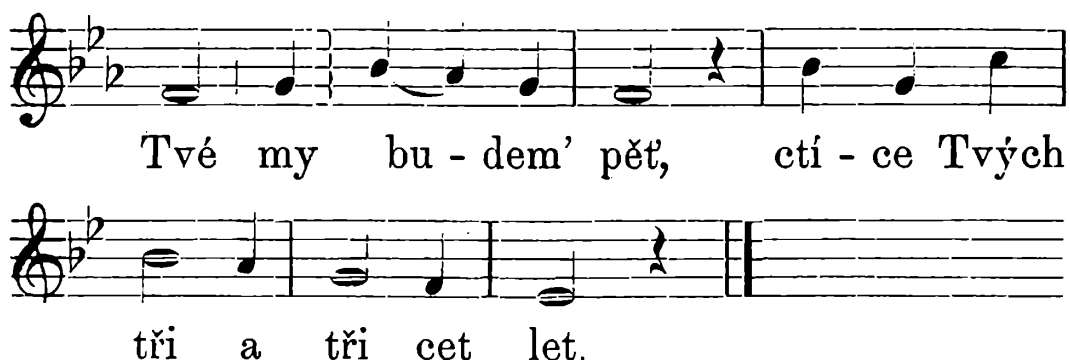
Píseň po korunce.

1. Ko - run - ku tu Ti Je - ží ši,

vě - nu - jem', Pa - ne nej - vyš - ší, ke slá - vě

2. U věku tom jsi dokonal - život a vše co's
na se vzal, bys hříšné nás všech sprostil vin,
s námi jsi žil, jsa Boží Syn.

3. Vedl jsi život v chudobě, ve služebníka
způsobě, sám přišel Jsi nám sloužiti, abys nás
mohl spasiti.

4. S díkem Tě, Pane, vzýváme a Tobě
chválu vzdáváme, že's hříšné nás tak miloval,
život svůj za nás v oběť dal.

5. Chválíme Tě tou korunkou, za korunu
Tvou trnovou, kterou jsi byl korunován, Ty,
všeho světa král a Pán.

6. Ó Pane, jenž jsi s námi žil, korunu
slávy zasloužil, Tě prosíme, nám milost dej,
korunu slávy uchystej! —

7. Až bude nám kdys skonati, ať můžem'
s Pavlem zvolati: boj dobrý jsem zde bojoval,
běh skončil, víru zachoval.

8. Za to pak jest mi složena spravedlnosti
koruna, - již podá Bůh mi soudce můj, když svatě
skončím život svůj.

9. Tak, Pane, kéž ať zvolat smím, připočti
pak mne k sluhům svým, co věrně vždy Ti slou-
žili a život věčný zdědili.

VII. Růženec

ke cti a chvále sedmibolestné P. Marie.

Růženec tento zaveden jest od řádu Servitů na památku sedmi bolestí Panny Marie, jež při tomto růženci krátce se rozjímají. Skládá se ze sedmi odstavců (desátků) a každý odstavec z 1 Otčenáše a 7 Zdrávasů; ku konci přidávají se ještě 3 Zdrávasy k uctění slz bolestné Panny Marie. Obětovati jej budeme na úmysl, abychom všechny kříže a protivenství s takovou trpělivostí a odevzdaností do vůle Boží snášeli, jako bolestná P. Maria.

Píseň před sv. růžencem.

1. Ma-tko Kri-sta Je-ží-še, kdož ty bo-ly

po - pí - še, jež Tvá du-še spa - ni - lá

na ze - mi zde cí - ti - la?!

2. Simeon Tě velebí, když Tvé božské dítě
zří: světu spása zasvitne, srdce Tvé meč
pronikne.

3. Katy vyslal krutý král; jaký to byl
pro Tě žal! S dítkem prcháš z otčiny do da-
lekové ciziny.

4. Když Tě došla hrozná zvěšť, odsouzen
že Syn Tvůj jest: s křížem jsi Ho potkala, jak
jsi nad Ním plakala!

5. S jakým bolem ku kříži oko Tvoje po-
hlíží, na němž Syn Tvůj jediný visí po tři
hodiny!

6. A když mrtev Boží Syn položen jest
na Tvůj klín, kdož tu bolest vypoví milé
Matky Kristovy?

7. Velký zápas dokonán, ve hrob Ježíš
pochován: srdce Tvé však na Syna stálým
bolem vzpomíná.

Litanie

o sedmeru bolestí Panny Marie.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Maria,

Jež jsi v Betlémě slušného příbytku nenalezla,

Jež jsi dítě Ježíše do jeslí položila,

Jež jsi od Simeona slyšela, že duši Tvou pro-
niknou žalosti jako meč ostrý,

Jež jsi s božským Synem svým do Egypta
utíkat musila,

Jež jsi dvanáctiletého Syna svého ztrativši,
po tři dni Jej s bolestí hledala,

Jež jsi nenávisť zatvrzelých židů proti Ježíšovi
hluboce cítila,

Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš od Jidáše
byl zrazen,

Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš od nejvyšších
kněží jako zločinec byl obžalován,

Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš byl poličkován,

O r o d u j z a n á s !

Jež jsi s bolestí slyšela, že Ježíš byl ukrutně
 trýzněn,
 Jež jsi s bolestí slyšela, že Syn Tvůj nad Bara-
 báše vražedníka za horšího byl vyhlášen,
 Jež jsi s bolestí slyšela, že Syn Tvůj byl bi-
 čován a trním korunován,
 Jež jsi s bolestí slyšela, že nad Ním nespra-
 vedlivý ortel byl vyřčen,
 Jež jsi Ho na cestě utrpení křížem obtíže-
 ného potkala,
 Jež jsi pod křížem mečem bolesti byla pro-
 niknuta,
 Jež jsi poslední slova Syna svého, na kříži
 pníciho, s bolestí slyšela,
 Jež jsi až do Jeho skonání s nepřemoženou
 myslí u kříže stála,
 Jež jsi tělo Syna svého na své mateřské
 lůno vzala,
 Matko bolestná,
 Matko plačící,
 Matko opuštěná,
 Matko v hoři pohřížená,
 Matko Syna svého zbavená,
 Matko se srdcem svým na kříž Syna svého
 přibitá,
 Moře trápení,
 Zrcadlo trpělivosti,
 Skálo stálosti,
 Uzdravení nemocných,
 Útočiště hříšníků,
 Potěšení zarmoucených,
 Poklade věřících,

O r o d u j z a n á s !

Oko proroků, Podporo apoštolů, Koruno mučeníků, Světlo vyznavačů, Drahá perlo všech panen, Královno všech svatých, Milostiv nám buď! Odpusť nám, Pane! Milostiv nám buď! Uslyš nás, Pane!	}	Oroduj za nás!
Ode všeho zlého, Od všelikého hříchu, Od hněvu svého, Od náhlé a nenadálé smrti, Od úkladů ďábelských, Od ducha nešlechetného, Od přestoupení Tvých svatých přikázání, Od časného a věčného zahynutí, Skrze zásluhy sedmibolestné Panny Marie, Skrze bolest, kterou Jí proroctví Simeonovo způsobilo, Skrze bolest, kterou Jí útěk s Ježíšem do Egypta způsobil, Skrze bolest, kterou Jí hledání ztraceného Ježíše způsobilo, Skrze bolest, kterou Jí setkání se s Ježíšem na smrt jdoucím způsobilo, Skrze bolest, kterou Jí patření na Ježíše na kříži visícího způsobilo, Skrze bolest, kterou Jí složení těla Ježíšova do lůna Jejího způsobilo, Skrze bolest, kterou Jí pohřbení těla Ježíšova způsobilo, V den soudný,		
	}	V y s v o b o d ě n á s , P a n e !

My hříšníci! Tě prosíme, uslyš nás!
Abys nám pro bolesti Panny Marie odpustiti ráčil,
Abys nám pro bolesti Panny Marie milostiv
býti ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie ku pravému
pokání přivésti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie svatou církev
spravovati a zachovati ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie náměstka apo-
štolského i veškeren duchovní stav ve
svatém náboženství zachovati ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie nepřátely církve
svaté obrátiti ráčil.
Abys pro bolesti Panny Marie králům a knížatům
křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie všemu lidu kře-
stánskému pokoj a jednotu uděliti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie církev kato-
lickou ode všech bludův a kacířství ochra-
ňovati ráčil,
Abys všechny ctitele sedmiboletné Panny Marie
ve své milosti zachovati ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie od úkladů
dábelských ochraňovati ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie od ne-
kajicnosti ostříhati ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie v pravé
víře, naději a lásce zachovati ráčil,
Abys nám pro bolesti Panny Marie síly a
trpělivosti v utrpení uděliti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie hlad, mor,
vojnu od nás odvrátiti ráčil,

T
č
p
r
o
s
í
m
e
u
s
l
y
š
n
á
s
!

Abys nás pro bolesti Panny Marie v poslední
hodince útěchou nebeskou občerstviti ráčil,
Abys nám pro bolesti Panny Marie blaženého
skonání popřáti ráčil,
Abys pro bolesti Panny Marie všem věrným
zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,
Abys nás pro bolesti Panny Marie uslyšeti ráčil,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Odpusť
nám, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Uslyš
nás, Pane!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa! Smiluj
se nad námi!
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Mária.)

Ů. Tvou duši, ó Maria, pronikl meč bolesti.

R. A zjevná byla mnohých srdcí myšlení.

Ů. Oroduj za nás, Královno mučovníků.

R. Která jsi u kříže Syna svého stála.

Ů. Pane, vyslyš modlitbu mou.

R. A volání mé k Tobě přijď.

Modleme se! Ó bolestná Matko ukřižovaného
Pána našeho, Matko naše, sladkosti naše a první
po Kristu naděje naše; vyslyš, prosíme Tebe, nás
vykoupené dítky Syna svého a spolu dítky své,
již Tebe o mocnou přímluvu žádáme, abys nám
u Syna svého vyprosila, bychom brali ovoce ze
zásluh Jeho. A jako jsi, ó Matko nejsvětější, při-
tomna byla Synu svému na kříži umírajícímu, tak
stůj i při nás v hodinu smrti naší a v těch po-

Tě prosíme, uslyš nás!

sledních úzkostech mateřským srdcem svým nás potěšuj, abychom se pod ochranou Tvou s tímto životem rozžehnali a do blahoslavené věčnosti šťastně za Tebou se dostali ku Kristu Ježíši, Synu Tvému a Pánu našemu, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

Nyní se začíná růženec, jenž (dle Raccolty) modlí se jak následuje:

Vzbuzení lítosti. Ó jediný a nejlaskavější Pane můj, viz mne, jenž rozjímaje velké urážky, jimiž jsem Tě rozhněval, všecek zahanben před Tebou klečím. Prosím Tě vroucně, račiž mi je odpustiti, protože jich z pouhé lásky k Tobě lituji, a poněvadž jsi neskonale dobro, je nade všecko zlo v ošklivosti mám a je zavrhuji. A jako bych si přál, abych tisíckrát byl raději zemřel, než Tebe urazil, tak jsem též pevně odhodlán raději tisíckrát život svůj ztratiti, než Tebe opět uraziti. Ó můj ukřižovaný Ježíši, činím opravdové předsevzetí co nejdříve duši svou předrahou krví Tvou ve svátosti pokání očistiti. Tebe však, nejmilostivější Panno, Matko milosrdenství a útočiště hříšníků, prosím, račiž mi pro své přehořké bolesti zjednati přezádoucí odpuštění mých hříchův; a modle se dle úmyslu náměstků Kristových, abych odpustků růženci Tvému udělených účastným se stal, doufám zároveň, že jimi dosáhnu odpuštění trestů, za hříchy své zasloužených.

I. desátek. Touto důvěrou v srdci jsa oživen rozjímám první bolest, kterou blahoslavená Panna a Matka Boží pocítila, když ve chrámě jednorozeného Syna svého, Ježíše, starci Simeonovi na lokty vlo-

žila a od něho slova uslyšela: Meč bolesti pronikne duši Tvou; čímž bylo naznačeno utrpení a smrt jejího Syna Ježíše. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“.

II. desátek. Druhou bolest pocítila blahosl. Panna, když utíkala do Egypta, by unikla pronásledování ukrutného Herodesa, jenž ve své bezbožnosti milého Synáčka jejího zahubiti chtěl. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“.

III. desátek. Třetí bolest pocítila blahosl. Panna, když o slavnosti velikonoční se svým ženichem, svatým Josefem, a s milým Synem svým, Ježíšem, do Jerusalema přišla a vracejíc se do chudického domu svého, přemilého jedináčka svého ztratila a po tři dni ztráty Jeho oplakávala. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“.

IV desátek. Čtvrtou bolest pocítila blahosl. Panna, když potkala přemilého Syna svého, nesoucího těžký kříž na útlých ramenech svých na horu Kalvarii, by tam pro spásu naši ukřižován byl. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“

V desátek. Pátou bolest pocítila blahosl. Panna, když viděla, kterak Syn její na tvrdém dřevě kříže povýšen byl, kterak krev ze všech údů jeho svatého těla tekla a On konečně po tříhodinné smrtelné úzkosti ducha vypustil. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“.

VI. desátek. Šestou bolest pocítila blahosl. Panna, když přemilému Synu jejímu, Ježíši, bok kopím proklán, On pak s kříže sňat a na její nejčistší klín položen byl. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“.

VII. desátek. Sedmou a poslední bolest pocítla blahosl. Panna Maria, panovnice naše a obzvláštní orodovnice všech svých sluhův a duší v očistci, když přesvaté tělo Syna svého Ježíše do hrobu klásti viděla. — 1 „Otčenáš“ a 7krát „Zdrávas Maria“

Nyní modlí se ještě třikrát „Zdrávas Maria“ k uctění slz, jež Panna Maria ve svých bolestech vyronila, a na úmysl, abychom dosáhli milosti zkroušeně hříchů svých litovati, jakož i abychom odpustkův účastnými se stali.

Ů. Oroduj za nás, bolestná Panno Maria.*)

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Prosíme Tě, ó Pane Ježíši Kriste, nech ať blahosl. Panna Maria, Matka Tvá, jejíž přesvatou duši v hodině utrpení Tvého meč bolesti pronikl, pro milosrdenství Tvé nyní i v hodině smrti za nás se přimlouvá; skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem i Duchem sv. žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Tímto způsobem, v „Raccoltě“ naznačeným, modlívali se růženec sedmiboletný v Římě a v Itálii vůbec. V našich krajinách však je zvykem, modliti se tento růženec podobně, jak obyčejný pětidesátkový, totiž vyslovovati jednotlivé „bolesti“ při každém Zdrávas po jménu „Ježíš“, ale méně slovy. Tento způsob jest výhodný zvláště pro osoby méně vzdělané. K získání odpustků na růženec sedmiboletný udělených jest totiž potřebí, aby ten, kdo se jej modlí, při každém desátku jednotlivé bolesti Panny Marie nejen rozjímal, nýbrž i vyslovoval. A proto jest záhodno, příslušné bolesti vyjádřiti způsobem co nejkratším, aby se mu i osoby méně vzdělané snadno na paměť naučily. Podáváme zde tedy i tento druhý, kratší a snadnější způsob modlitby růžence sedmiboletného.

Ve jménu † Otce i † Syna i † Ducha Svatého. Amen.

*) Závěrečná modlitba tato, jakož i přípravná modlitba (vzbuzení lítosti) může se dle libosti vynechat, protože nepatří k podstatným podmínkám, k získání odpustků potřebným.

I. desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria . a požehnaný plod života Tvého Ježíš“, *kterého jsi Panno pro naše spasení ve chrámě obětovala a proroctví Simeonova uslyšela, že meč pronikne duši Tvou.*

II. desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria Ježíš“, *kterého jsi, Panno, do Egypta utíkajíc, nesla*

III. desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria Ježíš“, *kterého jsi, Panno, po tři dni s bolestí hledala.*

IV desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria Ježíš“, *kterého jsi, Panno, kříž nesoucího potkala.*

V desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria Ježíš“, *kterého jsi, Panno, na kříži umíratí viděla.*

VI. desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria Ježíš“, *kterého jsi, Panno, s kříže složeného na klín přijala.*

VII. desátek. 1 „Otče náš“, 7krát „Zdrávas Maria Ježíš“, *kterého jsi, Panno, ke hrobu doprovázela.*

Nyní modlí se ještě třikrát „Zdrávas Maria“, jak svrchu naznačeno.

Vzbuzení lítosti před růžencem a modlitba závěrečná může se dle libosti říkati i při tomto způsobu.

Růženci tomuto udělili papežové Benedikt XIII. brevem ze dne 26. září 1724, Klemens XII. brevem ze dne 12. prosince 1834 a Pius IX. reskriptem sv. kongregace odpustků ze dne 18. července 1877 mnoho odpustků, z nichž aspoň některé zde uvádíme

1. 200 dní odpustků za každý „Otčenáš“ a za každé „Zdrávas Maria“ všem, kdož v pátek, ve dny čtyřicetidenního postu, na slavnost sedmi bolestí Panny Marie a po celý oktáv této slavnosti na kterémkoli místě se jej pomodlí.

2. 100 dní odpustků za každý „Otčenáš“ a „Zdrávas“ každému, kdož v jakýkoli den a kdekoli se jej pomodlí.

3. Odpustky 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dní) každému, kdo sám anebo s jinými tento růženec se modlí.

4. Plnomocné odpustky jednou za rok těm, kdo čtyřikrát za týden se jej modlí, v jakýkoli den, ve kterýž po svaté zpovědi a sv. přijímání se jej pomodlí.

5. Plnomocné odpustky jednou za měsíc všem těm, kdož tento růženec po celý měsíc denně se modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na obyčejný úmysl sv. Otce.

K získání odpustků jest však potřebí, aby růženec posvěcen byl od kněze z řádu Servitův aneb od kněze k tomu oprávněného. — Mimo to jest (jak již svrchu p dotknuto) třeba, by se jednotlivé bolesti rozjímaly a vyslovovaly. Papež Lev XIII. však dovolil (přípisem sv. kongregace odpustků ze dne 15. května 1886), že odpustky svrchu uvedené (mimo ty, které jsou naznačeny v odstavci 4.) mohou získati i ti věřící, kteří při modlitbě tohoto růžence z jakékoliv příčiny jednotlivé bolesti ani čísti, ani rozjímati nemohou, vyplní-li jen podmínky ostatní.

Píseň po sv. růženci.

(Nápěv jako: Matko Krista Ježíše, str. 177.)

1. Ke komu se utečem' v žalosti a bolu
svém, ne-li k Tobě milostná Matko sedmi-
bolestná.

2. Pro ty rány přesvaté srdci Tvému za-
táté. rač nás vzíti v ochranu, vypros milost
na Pánu.

VIII. Růženec sv. Brigity.

Růženec tento složila sv. Brigita ke cti blah. Panny Marie na památku 63 let, jež, jak zbožná pověst praví, zde na světě žila. Skládá se ze 6 desátek a každý desátek z 1 „Otčenáše“, 10 „Zdrávasův“ a 1 „Věřím v Boha“; po 6. desátku přidá se ještě 1 „Otčenáš“ na doplnění čísla 7. ke cti 7 bolestí a radostí Panny Marie a 3 „Zdrávasy“ na doplnění čísla 63. ke cti 63 roků věku jejího na zemi. Hojné odpustky spojili s tímto růžencem papežové Lev X. dne 10. července 1515, Klement XI. dne 22. září 1714 a Benedikt XIV. dne 15. ledna 1763. Nejhlavnější jsou: 1. 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dnů) získá, kdož sám anebo s jinými tento růženec se pomodlí; mimo to — 2. 100 dní za každý „Otčenáš“, za každé „Zdrávas“ a za

každé „Věřím v Boha“. — 3. Plnomocné odpustky, kdo po celý měsíc každého dne se jej modlí, v jakýkoli den z hříchů se vyzpovídá, ke stolu Páně přistoupí, chrám Páně navštíví a zde na úmysl sv. Otce se pomodlí. — 4. 100 dní, kdo tento růženec u sebe nosí, s ním ve svátek nebo všední den mši sv. obcuje, nebo kázání poslouchá, nebo nejsv. Svátost oltářní doprovází, nebo pobloudilého na cestu spásy uvede, neb nějaký jiný dobrý skutek ke cti a chvále Ježíše Krista a blah. Panny Marie vykoná a 3krát „Otčenáš“ a 3krát „Zdrávas Maria“ se pomodlí.

Pozn. Ku získání těchto odpustků třeba užívati růžence posvěceného od kněze k tomu splnomocněného. Tento růženec má, jak již řečeno, šest desátek. Možno však užívati také obyčejného růžence marianského o pěti desátcích, ale v tom případě musí tento růženec, i kdyby snad již jinými odpustky byl obdařen, ještě zvláště býti posvěcen od kněze, který má moc světití růžence brigitské. Kdo tedy užívá tohoto pětidesátkového, zvláště k tomu účelu posvěceného růžence, má se dle rozhodnutí sv. Stolice modliti jen pět desátek (z nichžto každý má 1 „Otče náš“, 10 „Zdrávasův“ a 1 „Věřím v Boha“). Na konci pak se již nepřidává ani „Otče náš“, ani 3 „Zdrávasy“.

Kdo však se modlí růženec brigitský tímto kratším způsobem, nezíská odpustky nahoře uvedené, neboť ty jsou uděleny jenom těm, kdož se modlí růženec o šesti desátcích, nýbrž získá pouze odpustky následující: 1. plnomocné odpustky jednou za rok v kterýkoliv den, když se tento brigitský kratší růženec modlí každodenně po celý rok. (Klement XI. 22. září 1714). 2. Plnomocné odpustky na svátek sv. Brigity (8. října), když se modlí těchto 5 desátek nejméně jednou týdně (Benedikt XIV. 15. ledna 1743). Podmínky v obou případech: zpověď, přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce.

Růženec brigitský může se modliti buď každý pro sebe, nebo společně s jinými. K získání odpustků však je třeba, by při modlitbě každý svůj vlastní růženec v ruce držel. Při obyčejných Marianských růžencích dostačí ovšem, drží-li jedna osoba růženec svěcený v ruce; ale pro růžence brigitské toto zvláštní povolení neplatí. Zvláště budiž připomenuto, že k získání odpustků netřeba rozjímati žádných tajemství. Tím se růženec brigitský liší od růženců jiných.

Růženec tento obětovati budeme na různé úmysly, a to:

1. desátek za sv. Otce N. N., aby jej Bůh v boji proti mocnostem temnosti síliti a jemu vítězství nad nepřátely církve popřáti ráčil. — 2. desátek za biskupy a veškeré duchovenstvo, světské i řeholní, aby je Bůh duchem apoštolským naplniti ráčil. — 3. desátek za obrácení pohanů na víru křesťanskou a za misionáře v pohanských zemích pracující. 4. desátek za navrácení rokolných Slovanů do církve katolické, za probuzení národův, obzvláště slovanských, z vlažnosti náboženské a za

odvrácení nevěry obzvláště ve vlasti naší. — 5. desátek za nejjasnějšího císaře a krále našeho a za rádce jeho; za svornost knížat křesťanských a za pokoj národům. — 6. desátek za obrácení kacířů, rouhačův a hříšníků, za všechny, kteří svato-krádežně ke stolu Páně přistupují, za naše domácí, za všechny opuštěné a zarmoucené křesťany a za duše v očistci. Poslední 3 „Zdrávasy“ za šťastnou hodinu smrti jednoho každého z nás.

Píseň před Brigitským růžencem.

1. Zdrá-va buď Ma-ti-čko, Je-ží-še Kri-sta

Ro-di-čko; Ma-ri-a slav-ná Krá-lov-no

a vše-ho tvor-stva ko-ru-no.

2. Tě chceme povděčně korunkou uctit společně, to věku Tvému na počest, jenž Tobě na zemi dán jest.

3. Let tři a šedesát Bůh na zemi Ti ráčil přát, jež trávil jsi ve ctnosti a ve všelike svatosti.

4. Syn Boží si Tě sám za matku zvolil a též nám. Svět neměl Panny světější, pobožnější a čistější.

5. Tys byla jediná hříchů všech prosta, nevinná, bys mohla Kristu matkou být, který nás přišel vykoupit.

6. Co Eva ztratila, když těžce v ráji zhřešila, Tys vrátila nám Maria a s Bohem jsi nás smířila.

7. Ó Boží Rodičko, raduj se naše Matičko.
žes pomohla nám k spasení skrz Syna svého
zrození.

8. Tys dávno čekaná, po věky lidstvem žá-
daná, jakož i plod Tvůj přesvatý, zázračně
z Ducha počatý.

9. Korunku svineme na hlavu Tobě zdvih-
neme, to z andělského pozdravu na Tvého
věku oslavu.

10. Ó dej nám nehodným, však kajícím se
sluhům svým tu korunku se modliti a Tebe
zbožně zdraviti.

11. Kéž si v ní zalíbíš, modlitbu naši vy-
slyšíš a za tu naši pobožnost nám vyžádáš
vždy větší ctnost.

12. Abychom společně Tě v nebi ctili po-
věčně, Maria za nás oroduj ať nám to dá náš
Pán, Syn Tvůj!

Litanie k Panně Marii.

(Ze spisu sv. Efréma ze IV. století.)

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Maria,

Neporušená Rodičko Boží,

Podivná Rodičko Krále andělův a lidí,

Čistá schránko Ducha Svatého,

} Oroduj za nás!

Panno nejblaženější mezi ženami,
Královno naše nađe všecy tvory vyvýšená,
Radosti cherubínův a serafínů,
Klenote výborný dvoru nebeského,
Dennice slunce spravedlnosti, Ježíše Krista,
Panno od patriarchův očekávaná,
Panno od prorokův zvěstovaná,
Skvostná schránko manny nebeské,
Aronův zelený prute s květem Syna Božího,
Pravá archo Nového Zákona,
Prostřednice mezi Bohem a lidmi,
Duho pokoje ustavičná,
Oltáři s obětí našeho smíření,
Zrcadlo bez úhony,
Jasný vzore bohabojných,
Radosti mučeníků,
Koruno svatých,
Milostivá paní věřících,
Přesladká vladařko svých ctitelů,
Radostná naděje doufajících,
Krásno nebes nejvznešenější,
Radosti nebes nejutěšenější,
Přístave Tebe hledajících,
Strome spásy naší,
Řebříku ráje věčného,
Klíči od království nebeského,
Bráno do věčné radosti,
Opatrovnice nevinných,
Královno trpících,
Ochrano nuzných,
Světlo u víře slepých,
Chranitelko utiskovaných,

O r o d u j z a n á s !

Blažené útočiště kajících, Přímluvnice pokorných, Léku duší hříchem raněných, Milosrdná opatrovnice nemocných, Nadějná pomocnice umírajících, Matko našeho Vykupitele, Matko našeho Soudce, Matko našeho Osvětitele, Královno a Koruno všech svatých, Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane! Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane! Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás! Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!	} Oroduj za nás! }
---	---

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Oroduj za nás, svatá Panno Maria!

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Panno neposkvrněná, přede všemi pannami vysoce požehnaná, Tys čest pokolení lidského a spása národů, neboť z Tebe se naroditi ráčil Vykupitel náš! Tys Matkou Boha našeho a proto také milostivou Matkou věřících a ozdobou církve svaté. Tys vzorem spravedlivých, radostí svatých, počátkem blaženosti naší! Ejhle, chválu Tvou jsme sice hlásali, ale nedostatečně; přispěj tedy, Matko nejmilejší, přívětivostí svou nedostatečnosti naší, bychom Tebe náležitě chváliti a v Tobě Boha velebiti mohli. Pros za nás svého božského

Syna, by milost' Jeho v srdci našem i všech lidí lásku k Němu víc a více rozněcovala, bychom všichni milující a ctíce Jej na zemi, také na nebi milovati a ctíti Jej mohli po všecky věky věkův. Amen.

Nyní začne se modliti růženec, jak svrchu naznačeno.

Píseň po růženci.

(Dříve: Nuž služebníci atd.)

1. Ny-ní jsme skon-či-li ó bra-tří pře-mi-lí

sva-tý ten rů-že-nec krás-ný a spa-ni-lý.

2. Z růží to nebeských, - z pozdravů andělských
vili jsme ten věnec a z vroucných proseb svých.

3. Předrahá Matičko, rajská Ty růžičko,
přijmi tu korunku, Kristova Rodičko.

4. Jak Tebe na nebi andělé velebí, - chvály
těž naše slyš a naše prozpěvy.

5. Na Tvoje žalosti i Tvoje radosti roz-
pomínáme se, - Matičko milosti! —

6. S Tebou vždy trpěti a k Tobě dospěti,
to dopřej každému věrnému dítěti.

7. Nedej nám klesati a Boha hněvati,
abychom mohli kdys u Tebe plesati.

8. Ve všem tu konání i v našem skonání - ať
Tvoje láska nás od zlého uchrání.

Poznámka. Před jednotlivými růženci jakož i po nich mohou se ještě jiné písně zpívati, jež umístněny jsou v díle III. na příslušných místech.

Všeobecné úmysly.

Poutníci modlívali se na poutích aspoň „Otčenáš“ a „Zdravas“ za různé stavy a osoby, za rozličné potřeby atd. Uvádíme zde aspoň některé:

1. Za sv. Otce veškerého křesťanstva, papeže N. N. „Otče náš“, „Zdravas“.
2. Za našeho velepastýře, nejdůstojnějšího biskupa našeho N. N.
3. Za všechny biskupy a kněze.
4. Za naše správce duchovní.
5. Za všechny misionáře.
6. Za všechny řády duchovní.
7. Za našeho zeměpána N. N., císaře a krále našeho a za celý císařský rod.
8. Za všechny naše duchovní a světské vrchnosti.
9. Za naše vojsko.
10. Za naše učitele a dobrodince.
11. Za všechny muže a ženy.
12. Za všechny otce a matky.
13. Za všechny hospodáře a hospodyně.
14. Za všechny služebníky a poddané.
15. Za naše děti.
16. Za mládence a panny.
17. Za neduživé a nemocné.
18. Za utiskované a pronásledované.
19. Za zarmoucené a trpící.
20. Za vdovy a sirotky.
21. Za všechny, kteří se s námi na tuto pouť vydali.
22. Za všechny, kteří s námi na tuto pouť jít nemohli.
23. Za všechny, kteří se našim modlitbám doporučili.
24. Za polepšení života našeho.
25. Za obrácení hříšníkův.

26. Za navrácení rozkolníkův a odpadlíků do naší svaté církve.
27. Za obrácení nevěrcův a bludařův.
28. Za všecky potřeby naší sv. církve.
29. Za všecky katolické křesťany.
30. Za naši milou vlast.
31. Za vyslyšení proseb našich.
32. Za zachování míru a pokoje.
33. Za odvrácení války, hladu a moru.
34. Za štěstí a Boží požehnání.
35. Za úrodu zemskou.
36. Za šťastný návrat s pouti.
37. Za šťastnou hodinku smrti.
38. Za naše zemřelé správce duchovní a učitele.
39. Za naše zemřelé rodiče a předky.
40. Za naše zemřelé bratry a sestry.
41. Za naše zemřelé dobrodince.
42. Za naše zemřelé děti a příbuzné.
43. Za naše zemřelé přátely a nepřátely.
44. Za všecky zemřelé katolické křesťany.
45. Za všecky živé a zemřelé poutníky.
46. Za duše v očištění.
47. Ke cti a chvále nejsv. Trojice.
48. Ke cti a chvále Matky Boží Panny Marie.
49. Ke cti a chvále Anděla Strážného.
50. Ke cti a chvále našich věrozvěstů ss. Cyrilla a Methoda
51. Ke cti a chvále našich ss. Patronův.
52. Ke cti a chvále všech Svatých.

Možno kteréhokoli svatého nebo světici jmenovati a k jeho (její) cti a chvále „Otčenáš“ se pomodliti.

Promluva při spatření poutního místa.

Sv. evangelista Jan vypravuje, že v Jerusalemě byl rybník bravnní, jehož voda měla moc uzdravující. Jednou za rok sestoupil totiž anděl s nebe a rozvlnil vodu, tak že se pohybovala. Kdo pak první po hnutí vody do rybníka sestoupil, byl uzdraven, ať byl stížen jakýmkoliv neduhem. Proto bylo tam veliké množství neduživých, slepých, kulhavých a rozmanitými jinými nemocemi sklíčených, již všichni očekávali hnutí vody.

Onen rybník jerusalémský jest obrazem poutních míst křesťanských, a zvláště poutních míst marianských. Na každém poutním místě postavila Panna Maria svůj trůn a stále pohybuje vodou milosti. Ano každé poutní místo jest širým mořem milosti, do něhož ne snad jen jednou za rok, nýbrž každou chvíli, a ne pouze jeden člověk, nýbrž tisícové a tisícové vstoupiti a hojných milostí dosíci mohou.

Také my s pomocí Boží a pod ochranou Matky nebeské došli jsme sem, abychom se stali účastnými těchto milostí. Hle, tam již vidíme to místo posvátné, kde Matka Boží divy tvoří. Maria na nás čeká, Maria nás volá a již otevírá nevyčerpatelný poklad milostí, jsouc ochotna obohatiti chudé, uzdraviti nemocné, posilniti slabé, pomoci všem, kdož ji s důvěrou o pomoc vzývati budou. Nuže spěchejme k této Královně milosrdenství na křídlech důvěry a lásky, jděme k ní s pevným přesvědčením, že ona může a chce nám pomoci ve všech našich duchovních i tělesných potřebách a že každému z nás vyprosí od Boha těch milostí, kterých ve stavu svém

nejvíce potřebujeme. — Jest snad mezi námi někdo, jenž jest poskvrněn kalem těžkého hříchu? Ó spěchej k Marii! Máš-li jen pevnou vůli s Bohem se smířiti, nic se nehroz vin spáchaných, nýbrž jdi s důvěrou na místo milosti, padni na kolena před Marií, jež jest útočištěm kajících hříšníkův, a ona ti zajisté vyprosí zkroušenou lítost, otevře ústa tvá k úplnému vyznání a vyžádá ti milost opravdového polepšení.

Kdo však jest již ve stavu milosti Boží, ten s tím větší důvěrou spěchej ku své Matce. Nezavrhne-li Panna Maria ani hříšníkův od sebe, jak by oslyšela ty, kteří jsou přátely Jejího Syna a věrnými Jejími ctiteli? Spěchejme k Ní a přednesme Jí všecky své potřeby. Řekněme Jí, co nás tíží, požalujme Jí své trampoty a bolesti, svou chudobu a nedostatek, své kříže a svá protivenství jak v životě duchovním, tak i tělesném, a budme jisti, že nebudeme prositi nadarmo. Jen jednoho se varujme — totiž nedůvěry. Nedomnívejme se, že příliš mnoho žádáme, neboť není milosti, byť sebe větší byla, které bychom prostřednictvím Panny Marie od Boha obdržeti nemohli. Vzpomeňme si jen na četné ty zázraky, které Bůh na přímlovu Panny Marie na tomto poutním místě již vykonal; pohlédněme tam ve chrám Páně na ty památné obrazy a záslibné dárky, které jsou tam dány z vděčnosti za přijatá dobrodiní, a myšlénka, že Panna Maria již tolika ctitelům pomohla, rozmnoží zajisté i v nás důvěru k Ní. Jděme a prosme. Prosme důvěrně, vytrvale a s odevzdaností do vůle Boží. Prosme jeden za všechny a všickni za jednoho a modlitba naše zajisté prorazí nebesa a svolá na nás požehnání.

Nuže poklekněme a pozdravme již z dálky místo milosti, pozdravme svou nejmilejší Matku Marii. Poručme se do Její, mocné ochrany a z útrobu srdce svého volejme k Ní vroucně:

Zdrávas Královno atd.

Modlitba

po příchodu na poutní místo před zázračným obrazem P. Marie.

Konečně můžeme ubohé srdce své otevřít před zázračným obrazem Tvým, ó laskavá Matičko! Především děkujeme Ti za Tvou ochranu a za účinnou přímluvu Tvou na cestě, a vyprošujeme si pomoci Tvé ve všech svých potřebách.

Nalezli jsme Tě, Matko přesvatá, po Nižto duše naše tak dlouho prahly a toužily. Nikdy již nechceme Tě zarmoutiti, jen nás ochraňuj v lásce své a pomáhej nám, abychom vezdy tak ctnostně žili, jak jsi Ty na tomto světě živa byla; abychom se vůli Boží tak podrobovali, jak jsi Ty vždy vůli svou s vůlí Boží srovnávala, nežádajíc nikdy ničeho, leč co Bůh sám po Tobě chtěl a žádal. Přispívejž nám, abychom se všemi lidmi především toho vyhledávali, co se cti Boží týká. Učiň, abychom těch několik hodin, jež na tomto posvátném místě strávití bude nám popřáno, ku spáse své nesmrtelné duše svědomitě použili, abychom hříchy své poznali, upřímnou, zkroušenou zpovědí duši svou ode vši skvrny očistili a pevné učinili předsevzetí Boha nikdy již neurážeti. Vypros nám u Boha, abychom sv. učení Ježíše Krista vždy důkladněji poznávali,

vyžádej nám opatrnosti a moudrosti křesťanské; přimlouvej se za nás, abychom s milostí Boží ve ctnosti víc a více se utvrzovali a ve spravedlnosti prospívali. Prosíme Tebe za nejvyššího pastýře našeho N. N., za biskupa našeho N. N., za císaře a krále N. N., za veškero duchovenstvo a všechny věřící; modlíme se za milý národ svůj, za naše obce, za naše rodiny, za rodiče, bratry a příbuzné; modlíme se také za přátely a nepřátely tajné a zjevné, aby dobrotivý Bůh všem všudy milost svou propůjčiti a každému dáti ráčil, čehož mu k životu časnému a zvláště k životu věčnému potřebí jest. Pro zásluhy Ježíše Krista, kterýž s Bohem Otcem, i s Duchem Sv. živ jest a kraluje, a Tebe, Matko Boží, nebeskou slávou korunuje na věky věkův. Amen.

3krát „Otče náš“ a „Zdrávas“.

Modlitba sv. Alfonsa Liguoriho,

jež konati se má před obrazem nejbl. P. Marie.

Nejsvětější, neposkvrněná Panno, Matko má Maria, k Tobě, Matce Pána mého, k Tobě, útočiště hříšníkův, utíkám se dnes já ze všech nejbídnější. Tobě, ó veliká Královno, činím dnes svou poklonu a děkuji Ti za všechny mně až po tuto hodinu prokázané milosti, obzvláště za to, že jsi mne zachránila od pekla, jež jsem již tak často zasloužil. Miluji Tě, má milování nejhodnější Paní, a z lásky k Tobě slibuji, že Ti vždy sloužiti a všemožně přičiniti se chci, abys i od jiných milována byla. V Tebe skládám všechnu naději svou, v Tvé ruce skládám věčnou spásu svou: přijmi mne za svého služebníka

a ochraňuj mne, ó Matko milosrdenství; a poněvadž jsi přemocna u Boha, sprost mne všech pokušení aneb zjednej mi aspoň síly, abych je až na konec svého života vždy přemáhal. Od Tebe žádám pevnou lásku k Ježíši Kristu, skrze Tebe doufám jednou šťastně umřítí. Ó Matko má, pro lásku Tvou k Bohu prosím Tě: stůj při mně vezdy, obzvláště však v posledním okamžiku života mého. Neopouštěj mne, dokud mně mezi svatými v nebesích nespatriš, kde Tě blahoslaviti a milosrdenství Tvé chváliti chci na věky věkův. Tak doufám, tak staň se. Amen.

Odpustky: 1. 300 dní pokaždé, kdykoli se tato modlitba zkroušeně a nábožně před jakýmkoliv obrazem P. Marie modlí. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc (v jakýkoli den), modlí-li se tato modlitba naznačeným způsobem po celý měsíc každý den. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba za potřeby církve a na úmysl sv. Otce. Pius IX. dne 7. září 1854.

Jiná modlitba

před zázračným obrazem Panny Marie.

Pokorně klečíme před Tebou, Matko božské milosti, a pozdravujeme Tebe ve Tvém svatostánku, patřice plni radosti a útěchy na divotvorný, milostný obraz Tvůj. Ach, kéž bychom byli čisti a dosti hodni, aby se Ti naše pouť a naše pozdravení zalíbilo! Jsme však ubozí hříšníci a proto smiluj se nad námi, ó Matko Boží, a vypros nám zkroušeného srdce a pravého, dokonalého obrácení.

Ó nezavrhuj nás, Matko milostná, od sebe, ježto jsme zdaleka k Tobě připutovali, abychom si zde přímluvou Tvou potřebných milostí vyprosili. Vždyť podáváš milostnou ruku svou všem, již

k Tobě vzdychají a Tebe o pomoc vzývají. Touto důvěrou povzbuzeni béřeme i my k Tobě útočiště své. Ó neodvracuj své milostné tváře od nás nehodných hříšníků, nýbrž smiluj se laskavě nad námi. Nezamítej, ó Matko věčného Slova, slov našich, ale vyslyš prosby svých, byť i nehodných dítek. Ty jsi Matka všech křesťanův a proto prokaž se i nám býti Matkou, přiviň nás k mateřskému srdci svému a dej, abychom zde u Syna Tvého našli milosti. Ano, smiř nás, milosti plná, s božským Synem svým, jehož jsi nám porodila. Ó hvězdo mořská, nedej, abychom i dále kráčeli cestou nepravosti, nýbrž vyved' nás jasným světlem svým ze tmy hříchů našich. Ach, obrať k nám, Ty naděje všech utiskovaných, dnes milosrdné oči své; nevzdaluj své pomocné ruky od nás, ale vymoz nám vše, čehož na těle i na duši nám potřebí jest: vypros nám odpuštění hříchův a polepšení života, vypros nám milosti, abychom v dobrém až do smrti setrvali, chraň nás všeho zla, odvrát od nás vše protivenství a vyžádej zdaru a požehnání pracím našim.

Hříchy naše nás tíží, svět láká a vábí nás k zlému, tělo naše nás znepokojuje, ďábel nás ponouká, blížící se hodina smrti naplňuje nás úzkostí, ortel spravedlivého soudce nás děsí — hříchů našich jest bez počtu, zásluhy však naše jsou jen skrovné a nepatrné. Než Ty jsi mocná pomocnice a proto ustrň se nad bídou naší a pomoz nám, již tolikým nebezpečenstvím obklíčeni jsme.

O dobrá Matko! nedopouštěj, abychom dalekou cestu naši darmo byli konali. Zde na místě touhy naší obměkči srdce naše, abychom konečně varují-

cího a kárajícího hlasu svědomí svého uposlechli. Vypros nám zde obrácení, roztrhni svazky hříchů našich a zjednej nám žádoucí pomoci. Amen.

Jiná modlitba

před zázračným obrazem P Marie.

Pozdravujeme Tebe, ó neposkvrněná a nejblahoslavenější Panno Maria! Tys příčinou pravého potěšení našeho, pro Tebe odvolán byl ortel zatracení našeho a proměněn v milostivý a milosrdný nález. Pozdravujeme Tě, ó nejvznešenější a v pravdě požehnaná Panno, která jsi za nejskvostnější chrám slávy Boží a za posvátný palác Krále nebes a země byla vyvolena. V Tobě se Bůh smířil s člověkem; Tebou dán byl pokoj nebes světu kvílícímu; Tebou lidé rovni učiněni byli andělům a nazváni přátely

bratřími jednorozeného Syna Božího; Tebou přemožena byla smrt a peklo obloupeno; Tebou zbořily se staré modly; Tys klenot života nesmrtelného; Tys nebe, na němž slunce spravedlnosti nad obzorem tohoto života svítiti počalo; Tys nebeská archa úmluvy Slova vtěleného; Tys přepodivná nádoba, v níž složena jest manna nebeská; Tys onen keř nespalný; Tys trůn krále panujícího nad cherubíny; Tys brána, kterou z tohoto slzavého údolí vcházíme do stanů nebeských; Tys onen strom, který vydal ovoce nejvzácnější a vše oživující; Tys libovonná růže Jericha; Tys nejbělejší lilie v údolích; Tys zelená ratoleť Aronova, z níž vykvetl kvítek nejspanilejší, Ježíš Kristus, Spasitel náš; Tys zamčená zahrada, do níž noha hříšnickova nikdy vkročiti,

v níž ruka syna zlosti kvítí trhati se neosmělí. Tys ona sličná zahrada rajská, ona požehnaná země, do níž nebeský hospodář všecky květiny nasázel, z nichž nejstkvostnější ozdoba církve se skládá, mezi nimiž Tvá pokora, Tvá čistota, Tvá láska k Bohu a k lidem nad jiné vyniká. Z Tebe vyprýštil se pramen života věčného, jenž celou zemi svlažuje.

Pozdravujeme Tebe, Matko a Rodičko Boží! Zdráva buď milosti plná! Zdráva, Královno nejslavnější! Zdráva, Ty světlo se stkvoucí, Panno a Matko! Zdráva, Ty poklide, nejsladší útěcho, radosti a spáso světa! Zdráva buď, Ty ozdobu celého domu nebeského! Zdráva, Ty strome života a zdroji vši útěchy! Zdráva, Ty oltáři smíření, Ty duho pokoje, ochrano a slávo naše! Tys v pravdě jediné požehnaná, protože jsi mezi ženami hodnou se stala, bys byla Matkou svého Stvořitele. Všichni národové nazývají Tebe blahoslavenou; králové Tebe zvelebují; knížata Ti poctu vzdávají; všecken lid křesťanský Tobě prosby své přednáší a svaté panny za čest si pokládají Tebe následovati.

Ó Maria, v Tebe-li budeme důvěřovati, blahoslavenými budeme. Živi-li budeme pod Tvou ochranou, netřeba nám se ničeho báti. Neboť Hospodin ustanovil Tebe mocnou a silnou zbraní, jež chrání nás ode všech útoků zlého nepřítele a bezpečně klestí nám cestu do nebeské říše. Amen.

Jiná modlitba

(sv. Athanáše).

Ó Královno nebes i země! Není žádné milosti, kteréž by Tobě Pán zástupů nebyl udělil. Anděl Gabriel, tento posel od trůnu nejvyšší Velebnosti poslaný, nazývá Tě milostiplnou, poněvadž Tě Duch svatý v požehnaném zastínění jak u početí Tvém neposkvrněném, tak i při početí Ježíše Krista milostí svou přehojně obohatil. Slyš nyní modlitbu naši, ó nejblaženější dcero Davidova i Abrahamova; budiž milostiva prosbám našim a nezapomínej lidu svého. Jsme povinni Tebě matkou svou, paní i kněžnou uznati a pozdravovati, poněvadž z Tebe narodil se Onen, jemuž se jako Bohu svému a nejvyššímu Pánu klaníme. Běřeme své útočiště k Tobě, abys se nad námi rozpomenula, ó nejsvětější, před porodem i po porodu úplně čistá Panno! Poněvadž jsi milosti plná, vzhlédni na chatrnou chválu, kterou Tobě vzdáváme, a uděl nám nějakou část oněch prevelikých pokladů, jimiž vládneš. Archanděl přinesl Tobě podivuhodné pozdravení: „Zdravas milosti plná, Pán s Tebou“ a všichni kůrové andělští blahoslaví Tebe, jednomyslně s Gabrielem volající: „Požehnaná Ty mezi ženami“; a s tetou Tvou sv. Alžbětou pravíme: „A požehnaný plod života Tvého.“ Od těchto nebeských zástupův a od nábožné příbuzné Tvé i my obyvatelé pozemští naučili jsme se Tebe chváliti a veleslaviti. Tito blažení duchové kladou nám do úst slova: Buď vždy požehnána, Panno plná milosti! Pán s Tebou. Buď naší orodovnicí, jež jsi naší Paní, Královnou a důstojnou Matkou Boha, Spasitele našeho; a to tím

více, poněvadž jsi narozena byla mezi lidmi, a Onen, jenž se v čistém lůně Tvém slabou přirozeností naší přioděl, jest pravý Bůh náš, jemuž přináleží všecka čest a sláva na věky věkův. Amen.

Jiná modlitba

(sv. Gertrudy).

Pozdravena buď, Panno neposkvrněná, pro mocnost Boha Otce; pozdravena buď pro moudrost Jeho Syna; pozdravena buď pro dobrotu Ducha Svatého, ó Maria, nebe a zemi osvěcující! Tys milosti plná, Pán s Tebou! S Tebou jest jediný a jednorozený Syn Otce Boha a Syn panenského srdce Tvého. Požehnaná Ty mezi ženami, jež jsi sňala kletbu Evy a přinesla nám věčné požehnání. A požehnaný plod života Tvého, Ježíš Kristus, Pán a Stvořitel všeho, jenž všecky věci požehnává a posvěcuje, vše obohacuje a živí.

Zdrávas Maria, v oné uctivosti, již Otec věčný pozdravením anděla Tebe pozdravil a všemohoucností svou ode vší poskvrny zachoval! Zdrávas, Maria, v oné lásce, s kterouž věčný Syn Tebe za Matku si vyvolil! Zdrávas, Maria, v oné vroucnosti Ducha Svatého, jenž v takové hojnosti dary svými Tě obdařil, že každý nalezne milost, kdo ji skrze Tebe hledá! S pobožností připomínáme Ti ono předivné tajemství Trojicí svatou v Tobě způsobené, když Bůh při pádu Adamovu předurčil, abys bez hříchu prvotného v životě matky své byla počata, když božská přirozenost s podstatou těla Tvého v jednu osobu tak se spojila, že Bůh stal se člo-

věkem a člověk Bohem, při čemž jsi pocítila blaženost tak nevýslovnou, že žádný smrtelník není s to, aby ji dokonale postihl. Protož podivuje se Ti každý tvor a velebí Tebe, nade všechny tvory pozemské a nebeské povýšenou, velebí požehnaný plod života Tvého nyní i na věky. Amen.

Jiné modlitby hodící se na pobožnost před milostným obrazem a vůbec na místě poutním viz v II. díle.

Modlitba před obrazem P. Marie před odchodem.

Naposledy padám před Tebou na kolena, ó Matko milosti, abych se s Tebou rozloučil. Ještě jednou pozdravuji Tvůj divotvorný obraz, ještě jednou děkuji Ti za všechny milosti a dobrodiní, jež jsem zde prostřednictvím Tvým od božského Syna Tvého v tak hojné míře obdržel. Ty's zde za mého pobytu mou ubohou duši mateřskou dobrotivostí občerstvila, potěšila a povzbudila. Ty, útočiště hříšníků, dopomohla's mně, abych hříchy své poznal, jich litoval a ve svátosti pokání odpuštění dosáhl. Tys mi svou přímluvou vymohla u Synáčka svého milostí, a to pro čas i věčnost. Děkuji Ti z plna srdce za tuto mateřskou péči a lásku. Ó jak šťasten jsem, že jsem tuto pouť podnikl! Stala se mi pramenem nejhojnějších milostí. Nyní však volá mne povolání mé opět nazpět do otčiny mé. Ach, jak těžko jest mi rozloučiti se s tímto milostným místem, kde ustavičně divy tvoříš! Ač tělem svým se vzdálím odtud, srdcem svým vždy dlíti budu u Tebe, vždy pamatovati budu na dobrodiní Tvá. Nic mne

neodloučí od lásky Tvé. Po všecky dni života svého chci Tě ctíti, Tvé svaté jméno vzývati, k Tobě ve svých pracích, nesnázích, radostech a žalostech, zvláště pak v pokušeních a nebezpečnostvích se utíkat.

Doufám, že nyní Tvým přispěním jsem v milosti Boží. Zdaž však v milosti té setrvám až do konce? Pomyslím-li na svou slabost, strachem se třesu. Nepřátelé moji spásy budou i nadále na mne dorážeti. Ty-li mně, Máti, nespomůžeš, podlehnou jistě, klesnu zase. Proto do Tvé lásky mateřské poroučím sebe, s tělem i s duší a se vším, co mám; pod ochranu Tvou odevzdávám celý život svůj, v Tebe skládám všecku naději svou. Budiž vezdy mojí matkou, mým útočištěm, mojí přímluvkyní u Synáčka svého Ježíše. S pohnutým srdcem pohlížím ještě jednou — naposled — k Tobě, ó Matko má, a dávám Ti poslední s Bohem. Budiž ode mne pozdravována po všecken život můj, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria. Amen.

Jiná modlitba na rozloučenou.

Již tedy jest mi se rozloučiti s tímto místem milosti. Před svatým obrazem Tvým, ó Maria, na kolenách kleče, zdvihám naposledy ruce své ku Tvému nebeskému trůnu. Před tváří vševědoucího Boha a před Tebou, ó Matko má předrahá, obnovuji své předsevzetí, které jsem na tomto posvátném místě učinil, a slibuji pevně, že od nynějška s dvojnásobnou horlivostí budu sloužiti Bohu. Slibuji, že budu věrně zachovávat všecka Jeho přikázání. Slibuji, že svého Boha a Tebe. Matko nejmilejší,

již nikdy těžkým hříchem nezarmoutím. Ó kéž nezůstanou bez užitku všechny ty milosti, které mi zde Bůh na Tvou přímlovu udělil; kéž se odtud odeberu opravdu polepšen! Vůli mám dobrou, předsevzetí mé jest pevné, — Ty pak, Matko má, vypros mi síly, bych také dokonal, co jsem si umínil.

Ještě jednou, ó Matko nejlaskavější, doporučím Ti všechny své potřeby a záležitosti. Důvěřuji pevně, že přímlova Tvá všechno zmůže u Tvého Syna, jenž Ti žádné prosby neodepře. Kéž mě tato důvěra provází po celý život můj a neopustí mne ani v hodinu smrti!

Ach! již tedy odcházím s tohoto místa, kde Bůh na Tvou přímlovu, ó Matko má, duši mé tolik dobrého prokázal, tolika milostmi ji obohatil, tak sladkými útěchami ji občerstvil. Ó neopouštěj mne, ó Maria, která jsi mi již tolik dobrodiní prokázala! Vtiskni hluboko do srdce mého vzpomínku na tyto blažené chvíle, které jsem zde s Tebou zažil. Tvůj obraz, obraz ctností Tvých maje v srdci, spoléhaje na lásku Tvou a důvěřuje pevně, že mi mateřské pomoci své nikdy neodepřeš, vracím se do své otčiny. Přijmi mne opět pod svůj ochranný plášť svůj a řiď kroky mé, abych se šťastně dostal domů. Amen.

Jiná modlitba na rozloučenou.

(Kterou starší bratr předříkávati může.)

Naposledy klečíme před Tebou, ó Matko milosti, a loučíce se s Tebou voláme:

Paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše, buď zdráva! Děkujeme Ti ještě jednou za všechna

dobrodiní, která nám Bůh na Tvou přimluvu udělil. Ó Matko Boží a Matko milosrdenství, nejjistější útočiště hříšníkův a po Pánu Bohu naše jediná naděje, rač dovoliti, abychom klečíce u Tvých přesvatých nohou, z vděčnosti za přijatá dobrodiní směli Tebe zvoliti před celým dvorem nebeským za svou předrahou Matičku a mocnou orodovnici u Boha.

Umiňujeme sobě, že Tě budeme uctívati, Tebe milovati a Tobě věrně sloužiti po celý život svůj a že nikdy nic neučiníme, ani nepromluvíme, co by Tebe a Tvého božského Syna zarmoutilo a urazilo; že také nikdy nedovolíme, aby někdo z našich ~~podřízených~~ proti Tvé úctě něčeho se dopustil. Nezasluhujeme sice, bys nás přijala mezi své služebníky a mezi své dítky, ale přece osmělujeme se důvěřovati, že nás od sebe nezavrhneš. I prosíme Tě zkroušeně, rač dítkám svým býti vezdy dobrotivou a věrnou Matkou. Pomáhej nám v potřebách, v nebezpečenství se nás ujmí, v zármutku nás potěšuj. Chraň nás v pokušení proti nástrahám zlého ducha, uhas v nitru našem oheň zlých náruživostí a nedopusť, abychom se kdy těžkým hříchem od Syna Tvého a od Tebe oddělili. Pros za nás, abychom nikdy nezapomněli na svatá předsevzetí, která jsme zde před obrazem Tvým učinili; vyžádej nám síly, bychom je věrně až do smrti plnili a Tvých svatých ctností jako věrné dítky ustavičně následovali.

Tobě, ó Matko předrahá, úplně se odevzdáváme a darujeme Ti srdce své celé. Zapal v něm oheň lásky Boží a učiň, abychom Krista, Syna Tvého, i Tebe den ze dne více milovali. Pod Tvou ochranu

se utíkáme. Vztáhni na nás ruku svou a chraň nás i celého domu našeho ve všech nebezpečnostech tělesných i duchovních. Provázej nás na zpáteční cestě naší a vzdal od nás všechny nehody, bychom se zdrávi se svými domácími shledali. Budiž s námi po celý život náš, budiž s námi zvláště v hodinu smrti a vypros nám milosti, bychom po šťastné smrti dostali se k Tobě do nebes a tam s Tebou a se všemi svatými a vyvolenými Boha věčně chválili a velebili. Amen. — *for*

Modlitba po skončené pouti.

Přijmi, ó nejdobrotivější Bože, vřelé díky mé za lásku, kterou jsi mi na této pouti prokázal. Děkuji Ti za všechny ty duchovní radosti a nebeské útěchy, kterými jsi srdce mé naplnil; za všechny ty spasitelné myšlenky, které jsi v nitru mém probudil, za všechna předsevzetí, ku kterým mě Tvá milost pohnula. Povzbudil jsi mne k dobrému, v mé úzkosti jsi mě upokojil, v mém soužení jsi mě potěšil. Svatým rozhřešením ve svátosti pokání byl jsem očištěn ode všech skvrn hříchu a spojiv se s božským Spasitelem svým v tajemství Jeho lásky, byl jsem obohacen poklady milosti. Že duše má byla očištěna, víra má oživena, důvěra má posilněna, že v srdci mém byl zapálen oheň lásky božské, že jsem si pevně umínil život svůj změnit a polepšit, že nyní s radostí toužím kráčet po cestě Tvých příkázání, to všechno spůsobil jsi Ty, ó Bože, svou milostí. Jak se Ti odměním za všechny ty důkazy Tvé lásky a Tvého milosrdenství? Nejsem s to, bych Ti dostatečně po-

děkoval za všechno, co dobrého jsi mi prokázal. Abych Ti však aspoň poněkud ukázal svou vděčnost, přičiním se ze všech sil, abych milostí, které jsem od Tebe v tak hojné míře přijal, užíval ku svému spasení. Slibuji Ti, že s nimi budu věrně spolupůsobiti, aby tato svatá pouť byla začátkem života lepšího, života v pravdě křesťanského a Tobě milého.

A nyní obracím se prosebně k Tobě, Matko mého Spasitele a má mocná orodovnice. Učiň, ať nikdy nezapomenu na spasitelná vnuknutí, jimiž Bůh v těchto svatých dnech k srdci mému mluvil, a na zbožná předsevzetí, která jsem na této pouti učinil. Ať nikdy nezmizí z duše mé vznešený obraz Tvých ctností, o nichž jsem rozjímal, nýbrž ať je mi ustavičně zářícím vzorem, podle něhož bych se spravoval. Ať nikdy nezmizí ze srdce mého důvěra ve Tvou mateřskou lásku, ochranu a přimluvu. Když mi bude těžko vykonávati svá dobrá předsevzetí, odporovati lákavým pokušením a kráčet po obtížné cestě ctnosti; když budu klesati myslí v utrpení tohoto světa; když budu v nebezpečení, že bych opět do hříchu upadl: pak, ó Matko nejmilejší a jisté útočiště hříšníků, pak nepřestávej za mě prositi u svého Syna a vyžádej mi síly a zmužilosti; upamatuj mě na svatá předsevzetí, která jsem ve chrámu Tvém a před obrazem Tvým učinil; připomeň mi je, bych se jim nezpronevěřil, nýbrž v dobrém až do konce věrně setrval. Slibuji Ti znova, že Tě budu ctíti a milovati jako Matku po celý život. Ukaž i Ty, že jsi Matkou mojí a přiveď mě k Sobě do života věčného. Amen.

Díl II.

Modlitby a pobožnosti všeobecné.

Modlitby ranní.

„Slušno jest“, dí sv. Jan Zlatoústý, „modlitbou den začítí a skončítí.“ Nezapomeň nikdy vykonati modlitby ranní a večerní, neboť jest to práce ze všech tvých denních prací nejdůležitější. Rovněž před jídlem a po jídle se modli; ano i před prací a po práci k Bohu aspoň vzdechni. Nezanedbej žádného dne, pokud jen možno, mši sv. slyšeti, a to pro mnoho milostí, které získati můžeš.

Když se probudíš, poznamenej se sv. křížem, řka:

Ve jménu † Otce i † Syna i † Ducha Svatého. Amen.

Pius IX. udělil (28. července 1863) všem věřícím, kdykoliv svatým křížem se poznamenají a příslušná slova vysloví, 50 dní odpustků.

Pochválena budiž nejsvětější Trojice nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Sláva Bohu Otci, který mě stvořil, — Sláva Bohu Synu, který mě vykoupil, — Sláva Bohu Duchu Svatému, který mě posvětil!

Vstaň, umyj se a oblec; potom klekni a modli se buď sám, anebo se všemi domácími před obrazem Ukřižovaného J žíše:

Ve jménu † Otce i † Syna i † Ducha Svatého. Amen.

Otče náš... Zdravas Maria... Věřím v Boha... Desatero Božích přikázání.

Anděle Boží, strážce můj, pod ochranu Tvou mě dal Bůh můj; proto mne laskavě osvěcuji, ochraňuj, veď a spravuj. Amen.

Odpustky 100 dní pokaždé. — Kdo se modlitbu tu modlí každodenně, získá odpustky plnomocné: 1. jednou za měsíc v kterýkoliv libovolně zvolený den; 2. na slavnost sv. andělů strážných, modlí-li se ji každodenně ráno a večer. Podmínky: Zpověď, svaté přijímání, návštěva chrámu Páně, nebo veřejné kaple a modlitba na úmysl svatého Otce. 3. V hodině smrti získá plnomocné odpustky ten, kdo se ji často za živa modlival a srdce je skroušeného. (Pius VII. 15. května 1821.)

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii poselství, a ona počala z Ducha Svatého. Zdravas Maria

Ejhle dívka Páně, staniž mi se podle slova Tvého. Zdravas Maria

A Slovo Tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi. Zdravas Maria

Ů. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Milost svou, prosíme, ó Pane, rač do srdcí našich vlítí, abychom, již jsme andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna Tvého, poznali, skrze umučení a kříž Jeho ku slavnému vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

V čase velikonočním, jenž začíná radostným „alleluja“ při mši sv. na bílou sobotu a končí v sobotu před nejsvětější Trojicí o polednách (včetně), modlí se místo „Anděl Páně“ následující Antifona:

Raduj se, nebes Královno, alleluja,
Jehož nositi hodna jsi byla, alleluja,
Povstal z hrobu, jakož pravil, alleluja,
Pros za nás Hospodina, alleluja!

Ů. Raduj se a vesel se, Panno Maria, alleluja!

Ř. Neboť vstal v pravdě Pán, alleluja!

Modleme se! Bože, jenž jsi z mrtvých vstáním Syna svého, Pána našeho, Ježíše Krista, svět oblažiti ráčil, uděl nám, prosíme, abychom skrze Rodičku Jeho Pannu Marii radostí života věčného dosáhli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Odp. 100 dní pokaždé. — Kdo každý den ráno, nebo v poledne, nebo večer modlitbu „Anděl Páně“ koná kleče (v sobotu večer, v neděli a v čas velikonoční stojí), získá odp. plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv libovolně zvolený den. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. (Benedikt XIII. 14. září 1724.) Abychom však tyto odpustky získali, musíme: 1. tuto modlitbu konati klečíc; jen v sobotu večer, v neděli a v čas velikonoční máme se ji modliti stojíce. 2. Máme se ji modliti, když zvoní „klekání“. Kdo však z roz-

umného důvodu nemůže ji konati kleče, nebo právě když zvoní, získá přece odpustky, jen když se ji ráno nebo v poledne, nebo večer s veršíkem, odpovědí i příslušnou modlitbou pomodlí. (Lev XIII. 3. dubna 1884.) 3. V čase velikonočním máme se místo „Anděl Páně“ modliti antifonu „Raduj se nebes Královno“ s veršíkem, odpovědí a modlitbou, jak nahoře udáno. (Benedikt XIV. 20. dubna 1742.). Kdo však této antifony neumí, získá přece odpustky, modlí-li se jako jindy „Anděl Páně.“ (Týž.)

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K Tobě voláme vyhnání synové Evy. K Tobě vzdycháme lkající a plačící v tomto slzavém údolí. Pročež, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči, a Ježíše, který jest požehnaný plod života Tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

Ů. Učiň, ať hoden jsem chváliti Tebe, Panno svatá,

R. Dej mi sílu proti nepřátelům Tvým.

Ů. Požehnán budiž Bůh ve svatých svých.

R. Amen.

Kdo se ráno tuto modlitbu a večer modlitbu „Pod ochranu Tvou se utíkáme“ (viz mezi modlitbami večerními) s připojenými veršíky a odpověďmi pomodlí, získá: 1. 100 dní odp. jednou za den; 2. 7 let a 7 kvadragen každou neděli; 3. plnomocné odp. dvakrát za měsíc ve dvě kterékoliv neděle získají, kdo se tyto dvě modlitby modlí každodenně. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce; 4. plnom. odpustky na svátky marianské (neposkvrněné početí, narození, očistování, zvěstování a na nebe vzetí Panny Marie) a na slavnost všech Svatých získají, kdož všechny podmínky právě udané vyplní; 5. plnomocné odp. v hodině smrti získají ti, kdož za svého života tyto modlitby se modlivali a před smrtí se vyzpovídají, Svátost oltářní přijmou, neb aspoň srdce kající mají. (Pius VI. 5. dubna 1786.).

Kdo však tyto dvě modlitby bez veršíkův „Učiň, abych hoden byl“ atd. se modlí, nezíská žádných odpustků.

1. Klaň se a děkuj Bohu.

Chválím a velebím Tebe, ó nejsvětější Trojice!
díky vzdávám Ti, Bože, z celého srdce svého, že

jsi mne tuto noc ode všeho hříchu a ode všeho neštěstí milostivě zachrániti ráčil. Ó jak mnozí tuto noc zemřeli, před Tvou stolicí soudnou přišli a snad odsouzeni byli! Jak se Ti, ó nejdobrotivější Bože, odměním za to, že jsi mně tak velikou lásku prokázati ráčil?

2. Obětuj své srdce Bohu Otci.

Ó Bože, Otče věčný! Tobě s radostí obětuji srdce své a všechny síly duše své i všechny smysly těla svého. Cokoli dnes budu mysliti, žádati, mluvit, konati, nebo trpěti, všechno staň se ke cti a chvále Tvé, všechno obětuji lásce Tvé. Přijmi milostivě tuto mou oběť ve spojení s nesčíslnými zásluhami Syna svého a Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

3. Žádej pracovati dle příkladu Kristova.

Ó nejsladší Ježíši, jenž jsi cesta, pravda a život! Činím pevné předsevzetí, že budu kráčet po cestě Tvých přikázání a vykonám dnes tento dobrý skutek. Všecky skutky a každý zvlášť vykonám ku slávě Tvé. Ó Ježíši, naděje a sílo má! Kéž bych Tě dnes a povždy, kolikrátkoli dechnu, tolikráte milovati, ctíti a všechny tvory k oslavení jména Tvého přivést mohl! Přijmi, ó Ježíši, toto předsevzetí mé a doplň mě nedostatky nekonečnými zásluhami Svými.

4. Varuj se zlého pomocí Ducha Svatého.

Přijď, Duchu Svatý, Utěšiteli a sílo duše mé, abych se dnes žádného, ni nejmenšího hříchu nedopustil a všemu pokušení vítězně odporoval. Zdaž se tedy dnes zase hříchu dobrovolně dopustím?

Ach, již příliš často jsem jej spáchal! Ó Duchu Svatý, přispěj ku pomoci a posilni slabou vůli mou!

5. Vzbud' dobrý úmysl.

Věčný Bože můj, před nekonečnou velebností Tvou na kolenách kleče a hluboce se Ti klaněje, obětuji Ti všechny své myšlenky, svá slova i své skutky dnešního dne a chci všecko činiti z lásky k Tobě, pro slávu Tvou; chci to činiti, bych vyplnil božskou vůli Tvou; abych Ti sloužil, Tebe chválil a oslavoval; abych byl osvěcen v tajemstvích naší sv. víry, abych pojistil své spasení a utvrdil naději ve Tvé milosrdenství, abych učinil zadosť božské Tvé spravedlnosti za tolik svých přetěžkých hříchův, abych na pomoc přispěl věrným duším v očištění, abych vyprosil milost' pravého obrácení všem hříšníkům. Slovem: chci konati všechny věci ve spojení s oněmi nejčistějšími úmysly, jaké za svého života měli Ježíš a všichni svatí, kteří jsou v nebi, a spravedliví, kteří jsou na zemi. Kéž mohu vlastní krví podepsati tento svůj úmysl a tolikrát jej znova činiti, kolik bude okamžení v celé věčnosti. Přijmi, dobrotivý Bože, tuto mou dobrou vůli a dej mi své svaté požehnání a účinnou milost', abych se nedopustil těžkého hříchu po celý život svůj, zvláště ne dnešního dne; rád bych dnes získal všechny odpustky, jež mi získati lze; rád bych dnes obcoval všem mším svatým, které se dnes v celém světě slaviti budou, a obětoval je za věrné duše v očištění, by byly vysvobozeny ze hrozných muk. Amen.

Odpustky 300 dní jednou za den. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získají ti, kdož se modlitbu

tuto každodenně modlívají. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu Páně, modlitba na úmysl svatého Otce. (Pius IX. 6. září 1867.)

6. Vzbud' víru, naději a lásku

Ó Bože, v Tebe věřím; rozmnož víru mou!
Ó Bože, v Tebe doufám; posilni naději mou!
Ó Bože, Tebe nade všechno miluji; zachovej mě
v lásce mé!
Ó Bože, buď milostiv mně hříšnému! (třikrát).

7. Obětuj se nejsv. Srdci Ježíšovu.

Ó můj přemilý Ježíši, já N. N., chtěje Tobě vděčným býti a napravití své nevěrnosti, daruji Tobě své srdce a docela se Tobě zasvěcuji, a umiňuji si, že s Tvou pomocí již nebudu hřešiti.

Odp. 100 dní jednou za den, říká-li se modlitba ta před obrazem nejsv. Srdce Páně. Plnomocné odpustky jednou za měsíc získají, kdož se tuto modlitbu každodenně před obrazem nejsv. Srdce Páně modlí. Podmínky: přijetí svatých svátostí, a modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius VII. 9. června 1807 a 26. listopadu 1817.)

8. Obětuj se nejbl. Panně Marii.

(Ráno a večer jedno Zdrávas a násl. modlitbu:)

Ó Paní má! Ó Matko má! Tobě se docela obětují a na důkaz své úcty k Tobě zasvěcuji Ti dnes oči své, uši své, ústa svá, srdce své a sebe celého. Poněvadž tedy Tvůj jsem, ó dobrotivá Matko, ochraňuj mne jako věci a majetnosti své.

Odpustky 100 dní jednou za den. Plnomocné odpustky jednou za měsíc získá, kdo tuto cvičbu každodenně ráno i večer koná. Podmínky: přijetí sv. svátostí, návštěva chrámu Páně, modlitba na úmysl sv. Otce.

9. Žádej svatých a světic Božích o pomoc.

Všichni svatí a světice Boží, přispějte i vy, abych splnil své předsevzetí, zvláště pak Ty, svatý anděle strážný, sv. Josefe, pěstoune Páně, svatí patronové moji N. N., a vy svatí, jejichžto památku dnes slavíme. Přijměte mne i dnes pod ochranu svou, napomínejte mne v pokušení, přiveďte mě na pravou cestu, když bych bloudil, a pozdvihněte mě, když bych klesal, abych všecko věrně vyplnil, co jsem si umínil. — Požehnej a ostříhej nás všemohoucí a milosrdný Bůh † Otec i † Syn i † Duch Svatý. Amen. *Ů.* Pochválen buď Ježíš Kristus. *R.* Na věky. Amen.

Modlitby za dne.

1. Když z domu vycházíš, anebo domů přicházíš, pokrop se svěcenou vodou a řci:

Pokrop mě, Hospodine, ysopem, a budu očištěn; obmyj mě, a nad sním zbělím. — Ve jménu † Otce i † Syna i † Ducha Svatého. Amen.

Kdo tak učiní, získá pokaždé 100 dní odpustků. (Pius IX. 23. března 1866.)

2. Když se na cestu vydáváš.

Pane Bože, ukaž mi cestu svou a nauč mě stezkám svým, abych vždy chodil, jak by se líbilo Tobě. — Spravuj kroky mé podle slova svého, ať nepanuje nade mnou žádná nepravost. — Ježíš jest cesta, pravda a život.

3. Před prací učiň dobrý úmysl řka:

Všecko ke cti a chvále Boží! — Ne nám, Pane, ne nám, nýbrž Tobě buď sláva! — Pane,

dej mi zdaru a požehnání! — Duchu Svatý! rač řídití a spravovati myšlénky, řeči a skutky mé! — Ve jménu † Otce i † Syna i † Ducha Svatého. Amen.

Bože, buď mi ke všemu nápomocen!

4. Při práci pamatuj.

„Všecko, cokoli činíte ve slovu nebo ve skutku, všecko činite ve jménu Pána Ježíše Krista, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.“ (Kolos. 3, 17.) — Pracuj pilně, moudře, věrně, trpělivě a spravedlivě jako Ježíš, Maria a Josef.

5. Když se práce daří.

Buď Bohu chvála — Bože! Tobě díky vzdávám.

6. Když jest práce těžka nebo protivna.

Bože můj! buď mi nápomocen! — Ježíši! Tys nesl těžký kříž a trpěl mnoho; pomoz a posilni mě, bych neklesal. — Ponesu kříž svůj a budu následovati Tebe.

7. Když se práce nedaří.

Pane, ne má, ale Tvá vůle se staň! — Bože, dej mi trpělivosti a požehnej práci mou!

8. Když od práce odpočíváš.

Děkuji Ti, ó Bože, že jsi mi popřál něco ke cti Tvé pracovati! — Pane, posilni slabou sílu mou!

9. Po práci.

Ne nám, nýbrž jen Tobě, ó Pane! přísluší čest; nebo Tys dal chtění a plnění. — Budiž Bohu chvála

i čest i sláva! — Přijmi, Bože, díky mé, které Tobě radostně vzdávám, že jsi mě sílil a požehnal práci mou.

10. Činíš-li komu co dobrého.

Pamatuj, že to Ježíši samému činíš, že Ježíši sloužíš, jenžto sám nejlepší odměnu ti dá.

11. Když tě něco radostného potká.

Buď veleben Bůh, dárce všeho dobrého! — Bože, děkuji Tobě za dobrodiní Tvé!

12. Když tě nějaké neštěstí potká.

Bůh dal, Bůh vzal; budiž jméno Páně pochváleno! — Bože, děkuji Tobě, že mi dáváš příležitost pro Tebe také něco trpěti.

13. V nebezpečství a trápení.

Ó Bože, sílo spasení mého! neopouštěj mne v nebezpečství, ať nezahynu. Ty dopouštíš, ale neopouštíš; proto vysvobod' mě ze všeho nebezpečství a trápení. — Pane, zachovej nás, sice zahyneme!

14. V čas pokušení.

Ó Bože, raději chci umřít, nežli Tebe urazit. — Odstup, satanáši, se vším pokušením těla i duše! — Ve jménu Ježíše Krista odstup všecko pokušení. — Jak bych mohl před Bohem, jenž všude přítomen jest a všecko vidí, něco zlého činiti a proti Němu se prohřešiti? — Ó Maria! ó Paní má! ó Matko má! Pomni, že jsem Tvůj. Chraň mne jako věci a majetnosti své!

15. Padneš-li do hříchu.

Kdybys zhřešil, hned toho srdečně lituj a co nejdříve se vyzpovídej. Zatím aspoň vzbud' dokonalou lítost' asi takto:

Bože, buď milostiv mně hříšnému! — Pane, smiluj se nade mnou a netrestej mne podle přísnosti spravedlnosti své, ale odpusť mi podle hojnosti milosrdenství Tvého! — Bože můj, srdečně lituji, že jsem Tebe, kterého nade všecko milovati mám, hříchem svým urazil. Buď milostiv mně hříšnému! S milostí Tvou se zase polepším.

16. Vzdechnutí kajicné.

Můj Ježíši! milosrdenství!

Odpustky 100 dní jednou za den. (Pius IX. 24. září 1846.)

Nejsladší Ježíši! nebuď mi soudcem, nýbrž Spasitelem!

Odpustky 50 dní jednou za den. (Pius IX. 11. srpna 1851.) Kdož tuto stílnou modlitbu říkají každodenně po celý rok, mohou získati odpustky plnomocné v době od prvních nešpor svátku sv. Jeronýma Emiliani (20. července) až do konce oktávy ▼ kterýkoliv libovolně zvolený den. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu a modlitba na úmysl sv. Otce.

17. Odevzdání se do vůle Boží.

Staniž se i budiž chválena a na věky vyvyšována nejspravedlivější, nejvyšší a milování nejhodnější vůle Boží ve všech věcech.

Odpustky 100 dní jednou za den. Odpustky plnomocné jednou za rok získají, kdo se ji modlí každodenně, v kterýkoliv libovolně zvolený den. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. Odpustky plnomocné v hodině smrti získají ti, kdo se ji modlili častěji v životě, když hodně připraveni přijmou smrt' s odevzdaností do vůle Boží. (Pius VII. 19. května 1818.)

18. Chvála andělská.

Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh zástupů! Plna jest země slávy Tvé! Sláva Otci, sláva Synu, sláva Duchu Svatému!

Odpustky 100 dní jednou za den; 100 dní třikrát za den v neděli, na sv. Trojici a v oktávě tohoto svátku. (Klement XIV. 6. června 1769.) Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv libovolně zvolený den získají, kdož tuto chválu každodenně po celý měsíc opakují. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce.

19. Pozdravení křesťanské.

V. Pochválen buď Ježíš Kristus.

R. Na věky. Amen.

Odpustky 50 dní získají pokaždé, kdož takto navzájem se pozdraví. (Klement XIII. 5. září 1759.)

20. Vyzývání nejsv. jmén Ježíš a Maria a nejsv. Srdce Ježíšova a Mariina.

Ježíš! Maria!

Odpustky 25 dní získá pokaždé, kdo tato nejsv. jména nábožně vysloví. (Klement XIII. 5. září 1759.) Odpustky plnomocné v hodině smrti získají ti, kdož v životě svém často křesť. pozdravení dávali, nebo nejsv. jména vyzývali a v hodině smrti, nemohou-li ústy, aspoň v srdci tato jména vyzývají. Všecky tyto odpustky získají také kazatelé a všichni ti, kdož jiné povzbuzují, by dávali křesť. pozdravení, nebo vyzývali nejsv. jména. (Klemens XIII. 5. září 1759.)

Ježíši, Bože můj, miluji Tě nade všecko.

Odpustky 50 dní pokaždé. (Pius IX. 7. května 1854.)

Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé dle Srdce svého.

Odpustky 300 dní jednou za den. (Pius IX. 25. ledna 1868.)

Chváleno buď všude nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Odpustky 100 dní jednou za den. (Pius IX. 23. září 1860.)

Sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě víc a více miloval.

Odpustky 300 dní pokaždé. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v den libovolně zvolený získají, kdo se tuto střelnou modlitbu každodenně po celý měsíc modlí. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu a modlitba na úmysl sv. Otce. Pius IX. 26. listopadu 1876.

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou.

Odpustky 300 dní pokaždé. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v den libovolně zvolený získají, kdož se ji modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu a modlitba na úmysl sv. Otce.

21. Pozdravení nejsv. Svátosti oltářní.

Chválena a velebena budiž bez přestání nej-
světější a nejvelebnější Svátost oltářní.

Odpustky 100 dní jednou za den. Odpustky 100 dní třikráte za den na každý čtvrtek a po celý oktáv Božího Těla. Odpustky 100 dní, kdo při mši svaté při pozdvihování nejsv. Těla a Krve Páně tuto modlitbu se pomodlí. Odpustky 100 dní všem věřícím, kteří se ji modlí, když hlas zvonu ohlašuje, že v kostele se uděluje požehnání. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v den libovolně zvolený získají, kdo se ji modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky: zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce.

22. Ke cti neposkvrněného Početí bl. Panny Marie.

U početí svém, Panno Maria, neposkvrněna jsi byla; pros za nás Otce, jehož Syna Ježíše z Ducha Svatého počatého jsi porodila.

Odpustky 100 dní pokaždé. (Pius VI. 21. listopadu 1793.)

Blahoslaveno budiž svaté a neposkvrněné Početí nejblahoslavenější Panny Marie, Matky Boží.

Odpustky 300 dní pokaždé. (Lev XIII. 10. září 1878.)

23. Když jdeš vedle hřbitova.

Modli se za duše, jejichž těla tam odpočívají, a za všechny duše v očistci.

Otče náš. Zdravas. Odpočinutí věčné dejž jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Duše všech věrných v Pánu zemřelých skrze milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji. Amen.

24. Když jdeš vedle sv. kříže.

1. Klaníme se Tobě, ó nejsvětější Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě, neboť skrze svatý kříž svůj svět jsi vykoupil.

Odpustky 100 dní jednou za den. (Lev XIII. 4. března 1882.)

2. Kříž jest má jistá spása.

Kříž jest to, jemuž se vždy klaním.

Kříž Páně se mnou.

Kříž jest mé útočiště.

Odpustky 300 dní jednou za den. (Pius IX. 21. ledna 1874.)

3. Pozdraven buď svatý kříži, buď nám klíčem do ráje, řebříkem do nebe a loďkou ku plavbě z tohoto časného do života věčného. Sláva Otci atd.

Ó ukřižovaný Pane, Ježíši Kriste, připomínáme Tobě přetěžké a ukrutné muky, které jsi pro nás trpěl. Pro tyto muky pokorně Tebe žádáme, abys nám hříchy naše milostivě odpustiti ráčil. Amen.

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

25. Když jdeš vedle obrazu Panny Marie.

Ů. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

(Zdrávas Maria — aneb: Zdrávas Královno — aneb: Pod ochranu Tvou.)

26. Když jdeš vedle obrazu nějakého Svatého.

Ů. Oroduj za nás, svatý N.!

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

27. Když kněz jde s Pánem Bohem k nemocnému.

Křesťanský jest obyčej doprovázeti Ježíše Krista v nejsv. Svátosti k nemocnému. Za toto doprovázení uděluje církev svatá (Pavel V. 5. listopadu 1606, Innocenc XI. 1. října 1688, Innocenc XII. 5. ledna 1695) následující odpustky: 1. odpustky

7 let a 7 kvadragen všem, kdož nejsv. Svátost doprovázejí se světlem, nebo s rozžatou svíčkou a při tom se modlí na úmysl sv. Otce; 2. odpustky 5 let a 5 kvadr. těm, kdož jdou beze svíčky; 3. odpustky 3 léta a tři kvadr. získá, kdo nemoha sám jíti, jiného za sebe pošle s rozžatou svíčkou; 4. odpustky 100 dní získá, kdož nemoha doprovázeti, aspoň Otče náš a Zdrávas na úmysl sv. Otce se pomodlí.

28. Když se zvoní umíráčkem.

(Pětkrát Otče náš a Zdrávas ke cti pěti ran Krista Pána.)

Odpočinutí věčné dej mu, ó Pane, a světlo věčné ať mu svítí. Ať odpočívá v pokoji. Amen.

29. Když zvoní v pátek tři hodiny.

Kdo se kleče pomodlí pětkrát Otče náš a Zdrávas na památku umučení Krista Pána za svornost mezi knížaty křesťanskými, za vykořenění bludů, za povýšení svaté matky církve a za obrácení hříšníků, získá 100 dní odpustků. (Benedikt XIV. 23. září 1740.)

Modlitba před jídlem.

Oči všech v Tebe doufají, Hospodine! a Ty jim dáváš pokrm jejich v čas příhodný. Otvíráš ruku svou a naplňuješ všelikého živočicha požehnáním.

(Sláva Otci atd. — Otče náš atd.)

Požehnej nás, Pane, a tyto dary své, kterých ze štědroty Tvé požívati budeme. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Králi věčné slávy, učiň nás účastnými svého nebeského stolu. Amen.

Modlitba po jídle.

Díky Tobě vzdávají, Hospodine! všichni skutkové Tvoji a Svatí Tvoji dobrořečí Tobě.

(Sláva Otci atd. — Otče náš atd.)

Děkujeme Tobě, všemohoucí Bože, za všechny dary Tvé, jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Pane, račiž dáti všem dobrodincům našim pro jméno své život věčný. Amen.

Modlitby večerní.

Ve jménu † Otce i † Syna i † Ducha Svatého. Amen.

Otče náš Zdrávas Maria . Věřím v Boha ...

Desatero Božích přikázání Anděle Boží

Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko, nezamítej proseb v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečení vysvobod' nás vždycky slavná a požehnaná Panno.

Ů Učiň, ať hoden jsem chváliti Tebe, Panno svatá!

R. Dej mi síly proti nepřátelům Tvým

Ů Požehnán budiž Bůh ve svatých svých!

R. Amen.

(Odpustky za modlitby „Zdrávas Královno“ a „Pod ochranu Tvou“ udělené viz na str. 217.)

1. Díkůčinění.

Ó nejmilostivější Bože, Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli můj! Tebe chválím, ctím a velebím se všemi anděly a svatými Tvými a díky Tobě vzdávám za všechny dary a dobrodiní, kterých jsi mně a všem lidem dnes i jindy na duši a na těle přestědře uděliti ráčil. Jak se Ti odměním, Bože, za všecko, co jsi mi prokázal? — Obětuji Tobě sebe sama a všecko, co jsi mi daroval, a všecku chválu, lásku

a zásluhy všech svatých, spojuje je s umučením a se zásluhami Ježíše Krista za slušnou a věčnou oběť díků. Přijmi, Otče věčný, tyto díky mé! Ó kéž mohu dnes a na věky vroucněji Tebe chváliti a velebiti!

2. Prosba za osvětlení.

Přijď, Duchu Svatý! osvět' božským světlem svým i nejtajnější záhyby srdce mého, abych všecky hříchy, chyby a prunedbání, kterých jsem se dnes dopustil, tak dokonale poznal, jak mi jednoukráte zřejmy budou, až se octnu před soudnou stolicí Syna Božího. Naplň srdce mé spasitelnou bází a dětinnou láskou, abych jich z celého srdce litoval, a prodluž život můj, abych se z nich náležitě vyznati a káti mohl.

3. Zpytování svědomí.

Zkoumej a suď sebe sám, aby tě nemusil souditi Bůh. Dobře, t. j. beze hříšné sebelásky zpytuj své svědomí, věda, že stojíš před vševědoucím Bohem, jemuž nic není skryto. Projdi v duchu celý den, vzpomeň si na osoby, s nimiž jsi obcoval, a na místa, na nichž jsi dlel. Vzpomeň si na myšlenky, řeči a skutky své. Dopustil-li jsi se nějakého hříchu těžkého, vzbud' ihned dokonalou lítost a vyzpovídej se z něho co nejdříve, neboť jsi-li ve stavu těžkého hříchu, jest se ti ustavičně báti, že náhle zemřeš a na věky zatracen budeš. Mimo to ne- jsi-li ve stavu milosti Boží, nemůžeš získati pražádných zásluh pro království nebeské, kdežto ve stavu milosti každým i sebe menším skutkem dobrým rozmnožíš si tento poklad zásluh pro život věčný. Nespáchal-li jsi však žádného hříchu těžkého, děkuj za to Bohu a lituj hříchů všedních a menších poklesků. Zvláště se upamatuj, nedopustil-li jsi se oné chyby, jížto dnes ráno slíbil jsi se varovati.

4. Lituj hříchů svých.

Ach! Bože můj! Jak jsem se Ti odměnil za nesčíslné dary a dobrodiní Tvá? Ničím, leč hříchů svými, nevšímavostí a nevděčností svou odplácel jsem Tobě za neskončenou lásku Tvou! Ach, lituji, že jsem Tebe, Boha svého, své nejvyšší dobro, které nade všechno miluji, kdy urazil. Před obličejem Tvým jsem zhřešil, Tobě samému největší křivdu jsem učinil. Bloudil jsem jak ovce, která zahynula. — Pohleď na mě a smiluj se nade mnou! Odpusť mi, ó Bože, provinění má pro zármutek, slzy, umučení a smrt nejmilejšího Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista!

Ejhle, můj Ježíši! na Tebe skládám všechnu naději svou. Tebe zkroušeně prosím, abys nepravosti a provinění má svou nejsvětější krví smyl a neskončenými zásluhami svými doplnil, čeho se nedostává dostičinění mému, neboť Ty jsi smíření za hříchů naše.

5. Učiň pevné předsevzetí.

Již nikdy nechci hřešiti a Tvými, ó Ježíši, nejsvětějšími ranami a předrahou krví pro mne vylitou pohrdati. Stydím se pohlédnouti k nebi, neboť uznávám, že jsem hoden smrti. Což tedy učiním? — Smím-li Tě znova urážeti? — tytéž hříchů opakovati? — příležitosti ku hříchu vyhledávati? — Pevné činím předsevzetí, že se polepším a raději smrt podstoupím, než bych Tebe, Bože, zase rozhněval. Tobě jsem obětoval své srdce, Tobě zůstanu věrným. Posilni mě svou milostí, abych toto své předsevzetí vyplnil.

6. Žádej svatých o pomoc.

Ó Maria! útočiště hříšníkův a Matko milosrdenství, která neopouštíš žádného, kdo se k Tobě utíká; svatý anděle strážce, sv. Josefe, svatí patronové moji N. N. a všichni Svatí! Přispějte mi ku pomoci, abych se budoucně uvaroval všech hříchů, zvláště toho . a orodujte za mě u Boha, by mi dal milost v dobrém setrvati.

7. Prosba k Panně Marii za šťastnou hodinu smrti.

O Maria bez poskvrny počatá, oroduj za nás, již se k Tobě utíkáme. Ó útočiště hříšníků, Matko umírajících, neopouštěj nás v hodinu smrti naší, nýbrž vyžádej nám dokonalé lítosti, upřímné zkroušenosti, odpuštění hříchů našich, hodného přijetí nejsvětější Svátosti oltářní a posledního pomazání, abychom bezpečně objeviti se mohli před trůnem spravedlivého, ale i milosrdného soudce, Boha a Vykupitele našeho. Amen.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius IX. 11. března 1856.)

8. Odevzdej se Bohu, Panně Marii a všem Svatým.

Poroučím duši svou i tělo své nyní a na vždy do požehnaných rukou Tvých, ó Bože, a do milosrdenství Tvého, ó Panno Maria, a do mocné ochrany vaší, ó svatí andělové a vyvolení Páně, a svatí patronové N. N. ! ochraňujte a opatrujte mne po dnešní noc a vždycky. Amen.

9. Prosba k Bohu Otci.

Navštěv, prosíme Pane! příbytek tento a všechny úklady nepřitele od něho daleko odstraň; ať Tvoji

svatí andělové v něm přebývají, nás vezdy v pokoji zachovají, a požehnání Tvé budiž s námi vždycky. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

10. Žádost o požehnání.

Rač, Pane Ježíši, s Otcem i Duchem Svatým nám dáti požehnání a hojnou milost svou, abychom v životě i ve smrti čistým srdcem a tělem Tobě dokonale se líbili. Amen.

Pane, zůstaň s námi, neb se připozdívá a den se již nachýlil. Žehnej naše rodiče, bratry, sestry, příbuzné, dobrodince, přátely i nepřátely. Opatruj všech našich duchovních i světských vrchností a představených. Přispěj ku pomoci všem chudým, nevinně zajatým, zarmouceným, pocestným, nemocným a umírajícím. Obrat hříšníky a bloudící, osvět pohany a nevěřící. Buď milostiv i ubohým dušičkám v očistci; ukonči jejich bolesti a uveď je do slávy věčné. Amen.

Přidej „Otče náš“ a „Zdravas“ za duše v očistci a pak:

Odpočinutí věčné dejž jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Duše všech věrných v Pánu zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji. Amen.

Požehnej a ostříhej nás všemohoucí a milosrdný Bůh † Otec i † Syn i † Duch Svatý. Amen.

Ů Pochválen buď Ježíš Kristus.

R. Na věky. Amen.

Přídavek modliteb večerních.

Chceš-li ještě více milostí a zásluh získati, pomodli se dle možnosti některé z následujících modliteb.

1. Tři božské ctnosti.

Věřím pevně všecko, co svatá katolická církev k věření předkládá; věřím to, protože to zjevil Bůh, jenž jest věčná pravda a moudrost, která ani klamati, ani oklamána býti nemůže. Doufám, že pomocí Boží dojdou spasení věčného, poněvadž to slíbil Bůh, jenž jest všemohoucí, věrný a nekonečně milosrdný. Miluji Boha nade všecko, poněvadž jest nejvyšší dobro a zasluhuje veškeré mé lásky. Jsem ochoten raději všecko ztratiti, než Boha uraziti; a z lásky k Bohu miluji a chci milovati také svého bližního.

Odpustky 7 let a 7 kvadragen pokaždé. Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv libovolně zvolený den získá, kdo tyto tři božské ctnosti vzbuzuje každodenně po celý měsíc. Podmínky: zpověď, přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. — Odpustky plnomocné v hodině smrti. Tyto odpustky získají se i tenkrát, když se užije jiné modlitby. (Benedikt XIII. 15. ledna 1728. — Benedikt XIV. 28. ledna 1756.)

2. Dokonalá lítost.

Bože můj! všech mých spáchaných hříchů jest mi srdečně líto, protože jsem Tebe, svého milování nejhodnějšího Boha, své nejvyšší, nekonečné dobro, které srdečně miluji, urazil. Opravdové činím předsevzetí, s milostí Tvou život svůj polepšiti a raději všecko, i také smrt trpěti, nežli Tebe, Boha svého, jediným hříchem uraziti. Dej mi milost, abych toto své předsevzetí věrně splnil; za to Tě prosím pro nekonečné zásluhy Tvého božského Syna, Pána a Vykupitele našeho, Ježíše Krista. Amen.

3. Náhrada za urážky Bohu učiněné.

Bůh budiž pochválen!

Pochváleno budiž nejsvětější jméno Jeho!

Pochválen buď Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk!

Pochváleno budiž nejsvětější jméno Ježíš!

Pochválen buď Ježíš v nejsvětější Svátosti oltářní.

Pochválena budiž vznešená Matka Boží nejblaho-slavenější Panna Maria!

Pochváleno budiž její svaté a neposkvrněné početí!

Pochváleno budiž jméno Marie Panny a Matky!

Pochválen budiž Bůh ve svých Andělech a Svatých!

Odp. jednoho roku pokaždé. (Pius VII. 23. července 1801.)
— Odpustky plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získá, kdo se tyto chvály modlí nejméně jednou za den po celý měsíc. Podmínky: zpověď, přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce. (Pius IX. 8. srpna 1847.)

4. K sv. Josefu za dar svaté čistoty.

Svatý Josefe, otče a strážce panen, jehožto věrné ochraně Svatost sama Kristus Ježíš a Panna panen, Maria, svěřena byla; pro tuto dvojí nejdražší záruku Ježíše a Marii prosím a zapřísahám Tě, učiň, abych od všelike nečistoty zachován, s myslí neporušenou, se srdcem čistým a tělem cudným Ježíši a Marii co nejčistěji sloužil. Amen.

Odp. 100 dní jednou za den. (Pius IX. 4. února 1877.)

5. Za šťastnou hodinu smrti.

a) K Ježíši, Marii a Josefu.

Ježíši, Josefe a Maria, vám daruji srdce i duši svou. Ježíši, Josefe a Maria, stůjte při mně v poslední hodině mé.

Ježíši, Josefe a Maria, s vámi ať duše má v pokoji odejde.

Odpustky 300 dní pokaždé za tato tři vzdechnutí. 100 dní za jedno vzdechnutí. (Pius VII. 28. dubna 1807.)

b) K u s v. B a r b o ř e.

Ó Pane, jenž jsi sv. Barboru k útěše živých i zemřelých vyvolil, uděl nám na její přímlovu, abychom vezdy ve Tvé lásce žili, všechnu svou naději v zásluhy přebolestného utrpení Syna Tvého skládali, aby nás nikdy smrt hříchu nepřekvapila, nýbrž abychom posilnění sv. svátostmi pokání, Svátosti oltářní a posledního pomazání beze strachu cestu do věčné slávy nastoupiti mohli. O to Tě úpěnlivě prosíme skrze zásluhy téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

100 dní odpustků jednou za den. (Lev XIII. 21. března 1879.)

6. Za umírající.

O nejmilostivější Ježíši, milovníče duší, vroucně Tě žádám pro smrtelnou úzkost Tvého nejsvětějšího Srdce a pro bolesti Matky Tvé neposkvrněné, obmyj v krvi své hříšníky celého světa, kteří nyní skonávají a dnes zemrou. Amen.

Ť. Srdce Ježíšovo, jež jsi přetrpělo smrtelné úzkosti, smiluj se nad umírajícími.

Odp. 100 dní pokaždé. Odp. plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získá, kdo tuto modlitbu koná třikrát za den ve třech rozličných dobách denních po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, svaté přijímání, návštěva chrámu a modlitba na úmysl svatého Otce.

7. Za zemřelé.

Pětkrát „Otče náš“ a „Zdravas“ ke cti pěti ran Krista Pána a modlitba:

Tebe tedy prosíme, přispěj ku pomoci svým služebníkům, které jsi předrahou krví vykoupil.

Ť. Odpočinutí věčné dejž jim, ó Pane!

Ř. A světlo věčné ať jim svítí.

Ť. Ať odpočívají v pokoji.

Ř. Amen.

Odp. 300 dní jednou za den. Odp. plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získá, kdo tuto pobožnost koná každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce.

Modlitba na počátku dne.

Klaním se Tobě, Pane Bože všemohoucí, abych Tě usmířil a vzdal poctu božské Velebnosti Tvé jménem všech stvoření. Ale jak to možno mně, bídnému hříšníku? Ach ano, mohu to učiniti, chci to učiniti, protože vím, že se nazýváš Otcem milosrdenství a z lásky k nám jsi dal Syna svého jednorozeného, jenž se za nás obětoval na kříži a za nás neustále na oltářích obnovuje oběť svého těla a krve své. A proto já jsa sice hříšník, ale zkroušený, jsa ubohý, ale bohatý v Ježiši Kristu, stojím před Tebou a s horlivostí andělův a všech svatých a s láskou neposkvrněného Srdce Panny Marie obětuji Tobě jménem všeho stvoření mše svaté, jež nyní se slaví, zároveň se všemi těmi, jež se slavily a slaviti budou až na konec světa. Mám úmysl obnoviti toto obětování každé okamžení dnešního dne a celého svého života, abych tím nekonečné Velebnosti Tvé vzdal poctu a chválu Tebe hodnou, abych usmířil Tvůj

hněv a dosti učinil spravedlnosti Tvé za veliké množství našich hříchův, abych Ti vzdal díky rovné Tvým dobrodiním a vyprosil Tvé milosrdenství pro sebe i pro všechny hříšníky, pro všechny věřící živé i zemřelé a pro celou církev a zvláště pro viditelnou její hlavu, římského papeže: konečně i pro ubohé rozkolníky, kacíře a nevěřící, aby též oni se obrátili a spaseni byli.

Obětování při mši svaté.

Věčný Otče, obětuji Ti oběť, již na kříži obětoval a již nyní obnovuje na tomto oltáři milovaný Syn Tvůj Ježíš; obětuji Ti ji jménem všech tvorů zároveň se všemi mšemi, jež se slavily a slaviti budou po celém světě, a chci Tobě tím vzdáti úctu a chválu, jaké zasluhuješ, vzdáti Tobě povinné díky za nesčíslná dobrodiní Tvá, usmířiti hněv Tvůj, vzbuzený tolika našimi hříchy, a hodně za ně zadosť učiniti a prositi za milost pro sebe, pro církev svatou, pro celý svět a pro věrné duše v očistci.

Papež Pius IX. udělil dne 11. dubna 1860 všem věřícím, když nábožně se modlí modlitbu na začátku dne, nebo modlitbu při mši svaté 3. léta odpustků jednou za den za každou modlitbu; 2. plnomocné odpustky jednou za měsíc všem věřícím, již se každodenně v naznačenou dobu po celý měsíc tyto dvě modlitby modlí, když v libovolný den vyzpovídavše se z hříchů svých ke stolu Páně přistoupí, farní neb jiný nějaký chrám Páně navštíví a tam se na úmysl svatého Otce pomodlí.

Modlitby mešní.

Podána tu dvojí mešní pobožnost dle římského missalu 1. k nejsv. Trojici a 2. o blahosl. Panně Marii. Modlitby oběma společné položeny jsou přes celou stranu; zvláštní částky pak rozděleny vedle sebe, tak že buď levý, nebo pravý sloupec se říká.

I. Mše sv. ke cti a chvále nejsv. Trojice.

II. Mše sv. ke cti a chvále blahosl. Panny Marie.

Kněz. Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

K. Přistoupím k oltáři Božímu.

Ministrant. K Bohu, jenž obveseluje mladosť mou.

K. (Žalm. 42.) Sudť mne, Bože, a odluč přimou od národu nesvatého: od člověka nešlechtného a lstivého vybav mne.

M. Nebo Ty jsi, Bože, síla má; proč jsi mne zamítnul: a proč smuten chodím, když mne sužuje nepřítel?

K. Sešli světlo své a pravdu svou: ty mne provodily a přivedly na svatou horu Tvou a do stanů Tvých.

M. I přistoupím k oltáři Božímu: k Bohu, jenž obveseluje mladosť mou.

K. Velebiti budu Tebe na harfě, Bože, Bože můj: proč jsi smutna, duše má, a proč mne kormoutíš?

M. Doufej v Boha, neb ještě budu velebiti Jež: Onť jest spása tváři mé a Bůh můj.

K. Sláva Otci i Synu: i Duchu Svatému,

M. Jakož byla na počátku i nyní i vždycky: i na věky věkův. Amen.

K. (Antif.) Přistoupím k oltáři Božímu:

M. K Bohu, jenž obveseluje mladosť mou.

K. Pomoc naše ve jménu Páně,

M. Jenž učinil nebe i zemi.

K. Vyznávám Bohu všemohoucímu, blahoslavené Marii Panně, sv. Michalu archandělu, sv. Janu Křtiteli, svatým apoštolům Petru a Pavlu, všem Svatým a vám, bratři, že jsem zhřešil převelmi myšlením, slovem i skutkem — svou vinou, svou vinou, svou převelikou vinou. Pročež prosím blahosl. Marii Pannu, sv. Michala archanděla, sv. Jana křtitele, svaté apoštoly Petra a Pavla, všechny Svaté a vás, bratři, orodujte za mne u Hospodina, Boha našeho.

M. Smiluj se nad tebou všemohoucí Bůh, a odpustiv hříchy tvé, uveď tebe do života věčného.

K. Amen.

M. Vyznávám atd. (jako shora; ale místo: vám, bratři, a: vás, bratři, rei: tobě, otče, a: tebe, otče.)

K. Smiluj se nad vámi všemohoucí Bůh, a odpustiv hříchy vaše, uveď vás do života věčného.

M. Amen.

K. Prominutí, rozhřešení a odpuštění hříchů našich uděliž nám všemohoucí a milosrdný Hospodin.

M. Amen.

K. Obrat se, Bože, k nám a obživ nás.

M. A lid Tvůj zaraduje se v Tobě.

K. Zjev nám, Hospodine, milosrdenství své.

M. A spasení své uděl nám.

K. Pane, vyslyš modlitbu mou.

M. A volání mé k Tobě přijď.

K. Pán s vámi.

M. I s duchem tvým.

K. Modleme se. Sejmi s nás, prosíme, Pane, nepravosti naše, abychom hodni byli do svatyně svatých čistým srdcem vejíti; skrze Krista Pána našeho. Amen.

Prosíme Tebe, Pane, pro zásluhy svatých Tvých, jichžto ostatky tuto jsou, a všech svatých, abys odpustiti ráčil všechny hříchy moje. Amen.

Introit čili vchod.

Zvelebena budiž svatá Trojice a nerozdílná jednota: vyznávati Ji budeme, neboť učinila s námi milosrdenství své.

Hospodine, Pane náš, jak podivné jest jméno Tvé na veškeré zemi! Sláva Otci atd.

Zvelebena budiž svatá Trojice a nerozdílná jednota: vyznávati Ji budeme, neboť učinila s námi milosrdenství své.

Zdrávas svatá Rodičko, která jsi porodila Krále, jenž nebesa i zemi spravuje na věky věkův.

Vydalo srdce mé slovo dobré: vypravuji já díla svá králi. Sláva Otci atd.

Zdrávas svatá Rodičko, která jsi porodila Krále, jenž nebesa i zemi spravuje na věky věkův.

K. Pane, smiluj se nad námi!

M. Pane, smiluj se nad námi!

K. Pane, smiluj se nad námi!

M. Kriste, smiluj se nad námi!

K. Kriste, smiluj se nad námi!

M. Kriste, smiluj se nad námi!

K. Pane, smiluj se nad námi!

M. Pane, smiluj se nad námi!

K. Pane, smiluj se nad námi!

Gloria.

Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Chválíme Tebe, dobrořečíme Tobě, klaníme se Tobě, oslavujeme Tebe, díky vzdáváme Tobě pro velikou slávu Tvou. Pane Bože, Králi nebeský, Bože Otče všemohoucí! Pane Ježíši Kriste, Synu jednorozený, Pane Bože, Beránku Boží, Synu Otce! Jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. Jenž snímáš hříchy světa, přijmi prosbu naši! Jenž sedíš na pravici Otce, smiluj se nad námi! Neb Ty sám (jsi) svatý, Ty sám Hospodin, Ty sám nejvyšší, Jezu Kriste, s Duchem Svatým ve slávě Boha Otce. Amen

K. Pán s vámi. *M.* I s duchem tvým.

Kollekta. (Modlitba.)

Modleme se. Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi popřál služebníkům svým, pravou víru vyznávajícím, slávu Trojice věčné poznati a v mocné velebnosti jednotě se klaněti; prosíme Tebe, abychom pevně u víře této stojíce, ode všeho protiventství vezdy ochráněni byli. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Modleme se. Popřej, Pane Bože, nám služebníkům svým, abychom ze stálého zdraví mysli i těla se radovali a na slavnou přímluvu blahoslavené Panny Marie od vezdejšího zármutku vysvobozeni byli a věčné blaženosti požívali. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

E p i š t o l a.

Čtení z listu svatého Pavla apoštola k Římanům (hl. 11).

Ó hlubokosti bohatství, moudrosti a vědomosti Boží! Jak nezpytatelní jsou soudové Jeho a nevystižitelné cesty Jeho! Nebo kdo poznal smysl Páně? Aneb kdo byl Jeho rádcem? Anebo kdo prve dal Jemu a bude mu odplaceno? Nebo z Něho, skrze Něho a v Něm jsou všecky věci, Jemu sláva na věky. Amen.

M. Bohu díky.

Čtení z knihy Moudrosti (Eccl. 24.).

Od počátku a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, a v příbytku svatém před Ním posluhovala jsem. A tak na Sionu utvrzena jsem, a v městě posvěceném podobně odpočívala jsem, a v Jerusalemě jest moc má. A v lidu uctěném vkořenila jsem se a v částce Boha mého, (ježto jest) dědictví Jeho, a ve shromáždění svatých jest zdržování mé.

M. Bohu díky.

G r a d u a l e.

Požehnaný jsi, Pane, který vidíš propasti a sedíš nad cherubíny. Požehnaný jsi, Pane, na obloze nebeské a chvalitebný na věky. Alleluja, alleluja! Požehnaný jsi, Pane Bože otců našich a chvalitebný na věky. Alleluja.

Požehnaná a ctihodná jsi, Panno Maria, jež bez porušení panenství stala jsi se Matkou Spasitele. — Panno, Rodičko Boží, Ten, Jehož celý svět obsáhnouti nemůže, vtěliv se do Tvého lůna se uzavřel. Alleluja, alleluja!

Po porodu, Panno, zůstala jsi neporušenou: Boží Rodičko, přimlouvej se za nás. Alleluja.

Před evandéliem.

(Kněz modlí se uprostřed oltáře.) Očist srdce mé a rty mé, všemohoucí Bože, jenž jsi očistil rty Isaiáše proroka uhlem žhavým, tak i mne račiž milostivým slitováním svým očistiti, abych hodně zvěstoval svaté evandélium Tvé. Skrze Krista Pána našeho. Pane, rač požehnati. Hospodin buď v srdci mém a na rtech mých, abych hodně a náležitě zvěstoval jeho evandélium.

Evandélium.

K. Pán s vámi. *M.* I s Duchem tvým.

K. Následující (slova) svatého evandělia podle sv. Matouše.

M. Sláva Tobě, Pane.

Za onoho času řekl Pán Ježíš učeníkům svým: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého, učíce je všechno zachovávati, cokoli jsem přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.

M. Chvála Tobě Kriste.

K. Skrze slova evandělická shlazený buďtež hříchy naše.

K. Následující (slova) svatého evandělia podle sv. Lukáše.

M. Sláva Tobě, Pane.

Za onoho času: Když Ježíš mluvil k zástupům, pozdvihši hlasu jedna žena ze zástupu, řekla Jemu: Blahoslavený život, který Tě nosil, a prsy, kterých jsi požíval. A On řekl: Ovšem pak blahoslaveni, kteří slyší slovo Boží, a ostříhají ho.

C r e d o.

Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebes i země, všech věcí viditelných i neviditelných. I v jednoho Pána Ježíše Krista, Syna Božího jednorozeného, a z Otce narozeného přede všemi věky; Boha z Boha, Světlo ze Světla, Boha pravého z pravého Boha; zplozeného, ne učiněného, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož všecky věci učiněny jsou. Jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil s nebes. A vtělil se Duchem Svatým z Marie Panny, a člověkem učiněn jest. Ukřižován také za nás pod Pontským Pilátem, trpěl a pohřben jest. A vstal z mrtvých třetího dne podle písem. A vstoupil na nebesa, sedí na pravici Otcově. A zase přijde se slávou, soudit živých i mrtvých; jehož království nebude konce. I v Ducha Svatého, Pána a obživovatele, který z Otce i Syna vychází. Který s Otcem i Synem spolu ctěn a oslavován bývá; který mluvil skrze proroky. A v jednu, v atou, katolickou a apoštolskou církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchův. A očekávám z mrtvých vstání. A život budoucího věku. Amen.

O b ě t o v á n í.

K. Pán s vámi. *M.* I s duchem tvým.

K. Modleme se. Požehnaný budiž Bůh Otec, i jednorozený Syn Boží, i Duch Svatý, neboť učinil s námi milosrdenství své.

K. Modleme se. Zdravas Maria, milosti plná, Pán s Tebou, požehnaná Ty mezi ženami, a požehnaný plod života Tvého.

(Při obětování hostie:) Přijmi, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, tuto neposkvrněnou oběť, kterou já nehodný sluha Tvůj podávám Tobě, Bohu svému živému a pravému, za nesčetné hříchy a urážky a nedbalosti své, a za všechny přítomné, i za všechny věrné křesťany, za živé i za mrtvé, aby inně i jim prospívala ku spáse života věčného. Amen.

(Při žehnání vody:) Bože, jenž jsi důstojnost lidské přirozenosti podivně stvořil a ještě podivněji obnovil: dejž, abychom skrze tajemství této vody a tohoto vína účast měli v Božství Toho, jenž člověčenství našeho účasten býti ráčil, Ježíš Kristus, Syn Tvůj, Pán náš, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věkův. Amen.

(Při obětování kalicha:) Obětujeme Tobě, Pane, kalich spasení, dobrotu Tvou vzývající, aby přede tváří božské velebnosti Tvé za naši a celého světa spásu s vůní libežnou vzhůru se vznesl. Amen.

V duchu pokory a se srdcem zkroušeným budmež přijati od Tebe, Hospodine, a tak děj se dnes oběť naše přede tváří Tvou, aby se líbila Tobě, Pane Bože!

Přijdiž, Posvětiteli, všemohoucí, věčný Bože, a požehnej tuto oběť Tvému svatému jménu připravenou.

(Při umývání rukou. Žalm 25; 6—12.) Umyji mezi nevinnými ruce své, a obstoupím oltář Tvůj, Hospodine, abych uslyšel hlas chvály, a vypravoval všechny divy Tvé. Hospodine, miloval jsem ozdobnost domu Tvého, a místo přebývání slávy Tvé. Nezahlazuj s bezbožníky, Bože, duše mé, a s muži krví života mého; v jejichžto rukou nepravosti jsou, pravice jejich naplněna jest dary. Já pak

v nevinosti krácel jsem, vysvobod' mne a smiluj se nade mnou. Noha moje stanula na cestě přímé, ve shromážděních dobrořečiti budu Tobě, Hospodine. Sláva Otci i Synu atd.

(*Prostřed oltáře:*) Přijmi, svatá Trojice, tuto oběť, kterou Tobě přinášíme na památku umučení, z mrtvých vstání a na nebe vstoupení Ježíše Krista, Pána našeho; a ke cti blahoslavené Marie Panny, i sv. Jana Křtitele, i svatých apoštolů Petra a Pavla, i těchto (jejichž ostatky jsou v oltáři), i všech Svatých; aby jim byla ke cti, nám pak ku spasení; a oni (aby) se za nás přimlouvati ráčili na nebi, jejichžto památku konáme na zemi. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Modlete se, bratří, aby moje i vaše oběť příjemna byla Bohu, Otci všemohoucímu.

M. Přijmiž Hospodin tuto oběť z rukou tvých ke cti a slávě jména svého, jakož i k užitku našemu, i veškeré své svaté církve.

K. Amen.

Sekreta (tichá modlitba).

Posvěť, prosíme, Pane Bože náš, skrze vzývání Tvého svatého jména, oběť tuto a skrze ni nás samy učiň sobě darem věčným. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého Bůh.

Slitováním Tvým, ó Pane, a na přimluvu blahosl. P. Marie ať nám prospívá oběť tato k věčnému a kездеjšímu blahu a pokoji. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého Bůh.

P r e f a c e.

K. Po všecky věky věkův.

M. Amen.

K. Pán s vámi.

M. I s duchem tvým.

K. Vzhůru srdce !

M. Máme (je) u Pána.

K. Díky činme Pánu Bohu našemu !

M. Hodno a spravedlivo jest.

V pravdě hodno a spravedlivo jest, slušno a spasitelno, bychom Tobě vždy a všude díky vzdávali, Pane svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože. Jenžto s jednorozeným Synem svým a Duchem Svatým jeden jsi Bůh, jeden Pán : nikoli v jednotě jedné osoby, nýbrž v Trojici jedné podstaty. Neboť co o Tvé slávě dle zjevení Tvého věříme, totéž o Synu Tvém, totéž o Duchu Svatém bez rozdílu odličnosti smýšlíme, abychom vyznávající pravé a věčné Božství klaněli se i v osobách zvláštěnosti, i v bytnosti jednotě, i ve velebnosti rovnostě ; kterou chválí Andělé i

V pravdě hodno a spravedlivo jest, slušno a spasitelno, bychom Tobě vždy a všude díky vzdávali, Pane svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože. A bychom Tě, uctívající blahosl. Pannu Marii, spolu chválili, blahoslávali a velebili. Kteráž i Jednorozeného Tvého zastíněním Ducha Svatého počala a slávu panenství podrževši světlo věčné světu vydala, Ježíše Krista, Pána našeho. Skrze Něhož velebnosti Tvé chvály pějí Andělé, koří se Panstva, chvějí se Mocnosti. Nebesa i Síly nebes, i blažení Serafíni společným plesem prozpěvují. S nimiž abys

Archandělé, Cherubíni též i Serafíni, kteří ne- ustávají volati denně jedním hlasem pravíce:	i naše hlasy k sobě připustiti ráčil, pro- síme vroucím vzýváním řkouce :
---	--

Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh zástupův! Plna jsou nebesa i země slávy Tvé. Hosanna na výsostech! Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně. Hosanna na výsostech!

K á n o n.

Tebe tedy, nejlaskavější Otče, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, Pána našeho, vroucně prosíme a žádáme, abys mile přijal a požehnal tyto dary, tato věna, tyto svaté, neposkvrněné oběti: obzvláště ony, jež Tobě obětujeme za Tvou svatou katolickou církev, již v míru zachovati, chrániti, sjednotiti a řídití račiž na celém oboru zemském, spolu se služebníkem svým, papežem naším N., biskupem naším N., za císaře našeho N. i se všemi pravověrnými vyznavači víry katolické a apoštolské.

(Vzpomínka živých.) Pomni, Pane, služebníkův a služebnic svých N. N. i všech přítomných, jejichžto víra Tobě povědoma jest a známa pobožnost; za něž Tobě přinášíme, anebo kteří Tobě přinášejí tuto oběť chvály za sebe i za všecky své (příbuzné), za vykoupení duší svých, za naději spasení a blaha svého, a (kteří) plní zaslíbení učiněná Tobě, Bohu věčnému, živému a pravému.

S účastností a úctou slavíce památku nejprve slavné Panny Marie, Rodičky Boha a Pána našeho Ježíše Krista; než i blahoslavených apoštolův a mučovníků Tvých: Petra a Pavla, Ondřeje, Jakuba,

Jana, Tomáše, Jakuba, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Šimona a Tadeáše; Lina, Kleta, Klimenta, Xysta, Kornelia, Cypriana, Vavřince, Chrysogona, Jana a Pavla, Kosmy a Damiana i všech Tvých Svatých, pro jejichžto zásluhy a prosby (nám) udělití račiž, abychom ve všem pomocí ochrany Tvé hájení byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Tuto tedy oběť služebnosti naší i veškeré čeledi své, prosíme, Pane, abys milostivě přijal, dny naše ve svém pokoji spravoval, a poručil, abychom od věčného zatracení vysvobozeni a ke stádcí Tvých vyvolených připočteni byli. Skrze Krista, Pána našeho.

(Žehnaje oběť:) Oběť tuto račiž Ty, Bože, prosíme, ve všem požehnanou, (Tobě) věnovanou, platnou, řádnou a příjemnou učiniti, aby se nám stala Tělem a Krví nejmilejšího Syna Tvého, Pána našeho Ježíše Krista.

Proměňování a pozdvihování.

Kterýž den před tím, než trpěl, vzal chléb do svatých a velebných rukou svých, a pozdvihnuv oči k nebi, k Tobě, Bohu Otci svému všemohoucímu, Tobě díky čině, dobrořečil, lámal a dával učeníkům svým, řka: „Vezměte a jezte z toho všickni;

neb toto jest tělo mé.“

Podobným způsobem, když bylo po večeři, vzav i tento přeslavný kalich do svatých a velebných rukou svých, zase Tobě díky čině, požehnal a dal učeníkům svým, řka: „Vezměte a pijte z toho všickni;

neb tento jest kalich krve mé, nového a věčného zákona, tajemství víry, kteráž

za vás a za mnohé vylita bude na odpuštění hříchů.

Kolikrátkoli toto činiti budete, číňte to na mou památku.“

Po proměňování a pozdvihování.

A protož pamětlivi jsouce, Pane, my služebníci Tvoji, ale i lid Tvůj svatý, jak blahého utrpení a z mrtvých vstání, tak i slavného na nebe vstoupení téhož Krista, Syna Tvého, Pána našeho, přinášíme přejasně velebnosti Tvé ze Tvých darův a uštedření oběť čistou, oběť svatou, oběť neposkvrněnou, svatý chléb života věčného, a kalich spasení ustavičného.

Na tyto dary račiž milostnou a jasnou tváří shlédnouti a je sobě oblíbiti, jako jsi sobě oblíbiti ráčil dary spravedlivého sluby svého Abela, a oběť praotce našeho Abrahama, i tu, kterou Tobě podal nejvyšší kněz Tvůj Melchisedech, žertvu svatou, neposkvrněnou oběť.

Pokorně Tebe žádáme, všemohoucí Bože: poruč, aby tato oběť donesena byla skrze ruce svatého anděla Tvého na vznešený oltář Tvůj před obličej božské velebnosti Tvé, abychom kteříkoli účastenství tohoto oltáře majíce svatosvaté Tělo a Krev Syna Tvého požívati budeme, všelikým požehnáním a milostí nebeskou naplněni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

(Vzpomínka zemřelých:) Pomni též, Pane, služebníkův a služebnic svých N. a N., kteří nás předešli se znamením víry a spí ve spánku pokoje. — Račiž, prosíme, Pane, jim a všem v Kristu odpočívajícím popřáti místa občerstvení,

světla a pokoje; skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

I nám hříšníkům, služebníkům svým, v hojnost slitování Tvých doufajícím, račiž uděliti podíl nějaký a společnost se svými svatými apoštoly a mučeníky: s Janem, Štěpánem, Matějem, Barnabášem, Ignácem, Alexandrem, Marcellinem, Petrem, Felicitou, Perpetuou, Hátou, Lucií, Anežkou, Cecilií, Anastasií a všemi Svatými svými: a v jejich družstvo, ne podle ceny našich zásluh, nýbrž podle hojného smilování svého, račiž nás připustiti. Skrze Krista, Pána našeho.

Skrze Něhož toto vše, Pane, vždy dobré tvoříš, posvěcuješ, oživuješ, požehnáváš a nám uděluješ; skrze Něho, s Ním a v Ném jest Tobě, Bohu Otci všemohoucímu, v jednotě Ducha Svatého všecka čest a sláva.

K. Po všecky věky věkův.

M. Amen.

K. Modleme se! — Rozkazy spasitelnými napomenuti a božským naučením vedeni jsouce, osmělujeme se volati: Otče náš, jenž jsi na nebesích! Posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuvoď nás v pokušení.

M. Ale zbav nás ode zlého.

K. Amen.

Zbav nás, prosíme, Pane, všeho zla: minulého, přítomného i budoucího; a na přimluvu blahoslavené a předústojné Panny a Rodičky Boží Marie, a svých svatých apoštolů Petra a Pavla, Ondřeje i všech

Svatých, uděl milostivě pokoje za dnů našich, abychom, přispěním milosrdenství Tvého podporování jsouce, i hříchu vždy byli prosti i ode všeho zmatku bezpečni. Skrze téhož Pána našeho, Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecky věky věkův.

M. Amen.

K. Pokoj Páně budiž vždycky s vámi.

M. I s duchem tvým.

K. (Částici hostie do kalicha vpouští.) Toto smíšení a posvěcení těla a krve Pána našeho Ježíše Krista budiž nám přijímajícím k životu věčnému. Amen.

Agnus Dei.

(Kněz skloněn bije se v prsa:) Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uděl nám pokoje!

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi pravil apoštolům svým: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám:“ nehleď na hříchy mé, ale na víru církve své, a račiž ji podle vůle své v pokoji a jednotě zachovati; jenž jsi živ a kraluješ, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, jenž jsi z vůle Otcovy spolupůsobením Ducha Svatého smrtí svou svět oživil: osvoboď mě skrze toto svatosvaté tělo a krev svou ode všech nepravostí mých a ode všeho zlého, a učiň, abych se vždy rozkazů Tvých přidržoval, a nedopusť, abych kdy od Tebe byl od-

loučen; jenž s týmž Bohem Otcem a Duchem Svatým živ jsi a kraluješ, Bůh na věky věkův. Amen.

Přijetí těla Tvého, Pane Ježíši Kriste, k němuž já nehodný se chystám, nebudiž mi k odsouzení a zatracení, nýbrž podle dobroty Tvé prospívej mi k ochraně a vyléčení duše i těla; jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věkův. Amen.

Chléb nebeský přijmu, a jméno Páně vzývati budu.

P ř i j í m á n í .

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má. (Třikráte.)

Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému. Amen.

(*Po přijetí těla Páně:*) Čím odplatím se Hospodinu za vše, co mi prokázal? Kalich spasení vezmu a jméno Páně vzývati budu. Chválu vzdávaje vzývati budu Pána, a od nepřátel svých osvobozen budu.

(*Přijímá krev Páně.*) Krev Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému. Amen.

Co jsme ústy požili, ó Pane, i čistou duší přijímejme, a z daru časného staň se nám lék věčný.

Tělo Tvé, Pane, jež jsem požil, a krev, již jsem pil, nechať utkví v útrobách mých, a propůjč, ať ve mně neostane poskvrna hříchů, anať mě čistá a přesvatá obcerstvila svátostí; jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

K přijímání.

Dobrořečíme Bohu nebes a přede všemi živými díky vzdávati budeme Jemu: neboť učinil s námi milosrdenství své.

Blažené tělo Panny Marie, jež nosilo věčného Otce Syna.

K. Pán s vámi. *M.* I s duchem tvým.

Modlitba po přijímání.

Modleme se. Necht nám prospívá, Pane Bože náš, ku spáse těla i duše přijetí této svátosti a vyznání věčné svaté Trojice a její nerozdílné jednoty. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po vsecky věky věkův. Amen.

Modleme se. Přijavše, Pane, podporu spásy své: prosíme, propůjč, abychom přímluvou blahosl. P. Marie všudy chráněni byli, o jejížto slavnosti jsme tuto oběť velebnosti Tvé přinesli. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po vsecky věky věkův. Amen.

K. Pán s vámi. *M.* I s duchem tvým.

K. Jděte, mše dokonána jest. *M.* Bohu díky.

Oblib sobě, svatá Trojice, nejponíženější službou, a propůjč, aby tato oběť, kterou jsem já nehodný před očima božské velebnosti Tvé vykonal, Tobě byla příjemna, mně pak i všem, za něž jsem ji obětoval, aby pro Tvé milosrdenství ku smíření sloužila. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

K. Požehnej vás všemohoucí Bůh, Otec i Syn i Duch Svatý. *M.* Amen.

K. Pán s vámi. *M.* I s duchem tvým.

K. Začátek svatého evandělia podle sv. Jana.

M. Sláva Tobě, Pane !

Na počátku bylo Slovo, a Slovo bylo u Boha, a Bůh byl Slovo. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze Ně učiněny jsou : a bez Něho nic není učiněno, co učiněno jest. V Něm život byl, a život byl světlem lidí ; a světlo ve tmě svítí, a tma ho neobsáhla. Povstal člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. Ten přišel na svědectví, aby svědčil o světle, aby všickni uvěřili skrze něho. Nebyl on světlem, nýbrž aby svědčil o světle. Bylo světlo pravé, jež osvětluje každého člověka přicházejícího na tento svět. Na světě byl, a svět skrze Něho učiněn jest, a svět Ho nepoznal. Do svého přišel, a svoji Ho nepřijali. Kolikož pak přijali Ho, dal jim moc syny Božími se státi, těm, již věří ve jménu Jeho, kteří ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha se narodili. A Slovo tělem stalo se a přebývalo mezi námi, a viděli jsme slávu Jeho, slávu jakožto Jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy. *M.* Bohu díky.

Modlitba po mši svaté.

Nejmilejší Ježíši ! kterak odvděčím se Tobě za to veliké dobrodiní, že jsi mne této přesvaté oběti účastnil ? Nechať vše, což ve mně jest, věčně chválí a velebí nejsvětější jméno Tvé. Odpusť mi laskavě všechny hříchy a nedbalosti, jichžto jsem se dopustil nepozorujícím obcováním této mši svaté. Tobě se poroučím a zcela se odevzdávám do rukou božského milosrdenství Tvého. Nakládej se mnou podle nejsvětější vůle své a uveď mne jednou po blaženém skonání do své slávy nebeské. Amen.

Modlitby ke mši svaté

jakožto příprava a díkůčinění k svatému přijímání.

Na začátku mše svaté.

Pane Ježíši, můj božský Spasiteli, dle milostivého pozvání Tvého přicházím, abych přijal Tebe, chléb života a pokrm duše své. Ó kéž srdce mé ozdobeno jest čistotou vyvolených Tvých, onou čistotou, kteráž v Serafech nejsvětější lásku rozněcuje! Ó nejmilejší Spasiteli, nejsem hoden, abych Tě v srdce své přijal: neboť Ty, jsa nejsvětější, béřeš si za příbytek svůj jen srdce čistá; Ty, jenž jsi pánem nebe i země, nalézáš sídlo jen tam, kde svatá láska, vroucí pobožnost, nejčistší ctnost Tobě chrám připravila. Já pak, Bože a Pane můj, já hříšník, nehodný, slabý člověk chci k stolu Tvému přistoupiti. Ó smiluj se nade mnou, smiluj se nade mnou! Avšak proč bych truchlil, proč se rmoutil? Důvěřuji Tobě, neboť Tvá neskonalá láska mne volá a zve. Rač seslati paprsek světla svého, jenž by osvětlil a očistil srdce mé a je hodným příbytkem pro Tebe učinil. — Nejlaskavější Ježíši, Tvé božské světlo veď mne k trůnu milosti Tvé, bych spatřil a okusil, jak milostiv jsi, ó živote a světlo duše mé. Ale pomním-li na nesčíslné spáchané hříchy své, jak těžko jest srdci mému. Často a velice urazil jsem Tebe, jenž jsi mne z ničeho stvořil, mne zavrženého vykoupil, a dobrodiními těla i duše zahrnul; jenž jsi mne i tehdy miloval, když jsem zhřešil, a milosti své mi neodňal, když jsem u věčnou zkázu se uvrhnul. O jak veliká a těžká jest vina

má! Než viz, nejlaskavější Bože! želim jí v hořkosti duše své a úpěnlivě prosím Tě za odpuštění. Uznávám křivdu, již jsem se proti Tobě dopustil, a osměluji se předstoupiti před obličej Tvůj, abych přijal chléb andělský.

Při Kyrie eleison.

Smiluj se nade mnou, ó nejsladší Spasiteli! Hle, jsem bídný a nuzný, pročež obohat mne chlebem nebeským, ježž milosrdenství Tvé chudým připravilo. Smiluj se nade mnou, ó Ježíši!

Při Gloria.

Propůjč mi milosti, ó Pane, abych zapěl chvalozpěv se svatými anděly a učiň mne účastným onoho míru, ježž jsi Ty, božský Spasiteli, na zem přinesl. Ó jak nekonečnou čest a slávu zjednáváš nebeskému Otci svému dobrovolným ponížením svým, obětí kříže, kterou jsi za nás hříšníky přinesl svaté spravedlnosti Jeho! A jaký svatý pokoj udílíš oněm vyvoleným duším, jež Ty sám živíš svým nejvyšším tělem a krví! Učiň mne, ó Ježíši, účastným této božské milosti; dejž, ať touto svátostí jsem posilněn k boji proti hříchu a učiň, abych žil jen v lásce Tvé a jednou věčně Tebe v nebi chválil a velebil. Amen.

Modlitba církevní. Bože, jenž jsi nám v předivné Svátosti památku umučení svého zanechal ráčil, uděl nám, prosíme, bychom svatá tajemství těla a krve Tvé tak ctili, bychom ovoce vykoupení Tvého v sobě stále zakoušeli. Jenž jsi živ a kráľuješ na věky věkův. Amen.

Při epištole a evandéliu.

Nejdobrotivější Spasiteli, s pohnutým srdcem děkuji Tobě, že jsi mne ku světlu sv. evandělia svého povolati ráčil a že mně božskou Svátostí svou propůjčuješ síly, abych kráčet mohl po cestě, jež vede do nebe. Kéž dnes láska Tvá roznítí ve mně takovou horlivost, abych až do konce života svého věrně setrval ve službě Tvé a neustále po Tobě, své jediné blaženosti, toužil! Amen.

Při Credo.

Ó můj Spasiteli, jak Ti dostatečně poděkuji za nesmírnou lásku Tvou! Pro mne přišel jsi na svět, vtělil jsi se, nesl's obtížné břímě hořepného života, vytrpěl's nejbolestnější smrt, abych já věčně blaženým býti mohl. Z lásky ke mně vydal jsi se netoliko utrpení a smrti, nýbrž volil's i býti pokrmem duše mé, abys až do skonání mého ve mně přebýval. S nejživější věrou vzpomínám na tuto neskonalou lásku, na onen velký den, který byl posledním před utrpením a smrtí Tvou. Vidím Tě, jak jsi při poslední večeři se svými učeníky seděl. Tu vzal jsi chléb, a díky vzdav a požehnáv jej, dal jsi jej učeníkům svým řka: „Vezměte a jezte, toto jest Tělo mé;“ a taktéž kalich, řka: „Pijte z něho všichni, toto jest Krev má.“ I poručil jsi učeníkům svým, aby to činili na Tvou památku. Udělil's jim též moc, aby činili to, co jsi Ty činil, totiž aby proměňovali chléb v Tvé svaté tělo a víno v Tvou svatou krev, a hrozíš nám všem, že nebudeme míti života věčného v sobě, nebudeme-li jísti těla Tvého a píti krve Tvé. Ne-

vyzpytatelný Bože, kdož pochopí moudrost a všemohoucnost Tvou? Kdož vyzkoumá nevystihlou lásku Tvou? Žádný člověk! Avšak přece věřím pevně a bezpečně Tvému božskému, neomylnému slovu. Ó Ježíši, posilni a upevni víru mou!

Při obětování.

Hospodine, Otče nebeský, vše na nebi i na zemi jest Tvé. Chci sám sebe jako dobrovolnou oběť Tobě přinést a zůstatí věčně Tvým majetkem. Obětuji se tedy v prostotě srdce svého zcela Tobě a zasvěcuji se dnešního dne na věky službě Tvé a oslavě jména Tvého. Přijmiž mne spolu s touto svatou obětí drahého těla Syna Tvého, které se dnes Tobě, Otče nebeský, u přítomnosti zástupů neviditelných andělův obětuje, aby mně a celému pokolení lidskému sloužila ku spáse. Nyní ještě kladu na oltář smíření všechny své hříchy a všechna provinění, jichž jsem se po celý život dopustil, abys je ohněm lásky své zmařiti a všechny skvrny, které ve mně po hříchu zůstaly, smazati, svědomí mé ode vší nepravosti očistiti a mně milost hříchem ztracenou opět darovati ráčil. Amen.

Po obětování až ku pozdvihování.

Propůjč mi milosti, nejlaskavější Spasiteli, abych k Tvé nejsvětější Svátosti hodně a s veškerou zbožností blížiti se mohl. Nechať okusí duše má nekonalé sladkosti Svátosti Tvé. Osvěť oči mé, aby toto nevystihlé tajemství pozorovaly, a obdař mne živou, svatou věrou, abych v ně bez nejmenší pochybnosti pevně věřil. Jestliť to dílo Tvé, nej-

laskavější Bože, a nikoli dílo lidské. Nikdo nedovedl svým lidským rozumem toto veliké tajemství pochopiti, poněvadž i rozumu andělů jest nepochopitelné. Co bych tedy já, nehodný člověk, já hříšník, prach a popel, o tak vznešeném tajemství mohl vyzkoumati a jak bych je mohl pochopiti? Viz, ó Pane, z rozkazu Tvého přicházím k Tobě s opravdovou a pevnou věrou; ó posilni tuto víru mou a rozplameň srdce mé láskou svou, abych v duchu lásky k Tobě přišel a od nynějška nade všecko z celého srdce svého miloval Tebe, jenž jsi mne dříve miloval a sebe za mne na nejohavnější a nejbolestnější smrt vydal. Na památku smrti své ustanovil jsi Svátost těla svého a krve své. Chci ji přijati a takto smrt Tvou sobě připomínati. Dříve však, než k Tobě přistoupím, připomínám si co nejvděčněji utrpení Tvé a lásku Tvou ke mně. Z lásky poddal jsi se na hoře Olivetské truchlivosti a smrtelné úzkosti, vydal jsi se do rukou krutých nepřátel k nejtrpčím posměškům, k uplvání, bičování a bolestnému korunování.

Ach, vidím Tě, láskyplný Spasiteli, pro mne zohaveného, uplvaného, zraněného, krví politého. Nakládali s Tebou jako s podlým zločincem. Ale ještě větší byla láska Tvá. Ty's snížil se až k smrti, k smrti kříže. Obtížen křížem kráčíš jako beránek k zabití na horu umučení. Tam probodli ruce a nohy Tvé, na kříž hřeby Tě přibili, s křížem vyzdvihli a zohavili ti, jimž jsi tolik dobrodiní a milosrdenství prokázal. Potupen a vysílen bolestí skláníš konečně hlavu svou a mezi dvěma lotry umíráš jako nějaký zločinec — umíráš na kříži

z lásky ke mně. A já bych Tebe nemiloval?
Ó Ježíši, Bože a Spasiteli můj, mé všechno, miluji
Tě z celého srdce svého, ze vší duše své, ze vší
síly své. Amen.

Při pozdvihování.

Klaním se Tobě, ó Ježíši, Synu Boha živého,
Beránku bez poskvrny, chlebe života s nebe při-
cházející. Z celého srdce děkuji Tvé nesmírné lásce,
která Tě se svatých výšin do hlubiny bídy mé při-
vádí. Smiluj se nade mnou dle neskončeného milo-
srdenství svého. Svátá krvi mého Pána, tekoucí
s kříže pro mé spasení, volej za mne o milost
a milosrdenství, očisť duši mou, utiš všecken plamen
žádostivosti v srdci mém, a posilň slabost mou
božskou silou svou. Amen.

Po pozdvihování a k sv. přijímání.

Ježíši, Spasiteli můj, jak veliká a nepochopitelná
jest milost Tvá, že jsi mne dnes uznal za hodna
ke mně přijíti a duši mou navštívit. Přicházíš
skryt jsa tělesným očím mým pod způsobou chleba,
avšak viditelný víře mé, oku duševnímu. Dáš se
za pokrm a nápoj duši mé, chceš ve mně bydlet,
ve mně zůstávati. Přicházíš ke mně jako jsi kdysi
vcházel v podobě služebníka do chýší lidí chudob-
ných, opuštěných, nemocných a pomoci zbavených.
Přicházíš, abys mé, po pomoci a útěše prahnoucí
duši, přinesl milost, občerstvení, pomoc a blaženost.
Těším se, Ježíši, na Tvou milostiplnou návštěvu,
raduji se, že pod střechu srdce mého do duše mé
chceš vejíti. Toužím po Tobě, mám-li Tebe, mám

pak všechno. Mimo Tebe nemohu si žádati ničeho, co na nebi a na zemi jest. Ty jsi Bůh můj a mé všechno, můj Vykupitel a Spasitel, má pomoc a útěcha, má všechna blaženost. Ó přijď, přijď, živý chlebe nebeský! Krmíš, sílíš lačnou duši mou. Přijď, nebeský lékaři, mám potřebí pomoci Tvé. Uzdrav mou nemocnou duši, přijď, Beránku Boží, a sejmi se mne mou slabostí, mé hříchy. Přijď, nejlaskavější Ježíši, pomocníku a Spasiteli všech, přijď, oblaž a spasiž mne. Amen.

Ach, jak se smím opovážiti k Tobě, Bohu a Spasiteli svému, přistoupiti! Tvůj čistý a svatý předchůdce nepovažoval se za hodna, by řemének u obuvi Tvé rozvázal. Sami andělé z úcty k Tobě zakrývají obličej svůj — a já chci Tě do duše své přijati. Pane, nejsem hoden, abys zavítal ke mně! Ano, nejsem toho hoden, neměl bych se k stolu Tvému přiblížiti, avšak Ty sám to poroučíš a hrozíš mi, že mne od sebe, od věčného života vyloučíš, nepřijdu-li a nebudu-li požívatí svatého těla Tvého. Přicházím tedy z poslušnosti a lásky ku spáse své. Přicházím však, živě jsa si vědom nehodnosti své a zkroušeně vyznávám: Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou; ale toliko rci slovem a uzdravena bude duše má.

Nejsem hoden. Ty — Bůh můj — já tvor Tvůj — Ty Pán — já služebník. — Ty nejčistější, nejsvětější; pouhá čistota a svatost — já hříšník, trestuhodný hříšník. Ty, Spasitel můj, jenž jsi mne až do smrti své miloval — já nevděčník, jenž jsem Tě nemiloval a opětně a opětně hříchy urazil. Pane, nehleď na nehodnost mou, ale patři na neskonalou

dobrotu a milosrdnost' svou. Blížím se k Tobě s dětinnou důvěrou, poněvadž přijímáš kající hříšníky. Přicházím proto, že jsi rozkázal, abych přišel, neboť bez Tebe nemohu býti blaženým. Přijmi mne tedy, ó Ježíši, a vyplň na mně, co jsi přislíbil. V Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe nade všecko miluji. Amen.

Po sv. přijímání.

Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému! Ano, mám u sebe Toho, jenž mi vydobyl života věčného. O Ježíši! Pevnou věrou věřím v Tebe; Ty máš slova života věčného. Tělo Tvé jest skutečným pokrmem; požíval jsem pokrm ten, přijal jsem Tvé svaté tělo. Jsi skutečně přítomen ve mně, v duši mé, Pane a Bože můj; Ty, jenž jsi mé všecko, jsi se mnou co nejtěsněji spojen. Ó jak hluboce jest mi se před Tebou skláněti, jak hodně Tobě se kořiti! Pane, nejsem hoden, neosměluji se ani oči svých k Tobě pozdvihnouti. Ty, můj Bůh a můj Pán — já Tvůj nehodný tvor; Ty můj Otec a Spasitel — já Tvé nevděčné dítě, trestuhodný hříšník. — Jak se nade mnou smilováváš, jak velice mne miluješ, jak rád jsi u mne; — dnes, ano dnes navráceno jest blaho, spasení domu mému, duši mé. Jak Ti, můj Ježíši, za tuto nevyslovitelnou milost', za toto milostiplné navštívení důstojně poděkuji? Jak Ti splatím, co jsi mi učinil? — Chvalte Pána všichni národové, chvalte Ho, vy kůrové andělští, dobrořeč Mu duše má, neboť veliké věci učinil Ti Pán! Nejdobrotivější Spasiteli, shlédni s milostivou zálibou na tento

skromný, nedostatečný dík, jež Ti vzdávám z plnosti vděčné duše své.

Přijal jsi mne laskavě na milost, mne, své zpronevěřilé, nevďěčné dítě, nepřipomínaje si přestupků mých, jimiž jsem Tě tak často urazil. Ráčil jsi zavítati do duše mé; nasýtil's mne u svého svatého stolu vzácným tělem svým a předrahou krví svou. Zjednal's blaho a milost duši mé milostiplným navštívením svým. Svě svaté tělo dal jsi mi za rukojmí mého šťastného z mrtvých vstání a tím jsi mi zabezpečil život věčný.

A poněvadž já nejsem s to, bych dostatečně poděkoval za všechny milosti, děkujte místo mne vy svatí andělé a všichni svatí a světice Boží: chvalte a zvelebujte Pána na věky. Nejlaskavější Ježíši, Ty jsi mi dnes ráčil dáti dar největší, nejlepší, jaký jsi mi dáti mohl: sebe samého. Ty jsi ve mně, jsi co nejtěsněji se mnou spojen, chceš věčně ve mně a se mnou zůstat. Čím se Ti za všechno, co's mi daroval, za Tebe samého odměním? Nemám ničeho, leč sebe sama. Přijmi mne tedy, odevzdávám a obětuji se Ti se vším, co jsem a co mám, — měj mne věčně! Žádná hříšná rozkoš, žádný statek pozemský nesmí mne od Tebe odloučiti. Ve štěstí i v neštěstí, v radosti i v žalosti, ve strasti i v protivenství zůstávám Tvým, ó Ježíši! Jen Tebe chci milovati, v Tebe doufati, Tebe se přidržeti, Tebe následovati. Tvůj jsem v životě i v smrti. Amen.

Nejdobrotivější Ježíši, učíš mne, abych v potřebách svých k Tobě se utíkal, u Tebe pomoci hledal, k Tobě se modlil, a ujišťuješ mne, že milostivě vyslyšíš modlitbu mou. Zajisté ji tedy dnes vy-

slyšíš, dnes, když jsi ke mně přišel, abys mi milost udělil a blaho a požehnání mi přinesl. Ujmi se mne tedy milostivě, můj Ježíši; bez Tebe jsem ničím. Zůstaň při mně s všemohoucností svou, rač mi dáti, abych věrně plnil, co jsem Ti dnes přislíbil; podporuj mne slabého, upevni mne vrtkavého, živ a posiluj mne u víře v slovo Tvé, v naději ve věrnost Tvou a v lásce k Tobě.

Chraň mne od hříchu a všech nebezpečných pokušení; dej a zachovej mi čisté, neposkvrněné srdce; buď mi vždy vzácnějším a dražším nad všecky radosti, nade všecky statky světa tohoto; učiň, ať všecko vytrpím, raději život svůj ztratím, než milost Tvou. Nedopust', abych kdy v životě svém k stolu Tvému nehodně přistoupil a Tvé svaté tělo a Tvou svatou krev ku své záhubě přijal. Dnešní sv. přijímání budiž mi ustavičnou a mocnou pohnutkou, bych na Tebe nikdy nezapomínal a Tebe po všecky časy z celého srdce nade všecko miloval.

Umrtni ve mně všechnu smyslnou, nezřízenou lásku, učiň, abych Tebou zcela nasycen po ničem více nelačnil a nežíznil, po ničem více netoužil, než po Tobě a po tom, co nebeské, co věčné jest. Rač mi dáti, co jsi mi přislíbil, zůstaň ve mně a já v Tobě; přijmi mne za svého pravého následovníka; nechť tak smýšlím, jak Ty jsi smýšlel, naplň mne svým Svatým Duchem, duchem lásky, bych každého bližního svého pro Tebe tak miloval, jako Ty jsi všecky miloval. Dejž, ať jsme všichni, kteří u jednoho stolu nasyceni býváme, vespolek jednoho srdce a jedné duše, právě dítky Marie Panny. S dětinnou důvěrou odevzdávám

Ti všecky své záležitosti těla i duše, všechnu svou naději i tesklivost, radosti i žalosti své. Pořádej, řiď všechno dle své moudré, laskavé Prozřetelnosti, dle své božské vůle a ku spáse duše mé.

Přede vším svěřuji Ti konec života svého; nenech mne z tohoto světa odejíti dříve, dokud bych Tě do duše své nepřijal. Tvé svaté tělo budiž mi pokrmem k posile na cestu do věčnosti. Tehda syť a občerstvuj, živý chlebe nebeský, mou slabou, mdlou duši, obmyj a očišť ji krví svou, neodstup od ní, chraň ji od zlého nepřítele a uveď ji s sebou do říše své. Tělu mému uděl odpočinutí v pokoji; když přijdeš, abys všechny vzkřísil a soudil, dej mi slavné z mrtvých vstání. Byloť účastno Tvého nejsv. těla a nejdražší krve, račiž jemu dáti podíl ve slávě své. Pak budu věčně a úplně blažen, budu Tebou a skrze Tebe se radovati, Tebe vølebiti a chváliti s vyvolenými Tvými až na věky. Své božské požehnání račiž seslati na mé příbuzné a přátely; znáš jejich zármutek, jejich bídu, jejich potřeby. Též Tě prosím za ty, jichž neznám, a již pomoci Tvé obzvláště potřebují. Za živé i mrtvé; přispěj pomoci svou a buď jim milostiv. Božské Tvé požehnání přijdiž na nás všechny a zůstaň s námi od nynějška až na věky. Amen.

Modlitby před sv. zpovědí.

Kdykoliv jdeš ku správě Boží, vykonej všecko tak, jakoby to byla poslední zpověď tvá v tomto životě!

1. Především se k tomu náležitě připrav důkladným zpytováním svého svědomí (jestiž potřebí, abys se úplně ze všech hříchů vyznal, a proto se napřed musíš na ně upamatovali.) — K tomu cíli vzývej především Ducha Svatého, by tě osvítil, abys poklesky své všechny náležitě poznal a na ně se upamatoval. Potom se rozpomínej: kdy a jak jsi se naposledy zpovídal, zda jsi nic úmyslně nezamlčel, zda jsi měl upřímnou lítost a zda uložené pokání jsi náležitě vykonal? — Pak teprve přemýšlej, kterých hříchů jsi se od poslední zpovědi dopustil.

2. Shledav a seznam své poklesky, vzbud' v srdci svém upřímnou lítost, t. j. bolest niternou, že jsi Boha tak urazil, a ošklivost nad hříchy spáchanými. Nebo jako vody k mytí, tak lítosti jest nevyhnutelně třeba k odpuštění hříchů. Musíš pak litovati všech hříchů svých, ze srdce (netoliko ústy) a proto, že jsi Boha urazil a Jeho spravedlivého trestu zasloužil.

3. Rovněž tak upřímné a rozhodné musí býti teď předsevzetí tvé: že se ani těch minulých, ani jakýchkoli jiných hříchů již nedopustíš. Tedy, že se pilně vystříháš všech příležitostí ke hříchu a že také užívati budeš všech prostředků, jimiž bys před hříchem se zachoval. Nejdeš-li ke zpovědi s tímto úmyslem — více nehřešiti — pak zpověď tvá není opravdová. (Bud' tedy pevně odhodlán raději umříti, než zase hřešiti!) —

4. Takto připraven přístup ke zpovědníku a vyznej se skroušeně a upřímně ze hříchů svých, a sice ze všech bez výminky, bez obalu, beze lsti, udávaje jich počet i okolnosti. Nezamlčuj schválně ničeho; neboť lépe jest se nezpovídati, než svatokrádežně se zpovídati.

5. Věz však, že obdržev rozhřešení, jsi ještě povinen Pánu Bohu za hříchy své dostiučiniti. Příčin se tedy a konej sám na ten úmysl skutky kající. Každý kajcník má přísnou povinnost uložené mu od zpovědníka „pokání“ vykonal, a sice: co možná nejdříve a věrně, tak, jak mu bylo uloženo. — Tak konej, křesťane, svou správu Boží, aby ti pokaždé na delší čas po ní zůstala v srdci památka! — Konečně šetři tohoto zlatého pravidla: Upadneš-li zase do smrtelného hříchu, nezůstávej v něm — pro Bůh — ani den; ale vstaň rychle, volej v lítosti a skroušenosti k Bohu o milost a co nejdříve se vyzpovídej.

Vstanu a půjdu k Otci svému a řeknu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před Tebou; již nejsem hoden slouti synem Tvým; učíš, ať jsem jeden

z kajících Tvých a popřej mi dnes aspoň částčky z nesmírného milosrdenství svého, abych hříchy své poznati, oželiti a pravé pokání za ně činiti mohl. Rozmnožily se nepravosti mé nad míru a nejsem s to, abych je sám poznal. Avšak Ty, ó Duše Svatý, jenž jsi světlo pravé, jenž osvěcuješ každého člověka přicházejícího na svět, osvět temnosti ducha mého, abych se obrátil na cestou Tvou. Ukaž mi, jak veliké nepravosti jsem spáchal, abych věděl, jak jsem urazil Boha svého, abych poznal hříchy, jichž jsem se dopustil proti zákonu Tvému a proti přikázání církve Tvé, proti bližnímu svému, proti představeným, proti sobě rovným a proti sobě samému, a to myšlením, slovem, skutkem a opuštěním dobrého; abych poznal jak vlastní tak i cizí hříchy, jichž jsem byl účastným. Pomož mi, abych též poznal, čím jsem se prohřešil proti povinnostem stavu svého, a to tak, jak to jedenkrát poznám v hodinu smrti a před soudnou stolicí spravedlnosti Tvé.

Jiná modlitba.

K Tobě, ó Bože a Spasiteli můj, pln pokory a zkroušenosti opět se vracím, jenž jsem se od Tebe tolikrát hříchy svými odvrátil. Nebo ke komu, jsa všecek zraněn, se obrátím, ne-li k Tobě, lékaři nebeský? Ty-li mne zavrhneš, kdo mne přijme? Ty-li mne opustíš, kdo se pak nade mnou smiluje? Ty-li mne odsoudíš, u koho budu hledati odpuštění? Pevně jsem si ovšem umínil, že budu přikázání Tvá svědomitě zachovávat, a že Tebe, lásko má, již nikdy žádným hříchem neurazím. Ale ach, jak nestálým, jak vrtkavým jsem opět byl! jak nevděčným za

tolikerá přijatá dobrodiní! Místo abych se polepšil a obrátil, hřích na hřích jsem hromadil. Ano, zhřešil jsem opět! Co učiním, ke komu se obrátím, ne-li k Tobě, ó Bože můj, jenž jsi spasení, život a vzkříšení naše? Vzhlédni na mne, ó Pane Ježíši Kriste, a rozpomeň se na slova, jež jsi řekl: Nepřišel jsem, abych svět soudil, nýbrž aby skrze mne svět byl spasen; pomni, že ani Otec Tvůj nebeský nechce, aby hříšník zahynul, nýbrž aby se obrátil a živ byl. Protož, ó milostivý Ježíši, Ty studnice všeho slitování a milosrdenství, jenž jsi ani Matoušovi na cle sedícímu, ani Petrovi v domě Kaifášově Tě zapírajícímu, ani Maří Magdaleně, ani Zacheovi, ani lotrovi na kříži, ano žádnému hříšníkovi nejen milosti své neodepřel, nýbrž ke všem hříšníkům jako laskavý Otec jsi volal: Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím; vzhlédni očima milosrdenství svého na mne, jenž hříchův a nepravostí svých velice se děším a k Tobě volám: Ó Bože, buď milostiv mně hříšnému! V milosrdenství Tvé, jež nezná žádných mezí, skládám, ó laskavý Spasiteli, všechnu důvěru svou, doufaje dosíci odpuštění hříchů svých přemnohých. Nezamítej mne tedy od tváře své, a rei duši mé: Odpouštějí se hříchové tvoji, spása tvá jsem já.

Račiz též temnosti svědomí mého světlem Ducha Svatého osvítiti, abych všecky hříchy své náležitě poznal a s příslušnou přípravou a zkroušeností svátost pokání přijal; rozněť chladné srdce mé, bych všech hříchů svých dokonale litoval, úplně z nich se vyznal, za ně hodné pokání činil a takto s Tebou, Bohem a Spasitelem svým se smířil a od Tebe odpuštění dosáhl.

Zpytuj nyní své svědomí, k čemuž můžeš užiti následujícího zrcadla zpovědního:

Proti 1. přikázání Božímu. Neoddával jsi se všetečnému hloubání a pochybování u věcech sv. víry? Četl jsi nebo dával jsi jiným čísti knihy a listy nevěrecké? Dbal jsi, bys všechny důležité pravdy křest. náboženství důkladně poznal? — Neprohřešil jsi se nějakou pověrou, hádáním, vykládáním karet, neměl jsi k tomu jiných? — Nezoufal jsi nad milostí nebo nad řízením Božím? Nenaříkal, nereptal jsi proti němu? Či naopak nespolehal jsi příliš na dobrotu Boží, nehřešil jsi úmyslně na milosrdenství Jeho odkládaje stále s pokáním a polepšením? Nevychloubal jsi se před lidmi svými hříchy? — Nehřešil jsi hněvem a nenávisť proti Bohu nic si z toho nedělaje, že Jej urážíš? — Nezanedbal jsi své domácí modlitby: ranní, večerní, před jídlem a po jídle? Nebyl jsi při tom dobrovolně roztržitým?

Proti 2. přikázání Božímu. Nepronášel jsi jména Boží a svatých Jeho nadarmo, lehkovážně a neuctivě? zneužíval jsi z netrpělivosti a zlosti svatých slov ku klení a zlořečení? jak často? či snad již ze zvyku? — Nevypustil jsi z úst nějaké rouhání proti Bohu? Nemluvil jsi nectně a potupně o náboženství, o církvi sv., o jejích obřadech a služebnících? Vcházel jsi do společnosti bezbožníkův a nevěrců, poslouchaje jich úšklebkův a podobných řečí? Zastal-li jsi se při takových příležitostech Boha a sv. náboženství? — Nestyděl jsi se před světem za svou víru, za znamení sv. kříže, za modlitbu? (zejména „Anděl Páně“.) Nesložil jsi křivou nebo pochybnou přísahu? Nepřiměl jsi jiné k tomu? Nepřisahal jsi, že učiníš něco zlého? Nebral jsi při věcech malicherných Boha, duši... za svědka? Neučinil jsi Bohu lehkovážně nějaký slib, který jsi pak zrušil? — —

Proti 3. přikázání Božímu. Nezanedbal jsi vlastní vinou v neděli a ve svátek mši svatou? přicházel jsi z nedbalosti pozdě? Byl jsi dle možnosti i na kázání a odpoledních službách Božích? Choval jsi se v kostele slušně a nábožně, či jsi býval roztržitý, nepozorný a jiné z pobožnosti jsi vytrhoval? Nezdržel jsi jiné slovem nebo příkladem od služeb Božích? Nekonal jsi bez nutné potřeby ve sváteční dny těžké a všední práce? nebo kázal jsi svým podřízeným je konati? — Neznesvětil jsi posvátných dnů hýřením, tancem, opilstvím a jinou prostopášností? —

Proti 4. přikázání Božímu. Prokazoval jsi rodičům svým neb jich zástupcům povinnou úctu, lásku a vděčnost? — Neurážel jsi jich neposlušností, vzdorovitostí? — Nehněval, nesoužil jsi jich? — Nestyděl jsi se za ně? neposmíval's se jim? nehaněl's, nepomlouval's je? — Nepřál jsi jim v srdci nic zlého a zvláště smrti? Nevyhrožoval jsi jim? — Ošetřoval jsi

je v jich stáří a chorobě, svědomitě jim dává výživu? Modlíval jsi se za ně? — Neposmíval jsi se i jiným starým, neduživým lidem? — Nemluvil jsi potupné a hanlivé řeči proti své duchovní nebo světské vrchnosti? neponoukal jsi jiných k tomu? — —

Proti 5. přikázání Božímu. Neškodil jsi sobě na zdraví těla tajnou záští, náruživým hněvem, nestřídmostí v jídle a pití a jinou zhýralostí? Nežádal jsi sobě smrt, nebo nevydával jsi se zbytečně v nebezpečení života? — Nehřešil jsi proti duši své tím, že jsi k spasitelnému napomínání srdce zatvrzoval a úmyslně v nekajicnosti trval? — Nechoval jsi proti bližnímu zášť, nenávisť, nepřátelství, mstu, raduje se z neštěstí jeho? Nepodněcoval jsi ho ke hněvu prudkou, pichlavou řečí? Neurážel, netupil a neposmíval jsi se mu? — Ublížoval jsi mu jinak na zdraví svárem, hádkou, rvačkou nebo jiným skutkem? — Neuškodil jsi bližnímu na jeho nesmrtelné duši tím, že jsi snad dobré zabránil a zlé podporoval, buď svým špatným příkladem, pohoršlivou řečí, písní, knihou; aneb že jsi ke hříchu radil, velel, svolil, lákal, mlčel? Byl jsi se svými příbuznými svorný a snášelivý? — Byl jsi milosrdný k bližnímu a pomohl jsi mu v nouzi? — Neubíjel, netrýznil jsi zbytečně zvířata, snad zlost si na nich vylévaje? — —

Proti 6. a 9. přikázání Božímu. Nečinil jsi již jako dítě sám neb s jinými něco nepočetného? — Myslel jsi se zalíbením na necudné věci? Vzbuzoval jsi schválně v srdci svém podobné city buď oplzlým čtením, mrzkými pohledy, posloucháním necudných písní atd.? — Kochal jsi se v žádostech nedovolených? — Nemluvil, nezpíval jsi sám dvojsmyslných řečí a písní, snad před osobami nevinnými? — Připustil anebo páchal jsi necudné hříchy sám, či s jinými, a s kým? (Nebylo tu zvláštních ohavností?) — Nevyhledával jsi schválně příležitost k takovým hříchům ve špatné společnosti, v divadlech, tančírnách a krčmách, při nočních toulkách a jinde? — Nehledal, neudržoval jsi hříšných a nedovolených známostí, milostných pletek a nepomáhal jsi jiným k takovým hříchům? — Nemáš v té příčině nic více na srdci, co by tě znepokojovalo? — —

Proti 7. a 10. přikázání Božímu. Měl jsi nemírnou žádost po cizím statku? — Nepřivlastnil jsi sobě cizího jmění tajně, krádeží, loupeží? (snad pod záminkou, že si nahradíš utrpenou škodu.) Komu a co jsi odcizil? — Navedl jsi někoho ku krádeži, radil a pomáhal jsi mu? či snad věci ukradené jsi ukrýval, prodával nebo kupoval? — Podržel jsi věc nalezenou? — nevrátil jsi vypůjčenou? — Neošidil jsi jiné v koupi nebo prodeji, falešnými penězi, falešnou váhou, nebo měrou, špatným zbožím nebo prací nedobrou? — Nepoškodil jsi jinak úmyslně bližního na jeho majetku, na stavení, polích, lukách, zahradách, lesích, dobytku a pod., aneb snad lichvou, nespravedlnými soudy, podvodnými smlouvami, podvrženou závětí, lehkomyšlnými dluhy,

podvodným úpadkem, zadržováním a zkracováním mzdy? — Zkoumal jsi, zdali a co a komu a jakým způsobem bys měl navrátiti a nahraditi? — —

Proti 8. přikázání Božímu. Lhal jsi? v čem? komu? jak často? s jakým úmyslem? Přetvařoval jsi se stavě se lepším, než skutečně jsi? — Neměl jsi bez dostatečné příčiny bližního ve zlém podezření? — soudě o něm křivě, snad i před jinými? — Nevypravoval jsi bez potřeby o chybách bližního, neuvedl jsi tím někoho ve zlou pověst? — Či snad i vymyšlené chyby jsi o něm roztrušoval, a to ze závisti a zlé vůle? — Naslouchal jsi rád pomluvám a na cti utrhaní, raduje se snad z chyb bližního? — Vydal jsi kde před vrchností ústně nebo písemně křivé svědectví ku škodě nebo ku prospěchu bližního? — Nevyzradil jsi bezprávně svěřená ti tajemství? — Nerozdvojil jsi štváním bývalé přátely? — Hleděl jsi, jak povinně, cti bližního hájiti, pomluvy vyvrátiti, nebo dle potřeby odvolati a nahraditi všelikou škodu, která mu z toho vzešla?

Proti církevním přikázáním. Požíval jsi v zapovězené dny masitých pokrmů, nebo podával jsi je jiným? zachovával jsi ve předepsaných dnech ujmu? — Vykonal jsi každoročně v čase velikonočním správu Boží a sv. přijímání, a to hodným způsobem? — Nespáchal jsi nějakou svatokrádež nehodným přijetím sv. svátostí? — Neúčastnil jsi se v čas zapovězený tanečního veselí? —

Taž se dále a zkoumej, není-li pramenem hříchů tvých některý ze sedmi hlavních hříchů? — Nejsi pyšný a hrdý? a nač? na bohatství, krásu těla, nádherný šat? oddáváš se snad nemírnému přepychu v šatstvu? — Nejsi lakomý a tvrdého srdce k chudým? — Neoddáváš se nemírnému pití a karbanu až do pozdní noci na ujmu a zkázu své rodiny? — Neoddáváš se lenosti duchovní i tělesné? —

Konečně rozpomínej se, kterak jsi plnil povinnosti svého stavu a povolání? Zejména staráš-li se jako otec nebo matka všemožně o tělesné a duševní blaho svých dětí? vychováváš-li je pro Boha a nebe, vedeš-li je k dobrému, k modlitbě a práci, k pilné návštěvě služeb Božích, k přijímání svátostí? bdíš-li nad jich nevinností, varuješ-li je zlých a nebezpečných společností? — Nedáváš-li jim sám řeči a skutky pohoršení? —

Anebo jako manželé, zachováváte-li svůj stav ve svornosti a lásce, v křesťanské počestnosti a věrnosti, pečující navzájem o duchovní a tělesné blaho své?

Hospodář a hospodyně, nebo představení vůbec, tažte se: pečujete-li svědomitě nejen o tělesné, nýbrž i o duševní blaho svých podřízených? nepřekážíte-li jim v dobrém? nedovolujete-li zlé, jako na př. noční toulání atd.?

(Podobně každý u veřejném úřadě postavený zpytuj, zda jsi věrně povinnostem svým dostál.)

Tak, milý křesťane, zkoumej pilně hříchy své a při každém těžkém hříchu se upamatuj: kolikrát jsi asi jej spáchal a v jakých okolnostech se to stalo?

Posléze vytkni ten hřích, kterého se nejraději a nejčastěji dopouštěl; to je tvůj úhlavní nepřítel! Pak modli se dále:

Ó Otče milosrdenství, jak jsem se Ti odměnil za všechna dobrodiní, jež jsi mně prokázal! Nebyl jsem a Tys mne stvořil; k obrazu a podobnosti svému učinil jsi mne, abych Tě velebil a zachovával přikázání Tvá věčné blaženosti došel. Tys mne až dosavad zachoval a z nesčíslných nebezpečností vysvobodil. Poručil's andělům svým, aby mne chránili na všech cestách mých; dal's mi rodiče a učitele, aby mne v poznání Tebe, v bázni sv. a ve vší ctnosti vycvičili. Abys mne, nehodného tvora svého, od věčné smrti vykoupil, vydal's vlastního Syna svého; bez mé zásluhy dal jsi mi milost křtu svatého a světlo pravé víry. Mohl's mne zničit jako strom, jenž nenese dobrého ovoce, a zachoval's mne ve mnohé trpělivosti. Po prvním hříchu smrtelném mohl's mne trestati ohněm věčným, a tak dlouho na mé pokání čekáš, milostí svou mne předcházíš a polepším-li se, věčnou odměnu v nebesích mně připravuješ.

Ó mne nevděčného, jenž jsem se za tak velikou lásku jen hříchy a nevděkem odměnil! Ach, jak pozdě Tě poznávám! Tobě jedinému jsem zhřešil a zlé spáchal jsem před Tebou. Lituji z celého srdce svého, že jsem Tě urazil, jenž jsi Stvořitel, Vykupitel, Pán a největší dobrodinec můj. Ó kéž jsem Tě nikdy neurazil, zvláště hříchem tímto
Ó kéž Tě již nikdy neurazím! O nejmilosrdnější Otče, jenž jsi mne z ničeho stvořil, nechtěj mne zahubiti!

Pomni, což Tvého jest ve mně a setři, což mého jest, aby mne nezahubila nepravost má.

Nyní hotovo jest srdce mé ke všemu, což se Tobě líbí, ó Bože! Pevné činím předsevzetí život svůj napravit, a všech hříchů, zvláště tohoto . . . se varovati. Dopln, ó Bože, toto, ačkoli snad nedokonalé předsevzetí mé a popřej milosti k vyplnění. Neboť což mohu učiniti bez Tebe? Nadarmo činím dobré předsevzetí, pravice Tvá nebude-li mne podporovati. S pomocí Tvou však chci skutečně Tobě sloužiti, chci všecky hříšné návyky odložit, příležitostem a nebezpečenstvím ke hříchu se vyhýbati, nepřátelům svým odpustiti, ze všech hříchů se vyzpovídati a pokání mně uložené svědomitě vykonati. Na zadosť učinění za hříchy své obětuji Tobě nejvyšší život, umučení a smrt Ježíše Krista, Syna Tvého. Pohleď, ó milosrdný Otče, na tvář Syna, na tvář Krista Ježíše, Spasitele mého! Hlas krve Jeho volá s kříže za mne k Tobě. — Obětuji Tobě zásluhy blah. Panny Marie a všech Svatých; obětuji Tobě i život svůj, všecky své práce a utrpení a doufám v milosrdenství Tvé, že mně všecky hříchy odpustiš a udělíš milosti hojné, s kterouž bych život svůj napravit a Tobě dokonale až do konce života svého sloužiti mohl. — To příslibuji; to chci učiniti.

(Než začneš se zpovídati:)

Otče, zhřešil jsem proti nebi a před Tebou! Smiluj se nade mnou, Bože, podle velikého milosrdenství svého! — Budeš-li na nepravosti patřiti, Hospodine, Pane, kdož ob stojí? Avšak u Tebe jest milosrdenství a hojné vykoupení! Lituji z celého srdce, že jsem Tě urazil, svého Stvořitele vše-

mohoucího, Vykupitele nejlaskavějšího, svého Pána a Otce nejdobrotivějšího, jenž vši lásky hoden jsi. Ó kéž jsem nikdy neurazil nejlaskavějšího Srdce Tvého hříchy svými! Želím jich a želeti budu a od nynějška budu Tě milovati, jen když dnes odpustíš bídnému a zkroušenému hříšníku! — Zhřešil jsem, Pane! buď milostiv mně hříšnému! Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Svatá Panno Maria, útočiště hříšníků, Matko milosti, Matko milosrdenství, oroduj za mne! Svatý anděle strážce můj, svatí patronové moji, všichni Svatí, zvláště vy kající, kteréž Bůh ospravedlnil, orodujte za mne. Amen.

Modlitby po sv. zpovědi.

Rozlámal jsi, Pane, pouta má. Tobě budu obětovati oběť chvály. Tys ušetřil duše mé, odpustil's mně nepravosti mé, neboť jsi Bůh všelikého smilování, a milosrdenství Tvého není míry a pokladu dobroty Tvé vyvážití nelze. Vracím se k Tobě, ó předobrotivý Ježíši, s oním malomocným, jehož jsi uzdravil, a srdečné díky Ti vzdávám, že jsi mne od ohavného malomocenství hříchů mých očistiti ráčil. Budiž jméno Tvé, ó Ježíši, na věky velebeno! V pravdě, Ty jsi Ježíš, t. j. Spasitel, jenž žádného jakkoliv hříchy obtíženého od sebe nezamítáš, nýbrž každého upřímně kajícího na milost přijímáš a do počtu synů svých béřeš. Přijmi, vroucně prosím, tuto pokornou zpověď mou, kterou jsem vykonal, a nebyla-li lítost a zkroušenost má dokonalá a zpověď upřímná a úplná, doplň to dobrotivostí a milosrdenství Tvé, dle kteréhož mně dokonale odpustiti

a rozhřešiti račiž. Očistil jsem roucho své v krvi Tvé; nechci ho již nikdy poskvrniti. Přispěj ku pomoci slabosti mé, abych opět nepadl do hříchů starých. Ostříhej duše mé a nedopouštěj nikdy již, abych se od Tebe odloučil. Jenž jsi živ a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Jiná modlitba.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi k člověku 38 let nemocnému v slitování svém řekl: Hle, zdráv učiněn jsi, již nehřeš; já uslyšel jsem nyní z úst služebníka Tvého slova, jimiž od neduhů duše své uzdraven jsem. Ach, dobrý Ježíši, Spasiteli můj nejhlavnější! jak jsi ke mně milostiv a milosrden, jak shovívající a trpěliv! když jsem byl ztracen, hledal's mne, když jsem bloudil, volal's mne, když jsem vnuknutí Tvému odpíral, mocněji k srdci mému jsi mluvil; když jsem s pokáním odkládal, dobrotivě jsi mně shovíval; když jsem se k Tobě navrátil, na milost jsi mne přijal; když jsem k Tobě o milosrdenství volal, lkání mé jsi vyslyšel; pro pokání, jak pevně v milosrdenství Tvé doufám, z otroka ďáblova Synem Otce svého nebeského jsi mne učinil. Ach, Pane a Bože můj, kterak se Ti odměním za nesmírnou dobrotivost, kterou jsi mně nyní prokázal! Srdcem vděčností plným volám s Davidem (Žalm 102.):

Dobrořeč, duše má, Hospodinu, * a všecky věci,
kteréž ve mně jsou, jménu Jeho svatému.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu, * a nezapomínej na
všecka Jeho dobrodiní.

Kterýž milostiv jest všem nepravostem tvým, * kterýž
uzdravuje všecky nemoci tvé.

Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, * kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním. Kterýž naplňuje dobrými věcmi žádost tvou, * odkudž se obnoví jako orlice mladost tvá.

Činí milosrdenství Hospodin, * a soud všechněm křivdu trpícím.

Znamé učinil cesty své Mojžíšovi, * synům israelským vůle své.

Lítostivý a milosrdný jest Hospodin, * dlouho shovívající a velmi milosrdný.

Nebude ustavičně se hněvati, * ani na věky hroziti. Ne podle hříchů našich učinil nám, * ani podle nepravostí našich odplatil nám.

Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, * tak upevnil milosrdenství své nad těmi, kteříž se Ho bojí.

Jak daleko jest vzdálen východ od západu, * tak vzdálil od nás nepravosti naše.

Jakož se slitovává otec nad syny, tak slitoval se Hospodin nad těmi, kteříž se Ho bojí; * neboť On poznal složení naše.

Rozpomenul se, že prach jsme; * jako seno jsou dnové života člověka, jako květ polní, tak odkvete.

Nebo vítr přejde po něm a nezůstane, * a nepozná již místa svého.

Milosrdenství pak Hospodinovo od věkův až na věky nad těmi, * kteří se Ho bojí.

A spravedlnost Jeho na syny synů, * nad těmi, kteříž ostříhají smlouvy Jeho.

A pamatují na přikázání Jeho, * aby je činili.

Hospodin na nebi připravil stolicí svou, * a králování Jeho nade vším panovati bude.

Dobrořečte Hospodinu všickni andělé Jeho, * vy, kteří jste mocní v síle, činíce slovo Jeho, k slyšení hlasu řeči Jeho.

Dobrořečte Hospodinu všecky mocnosti Jeho, * služebníci Jeho, kteříž činíte vůli Jeho.

Dobrořečte Hospodinu všecka díla Jeho, * na všech místech panování Jeho dobrořeč duše má Hospodinu. Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému, * jakož byla na počátku, i nyní i vždycky až na věky věkův. Amen.

Žalostné vzdechy sv. Augustina.

Před oči Tvé, ó Pane! viny své přinášíme, * a rány, kteréž jsme obdrželi, stavíme.

Rozvažujeme-li zlé, kteréž jsme spáchali; * méně jest toho, co trpíme, jak toho, čeho zasluhujeme. Těžší jest, čeho jsme se dopustili; * lehčí, co snášíme. Pokutu hříchů cítíme, * a zarytosti ve hřešení se nevystříháme.

Pod biči Tvými slabost naše bývá potřena, * ale nepravost naše se nemění.

Mysl neduživá se souží, * šíje však se neskloňuje. Život v bolesti vzdychá, * v skutku však se neopravuje.

Shovíváš-li, nelepšíme se; * trestáš-li, nestrpíme.

Dokud káráš, vyznáváme, co jsme spáchali; * když dopuštění minulo, zapomínáme, čeho jsme oplakávali.

Vztahuješ-li ruku, slibujeme činiti dobře; * odkládáš-li meč, slibů neplníme.

Raníš-li, voláme, abys ušetřil; * ušetříš-li, zase vyzýváme, abys ranil.

Ejhle, Pane, vyznáváme, že jsme vinni; * víme, že neodpustíš-li, právem nás zahubíš.

Propůjč, Otče všemohoucí, oč prosíme, zásluh nemajíce, * jenž jsi z ničeho učinil vzývající Tebe. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Prosba o ctnosti.

(Dle sv. Tomáše Akvinského.)

Popřej mně, milosrdný Bože, abych, co se Tobě líbí, vroucně žádal, rozumně hledal, dobře poznal a dokonale ke cti a chvále jména Tvého konal. Zříd stav můj, dej mi poznati, co ode mne žádáš, abych činil, a popřej, abych to tak vykonal, jak se sluší a jak to prospívá duši mé. Pomož, Pane, Bože můj, abych ani ve štěstí, ani v neštěstí neklesal; v onom ať nezpyšním, v tomto ať nezoufám. Z ničeho ať se neraduji a nad ničím ať se nermoutím, leč z toho a nad tím, co vede k Tobě aneb co vede od Tebe. Žádnému ať nežádám zalíbiti se, aniž se bojím někomu znelíbiti se, leč jediné Tobě. Ať se mi znechutí, Pane, vše pomíjející a milé budiž mi vše, co jest Tvé a pro Tebe — Ty, Bože, budiž mi nade všecko. Ať se mi oškliví radost, která jest bez Tebe, a nechť ničeho nežádám, co jest mimo Tebe. Ať mne těší, ó Pane, práce, která jest pro Tebe, a odporný budiž mi odpočinek, kterýž jest bez Tebe.

Popřej mi, Pane, bych často srdce své k Tobě obracel, hříchů svých s předsevzetím polepsiti se často želel a pokání činil. Učiň, Pane, Bože, ať jsem poslušný bez odmlouvání, chudý bez nedostatků, čistý bez poskvrnění, trpělivý bez reptání, pokorný

bez přetvářky, veselý bez rozpustilosti, zarmoucený bez malomyslnosti, zmužilý bez urputnosti, ochotný bez lehkomyšlnosti, bázlivý bez zoufání, pravdomluvný bez dvojsmyslnosti, ať dobře činím, nevynášeje se, ať bližního napomínám bez vysokomyšlnosti, ať jej povzbuzuji slovem a příkladem bez pokrytství. Dej mi, Pane Bože, srdce bdící, by ho žádná vše-
tečná myšlenka neodvrátila od Tebe; dej šlechetné, by ho žádná hříšná žádost nepřitáhla k zemi; dej přímé a pravé, by ho žádný nepravý úmysl s cesty nesvedl, dej nepřemožitelné, by ho žádné utrpení nesklátilo, dej svobodné, by ho žádná převrácená a násilná náruživost sobě nenaklonila. Popřej mi, Pane, rozumu, který Tebe poznává, píle, jež Tebe hledá, moudrosti, jež Tě nachází, obcování, jež se Tobě líbí, setrvání, jež Tě věrně očekává, a důvěrnosti, jež Tebe konečně dosáhne. Dejž, abych Tvými tresty přiváděn byl ku pokání, abych dobrodiní Tvých požíval ve Tvé milosti a pak Tvých radostí ve vlasti nebeské účasten byl ve slávě. Jenž jsi živ a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.

Modlitby před sv. přijímáním.

Nejsvětější Svátost oltářní jest pravé tělo a pravá krev Pána našeho Ježíše Krista pod způsobami chleba a vína. Tuto nejsv. Svátost ustanovil Ježíš Kristus: 1. Na památku umučení a smrti své, neboť pravil: „To čiňte na mou památku“; a sv. Pavel dosvědčuje: „Kolikrátkoli budete jísti chléb tento a kalich píti, smrt Páně zvěstovati budete, dokavad nepřijde.“ 2. Za pokrm duším věřícím k životu věčnému prospívající, neboť Pán Ježíš sám praví: „Chléb, kterýž já dávám, jest tělo mé pro život světa.“ „Nebudete-li jísti těla Syna člověka, nebudete míti život v sobě;“ a zase „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já jej vzkřísím

v nejposlednější den.“ Proto ke stolu Páně přistupujme vždy dobře připraveni jsouce, aby nám ten chléb andělský nebyl jako Jidášův k záhubě věčné, jak sv. Pavel radí: „Zkusiž sám sebe člověk a tak z toho chleba jez a z kalicha pij.“ Nebo „kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.“

Ku stolu nejsladší hostiny Tvé, laskavý Pane Ježíši Kriste, přistoupiti se obávám, poněvadž jsem hříšníkem a žádných vlastních zásluh nemám, ale jen v milosrdenství a v dobrotivost Tvou naději svou skládám. Neboť srdce i tělo své poskvrnil jsem mnohými nepravostmi, duše své nedbale opatroval a jazyka svého nikterak na uzdě jsem neměl. Protož, ó Bože milostivý, ó Pane vznešený, já bídny, úzkostmi sklíčený, k Tobě, prameni milosrdenství, se utíkám, k Tobě, bych uzdraven byl, pospíchám, pod ochranu Tvou se dávám a Tebe za Spasitele míti žádám, poněvadž se Tebe, budoucího soudce svého, bojím. Tobě, Pane, rány své ukazuji, Tobě stydět se z viny se vyznávám. Zním množství a velikost hříchů svých, pro něž se strachuji; ale doufám v milosrdenství Tvé, kteréž nemá konce. Shlédni na mne okem milosrdným, Pane Ježíši Kriste, Králi věčný, Bože a člověče, ukřižovaný pro člověka! Vyslyš mne doufajícího v Tebe a smiluj se nade mnou, jenž jsem pln bídy a hříchů, Ty, jenž nikdy nezastavíš proudu svého smilování. Pozdravena buď spasitelná oběť za mne a za veškeré pokolení lidské na dřevě kříže obětovaná! Pozdravena buď vznešená a předrahá krev z ran ukřižovaného Pána mého, Ježíše Krista, tekoucí a hříchy celého světa smývající! Rozpomeň se, Pane, na stvoření své, které jsi krví svou vykoupil. Lituji, že jsem zhřešil; žádám napravit, co

jsem provinil. Odejmi tedy ode mne, nejmilostivější Otče, všechny nepravosti a hříchy mé, abych očistěn jsa na duši i na těle, hodně přijati mohl nejsvětější pokrm svatých; a popřej, aby ten svatý pokrm, kterýž já nehodný přijati žádám, mi prospěl tak, abych odpuštění hříchů svých dosáhl, ode všech nepravostí svých byl očistěn a v předsevzetí svém posilněn; abych zlé myšlenky zapuzovati, svaté city a dobré úmysly obnovovati a spasitelné skutky konati mohl. Budiž též tento andělský pokrm přemocnou ochranou duše i těla proti úkladům nepřátel mých. Amen.

Modlitba sv. Tomáše Akvinského.

Všemohoucí, věčný Bože! Ejhle, já přicházím ku svátosti jednorozeného Syna Tvého, Pána našeho Ježíše Krista. Přicházím jako nemocný k lékaři života, nečistý k prameni milosrdenství, slepý ku světlu jasnosti věčné, chudý a bídny k Pánu nebes a země. Prosím tedy přehojnou a nesmírnou štědrotu Tvou, abys dle libosti své ráčil zahojiti nemoc mou, obmyti poskvrnu, osvítiti slepotu, obohatiti chudobu, odíti nahotu mou; abych chléb andělů, Krále králův a Pána pánů s takovou úctou a ponížeností, s takovou zkroušeností a pobožností, s takovou čistotou a věrou, s takovým předsevzetím a úmyslem přijal, jakž by prospělo blahu duše mé. Popřej mi, prosím, abych přijal nejen svátost těla a krve Páně, nýbrž i prospěch a účinek té svátosti. Ó nejlaskavější Bože, dej mi tělo jednorozeného Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, které vzal z Marie Panny, tak přijati, abych hoden byl při-

vtělenu býti tělu Jeho tajemství plnému a počítati se směl mezi údy Jeho. Ó nejmilejší Otče, popřej mi, abych přemilého Syna Tvého, kteréhož nyní na cestě vezdejší přijímati míním, jedenkrátě tváří ve tvář uzříti mohl ve vlasti nebeské. Amen.

Jiná modlitba.

Ježíši, Ty's sám pravil: „Já jsem chléb živý, který s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti chléb tento, živ bude na věky. Chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, které dám za život světa. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já jej vzkřísím v nejposlednější den. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, přebývá ve mně a já v něm.“ Ježíši, to jsou slova Tvá, slova věčné pravdy. Ty jsi pravda, cesta a život. Pevně věřím, ó Ježíši, že jsi s tělem i s krví přítomen v této převelebné svátosti. Bože slávy a velebnosti, svatý, silný, nesmrtelný Bože! Jen láska Tebe nutí skrývati se zde pod způsobou chleba, aby blesk Tvé slávy mne neoslepil a abych tím důvěrněji k Tobě blížiti se mohl. Tobě se klaním, v Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe nade všechno z celého srdce miluji. Svatí andělé sestupte a Boha nebes i země s námi nyní chvalte a oslavujte! Národové světa, padejte na kolena a klanějte se Nejvyššímu!

Ó přijdiž, Ježíši, Spasiteli můj, a vstup pod střechu srdce mého, neboť touží a omdlévá po Tobě duše má. Všecko, co jsem a co mám, Tobě obětuji, ó Pane a Bože můj, neboť to všecko mám od Tebe a pro Tebe. Zmař ve mně všecko, co se Tobě nelíbí, a nedejž, abych kdy od Tebe odloučen byl.

Ach, kéž Tě mohu tak hodně přijati, jako Tě kdy přijímaly duše svaté a čisté! Ó Ježíši, posilni mne k tomu svou milostí!

Maria, Matko Pána mého Ježíše Krista, vypros mi milosti, bych Tvého nejmilejšího Syna vroucně miloval a nejsvětější tělo Jeho hodně přijal. Anděle strážce a všichni svatí orodujte za mne, abych účasten byl největších a nejblaženějších milostí: aby Ježíš Kristus, Spasitel můj, vstoupiti ráčil do srdce mého a přebýval v něm. Amen.

Nyní přiklekní zkroušeně a pokorně k oltáři a když se kněz modlí: „Smiluj se nad vámi všemohoucí Bůh, odpustiž vám hříchy vaše a přiveď vás do života věčného. Amen.“ — „Prominutí, rozhřešení a odpuštění hříchů vašich uděl vám všemohoucí a milosrdný Pán. Amen,“ znamenej se sv. křížem; a když kněz ukazuje svatou hostii, klaněj se hluboce, bij se v prsa a rei třikrát:

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rei slovem, a uzdravena bude duše má.

Přijímaje tělo Páně, rei v duchu:

Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému. Amen.

Po sv. přijímání maje zrak sklopený, odstup stranou, klekní a uvažuj, kdo jest, jenž k tobě přijíti ráčil, a kdož jsi ty, že tě navštívití ráčil. Pak se modli:

Modlitby po sv. přijímání.

(Modlitba sv. Ignáce.)

Duše Kristova, posvět mne,
Tělo Kristovo, spasiž mne,
Krví Kristova, napoj mne,
Vodo z boku Kristova, omyj mne,
Umučení Kristovo, posilni mne,
Ó dobrý Ježíši, vyslyš mne,

Do svatých ran svých ukryj mne,
Nedej, bych odloučen byl od Tebe,
Od zlého nepřítele zachraň mne,
V hodinu smrti povolej mne,
A přikaz mi, přijíti k Tobě:
Bych se svatými Tvými chválil Tě,
Po všecky věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. 300 dní pokaždé. 2. 7 let jednou za den, když se ji modlí věřící po sv. přijímání. 3. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den získá, kdo se ji modlí každý den po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu Páně nebo veřejné kaple a modlitba na úmysl sv. Otce. Pius IX. 9. ledna 1854.

Modlitba.

Ó můj Ježíši, neskončená lásko a dobroto, Pane a Bože můj! Ty jsi nyní v pravdě u mne se uhostil. Klaním se Tobě v nejhlubší pokoře, objímám Tě s veškerou láskou a pokorou srdce svého. Dejž, abych Tebe tak miloval, jak toho zasluhuješ a duše má sobě žádá. Ach, kým Tě mohu tak milovati, jak Tě milovala svatá Máti a jak Ty sám sebe miluješ! Spoj mne se sebou sladkým poutem lásky své, a nedopusť, abych se kdy od Tebe odloučil. Ty jsi Bůh srdce mého a věno mé, ó Bože, na věky. Amen.

Modlitba sv. Tomáše Akvinského.

Díky Tobě vzdávám, Hospodine svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi mne hříšného, nehodného služebníka svého, aniž jsem toho zasloužil, jen z milosrdenství svého nasytiti ráčil drahým tělem a krví Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista. I prosím snažně, by toto sv. přijí-

mání nebylo mi u Tebe příčinou trestu, ale spasitelnou přimluvou za smilování. Ono budiž mi oděním víry a štítem dobré vůle. Ono mi pomáhej zlé žádosti a náklonnosti vykořeniti, lásku a trpělivost, pokoru, poslušnost a všechny ostatní ctnosti rozmnožiti; braniž mne mocně od úkladů všelikých nepřátel, jak viditelných, tak neviditelných; ukonejši dokonale všeliké vášně mé, jak tělesné, tak duchovní; učiň, abych k Tobě, jedinému pravému Bohu, pevně lnul a posledního cíle svého šťastně dosáhl. I prosím Tebe, abys mne hříšného milostivě doprovoditi ráčil na onu nevýslovnou hostinu, kdež Ty se Synem svým a Duchem Svatým všem světcům jsi a věčně budeš pravým světlem, sytostí plnou, radostí věčnou, rozkoší svrchovanou a blažeností dokonalou; skrze téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba sv. Bonaventury.

Pronikni, nejsladší Pane Ježíši, vnitřnosti duše mé ranou lásky své nejlíbeznější a nejspasitelnější, pravou, čistou a apoštolskou nejsvětější láskou, aby se roztoužila a roztála duše má vždy jen láskou Tvou a touhou po Tobě, aby Tebe jen žádala a po stánku Tvém vzdychala, aby žádala ze světa vykročiti a s Tebou býti. Dejž, aby duše má lačněla po Tobě, chlebe andělský, občerstvení duší svatých, chlebe náš vezdejší, nadpřirozený, mající všelikou sladkost a chuť a všelikou rozkoš přelíbeznou: ať lační vždy srdce mé po Tobě, na kteréhož andělé žádají hleděti, a sladkou chutí Tvou ať se naplní vnitřnosti duše mé: ať žízní

vždy po Tobě, prameni života, prameni moudrosti a umění, prameni světla věčného, potoku rozkoší, hojnosti domu Božího; ať vždy po Tobě touží, Tebe hledá, Tebe nalézá, Tebe žádá, k Tobě přichází, na Tebe myslí, o Tobě mluví a všechno činí ku cti a chvále jména Tvého s ponížeností a opatrností, s láskou a radostí, s horlivostí a ochotností, s vytrvalostí až do konce. A Ty sám buď vždy nadějí mou, veškerou důvěrou mou, bohatstvím svým, zalíbením svým, rozkoší mou, radostí mou, odpočínutím a utěšením svým, pokojem svým, příjemností mou, vůní mou, sladkostí mou, pokrmem svým, občerstvením svým, útočištěm svým, pomocí mou, moudrostí mou, podílem, majetkem, pokladem svým, ve kterémž budiž silně a pevně a navždy nepohybně zakořeněna mysl má a zakotveno srdce mé. Amen.

Jiná modlitba.

Ó přelaskavý Pane a Spasiteli můj, Ježíši Kriste! Tys ráčil přijíti ke mně hříšnému a chceš přebývati v srdci mém! Odkud mi ta milost, že jsem směl přijati Tebe, Boha nejvyššího, pod střechu svou? Jak ti poděkovati za nevýslovnou milost tuto? Znam nedostatečnost svou a proto srdečně a vroucně Tobě děkuji a děkovati chci po všechny dny života svého a vzývám anděly a všechny svaté, aby se mnou velebili a chválili jméno Tvé svaté, neboť jsi mně učinil věci veliké. Ó jak plesám nad přítomností Tvou; jak se raduji, že jsi mne ráčil navštívit; jak se raduji, že mně uděliti chceš svých milostí! Klaním se Tobě, ó veliký Bože,

kořím se před Tebou, Tobě zcela se obětuji a všecko poroučím, co jsem a co mám; neboť jsem nehodný služebník Tvůj, jenž mám všecko od Tebe; Tobě přináleží vše, co mého jest. Ať všecko slouží ku Tvé cti a slávě; nechci nic mysliti, žádati, mluvit a činiti, jediné to, co by se Tobě líbilo. Přijmiž tuto oběť od hříšného a křehkého služebníka svého, jenž s tělem i s duší navždy jen Tobě přináležeti žádá; rač s milostí svou zůstatí ve mně a nedej, abych kdy zapomněl na lásku Tvou aneb hříchem odloučen byl od Tebe a ztratil milost Tvou. Ó Ježíši, v Tebe věřím; rozmnož víru mou; v Tebe a v neskončené zásluhy Tvé doufám, posilni naději mou; Tebe, nejvyšší dobro, miluji a z celého srdce navždy milovati žádám; zachovej mne v lásce své. Lituji srdečně, že jsem Tě kdy urazil; umiňuji si však a obnovuji pevné předsevzetí, s pomocí Tvou všech hříchů se vystříhati, vůli Tvou vždy ochotně plniti a žádám raději umřítí, nežli Tebe rozhněvati. Poněvadž však jsi vševědoucí a znáš křehkost mou, jakož i pokušení světa, prosím Tě, ó nejlaskavější Ježíši, budiž mně světlem v temnosti, vůdcem na cestě, rádcem v pochybnostech, mistrem ve ctnostech, vzorem v pracích, učitelem v pobožnosti, lékařem v nemocích, pomocníkem v bídě, ochráncem v trápení, těžitelem v zármutku, dobrým pastýřem, kdybych bloudil, milostným otcem, kdybych zhřešil, Spasitelem a Vysvoboditelem ze všeho zlého duše i těla. Popřej mi, abych učení Tvé stále zachovával, příkladu Tvého věrně následoval, pravým učeníkem Tvým se stal a po životě vezdejším k Tobě do

slávy nebeské přijíti zasloužil. Prosím pokorně, ó laskavý Spasiteli, popřej všeho toho i mým rodičům, bratrům a sestrám, příbuzným a přátelům, dobrodincům, ano i všem nepřátelům a hříšníkům, aby všichni k Tobě se obrátili, Tebe ctili a skrze Tebe spaseni byli. Amen.

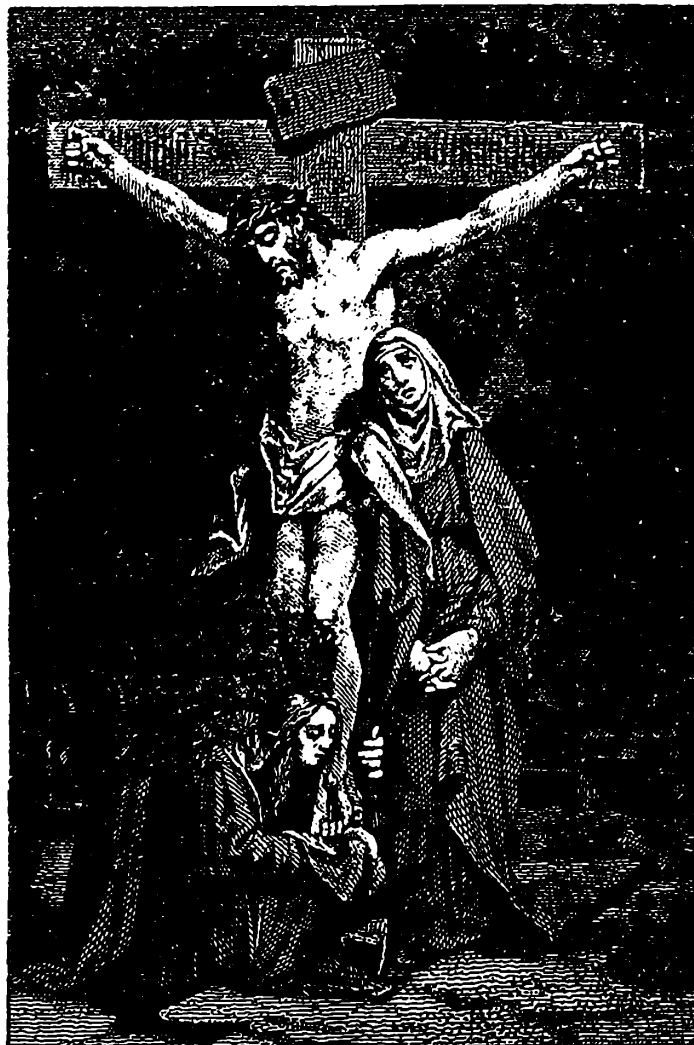
Modlitba k Marii Panně.

Ó přešťastná Panno a Matko Pána a Spasitele mého, Ježíše Krista, pohleď milosrdným okem svým na mne, jenž jsem nejsvětější tělo a krev Syna Tvého přijal, a pomoz mi se všemi anděly a svatými chváliti a velebiti toho, který tak veliké věci mně učinil. Ó přednes Synu svému díky a prosby mé a vypros mně všechny ctnosti a milosti, kterých mně třeba; vypros mi odpuštění všeho, čeho jsem se snad neopatrností, nedostatečností aneb nevědomky při sv. přijímání dopustil; vypros mi milosti, aby Ježíš Kristus neskončenými zásluhami svými a Tvými doplnil, čehož se mi nedostává, abych se zalíbil Bohu Otcí; a konečně vypros mně zvláště té milosti, bych v dobrém a ve ctnosti setrval až do skonání a pak v nebesích věčně chváliti mohl Pána a Boha svého v nejsvětější Trojici. Amen.

Svatí andělé, svatí patronové moji, všickni svatí a světice Boží a všickni tvorové chvalte, zvelebujte a díky vzdávejte se mnou Spasiteli mému a klanějte se Jemu v nejsvětější Svátosti oltářní nyní i vždycky až na věky věkův. Amen.

Modlitba před obrazem Ukřižovaného.

Ejhle, dobrý a přesladký Ježíši! před tváří Tvou padám na kolena a s největší vroucností duše své prosím a snažně žádám Tebe: vstěp mi do srdce živé city víry, naděje a lásky, jakož i pravou nadhříchů zkroutenost a nezlomnou vůli polepšiti se, ježto s vroucím pohnutím a hlubokým bolem

duše své o svatých pěti ranách Tvých rozjímám a v mysli rozvažuji, co již ústa Davidova o Tobě, dobrý Ježíši, věstila: Probodli ruce a nohy mé, spočítali všecky kosti mé. (Žalm 21, 17. 18.)

Klement VIII., Benedikt XIV., Pius VII., Lev XII. a Pius IX. (tento 31. července 1858) udělil plnomocné odpustky všem věřícím, kteří po sv. zpovědi a sv. přijímání tuto modlitbu zkrouteně a nábožně před kterýmkoliv obrazem ukřižovaného Ježíše Krista pořikají a na úmysl sv. Otce se pomodlí.

Modlitby za potřeby církve svaté

ku dosažení odpustků plnomocných.

1. Za církev svatou.

Božský Spasiteli, Ježíši Kriste! zachovej, povyšuj a spravuj svatou církev svou katolickou, jižto miloval jsi jako svou nevěstu láskou tak nevýslovnou, že i nejbolestnější smrt na kříži za ni jsi podstoupil. Rozšiř tuto církev po všem země oboru, aby v ní všichni národové dosáhli spásy. Žehnej papeži, její nejvyšší hlavě, a osvěcuji a posilňuji jej, aby úřad náměstka Tvého důstojně zastával. Propůjč i všem biskupům a kněžím božské milosti své, aby stáda svoje povždy na dobrou pastvu vodili, slovo Tvé horlivě hlásali a všemu lidu dobrým příkladem svítili. Veškerým údům církve svaté uděl ducha pravé zbožnosti, by jako věrní sluhové Tvoji na zemi Tě oslavovali a jednou u věčné blaženosti Tebe chválili a velebili na věky věkův.

2. Za vykořenění bludův a kacířství.

Smiluj se také, nejdobrotivější Pane Ježíši Kriste, nad ubohými bludaři a nevěrci, kteří duchem šalby svedeni jsouce samospasitelné katolické církve neuznávají, ačkoli jen tato církev, jakožto jediná církev pravá, po tolik století bez porušení se zachovala a podivuhodně se osvědčila. Nedopusť, by u nich na zmar přišla nesmírná cena Tvé svaté krve; obměkči zatvrzelé srdce jejich a přiveď je ku poznání jediné pravé víry. Chraň také všech věřících od škodlivých pochybností a ješitné domýšlivosti; zachovej v nich pokorného ducha po-

slušnosti k vrchnostem své svaté církve a uděluj jim potřebného světla a síly, aby se nedali svést křivými naukami synů tohoto světa.

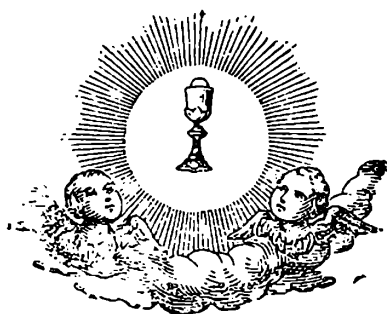
3. Za svornost' mezi knížaty křesťanskými.

Nejdobrotivější Spasiteli, Bože míru a lásky! uděl všem křesťanským králům a knížatům svornosti, moudrosti a mírumilovnosti, aby pěstovali, co Tobě ke cti a jich poddaným ku pravému jest blahu; oviň nás všecky zde na zemi páskou lásky a svornosti, bychom vedli život, jaký se Tobě líbí a jednou se všemi svatými ve kraji míru věčného Tebe ctili a velebili. Amen.

Otče náš Zdrávas Maria Sláva Otci

Z á v ě r k a.

Bože milosrdný! podle slabých sil svých vykonal jsem nyní vše, co k dosažení odpustků jest předepsáno; nuže dej z neskončené dobroty své, aby duše má (nebo duše N. N., která v očistci trpí) jich účastnou se stala, a čeho se kajicnosti mé snad nedostává, račiž doplniti nekonečnými zásluhami svého Syna, Ježíše Krista, přimluvou nejblahoslavenější Panny Marie a všech Svatých, abych příště hříšné poskvrny jsa prost Tobě věrně sloužil a v milosti Tvé až do konce vytrval. Amen.

Přijímání duchovní.

Pán Ježíš tak nás miluje, že z lásky k nám ustanovil nejsv. Svátost oltářní, v níž se nám podává za pokrm a nápoj, abychom požívající Jeho Těla a Krve, co nejtěsněji se spojili s Ním i Otcem i Duchem Svatým. Kdo Krista Ježíše vřele miluje, přál by si ovšem každodenně, a kdyby to církev dovolila, i častěji za den Jej v nejsv. Svátosti přijímati — vždyť veškerá naše křesťanská dokonalost záleží v tom, že věrou, naději a láskou s Bohem se spojujeme. Poněvadž však tak časté přijímání dovoleno není, pomáhá si katol. křesťan tím, že denně, ano častěji za den vzbuzuje aspoň touhu, Ježíše Krista, kdyby možno bylo, v nejsv. Svátosti oltářní přijati. Tato touha zve se přijímáním duchovním, které bychom měli konati co nejčastěji, poněvadž tímto přesnadným prostředkem lze nám získati veliký poklad milostí. Poskytují nám podobných milostí, jako přijímání skutečné: spojuje nás duchovním způsobem s Ježíšem, ruší náklonnost ke hříchu, sílí lásku k Bohu, ochraňuje od pokušení atd. Kdo by tedy rád Ježíše Krista ve Svátosti přijal, ale nemůže, ten vykonej aspoň přijímání duchovní. Duchovně přijímati lze velmi často, každé chvíle a na každém místě, zvláště však při mši svaté, při návštěvě nejsv. Svátosti, při modlitbě ranní a večerní, ano i za dne při práci. Má-li nám přijímání duchovní prospěti, musíme ovšem býti ve stavu milosti, právě jako bychom P. Ježíše skutečně přijímali — Máš-li kdy, věnuj duchovnímu přijímání delší dobu. Lituuj svých hříchův a vzbud' vroucí touhu, Ježíše Krista v nejsv. Svátosti přijati; pak si můžeš představit, jakoby ti kněz sv. hostii podával; potom vzbud' víru, naději a lásku, jako při skutečném přijímání, a konečně pros o milosti pro sebe i pro jiné. — Nemáš-li však pokdy, můžeš to učiniti zcela krátce. Není k tomu třeba dlouhých slov, nýbrž dostačí upřímná a srdečná žádost a touha, P. Ježíše přijati. Řekneš-li nebo pomyslíš-li na př. v srdci svém: „Ó můj Ježíši, kéž mohu Tělo Tvé přijati a s Tebou se spojit!“ již jsi vykonal duchovní přijímání.

Cvičba duchovního přijímání.

(Dle sv. Alfonsa z Liguori.)

Můj Ježíši! Věřím, že jsi přítomen v nejsvětější Svátosti oltářní. Miluji Tě nade všecko a žádám Tě přijati do srdce svého. Poněvadž Tě však nyní podstatně v nejsv. Svátosti přijati nemohu, přijď aspoň duchovním způsobem do srdce mého. Objímám Tě, těším a spojuji se s Tebou, Pane a Bože můj, jako

bys již do srdce mého byl zavítal. Nedej, abych kdy byl od Tebe odloučen.

Jiný způsob.

(Dle sv. Mechtildy.)

Ó nejsladší Ježíši! Jak srdečně rád bych nyní přistoupil ku stolu Tvému, kdybych toho byl hoden! Jak srdečně rád bych nyní přijal to přesladké tajemství Tvé lásky, kdybych jen směl! Poněvadž však té milosti nejsem hoden pro množství svých hříchů, stojím jak onen publikán ve chrámě jen zdaleka a prosím Tě z celého srdce jak ona žena kananejská, bys mi dopřál jen několik drobtů ze svaté hostiny své k občerstvení a posilnění ubohé duše mé, abych v milosti Tvé byl zachován, vše dobré pilněji konal a pokušením udatněji odporoval. Dopřej mi toho, ó nejlaskavější Ježíši, pro neskončenou lásku a milosrdenství své. Amen.

Viz, nejdobrotivější Spasiteli, opět stal jsem se vlažným a nepobožným; opět jsem churav a proto tím více potřebuji Tvé pomoci, neboť Ty jsi můj jediný lékař. Ó kéž bych Tebe, svého lékaře a svůj lék, svou potravu a svůj nápoj, mohl nyní v nejsv. Svátosti přijati! Smiluj se nade mnou! Rač mi dáti vřelou lásku a zbožnost; sprost' mne všech mých nemocí; uzdrav mne úplně, abych jen Tobě žil v dokonalé lásce. Amen.

Ó můj Ježíši, kterého nade všecko miluji, obětuji Tobě všechna hodná přijímání všech kněží a věřících; učin' mne všech těchto přijímání účastným a rač mi odplatiti touhu, že bych Tě rád nyní v nejsvětější Svátosti přijal. Amen.

Různé pobožnosti.

Trojí obětování zásluh Pána Ježíše nejsvětější Trojici.*)

1. Obětujeme nejsvětější Trojici zásluhy Ježíše Krista na poděkovanou za nejdražší krev, již vycedil v zahradě za nás; a pro Jeho zásluhy prosíme Velebnost Boží, by nám odpustil naše hříchy.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

2. Obětujeme nejsvětější Trojici zásluhy Ježíše Krista na poděkovanou za nejdražší smrt Jeho, již vytrpěl za nás na kříži; a pro zásluhy Jeho prosíme Velebnost Boží, aby nám odpustil tresty, jež jsme zasloužili hříchy svými.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

3. Obětujeme nejsvětější Trojici zásluhy Ježíše Krista na poděkovanou za Jeho nevýslovnou lásku, s kterou sestoupil s nebe na zemi, aby na se vzal tělo lidské a trpěl a zemřel za nás na kříži; a pro zásluhy Jeho prosíme Velebnost Boží, aby po smrti přivedl duše naše do věčné slávy.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

Odpustky 100 dní pokaždé získá, kdo tato tři obětování za šťastnou hodinku se pomodlí; plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den ku konci měsíce, kdo se je modlí každý den po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. Lev XII. 21. října 1823 a Pius IX. 18. června 1876.

Tři jiné modlitby.

1. Věčný Otče, obětuji Ti předrahou krev Ježíše Krista ve spojení s nejsvětější neposkvrněnou

*) Tyto a následující modlitby k P. Ježíši a Duchu Svatému hodí se zejména pro poutní místa, jež zasvěcena jsou nejsv. Trojici.

Pannou, se všemi svatými v nebesích a se všemi vyvolenými na zemi, na poděkování za milosti a přednosti, jimiž jsi Marii, jakožto svou nejposlušnější dceru, obohatil, obzvláště za její neposkvrněné Početí. Obětuji Ti též tuto drahou krev za obrácení ubohých hříšníků, za rozšíření a vyvýšení sv. církve, za zachránění a za blaho sv. Otce, papeže a na jeho úmysly. — Sláva Bohu atd.

2. Věčné, vtělené Slovo, obětuji Ti Tvou předrahou krev ve spojení s nejsvětější neposkvrněnou Pannou, se všemi svatými v nebesích a se všemi vyvolenými na zemi na poděkování za milosti a přednosti, jimiž jsi Marii, jakožto svou nej-laskavější Matku, obohatil, obzvláště za její neposkvrněné Početí. Obětuji Ti také tuto předrahou krev za obrácení ubohých hříšníků, za rozšíření a vyvýšení svaté církve, za zachování a za blaho svatého Otce, papeže a na jeho úmysly. — Sláva Bohu atd.

3. Věčný, Svatý Duchu, obětuji Ti předrahou krev Ježíše Krista ve spojení s nejsvětější neposkvrněnou Pannou, se všemi svatými v nebesích a se všemi vyvolenými na nebi na poděkování za milosti a přednosti, jimiž jsi Marii, svou nejvěrnější nevěstu, obohatil, obzvláště za její neposkvrněné Početí. Obětuji Ti také tuto drahou krev za obrácení ubohých hříšníků, za rozšíření a vyvýšení svaté církve, za zachránění a za blaho svatého Otce, papeže a na jeho úmysly. — Sláva Bohu atd.

Závěreční modlitba k nejbláh. Panně Marii.

Neposkvrněná Matko Boží, nejsvětější Panno Maria, pro lásku, kterou k Bohu lneš a pro vděčnost, kterou k Němu máš za všechny milosti a přednosti, jimiž jsi od Něho byla obohacena, obzvláště pak za výsadu neposkvrněného Početí, jediné Tobě udělenou, a pro nekonečné zásluhy Ježíše Krista, Tvého božského Syna a Pána mého, prosím a zapřísahám Tě, vyžádej mně dokonalé a vytrvalé pobožnosti k Tobě a úplné důvěry, že mocnou přímluvou Tvou obdržím všechny milosti, o které prosím. Jsa již nyní úplně jist, že je od Tvé mateřské dobroty obdržím, uctívám Tě s plesajícím a vděčným srdcem a opakuji pozdravení, jímž Tě archanděl Gabriel pozdravil: Zdrávas Maria atd.

300 dní odpustků za každé zkroušené a nábožné pomodlení této modlitby. — Plnomocné odpustky v jakýkoli den v měsíci pro ty, kdož se ji denně po celý měsíc modlí, svaté svátosti pokání, nejsv. Svátost oltářní přijme, nějaký kostel navštíví a zde na úmysl sv. Otce se pomodlí. Pius IX. dne 18. června 1854.

Koruna vzbuzení lásky k Bohu.

1. Bože můj, nejvyšší dobro, kéž bych Tě byl vždy miloval!

2. Bože můj, zlořečím oné době, ve které jsem Tě nemiloval.

3. Jak jsem mohl tak dlouho žíti a Tebe nemilovati?

4. A Ty, Bože můj, jak jsi mne mohl tak dlouho trpěti?

5. Děkuji Ti, Bože, za Tvou dlouhou shovívavost.

6. Od této chvíle chci Tě vždycky milovati.

7. Chci raději zemřít, než Tebe nemilovati.

8. Bože můj, vezmi mně život, kdybych Tě kdy nemiloval.

9. Milost, o kterou Tě prosím, jest, abych Tě miloval.

10. S láskou Tvou budu vždy šťasten.

Sláva Otci atd.

1. Bože můj, přeji si, abys ode všech byl milován.

2. Jak šťasten bych byl, kdybych krev svou proliti mohl, by Tě všichni milovali.

3. Zajisté slepý jest, kdo Tebe nemiluje.

4. Bože můj, osvět ho!

5. Tebe, ó nejvyšší dobro, nemilovati, jest největší a jediné neštěstí.

6. Ó Bože můj, nechci býti z počtu těch nešťastných zaslepených, kteří Tě nemilují.

7. Ty, Bože můj, jsi radost má a všechno mé dobro.

8. Chci býti Tvým na vždycky.

9. Kdo mne může odloučiti od svaté lásky Tvé?

10. Všechna stvoření milujte Boha mého!

Sláva Otci atd.

1. Bože můj, přál bych si tisíc srdcí, abych Tě miloval.

2. Kéž mám srdce všech lidí, abych Tě mohl milovati!

3. Chtěl bych, aby bylo více světů, by Tě všechny milovaly.

4. Šťasten, kdo by Tě mohl milovati srdcem všech možných tvorů.

5. Ty hoden jsi toho, ó Bože můj!

6. Srdce mé jest příliš ubohé a chladné
v lásce k Tobě.

7. Ó nešťastné chladnosti lidí, kteří Tebe, nejvyššího Boha, nemilují.

8. Ó politování hodné slepoty světáků, kteří neznají pravé lásky.

9. Blažení obyvatelé nebes, kteří ji znáte a milujete.

10. Ó blažené nutnosti, Boha milovati.

Sláva Otci atd.

1. Kdy budu hořeti láskou k Tobě, ó Bože můj?

2. O jaké to bude pro mne štěstí a jaká blaženost!

3. Protože však já Tebe milovati neumím, raduji se aspoň, že je tolik jiných lidí, kteří Tě zajisté z celého srdce milují.

4. Raduji se zvláště, že Tě milují všichni andělé a svatí v nebi.

5. Sjednociji ubohé srdce své se srdci jich všech.

6. Zvláště pak mám úmysl Tebe tak milovati, jak Tě milovali svatí, kteří láskou k Tobě nejvíce rozníceni byli.

7. A proto Tě chci milovati touže láskou, jako Tě milovala sv. Maří Magdalena, sv. Kateřina a sv. Terezie.

8. A tou láskou, kterou Tě miloval svatý Augustin, sv. Dominik, sv. František Xav., sv. Filip Nerejský a sv. Alois z Gonzagy.

9. Touže láskou, kterou Tě milovali svatí apoštolové a zvláště sv. Petr, sv. Pavel a miláček Tvůj sv. Jan.

10. Touže láskou, kterou Tě miloval veliký patriarcha sv. Josef.

Sláva Otci atd.

1. Ještě dále žádám Tě milovati onou láskou, kterou Tě nejsv. Panna Maria na zemi milovala.

2. Zvláště pak onou láskou, kterou Tě milovala, když ve svém panenském životě Tvého božského Syna počala, když Ho porodila, když Ho kojila a když Ho umíratí viděla.

3. I onou láskou, kterou Tě v nebesích miluje a vždy milovati bude.

4. Avšak ani to nedostačí, ó neskončeně dokonalý Bože, abych Tě miloval, jak toho zasluhuješ.

5. Proto bych Tě rád miloval, jako Tě milovalo božské Slovo, tělem učiněné.

6. Jak Tě miloval Syn Tvůj, když se narodil.

7. Jak Tě miloval, když umřel na kříži.

8. Jak Tě ustavičně miluje ve svatostáncích, v nichžto skryt přebývá.

9. Touže láskou, kterou Tě v nebesích miluje a na věky milovati bude.

10. Konečně žádám si milovati Tebe onou láskou, kterou sám sebe miluješ; protože však mi to není možno, učiň aspoň, Bože můj, dle milosrdenství svého, abych Tě miloval jak mohu a jak se Tobě líbí; a tak se staň! Amen.

Sláva Otci atd.

Modleme se! Bože, jenž jsi těm, kteří Tebe milují, nevystižitelné poklady připravil, vlij do srdcí našich cit lásky své: abychom ve všem a nade všecko Tě milujeme, Tvých zaslíbení, jež všecky žádosti převyšují, účastni se stali. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Odpustky: 1. 300 dní jednou za den. 2. Plnomocné odpustky v jeden libovolný den v roce těm, kteří často nebo aspoň desetkrát každého měsíce konají tuto pobožnost, když ze hříchů svých se vyzpovídají, Tělo Páně přijmou a po nějakou dobu na úmysl sv. Otce nábožně se pomodlí. (Pius VII. dne 11. srpna 1818.)

M o d l í t b a.

Račiž, ó Pane, smilováním svým pouta našich hříchů rozvázati, a na přímluvu blahoslavené Marie, vždy Panny, sv. Josefa a svatých apoštolů Tvých Petra a Pavla a svatých všech, nás služebníky své a všecky naše usedlosti svaté a neposkvrněné zachovati; rač všechny naše přátely a příbuzné, domácí a známé od hříchův očistiti a ctnostmi ozdobiti; popřej nám pokoje a zdraví; odvrát od nás všechny viditelné i neviditelné nepřátely; zapuď žádosti tělesné; uděl povětří zdravé; přátelům i nepřátelům našim propůjč lásku; Města svého ochraňuj; Papeže našeho N. zachovej, všechny duchovní i světské vrchnosti, jakož i veškeren lid křesťanský ode všeho protivenství opatruj. Požehnání Tvé vždycky se nad námi vznášej; a všem věrným zemřelým dej věčné odpočinutí. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Lev XII. udělil 9. července 1828. 50 dní odpustků po každé; 100 let a 100 kvadragen těm, kdo se ji modlí po všecky soboty v měsíci.

Modlitby k Pánu Ježíši.

Ó dobrý Ježíši: ó nejmilostivější Ježíši: ó nejsladší Ježíši: ó Ježíši Synu Marie Panny, plný milosrdenství a slitování: ó sladký Ježíši, podle velikého milosrdenství svého smiluj se nade mnou! Ó nejprívětivější Ježíši, prosím Tě pro onu drahocennou krev, již jsi za hříšníky proliti ráčil, abys smyl všechny nepravosti mé a shlédl na mne ubohého a nehodného, za odpuštění pokorně prosícího a toto svaté Jméno Ježíš vzývajícího.

Ó Jméno Ježíš, Jméno sladké: Jméno Ježíš, Jméno slastiplné: Jméno Ježíš, Jméno posilňující. Neboť co jest Ježíš než Spasitel? Proto, ó Ježíši, pro svaté Jméno Tvé buď mi Ježíšem a spas mne. Nedopusť, abych byl ztracen, jehož jsi z ničeho stvořil. Ó dobrý Ježíši, ať mne neztratí nepravost má, jehož učinila všemohoucí dobrota Tvá. Ó sladký Ježíši, poznej, co Tvého jest, a setři, co cizího jest. Ó nejdobrotivější Ježíši, smiluj se nade mnou, dokud čas jest slitování, abys mne nezatratil v čas soudu. Mrtví nebudou Tě chváliti, Pane Ježíši, aniž ti, kteří sestoupí do pekel. Ó nejmilejší Ježíši: ó přezádoucí Ježíši: ó nejtišší Ježíši: ó Ježíši, Ježíši, Ježíši, dej mi vejíti do počtu vyvolených svých! Ó Ježíši, spáso těch, již v Tebe věří, ó Ježíši, útěcho těch, již se k Tobě utíkají, ó Ježíši, Synu Marie Panny, vlej do mne milost, moudrost, lásku, čistotu a pokoru, abych Tě mohl dokonale milovati, Tebe chváliti, Tebe požívati, Tobě sloužiti a v Tobě se chlubit se všemi, kdož vzývají jméno Tvé, jež jest Ježíš. Amen.

Ó Ježíši, v Marii žijící, přijď a žij ve služebnících svých v duchu svatosti své, v plnosti síle své, v pravdě ctností svých, v dokonalosti cest svých, ve spojení tajemství svých, panuj všem nepřátelským mocnostem, v duchu svém ke slávě Otce. Amen.

100 dní odpustků jednou za den (Pius IX. 14. října 1859.)

Modlitba k P. Ježíši za šťastnou hodinu smrti.

Božský Ježíši, vtělený Synu Boží, jenž jsi pro naše spasení ve chlévě se naroditi, život v chudobě, strádání a bídě vésti a v bolestech umříti ráčil, rei, prosím Tebe, v hodině smrti mé božskému Otci svému: Otče, odpusť mu; rei milované Matce své: Hle, syn Tvůj; rei duši mé: Dnes se mnou budeš v ráji. Bože můj, Bože můj, neopouštěj mne v oné hodině! Žízním: ano, Bože můj, duše má žízni po Tobě, jenž jsi pramen vod živých. Život můj mizí jako stín; ještě malíčko a všecko bude skončeno. A proto, ó úctyhodný Spasiteli můj, od tohoto okamžení až na věky věků v ruce Tvé poroučím ducha svého. Pane Ježíši, přijmi duši mou. Amen.

300 dní odpustků pokaždé. (Pius IX. 10. června 1856.)

Modlitby před nejsv. Svátostí oltářní.

Ů Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Klaním se Tobě, ó věčný Otče, a díky Ti vzdávám za neskonalou lásku, s kterouž jsi ráčil svého jednorozeného Syna na svět seslati, aby mne vykoupil a za pokrm duše se mi odevzdal. Obětuji

Ti všecku chválu a díky, jež Ti vzdávají andělé a svatí v nebi a duše spravedlivé na zemi. Chválím Tě, miluji Tě a díky Ti vzdávám se všemi chválami, se vší láskou a všemi díky, kterými Tebe právě tento Syn Tvůj v nejsvětější Svátosti chválí, miluje a Tobě díky vzdává; a prosím Tě, učiň, aby Ho všichni poznali, milovali, ctili, díky Mu vzdávali a hodně Ho přijímali v této nejsvětější Svátosti.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí atd.

Klaním se Tobě, ó věčný Synu, a díky Ti vzdávám za neskonalou lásku, s kterou jsi pro mne se vtělil, v chlévě se narodil, v dílně jsi byl vychován a hlad a žízeň, zimu a horko, námahy a útrapy, opovržení, pronásledování, bičování, trním korunování a hřeby probodení a smrt na tvrdém dřevě kříže jsi vytrpěl. Vzdávám Ti díky s celou bojující a vítěznou církví za neskonalou lásku, s kterou jsi nejsv. Svátost za pokrm pro mou duši ustanovil. Klaním se Ti přítomnému ve všech proměněných hostiích na celém světě; a díky Ti vzdávám také za ty, kteří Tě neznají a Tobě neděkují. Přál bych si život svůj dáti za tím účelem, abys v této nejsvět. Svátosti lásky ode všech byl poznán, milován a ctěn, a bych zamezil všecku neuctivost a všecky svatokrádeže, jež se stále páchají. Miluji Tě, ó můj Ježíši, a přeji si Tebe milovati a Tebe přijati s láskou, čistotou a city Tvé nejsvětější Matky a s láskou a dokonalostí Tvého nejčistšího Srdce samého. Ó nejmilejší ženichu mé duše, přicházej ke mně ve Svátosti, způsob ony účinky, pro které k nám přicházíš, a dej, abych spíše zemřel, než abych Tě nehodně přijal.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí atd.

Klaním se Tobě, věčný Duchu Svatý, a díky Ti vzdávám za neskonalou lásku, s kterou jsi nevýslovné tajemství vtělení způsobil; a pro onu nesmírnou lásku, s kterou jsi učinil z nejčistší krve Panny Marie nejsvětější Tělo Ježíše Krista, jenž jest pokrmem mé duše v nejsvět. Svátosti, prosím Tě, osvět' rozum můj a očist' srdce mé a srdce všech lidí, abychom ono veliké dobrodiní lásky dobře poznali a nejsv. Svátost' hodně přijímali.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otci atd.

1. Svátosti té neskonalé číňme vroucně poklonu, ustup řádstvo zastaralé novému teď zákonu, síle smyslů nedozralé sejmi víra záclonu.

2. Otce, Syna po oboru ctěme vroucí útrobou, rozléhej se k nebes dvoru chvála slavnou způsobou; buď i Duch ctěn od svých tvorů, jenž pochází od obou.

Ů. Chléb s nebe dal jsi jim.

R. Všelickou rozkoš v sobě mající.

Modleme se! Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti památku umučení svého zanechatí ráčil: uděl, prosíme, abychom svatá tajemství Těla Tvého i Krve Tvé tak ctili, abychom ovoce vykoupení Tvého ustavičně v sobě znamenali. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. Plnomocné odpustky získají první čtvrtek každého měsíce všichni, kdož toho dne navštíví nejsvět Svátost' oltářní (ať vystavenou, ať ve svatostánku uzavřenou) a uvedenou modlitbu se pomodlí. Podmínky: zpověď, sv. přijímání a modlitba na obyčejný úmysl sv. Otce. 2. Odpustky 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dnů) na všechny ostatní čtvrtky v roce, když tuto modlitbu se pomodlíme a ostatní podmínky za 1. uvedené vykonáme. 3. 100 dní odpustků každého jiného dne v roce, když tuto modlitbu před nejsvětější Svátostí aspoň zkroušeně se pomodlíme. (Pius VI. 17. října 1796.)

Klanění se a odprošení před nejsvětější Svátostí oltářní.

1. Klaním se Tobě v nejhlubší pokoře, ó můj Ježíši, v nejsvětější Svátosti; uznávám Tě za pravého Boha a pravého člověka, a chci tímto klaněním nahraditi vlažnost tak mnohých a mnohých křesťanů, kteří kráčejíce vedle Tvých chrámů, ba i někdy před svatostánkem, v němž ráčíš přebývati, po všechen čas dychtivě touže spojití se se svými věřícími, ani Tě nepozdraví a svou lhostejností ukazují, že jim jako židům na poušti tato nebeská manna se zošklivila. A náhradou za tak hroznou vlažnost obětuji Ti nejdražší krev, kterou jsi prolil z rány své levé nohy, do níž v duchu se skrýváje, opakuji tisíckrát a tisíckrát:

Chválena budiž bez přestání
Nejsvětější Svátost oltářní.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Oci atd.

2. Klaním se Tobě v nejhlubší pokoře, ó můj Ježíši, vyznávám Tvou přítomnost v nejsvětější Svátosti oltářní a chci tímto klaněním nahraditi nevěčnost tak mnohých křesťanů, kteří vidouce Tě nésti k ubohým nemocným, abys jim byl posilou na veliké cestě do věčnosti, nechávají Tě bez průvodu a sotva Tě uznají za hodna, prokázati Tobě zevnější úctu. A náhradou za takovou chladnost obětuji Ti nejdražší krev, kterou jsi prolil z rány své pravé nohy, do níž v duchu se skrýváje, opakuji tisíckrát a tisíckrát:

Chválena budiž atd.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Oci atd.

3. Klaním se Tobě v nejhlubší pokoře, ó můj Ježíši, pravý chlebe života věčného, a chci tímto klaněním nahraditi tak mnohé rány, kterými Tvé Srdce každodenně raněno bývá zneuctěním chrámů, v nichž pod svátostnými způsoby přebývati ráčíš, abys od věřících byl uctíván a milován. A náhradou za toto zneuctění obětuji Ti nejdražší krev, kterou jsi prolil z rány své levé ruky, do níž v duchu se skrýváje opakuji tisíckrát a tisíckrát:

Chválena budiž atd.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci atd.

4. Klaním se Tobě v nejhlubší pokoře, ó můj Ježíši, živý chlebe, jenž jsi s nebe sestoupil, a chci tímto klaněním nahraditi všecka zneuctění, jichž se věřící Tvoji dopouštějí každodenně při mši sv., v níž z přehojné lásky své nekrvavým způsobem obnovuješ touž oběť, kterouž jsi na hoře Kalvarii za spásu naši dokonat. A náhradou za takovou nevděčnost obětuji Ti nejdražší krev, kterou jsi prolil z rány své pravé ruky, do níž v duchu se skrýváje spojuji hlas svůj s hlasy andělů, kteří Tebe s hlubokou pobožností obkličují, a volám s nimi:

Chválena budiž atd.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci atd.

5. Klaním se Tobě v nejhlubší pokoře, ó můj Ježíši, pravá oběti smírná za hříchy naše, a obětuji Ti toto klanění náhradou za svatokrádežné urážky, jichž se Ti dostává od tak mnohých křesťanů, kteří se opovažují k Tobě se blížiti a s těžkými hříchy Tebe do srdce přijímati. A náhradou za tak opovržení hodné svatokrádežné nepravosti obětuji Ti

poslední krůpěje Tvé předrahé krve, kterou jsi prolil z rány boku svého, v němž skryt jsa Tobě se klaním, Tě velebím a miluji, a opakuji se všemi dušemi, nejsvětější Svátost uctívajícími :

Chválena budiž atd.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otci atd.

1. Svátosti té neskonalé čiňme vroucně poklonu, ustup řádstvo zastaralé novému teď zákonu, síle smyslů nedozralé - sejmi víra záclonu.

2. Otce. Syna po oboru ctěme vroucí útrobou, rozléhej se k nebes dvoru chvála slavnou způsobou; buď i Duch ctěn od svých tvorů, - jenž pochází od obou.

Ů. Chléb s nebe dal jsi jim.

R. Všelickou rozkoš v sobě mající.

Modleme se! Bože, jenž jsi nám v přepodivné svátosti památku umučení svého zanechatí ráčil: uděl, prosíme, bychom svatá tajemství Těla Tvého i Krve Tvé tak ctili, abychom ovoce vykoupení Tvého ustavičně v sobě znamenali. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

300 dní odpustků pokaždé. (Pius VII. 26. srpna 1814.)

Modlitba k nejsvětější Svátosti oltářní a k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Ejhle, ó můj nejhlavnější Ježíši, kam jsi v nesmírné lásce své dospěl! Připravils mi svým tělem a svou předrahou krví božskou hostinu, abys se mi docela daroval. Kdo Tě povzbudil k tak převeliké lásce? Zajisté nikdo jiný, leč Tvé pře-

laskavé Srdce. Ó klanění nejhodnější Srdce mého Ježíše, nejžárnější ohnisko božské lásky, přijmi duši mou do svaté rány své, abych v této škole se naučil spláceti lásku tomu Bohu, jenž mně tak podivné důkazy lásky své dáti ráčil. Amen.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius VII. 9. února 1818.)

Litanie o nejsv. Svátosti oltářní.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Nejsvětější Svátosti oltářní,

Pravé a živé Tělo Pána našeho Ježíše Krista,

Chlebe živý, jenž s nebe sestoupil,

Chlebe požehnání,

Manno Nového Zákona,

Nejdražší pokrme duší,

Bezpečný léku od choroby hříchu,

Nevyvážitelná studnice milostí Božích,

Nejdrahocennější důkaze Kristovy lásky,

Nejsvětější památko umučení Páně,

Slastiplné tajemství víry,

Utěšené ovoce se stromu života,

Nejvyšší poklade věřících,

Posilo mdlých a slabých,

Občerstvení k nebi putujících,

Toužebná potravo nemocných a umírajících,

Nejsvětější oběti,

Smiluj se nad námi!

Ustavičná nekrvavá oběti Nového Zákona,
Nejmocnější oběti prosebná na vyžádání mi-
lostí Božích,

Nejslavnější oběti chvály na oslavu božskou,
Nejdokonalejší oběti díků za přijatá dobrodiní,
Nejvznešenější oběti smíření za živé i za
mrtvé,

Nejpevnější svazku pokoje a lásky mezi kře-
stany,

Předtucho blaženosti z patření,

Divuplný Emanueli, Bože s námi,

Neposkvrněný Beránku, ve svatostánku skrytý,

Slovo tělem učiněné, přebývající mezi námi,

Poklony nejhodnější předměte při službě Boží,

Nepřeberný prameni požehnání,

Rukojmí nesmrtelnosti a věčné slávy,

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!

Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého,

Od všelikého hříchu,

Od lehkovážného zneužívání nejsv. Svátosti,

Od neuctivého se chování před nejsv Svátostí,

Od nehodného přijímání nejsv. Svátosti,

Od pochybování u víře o nejsv. Svátosti,

Od pýchy a nevěry,

Od nečistoty těla i duše,

Od vlašnosti ve svaté víře Tvé,

Od ducha nekajicného,

Od náhlé a nenadálé smrti,

Od věčného zahynutí,

My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!

Abys nám odpustiti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás!

Smiluj se nad námi!

Vysvobod' nás, Pane!

Abys víru v nejsvětější Svátost v nás oživiti ráčil,	} Tě prosíme, uslyš nás!
Abys touhu po nejsv. Svátosti v nás roznítiti ráčil,	
Abys uctivost k nejsv. Svátosti v nás roz- hojnití ráčil,	
Abys duši naši k hodnému přijímání nejsv Svátosti posvětití ráčil,	
Abys ovoce z hodného přijímání nejsv. Svá- tosti na nás osvědčiti ráčil,	
Abys rouhače a nepřátely nejsv. Svátosti ku poznání přivéstí ráčil,	
Abys nás před odchodem na věčnost nejsv. Svátostí zaopatřiti ráčil,	
Abys nám blahého skonání a na soudu milosti uděliti ráčil,	
Abys nás k hodům nebeským připustiti ráčil,	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!	
Ž. Chléb s nebe udělil jsi nám, Pane!	
B. Všelickou rozkoš v sobě mající!	

Modleme se! Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti památku umučení svého zanechati ráčil, uděl, prosíme, bychom svatá tajemství Těla i Krve Tvé tak ctili, abychom ovoce vykoupení Tvého ustavičně v sobě znamenali. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Modlitby k trpícímu Spasiteli.

Pobožnost ke cti 5 svatých ran Krista Pána.

(Vzbuzení lítosti.) Když před Tebou, ó ukřižovaný, nejlaskavější Spasiteli duše mé, klečím, vytýká mně svědomí, že já Tě přibil rukou svou na kříž, kdykoli jsem se dopustil těžkého hříchu, urážíje Tě hroznou nevděčností. Bože můj, nejvyšší a nejdokonalejší dobro, jenž vši lásky mé jsi hoden, poněvadž jsi mně vždycky jen dobré prokazoval; já přebídný nemohu svých spáchaných skutků změnit, jak bych si přál, ale s nejhlubší bolestí jich nenávidím, protože jsem Tebe, neskončené dobro, urazil; kleče u nohou Tvých vynasnažím se aspoň s Tebou soustrast míti, Tobě děkovati, Tebe za odpuštění a polepšení života prositi, a srdcem i ústy volám takto:

K první ráně nohy levé.

Klaním se tobě, ó přesvatá ráno nohy levé! Ó můj Ježíši, lituji Tě pro ukrutnou bolest, kterou jsi vytrpěl: děkuji Ti za lásku, s kterou jsi, krváčeje pod trním mých hříchů, se namáhal, abys mne na cestě záhuby dostihl. Obětuji věčnému Otci bolest a lásku Tvého nejsvětějšího člověčenství na smířenou mých nepravostí, jež s upřímnou lítostí zavrhuji.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otci atd.

Svatá Matko, vroucně prosím,
Nechat bolest Páně nosím,
Mocně mně ji v duši vtlač.

K druhé ráně nohy pravé.

Klaním se tobě, ó přesvatá ráno nohy pravé!
Ó můj Ježíši, lituji Tě pro krutou bolest, kterou
jsi vytrpěl: děkuji Ti za lásku, která Tě pohnula,
abys snášeje smrtelné bolesti a prolévaje krev pro-
bodnouti se nechal za trest za má poblouzení a trestu-
hodné rozkoše, jež jsem bezuzdným chtíčům svým
povolil. Obětuji věčnému Otci bolest a lásku Tvého
nejsvětějšího člověčenství a prosím Ho za milost,
abych svých provinění horkými slzami oplakával
a setrval v dobrém, které jsem konati začal, a nikdy
již nepřestal božských příkázání poslušen býti.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otci atd.

Svatá Matko, vroucně prosím atd.

Ku třetí ráně ruky levé.

Klaním se tobě, ó přesvatá ráno ruky levé!
Ó můj Ježíši, lituji Tě pro ukrutnou bolest, kterou
jsi vytrpěl: děkuji Ti, že jsi s tak velikou láskou
ode mne odvrátiti ráčil tresty a věčné zatracení,
jež jsem za své hříchy zasloužil. Obětuji věčnému
Otci bolest a lásku Tvého nejsvětějšího člověčenství
a prosím Ho za milost, abych ostatního času života
svého užíval k tomu, bych hojné ovoce pokání při-
nesl a tím uraženou spravedlnost božskou odzbrojil.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otci atd.

Svatá Matko, vroucně prosím atd.

Ku čtvrté ráně ruky pravé.

Klaním se tobě, ó přesvatá ráno ruky pravé!
Ó můj Ježíši, lituji Tě pro ukrutnou bolest, kterou
jsi vytrpěl: děkuji Ti, že jsi mi s tak velikou

láskou ustavičně dobrodiní prokazoval, ačkoli jsem toho nikterak nebyl hoden. Obětuji věčnému Otci bolest a lásku Tvého nejsvětějšího člověčenství, aby změnil srdce i myšlení mé, abych všecky skutky své konal podle Jeho božské vůle.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci atd.

Svatá Matko, vroucně prosím atd.

K páté ráně svatého boku.

Klaním se tobě, ó přesvatá ráno boku! Ó můj Ježíši, lituji Tě pro ukrutnou trýzeň, kterou jsi vytrpěl: děkuji Ti za lásku, s kterou jsi dopustil, aby raněn byl bok Tvůj a srdce Tvé, jakož i za to, že poslední krůpěje krve a vody vycediti ráčil, abys přehojným učinil vykupení mé. Obětuji věčnému Otci všecku lásku a všechna utrpení Tvého nejsvětějšího člověčenství, aby duše má do tohoto nejlaskavějšího srdce, jež vždy ochotno a dychtívo jest i největší hříšníky přijati, konečně přece vešla a z něho nikdy již nevyšla.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci atd.

Svatá Matko, vroucně prosím atd.

Závěrečná modlitba k bolestné Matce Boží.

Nejsvětější Panno a Matko Boží Maria, mučenice lásky a bolesti, když jsi patřila na muky a utrpení Pána Ježíše! Tys napomáhala dobrodiní mého vykupení, když jsi pocítila bolest a zármutek bez míry a když jsi za oběť zápalnou a smírnou za hříchy mé přinesla věčnému Otci Jeho a svého Jednorozeného. Děkuji Ti za nesmírnou lásku,

s kterou jsi obětovala plod života svého, pravého člověka a spolu pravého Boha, bys mne hříšníka zachránila. Přednášej svou nikdy marnou prosbu Synu i Otci, abych svůj život trvale polepšil, nikdy již svého nejlaskavějšího Spasitele novými hříchy nekřížoval a v Jeho milosti až do smrti setrvaje věčného života dosáhl pro zásluhy Jeho hořkého utrpení a jeho smrti na kříži

3krát: Zdrávas Maria.

Modleme se. Pane Ježíši Kriste, který jsi v hodinu šestou pro spásu světa na dřevo kříže vstoupil a svou předrahou krev na odpuštění hříchů prolil: pokorně Tě prosíme, abys nám po smrti naší do brány nebes radostně vejíti popřál.

Prosíme Tě, ó Pane Ježíši Kriste! ať oroduje za nás nyní i v hodinu smrti naší u dobrotivosti Tvé blahoslavená Panna Maria, Matka Tvá, jejíž nejsvětější duši v hodinu utrpení Tvého meč bolestný pronikl. Skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem i Duchem Svatým žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. 100 dní jednou za den. 2. Plnomocné odpustky na den nalezení (3. května) a povýšení sv. kříže (14. září) pro ty, kdo tuto pobožnost nejméně 10krát v každém měsíci se modlí. Podmínky: Zpověď a sv. přijímání v řečené svátky. 3. 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dní) jednou za den pro ty, kdo tuto pobožnost od květné neděle až včetně do bílé soboty konají. 4. Plnomocné odpustky na slavný hod velikonoční pro ty, kdo tuto pobožnost od květné neděle až včetně do bílé soboty konají, ze hříchů svých se vyzpovídají a ke stolu Páně přistoupí. (Pius VII. 29. září 1807.)

Litanie o pěti ranách Ježíše Krista.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!

Ježíši, pro nepravosti naše raněný,

Ježíši, pro hříchy naše potřený,

Ježíši, za nás bičovaný,

Ježíši, za nás trním korunovaný,

Ježíši, na rukách i nohách proklaný,

Ježíši, kopím probodený,

Ježíši, jenž jsi nejsvětější krev svou za nás vycedil,

Ježíši, jehož ranami uzdraveni jsme,

Ježíši, jenž jsi ranami svými spásu nám zjednal,

Ježíši, jenž jsi ranami svými pramen života nám otevřel,

Ježíši, v Jehož ranách bezpečné útočiště máme,

Ježíši, jenž jsi svaté drahé rány své učeníkům ukazoval,

Ježíši, jenž jsi se svatými ranami svými na nebesa vstoupil,

Ježíši, jenž svaté drahé rány své Otci nebeskému ukazuješ,

Ježíši, jenž pro své svaté drahé rány u Otce nebeského za nás oroduješ,

Ježíši, Jehož svaté drahé rány stkvějí se jako hvězdy,

Smiluj se nad námi!

Ježíši, Jehož svaté drahé rány v den soudný dobrým k útěše, zlým pak k hrůze slou- žiti budou,	} Smiluj se nad námi!
Ježíši, pro svaté drahé rány,	
Milostiv nám buď! Odpusť nám, Pane!	
Milostiv nám buď! Uslyš nás, Pane!	
Ode všeho zlého, Od všelikého hříchu, Od opovážlivého spoléhání na milosrdenství Tvé, Od nedbanlivosti ve správě Boží, Od nehodného přijímání nejsv. Svátosti, Od malomyslnosti a netrpělivosti v soužení, Od reptání a rouhání, Od náhlé a nenadálé smrti, Od věčného zahynutí, Pro rány rukou svých, Pro rány nohou svých, Pro ránu boku svého,	} Vysvoboď nás, Pane!
My hříšníci,	
Abys nám odpustiti ráčil,	
Abychom pro Tvé svaté drahé rány od ne- duhů těla i duše ochráněni byli,	
Abychom své ruce a nohy Tvé službě za- svěcovali,	
Abychom veškery smysly své na uzdě drželi,	
Abychom srdcem čistým a tělem neposkvrně- ným Tobě sloužili,	
Abychom ve všelikém pokušení na rány Tvé vzpomínali,	
Abychom ve všelikém utrpení v ranách Tvých občerstvení nalézali,	

Abychom ran Tvých hříchem svým ne-	} Tě prosíme, uslyš nás!
obnovovali,	
Abychom nevýslovnou lásku Tvou vděčně	
uvažovali,	
Abychom v lásce Tvé živi byli,	}
Abychom jednou v milosti Tvé zemřeli,	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť	
nám, Pane!	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš	
nás, Pane!	
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se	
nad námi!	
Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!	

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Zbodali ruce a nohy mé.

Ř. Sčetli veškery kosti mé.

Ů. Jeden z vojáků kopím otevřel bok Jeho.

Ř. A hned vyšla krev a voda.

Modleme se! Bože, jenž jsi umučením jedno-
rozeného Syna svého a prolitím nejsvětější krve
z přebolestných pěti ran Jeho porušenou přirozenost
naši spasiti ráčil, račiž nám milosti své uděliti,
abychom přesvaté rány Jeho vroucně ctili na zemi,
a z nejdražší za nás vylité krve Jeho hojně užitku
měli na nebi. Pro téhož Ježíše Krista, Pána na-
šeho. Amen.

Nejmilostivější Ježíši, Ty jediný jsi spása,
život a vzkříšení naše. Proto Tebe prosíme, ne-
opouštěj nás v úzkostech a nesnázích našich, nybrž

pro utrpení nejsvětějšího Srdce svého a pro bolesti neposkvrněné Matky své přispěj služebníkům svým, jež jsi drahou krví vykoupil.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius IX. 6. října 1870.)

Pobožnost ke cti smrtelné úzkosti Pána našeho Ježíše Krista.

(Sedm slov Pána Ježíše na kříži.)

Ť. Bože, ku pomoci mé vzezři.

Ř. Pane, k spomožení mému pospěš.

Ť. Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému.

Ř. Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, až
na věky věkův Amen.

I. slovo.

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí:

Ť. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.

Ř. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně smrtelnou úzkost na kříži trpíš, abys utrpením svým dluh hříchů mých splatil, a svá ústa otvíráš, abys mně odpuštění u božské spravedlnosti získal: smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve smrtelných úzkostech se nacházejí, i nade mnou, když ono poslední okamžení pro mne nadejde, a propůjč nám pro zásluhy své předražené krve, již jsi za spásu naši prolil, tak živé bolesti nad hříchy našimi, abychom skrze tuto bolest vydechli ducha svého do klínu Tvého nekonečného milosrdenství.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám,
Tebe miluji a nade všechno lituji, že jsem Tě
hříchy svými urazil.

II. slovo.

Dnes ještě budeš se mnou v ráji.

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně
smrtelnou úzkost trpíš, a tak ochotně a velkomyslně
víru dobrého lotra, kterýž Tebe ve snížení Tvém
Synem Božím vyznává, odměňuješ a ráj jemu za-
jistuješ; smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve
smrtných úzkostech se nalézají, i nade mnou,
když onen poslední okamžik pro mne nadejde, a
vzbuď pro zásluhy předražené krve své v duchu
našem tak pevnou a stálou víru, aby při žádném
ponoukání nepřítel zlého neklesala, bychom i my
odměny rajské účastnými se stali.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám,
Tebe miluji a nade všechno lituji, že jsem Tě
hříchy svými urazil.

III. slovo.

Ejhle Matka Tvá, ejhle Syn Tvůj!

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně
smrtelnou úzkost na kříži trpíš, a na své vlastní
utrpení zapominaje nám na důkaz lásky své svou

vlastní Matku zanecháváš, abychom jejím prostřednictvím v největších potřebách svých s důvěrou k Tobě se utíkali: smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve smrtelných úzkostech se nacházejí, i nade mnou, když onen poslední okamžik pro mne nadejde, a vzbud' pro vnitřní muky své, Tobě tak drahé Matky, v srdci našem tak pevnou naději v neskonalé zásluhy předrahé krve své, abychom ušli věčnému zatracení, jehož jsme zasloužili hříchy svými.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe miluji a nade všechno lituji, že jsem Tě hříchy svými urazil.

IV. slovo.

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.

Ř. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně smrtelnou úzkost na kříži trpíš a v tolikerých mukách kromě tak velikých bolestí těla i nejkrutější sklíčenost ducha s nekonečnou trpělivostí snášíš, opuštěn jsa od věčného Otce svého: smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve smrtelných úzkostech se nacházejí, i nade mnou, když onen poslední okamžik pro mne nadejde, a uděl nám pro zásluhy své předrahé krve milosti, abychom s pravou trpělivostí všechny bolesti a úzkosti při své smrti snášeli, bychom své utrpení s Tvým spojujíce Tvého blahoslavenství v nebesích účastnými se stali.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám,
Tebe miluji a nade všecko lituji, že jsem Tě
hříchy svými urazil.

V. slovo.

Ž í z n í m.

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.
Ř. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně
smrtelnou úzkost na kříži trpíš, a nemaje dosti na
tolikeré potupě a tolikerých strastech ještě více bys
snášeti chtěl, jen aby všickni lidé byli vysvobozeni,
a tak dokazuješ, že Ti celé to moře Tvých utrpení
nestačí k uhasení žízně Tvého láskyplného srdce:
smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve smrtelných
úzkostech se nacházejí, i nade mnou, když onen
poslední okamžik pro mne nadejde, a rozněť pro
zásluhy své předražené krve v srdcích našich takový
oheň lásky, aby plálo touhou s Tebou na všechny
věky se spojit.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám,
Tebe miluji a nade všecko lituji, že jsem Tě
hříchy svými urazil.

VI. slovo.

D o k o n á n o j e s t.

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.
Ř. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně smrtelnou úzkost na kříži trpíš, a z této kazatelnice pravdy zvěstuješ, že jsi dokonil dílo spásy, jímž jsme z dítek hněvu a zavržení se stali dítkami Božími a dědici království nebeského: smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve smrtelných úzkostech se nacházejí, i nade mnou, když onen poslední okamžik pro mne nadejde, a pro zásluhy své předražené krve odtrhni nás docela od světa a od nás samých a uděl nám v hodině našeho smrtelného zápasu milosti, abychom oběť života svého s radostí přinesli na zadostučinění za hříchy naše.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe miluji a nade všechno lituji, že jsem Tě hříchy svými urazil.

VII. slovo.

Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého!

Ů. Klaníme se Tobě, Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Nejlaskavější Ježíši, který z lásky ke mně smrtelnou úzkost na kříži trpíš a k dokonání tak veliké oběti vůli věčného Otce se podrobuješ, ducha svého v ruce Jeho poroučeje, abys pak hlavu sklonil a umřel: smiluj se nade všemi věřícími, kteří ve smrtelných úzkostech se nacházejí, i nade mnou, když onen poslední okamžik pro mne nadejde, a uděl nám pro zásluhy své předražené krve v hodinu smrti naší dokonalé sjednocenosti se svou božskou vůlí, bychom hotovi byli buďto žiti neb

umřítí, jak se Tobě bude líbiti, a nic jiného si nepřátí a nežádáti, leč aby Tvá nejsvětější vůle dokonale na nás se vyplnila.

3krát: Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Bože můj, v Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe miluji a nade všechno lituji, že jsem Tě hříchy svými urazil.

Modlitba k bolestné Panně.

Nejsvětější, nejbolestnější Matko, pro preveliké muky, které jsi pod křížem pro tři hodiny smrtelné úzkosti Ježíše, Syna svého, přetrpěla, prosíme Tebe, račiž nám všem, jižto jsme dítky Tvých bolestí, v naší smrtelné úzkosti přispěti, bychom po smrti Tvým prostřednictvím z lože smrtelného do nebe přijíti a tam ve Tvé společnosti radovati se mohli.

3krát: Zdravas Maria.

Maria Matko milosti,
Matko milosrdenství,
Před duchem zlým nás ochraňuj
A v hodinu smrti při nás stůj.

Od náhlé a nenadálé smrti, vysvoboď nás, Pane!
Od úkladů ďábelských, vysvoboď nás, Pane!
Od věčné smrti, vysvoboď nás, Pane!

Modleme se! Ó Bože, jenž ku spáse pokolení lidského v nejbolestnější smrti Syna svého příklad a jistý prostředek jsi ustanovil: uděl, prosíme, bychom ve smrtelném zápasu našem účinku tak veliké lásky dosáhnouti a slávy téhož Spasitele účastni býti zasloužili. Pro téhož Krista, Pána našeho. Amen.

Ježíši, Maria, Josefe, vám poroučím srdce i duši svou !

Ježíši, Maria, Josefe, stůjte při mně v poslední hodince mé !

Ježíši, Maria, Josefe, s vámi ať duše má v pokoji na věčnost se ubírá. Amen.

300 dní odpustků pokaždé, kdykoli tuto pobožnost zkroušeně vykonáme. (Pius VII. 26. srpna 1814.)

Bože, jenž jsi pro vykoupení světa chtěl se naroditi, býti obřezán, od židů zavržen, od zrádce Jidáše políbením zrazen, provazy svázán, jako beránek nevinný na popravu veden, před obličej Annáše, Kaifáše, Piláta a Herodesa potupně postaven, od křivých svědkův obžalován, biči a potupou trýzněn, uplván, trním korunován, třtinou bit, ve tváři zastřen, ze šatů svlečen, hřeby na kříž přibit, k lotrům připočten, žlučí a octem napájen a kopím proboden: Ty, ó Pane, pro tyto své nejsvětější muky, jež já nehodný rozjímám, a pro svatý kříž a svatou smrt svou zachraň mne od muk pekelných a račiž mne přivésti tam, kam jsi přivedl lotra s Tebou ukřižovaného. Jenž s Otcem a Duchem Svatým žiješ a kraluješ Bůh po všecky věky věkův. Amen.

5krát „Otče náš“, 5krát „Zdravas Maria“, 5krát „Sláva Otci“ atd.

Odpustky: 1. 300 dní jednou za den, když se tato modlitba nábožně a zkroušeně koná. 2. Plnomocné odpustky každý měsíc jednou a to v jeden ze 3 posledních dnů, když se po celý měsíc modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius VII. 25. srpna 1820.)

Modlitba ku zbičovanému a k sloupu přivázanému Pánu Ježíši.

Božský Spasiteli můj, co se s Tebou stalo, když z lásky k duším ku sloupu nechal jsi se přivázati. Ach, jak doslovně vyplnilo se předpovědění prorokovo, že od hlavy k patě budeš jedna rána, budeš až k nepoznání zohyzděn! Jaké zahanbení, když s Tebe strhli šaty! Co muk jsi vytrpěl pod tíží ran bez počtu Ti zasazených! Jako proudem řinula se Tvá svatá krev z rozedraných žil!

Avšak nebičovala Tě tak nespravedlnost římského vladaře, ani ukrutnost vojáků, jako mé vlastní hříchy. Ó mrzká rozkoši, která Tě stála tolik bolesti! Ó té tvrdosti, která, ačkoli dobře věděla, že pro mne jsi byl mučen, přece ustavičně Tě urážela!

Než ode dneška již tak nebude. Věčnými svazky k Tobě připoután a spojen s Tebou u sloupu vynasnažím se, dokud budu dýchat, abych uražené spravedlnosti Tvé zadošť učinil.

Pro sloup, k němuž jsi byl přivázán, pro biče, jež Tvé nevinné tělo rozedraly, pro krev, kterou jsi tak hojně prolil, smiluj se, Pane, smiluj se nade mnou bídným! Vysvoboď mne ještě dnes z osidel pokušitele, chraň mne vždy před nimi, a když vyhnanství mé se ukončí, přijmi mne k sobě do nebe. Amen.

100 dní odpustků jednou za den. (Lev XIII. 15. květ. 1886.)

Koruna ke cti předražené krve Pána Ježíše.

Ů. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Pane, k spomožení mému pospěš.

Ů. Sláva Otci atd.

R. Jakož byla na počátku atd.

I. tajemství.

Ponejprv prolil náš nejlaskavější Spasitel krev svou osmého dne po svém narození, když podle zákona Mojžíšova byl obřezán. Rozvažujíce, že Ježíš se tomu podvolil, aby zadosť učinil božské spravedlnosti za naše prostopášnosti, vzbudme upřímnou lítost nad nimi a slibme, že budoucně pomocí Jeho mocné milosti čistotu těla i duše zachováme.

5krát: Otče náš a jednou Sláva Otci atd.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

II. tajemství.

Předrahou krev svou prolil Ježíš na hoře Olivetské v takové hojnosti, že země vůkol Něho zvlažena byla, a to předvídaje nevděčnost, s kterou lidé lásku jeho odměňovati budou. Proto tedy srdečně litujme, že jsme i my za nesčíslná dobrodiní Páně tak špatně se odměnili, a učinme předsevzetí, že chceme Jeho milosti a svatých vnuknutí lépe užívatí.

5krát: Otče náš a jednou Sláva Otci atd.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

III. tajemství.

Svou předrahou krev prolil Ježíš při ukrutném bičování svém, když z rozedrané kůže a z otevřených ran z celého těla potokem se řinula ona drahecenná krev, kterou On obětoval věčnému Otci za naši netrpělivost a choulostivost. A my bychom neměli krotiti hněvu a chtíčů svých? Ano, vynasnažme se, abychom budoucně byli trpělivější v proti-

venství, sebou opovrhovali a křivdy nám činěné v tichosti snášeli.

5krát: Otče náš a jednou Sláva Otci atd.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

IV. tajemství.

Předrahá krev Ježíšova tekla z Jeho nejsvětější hlavy, když byl trním korunován, aby trpěl za naši pýchu a za naše zlé myšlenky. A my bychom mohli i na dále libovati si ve své pýše a kochati se v nečistých obrazech a hříšných myšlenkách? Nikoliv. Mějme budoucně na mysli svou nicotu, svou bídu, svou křehkost a statečně odporujme všemu vnuknutí zlého ducha.

5krát: Otče náš a jednou Sláva Otci atd.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

V. tajemství.

Ó jak mnoho předrahé krve prolil náš nej-laskavější Ježíš na oné bolestné cestě, kterou konal na horu Kalvarii obtížen jsa těžkým dřevem kříže, skrápěje touto svou drahou krví ulice jerusalémské a všechna místa, kudy se ubíral. A to stalo se na zadostučinění za pohoršení a zlé příklady, jimiž Jeho tvorové jiné na cesty záhuby svádějí. Ach, kdo ví, zdali i my nepřináležíme do počtu těchto nešťastníků; kdo ví, jak mnohé náš zlý příklad do pekla přivedl. A my bychom tomu zlu nezabránili? Učínme tedy předsevzetí, že ku spáse duší budoucně

budeme přispívati, je napomínající, povzbuzující a jim příklad dobrých skutků dávající.

5krát: Otče náš a jednou Sláva Otci atd.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

VI. tajemství.

Svou předrahou krev prolil Spasitel hojněji při svém ukrutném ukřižování, když z rozedraných žil a ze zraněných údů rukou a nohou Jeho jako proud vyprýštil onen spasitelný balsám života věčného, aby jím za hříchy a nepravosti celého světa zadošť učinil. A našel by se člověk, jenž by ještě dále hřešil a takto obnovoval ukrutné ukřižování Syna Božího? Ach, oplakávejme hořce svých spáchaných poklesků, vzbudme ošklivost nad nimi u nohou zpovědníkových, napravme své mravy, začněme od této chvíle pravý křesťanský život a mějme bez přestání před očima, jak mnoho krve Spasitel za naši věčnou spásu proliti ráčil.

5krát: Otče náš a jednou Sláva Otci atd.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

VII. tajemství.

Konečně prolil Ježíš krev po své smrti, když mu kopím bok otevřen a Jeho milování nejhodnější Srdce probodeno bylo. Ano, spolu s krví vyšla tenkrát i voda na důkaz, že všechna krev byla vycezena, byvši prolita až do poslední krůpěje za naše spasení. Ó nekonečné dobroty Spasitele našeho! Kdož by Tě nemiloval? Kdož by se ne-

rozplýval láskou k Tobě, jenž jsi tolik učinil, abys nás vykoupil? Poněvadž se nám nedostává slov, chceme vyzvati všecky tvory na zemi, chceme vyzvati všecky anděly a Svaté na nebi, a zvláště svou drahou Matku Marii, aby Tvou předrahou krev chválili, velebili a blahoslavili. Ano, zdráva budiž krev Ježíšova nyní i vždycky a po všecky věky. Amen.

Zde modlí se jen 3krát Otče náš, aby naplněn byl počet 33, a jednou Sláva Otci.

Tebe tedy žádáme, pomoz služebníkům svým, které jsi drahou krví vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó předrahá krvi života věčného, ceno spásy celého světa, nápoji a lázni duší našich, jež ustavičně se zastáváš potřeb lidí před trůnem Nejvyššího! Klaním se Tobě s nejhlubší pokorou a rád bych, pokud mi možno, nahradil urážky a křivdy, které se Ti bez přestání od tvorů Tvých dějí, zvláště od těch, kteří se opovažují zlořečením Tě zneuctívati. A kdož by nevelebil této krve ceny nekonečné? Kdož by nebyl roznícen láskou k Ježíši, jenž ji prolil? Co by ze mne bylo, kdybych nebyl vykoupen touto božskou krví? Kdo ji vycedil ze žil Pána mého až do poslední krůpěje? Ach, byla to zajisté láska! Ó nesmírná lásko, která jsi nám dala tento balsám spásy! Ó neocenitelný balsáme, který jsi vyprýštil z pramene nesmírné lásky, učiň, aby všechna srdce a všecky jazyky Tě mohly chváliti, velebiti a díky Tobě vzdávati nyní i vždycky a po všecky věky. Amen.

Ť. Vykoupil jsi nás, ó Pane, v krvi své.

Ř. A učinil jsi nás Bohu našemu královstvím.

M o d l e m e s e.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi svého jedno-rozeného Syna Spasitelem světa ustanovil, a krví Jeho smířen býti chtěl: propůjč nám, prosíme, abychom cenu našeho spasení tak ctili a mocí její ode všeho zlého v tomto životě na zemi zachráněni byli, bychom z jejího ovoce ustavičně v nebi se radovali. Jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. 7 let a 7 kvadragen (7krát 40 dní) jednou za den, když se tato koruna nábožně a zkroušeně modlí. 2. Plno-mocné odpustky jednou za měsíc v jakýkoli den, když se každý den po celý měsíc modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba za církev sv. atd. 3. 300 dní jednou za den pro ty, kteří jen modlitbu „Ó předrahá krvi života věčného atd.“ se modlí. (Pius VII. 18. října 1815.)

Věčný Otče, obětujeme Ti krev, utrpení a smrt Ježíše Krista, bolesti nejbl. Panny Marie a svatého Josefa náhradou za naše hříchy na přispění věrným duším v očistci, za potřeby svaté matky církve a za obrácení hříšníků.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius IX. 30. dubna 1860.)

Korunka ke cti nejsv. Srdce Pána Ježíše.

Ť. Bože, ku pomoci mé vzezři.

Ř. Pane, k spomožení mému prospěš.

1. Ó můj nejlaskavější Ježíši! Když rozjímám o Tvém dobrotivém srdci a vidím je plné lásky a sladkosti ke hříšníkům, naplňuje se srdce mé radostí a nezvratnou důvěrou, že mne milostivě přijmeš.

Ach, jak mnoho hříchů jsem spáchal! Avšak nyní jich oplakávám a v ošklivosti je mám jako Petr a kající Magdalena, poněvadž jsem jimi urazil Tebe, nejvyšší dobré. Ó popřej i mně odpuštění všech hříchů mých! Ó kéž, o to Tě prosím pro Tvé nejsvětější Srdce, raději umru, než abych Tě zase urazil; žil bych však rád jediné proto, abych mohl Tvou lásku opětovati.

Otče náš a 5krát Sláva Otci atd.

Ó přesladké Srdce mého Ježíše, dej, bych Tě miloval víc a více!

2. Velebím, ó Ježíši, Tvé nejpokornější Srdce a děkuji Ti, že dávaje mi je za příklad nejen mocně mne vybízíš, abych Ho následoval, nýbrž i svým tolikerým pokořením mně cestu k tomu ukazuješ a urovnáváš. Ó jak jsem byl nemoudrým a nevděčným! Ó jak daleko jsem zabloudil! Odpušť mi! Pryč se vší pýchou! Chci Tebe od této chvíle s pokorným srdcem a pokořován následovati, abych našel pokoje a spásy. Posilni mne a budu Tvé nejsvětější Srdce věčně chváliti a velebiti.

Otče náš a 5krát Sláva Otci atd.

Ó přesladké Srdce mého Ježíše, dej, abych Tě miloval víc a více!

3. Podivuji se, ó můj Ježíši, Tvému nejtrpělivějšímu Srdci a děkuji Ti za tak mnohé podivuhodné příklady nepřemožitelné trpělivosti, jež jsi nám zanechal. Lituji, že mně tyto příklady až dosud marně vytýkaly mou neobyčejnou choulostivost, kteráž i nejmenší utrpení snášeti se zpěčuje.

Ach můj laskavý Ježíši, vlij do srdce mého horlivou a stálou lásku k protivenství, ke kříži, k sebe-mrtvení a k pokání, abych následuje Tě na horu Kalvarskou došel s Tebou radosti nebeské.

Otče náš a 5krát Sláva Otci atd.

Ó přesladké Srdce mého Ježíše, dej, abych Tě miloval víc a více!

4. Před Tvým nejmírnějším Srdcem, ó můj laskavý Ježíši, hrozím se svého Tvému tak nepodobného srdce. Jediným slovem, jediným posuňkem, jediným stínem nějakého odporu jsem rozčilen a běduji. Ach, odpusť mi výbuchy náruživosti a propůjč mi milosti, abych budoucně v každém protivenství Tvé stálé tichosti následoval a tak ustavičného svatého pokoje požíval.

Otče náš a 5krát Sláva Otci atd.

Ó přesladké Srdce mého Ježíše, dej, abych Tě miloval víc a více!

5. Budťež pěny chvály, ó Ježíši, Tvému velkomyslnému Srdci, jež nad smrtí a peklem zvítězilo a všech chval zasluhuje. Já však jsem více než kdy zahanben, vida srdce své tak malomyslné, že se bojí každé zpozdlé řeči a zastrašeno bývá bázní lidskou. Avšak od nynějška tak nebude. Prosím Tě vroucně, dej mi zmužilosti a síly, abych s Tebou bojoval a zvítězil na zemi a pak radostné vítězství s Tebou slavil na nebi.

Otče náš a 5krát Sláva Otci atd.

Ó přesladké Srdce mého Ježíše, dej, abych Tě miloval víc a více!

Obratme se k Marii, víc a více se jí zasvěcujíce, a důvěřujíce v její mateřské Srdce, rceme jí :

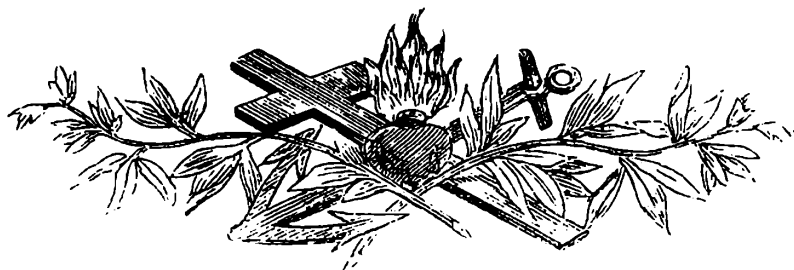
Prosím Tebe, ó vznešená Matko Boží a Matko má, Maria, pro veliké přednosti svého nejsladšího Srdce vyžádej mi pravé a stále pobožnosti k nej-světějšímu Srdci Ježíše, Syna svého, abych se všemi myšlenkami a city svými do tohoto Srdce ukryt všecky povinnosti své plnil a povždy, zvláště však tohoto dne, Ježíši ochotně a pilně sloužil.

Ť. Srdce Ježíšovo, hořící láskou k nám,

Ř. Rozněť srdce naše láskou k Tobě.

Oním ohněm, prosíme, Pane, Duch Svatý nás rozněť, ježž Pán náš, Ježíš Kristus, z hlubokosti Srdce svého poslal na zemi a chtěl, aby mocně se zapálil. Jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě téhož Ducha Svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. 300 dní pokaždé, kdykoliv tato pobožnost se koná. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den, koná-li se po celý měsíc aspoň jednou za den. Podmínky: Zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl svatého Otce. (Pius VII. 20. března 1815.)

Pobožnost křížové cesty.

Nejdobrotivější Ježíši! se srdcem pokorným padáme před Tvou božskou Velebností na kolena svá, prosíme Tvého svatého požehnání, bychom s prospěchem konati mohli tuto svatou křížovou cestu ke cti a chvále Tvého svatého utrpení, kterému jsi se na své nejbolestnější cestě podvoliti ráčil. Ty jsi z převelike lásky k nám ráčil jíti touto cestou a smrt kříže podstoupiti, poněvadž jsme Tebe, Boha a Pána svého, častokrát a přetěžce hříchy svými urazili. Nyní však již chceme Tě, lásko naše, milovati a proto z lásky k Tobě želíme a oplakáváme všech hříchů svých, poněvadž byly příčinou Tvého umučení a Tvé smrti. Račiž nám již prominouti a učiniti, bychom Tebe na této bolestné cestě pobožně a pokorně, pozorně a kajicně provázeli. Žádáme také získati ony svaté odpustky, kterých církev svatá tuto pobožnost konajícím udělila a uděluje, abychom Tebe, Spasitele svého, oslavili, duše v očištění občerstvili a dobré úmysly v srdci vzbuzovali, věrně je plnili a za své hříchy zadosť činili; jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem a Duchem Svatým Bůh na věky věkův. Amen.

Zastavení první.

(Nápěv jako: „Již jsem dost pracoval“.)

Má duše, zastav se na pouti křížové, ten obraz k lítosti - a k žalu tebe zve: Hle, Kristus Pán se chystá trpěti, chtě duši nešťastné na pomoc přispěti.

Ť. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

Ř. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Nejdobrotivější Pane Ježíši, jenž jsi z lásky ke mně jako nějaký zločinec v žaláři trpěti, řetězy sepjat, trnám korunován, biči mrskán býti a zároveň soudu nejvyš nespravedlivému poddati se neodpíral, poníženě Tebe žádám, abys smazati ráčil rozsudek věčné smrti, který jsem za své mnohé a přetěžké hříchy zasloužil, abych dobrotou Tvou v poslední hodinu svého života hodným učiněn byl slyšeti od Tebe milostivý výrok: Pojď, požehnaná duše má, neb já jsem krví svou shladil a smazal všechny tvé viny. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otcí atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení druhé.

Hle Pilát vydává již Krista na smrt zlou; ruce si umývá, chtě smýti vinu svou. Již kladou kříž na Páně ramena, jež pro nás hříšníky všechna jsou zraněna.

Ť. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

Ř. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejvyšší králi nebes, jenž jsi vůli svých nepřátel se odevzdati a těžké břímě kříže z lásky ke mně dobrovolně na ramena svá vzíti ráčil, uděl

mi milosti, abych dokonale a úplně vůli svou odevzdal Tvé božské vůli, také kříž svůj, ježž jsem svými hříchy si zasloužil, kajicně nesl a Tebe s křížem svým ochotně následoval. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení třetí.

Spasitel ztýraný pod kříže břemenem jak slábne, vrávorá, až padá na tu zem. Hle Kristus Pán tu v prach jest ponížen, bys hříšný člověče z hříchů byl pozdvižen.

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

O můj nejlaskavější Spasiteli a Vykupiteli, Ježž těžké břímě kříže zcela unavilo a na zemi povalilo, poníženě žádám od dobroty Tvé, rač mně uštědřiti milosti, bych tíži hříchů svých náležitě poznati a trpkosti jejich citelně okusiti mohl. Učiň také, ó Ježíši můj, abych dle příkladu Tvého pro spásu svou všeliký kříž jakéhokoli protivenství, který na mne ještě složíš, milerád nesl. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení čtvrté.

Jak smutné shledání Marii nastává, když Syna milého pod křížem potkává; to pro vinu jen moji velikou tak kruté bolesti trpí Syn s Matkou svou.

Ů Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Prosím Tebe, ó nejdobrotivější Ježíši, poděl mne aspoň nejmenší částkou té bolesti, které na tomto místě Tvá nejbolestnější Matka okusila, abych i jejích úzkostí hodně oplakati mohl. Učiň, ó nejsladší Ježíši, aby duše má ve všech úzkostech, zvláště pak v poslední hodině života Tebou se těšila a Tebe jako milosrdného soudce v nebi spatřila. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.
Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení páté.

Když kati viděli jak Ježíš poklesá na slabých ramenou kříž sotva unesa, na Šimona tu kladou jeho tíž, by nésti pomohl Pánu ten těžký kříž.

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejmilejší Ježíši, jenž jsi ze své ke mně plápolající lásky přetěžký kříž na horu Kalvarii nésti ráčil a žádostiv byl, abych i já se Šimonem Cyrénským jej nésti Tobě pomáhal, Tebe pokorně žádám, račiž posilnití vůli mou, abych po všechen čas ochotným byl z lásky k Tobě a pro Tebe bliž-

nímu svému v potřebách tělesných i duchovních pomáhati, raditi a jej těšiti. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení šesté.

Zbožná Veronika když Pána uzřela, jak
ráda pot a krev by z něho utřela! Šat Ježíši
svůj bílý podává a za to na šátku jeho
tvář shledává.

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a
dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejmilejší ženichu duše mé, jenž jsi svou
plápolající lásku obrazem svého svatého obličeje
osvědčiti a jím Veroniku odměniti ráčil, Tebe po-
korně prosíme, račiž obraz ten vtisknouti v srdce mé,
abych na Tebe na každém místě myslil, obraz
Tvůj v duši své v čistotě choval a po celý život
ničeho více nežádal, než ustavičně v lásce u Tebe
býti. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení sedmé.

Blíž brány zmučený Pán klesá poznova;
však znova klade naň kříž ruka katova. Na
Golgotu se s křížem ubírá; hle, takto Kristus
Pán nebe nám otvírá!

Ů Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó můj nejsvětější Vykupiteli, jenž jsi mdlobou svého zraněného těla již podruhé na zemi upadl, Tebe pokorně žádám, račiž mysl mou osvítiti, abych ďábelské pýchy, kteráž mých hříšných pádů hlavním jest kořenem, srdečně želel, z hříchů svých povstal, na cestu pokání nastoupil, zlé náklonnosti krotil, příkladem lidí porušených zkázy nevzal a úklady zlého ducha statečně přemohl. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení osmé.

Pán Ježíš přetěžko na horu vstupuje, až zástup dobrých žen jej s pláčem lituje. Ó neplačte nad mnou, jsem bez viny, však plačte raději - nad svými nad syny.

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejzarmoucenější Ježíši, jak prevelikou láskou vzplanulo Tvé nejsvětější Srdce, když v nevýslovných jsa bolestech sebe zapomínáš a potěchy mé pamatuješ! Až dosud jsem dosti často plakal, stala-li se mně buď křivda nebo škoda, neb urážka, ale málo kdy kormoutilo se srdce mé, že jsem hříchy svými ztratil milost Tvou. Vyveď tedy, Spasiteli milý,

z očí mých hojný proud slz Magdaleniných a Petrových, aby slzy mé se osušily svatým rozhrěšením kněze církve, jenž koná milostný soud nad duší mou na místě Tvém. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otcí atd.
Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení deváté.

Ó země rozkvil se, ó plačte nebesa, Pán Ježíš po třetí pod křížem poklesá! Jak pýchu mou tím pádem pokořil, vždyť k zemi upadá, abych se hříchů zbýl.

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejmilosrdnější Ježíši, jenž trojím pádem svým dosti činíš za mou nestálost a přísně káráš mou vrtkavost, hle, činím již pevné předsevzetí nevrátiti se již nikdy do starých hříchů svých, ani pomluvy a na cti utrhaní, ani pýchy a závisti, ani hněvu a lenosti: pročez prosím, ať mne vede mocná ruka Tvá na cestě pokání, bych moudrou kázní Tvé svaté církve došel milosti setrvati v dobrém. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otcí atd.
Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení desáté.

Již došel Golgoty můj Ježíš ztýraný a vroucně modlil se za svoje katany, když surově šat s těla trhají, že všechny rány se znova rozvírají! —

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

Ř. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Můj Pane, Ježíši Kriste, jenž na tomto místě jsi byl se šatů, svlečen, octem a žlučí napojen, ráčíš trpěti tuto hanu a muku pro moji marnost a nádheru, moji nestřídmost a nečistotu. Sprostiž mne, Pane, těchto nepravostí a učiň, aby od nynějška hříšné rozkoše a veselosti světské byly trpkými duši mé tak, abych ochoten byl každé chvíle a hodiny zrak a jazyk svůj na uzdě míti, darů Tvých mírně požívat, posty církevní zachovávat, tělesnou bujnost krotiti a takto hořkosti Tvých svatých muk s Tebou okoušeti. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení jedenácté.

Ó láske Kristova, kdož tebe pochopí, - již leží na kříži Pán mezi pochopy; ti vrážejí - hřeb do noh, do rukou, On tiše trpí však s nevýslovnou mukou.

Ů. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

Ř. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejbolestnější Pane můj, jenž jsi z nesmírné lásky ke mně hříšnému chtěl na kříži rozepjat a hřeby přibit býti, abys dosti činil za hříchy mé, kterých se dopustila má noha k službám Božím

váhavá, má ruka cizího statku žádostivá a mé srdce často hněvem a mstivostí naplněné: račiž mne, snažně Tebe prosím, těchto nepravostí očistiti, na službách Božích horlivým učiniti a ctnost skromnosti do srdce vlíti, abych přestával na tom, čeho mi uštědřuje dobrota Tvá. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.
Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení dvanácté.

Viz Pána na kříži jak v mukách umírá!
Již hlavu naklonil, již oči zavírá. Toť Boží
Syn se za tě vydává, za lidstva zločiny na
kříži skonává.

Ů Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a
dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Ó nejzarmoucenější Ježíši, nyní již vím, že
hříchy mé byly katany Tvými; pročez lituji jich
celým srdcem svým a vyznávám, že křesťanskou
jest povinností dle příkladu Tvého nepřátelům od-
pouštětí a za ně se modliti, dle příkazu Tvého
Marii Pannu, Janu doporučenou, jako matku ctíti,
dle milostivého soudu Tvého nad lotrem kajícím
vyřčeného v milosrdenství Tvé doufati. Nyní již
cítím, že opuštěn jsa od nebeského Otce po spáse
duše mé žízniš; pročez žízni duše má po Tobě,
v nejsvětější Svátosti skrytém Bohu, neboť vidím,
že ruce Tvé rozpjaté čekají na mne a Srdce Tvé

zbodané miluje mne. Ó rač v hodince smrti říci i mé duši: „Dnes budeš se mnou v ráji.“ Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení třinácté.

Když sňali se kříže pak tělo Páně ctné,
na klín je vložili Matičce bolestné. Meč bolesti
jí srdce proniká: tak Matka Kristova trpí
za hříšníka.

Ů Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a
dobrořečíme Tobě.

Ř. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Klaním se Tobě, ó můj předrahý Ježíši a Vykupiteli, který nyní na mateřském klíně odpočíváš, a žádám úpěnlivě lásky Tvé, kterou jsi nás miloval, bys mně popřál milovati Tebe, chlebe věčného života, v nejsvětější Svátosti oltářní vždy hodně a kajicně přijímati, srdcem pokorným Tebe vroucně objímati a na Tobě základ věčné slávy míti.

Ó věrná Matko Páně, studnice mateřské lásky, která jsi se na hoře Kalvarii stala královnou mučeníků, sděl se mnou aspoň částku svého hoře, bych s Tebou kvílel a dle příkladu Tvého všecky zármutky své Bohu a Jeho svaté vůli odevzdával. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Zastavení čtrnácté.

Vše už jest skonáno, Josef a Nikodem již tělo Kristovo ve chladnou kryjí zem. Kdo spočítá ty slzy přehojné, jež Matka prolévá za plémě odbojné.

Ž. Klaníme se Tobě, ó Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.

R. Neb svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

M o d l i t b a.

Nejdobrotivější Pane, jenž jsi z nezměrné lásky ke mně a převeliké dobroty své cestu tak bolestnou vykonati ráčil, ctím Tvé nejsvětější Tělo, které pro mne umřelo a pohřbeno bylo; rač mně pro muky, které jsi strpěl, popřáti milosti, abych budoucně utrpení Tvé rád rozjímal, s Tebou vždy útrpnost měl, hříchů svých želel a všecka přikázání Tvá věrně plnil. A když den života se nachýlí a hodina mého odchodu z tohoto života se přiblíží, nezbaň mne poslední a největší milosti svatými svátostmi opatřenu býti a v Tvůj milostivý soud nade mnou doufati. Račiž hrobě tělu mému spánek spravedlivých dáti a po vzkříšení k vyvoleným svým mne připočísti. Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

M o d l i t b a.

Vzezři, prosíme, Pane, na čeleď svou, za kterou Pán náš, Ježíš Kristus, neváhal v ruce nepřátel se vydati a muky kříže podstoupiti. Jenž s Tebou živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

Modlitba k sedmibolestné Panně Marii.

Ů. Ve vší úzkosti a ve všem soužení.

R. Přispěj nám, nejblahoslavenější Panno Maria.

Prosíme Tě, ó Pane Ježíši Kriste, nechť se za nás u Tvé dobroty přimlouvá nyní i v hodinu smrti naší blahoslavená Panna Maria, Matka Tvá, jejížto nejsvětější duši v hodinu smrti Tvé meč bolesti pronikl. Skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem i Duchem Svatým živ jsi a kraluješ po všecky věky věkův. Amen.

Závěrka před nejsv. Svátostí oltářní.

Buď sláva Ježíši ve drahé svátosti, v níž s námi přebývá s veškerou milostí. Též Marii chvála buď vzdávána ke cti trojjednoho - nebes země Pána.

Ů. Chléb s nebe dal jsi jim.

R. Všelickou rozkoš v sobě mající.

Modleme se! Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti památku umučení svého zanechatí ráčil: uděl, prosíme, abychom svatá tajemství Těla Tvého i Krve Tvé tak ctili, abychom ovoce vykoupení Tvého ustavičně v sobě znamenali. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův Amen.

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci atd.

Smiluj se nad námi, ó Pane! Smiluj se nad námi!

Chválena budiž bez přestání nejsvětější Svátost oltářní a blahoslaveno budiž svaté a neposkvrněné početí nejblahoslavenější Panny Marie, Matky Boží.

Může se přidati:

Za duše v očistci.

Od - po - čiň - te v po - ko - ji po bo - ji

věr - né du - šič - ky, věč - né slá - vy

vy - vo - le - né dě - dič - ky, dě - dič - ky.

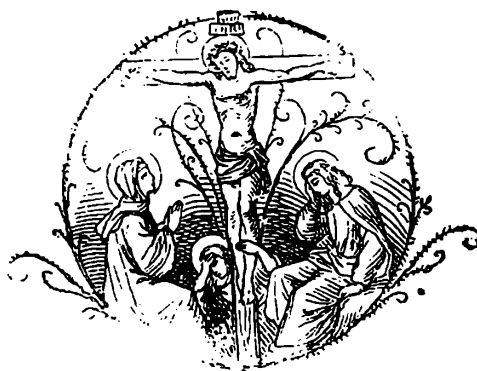
Na pří - mlu vu Božské Matky odpusť jim jich
Na du - šič - ky vzpo - mí - nej - me, z o - čist - ce jim

ne - do - plat - ky; Kri - ste pro svou dra - hou krev,
po - má - hej - me; bu - dou na nás vzpo - mí - nať;

od - lož jim svůj pří - sný hněv, pří - sný hněv.
až my bu - dem u - mí - rať, u - mí - rať.

Modlitby ke cti Ducha Svatého.

Chvalozpěv: „Veni Creator Spiritus.“

Přijď k nám Duchu, Stvořiteli, navštiv
srdce Těšiteli, vylej s hůry po oboru milost
v nitro svých tvorů.

Těšitelem právě sloveš, Otcovým se darem
zoveš; zdroj jsi živý, láska, plamen, posvěcení
ducha pramen.

Sedm darů máš v své moci, prstem jsi Ty
Bohu Otci slíben pro ta srdce pustá, řečí
plníš lidská ústa.

Rozžehni v nás světlo svoje, vlej nám
v nádra lásky zdroje, a posilni v každou dobu
pomocí svou těla mdlobu.

Zažehň vraha od nás v dáli, uštěďruj nám
pokoj stálý, - bychom z Tvého doprovodu pominuli
duše škodu

Dej znát Otce Hospodina, dej nám znáti
Jeho Syna, dej nám věřit z celé síly v Tebe
Ducha každou chvíli.

Buď čest s Otcem Synu Slovu, jenžto povstal
slavně z rovu Svatému též Duchu sláva ať se
po vše věky vzdává. Amen.

Chvalozpěv: „Veni Sancte Spiritus.“

Přijď ó Duchu přesvatý, pošli pramen bohatý,
světla Svého s výsosti! Přijdiž Otče ubohých,
dárce darů přemnohých, přijdi srdce světlosti! —

Božský Utěšiteli, sladký duše příteli, posilo
Ty v slabosti, odpočinku v lopotě, libý chlade
v horkotě, sladká těcho v žalosti! —

Ó ty světlo blažící, dejž ať v duši věřící
záře Tvá se rozhostí! Kam Tvá milost nevniká,
lichá jest ctnost všeliká, - nikdo vin se nesproští.

Umej co v kal upadlo, ovlaž co jest uvadlo,
zhoj co hyne bolestí; naprav co jest vadného, -
ohřej co jest chladného, veď co bloudí na scestí.

Skýtej nám, svým věřícím, důvěru v Tě
majícím sedmero svých milostí; zásluhu dej ve
ctnotě, blahý konec v životě, dopřej věčné ra-
dosti. Amen.

Odpustky: 1. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libo-
volný den získají, kdož denně jednou nebo vícekrátě zkroušeně
a nábožně chvalozpěv „Veni Creator Spiritus“ („Přiď k nám
Duchu, Stvořiteli“) nebo „Veni Sancte Spiritus“ („Přiď
k nám Duchu přesvatý“) se modlí. Podmínky: Zpověď, sv. při-
jímání a modlitba na obyčejný úmysl. 2. 300 dní, když v ne-
děli svatodušní neb v oktávě slavnosti svatodušní ten neb onen
chvalozpěv nábožně a zkroušeně říkáme. 3. 100 dní pokaždé
v ostatní dny celého roku, modlíme-li se ten aneb onen chvalo-
zpěv, jak svrchu naznačeno. (Pius VI. 26. května 1796.)

Pobožné vzdechy k Duchu Sv. za vyprošení sedmi darů jeho.

Přiďiž, Duše Svatý,
Sešliž s nebes výše
Dary své milosti!

1. Přiďiž Duše moudrosti! nauč srdce mé
pokladů nebeských si vážit, je milovati a nade vše
pozemské dobro pokládati. Ukaž i cestu a způsob,
jak bych jich dosáhl a na věky zachoval. Amen.
— Otče náš atd.

2. Přijdiž Duše rozumu ! osvět' mysl mou, abych tajemství víry náležitě poslouchal a věrně zachovával. Dej mi osvětlením Tvým pravdu poznávati a skutkem dokazovati. Amen. — Otče náš atd.

3. Přijdiž Duše rady ! Přispěj mi při všech pracích vezdejšího nestálého života, před zlou radou mne ochraňuj, k dobrému duši mou nakloňuj, od zlého odvracuj, a na pravé cestě k spasení věčnému mne řídití račiž. Amen. — Otče náš atd.

4. Přijdiž Duše síly ! Dej síly srdci mému ve všem zármutku a protivenství, ve všelikém boji proti zlému v čas malomyslnosti a pokušení, aby hřích mne nepřemohl a od Tebe nikdy neodloučil. Amen. — Otče náš atd.

5. Přijdiž Duše umění ! Učiň, abych pomíjející statky tohoto světa a jejich marnost poznával, jimi opovrhoval, jich nejínek nežli jediné ku Tvé cti a ku spasení duše své a bližního používatí uměl. Amen. — Otče náš atd.

6. Přijdiž Duše pobožnosti ! Povzbuď srdce mé k pravé pobožnosti a k svaté lásce Boží, abych ve všem modlení a ctnosti jen Boha hledal a v pravém milování nalezl. Amen. — Otče náš atd.

7. Přijdiž Duše bázně Boží ! Pronikni srdce mé spasitelnou bázni svou, abych Tebe, nejsvětějšího Pána a Boha svého, vždy před očima a na paměti měl, tak, abych se všeho i nejmenšího zlého, které by se Tvé božské velebnosti nelíbilo, pilně varoval. Amen. — Otče náš atd.

Modlitby k Panně Marii.

Odpustkové modlitby k Panně Marii na každý den v týdni.

V neděli.

Ejhle, padám k nohám Tvým, ó Matko Boží, já bídny hříšník, jenž u Tebe útočiště své hledá a v Tebe svou důvěru skládá. Nejsem hoden, abys na mne pohlédla; avšak vím, že velice toužíš hříšníkům přispěti, vidouc, že Syn Tvůj umřel, aby je spasil. Ó Matko milosrdenství, pohleď na bídu mou a smiluj se nade mnou! Slyším Tě ode všech jmenovati útočištěm hříšníků, nadějí zoufajících, pomocí opuštěných: jsi tedy i mým útočištěm, mou nadějí, mou pomocí. Na Tobě jest, abys mne přimluvou svou zachránila. Pomoz mi pro lásku Ježíše Krista, podej ruky ubohému, jenž klesl a jenž se Tobě doporučí. Víím, že jest potěšením Tvým pomáhati hříšníkovi, kdykoli můžeš: pomoz mi tedy nyní, poněvadž mně pomoci můžeš. Hříchy svými ztratil jsem milost Boží a duši svou. Ale nyní odevzdávám se v ruce Tvé; rci mně, co mám činiti, abych milosti Pána svého opět dosáhl, a já to bez prodlení učiním. On mne posílá k Tobě, abys Ty mně ku pomoci přispěla. On chce, abych k milosrdenství Tvému se utíkal, aby nejen zásluhy Syna Tvého, nýbrž i orodování Tvé mně pomohly ku spáse. K Tobě se tedy utíkám. Pros Ježíše za mne. Ukaž na mně velikost dobrodiní, kteráž prokazuješ doufajícím v Tebe. Tak doufám, tak se staň.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za potupy, jimiž urážena bývá.

V pondělí.

Ó nejsvětější Panno a Královno nebes, Maria, Tobě já, jenž dosavad jsem byl otrokem nepřitele zlého, chci nyní na vždy sloužiti, a obětuji se Tobě, abych Tě ctil a Tobě sloužil po celý čas života svého. Přijmi mne tedy za služebníka svého a nezapuzuj mne, jak bych zasluhoval.

Ó Matko má, v Tebe jsem složil všechnu svou naději. Velebím Boha a díky Mu vzdávám, že mně ve svém milosrdenství tuto důvěru v Tebe propůjčil. Jest pravda: padl jsem dříve bídným způsobem do hříchův, ale doufám, že jsem pro zásluhy Ježíše Krista a Tvou přímlovou již dosáhl odpuštění. Avšak na tom nemám dosti; jedna myšlénka rmoutí mne ještě, ó Matko má, že mohu opět pozbyti milosti Boží. Nebezpečenství trvá stále, nepřátelé nespí, a nová pokušení dorážeti budou na mne. Ochraňuj mne tedy, Paní má, stůj při mně, když peklo proti mně útočiti bude, a nedopouštěj, abych znova hříchů se dopouštěl a Tvého Božského Syna urážel. Nikoliv! Nikdy již se nestaň, abych duši svou, nebe a Boha znova ztratil. O tuto milost Tebe žádám, tu račiž mi vyprositi. Tak to doufám. Amen.

Třikrát Zdravas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

V úterý.

Ó nejsvětější Panno Maria, Matko dobroty a milosrdenství, když uvažuji o hříších svých a připomínám si hodinu smrti své, chvěji se strachem a úzkostí. Ó má nejsladší Matko, v krev Ježíše Krista a ve Tvou přímlovu skládám veškerou naději. Ó potěšení zarmoucených, neopouštěj mne ani ten-

kráte a nemeškej ani tehdy potěšiti mne v tom velikém zármutku. Když mne již teď výčitky . spáchaných hříchů, nejistota dosaženého odpuštění, nebezpečenství opětneho pádu a přísnost' božské spravedlnosti tak velikou bázní naplňují, jak teprv tenkrát se mnou bude? Ach, Paní má, vyžádej mi prve než hodina smrti mé se přiblíží, veliké bolesti nad hříchy mými, pravého polepšení života a stálé věrnosti k Bohu pro ostatní čas života mého. A když konečně přijde hodina smrti mé, pak, ó Maria, naděje má, přispěj mi ve velikých úzkostech, kteréž mne přepadnou, a posilňuj mne, abych si nezoufal při pohledu na hříchy své, jež mně zlý nepřítel před oči stavěti bude. Vypros mi pak milosti, abych Tě ustavičně vzýval a bych s přesladkým jménem Tvým a jménem Tvého nejsvětějšího Syna na rtech vypustil ducha. To jest milost', kterou jsi tak mnohým ctitelům svým prokázala. Tutéž žádám i já, tu i já od Tebe doufám. Amen.

Tříkrát Zdravas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

Ve středu.

Ó nejblahoslavenější Matko Boží Maria, kolikrát jsem již pro hříchy své zasloužil peklo! Snad již po prvním hříchu mém byl by býval vykonán rozsudek, kdybys Ty laskavě nebyla zadržela božské Spravedlnosti: a pak překonavši mou zatvrzelost, nebyla mne přiměla, bych s důvěrou se utekl k Tobě. A kolik jiných nepravostí byl bych se snad dopustil v nebezpečenstvích, jež mě potkala, kdybys Ty, Matko nejmilejší, nebyla mne před nimi zachránila milostí, které jsi mi vyžádala. Ach, Královno moje,

co mi prospěje Tvé milosrdenství a Tvá přízeň, kterou jsi mi prokázala, uvrhnu-li se do záhuby? Byla-li někdy doba, kdy jsem Tě nemiloval, nyní po Bohu miluji Tě nade všechno. Ó nedopust, abych se odvrátil od Tebe a od Boha, jenž Tvým prostřednictvím tolik milosrdenství mi prokázal. Paní má nejmilejší, nedopust, abych na věky v pekle Tě nenáviděl a Tobě zlořečil! Mohla bys viděti zatraceného jednoho ze svých služebníků, který Tě miluje? Ó Maria, co mi pravíš? Budu zatracen? Ale kdo by ještě byl s to, aby opustil Tebe? Kdož by zapomněl na lásku, jakou jsi mě milovala? Nikoliv, kdo se Tobě s důvěrou doporučí a k Tobě se utíká, nebude ztracen. Ó Matko má, neponechávej mne mně samému, bych se neuvrhl do záhuby. Učiň, abych se vždycky utíkal k Tobě.

Zachraň mě, naděje má, zachraň mě pekla a předně ode hříchu, jenž jediné může býti příčinou mého zatracení.

Třikrát Zdrávas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

Ve čtvrtek.

Ó Královno nebes, jež nade všechny kůry andělské vznesena jsi a u Boha nejbliže stojíš, já bídny hříšník pozdravuji Tebe z tohoto žalostného údolí, a prosím Tě, abys ke mně obrátila své milosrdné oči. Pohleď, ó Maria, v jak velikých nebezpečnostvích se nyní nalézám a až do konce svého života se budu nalézati, v nebezpečnostvích, že ztratím duši, ztratím nebe a Boha. V Tebe, Paní má, skládám všechny své naděje. Miluji Tě a jen po tom

toužím, abych co nejdříve v nebi Tě spatřil a velebil. Ach, Maria, kdy přijde den, kdy se uvidím zachráněna u nohou Tvých? Kdy políbím onu ruku, jež mně tak mnoho milostí prokázala? Jest pravda, Matko má, byl jsem v životě svém k Tobě velmi nevděčným, ale přijdu-li do nebe, tam Tě budu milovati v každém okamžení po celou věčnost a vynahradím svou nevděčnost chválou a díky bez konce. Děkuji Bohu, že mně udělil takovou důvěru v krev Ježíše Krista a ve Tvou mocnou přímluvu. Tolik doufali praví Tvoji ctitelé a žádný z nich nebyl v naději své sklamán. Nikoliv, ani já nebudu sklamán. Ó Maria, pros Syna svého Ježíše, jakož i já Ho pro zásluhy utrpení Jeho prosím, aby tuto mou naději upevnil a vždy rozmnožovati ráčil. Amen.

Třikrát Zdravas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

V pátek.

Ó Maria, Tys nejšlechetnější, nejvznešenější, nejčistější, nejkrásnější a nejsvětější ze všech stvoření. Kéž Tě všichni znají, ó Paní má, a Tebe milují, jak zasluhuješ! Ale to aspoň jest mi útěchou, že tak mnoho blahoslavených v nebi a tak mnoho spravedlivých na zemi žije, kteří naplnění jsou láskou ku Tvé kráse a dobrotivosti. Ale přede vším raduji se, že Bůh sám Tebe více miluje než všechny anděly a lidi dohromady. Lásky nejhodnější Královno má, i já bídny hříšník miluji Tě, avšak miluji Tě příliš málo. Toužím Tebe mnohem více a srdečněji milovati; a to račiž mi vyprositi, poněvadž Tebe milovati jest veliké znamení vyvolení a milost, kterou Bůh udílí těm, již spaseni budou. Pak, ó Matko

má, vidím, že jsem povinen velikou vděčností Synu Tvému, vidím, že Syn Tvůj zasluhuje, aby neskonale byl milován. Ty, jež ničeho snažněji nežádáš, než abys viděla, že On jest milován, račiž mně vyprositi tu milost, abych Ježíše Krista vroucně miloval. Ty od Boha všecko obdržíš, co chceš, vyjednej mi tedy milost tuto. Nehledám zboží tohoto světa, ani cti, ani bohatství, nýbrž jen to, což srdce Tvé samo nejsnažněji žádá: milovati pouze Boha svého. Lze pomyslit, že bys nechtěla mně přispěti v této žádosti, jež se ti tak velice líbí? Nikoli, Ty zajisté již mi pomáháš, již za mne prosíš. Pros, pros, ó Maria, a nepřestávej za mne prositi, až mne uhlídáš v nebi, kde budu jist, že Boha svého spolu s Tebou, má předrahá Matko, povždy míti a milovati budu. Amen.

Třikrát Zdravas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

V sobotu.

Ó má nejsvětější Matko, vidím milosti, které jsi mně zjednala, a vidím zároveň nevděk, jehož jsem se za ně proti Tobě dopustil. Nevděčný není hoden dosíci darů nových; avšak nechci proto o Tvém milosrdenství pochybovati. Ó má vznešená orodovnice, měj slitování se mnou! Ty rozdáváš všechny milosti, které Bůh nám bídým poskytuje, a On Tě proto učinil tak mocnou, tak bohatou a tak dobrotivou, abys nám přispívala ku pomoci. Chci býti spasen. V Tvé ruce skládám tedy spásu svou a Tobě odevzdávám duši svou. Chci připočten býti k Tvým obzvláštním služebníkům, nezavrhuj mne. Ty bídých vyhledáváš, abys je podporovala;

neopouštěj tedy ubohého hříšníka, jenž se k Tobě utíká. Přimluv se za mne; Syn Tvůj učiní vše, oč Ho žádáš. Přijmi mne pod ochranu svou a to mi postačí; neboť Ty-li mne chráníš, ničeho se nebojím: nebojím se svých hříchů, poněvadž Ty — to pevně doufám — vymůžeš mně od Boha odpuštění; nebojím se zlých duchů, poněvadž Ty celého pekla jsi mocnější; ba nebojím se ani soudce svého, Ježíše Krista, poněvadž jediná Tvá prosba Ho smíří. Ochraňuj mne tedy, Matko má, a vyžádej mi odpuštění mých hříchů, lásku k Ježíši, svatou vytrvalost, blaženou smrt a konečně blahoslavenství nebeské. Jest pravda, že těchto milostí nezasluhuji: avšak Ty-li jich pro mne od Boha žádáš, jistě jich dosáhnu. Pros tedy Ježíše za mne. Ó Maria, Královno má, v Tebe doufám a důvěřuji, v této naději klidně budu žítí a s touto nadějí chci umřítí. Amen.

Tříkrát Zdrávas Maria ke cti blahosl. Panny v náhradu za zlořečení, jímž urážena bývá.

Odpustky: 1. 300 dní jednou za den všem věřícím, kteří každodenně po celý týden modlí se naznačenou modlitbu a 3 Zdrávas Maria. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc všem, kteří tyto modlitby se modlí každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba za církev svatou. (Pius VII. 21. června 1808.)

Tři modlitby na oslavu Panny Marie.

1. Ctím Tebe z celého srdce, ó nejsvětější Panno, nade všecky anděly a svaté v nebi jakožto dceru věčného Otce a daruji a obětuji Tobě duši svou se všemi jejími silami. — Zdrávas Maria.

2. Ctím Tebe z celého srdce, ó nejsvětější Panno, nade všecky anděly a svaté v nebi jakožto

Matku jednorozeného Syna, a daruji a věnuji Tobě tělo své se všemi jeho smysly. — Zdrávas Maria.

3. Ctím Tebe z celého srdce, ó nejsvětější Panno, nade všecky anděly a svaté v nebi, jakožto milovanou nevěstu Ducha Svatého, a daruji a obětuji Tobě srdce své se všemi jeho city, prose Tě, abys mi od nejsvětější Trojice vyžádala všeho, co mi ku spáse potřebno neb užitečno jest. — Zdrávas Maria.

300 dní odpustků získá pokaždé, kdož tyto modlitby se modlí, aby ochrany P. M. a obzvláště ctnosti čistoty si vyžádal. — Plnomocné odpustky jednou za měsíc v jakýkoli den získá, kdo tyto modlitby po celý měsíc se modlí, z hříchů se vyzpovídá, ke stolu Páně přistoupí a na úmysl sv. Otce se pomodlí. (Lev XII. 21. října 1823 a Pius IX. 18. června 1876.)

Jiná modlitba.

Kleče u nohou Tvých, ó mocná Královno nebeská, v nejhlubší úctě Tě ctím a vyznávám, že jsi dcerou Boha Otce, Matkou Slova Božího a nevěstou Ducha Svatého. Ty plná milostí, plná ctností a darů nebeských, jsi nejčistějším chrámem nejsvětější Trojice. Tys správkyň pokladů Jeho milosrdenství a jich rozdavatelkyně. Tvé nejčistší srdce překypuje láskou, sladkostí a něžností k nám hříšným, proto Tě nazýváme Matkou božské milosti. Nuže, s velikou důvěrou před Tebou, Matko naše nej-laskavější, já smutný, zarmoucený stojím a prosím Tě, dejž, ať zakusím lásky, kterou mne miluješ, a uděl mi shoduje-li se to s vůlí Boží a je-li to duši mé k užitku. Obrát, prosím Tě, své nejčistší oči ke mně a ke všem mým bližním. Popatř na krutý boj, jaký strojí ďábel, svět a tělo proti duším našim, a kolik těch duší hyne v boji tom.

Pomni, Matko nejněžnější, že jsme Tvoji synové, vykoupení předrahou krví Tvého jednorozeného Syna.

Rač s velikou úsilovností prositi nejsvětější Trojici, ať udělí nám milosti, abychom vždy vítězili nad ďáblem, nad světem a nade všemi svými převrácenými žádostmi; oné milosti, jížto by všichni spravedliví víc a více se posvěcovali, hříšníci se obrátili, bludy se vykořenily, nevěrci se osvětili a židé se obrátili.

Vyžádej, ó Matko nejlaskavější, milosti této pro nekonečnou dobrotu nejsvrchovanějšího Boha, pro zásluhy svého nejsvětějšího Syna, pro mléko, kterým jsi Ho kojila, pro starostlivost, s kterou jsi Mu sloužila, pro lásku, s kterou jsi Ho milovala, pro slzy, které jsi vycedila a pro bolesti, které jsi vytrpěla při Jeho umučení. Vyžádej nám velikého daru, aby na celém světě byl jeden lid a jedna církev, jež by čest, slávu a díky vzdávala nejsvětější Trojici a Tobě, naší prostřednici.

Milosti této uděliž nám všemohoucnost Boha Otce, Moudrost Boha Syna a síla Ducha Sv. Amen.

Odpustky: 1. Sv. Otec Pius IX. udělil 26. března 1860 100 dní odpustků jednou za den všem věřícím, kteří tuto modlitbu nábožně a zkroušeně se pomodlí. 2. Plnomocné odpustky v libovolný den, když se ji po celý měsíc modlí, z hříchů svých se vyznají, ke stolu Páně přistoupí a ve chrámu Páně, neb ve veřejné kapli na úmysl sv. Otce se pomodlí.

Nejsvětější Panno, Matko vtěleného Slova, strážkyně pokladu milostí a útočiště nás bídnych hříšníků, spěcháme s živou věrou ku Tvé mateřské lásce a prosíme Tebe o milost, abychom vždy vůli Boží a Tvou plnili. Klademe srdce své v nejsvětější

ruce Tvé, a vroucně prosíme Tebe o spásu duše i těla. Důvěrně doufáme, že nás, nejlaskavější Matko, vyslyšíš, a proto s živou věrou modlíme se: Zdrávas Maria atd. (třikrát).

Modleme se! Ostříhej, prosíme, ó Pane, na přímlovu blahoslavené Panny ode vší nemoci služebníky své, a nás, kteří z celého srdce se Tobě koříme, ode všech nástrah nepřátelských milostivě ochraňuj.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius VII. 1804 a Lev XII. 11. srpna 1824.)

M o d l i t b a.

Panno nejsvětější. Matko Boží Maria, jisté útočiště hříšníků, k Tobě, která po Bohu jsi naší útěchou a nadějí v tomto vyhnanství pozemském, obracím se s veškerou důvěrou, ačkoliv nezasluhuji Tvé ochrany. Poznávám sice, že jest nezbytně potřeba, abych celým srdcem se obrátil, ale s druhé strany mě děsí mé přetěžké viny. Proto se utíkám k Tobě, která jsi naší nejvyšší prostřednicí u svého nejmilejšího Syna Ježíše, jako On jest naším prostředníkem u svého věčného Božského Otce. Mé polepšení musí býti po Ježíšovi zcela Tvým dílem. Rač mi tedy, Matko milosrdenství, vyprositi milost dokonalého a stálého obrácení. Chci naprosto změnit život. Vůle má jest upřímná; ale protože mé špatné zvyky, posavadní zneužívání tolika spasitelných vnuknutí a milostí, množství a velikost mých hříchův a svazky světa polepšení znesnadňují, potřebuji zcela zvláštní pomoci. Jakkoliv nehoden, přece ji očekávám od Tebe: neodpírej mi jí. Ačkoliv jsem až příliš zasloužil plameny věčné, padám

se skroušenou bolestí ku Tvým nohám. Vyznávám, že jsem svými hříchy ztratil milost Boží, synovství od Boha mi udělené a právo na blaženou věčnost, a vyzýval hněv nebes. Rci mi, co jest mi činiti, abych opět získal přátelství Syna Tvého Ježíše: pros Ho za mě, by pro svou nejdražší krev, pro své přehořké umučení a bolestnou smrt na kříži ráčil mi odpustiti hříchy mé, a On mi odpustí. Rci Mu, že chceš, abych byl spasen, a On mě spasí. Ale protože se ještě mohu dopustiti hříchu a ztratiti život milosti v tolikerych nebezpečenstvích, která mě obklopují, chraň mne ustavičně, a jistě zvítězím nad svými nepřátely, kteří mě ustavičně zničiti hledí. Vypros mi živou víru, pevnou naději a plamennou lásku se všemi ostatními ctnostmi mého stavu, stálost v dobrém a vytrvalost až do konce. Buď mi dobrou Matkou v době nynější a zvláštní přímluvkyní v hodině mé smrti, abych byl připočten k těm, jimž Syn Tvůj řekne: Pojdte, požehnání Otce mého, vládněte královstvím vám připraveným. Amen.

Odpustky: 100 dní jednou za den. — Plnomocné jednou za měsíc poslední den v měsíci, nebo některý z následujících 8 dní, koná-li se modlitba tato každodenně. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu Páně nebo veřejné kaple a modlitba na úmysl sv. Otce. (Lev XII. 30. ledna 1828.)

Modlitba: Zdrávas nejvznešenější (Ave augustissima).

Zdrávas nejvznešenější Královno pokoje, nejsvětější Matko Boží, pro nejsvětější Srdce Ježíše, Syna svého, knížete pokoje, učiň, aby hněv Jeho se utišil, a by nad námi kraloval v pokoji. Vzpomeň, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků nebylo slýcháno, že bys koho opustila, kdo Tě o přímluvu

žádal. Touto důvěrou jsa oživen k Tobě přicházím. Ó Matko Slova věčného, nezavrhuj slov mých, nýbrž slyš mne milostivě a vyslyš mne, ó milostivá, ó přesladká Panno Maria.

Odpustky: 300 dní pokaždé, kdykoli se tuto modlitbu nábožně modlíme. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v kterýkoli den, když se ji po celý měsíc aspoň jednou za den modlíme za obyčejných podmínek (zpověď, sv. přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce). Pius IX. 5. srpna 1851.

Modlitba k blah. Panně Marii, Královně růžence.

Ó Královno svatého růžence, kteráž tenkrát, kdy bezbožnost pyšně se vyvyšuje, vznešeným znamením vítězství okrášlena se zjevuješ, shlédni milostivě s nebe, kde odpuštění a milost rozdávajíc trůníš, na církev svého božského Syna, na náměstka Jeho zde na zemi a na všechny duchovní a světské stavy v jejich nynějších těžkých zkouškách.

Urychli, ó mocná přemožitelko kacířstev, urychli hodinu milosrdenství, třeba by i nesčíslné hříchy naše každodenně hodinu spravedlnosti vyzývaly. Mně však nejbídnějšímu ze všech, jenž před Tebou klečím, vypros oněch milostí, jichž mi nejvíce třeba, abych zde na světě spravedlivě živ byl a jednou v nebesích se svatými se radoval, jenž nyní se všemi věřícími celého světa Tě pozdravuji a k Tobě volám: Královno sv. růžence, oroduj za nás!

Odpustky: 100 dní jednou za den, když se tuto modlitbu nábožně modlíme. (Lev XIII. 3. července 1886.)

Modlitba: Pomni, ó nejdobrotivější (Memorare).

Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků nebylo slýcháno, že bys koho byla opustila, jenž pod ochranu Tvou se utíkal, Tvou pomoc

vzýval, za přímluvu Tebe žádal. Tou důvěrou jsa oživen, k Tobě, Panno panen, Matko, se utíkám, k Tobě spěchám, před Tebou lkající hříšník stojím. Ó Matko věčného Slova, nezavrhuj slov mých, ale slyš milostivě a vyslyš je. Amen.

300 dní odpustků pokaždé; plnomocné odpustky jednou za měsíc v kterýkoli den, když modlitba tato koná se denně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu Páně aneb veřejné kaple a modlitba na úmysl svatého Otce. (Pius IX. 11. prosince 1846.)

Modlitba k P. Marii za šťastnou hodinu smrti.

Ó Maria, bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme; ó útočiště hříšníků, Matko umírajících, neopouštěj nás v hodině smrti naší, nýbrž vyžádej nám dokonalé lítosti, opravdové kajcnosti, odpuštění našich hříchů, hodného přijetí nejsvětější Svátosti oltářní a posily svátostí posledního pomazání, abychom bezpečně mohli předstoupiti před trůn spravedlivého, ale i milosrdného soudce, Boha a Vykupitele našeho. Amen.

100 dní odpustků jednou za den. (Pius IX. 11. břez. 1856.)

Modlitba sv. Augustina.

Ó blahoslavená Panno Maria, kdož by dovedl vzdávati Tobě díky a oslavovati Tě chválou tak, jak toho zasluhuješ, kterážto jsi s neobyčejnou ochotností ztracenému světu ku pomoci přispěla? Jakou chválu má Ti vzdávati křehkost pokolení lidského, kteréž pouze Tvým prostřednictvím našlo cestu ku spáse? Přijmi tedy naše jakkoli slabé, jakkoli zásluhám Tvým nepřiměřené díky vzdání, a když prosby přijmeš, orodováním svým viny naše

omlouvěj. Zanes prosby naše do svatyně vyslyšení a odtud dones nám zase dar smíření. Budiž skrze Tebe odpuštěno, co skrze Tebe přednášíme, budiž uděleno, zač s důvěrnou myslí žádáme. Přijmi, co obětuje, daruj, zač prosíme, odvrát, čeho se bojíme, neboť Ty jsi jediná naděje hříšníků. Skrze Tebe doufáme odpuštění hříchův, a skrze Tebe, ó blahoslavená, očekáváme odměny své. Svatá Maria, přispěj bídným, pomoz malomyslným, potěš plačící, pros za lid, oroduj za duchovenstvo, přimlouvěj se za pobožné pohlaví ženské; ať pocítí všichni pomoci Tvé, kteřížkoli slaví památku Tvou. Podporuj laskavě prosby naše, jižto Tebe vzýváme, a přines nám žádoucího účinku. Budiž Tvou nejmilejší úlohou orodovati za lid Boží, kteráž jsi zasloužila, ó požehnaná, nositi Spasitele světa, jenž živ jest a králuje na věky věkův. Amen.

50 dní odpustků za každé zkroušené vykonání této modlitby. (Pius IX. 19. května 1854.)

**Modlitba : Ó nejvznešenější, nejslavnější
(O excellentissima, gloriosissima).**

Ó nejvznešenější, nejslavnější a nejsvětější, vždy neposkvrněná Panno Maria, Matko Pána našeho Ježíše Krista, Královno světa a Paní veškerého tvorstva, jež nikoho neopouštíš, žádným nepohrdáš, žádného, kdo s čistým a pokorným srdcem k Tobě se utíká, bez útěchy od sebe nepropouštíš, nepohrdej mnou pro nesčíslné a přetěžké hříchy mé, neopouštěj mne pro přílišné nepravosti mé, ani pro zatvrzelost a nečistotu srdce mého; nezapuzuj mne, služebníka svého, od milosti a lásky své. Vyslyš mne bídného

hříšníka, důvěřujícího v milosrdenství a lásku Tvou, přispěj mi ku pomoci, nejmilostivější Panno Maria, ve všech souženích, úzkostech a potřebách mých, a vyžádej mi u milého Syna svého, všemocného Boha a Pána našeho Ježíše Krista prominutí a odpuštění všech mých hříchův a milosti bázně a lásky k Tobě, jakož i zdraví a čistoty těla a vysvobození ze velikého zla i nebezpečenství duše i těla. Při skonání mém budiž mně milostivou pomocnicí a duši mou a duše všech, mých rodičů, bratří, sester a přátel, příbuzných a dobrodinců mých, i všech věrných živých i zemřelých od věčné temnoty a ode všeho zlého zachraň pomocí Toho, jehož po devět měsíců ve svém nejsvětějším lůně jsi nosila a do jesliček svýma svatýma rukama položila, Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž jest požehnaný na věky věkův. Amen.

Odpustky: 1. 100 dní jednou za den všem, kdo tuto modlitbu zkroušeně a nábožně se pomodlí. 2. Plnomocné odpustky, kdo po celý měsíc denně se ji modlí a poslední den měsíce nebo některý z osmi dní po posledním bezprostředně následujících se vyzpovídá, nejsv. Svátost oltářní přijme a v chrámu Páně (nebo veřejné kapli) na úmysl sv. Otce se pomodlí. (Lev XII. 30 ledna 1828.)

Modlitba k nejsv. Srdci Panny Marie.

Ó Srdce Marie, Srdce Matky Boží a naší Matky, nejhlavnější Srdce, předměte záliby nejsvětější Trojice, hodné vši úcty a nejvyšší lásky andělův i lidí; Srdce nejpodobnější Srdci Ježíšovu, jehož jsi nejdokonalejším obrazem, Srdce plné dobroty a útrpnosti s bídou naší: račiž ledová srdce naše rozehráti a učini, aby docela přilnula k Srdci našeho božského Spasitele. Vlij do srdcí našich

lásku ke ctnostem svým; rozněť je oním svatým ohněm, jímž jsi ustavičně roznícena. Skryj u sebe svatou církev, ochraňuj jí a budiž jí vždy sladkým útočištěm a nepřemožitelnou věží proti všem útokům nepřátel. Buď nám cestou vedoucí k Ježíši, buď nám prostřednicí, skrze niž nám plynou všechny milosti ku spáse naší potřebné. Buď nám pomocí ve všech našich potřebách, naší útěchou v zármutku, naší posilou v pokušeních, naším útočištěm v protivenstvích, naší pomocí ve všech nebezpečnostvích, zvláště pak v posledním zápase života našeho, v hodině smrti, když celé peklo proti nám se rozpoutá, aby uchvátilo duše naše v onom hrozném okamžení, v oné děsné chvíli, na které závisí celá naše věčnost; tenkrát, ano tenkrát, ó nejdobrotivější Panno, dej nám poznati sladkost svého mateřského Srdce a moc své přímluvy u Srdce Ježíšova, a otevři nám v této studnici všeho milosrdenství jisté útočiště, abychom se dostali do nebe a tam Jej s Tebou velebili po všecky věky. Amen.

Chvála svatých Srdcí Ježíše a Marie.

Budiž poznáno, chváleno, velebeno, milováno, ctěno a oslavováno po všecky časy a na všech místech božské Srdce Ježíše a neposkvrněné Srdce Marie. Amen.

Odpustky: 1. 60 dní jednou za den. 2. Plnomocné odpustky na slavnosti narození, nanebevzetí a Srdce Panny Marie pro všechny, kdo tuto modlitbu každodenně po celý rok konají, o těchto slavnostech ze hříchů se vyznají, ke stolu Páně přistoupí, kostel aneb oltář zasvěcený Panně Marii navštíví a na úmysl svatého Otce se modlí. 3. Plnomocné odpustky v hodině smrti, koná-li se tato modlitba každodenně. (Pius VII. 18. srpna 1807 a 1. února 1816.)

Tři modlitby ke cti blahoslavené Panny Marie „ustavičné pomoci“.

I.

Viz, ó Matko ustavičné pomoci, u nohou svých bídneho hříšníka, jenž k Tobě se utíká a v Tebe důvěřuje. Ó Matko milosrdenství, smiluj se nade mnou: slyším Tě ode všech nazývati útočištěm a nadějí hříšníků: budiž tedy útočištěm a nadějí mou. Přispěj mi pro lásku Krista Ježíše: podej ruky hříšníku padlému, jenž se Ti doporučí a zasvěcuje se navždy Tvé službě. Velebím Boha a děkuji Mu, že v milosrdenství Svém daroval mi tuto důvěru v Tebe, již považuji za záruku svého věčného spasení. Ach! až příliš často v životě minulém jsem poklesl, protože jsem se neutekl k Tobě. Víím, že s Tvou pomocí zvítězím; víím, že mi pomůžeš, budu-li Tě vzývati; ale bojím se, že ve příležitostech ku hříchu opomenu k Tobě volati a tak zahynu. O tuto milost tedy žádám, o tuto Tě zapřísahám ze všech sil, abych totiž při útocih ďábelských vždycky se utekl k Tobě a řekl Ti: Maria, pomoz mi; Matko ustavičné pomoci nedopust, abych ztratil svého Boha.

II.

Ó Matko ustavičné pomoci, dopřej mi, abych mohl vždycky vzývati Tvé přemocné jméno, neboť toto jméno jest pomocí žijících, spásou umírajících. Ach! Maria nejčistější, Maria nejsladší, učiň, aby Tvé jméno bylo od nynějška útěchou mého života. Paní má, neváhej přispěti mi pokaždé,

kdykoliv k Tobě volám: neboť ve všech pokušeních, které na mne dolehnou, ve všech potřebách, které mi nastanou, nikdy neopomenu vzývati Tebe, opakuje vždycky: Maria, Maria. Jakou posilu, jakou sladkost, jakou důvěru, jakou něžnost cítí duše má, když Tě jen jmenuji, když jen na Tebe myslím! Děkuji Hospodinu, že k mému prospěchu dal Ti jméno tak sladké, tak líbezné a tak mocné. Nedostačuje mi však, pouze Tě jmenovati; chci Tě jmenovati z lásky; chci, aby láska mi připamatovala, bych vzýval Tě vždycky: Matko ustavičné pomoci!

III.

Ó Matko ustavičné pomoci, Ty jsi rozdatelkou všech milostí, jež Bůh uděluje nám ubohým, a proto učinil Tě tak mocnou, tak bohatou, tak dobrotivou, abys nám přispěla v našich bédách. Ty jsi přimluvkyní vinníků nejbídnějších a nejopuštěnějších, kteří se k Tobě utíkají: přispěj tedy i mně, jenž se Tobě doporučím. Do Tvé ruky kladu svou věčnou spásu; Tobě svěřuji svou duši. Připočti mě ke svým zvláštním sluhům, přijmi mě pod svou ochranu a to mi dostačí: neboť přispěješ-li Ty mně, nebojím se ničeho: nebojím se svých hříchů, neboť Ty mi vyprosíš odpuštění; nebojím se duchů zlých, neboť Ty jsi mocnější, než celé peklo; nebojím se ani samého soudce svého Ježíše, neboť jedinou prosbou Tvou jest usmíření. Bojím se pouze, abych nedbalostí svou neopomenul Tobě se doporučeti a tak nezahynul. Paní má, vyžádej mi odpuštění hříchů, lásku k Ježíši, vy-

trvalost až do konce a milost, abych se vždycky utíkal k Tobě, Matce ustavičné pomoci.

Odpustky 100 dní jednou za den za každou modlitbu.
(Pius IX. 17. května 1866.)

Koruna dvanácti hvězd blah. Panny Marie.*)

Chvalme nejsv. Trojici a díky jí vzdávejme, že nám darovala Pannu Marii, sluncem oděnou, s měsícem pod nohama jejíma a s tajemnou korunou dvanácti hvězd na hlavě její. — Ř. Na věky věkův. Amen.

Chvalme Otce nebeského a díky Jemu vzdávejme, jenž za dceru svou ji vyvolil. — Ř. Amen. — Otče náš.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž ji učinil Matkou Syna Božího. — Ř. Amen. — Zdravas Maria atd.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž ji ochránil všeliké viny při jejím početí. — Ř. Amen. — Zdravas Maria.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž ji ozdobil největšími dary při jejím narození. — Ř. Amen. — Zdravas Maria.

Budiž veleben Otec nebeský, jenž jí dal svatého Josefa za společníka a snoubence nejčistšího. — Ř. Amen. — Zdravas Maria. Sláva Otci.

Chvalme Syna Božího a díky Mu vzdávejme, jenž ji za svou Matku vyvolil. — Ř. Amen. — Otče náš.

*) Tato a následující koruny mohou se modliti též místo růženců.

Budiž veleben Syn Boží, jenž vtělil se v lůně jejím a v něm devět měsíců přebýval. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Syn Boží, jenž narodil se z Marie Panny a živen byl mlékem jejím. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Syn Boží, jenž od ní ve svém dětství chtěl býti vychován. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Syn Boží, jenž jí zjevil tajemství vykoupení světa. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

Chvalme Ducha Svatého a díky vzdávejme Jemu, jenž ji za nevěstu svou přijal. — Ř. Amen. — Otče náš.

Budiž veleben Duch Svatý, jenž jí prvé zjevil své jméno Ducha Svatého. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Duch Svatý, Jehož působením byla zároveň pannou i matkou. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Duch Svatý, Jehož mocí byla živým chrámem nejsvětější Trojice. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria.

Budiž veleben Duch Svatý, od Něhož v nebesích povýšena byla nade všecky tvory. — Ř. Amen. — Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

Nyní modlí se ještě za povýšení svaté církve, za rozmnožení víry, za pokoj mezi knížaty křesťanskými a za vykořenění kacířstev: Zdrávas Královno atd.

Sv. Otec Řehoř XVI. udělil dne 8. ledna 1838 všem katolickým křesťanům, kdykoli tuto pobožnost nábožně a zkroutěně vykonají, 100 dní odpustků.

Malá koruna

ke cti neposkvrněného Srdce P Marie.

Ť. Bože ku pomoci mé vzezři.

R. Pane k spomožení mému prospěš. Sláva Otci atd.

1. Neposkvrněná Panno, jež bez hříchu jsouc počata, všechna hnutí svého nejčistšího Srdce k Bohu, ustavičnému předmětu lásky své, jsi obracela, a do Jeho božské vůle jsi oddána byla; zjednej mi milosti, abych hříchu z celého srdce nenáviděl, a bych se od Tebe naučil oddaně do vůle Boží živu býti.

1 Otče náš a 7 Zdravas Maria.

Ó Srdce, bolestmi probodené,

Učiň, ať láskou hoří srdce mé.

2. Podivuji se, ó Maria, hluboké pokoře Tvé, pro kterou požehnané Srdce Tvé se znepokojilo, když archanděl Gabriel přinesl Ti čestné poselství, že jsi vyvolena Matkou Syna Nejvyššího, kdežto Ty's sama nejnižší děvkou Jeho býti se pravila; a se zahanbením pohlížeje na pýchu svou, prosím Tě o milost zkroušeného a poníženého srdce, abych poznav bídu svou, došel kdysi oné blaženosti, jež zaslíbena jest těm, kdož pokorného jsou srdce.

1 Otče náš, 7 Zdravas Maria.

Ó Srdce, bolestmi probodené,

Učiň, ať láskou hoří srdce mé.

3. Ó požehnaná Panno, jež jsi ve sladkém Srdci svém slova božského Syna svého jako nějaký vzácný poklad skládala, a rozjímajíc vznešená, v nich obsažená tajemství jen pro Boha žila, jak zahanbuje mne naproti tomu chladnost srdce mého! O drahá Matko má, zjednej mi milosti, abych zákon

Boží vezdy v srdci svém rozjímáje se snažil dle příkladu Tvého všechny křesťanské ctnosti horlivě konati.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Ó Srdce, bolestmi probodené,

Učiň, ať láskou hoří srdce mé.

4. Ó slavná Královno mučeníků, jejížto svaté Srdce při umučení Tvého Syna krutě prokláno bylo oním mečem, jejž Ti stařec Simeon předpověděl; vypros srdci mému síly a svaté trpělivosti, abych utrpení a protivenství tohoto bídneho života snášel, tělo své se všemi žádostmi jeho křížoval a následuje Tebe v mrtvení a v kříži Tvým pravým dítkem býti se osvědčil.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Ó Srdce, bolestmi probodené,

Učiň, ať láskou hoří srdce mé.

5. O tajemná růže, Maria, jejíž lásky nejhodnější Srdce, rozníceno nejprudším žárem lásky pod křížem za dítky nás přijalo a jež jsi takto naší nejněžnější Matkou se stala; ó nechať pocítím sladkost mateřského Srdce Tvého a mocnost přímluvy Tvé u Ježíše ve všech nebezpečenstvích života, obzvláště pak v hrozně hodině smrti své, aby srdce mé, vždy spojeno jsouc s Tvým, Ježíše milovalo nyní i po všecky věky věkův. Amen.

1 Otče náš, 7 Zdrávas Maria.

Ó Srdce, bolestmi probodené,

Učiň, ať láskou hoří srdce mé.

Obrátme se nyní k nejsv. Srdci Ježíšovu, aby nás svou svatou láskou roznítilo.

Ó božské Srdce mého Ježíše, obětuji se Tobě a proniknut jsa vděčností za tak mnohá dobrodiní,

kterých se mi od neskončené lásky Tvé dostalo a ustavičně dostává, děkuji Ti z celého srdce, že's mi i svou nejsvětější Matku daroval a mne v osobě milovaného učeníka svého jí za syna dal. Ó učiň, ať srdce mé vždy láskou k Tobě plane a v Tobě jediném pokoje a blaženosti nalézá.

1. 100 dní odpustků jednou za den za nábožné pomodlení této korunky. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v jakýkoli den, koná-li se tato pobožnost po celý měsíc. Podmínky: Zpověď a sv. přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius IX. 11. prosince 1854.)

Korunka

o dvanácti zvláštních milostech blahosl.
Panny Marie.

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého. Amen.

Ť. Bože, ku pomoci mé vzezři;

Ř. Pane, k spomožení mému pospěš. Sláva Otci atd.

1. Pozdravujeme Tebe, ó nejčistší a nejsvětější Matko Ježíšova a pokorně Tebe žádáme pro předurčení Tvé, jímž jsi hned od věčnosti za Matku Boží byla vyvolena; pro Tvé neposkvrněné Početí, jímž bez poskvrny hříchu prvotního jsi byla počata, pro Tvou nejdokonalejší odevzdanost, s kterouž ustavičně vůli Boží jsi se přizpůsobovala, a konečně pro Tvou nejdokonalejší svatost, pro kterou po celý svůj život ani jediného poklesku jsi se nedopustila, prosíme Tě, abys byla naší přímluvkyní u Hospodina, aby nám odpustil převeliké hříchy naše, jež jsou příčinou hněvu Jeho. Ty pak, Otče všemohoucí, rač pro zásluhy těchto zvláštních milostí přímluvu své nejmilejší dcery vyslyšeti a odpusť nám věrným ctitelům jejím.

Ušetřiž, Hospodine, ušetřiž lidu svého.

1 Otče náš, 4 Zdravas Maria a 1 Sláva Otci.

Pro svaté, neposkvrněné Početí své, vysvobod
nás, slavná Panno Maria.

2. Pozdravujeme Tebe, ó nejčistší a nejsvětější Matko Ježíšova, a pokorně Tě žádáme pro Tvé nejsvětější zvěstování, při kterém v lůně svém počala's vtělené Slovo Boží; pro Tvůj nejšťastnější porod, při němž jsi žádné bolesti nezkusila, pro Tvé ustavičné panenství, spojené s plodností Matky, a konečně pro přehořké muky, které jsi při smrti našeho Spasitele vytrpěla: prosíme Tě, budiž naší prostřednicí, abychom dosáhli ovoce předrahé krve Tvého Syna. Ty pak, Synu Boží, rač pro zásluhy těchto zvláštních milostí vyslyšeti přímlovu své nejmilejší Matky a odpusť nám, věrným jejím ctitelům.

Ušetřiž, Hospodine, ušetřiž lidu svého.

1 Otče náš, 4 Zdravas Maria a 1 Sláva Otci.

Pro svaté, neposkvrněné Početí své, vysvobod
nás, slavná Panno Maria.

3. Pozdravujeme Tebe, ó nejčistší a nejsvětější Matko Ježíšova, a pokorně Tě žádáme pro radosti, které Srdce Tvé při vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista pocítilo a pro Tvé nanebevzetí, jímžto nade všechny sbory andělské jsi byla povýšena, pro slávu, kterou Ti dal Bůh, abys byla Královnou všech svatých, a konečně pro ono nejmocnější prostřednictví, jímž můžeš vymoci všechno, co chceš, prosíme Tě, abys nám vyžádala opravdovou lásku Boží. Ty pak, Duchu Sv., rač pro zásluhu těchto zvláštních milostí přímlovu své nejmilejší nevěsty vyslyšeti a odpusť nám, věrným jejím ctitelům.

Ušetřiž, Hospodine, ušetřiž lidu svého.

1 Otče náš, 4 Zdrávas Maria a 1 Sláva Otci.

Pro svaté, neposkvrněné Početí své vysvobod' nás, slavná Panno Maria.

Antifona. Početí Tvé, sv. Panno, Boží Rodičko, zvěstovalo radost veškerému světu: neboť z Tebe vyšlo slunce spravedlnosti, Kristus Bůh náš, jenž zhladiv zlořečení dal požehnání a zvítěziv nad smrtí daroval nám život věčný.

Ů. V Početí svém, Panno Maria, byla jsi neposkvrněna;

R. Pros za nás u Otce, jehožto Syna Ježíše z Ducha Svatého počatého jsi porodila.

M o d l e m e s e.

Bože milosrdenství, Bože dobroty, Bože shovívavosti, jenž jsi nad zármutkem lidu svého se smiloval, a řekl andělu lid Tvůj trestajícímu: Zadrž ruku svou; pro lásku té slavné Matky, jejížto předrahých prsou proti jedu našich provinění sladce jsi požíval, uděl nám pomoci milosti své, abychom ode všeho zlého jistě vysvobozeni a od nebezpečenství úplné záhuby byli zachráněni. Jenž žiješ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Odp. 300 dní jednou za den. — Odp. plnomocné jednou za měsíc v kterýkoliv den získají, kdo tuto pobožnost konají každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce. (Pius IX. 26. června 1860.)

Modlitba k Panně Marii bolestné.*)

(Dle sv. Bonaventury.)

Ó nejsladší Panno Maria, prosím Tě skrze onen meč bolesti, kterýž pronikl duši Tvou, ana jsi

*) Tato a následující modlitby hodí se pro poutní místa, zasvěcená Panně Marii sedmibolestné.

nejmilejšího Syna svého obnaženého, na kříži vyvýšeného, Jeho svaté ruce a nohy hřeby probodené a všecko tělo Jeho krví a ranami pokryté viděla, nadchni srdce mé útrpností k trpícímu Synu svému a hořkou lítostí nad hříchy mými, jimiž jsem Ho křižoval, aby svatá krev Jeho na mně nebyla zmařena, nýbrž mne očistila a srdce mé obohatila bohulibými ctnostmi. Pomni, ó milosrdná Panno, na ony muky, jež jsi trpěla při nejbolestnější smrti jednorozeného Syna svého a stůj při mně při skonání života mého. Když jazyk můj nebude se moci již pohybovati, by Tebe vzýval, když se kaliti budou oči mé, když se zavrou uši mé a když mne opustí všecky mohutnosti a smysly mé, tenkrát, nejsladší Panno, pomni na ony modlitby, které před dobrotivou tváří Tvou jsem vyléval, a poroučej ducha mého nejmilostivějšímu Synu svému, Pánu našemu, abych mocnou přímlovou Tvou skrze Něho ode všech muk a všeliké hrůzy osvobozen jsa k žádoucímu odpočinutí přiveden byl tam, kde Ty nyní v hojnosti své slávy věčně panuješ: ať tam s Tebou Jej oslavuji, jenž s Otcem i Duchem Sv. živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

Jiná modlitba k bolestné Panně Marii.

Ó nejzarmoucenější Panno a Matko Boží Maria, Ty útočiště hříšníkův, útěcho zarmoucených, pomocnice utiskovaných! Ty žádného neoslyšíš, kdo u Tebe pomoci hledá; ejhle, i já bídny hříšník obracím se důvěrně k Tobě a pro všecky bolesti Tvé Tebe prosím, abys své milosrdné oči na prosbu mou . obrátila. Ó ukaž mi, Matko přebolestná,

že jsi útěchou zarmoucených a pomocnicí bídňích. Vím sice a přiznávám se veřejně, že jsem Tvého Syna Ježíše, svého nejvyššího Boha, často urazil, že též Tvé mateřské přímluvy jsem nehoden a tím méně zasluhuji od Tvého Syna vyslyšenu býti; avšak pomni, ó Maria, že jsouc Matkou Boží jsi též matkou všech kajících hříšníků; neopouštěj mne, Matko milosrdenství, nýbrž pros za mne, aby mně Pán Bůh hříchy mé a zasloužené tresty odpustil a já abych v pravé víře, v pevné naději, v úplné lásce posilněn jsa skrze neskončené zásluhy Syna Tvého a skrze Tvou mateřskou přímluvu obdržel vše, čeho potřebí jest ku spáse mé duše. Není-li však Pánu Bohu libo, abych byl zbaven všeho zlého a všech protivností, vypros mi pravé trpělivosti, abych se nejsvětější vůli Boží, tak jako Ty pod křížem, úplně podrobil. Ale především vypros mi šťastné hodinky smrti, abych v nebi s Tebou a se všemi Svatými na Boha tváří v tvář patřil a Jemu věčně chválu a díky vzdával. Amen.

Odpustková pobožnost' k bolestné P. Marii.

Ů. Bože, ku pomoci mé vzezři.

R. Pane, k spomožení mému prospěš. Sláva Otci atd.

1. Upřímnou soustrast' mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro onu zkormoucenost', kterou Tvé útlé Srdce pocítilo při proroctví svatého starce Simeona. Ó nejmilejší Matko, pro zkormoucené Srdce své vypros mi od Boha ctnosti pokory a daru svaté bázně Boží. — Zdrávas Maria.

2. Upřímnou soustrast' mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro onu úzkost', kterou Tvé citlivé

Srdce pocítilo na útěku do Egypta i po čas Tvého tam pobytu. Ó nejmilejší Matko, pro své úzkosti naplněné Srdce vyžádej mi ctnosti štědrosti, zvláště k chudým, a daru pobožnosti. — Zdrávas Maria.

3. Upřímnou soustrast mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro onu úzkost, kterou pocítilo Tvé starostlivé Srdce, když jsi ztratila svého přemilého Ježíše. Ó nejmilejší Matko, pro své starostlivé Srdce vyžádej mi ctnosti čistoty a daru umění. — Zdrávas Maria.

4. Upřímnou soustrast mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro ono zděšení, jež se zmocnilo Tvého mateřského Srdce, když jsi potkala Ježíše, těžký kříž nesoucího. Ó nejmilejší Matko, pro své tak prudkou bolestí naplněné Srdce vyžádej mi ctnosti trpělivosti a daru síly. — Zdrávas Maria.

5. Upřímnou soustrast mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro ono mučeníctví, které vytrpělo Tvé šlechetné Srdce, když jsi přítomna byla smrtelnému zápasu Ježíšovu. Ó nejmilejší Matko, pro své tak ztrápené Srdce vyžádej mi ctnosti střídmosti a daru rady. — Zdrávas Maria.

6. Upřímnou soustrast mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro onu ránu, která zasazena byla Tvému soustrastnému Srdci, když bok Ježíše kopím proklán a nejmilejší Srdce Jeho probodnuto bylo. Ó nejlaskavější Matko, pro své takto zraněné Srdce vypros mi ctnosti lásky bratrské a daru rozumu. — Zdrávas Maria.

7. Upřímnou soustrast mám s Tebou, bolestná Matko Maria, pro onu duševní muku, kterou pocítilo Tvé láskou největší naplněné Srdce, když Ježíš

do hrobu kladen byl. Ó nejmilejší Matko, pro své největší žalostí naplněné Srdce prosím Tebe, vyžádej mi ctnosti horlivosti a daru moudrosti. — Zdrávas Maria.

Ů. Oroduj za nás přebolestná Panno Maria.

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Prosíme Tě, ó Pane Ježíši Kriste, nechť se za nás u Tvé dobroty přimlouvá nyní i v hodinu smrti naší blahoslavená Panna Maria, Matka Tvá, jejížto nejsvětější duši v hodinu smrti Tvé meč bolesti pronikl. Skrze Tebe, Ježíši Kriste, Spasiteli světa, jenž s Otcem i Duchem Sv. živ jsi a kraluješ po všecky věky věkův. Amen.

Odpustky 300 dní za každé nábožné pomodlení této pobožnosti. (Pius VII. 14. ledna 1815.)

Jiná krátká modlitba k bolestné Panně Marii.

Sedmkrát Zdrávas Maria a po každém Zdrávas připojí se:

Svatá Matko, vroucně prosím,
Nechat bolest Páně nosím,
Mocně mně ji v duši vtlač!

Odpustky: 1. 300 dní jednou za den, když se tuto modlitbu nábožně pomodlíme. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v kterýkoli den, když se ji po celý měsíc modlíme, sv. pokání a nejsv. Svátost oltářní přijmeme a na úmysl sv. Otce se pomodlíme. (Pius VII. 1. prosince 1815 a Pius IX. 18. července 1876.)

Hodinky o neposkvrněném Početí přeblahoslavené P. Marie.

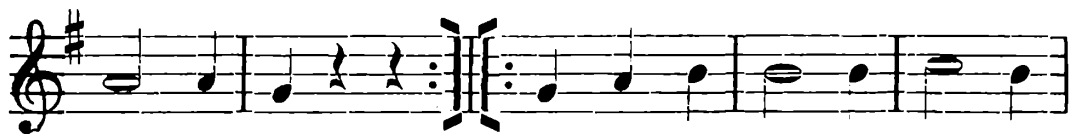
Na jitřní.

- Ž. Rty mé Pánu prozpěvujte.
B. Marii chválu vzdávejte.
Ž. Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci.
B. Před nepřátely našimi chraň nás dnem i nocí.
Ž. Sláva buď Otci, i Synu, i Duchu Svatému.
B. Sláva a čest' buď Královně nebeské.
Ž. Jakož byla na počátku.
B. Tak budiž nyní i vždycky, až na věky věkův.
Amen.

H y m n a.

1. Buď zdra-va Pa-ní pře-sva-tá, Krá-lov-no
Pan-no nad vše-mi pan-na-mi, den-ni-ce

an-děl-ská, Zdra-va buď pl-na mi-lo-
ne-be-ská. vze-šla nám Te-bou k po-mo-

sti, Bo-ží-ho svět-la zář
ci, ach, u-kaž nám svou tvář,

ó Pan-no Ma-ri-a.

2. Před věky Bůh Tě vyvolil, prv než co jiného, za matku Slova věčného Boha to pravého.

Který všech věcí tvůrcem jest i Tebe okrášlil, hříchu Tě prvních rodičů milostně ochránil. — Ó Panno Maria!

Ť. Vyvolil ji Pán, a předzvolil.

R. A ve stánku svém příbytek jí učinil.

Ť. Ó Paní svatá, uslyš modlitbu naši.

R. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria, Královno nebeská! Matičko našeho Ježíše Krista a Paní světa, která žádného neopouštíš, ani žádným nepohrdáš, vzhledni na nás, ó Panno dobrotivá, očima milosti, a vypros nám u svého milého Syna všech hříchův odpuštění, abychom s pobožnou myslí Tvé svaté početí nyní sobě připomínajíce, jednou věčného blahoslavenství dosáhli: skrze štědrost Pána našeho Ježíše Krista, jehož jsi Ty, ó Panno přečistá, porodila, který s Tebou a s Bohem Otcem i s Duchem Sv. živ jest a kraluje ve Trojici dokonalé Bůh požehnaný na věky věkův. Amen.

Ť. Díky vzdávejme Pánu.

R. Budiž Bohu chvála.

Ť. A duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží

R. Ať odpočívají ve svatém pokoji a světlo věčné ať jim svítí až na věky věkův. Amen.

Touto modlitbou a těmito verši končí každá hodinka.

Hodinka první.

Ů. Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci.
Ř. Před nepřátely našimi chraň nás dnem i nocí.
Ů. Sláva buď Otci, i Synu, i Duchu Svatému.
Ř. Sláva a čest buď Královně nebeské.
Ů. Jakož byla na počátku.
Ř. Tak budiž nyní i vždycky až na věky věkův. Amen.
Těmito verši začíná každá hodinka.

H y m n a.

1. Buď zdráva Panno Maria, - Ty chráme moudrosti, kde stůl a sedm sloupů ční - ze zlata k výsosti. Ode vší hříchu poskvrny Bůh Tebe zachoval, - Tvůj život bez porušení - bez hříchu se počal. — Ó Panno Maria!

2. Tys Matka v Bohu živoucích, - Tys brána nebeská, - Ty jsi ta hvězda z Jakoba, - Ty sláva andělská.

Hrozná jsi vrahu ďáblovi, - nás vezmi v ochranu, - a vojskem nepřemoženým buď říši křesťanů. — Ó Panno Maria!

Ů. Pán stvořil ji v Duchu Svatém.

Ř. A vyvýšil ji nade všechny skutky své.

Ů. Ó Paní svatá, uslyš modlitbu naši.

Ř. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria, atd. (jako nahoře).

Ů. Díky vzdávejme Pánu, atd. (jako nahoře).

Hodinka třetí.

Ů. Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci, atd. (jako při hodině první).

H y m n a.

1. Buď zdráva, archo úmluvy, - trůne Šalomouna,
- Ty duho krásná na nebi, - rouno Gedeona. - Mojžíšův
keři ohnivý, Ty prute Aronův, nebeská brána
zavřená i pláste Samsonův. — Ó Panno Maria!

2. Tak slušelo jest na Syna, krále to věčného,
jenž sobě Tebe vyvolil - z národa lidského, - aby
nižádnou poskvrnou - nebyla stížena - ta, která Jemu
od věku za matku zvolena. — Ó Panno Maria!

Ž. Já na výsostech přebývám.

R. A trůn můj na sloupu oblakovém.

Ž. Ó Paní svatá, uslyš modlitbu naši.

R. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria, atd. (jako nahoře).

Ž. Díky vzdávejme Pánu, atd.

Hodinka šestá.

Ž. Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci, atd. (jako
při hodině první).

H y m n a.

1. Zdravas buď, Panno Maria - přečistá Rodičko!
Tys chrámem svaté Trojice, Kristova Matičko;
- nádobo krásné čistoty, andělů radosti, roz-
košná ctností zahrado, útěcho v žalosti. —
Ó Panno Maria!

2. Tys palma trpělivosti, - Tys cedr panenství, -
země jsi Bohem žehnaná a plna tajemství.
Městem jsi krále věčného i branou k východu,
- milostí hojně dařená ku spáse národů. —
Ó Panno Maria!

Ů Jako lilium mezi trnům.

Ř. Jako přítelkyně má mezi syny Adamovými.

Ů. Ó Paní svatá, uslyš modlitbu naši.

Ř. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria, atd. (jako nahoře).

Ů Díky vzdávejme Pánu, atd.

Hodinka devátá.

Ů Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci, atd. (jako při hodině první).

H y m n a.

1. Zdravas buď Panno Maria, - věže Davidova,
která nás ve všem neštěstí záhuby uchová.
Pro čisté svoje Početí bez hříchu, bez viny,
chraň nás všech ďábla útoků i naše rodiny —
Ó Panno Maria!

2. Ó nejsilnější rekyně, nad Sáru krásnější,
nepřemožená Juditho nad Ráchel šťastnější,
Ráchel jen správce Egypta Josefa zplodila Ty
Spasitele světa však jsi šťastně nosila. —
Ó Panno Maria!

Ů Všecka jsi pěkná a krásná, přítelkyně má.

Ř. A poskvrny počáteční nikdy na Tobě nebylo.

Ů Ó Paní svatá, uslyš modlitbu naši.

Ř. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria, atd. (jako nahoře).

Ů. Díky vzdávejme Pánu, atd.

Nešpory.

Ů Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci, atd. (jako při hodině první).

H y m n a.

1. Buď zdráva, Panno přesvatá již prorok uviděl, když ženu sluncem oděnou v oblacích nebe zřel. V Tebe se Slovo snížilo, to světlo ze světla a lidem Tebou radostná naděje rozkvetla. — Ó Panno Maria!

2. Ty jsi ta záře růžová, - z níž slunce vzešlo nám, a kterou leskem čistoty obdařil Pán Bůh sám. Buď zdráva hvězdo spanilá v života temnosti, buď zdráva luno líbezná na cestě k věčnosti. — Ó Panno Maria!

Ů Já jsem učinila na nebi, aby vzešlo slunce nezapadající.

R. A jako mlha všecku zemi jsem přikryla.

Ů Ó Paní svatá, uslyš modlitbu naši.

R. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria, atd. (jako nahoře).

Ů Díky vzdávejme Pánu atd.

Komplet.

Ů. Obrat svými prosbami k nám Krista Ježíše.

R. Aby odvrátil od nás hněv svůj tím spíše.

Ů. Ó Paní svatá, přispěj nám ku pomoci.

R. Před nepřátely našimi chraň nás dnem i nocí.

Ů Sláva buď Otci, i Synu, i Duchu Svatému.

R. Sláva a čest' buď Královně nebeské.

Ů. Jakož byla na počátku.

R. Tak budiž vždycky až na věky věkův. Amen.

H y m n a.

1. Buď zdráva Panno bezhříšná Královno slavená; na Tvoji hlavě koruna - jest ze hvězd složená, - ve zlatý plášť jsi oděna a žezlo v ruce máš, však i v té slávě nebeské se ke svým dítkám znáš. — Ó Panno Maria!

2. Ó shlédni okem milostným na svoje na sluhy, Ty lékařstvím jsi nemocných, zhoj naše neduhy; ať hříchů svých se sříkáme - a v práci, ve ctnosti Tě bráno nebes najdeme ku věčné radosti. — Ó Panno Maria!

Ů. Olej rozlity jest jméno Tvé, Panno Maria.

R. A protož služebníci Tvoji milovali Tebe.

Ů. Ó Panní svatá, uslyš modlitbu naši.

R. A volání naše k Tobě přijď.

M o d l i t b a.

Ó svatá Panno Maria atd. (jako nahoře).

Ů. Díky vzdávejme Pánu atd.

Závěrka.

1. Buď zdráva Panno Maria! Ke Tvému uctění hodinky tyto věnujem i svoje modlení. - V poslední buď nám hodince k pomoci hotova - ochraň nás, svou věrnou rodinu, - Matičko Kristova. — Ó Panno Maria!

2. Slyš, amen, amen voláme, ó Panno přestá Tvá láska v každé potřebě nám spásu

uchystá. Pros, bychom přišli do nebe tam, kde Ty kraluješ, a se svým synem Ježíšem věčně se raduješ. — Ó Panno Maria!

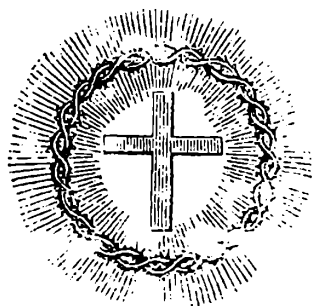
Antifona.

Ů. Tent' jest prut bez kůry a všelikých suků.
Ř. Čistá bez počátečního, přirozeného, smrtelného hříchu.
Ů. Ty jsi, ó Panno, bez poskvrny počata byla.
Ř. Pros Boha za nás, jehož's Syna porodila.

Modlitba po hodinkách.

Ó Bože, jenž jsi skrze neposkvrněné Početí Panny Marie svému milému Synu hodný příbytek připravití ráčil, prosíme Tebe, abys, jakož jsi předzvěděním hořkého umučení ji ode vsí poskvrny zachoval, tak i nám popřáti ráčil, abychom její přímlouvou s čistými srdci k Tobě přijíti mohli, skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Ů. Požehnáno budiž svaté a neposkvrněné Početí přeblahoslavené Panny Marie!
Ř. Čest a sláva buď Bohu, Otci, i Synu, i Duchu Svatému, nyní i na věky věkův. Amen.
Ů. Pomoc Boží budiž s námi vždycky.
Ř. Od toho času až na věky. Amen.

Modlitby ku Svatým a Světicím Božím.

Modlitba k sv. Anně.

Se srdcem plným nejupřímnější dětinné úcty padám před Tebou, ó blahoslavená sv. Anno, na kolena! Ty jsi onen přednostmi obdařený a od Boha obzvláště milovaný tvor, jemuž pro neobyčejnou ctnost a svatost dostalo se veliké milosti poroditi Tu, jež spravuje poklady všech milostí, požehnanou mezi ženami, Matku vtěleného Slova, nejsvětější Pannu Marii.

Uvažuje tyto tak velké přednosti Tvé prosím Tě, ó přemilostivá světice, račiž mne přijati do počtu svých pravých ctitelů, k nimž se hlásím a k nimž po všechny dni života svého přináležeti chci. Přijmi mne pod svou účinnou ochranu a vyžádej mně od Boha, abych tě následoval v oněch ctnostech, jimiž jsi tak hojně ozdobena byla. Vyžádej mi, abych hříchy své poznal, opravdově jich litoval, s pravou vroucností Ježíše a Marii miloval a povinnosti stavu svého věrně a vytrvale konal. Vysvobod' mne ze všech nebezpečností života a stůj při mně v okamžení smrti mé, abych spasen byl a do nebe se dostal, a tam s Tebou, nejblaženější Matko, božské Slovo, jež v lůně Tvé nejčistší dcery, Panny Marie, se vtělilo, chválil a velebil. Amen.

Třikrát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci. 300 dní odpustků jednou za den. (Lev XIII. 20. března 1886.)

Litanie k sv. Anně.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!
Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!
Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatá Anno,
Vyvolená Boha Otce,
Bábo Krista Ježíše,
Nádobu Ducha Svatého,
Přítelkyně nejsvětější Trojice,
Matko vyvolené dcery Boha Otce,
Matko Rodičky Boha Syna,
Matko nevěsty Ducha Svatého,
Matko Panny beze hříchu počaté,
Matko dcery plné milosti,
Matko požehnaná mezi ženami,
Matko Královny nebeské,
Dcero patriarchů,
Choti svatého Joachima,
Radosti svého manžela,
Tchyně sv. Josefa,
Matko proroků,
Okraso žen Starého Zákona,
Ozdobo domu Davidova,
Vzore všech matek,
Zrcadlo všech manželů,
Věrná pomocnice v den soužení,
Mocná přímluvkyně všech svých ctitelů,
Patronko umírajících,

O r o d u j z a n á s !

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš
nás, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Oròduj za nás, svatá Anno.

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Ó Bože, jenž jsi sv. Anně milosti
uděliti ráčil, že zasloužila býti matkou Rodičky
Tvého jednorozeného Syna: uděl nám milostivě,
abychom u Tebe, památku její slávice, na její
přímluvu pomoci a ochrany došli. Amen.

Modlitba ku sv. Jáchimu.

Ó veliký a slavný patriarcho sv. Jáchime,
jak velikou plesám radostí, když si pomyslím, že
ze všech svatých Ty jsi byl vyvolen, abys spolupůsobil
v tajemstvích Božích a obohatil svět velikou Matkou
Boží nejbl. Pannou Marií! Touto zvláštní výsadou
nabyl jsi převeliké moci u Matky i Syna, tak že
není milosti, které bys neobdržel, byť byla sebe
větší. S takovou důvěrou utíkám se pod Tvou
přemocnou ochranu a doporučím Ti všechny po-
třeby své i celé své rodiny, jak duchovní tak i časné,
a zvláště Ti doporučím milost zvláštní, po které
toužím a které od otcovské přímluvy tvé očekávám.

A poněvadž jsi byl dokonalým vzorem života niterného, vyžádej mi vnitřní pobožnost, vypros mi, bych odvrátil srdce své ode všech pomíjejících statků tohoto světa a vřele i vytrvale miloval Ježíše a Marii. Vyžádej mi také upřímnou oddanost a poslušnost k církvi svaté a k nejvyššímu pastýři, který ji spravuje, bych žil a zemřel ve víře, naději a lásce dokonalé, vzývaje nejsvětější jména Ježíš a Maria a tak byl spasen. Amen.

300 dní odp. jednou za den. (Lev XIII. 20. března 1886)

Modlitba k sv. Josefu.

K tobě, sv. Josefe, v tísní své se utíkáme, a jako jsme právě o pomoc volali k nejsvětější nevěstě tvé, tak i od tebe ochrany důvěrně žádáme. Pro vroucnost, která tě s neposkvrněnou Pannou a Rodičkou Boží spojovala, a pro otcovskou lásku, kterou jsi k božskému Dítku choval, pokorně prosíme: shlédni milostivě na dědictví, které Ježíš Kristus krví svou sobě zjednal, a pomoz nám v potřebách našich mocí svou.

Starostlivý strážce svaté rodiny, ostříhej vyvolených dítek Krista Ježíše; nejlaskavější otče, odvrát od nás všelikou nákazu bludův a nemravností; přemocný ochránce náš, milostivě nám s nebe přispěj v tomto boji s mocí temnosti, a jako jsi druhdy božské Dítko z největšího nebezpečení života vysvobodil, tak i nyní nepřátelské úklady a všeliká protivenství od Církve Boží odrážej, nás pak všechny přijmi pod stálou ochranu svou, abychom podle příkladu tvého a s pomocí tvou svatě živi

byli, nábožně zemřeli a věčného blahoslavenství na nebesích dosáhli. Amen.

Odpustky: 7 let a 7 kvadragen získá pokaždé, kdo modlitbu tuto nábožně se pomodlí. (Lev XIII. 15. srpna 1889.)

Modlitba ku svatému Josefu, patronu církve katolické.

Ó přemocný arcioťče, sv. Josefe, patrone celé katolické církve, jež tě vždy ve svých potřebách a protivenstvích vzývala, shlédni milostivě se vzneseného trůnu slávy své na celý katolický svět. Kéž ještě pohnuto otcovské srdce Tvoje, když patříš na tajemnou nevěstu a na náměstka Kristova, kteří bolestí sklíčení a od mocných nepřátel jsou pronásledováni. Pro přetrpké strasti, jakých jsi na zemi zakusil, setři milostivě slzy ctihodného velekněze, ochraňuj ho, vysvobod' ho a přimlouvej se za něho u dárce pokoje, aby po odstranění všelikého protivenství a po vykořenění všech bludů celá církev Bohu s úplnou svobodou sloužiti mohla. Amen.

100 dní odp. jednou za den. (Lev XIII. 20. března 1882.)

Modlitba k sv. Josefu o ctnost čistoty.

Ó svatý Josefe, otče a ochránce panických duší, jehož věrné ochraně sama nevinnost, Ježíš Kristus a Maria, Panna panen, svěřena byla; pro tyto dvě převzácné záruky, Ježíše a Marii, prosím a zapřísahám tě, abych na tvou přímluvu vši nečistoty prost čistou myslí, neposkvrněným srdcem a cudným tělem Ježíši a Marii v dokonalé čistotě ustavičně sloužil. Amen.

100 dní odp. jednou za den. (Pius IX. 4. února 1877.)

Jiná modlitba k sv. Josefu.

Vzpomeň, ó nejčistější ženichu Panny Marie, ó můj nejmilostivější ochránce, sv. Josefe, že nebylo nikdy slýcháno, že by kdo, ochranu tvou vzýváje a o pomoc tě prose, nebyl potěšen. Touto důvěrou jsa proniknut, přicházím a představuji se tobě, vroucně se ti poroučeje. Ach, nezavrhuj proseb mých, ty pěstoune Spasitelův, nýbrž přijmi mne milostivě. Amen.

100 dní odp. jednou za den. (Pius IX. 26. června 1863.)

Modlitby ku cti sedmera bolestí a radosti svatého Josefa.

Ó nejčistší ženichu nejsvětější Panny Marie, přeslavný sv. Josefe! Jako veliký byl zármutek a úzkost srdce Tvého, když jsi byl na rozpacích, máš-li opustiti neposkvrněnou nevěstu svou, tak nevýslovná byla též radost tvá, když ti od anděla vznešené tajemství vtělení Božího bylo zvěstováno.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe, račiž srdce naše nyní i ve smrtelných úzkostech potěšiti útechou ctnostného života a svaté smrti, aby smrt naše podobna byla smrti tvé u přítomnosti Ježíše a Marie.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otcí.

2. Ó nejblaženější patriarcho, přeslavný svatý Josefe, jenž jsi byl vyvolen k důstojnosti pěstouna vtěleného Slova! Bolest, kterou jsi pocítil, když jsi dítko Ježíše v takové chudobě narozené spatřil, proměnila se ti hned v nebeskou radost, když jsi uslyšel chvalozpěvy andělské a spatřil slávu oné stkvěle ozářené noci.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: račiž nám zjednati milosti, abychom dokonavše pouť tohoto života, hodni byli slyšeti chvalozpěvy a se radovati ze slávy nebeské blaženosti.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

3. Ó nejposlušnější plniteli božského zákona, přeslavný svatý Josefe! Nejdražší krev, kterou dítě, Spasitel náš, při obřezání prolil, zranila srdce tvé, ale jméno Ježíš zase tě občerstvilo a radostí naplnilo.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vyžádej nám milosti, abychom nyní ve vzdejší životě svém všeho hříchu se zbavili a pak nejsvětější jméno Ježíš v srdci a ústech majíce, radostně ducha vypustili.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

4. Ó nejvěrnější světci, jenž jsi do tajemství vykoupení našeho byl zasvěcen, přeslavný svatý Josefe! Ač proroctví Simeonovo o bolestech, jež Ježíš a Maria přetrpěti měli, smrtelnou ti působilo bolest, přece opět spása a slavné vzkříšení nesčíslných duší, jež dle téhož proroctví z onoho utrpení povstati mělo, blaženou naplnilo tě radostí.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vypros nám, abychom byli z těch, již pro zásluhy Ježíše a na přimluvu Marie jedenkrát slavně vzkříšení budou.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otci.

5. Ó nejpečlivější strážce a nejupřímnější důvěrníku vtěleného Syna Božího, přeslavný svatý Josefe! Co námahy tě stálo, abys Synu Nejvyššího opatřil potřebné vživ a Jemu sloužil, obzvláště

když jsi s Ním do Egypta utíkat musel; jak veliká však byla též radost tvá, že's mohl ustavičně býti s Bohem svým a viděti, jak modly egyptské před Ním na zem padaly. Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vypros nám milosti, abychom pekelného nepřítele, zvláště útekem před nebezpečnými příležitostmi, vždy se uvarovali, aby všechny modly pozemských náklonností ze srdcí našich vymizely, abychom zcela jen službě Ježíše a Marie oddáni jsouce jen jim a pro ně žili a s nimi blaženě umřeli.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

6. Ó pozemský anděle, přeslavný svatý Josefe, jenž jsi s úžasem pozoroval, kterak Král nebes každého pokynu tvého poslušen byl! ač radost tvá, že jsi jej z Egypta zpět přivedl, strachem před Archelaem zkalena byla, přece's byl andělem upokojen a přebýval's radostně s Ježíšem a Marií v Nazaretě.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme tebe: vypros nám, aby srdce naše byla sprostěna vši škodlivé bázně, abychom vždy z dobrého svědomí se těšili a s Ježíšem a Marií bezpečně živi jsouce, též s nimi z tohoto života vykročili.

Otče náš. Zdrávas Maria. Sláva Otcí.

7. Ó vzore veškeré svatosti, přeslavný svatý Josefe! Ztrativ bez viny své pachole Ježíše, hledal jsi jej s největší bolestí po 3 dni, až jsi Jej — život svůj — k největší své radosti ve chrámě mezi učiteli našel.

Pro tuto bolest a tuto tvou radost prosíme srdcem a ústy svými, račiž se za nás přimlouvati,

abychom Ježíše nikdy těžkým hříchem neztratili; kdybychom však ku svému největšímu neštěstí Ho přece ztratili, pak učiň, abychom Jej tak dlouho s bolestí a neunavně hledali, až bychom Jej a milost jeho opět našli, zvláště v okamžení smrti naší, bychom pak do nebeské blaženosti vejíti a tam věčně s tebou božské smilování jeho opěvovati mohli.

Otče náš. Zdravas Maria. Sláva Otci.

Antifona. Ježíš počínal býti as ve třiceti letech, když považován byl za syna Josefova.

Ů Oroduj za nás sv. Josefe.

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Bože, jenž jsi nevýslovnou prozřetelností svou sv. Josefa ženichem nejsv. Rodičky zvoliti ráčil; propůjč, prosíme, abychom jej, kteréhož ochráncem svým ctíme na zemi, orodovníkem míti zasloužili v nebi. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

Nejhlavnější odpustky: 1. 100 dní jednou za den. 2. 300 dní každou středu celého roku a každý den v devítíku před slavností sv. Josefa (19. března) a ochrany sv. Josefa (3. neděli po velikonoci). 3. Plnomocné odpustky o těchto dvou slavnostech po vykonané sv. zpovědi a sv. přijímání. 4. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den získá, kdo tyto modlitby po celý měsíc se modlí, z hříchů svých se vyzná a ke stolu Páně přistoupí. (Pius VII. 9. prosince 1819.)

Litanie ku sv. Šebestianu.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože! Smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože! Smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože! Smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože! Smiluj se nad námi!
Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Panno panen,
Svatá Maria, Královno mučeníků,
Svatý Šebestiane,
Velikomyslný pohrdateli světem,
Horlivý přívrženče víry křesťanské,
Ohnivý milovníče koruny mučnické,
Pod šatem vojenským skrytý bojovníče Kristův,
Horlivý pracovníče pro církev svatou,
Živý kazateli slova Božího,
Utěšiteli uvězněných,
Učiteli nevědomých,
Podpora kolísajících,
Mocný hrdino slovem i skutkem,
Silný hrdino víry,
Veliký hrdino lásky k nepřítelům,
Věrný služebníče Páně,
Ó sv. Šebestiane, náš mocný patrone,
Jenž jsi křesťany v mukách a trápeních sílil,
Jenž jsi malomyslné u víře zachoval,
Jenž jsi ve jménu Ježíšově divy činil,
Jenž jsi znamením sv. kříže němým řeč vrátil,
Jenž jsi nemocné silou pravé víry uzdravil,
Jenž jsi za obrácení jiných se postil a modlil,
Jenž jsi Ježíše Krista veřejně a odhodlaně vyznal,
Jenž jsi všecky muky trpělivě snášel,
Jenž jsi šípy smrtelně byl zraněn,
Jenž jsi ukrutnými ranami byl usmrcen,
Jenž jsi od Boha korunou mučnickou byl
ozdoben,

O r o d u j z a n á s !

Jenž jsi šatem slávy věčné byl oděn,
Slavný mučeníku, oroduj za nás,
Veliký přímlovce u Boha,
Zvláštní ochránce od moru a nakažlivých
nemocí,

} Oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš nás,
Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Oroduj za nás, svatý Šebestiane!

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se! Všemohoucí, věčný Bože! Jenž svého slavného služebníka Šebestiana na zemi ustavičně oslavuješ a těm, kteří ho vzývají, na jeho přímlovu pomáháš: propůjč nám milostivě, bychom to, oč pro jeho zásluhy pokorně prosíme, jeho přímlovou jistě obdrželi.

Milosrdný Bože, jenž jsi před časy na přímlovu svého slavného mučeníka Šebestiana mor a jiné nakažlivé nemoci od lidí odvrátil: uděl všem, kdož Tě pokorně prosí, aby pro jeho zásluhy a na jeho přímlovu ode všech nebezpečností těla i duše, zvláště pak od nakažlivých nemocí zachráněni byli. Amen.

Modlitba k sv. Aloisiovi.

Svatý Aloise, ozdobený mravy andělskými, já nehodný ctitel tvůj tobě zvláště doporučím čistotu duše i těla svého. Prosím tě pro andělskou čistotu tvou, abys mne doporučil Beránku neposkvrněnému, Ježíši Kristu, a Jeho nejsvětější Matce, Panně panen, a chránil mne všeho těžkého hříchu. Nedopusť, abych se kdy pokálel nějakou skvrnou nečistoty, nýbrž jakmile mne spatříš v pokušení nebo nebezpečenství ke hříchu, zapuď ze srdce mého myšlenky a všecka hnutí necudná, a probudiv ve mně vzpomínku na věčnost a na Ježíše ukřižovaného, vštěp mi hluboko do srdce city svaté bázně Boží a rozněť mne láskou božskou a učiň, abych následuje tebe na zemi, zasloužil s tebou na nebi v Bohu se radovati. Amen.

Otče náš. Zdrávas Maria.

100 dní odpustků. (Pius VII. 6. března 1802.)

Litanie k sv. Jannu Nepomuckému.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,

Svatá Boží Rodičko,

Svatá Panno panen,

Svatý Jene Nepomucký.

Neunavný oltářní služebník,

}
Oroduj za nás!

Muži apoštolský,
Příklade všech ctností,
Schránko moudrosti,
Almužníku nejdobrotivější,
Od maličkosti věrný ctiteli Rodičky Boží,
Horlivý hlasateli slova Božího,
Pečlivý pastýři duší Kristových,
Pravý následovníče Krista,
Nádobo čistoty,
Růže trpělivosti,
Strážce spravedlnosti,
Dive stálosti,
Obraze pobožnosti,
Otče sirotků,
Zástupce vdov,
Štíte pronásledovaných,
Moudrý rádce kajících,
Potěšení zarmoucených,
Hajiteli cti a dobrého jména,
Vysvoboditeli od hanby světské,
Duchem prorockým nadchnutý,
Srdnatý a mlčelivý zpovědníku,
V trápení nepřemožitelný mučeníku,
Neuplatitelný milovníku pravdy,
Zrcadlo zpovědníků,
Pro mlčelivost do Vltavy shozený,
Ozdobo duchovenstva,
Veliký divotvorce,
Svatý patrone země české a moravské,
Drahá perlo církve katolické,
Mocný přímluvce u Boha,
Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!

O r o d u j z a n á s !

Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého,

Od všelikého hříchu,

Od hněvu svého,

Od náhlé a nenadálé smrti,

Od hanby světské,

Od nemlčelivosti,

Od zhoubného krupobití,

Od neúrody a drahoty,

Od moru, hladu a války,

Od malomyslnosti a nedůvěrnosti,

Od lenosti ve službě Tvé,

Od časného i věčného zahynutí,

Skrze zásluhy sv. Jana Nepomuckého,

Skrze jeho plamennou pobožnost k Panně Marii,

Skrze jeho apoštolskou horlivost v hlásání
slova Božího,

Skrze jeho neohroženou pravdomluvnost,

Skrze jeho podivuhodnou stálost v trápení,

Skrze jeho nepřemožitelné zamlčení svátost-
ního tajemství,

Skrze všechny ctnosti jeho,

Skrze mučnickou smrt jeho,

Skrze neporušenost jazyka jeho,

Skrze věčnou blaženost jeho,

V den soudný,

My hříšníci,

Abys nám odpustiti ráčil,

Abys nám milostiv býti ráčil,

Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil,

Abys svou svatou církev spravovati a zacho-
vati ráčil,

V y s v o b o d ě n á s P a n e !

Tě prosíme, uslyš nás !

Abys náměstka apoštolského a veškeren duchovní stav ve svatém náboženství zachovati ráčil,

Abys nepřátely církve svaté ponížiti ráčil,
Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil,

Abys všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu uděliti ráčil,

Abys nás ve svaté víře posilniti ráčil,

Abys nás od hanby světské uchovati ráčil,

Abys v nás pobožnost k Panně Marii roz-
nítiti ráčil,

Abys jazyk náš k mluvení pravdy spravovati ráčil,

Abys nás ve své svaté milosti zachovati ráčil,

Abys nás od moru, hladu a války zachrániti ráčil,

Abys nám úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil,

Abys nám chleba tělu i duši potřebného uděliti ráčil,

Abys nás do počtu vyvolených přijmouti ráčil,

Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,

Abys nás na přímluvu sv. Jana Nepomuckého vyslyšeti ráčil,

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš
nás, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Tě prosíme, uslyš nás!

Kriste uslyš nás! Kriste vyslyš nás!

Pane smiluj se nad námi!

Kriste smiluj se nad námi! Pane smiluj se nad námi!

Otče náš. Zdrávas Maria.

Ť. Oroduj za nás svatý Jene Nepomucký!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Ť. Pane, vyslyš modlitbu mou.

Ř. A volání mé k Tobě přijď.

Modleme se! Ó Bože, jenž jsi skrze nepřemožitelnou svátostní mlčelivost sv. Jana Nepomuckého církve svou novou mučnickou korunou ozdobiti ráčil, propůjč nám, prosíme, milosti, abychom podle příkladu jeho a na jeho orodování i my ústa svá stráží opatřili a tak někdy k oněm blahoslaveným, kteří se nikdy jazykem neprohřešili, přičtení býti zasloužili

Bože, jenž jsi ve slávě svých svatých velmi podivuhodný a slavný, uděl nám, pokorně Tebe prosíme, abychom na přimluvu sv. Jana Nepomuckého, oslaveného patrona našeho, ode všeho zlého na těle i na duši ostříhání byli a tento život časný tak dokonali, abychom věčného neztratili.

Ó přeslavný mučeníku Boží, patrone náš nejmilejší, svatý Jene Nepomucký, který jsi raději ukrutné muky přestál a mučnickou smrt podstoupil, než abys zpovědní tajemství byl vyžradil, ejhle, my vroucí ctitelové tvoji k tobě útočiště své bereme a skrze neporušenost tvého svatého jazyka tebe prosíme, abys nám a všem všudy pobožným ctitelům svým mocnou přimluvou svou u Boha byl nápomocen, abychom z hojné Jeho milosti stálého pokoje v naší zemi požívali, od drahoty, hladu, vojny a moru, těchto

strašlivých metel Božích, šťastně uchováni byli a tak ve svatém pokoji a bázni Boží živi jsouce, ku břehu blahoslavené věčnosti za tebou se dostali ku Kristu Ježíši, Pánu našemu, který s Bohem Otcem a Duchem Sv. živ jest a kraluje na věky Amen.

Litanie o sv. Cyrillu a Methodu.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatá Boží Rodičko. oroduj za nás!

Svatá Panno panen, oroduj za nás!

Královno všech svatých, oroduj za nás!

Všickni svatí patriarchové a proroci,

Všickni svatí apoštolové a učeníci Páně,

Všecka svatá neviňátka,

Všickni svatí mučeníci,

Svatí Cyrille a Methode,

K velkým věcem od Boha vyvolení,

Věrní učeníci Kristovi od mladosti,

Upřímní synové svaté církve,

Horliví ctitelé nejsvětější Trojice,

Vzácné nádoby Ducha Svatého,

Bedliví následovníci Kristovi,

Nadšení oslavovatelé jména Božího,

Svědomití plnitelé zákona Páně,

Drahé lilie nevinnosti a čistoty,

O r o d u j t e z a n á s !

Jasně hvězdy lásky Boží,
Vrouení milovníci modlitby,
Vrouení milovníci pravé pobožnosti,
Stateční pohrdači statky a rozkošemi pozemskými,
Opatrní mrtvitelé žádostí tělesných,
Slavní vítězové nad světem a nad ďáblem,
Rekovní služebníci kříže Kristova,
Vznešení vzorové tichosti v protivenstvích,
Příkladná zrcadla stálosti v dobrém,
Bohumilí chovanci moudrosti nebeské,
Stálí vyznavači všech ctností,
Praví obrazové křesťanské dokonalosti,
Důmyslní znatelé svatých tajemství,
Výmluvní obrancové pravdy Boží,
Zasloužilí dělníci na vinici Páně,
Věhlasní hlasatelé evangelia Kristova,
Horliví zvěstovatelé nebeského pokoje,
Moudří osvětitelé národů pohanských,
Duchovní otcové lidu slovanského,
Laskaví učitelé otců našich,
Neunavní rozdavači milostí Božích,
Neohrožení kazatelé pokání,
Pečliví lékařové duší raněných,
Osvícení vůdcové kajeníkův,
Požehnání šířitelé království Páně,
Blažení tovaryšové apoštolův,
Oslavení přátelé Boží,
Blahoslavení dědicové radosti nebeské,
Laskaví ochráncové národa slovanského,
Mocní prosebníci u Boha,
Všickni svatí biskupové a vyznavači,

O r o d u j t e z a n á s !

Všickni svatí kněží a jáhnové,
Všickni svatí mniši a poustevníci,
Všecky svaté panny a vdovy,
Všickni svatí a světice Boží,
Aby se Bůh nad námi smilovati ráčil,
Aby nás Pán k pravému pokání probuditi ráčil,
Aby nás k poznání nedostatkův a hříchů našich
přivésti ráčil,
Aby nám umění a síly k napravení života
udělití ráčil,
Aby světlo svaté víry mezi námi množiti ráčil,
Aby srdce naše svojí láskou posvětití ráčil,
Aby mysli naše nebeskými žádostmi ušlechtiti
ráčil,
Aby nás ve své svaté službě zachovati ráčil,
Aby nám v protivenstvích pomocen býti ráčil,
Aby nás v boji s pokušeními síliti ráčil,
Aby ducha pravé horlivosti mezi námi roz-
nítiti ráčil,
Aby zármutky naše v radost dokonalou obrá-
titi ráčil,
Aby různice a sváry mezi námi vykořeniti ráčil,
Aby nás všechny v jednotu svaté církve ka-
tolické shromáždití ráčil,
Aby nás důstojnými rozšiřovateli pravé víry
učiniti ráčil,
Aby nás upřímnými následovateli vašich ctností
učiniti ráčil,
Aby nás od neúrody, hladu a války uchovati ráčil,
Aby život náš milostí svou provázeti ráčil,
Aby nám šťastnou hodinku smrti připravití ráčil,
Aby nás v dědictví Kristovo uvéstí ráčil,

O r o d u j t e z a n á s !

Aby nás v blahoslavené společenství vaše přijmouti ráčil, Aby duším v očistci milostiv býti ráčil, Svatí patronové naši, Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane! Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, vyslyš nás, Pane! Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi, Pane! Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!	}	Orodujte za nás!
---	---	------------------

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Žalm.*)

Oslavujte Hospodina, neboť jest dobrý: * Neboť na věky trvá milosrdenství jeho.

Sláva i krása jest před obličejem jeho: * Svatost a velebnost ve svatyni jeho.

Spravedlnost jeho z nebe vyhlédla: * Zveličeno jest až k nebi milosrdenství jeho.

Milosrdenství přijali jsme od Hospodina: * Sláva jeho vzešla nad námi.

Seslal světlo a pravdu svou: * Aby nás přivedly na horu svatou jeho.

Vykoupení poslal lidu svému: * Známé učinil nám cesty zákona svého.

Vyvolil nás za dědictví své: * Aby vyprostil od smrti duše naše.

*) Žalm tento sestaven jest z rozličných žalmů svatého krále Davida.

Žádost srdce našeho dal nám: * Chlebem nebeským nasytil nás.

Sláva Otci, i Synu, * i Duchu Svatému.

Jakož byla na počátku, | i nyní i vždycky * až na věky věkův. Amen.

Ť. Osvět, Hospodine, tvář svou nad námi!

Ř. Spaseny učiniž nás v milosrdenství svém!

Ť. Nezavrhuj nás ode tváře své, Hospodine!

Ř. Ale vysvobod' nás pro jméno své!

Ť. Budiž nám, Pane, věží silnou!

Ř. Proti nepřátelům našim!

Ť. Modleme se za nejvyššího biskupa svého!

Ř. Hospodin zachovej ho, a obživiž ho, a blahoslaveného učiň ho na zemi, a nevydávej ho v ruce nepřátel jeho.

Ť. Modleme se za dobrodince své!

Ř. Rač, Pane, odplatiti všem dobře činícím nám po smrti životem věčným. Amen.

Ť. Modleme se za věrné zemřelé!

Ř. Odpočinutí věčné dejž jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí!

Ť. Odpočiňtež v pokoji!

Ř. Amen.

Ť. Modleme se za své nepřítomné bratry a sestry!

Ř. Spaseny učiň služebníky své, Bože můj, doufající v Tebe!

Ť. Sešli jim, Pane, pomoc se svatyně své!

Ř. A se Sionu ostríhej jich!

Ť. Pane, vyslyš modlitbu mou!

Ř. A volání mé k Tobě přijď!

Modleme se! Všemohoucí, věčný Bože! jenž jsi nás skrze blahoslavené biskupy a vyznavače,

Cyrilla i Methoda, v jednotu pravé víry křesťanské milostivě povolati ráčil: uděl, prosíme, abychom, jižto se památkou jejich právem těšíme, pro zbožné přimluvy jejich do slávy věčné přijíti zasloužili. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Litanie ke všem Svatým.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,

Svatá Boží Rodičko,

Svatá Panno panen,

Svatý Michaeli,

Svatý Gabrieli,

Svatý Rafaeli,

} Oroduj za nás!

Všichni svatí andělé i archandělé, orodujte za nás!

Všichni svatí blahoslavených duchů řádové, orodujte za nás!

Svatý Jene Křtiteli, oroduj za nás!

Svatý Josefe, oroduj za nás!

Všichni svatí patriarchové a proroci, orodujte za nás!

Svatý Petře,

Svatý Pavle,

Svatý Ondřeji,

Svatý Jakube,

Svatý Jene,

Svatý Tomáši,

} Oroduj za nás!

Svatý Jakube,
Svatý Filipe,
Svatý Bartoloměji,
Svatý Matouši,
Svatý Šimone,
Svatý Tadeáši,
Svatý Matěji,
Svatý Barnabáši,
Svatý Lukáši,
Svatý Marku,

} Oroduj za nás!

Všichni svatí apoštolové a evandelisté, orodujte
za nás!

Všichni svatí učeníci Páně, orodujte za nás!

Všechna svatá nevinátka, orodujte za nás!

Svatý Štěpáne, oroduj za nás!

Svatý Vavřinče, oroduj za nás!

Svatý Vincenci, oroduj za nás!

Svatí Fabiane a Šebestiane,

Svatí Jene a Pavle,

Svatí Kosmo a Damiane,

Svatí Gervasi a Protasi,

Všichni svatí mučeníci,

Svatý Silvestře,

Svatý Řehoři,

Svatý Ambroži,

Svatý Augustine,

Svatý Jarolíme,

Svatý Martine,

Svatý Mikuláši,

} Orodujte za nás!

} Oroduj za nás!

Všichni svatí biskupové a vyznavači, orodujte
za nás!

Všichni svatí učitelé, orodujte za nás!

Svatý Antoníne,
Svatý Benedikte,
Svatý Bernarde,
Svatý Dominiku,
Svatý Františku,

} Oroduj za nás!

Všichni svatí kněží a jáhnové, orodujte za nás!

Všichni svatí mniši a poustevníci, orodujte za nás!

Svatá Maří Magdaleno,

Svatá Hátó,

Svatá Lucie,

Svatá Anežko,

Svatá Cecilie,

Svatá Kateřino,

Svatá Anastasie,

} Oroduj za nás!

Všecky svaté panny a vdovy, orodujte za nás!

Všichni Svatí a Svěťice Boží, orodujte za nás!

Milostiv nám buď! Odpusť nám, Pane!

Milostiv nám buď! Uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého,

Od všelikého hříchu,

Od hněvu svého,

Od náhlé a nenadálé smrti,

Od úkladů ďábelských,

Od hněvu, nenávisti i ode vší zlé vůle,

Od ducha smilného,

Od hromobití a bouřky,

Od moru, hladu a války,

Od věčné smrti,

Skrze tajemství svatého vtělení svého.

Skrze své přišť,

Skrze své narození,

Skrze křest a svatý půst svůj,

} Vysvobod' nás, Pane!

Skrze kříž a umučení své, Skrze smrt a pohřeb svůj, Skrze svaté vzkříšení své, Skrze podivné nanebevstoupení své, Skrze příští Utěšitele Ducha Svatého, V den soudný, My hříšníci, Abys nám odpustiti ráčil, Abys nám milostiv býti ráčil, Abys nás k pravému pokání přivésti ráčil, Abys svou církev svatou řídit a zachovati ráčil, Abys apoštolského nejvyššího pastýře a všechny duchovní řády ve svatém náboženství za- chovati ráčil, Abys nepřátely církve svaté ponížiti ráčil, Abys císaře a krále našeho chrániti ráčil, Abys králům a knížatům křesťanským pokoj a pravou svornost popřáti ráčil, Abys veškerému lidu křesťanskému pokoj a svornost popřáti ráčil, Abys nás ve svaté službě své posílniti a za- chovati ráčil, Abys myslí našich k nebeským žádostem po- zdvihnouti ráčil, Abys všem dobrodincům našim věčným zbožím odměniti ráčil, Abys duše naše, bratrů, přátel, rodičův a dobrodincův od věčného zatracení vysvo- boditi ráčil, Abys úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil, Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,	Vysvoboď nás Pane! Tě prosíme, uslyš nás!
--	---

Abys nás vyslyšeti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás!
Synu Boží, Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť
nám Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš
nás Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Žalm 69.

Bože! ku pomoci mé vzezři.

Pane! k spomožení mému pospěš!

Ať se zastydí a zahanbí, * kteříž hledají zahubení
duše mé.

Ať se obrátí nazpět a zastydí, * kteříž mi žádají zlého.

Ať se rychle se studem odvrátí, * kteří se mně posmívají.

Nechť plesají a v Tobě se radují všickni hledající
Tebe, * a kteří milují spasení Tvé, nechť říkají
vždycky: Hospodin budiž veleslaven!

Já jsem sice nuzný a chudý, * Ty pak, Pane,
spomoziž mně.

Neboť Ty jsi pomocník můj a vysvoboditel můj, *
Pane, neprodlívejž!

Sláva Otci, i Synu, * i Duchu Svatému.

Jakož byla na počátku | tak i nyní i vždycky *
až na věky věkův. Amen.

Ů. Spasiž, můj Bože, služebníky a služebnice své.

B. Kteříž doufají v Tebe.

- Ť. Budiž nám, ó Pane, silnou věží.
Ř. Proti nepřátelům našim.
Ť. Nechť proti nám nepřítel nic neprospívá.
Ř. A syn nepravosti ať nám neuškodí.
Ť. Pane, nenakládej s námi podle hříchů našich.
Ř. Aniž podle nepravostí našich odplacuj nám.
Ť. Modleme se za svého nejvyššího pastýře N.
Ř. Hospodin zachovej ho, a obživuj ho, a učiň ho
blahoslaveného na zemi, a nevydávej ho v ruce
nepřátel jeho.
Ť. Modleme se za císaře a krále našeho N.
Ř. Spasiž, ó Pane, císaře a krále, a vyslyš nás
v den, v kterýž Tebe vzývati budeme.
Ť. Modleme se za dobrodince své.
Ř. Pane, račiž všem dobře nám činícím pro jméno
odplatiti životem věčným.
Ť. Modleme se za věrné zemřelé.
Ř. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane, a světlo věčné
ať jim svítí.
Ť. Nech ať odpočívají v pokoji.
Ř. Amen.
Ť. Modleme se za své nepřítomné bratry a sestry.
Ř. Spasiž, můj Bože, služebníky a služebnice své,
doufající v Tebe.
Ť. Sešliž jim pomoci, Pane, ze svatyně své.
Ř. A se Sionu ostríhej jich.
Ť. Pane, vyslyš modlitbu mou.
Ř. A volání mé k Tobě přijď.

Modleme se:

Bože! jehož vlastnost jest vždycky se smilovat a odpouštět, přijmiž milostivě modlitby naše, a učiň, abychom my i všickni, jižto řetězem

hříchů svázání jsou. skrze převeliké milosrdenství Tvé od nich rozvázání byli.

Prosíme Tě, ó Pane! vyslyš modlitby Tobě k nohám padajících a vyznávajícím se Tobě hříchy odpust: abychom od dobroty Tvé prominutí svých nepravostí, i pokoj spolu obdržeti mohli.

Nevypravitelné milosrdenství své, ó Pane! nám laskavě proukaž, a nás spolu ode všech hříchů sprost, a od trestů za ně zasloužených vysvobod.

Ó Bože! jenžto hříchy rozhněván, pokáním ale zase uspokojen býváš, shlédni milostivě na prosby svého pokorného lidu, a metly hněvu svého, kteréž za své hříchy zasluhujeme, odvrátiti račiž.

Všemohoucí, věčný Bože! smiluj se nad služebníkem svým N. N nejvyšším pastýřem naším, a vediž ho dle dobrotivosti své po cestě spasení věčného; aby s pomocí Tvou, což se Tobě líbí, pohledával, a ze vší síly své vykonal.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože! aby služebník Tvůj N., císař a král náš, jenž slitováním Tvým vlády říše se ujal, také ve ctnostech všech prospíval, aby jimi ozdoben jsa všech nepravostí se vystříhati, nad nepřátely vítěziti a k Tobě, jenž jsi cesta, pravda a život, milostí Tvou dostati se mohl.

Ó Bože! od kteréhož svaté žádosti, pravé rady a dobré skutky pocházejí, dejž služebníkům svým ten pokoj, jehož svět dáti nemůže; aby naše srdce Tvým přikázáním poddané, a po odvrácení strachu nepřátelského časové naši pod ochranou Tvou pokojni byli. Zapal, Pane! ohněm Ducha Svatého ledví i srdce naše; abychom Tobě neposkvrněným tělem sloužili a čistým srdcem se zalíbili.

Bože! všech věřících Stvořiteli a Vykupiteli! račiž duším služebníků a služebnic svých odpuštění všech hříchů dáti, aby to prominutí, kteréhož vždycky si žádali, skrze nábožné prosby naše obdrželi.

Činy naše, prosíme, Pane! milostí svou předejdi a svou pomocí sprovoduj, aby všechny naše modlitby a skutky od Tebe vždy se začínaly, a skrze Tebe začaty dokonány byly

Všemohoucí, věčný Bože! jenž spolu nad živými i nad mrtvými panuješ, a nade všemi se smilováváš, o kterých předem víš, že skrze víru a dobré skutky Tvými budou, pokorně Tebe žádáme: aby ti, za kteréž jsme modlitby konati ustanovili a ježto buďto tento nynější věk ještě v těle zdržuje, nebo věčnost již od těla oddělené přijala, na přimluvu všech Svatých Tvých odpuštění všelikého provinění u Tvé dobrotivosti došli. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Modlitba za ochranu od náhlé smrti.

Vyslyš nás, ó Bože, spáso naše, a nedopouštěj, aby dnové naši byli ukončeni dříve, než nám hříchy naše odpustíš, a poněvadž v pekle neprospěje činiti pokání a není tam místa ku polepšení, prosíme Tě vroucně, abys, čas nám dávaje ku prošení, i hříchy nám odpustil. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Prosíme Tě, ó Pane, odvrát milosrdně od věřících svých všeliký blud a vzdal náhlou záhubu nakažlivých nemocí, aby ti, které dle zásluhy trestáš, milosrdenstvím Tvým šťastně napraveni byli. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Antifona. Duše má, přestaň již hřešiti, rozjímej o náhlém odchodu do muk věčných, kde se již nepřijímá pokání, aniž platny jsou slzy. Dokud čas jest, obrať se a volej řkouc: Bože můj, smiluj se nade mnou!

Antifona. Uprostřed života nacházíme se ve smrti! U koho máme hledati pomoci, ne-li u Tebe, Pane, jenž pro hříchy naše se hněváš? Svatý Bože, Svatý silný, Svatý milosrdný, Spasiteli, nezanechávej nás trpké smrti.

Ů. Abychom nebyli náhle překvapeni dnem smrti: a pak času ku pokání hledající, již ho najítí nemohli.

R. Vzezři, ó Pane, a smiluj se, neboť jsme zhřešili proti Tobě.

Prosíme Tě, všemohoucí Bože, přijmiž s láskou otcovskou lid svůj, jenž před hněvem Tvým k Tobě se utíká, aby ti, jižto v náhlé smrti metly Tvé Velebnosti se bojí, zasloužili radovati se z Tvého odpuštění. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Všemohoucí Bože, usmířen pohled' na církev svou, buď nám milosrdným a netrestej nás ve hněvu svém; neboť budeš-li patřiti na nepravost naši, neobstojí před Tebou žádné stvoření; avšak s onou láskou podivuhodnou, se kterou jsi nás stvořil, odpuť nám hříšníkům a nedopusť, aby díla rukou Tvých zahynula náhlou smrtí. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Vyslyš, Pane, modlitby naše a nebuď přísným ke služebníkům svým, neboť jakož v nás není žádné spravedlnosti, na niž bychom spoléhati mohli, tak

neznáme mimo Tebe jiné studnice smilování, v níž bychom byli očistěni ode hříchův a osvobozeni od nemoci a náhlé smrti. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Ó Bože, před Jehož očima každé srdce se chvěje a každé svědomí se leká, vylej milosrdenství své na nás, abychom nemajíce důvěry v zásluhy své, zakusili Tvého milosrdenství a nikoli soudu Tvého ve smrti náhlé. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

M o d l i t b a.

O nejmilosrdnější Pane Ježíši, pro Tvou smrtelnou úzkost, pro Tvůj krvavý pot a pro Tvou smrt prosím Tě vroucně, zachraň mne od náhlé a nenadálé smrti. Ó nejdobrotivější Pane Ježíši! pro Tvé ukrutné a ohavné bičování a trním korunování, pro Tvůj kříž a trpké umučení a pro Tvou lásku prosím Tě pokorně, nedopouštěj, abych náhle zemřel a bez svatých svátostí z tohoto života vykročil. Ó můj nejmilejší Pane Ježíši! pro všechny Tvé muky a bolesti, pro Tvou předrahou krev a pro Tvé přesvaté rány, pro ta poslední slova, která jsi na kříži vyřkl: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!“ a „Otče, v ruce Tvé poroučím Ducha svého!“ prosím Tebe snažně, zachraň mne od náhlé smrti. Tvé ruce, ó můj Spasiteli, mne stvořily celého: ach, nedopouštěj, abych byl zachvácen nenadálou smrtí! Dopřej mi, prosím Tě, času ku pokání; propůjč mi, abych život svůj šťastně a v milosti Tvé skončil, abych Tebe z celého srdce milovati, chváliti a velebiti mohl na věky. Amen.

Pětkrát Otče náš a Zdravas Maria na památku umučení Pána našeho Ježíše Krista a třikrát Zdravas ke cti bolestné Matky Boží.

Odpustky: 1. 100 dní pokaždé. 2. Plnomocné odpustky na svátek sv. kříže (3. května a 14. září), na zelený čtvrtek a velký pátek získají, kdož tyto modlitby po celý rok každodenně se modlí. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. Na zelený čtvrtek*) a velký pátek třeba navštívit Boží hrob, na druhé dva dni některý chrám Páně, v němž jest velebná Svátost. (Pius VII. 2. března 1816.)

Modlitby za blaženou smrt.

1. K Pánu Ježíši.

Pane Ježíši, Bože lásky, Otče milosrdenství! S pokorným, kajícím a zkroušeným srdcem přicházím k Tobě a doporučím Ti svou poslední hodinu a to, co mne potom očekává.

Až mne mé zkřehlé nohy upamatují, že běh mého života na tomto světě chýlí se ku konci; pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až mé chvějící se a ztuhlé ruce nebudou již moci objímati Tebe Ukřižovaného, a když Tě proti své vůli slabostí upustím na lože bolesti, pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až oči mé zakalené a strhané strachem před blížící se smrtí, matným a zmírajícím pohledem na Tobě utkví; tenkrát, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až má chladná a chvějící se ústa naposled vysloví Tvé převelebné jméno; pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

*) Pokud se týká zeleného čtvrtku, neplatí podmínka tato pro naše kraje, poněvadž tu Božího hrobu není.

Až mé bledé a zmodralé líce okolostojící útrpností a hrůzou naplní, a mé vlasy zvlhlé potem smrtelným na hlavě povstanou a nastávající konec můj označí; pak, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až uši mé navždy začnou se zavíratí rozmluvám lidským a otvíratí se budou Tvému hlasu, jenž vyřkne neodvolatelný ortel, kterým bude stanoven můj osud pro celou věčnost; tenkrát, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až mysl má, hroznými a děsivými obrazy sklíčená, ve smrtelnou truchlivost bude pohřžena; až duch můj, zmaten pohledem na hříchy mé a strachem před spravedlností Tvou bojovati bude proti andělu temnosti, jenž bude usilovati, aby mi uloupil potěšitelný pohled na Tvé milosrdenství a svrhl mne do propasti zoufalství; tenkrát, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až mé slabé srdce, přemožené bolestnou nemocí, bude sklíčeno smrtelnou úzkostí a zemdleno namáháním v boji proti nepřítelům mého spasení; tenkrát, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až proleju poslední slzy, příznaky svého rozdělení; přijmi je, ó můj Ježíši, za oběť smírnou, abych jako kajicník zesnul; a v onom hrozném okamžení, ó milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až moji příbuzní a nejbližší přátelé okolo mne státi, nad mým žalostným stavem lkáti a u Tebe za mne orodovati budou; tenkrát, ó milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až budu zbaven užívání svých smyslův, až celý svět mne opustí a já vzdychati budu v úzkostech posledního boje a ve strachu smrti; tenkrát, milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až poslední vzdechy srdce mého nutiti budou duši, aby vyšla z těla; tenkrát přijmi je jako znamení svaté touhy přijíti k Tobě, ó milosrdný Ježíši, a smiluj se nade mnou!

Až duše má navždy z tohoto světa odcházeti bude a zanechá tělo mé bledé, studené a neživé, přijmi zrušení mého života za oběť poddanosti, kterouž přináším Tvé božské velebnosti; a tenkrát, ó milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

Až konečně duše má před Tebou se objeví a ponejprv spatří nehynoucí lesk Tvé velebnosti; nezavrhuj jí ode tváře své; račiž mne přijati do přelaskavého lůna svého milosrdenství, abych prozpěvovati mohl chválu Tvou po celou věčnost.

Milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou!

2. K Bohu Otci.

Ó Bože, jenž jsi odsoudiv nás k smrti, času a hodiny smrti nám nezjevil; propůjč mně milosti, abych dny života svého ve spravedlnosti a svatosti strávil a tak zasloužil ve svaté lásce Tvé z tohoto světa vykročiti. Skrze zásluhu Pána našeho Ježíše Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého. Amen.

Odpustky: 1. 100 dní jednou za den. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc těm, kdož tyto modlitby konají každodenně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce. (Lev XII. 11. srpna 1824.)

Modlitba o pokoj.

Uděl, Pane, pokoje za dnů našich, protože není jiného, jenž by za nás bojoval, než Ty, Bože náš!

Ť Staň se pokoj z moci Tvé.

Ř. A hojnost ve věžích Tvých.

Modleme se! Bože, od kterého svaté žádosti, dobré rady a pravé skutky jsou, dej služebníkům svým ten pokoj, jehož svět dáti nemůže, aby srdce naše Tvým přikázáním poddána, i časové naši beze strachu před nepřátely pod ochranou Tvou pokojni byly. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Odpustky: 1. 100 dní pokaždé. 2. Plnomocné odpustky jednou za měsíc v libovolný den, koná-li se tato modlitba každodeuně po celý měsíc. Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva chrámu Páně a modlitba na úmysl svatého Otce. (Pius IX. 18. května 1848.)

Modlitba otce nebo matky k P. Marii za sebe a za dítky.

K Tobě, Panno nejmoudřejší, trůne moudrosti Boží, utíkám se pokorně a důvěrně, abych nejen pro sebe, nýbrž i pro všechny dítky své skrze Tebe vyprosil daru moudrosti a spasení duší našich. Osvěcuj každého dne slabý a temný rozum můj touž moudrostí, kterou Tebe Bůh tak hojně ozdobiti ráčil, a síliž také slabou, křehkou vůli mou, abych dítky své vždy tak vyučoval, napomínal, trestal a řídil, jak k časnému i věčnému jich blahu jest nejprospěšnější. Račiž vždy sama hned všecko napraviti, v čem z nevědomosti nebo slabosti své pochybím; račiž vždy též všecko doplniti, co já učiniti zameškám. Sprovázej vždy svým svatým požehnáním všechny práce a činy mé; a čemu dobrému, spasitelnému dítky mé se naučí, to vryj hluboko do srdce jejich. A tak odevzdávám po-

korně a důvěrně všechny dítky své do Tvé zvláštní mateřské ochrany pro celou budoucnost. Budiž Ty sama jejich matkou, ochraňuj jich stále, střež, napomínej, tresci je, starej se o ně a pečuj přede vším o jejich časné a věčné blaho. Vypros jim u Boha bázně Boží, která jest počátkem vší moudrosti, aby se nikdy ani v dospělejším věku s cesty svaté pravdy a spravedlnosti neuchýlily, nýbrž aby celý svůj život spravovaly podle přikázání Božích a církevních.

Konečně ještě prosím, račiž mně a celé rodině mé uděliti stálou a horlivou úctu, důvěru a lásku k Tobě, Matko Boží, neboť kdo Tebe nalezne, nalezne život a vážiti bude spasení od Hospodina. Amen.

Modlitba za rodiče.

Bože, jenž jsi poručil: „Cti otce svého i matku svou“, a v jednorozeném Synu svém, Kristu Ježíši, nám příklad zůstavil, kterak toto přikázání Tvé plniti můžeme: smiluj se nad mými rodiči. Ty sám odplat jim hojně v tomto i v onom životě všecko, co mi dobrého z milosti Tvé tak laskavě, štědře a upřímně již prokázali a ještě prokazují. Mně pak dej srdce vděčné a ochotné, ať ve všem dobrém jich rád poslouchám a nevděkem jich nezarmucuji, abych takto si zasloužil onoho požehnání, které jsi hodným dětem zaslíbiti ráčil. Chraň jich, Bože, ode všeho zlého, zachovej mi je ve zdraví mnohá léta a popřej mi, abych jim ve stáří mohl býti podporou, po smrti pak abych zasloužil shledatí se s nimi v nebesích. Amen.

Litanie za duše v očistci.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!

Synů, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!

Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad dušemi v očistci!

Svatá Maria,	}	oroduj za ně!
Svatá Boží Rodičko,		
Svatá Panno panen,		
Svatý Michaeli,		

Všichni svatí andělé i archandělé, orodujte za ně!

Svatý Jene Křtíteli,	}	oroduj za ně!
Svatý Josefe,		

Všichni svatí patriarchové a proroci, orodujte za ně!

Svatý Petře,	}	oroduj za ně!
Svatý Pavle,		
Svatý Jene,		

Všichni svatí apoštolové a evandelistové, orodujte za ně!

Svatý Štěpáne,	}	oroduj za ně!
Svatý Vavřínče,		

Všichni svatí mučeníci, orodujte za ně!

Svatý Řehoři, oroduj za ně!

Všichni svatí biskupové a vyznavači, orodujte za ně!

Všichni svatí mniši a poustevníci, orodujte za ně!

Svatá Maří Magdaleno,	}	oroduj za ně!
Svatá Barboro,		
Svatá Kateřino,		
Svatá Teresie,		

Všecky svaté panny a vdovy, orodujte za ně!
Všickni svatí a světice Boží, orodujte za ně!
Milostiv jim buď, odpusť jim, Pane!
Milostiv jim buď, vysvoboď je, Pane!
Ode všeho zlého,
Od všelikého hříchu,
Od všelikého trestu,
Od hněvu svého,
Od přísné spravedlnosti své,
Od úkladů ďábelských,
Od červa svědomí hlodajícího,
Od dlouhého po Tobě toužení,
Od plamenův ukrutných,
Od muk přehrozných,
Od strašného kvílení a naříkání,
Od úžasného žaláře,
Skrze tajemství svatého vtělení svého,
Skrze narození své,
Skrze obřezání své,
Skrze útěk svůj do Egypta,
Skrze sladké jméno své,
Skrze křest a svatý půst svůj,
Skrze velikou pokoru svou,
Skrze největší čistotu svou,
Skrze nejdokonalejší poslušnost svou,
Skrze svatou trpělivost svou,
Skrze neskonalou lásku svou,
Skrze přehořké umučení své,
Skrze strach a úzkost svou,
Skrze krvavý pot svůj,
Skrze zajetí své,
Skrze nepravé obžalování a potupení své,

v y s v o b o d ě j e, P a n e !

Skrze bolestné bičování své,
Skrze trnovou korunu svou,
Skrze přijatý nepravý rozsudek svůj,
Skrze přetěžký kříž svůj,
Skrze ukrutné ukřižování své,
Skrze přehořkou smrt svou,
Skrze svatých pět ran svých,
Skrze svatou, za nás vylitou krev svou,
Skrze svaté z mrtvých vstání své,
Skrze podivné na nebe vstoupení své,
Skrze příští Utěšitele Ducha Svatého,
Skrze zásluhy a přímlovu svaté Rodičky své,
Skrze zásluhy a přímlovu všech svatých a
světic svých,

vysvobod je, Pane!

My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!
Abys duším v očištění milostiv býti ráčil,
Abys jim všechnu vinu odpustiti ráčil,
Abys jejich prosby a lkání vyslyšeti ráčil,
Abys je z jejich muk vysvoboditi ráčil,
Abys je skrze krev nového a věčného zákona
z těžkého žaláře vysvoboditi ráčil,
Abys je všech dobrých skutků celého kře-
stanstva účastny učiniti ráčil,
Abys naše modlitby za ně a jejich modlitby
za nás vždycky vyslyšeti ráčil,
Abys je skrze svaté anděly své potěšiti ráčil,
Abys je skrze svatého archanděla Michaela
k věčnému světlu přivésti ráčil,
Abys je brzy před tvář svou povolati ráčil,
Abys našim zemřelým rodičům, bratřím a
sestrám, přátelům a dobrodincům věčných
statků propůjčiti ráčil,

Tě prosíme, uslyš nás!

Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti
ráčil, Tě prosíme uslyš nás!

Abys nás vyslyšeti ráčil, Tě prosíme uslyš nás!
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, dejž jim
věčného pokoje!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, dejž jim
věčného pokoje!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, dejž jim
věčného pokoje!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad
námi! Pane, smiluj se nad námi!

(Otče náš. — Zdrávas Maria.)

Ů. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane,

R. A světlo věčné ať jim svítí!

Ů. Od brány pekelné,

R. Vysvobod', Pane, duše jejich!

Ů. Ať odpočívají v pokoji,

R. Amen.

Ů. Pane, vyslyš modlitbu naši,

R. A volání naše k Tobě přijď.

Modleme se.

Bože, jehožto vlastnost jest vždycky se smilovati
a odpouštěti, přijmi milostivě modlitby naše za duše
služebníkův a služebnic, které jsi z toho světa po-
volati ráčil, neodevzdávej jich do rukou nepřítelé,
aniž zapomeň na ně, nýbrž rozkaž, aby je vzali
svatí andělé a do vlasti nebeské přinesli, aby, protože
v Tebe doufaly a v Tebe věřily, trestů pekelných
neutrěpely, nýbrž do radosti věčné přijaty byly; skrze
Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Ž. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane,

R. A světlo věčné ať jim svítí!

Ž. Ať odpočívají v pokoji.

R. Amen.

Modlitba za zemřelé rodiče.

Ó Bože, který jsi nám Otce i Matku ctíti rozkázal, smiluj se nad duší mého otce a matky mé, odpusť jim hříchy jejich a učiň, abych je v radosti věčné jasnosti spatřil; skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba za zemřelé bratry, sestry, přátely a dobrodince.

Ó Bože, rozdavateli milostí a milovníče lidského spasení, prosíme dobrotivost Tvou, aby naši bratři, příbuzní a dobrodincové, kteří z tohoto světa již vykročili, na přímluvu nejblahosl. Panny Marie a všech svatých a světic Božích k obcování věčné blaženosti přišli. Amen; skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Jiná modlitba za zemřelé rodiče, bratry, sestry, přátely a dobrodince.

Otče nebeský, úpěnlivě prosím Tebe skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, pro velikou lásku, která Ho k tomu pohnula, aby se vtělil, trpěl a krev za nás vylil, a pro zásluhy Jeho utrpení a smrti, abys z očiště vysvoboditi ráčil duše mých milých

rodičů, příbuzných, dobrodinců, zpovědníkův a jiných duchovních vůdců, kteří mi často dobrou radou nápomocni byli, a duše těch, jichž muky jsem já snad sám zavinil, kteří mně zle nakloněni byli, mně zlé činili aneb mne pronásledovali, a vůbec prosím za všechny duše, jež v očištcí trpěti musí. Amen.

Modlitba k Panně Marii za zemřelé.

Maria, Matko milosrdenství, shlédni na duše, které jsou vykoupěny drahou krví Ježíše Krista, Syna Tvého, jak hrozné snášejí muky a jak velice touží po vysvobození svém! I prosím Tebe pro lásku, kterou Ježíše miluješ, ukaž se býti matkou, a sice matkou milosrdenství. Pomni, ó Maria, na bolesti své, na utrpení své, na svatých pět ran milého Syna svého, a obětuj je Otci nebeskému za duše v očištcí, které mateřské péči Tvé nejvíce doporučím, aby brzy z muk svých vysvobozeny byly a s Ježíšem a s Tebou, ó Maria, v nebeské blaženosti věčně se radovaly Amen.

Jiná modlitba k bolestné Panně Marii.

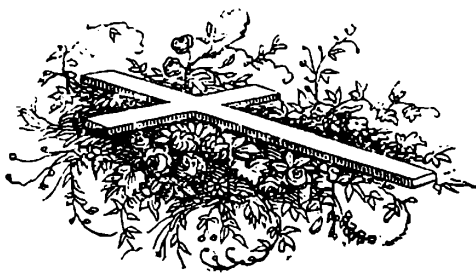
Svatá Maria, Matko Spasitele mého, s bolestným srdcem připomínám sobě veliké bolesti mateřského srdce Tvého, když jsi na hoře Kalvarii mučenické koruny dosáhla. Zde podle proroctví Simeona pronikl meč srdce Tvé. Ó svatá, přeblahoslavená Matko Boží, jak veliká a nezvratná byla Tvá víra, jak

pevná Tvá důvěra v moudrou, Prozřetelnost Boží, jak stálá Tvá odevzdanost do vůle Jeho, jak vytrvalá trpělivost Tvá! Ó veliká, proslavená trpitelkyně! K Tobě svou prosbu vznáším, abys za duše v očištcí u Pána Boha orodovala. Ubohé ty duše lkají a touží po vysvobození svém a není mezi nimi jediné, která by Tebe za živa jakožto Matku Pána svého nebyla ctíla a milovala. Matko milosrdenství, oroduj za dítky své opuštěné, které bez ustání k Tobě vzdychají. Pros Ježíše, Syna svého, aby se nad nimi smilovati ráčil. Obzvláště však doporučím mateřské lásce Tvé duše N. N. I za mne ubohého hříšníka oroduj, i mně vyžádej milost opravdové lítosti a pravého pokání, aby má duše byla od hříchův očistěna a ctností a svatostí hodnou se stala v hodinu smrti vysvobozena býti z muk očištcových. Doporučím Tobě také všechny tělesné potřeby a záležitosti své; když nemocí, starostí a zármutkem sklíčen budu, Ty budiž má spomocnice a přijmi mne pod ochranu svou; vysvobod' mne ze všelikého nebezpečení duše i těla skrze Ježíše Krista, Syna svého, Pána našeho. Amen.

Modlitba k andělům, svatým a světicím Božím.

Svatí andělé Boží, kteří bez ustání Pána Boha chválíte a o naše blaho pečujete, vizte, jak ubohé duše v mukách svých k vám vzdychají a za pomoc vás prosí; orodujte za ně, aby muky jejich byly zkráceny a ony do vaší společnosti uvedeny byly. Všickni svatí a světice Boží, proste za tyto duše

opuštěné, neboť s velikou toužebností očekávají svobodu svou. Svatí patriarchové a proroci, svatí apoštolé, svatí mučéníci, svatí vyznavači, svaté panny a všickni svatí ujměte se jich společnou modlitbou svou a obětujte za ně své vroucné tužby, svou víru a horlivost pro čest Boží a spásu duší, svou stálost ve snášení všelikých obtížností, svou radost v kříži a utrpení, svou krev pro Krista vylitou, svou trpělivost, své bdění a modlení, své kajicné skutky a posty, svou nevinnost a čistotu, svou pokoru a lásku, aby Otec všeho milosrdenství nad nimi se smíloval, tresty jim odpustil a je k sobě do věčné říše přijal, kdež by Jej věčně chválily a velebily. Amen.

Díl III.

P Í S N Ě.

Písně na začátku pouti.

1.

(Dříve: „Již tenkrát přišel čas.“)

1. Již čas žda-ný na-de-šel, mi-lí pout-ní-
kdy zas má-me pu-to-vat k Té, jež Pa-ní.

čko-vé,
slo-ve a tam v Cel-li sí-dlo má

Pa-nen-ka Ma-ri-a, Ma-tka na-še

ne-be-ská, Krá-lov-na an-děl-ská,

Ma-ri-a Cel-len-ská.

2. Ó jak každý z ctitelů uslyšel rád zvěst
tu: ku Marii půjdem zas na dalekou cestu,
Budem Bohu chvály pět putujíc tam a zpět,
a též Máti nebeské, Královně andělské, Marii
Cellenské.

3. Aj, již jdeme nadšeni - láskou k Tobě, Panno,
- vždyť nám místo v srdci Tvém - dávno přichystáno,
- vždyť nás k sobě mile zveš, - na cestu růže stleš, -
Matko naše nebeská, - Královno andělská, Maria
Cellenská.

4. Anoť ten Tvůj milý hlas: „Přijďte, dítky moje, nebojte se nechvíle ani horka znoje!“ Ty nás všecky občerstvíš, rány nám zacelíš, Matko naše nebeská, Královno andělská, Maria Cellenská.

5. Ty nám všechno vyprosíš, - co kdo sobě žádá, vždyť jsi Matkou milosti a dáš dítkám ráda, co jest k jejich spasení; proto jdem povděční k Matce naší nebeské, - Královně andělské, Marii Cellenské.

6. Pod Její plášť ochranný buďtež poručení - naši milí domácí a jich všechno jmění; chraň a střež je mocí svou, nade vše velikou, Matko naše nebeská, Královno andělská, Maria Cellenská.

7. Vy pak za to v duchu nás - cestou sprovázejte, - modlitbou a obětí za námi též spějte, prostě také Marii - o mocné přispění - Matku naši nebeskou, - Královnu andělskou, Marii Cellenskou.

8. My pak až se octneme - na milostném místě, - budeme se modliti vroucně za vás jistě, byste i vy vzdávali chválu, čest Marii, Matce naší nebeské, Královně andělské, Marii Cellenské.

9. Tak již, milá Matičko, - slyš to naše pění, - a měj k věrným dítkám svým milostivé zření, ať Tvé lásky doznáme, Tebe vždy vzýváme, Matko naše nebeská, Královno andělská, Maria Cellenská.

10. Vyprosiž nám u Boha - ducha kajicnosti, nechať vždycky ochotni - následujem etností, - jimiž Ty se zastkvíváš - a nám vzor předkládáš, Matko naše nebeská, - Královno andělská, - Maria Cellenská.

11. Vyprosiž nám milost' tu, bychom také šťastně skončili pouť pozemskou a tam v nebi slastně směli Boha velebit', s anděly Tebe etít, Matku naši nebeskou, Královnu andělskou, Marii milostnou. Amen.

2.

(Dříve: „Já již toužím dávný čas.“)

Nápěv jako v předešlé.

1. Jako kvítko po světle srdce moje plane - po té růži rozkvetlé, po Marii Panně. Ona vůní nebeskou - kolem sebe dýše, - Ona mocí mateřskou - [:prosí u Ježíše.:]

2. Ó Maria, spěchám již Tobě do náručí, Ty mně pomůžeš nést kříž, který srdce mučí. Vždyť Tys Matka milosti, naše Pomocnice, Tebou klid se rozhostí [:v ustarané líce.:]

3. Když mám, Máti, k Tobě jít, nedbám, co je mého, neváhám též opustit' matku, otce svého; neboť, Panno rozmilá, není v světě celém, koho bys Ty nekryla [:ve svém plášti stkvělém.:]

4. Ať se větry rozlítí, ať si bouře hučí, nebrání mi dojít Tobě do náručí; vždyť kdo k Tobě přichvátá na Tvou horu krásnou, toho tvář Tvá přesvatá [:vítá září jasnou.:]

5. Třeba cesta daleká - vede k Tobě, Panní, nijak mne to neleká, půjdu bez ustání. Vždyť Tvá ruka rozdává - hojně občerstvení, kterým těla únava [:v sílu zas se mění.:]

6. Ten, kdo s touhou pospíší k Tobě do svatyně, - bolest se mu utiší na Tvém svatém klíně. Úsměv Tvůj jak slunce jas - svitne v choré

nitro, a v něm z noci hříchu zas [:vzejde nové jitro.:]

7. Matičko, tož nezapuď, přijmi svoje děti, které s touhou na Tvou hrud', ve Tvou náruč letí. Jeden pohled laskavý, úsměv jasných lící srdce naše uzdraví - [:spánkem hříchu spící.:]

8. Pros též za nás Ježíše, - milostivá Máti, by nás do své do říše ráčil kdysi zváti, tam, kde kůrům andělů i všech svatých voji dostalo se údělu [:po vítězném boji.:]

3.

1. Ra-duj-me se, pout-níč-ko-vé, ra-duj-me se,
neb den dne-šní pře-po-těš-nou zvěst' nám ne-se:

za-se jest vám pu-to-va-ti, po-svě-tit se,

po-o-křá-ti u Cel-len-ské Má-ti.

2. Zase jest vám u průvodu do Cell jíti,
a se u Matičky Boží potěšiti. V sídle Její
starodávném, krásném, rozkošném a slavném,
v plesu neunavném.

3. Tak již jdeme, domácí své - opouštíme, je
i sebe Pánu Bohu poroučíme, by nás chránil
všeho zlého pro Ježíše, Syna svého, Pána
nebeského.

4. Necht' On ráčí statky naše ostríhati,
vždyť jdem na pouť ku Marii, božské Máti,
jdem Ji uctit, velebiti, o vše dobré poprositi,
a se potěšiti.

5. Protož pojdte ku Marii bez prodlení,
pojdte vzývat Matku mocnou o přispění; komu
snášet' žal a kříže, k Pomocnici pojdte blíže
zbaviti se tíže.

6. Pojdte, vdovy, sirotkové, - pojdte k Matce,
Ona promluví k vám vlídně, mile, sladce; Ona
srdce vaše ztiší, dá vám píti sladkou číši
v milostí svých říši.

7. Pojdte, panny, mládencové, pojdte rádi,
tak vám nikdo jak Maria neporadí, jak jest
krásná duše čistá, následovná Jezu Krista,
a kde spása jista.

8. Tak vám nikdo neporadí, jak vám bdíti,
byste mohli liliemi vždy se stkvíti, byste čistotni
a prosti uchránili výkvět ctností v srdcí ne-
vinnosti.

9. Pojdte s námi nemocemi obtížení, vždyť
Maria nazývá se Uzdravení; jak by s námi ne-
trpěla, Ježíše když trpět zřela a se v mukách
chvěla?

10. Ona ráda duše, těla rány zhojí, o Její
kdo důvěrně jen pomoc stojí, každému lék
připravuje, nad každým se uslituje, pomoc
uděluje.

11. Ó jen pojdte, kdo jen může, před tvář
Její; vizte, jak k Ní věrné dítky - od všad spějí,
jak jim Ona svojí mocí každé chvíle, ve dne
v noci vstříc jde ku pomoci.

12. Ona i nás ve svém sídle očekává;
tam Ji všickni pozdravíme: Zdráva! zdráva!
Tam Ji svoje srdce dáme, zdráva! zdráva! pro-
voláme, že Ji Matkou máme. Amen.

4.

(Dříve: „Sem pojdte poutníci.“)

1. Tak již se při-prav-te, na ce-stu vy-prav-

te, věr-ní slu-žeb-ní-ci, Štýr-ska mi-lov-

ní-ci, pojd-te ku Cel-len-ské Po-moc-ní-ci.

2. Volá nás Matička, Kristova Rodička
hlasem přívětivým: Já jsem zřídlem živým
ctitelům svým věčné spásy chtivým.

3. Nedbejte obtíže, pojdte jen poblíže, ať
mne opět zříte a se občerstvíte, mateřské mé
lásky okusíte.

4. Avšak než přijdete, ruku všem podejte,
jimž jste, moji milí, nějak ublížili, usmířte se
v příhodnou vám chvíli.

5. Stalo se, Matičko, Kristova Rodičko,
co Tvá dobrá rada po poutníku žádá, bys jej
mohla vítat mileráda.

6. Proto již pospolu k Cellskému vrcholu
v chrám Tvůj pospícháme, příbuzné a známé -
ochraně Tvé mocné odevzdáme.

7. Račiž jim mocí svou - přispěti v dobu zlou; -
jejich ku jednání vypros jim, ó Paní, u Ježíše
zdar a požehnání.

8. Po země obvodu vyprosiž úrodu, pro
výživu rodin potřebných všech plodin, ať i kraj
náš v blahobyť je odín.

9. Více pak ze všech snah v duchovních
potřebách přispěj nám, ó Máti: dej nám Krista
znáti a vždy nade všecko milovati.

10. Vypros též milost všem - národů vrchnostem, -
by jim vládly vzorně, potíraly svorně škůdce,
již je hubí neúmorně.

11. Od všeho od zlého císaře našeho,
panovníka krále chraň neustále, dej mu vítěziti
k Boží chvále.

12. Přispěj též slovem svým pastýřům
duchovním, by své stáde milé - v lásce ušlechtilé -
vodili, by došlo svého cíle.

13. Zpomeň též, Matičko, - Kristova Rodičko, -
naše na přátele, dej jim srdce vřelé, jímž by
milovali Spasitele.

14. Zpomeň též na náрек v očištcí dušiček,
vysvobod' je z trestu, usnadni jim cestu k věčné
slávy nebeskému městu.

15. Také nám poutníkům, spějícím na Tvůj
chlum, vypros zdraví, síly, bychom došli k cíli -
se opět šťastně navrátili.

16. Posledně, Matičko, Kristova Rodičko,
ještě v této době máme prosbu k Tobě: račiž
na nebe kdys vzít nás k sobě.

5.

(Zpívá se před odchodem z domácího kostela.)

1. Ej-hle, my již na-po-sle-dy, přá-te-lé a

zná-mí, sr-deč-ně k vám pro-mlou-vá-me

lou-čí-ce se s vá-mi; na od-chod jsme

při-pra-ve-ni, na pouť pů-jdem bez pro-dle-ní

myslí zbožně ja-tou uctit Pannu sva-tou.

2. Mějte se již tady blaze, miláckové naši,
my vás Bohu poroučíme, taktéž starost' vaši,
kterouž o nás v srdcích máte - a nám všeho dobra
ždáte od té milé Máti, k níž chcem putovati.

3. Dříve než však z domu svého na cestu
se dáme, z upřímného srdce ke všem snažnou
prosbu máme, kterým jsme kdy ublížili, by
hněv z duše vyhostili, ruku v smír nám dali
a nám požehnali.

4. Nikdo zajisté z nás neví, zda-liž se zas
vrátí, zdaž se též vám, než my přijdem život
nepodvrátí, - pročez také, jak Pán velí, abychom

si odpouštěli, k vině své se znejme, hněvu výhost dejme.

5. Ty, jenž obětní dar neseš, duše Bohu vděčná, učiň, aby oběť byla tobě užitečná; zpomeneš-li v té se době, že máš bratra proti sobě, jdi dřív, tak se sluší, smiř se s jeho duší.

6. Tak nás svoje vyznavače Pán sám napomíná, pročez nechat nikdo trpce zlých křivd nevzpomíná, ani oněch provinění z křehkosti neb z unáhlení, neb tak pohan činí, ne tak světla syni.

7. Pak-li že čí srdce tvrdé - odpustit se zpírá, - ten nechť pomní, že křivd jeho větší jest snad míra, jimiž rmoutil Boha svého - a bral v lehkost svatost Jeho, že Bůh dokonalý, člověk prach jen malý

8. Pak-li že by ani tato pravda nestačila, by se srdce zatvrzelců k smíru obměkčila, nechat vzhlednou na kříž svatý, na ten pramen přebohatý, kde se Kristus modlí, za ty, kdož Jej zbodli.

9. A tak tedy vykročme již, poutníčkové milí, bychom sobě odpuštění hříchů vyprosili a všech darů dobré Matky. zvláště pak, bychom šťastně zpátky doma zas se octli ku ctnosti zas proctli.

10. Pak-li bychom jeden s druhým z vůle nejsvětější snad již zde se neshledali a pouť povezdejší smrti časnou dokonali, se světem se rozžehnali: ó pak nechť se sejdem, když v ráj věčný vejdem.

11. Vy však, strážní andělové, putujte též s námi, neb jdeme všickni nebes Paní uctit modlitbami, - chvalozpěvy, vzdáním díky; vzdalte vše zlé od poutníků, při nich stůjte stále - k větší Boží chvále. Amen.

Písně na cestě.

6.

(Zpívá se, když poutníci z domácího chrámu P. vycházejí.)

1. Vzhůru, vzhůru poutníci! ku své spá - se
vykonat pouť k Ma-ri-i pojd-me za - se;

vždyť nás vel-mi k so-bě zve, pojd-mež spl-nit

sli - by své, pojd-mež vši-ckni s ra-do-stí

před trůn Ma-tky mi-lo-sti do ú - do - lí

Štýr-ské-ho, Ma - ri - e Cel - len - ské - ho.

2. Tak již jdeme, spěcháme k Tobě, Máti,
dej jen šťastně dítkám Svým putovati, - tělo, duši
ochraňuj, pomocí svou při nás stůj, nebo jdeme
s radostí před trůn Matky milosti do údolí
Štýrského, Marie Cellenského.

3. My Ti tuto naši pouť zasvěcujem, my ji Bohu v jménu Tvém obětujem, dej, ať Jemu milá jest a Tvé slávě na počest; proto jdeme atd.

4. Dej, ať jest nám ku spáse - časné, věčné, za to Tebe prosíme dítky vděčné, jež Ty vroucně miluješ, o jich spásu pečuješ; proto jdeme atd.

5. Žes pak v lásce bohata a my chudi, dej, ať touha po Bohu v nás se budí víc a víc a stále jen by byl od všech veleben; proto jdeme atd.

6. Bychom každý hříchů všech střežili se a Bůh mohl žehnat nám s nebes výše, a ráj zkvétal ztracený, krví Krista splacený; proto jdeme atd.

7. Dej nám píleť bedlivě každé ctnosti, ať se Bohu líbíme na výsosti, ať jsme hodni lásky Tvé, jež nás k Sobě stále zve; proto jdeme atd.

8. Ve své lásce zpomeň též na ty z duší, kteříž k Tvému volání jsou jak hluši, By se hříchů sprostili a se s Bohem smířili; proto jdeme atd.

9. Zpomeň také zbloudilých dítek světa, nebudou-li Tebe ctít, bude veta po jich věčném spasení beze Tvého přispění; proto jdeme atd.

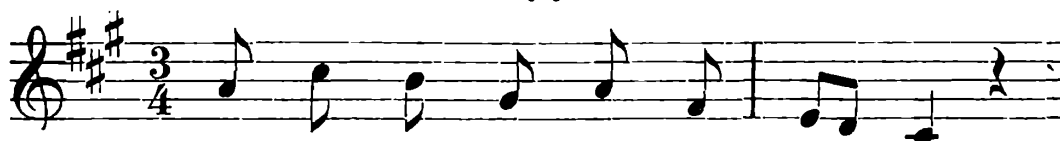
10. I my, Tvoji ctitelé, jdeme světem, jenž jen strojí záhubu Tvojim dětem, proto chraň nás, opatruj, pomocí svou při nás stůj; proto jdeme atd.

11. Vyprosiž nám u Boha zdraví stálé,
zachovej nás od smrti nenadálé, přede vším
pak od věčné ve své lásce pověčné; proto
jdeme atd.

12. Vyprosiž nám v dobrém všem setrvání,
dej, ať Tobě věrni jsme do skonání, bychom i
tam na věky zpívali Ti povděky; proto
jdeme atd.

13. Proto Bohu přede vším neustálá od
Tvých dítek vzdána buď čest a chvála, také
Tobě, Matičko, svatá Boží Rodičko; proto
jdeme atd. Amen.

7.

1. Pojď - te, mu - ži, že - ny, dě - vy

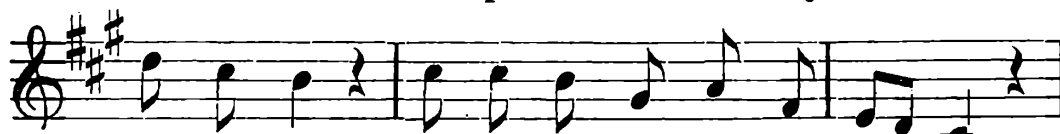
na posvátnou s námi pouť, nechať naše vroucné

zpě - vy splynou v jeden mocný proud,

z chrá - mu Pá - ně s pí - sní hlas - nou vy - chá - zí - me.

v Boží svět, by pouť nám všem byla spasnou,

rač nás, Pa - ne, spro - vá - zeť!

2. Matko Boží, k Tvému stanu putujeme
s důvěrou, doporuč nás Bohu Pánu, by nám
seslal pomoc svou; - dejž, ať šťastně dojdeme k trůnu, -
kdež Ti slávu strojí Bůh, a kde svěřil Tvému
lůnu dary, po nichž prahne duch.

3. Když jsi na tom světě byla, zbožným
obcováním svým samas dala, Matko milá, dobrý
příklad věřícím; k jerusalémskému městu rok
co rok jsi spěchala, a tu těžkou poutní cestu
ochotně jsi konala.

4. Laskavě nás, Matko, vítej, až se zjeví
nám Tvůj chrám, podporu nám cestou skýtej,
Syna svého ukaž nám; duše naše vroucně touží -
po Kristu a po Tobě; dejž, ať touha ta nám
slouží na posilu ve mdlobě.

5. Na té pouti každou trýzeň Pánu Bohu
věnujem, déšť a horko, hlad a žízeň, Jemu ke
cti snášet chcem; vypros, by nám ráčil dáti
andělíčka k průvodu, jenž by s Tebou, slavná
Máti, vzdálil každou nehodu.

6. Zvučně pějem: Amen, Amen! - Paní mocná,
veliká! otevř nám svých darů pramen, z nichž
jde radost všeliká; - vyžádejž nám smilování, - chraň
nás všeho úrazu, - posiluj nás v putování - k zázrač-
nému obrazu. Amen.

8.

1. Pa-ne Bo-že, bu-diž s ná-mi při tom na-šem

pu-to-vá-ní, neb Tys moc-ný a my mdlo-ba,

ne-přá-tel též vel-kát' zlo-ba; Pa-ne Bo-že,

bu-diž s ná-mi při tom na-šem pu-to-vá-ní.

2. Buď nám, Pane, silnou věží, nechť nás všude
moc Tvá střeží, ať nám zlý duch neuškodí,
jenž Tvé dílo na zmar vodí; Pane Bože, atd.

3. Buď nám, Pane, svící jasnou, ukazuj nám
cestu spasnou, po níž třeba všechněm jíti,
kteří nechtí zablouditi; Pane Bože, atd.

4. Šťastnou cestu, šťastný východ, domů zase
šťastný příchod rač nám, Pane, podopřáti, nebo
jdeme do Cell k Máti; Pane Bože, atd.

5. Ty jsi v lásce obezřelý vedl druhdy
Israele suchou nohou rudým mořem, když byl
stížen těžkým hořem; Pane Bože, atd.

6. Farao se darmo zpírá, darmo mocná
vojska sbírá, potřela je Tvoje ruka na dno
moře do hluboka; Pane Bože, atd.

7. Tobíáše Ty jsi chránil, nebezpečí každé
stranil; - když v zem Médskou cestu vážil, - Rafaelem
jsi jej strážil; Pane Bože, atd.

8. Ve své lásce obezřelý pošli svého Rafaele
také k nám Svým bludným dětem, - ať nás vodí
šťastně světem; Pane Bože, atd.

9. Ať nás vede bez úrazu Tvojí moci ku
rozkazu, ať nás křídla svého stínem chrání
v světě nehostinném; Pane Bože, atd.

10. Ty jsi šetřil Lota ctného, dal mu chránce bezpečného, by jej vyved' ze Sodomy, aby zůstal bez pohromy; Pane Bože, atd.

11. Proroka též Daniele, kterýž Tobě sloužil vřele, ochránil jsi v jámě lvové, kamž jej vrhli modlářové; Pane Bože, atd.

12. Mládence tři v peci žhoucí chránil's, Pane všemohoucí; plamenem je anděl vodil, že ni vlas jim nepoškodil; Pane Bože, atd.

13. Proroku též Jonášovi moci své dal's důkaz nový, že jej velryb neudusil, - ale z útrob vydat' musil; Pane Bože, atd.

14. Pročež. Pane, ve své moci - také nás chraň dnem a nocí, ať se octnem bez úrazu Matky Krista u obrazu; Pane Bože, atd.

15. Ať se šťastně navrátíme, ochrany Tvé zakusíme jak zde tak i na věčnosti, - Bože mocný na výsosti! Pane Bože, atd.

9.

1. S Pá-nem Bo-hem na pouť mi-lou, pout-ní-ci, se
jas-ným hla-sem, s my-slí či-lou, sva-té pís-ně

vy-dej-me,
zpí-vej-me.

Zněj-te zpě-vy jár-ním ván-kem,

spěj-te k ne-bi se skři-ván-kem, leť-te, kam vás

ve - de cit Mat-ku Bo - ží po-zdra-vit:

Zdrá - vas Ma ri - a!

2. Krásné jsou ty šumné lesy, any z hor se
k nebi pnou, a těch luhů vábné plesy k pobytu
nás k sobě zvou. Milejší my plesy známe,
krásnější cíl pouti máme, zdaleka, hle, kyne nám
Matky Boží poutní chrám! Zdrávas Maria!

3. Kynou jeho věže jasné, - na nich plane svatý
kříž, a ty jejich zvony hlasné mocí táhnou
k sobě blíž. Dítky své to volá Máti, nebudem
se cesty báti, touha po ní dětinná slabým křídla
připíná. - Zdrávas Maria!

4. Marně se nám v cestu staví - proudy a hor
temena, láska zlaté mosty staví, snímá všecka
břemena. Jediná jen velká tíže poutem ruce,
nohy víže, tērcha hříchu přetěžká kroky naše
omešká. Pomoz, Maria!

5. Jako touží neduživý po léčivém prameni
tak nás ve stan milostivý vede spásy znamení.
Upros, Matko, svého Syna, by nám sňata byla
vina, vrátil se nám klidu ráj, v srdci rozvil
ctností máj. Pomoz, Maria!

6. Zatím z kvítí májového - věnec budem splí-
tati, - jimi Matku Pána svého s vroucným srdcem
vítati. Královno Ty blahosklonná, Ty všech
ctností růže vonná, bělostkvoucí lilije, Tebou
duše ožije. Zdrávas Maria!

7. Ozdobíme jarým květem svatý kříž a korouhev: Poutníkům, svým bludným dětem, - Syna svého, Matko, zjev: K Jeho srdci milostnému ukaž cestu lítostnému, po zemské dej po pouti věčně k Němu přilnouti. Zdrávas Maria!

10.

1. Ja - ko pout-ník Ma - ri - an - ský, pů-jdu
ta - ké pu - to - vat, pů-jdu ta - ké se cti-
te - li Ma - ri e se ra - do - vat.

2. Nepůjdu já osamělý, - přidám já se ke pluku,
- aj, tu každý statně kráčí, - Bůh jej vede za ruku.

3. V zástupu tom každé stáří, - každý věk a každý stav,
- všickni svorně pospíchají - ku Marii na pozdrav.

4. S rodiči jdou dítky, panny, mládenci též
pospolu, - také vdovy, sirotkové žalovat Jí o bolu.

5. Jak bych i já neměl jíti - ku Marii milostné,
když tu všickni docházejí ždané těchy radostné.

6. Jak bych i já neměl jíti potěšit se v srdci
svém, - když Maria potěšení poskytuje ráda všem.

7. Jak bych i já neměl jíti, ku Marii putovat,
když se Ona za své dítky neustává přimlouvát.

8. Jak bych i já neměl přidat - poutníků se ku
sboru, - když Maria mocnou skytá - proti ďáblu oporu.

9. Protož vzhůru, poutníčkové, - pod prapor se sřadte již, korouhve, hle, vzduchem vlají, - v předu stkví se svatý kříž.

10. Aj, to vojsko Marianské, - cesta jeho daleká; - avšak statný vojín Kristův zápasů se neleká.

11. Pohledem on na kříž svatý k boji síly nabývá, když se modlí na růženci, vítězství jej ovívá.

12. Tak již pojdte, slabé dítky, duch váš dobrý, šalby prost, vyprosiž si u Marie bohumilou poslušnost.

13. Tak již pojdte, mládencové, - pojdte, panny, k Marii, - ať se nevinnosti květem - duše vaše rozvíjí.

14. Tak již pojdte, rodičové, božská Mát' vás poučí, co vám u výchově dítek právě blaho zaručí.

15. Tak již pojdte i vy, vdovy, Maria s vás sejme žal, ukáže vám Syna svého, na kříži jak umíral.

16. Pojdtež i vy, sirotkové, - u Marie setřena - bude každá slza vaše důvěrně k Ní roněná.

17. Pojdmež všickni ku Marii, Onať všech jest ochranou, pomocnicí, potěšením, proti ďáblu obranou.

18. Onať dá nám vítěziti, pokušení přemoci, - nikomu z nás neodepře nebeské své pomoci.

19. Dá vám, dítky, prospívati ku radosti rodičům, byste braly Ježíška si na srdce i na rozum.

20. Dá vám, panny, mládencové, - střežit' svatou nevinností, - tento duše nejkrásnější Bohu, lidem vzácný skvost.

21. Dá vám, zbožní manželové, - tužeb vašich splnění, dá vám lásku, dá vám věrnost, - v srdci vašich spojení.

22. Dá vám, vdovy, sirotkové, - v Bohu hojnou náhradu, že jste k Ní se utíkali ve svém žalu o radu.

23. Dá mír svatý vlasti naší, by v ní sváry zanikly, by v ní všickni zbožně žili, těžkých trestů unikli.

24. Dá nám v lásce pospol žíti, zmaří pekla nástrahy, dá nám Bohu věrně sloužit v nemoci i ve zdraví.

25. Dá nám želeť hříchů našich, dá nám činit pokání, života též polepšení, šťastné v Bohu skonání.

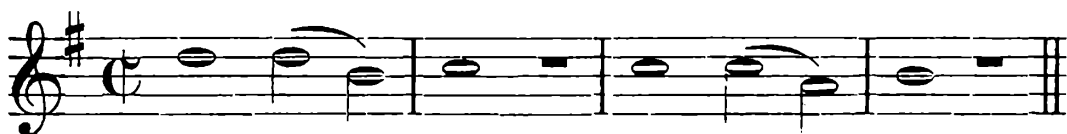
26. Onať bude při nás státi, když kdys pout svou skončíme, vždyť jest Matkou slitování, dá, zač snažně prosíme. Amen.

11.

(Dříve: „Co to slyším za libý hlas Marie.“)

1. Sly-ším za - zní - vať hlas mi-lý ze zdá-li,
jak by v ne-bi an-dě-lo - vé zpí - va - li:

„Pojď te sem, pout - ní ci,

da - ruj - te mně srd - ce svo-je ka - jí - cí!“

2. Matky Boží zaznívá to libý hlas, který zdaleka i zblízka volá nás: „Pojďte jen, spěchejte, - lásce ve svém srdci zhasnouť nedejte!“

3. Volá vás, vy, jinochové spanilí, kteří jste vždy srdce čisté chránili; srdce ta nevinná - v obět položí tam v nebi u Syna.

4. „Pojďte ke mně, čisté panny, v rychlosti, věnce svoje věnujte mi s radostí; já jsem ta zahrada, v které nikdy žádná růže nezvadá.

5. Pojďte ke mně, rodičové, s dětmi, já jsem hvězda, jež bdí stále nad vámi; já jsem ta dennice, která k nebi vodí lidu tisíce.

6. Pojďte ke mně, chudé vdovy, sirotci, kteří v světě marně ždáte pomoci; jsem vaše zastání, neváhejte, vyslyšte mé volání!

7. Pojďte ke mně, zatvrzelí hříšníci, kterým vzdor a pýcha sídlí na lici; já všecky pozměním, - já vám z nitra vzdor a pýchu vyplením.“

8. Se všech stran kvapí k Tobě tisíce, po Tvé pomoci a radě toužíce; to je ta příčina, - že Ty prosíš, oroduješ u Syna.

9. Ten, kdo úpí v hříchu těžké porobě, každý ptá se, blahá Matko, po Tobě; neboť Tys obrana, která za nás všecky prosí u Pána.

10. Nechť Tvá chvála, Panno, všude zaznívá! - Vždyť Tvá láska všem nám srdce zahřívá; Ty jsi ten z růže květ, jenž svou vůní občerstvuje celý svět.

11. Šťasten, koho Ty svou láskou objímáš, koho Ty v svou milou náruč pojímáš; nad drahé kamení ruka Tvá ho v rajském sadě odmění.

12. Kdo však lásku svou Ti, Matko, odpírá,
ten sám sobě milostí zdroj zavírá; toho Ty
nepoznáš, až vše lidstvo soudit přijde Mesiáš.

13. Kdo Tě, Máti, milovali upřímně, rádi
putovali do Tvé svatyně, budou se radovat, až
se zavrou závory těch rajských vrat.

14. Tam se budou stále kochať ve slávě,
Syn Tvůj na ně zřítí bude laskavě, že k Tobě,
Maria, vodila je touha vroucí, palčivá.

15. Vzpomeň rodičů mých, Panno rozmilá,
prosím, bys je od neštěstí chránila, - i moje přátely, -
kteří vřele touží, by Tě uzřeli.

16. Také na věrné se duše rozpomeň, by se
míru dostalo jim za oheň, by brzy do ráje
vzhůru ruka andělova vznesla je.

17. Nezapomeň, Maria, též ubohých, kteří
nechtí vidět vlídných očí Tvých; kdyby Tě
poznali, jistě by pak také k Tobě spěchali.

18. Za sebe též skromnou prosbu vysílám,
jak se stále k Tobě vroucně modlívám: - Přijmi mne
za syna, bych byl s Tebou jedna věrná rodina!

19. A když duše moje v chvíli nejtěžší od-
cházetí bude z těla přístřeší: Matičko, oroduj,
a svou mocí milostivě při mně stůj!

20. Až má duše šťastně přijde do nebe - a tam
bude na Syna zřít, na Tebe: potom můj vděčný
ret stále bude na Tvou chválu písní zněť.

12.

1. Slyš - te hlas Fan - ny Ma - ri e,
kte - rak on mi - lý, slad ký je:

Po-spěš-te za mnou, dě - ti mé, před-nes-te

mi vše pros-by své! Po-spěš-te rých - le

sem, u - dě lím da rů všem.

2. Třebas je dálná vaše pouť, však já vám nedám poklesnout; koho mé srdce miluje, tomu se snadně putuje. Pospěšte atd.

3. Světa jsem Paní pečlivá, - kteráž vás pláštěm přikrývá: chci, aby ti, jež ostrhám, přišli mne pozdravit v můj chrám. Pospěšte atd.

4. Matka jsem, chci svých dětí květ u sebe zase uvidět, - abych je mohla odměnit. milostí svých jim ušetřit. Pospěšte atd.

5. Za hříšné prosím ku Bohu, křesťanům ráda pomohu, v zármutku vlévám potěchu, nemocným skýtám oddechu. Pospěšte atd.

6. Paní mne zovou andělé, vzývají Boží přátelé; já jsem ta brána ze zlata, kterou se v nebe dochvátá. Pospěšte atd.

7. Dcerou mne zvolil Hospodin, za Matku přijal Jeho Syn, v nevěstu Ducha Svatého povznesena jsem od Něho. Pospěšte atd.

8. Hlas můj jak dýka proráží blankytné nebes zápraží, a Bůh, jenž sídlí ve výši, prosby mé vroucí vyslyší. Pospěšte atd.

9. Když lidem Boží pravice za trest muk
chystá tisíce, rty svoje k prosbě otvírám, ke
Tvůrci nad hvězdami lkám. Pospěšte atd.

10. Hned živý pramen milostí ze hrází Pán
Bůh vyprostí, bych z něho hojně čerpala a
všechněm lidem dávala. Pospěšte atd.

11. Kdo tedy je tak odvážný a proti mně
tak nevážný, který se Matky volání nadále
ještě ubrání? Pospěšte atd.

12. Jistě již mého dítěte žádného není na
světě, které by chtělo vzdorovat, nechtělo za
mnou putovat. Pospěšte atd.

13. V milosti plný tento čas Maria k sobě
volá nás; nebeská Matka děti své za sebou
přelahodně zve. - Půjdemo dojista, - Matičko přečistá!

14. Jaká to milost veliká, - že Její hlas k nám
doniká! Ona, jež vládne nebesy, sluhy své
objať přeje si! Půjdemo atd.

15. Láskou nám srdce oplývá k Tobě, ó Panno
Maria; když slova Tvoje slyšíme, po Tobě
znova toužíme. Půjdemo atd.

16. Všeho již, Panno, necháme, v náruči
Tvoje spěcháme; zhrdáme duše otravou, rozkoší
světskou prchavou. Půjdemo atd.

17. Třebas i strasti, nehody - osud nám v cestu
rozhodí, budeme jako ze skály, abychom bouře
přestáli. Půjdemo atd.

18. Možná, že brzy uhasne žití nám světlo
přejasně, a že už nikdy později rty naše ne-
pozapějí. Půjdemo atd.

19. Spěcháme proto toužebně k Tobě, své Máti velebné, abychom Tebe uctili, dokavad nejsme bez síly. Půjdemo atd.

20. Přijmi nás, Paní, laskavě, požehnej naši nápravě, bychom vždy svatě mohli žít, - svatě též život dokončit. Půjdemo atd.

13.

(Dříve: „Co já mám za trápení.“)

Nápěv jako: Pojdte, chvalte v pokloně.

1. Krutě bolest palčivá - nitrem mým se rozlívá; -
[:zraněno je srdce moje, bolem omdlívá.:]

2. Bloudím, hledám po léta, pomoci ždám
od světa, - [:ale nikde na mou ránu - kvítek nezkvétá.:]

3. Nikde v světě pomoci - nemohu se domoci, -
[:nikde léku nenalézám od své nemoci.:]

4. K Tobě půjdu, Maria, Ty jsi voda léčivá, -
[:Tebou zacelí se moje rána jítřivá.:]

5. Pevná jest má naděje, - že mé srdce okřeje,
[:když se tvář Tvá přespanilá na mne usměje.:]

6. Odhalím Ti srdce své - hříchem v hloubi
raněné; - [:okřeje, když oko Tvoje - na ně pohlédne.:]

7. Přehojně Ty léků máš, též je hojně roz-
dáváš; - [:působením jejich blahým - ozdraví duch náš.:]

8. Ty též hojně milostí - skytáš k pravé lítosti, -
[:aby srdce zaplakalo vroucí žalostí.:]

9. Lituji už hříchů svých, neduhů těch bo-
lestných, [:jež mně přístup zabraňují do bran
nebeských.:]

10. Duše moje sklíčená - lítost vroucí znamená, -
[:žal mi obestírá líce slzou zrosená.:]

11. Nuž, Maria, oroduj, - aby smazán byl hřích můj, [:by mne za bratra zas přijal laskavý Syn Tvůj.:]

12. Až mé srdce bude zas čisto jako slunce jas, [:stále, Máti, na Tvou slávu bude znít můj hlas.:]

13. Díky též Ti bude pět v smrti chladnoucí můj ret, [:až má duše vzůhru vzletí, v jiný, lepší svět.:]

14. Pak, Maria, přičti mě k věrné svojí rodině [:a mně vypros skromné místo - v rajske otčině.:]

14.

(Dříve: „Kde jsi, Matičko Cellenská.“)

1. Kde jsi, sva-tá Mat-ko Pá-ně, kde Tě hle-dat
Po To-bě mé srd-ce práh-ne, tou-hou u-mí-

mám?
ráám!

Ať mně ho-ry, pro-pa-sti,

ce-stu k To-bě za-hra zdí, pře-ce stá-le spě-chat

bu-du Tvo-jí do vla-sti.

2. Ach, kéž bych měl na ramenou křídla orlice!
Ó což bych já spěchal k Tobě letem

vichřice! Přes hory a přes doly, nebetyčné vrcholy - nesl by mne perutí chvat - v Tvoje údolí.

3. Křídla odepřel mi Tvůrce, nohy však mi dal, bych jich k Jeho cti a chvále dobře užíval. Proto půjdu přerychle, seč jen budou síly mé, abych přiblížil se brzo Tvoji výšině.

4. Když mé tělo klesat bude velkou slabostí, nebudu nic toho dbáti, půjdu v rychlosti. Vzpomenu-li na Tebe, srdce mé hned okřeje, nová síla mými údy hned se rozleje.

5. Když, Maria, přijdu k Tobě, nezemítej mne, pohled' na mne přívětivě, vyslyš prosby mé. Vylej na mne milost svou, z bolů vyhoj duši mou, a já budu velebiti - velkou lásku Tvou.

6. Matičko, hle, těžké strasti - svět nám uchystal, proti nám v boj svoje vojsko - volá temnot král! Maria, Ty pod svůj štít rač nás všecky sjednotit, marně bude pak tmy kníže na nás útočit.

7. Čeho k vezdejšímu žití je nám potřebí, o to prosíš, ó Maria, Syna na nebi! On pak na přímluvu Tvou darů řekou přehojnou bude provázeti cestu naši pozemskou.

8. Vždyť kdo utíká se k Tobě - v lásce dětinné, a kdo s důvěrou se, Matko, k Tobě přivine, tomu štědrá ruka Tvá hojně darů rozdává, jimiž duše unavená znovu okřává.

9. Ty jsi tisícům již lidí spěla k pomoci, když se k Tobě utíkali v těžké nemoci; - ale také hříšníci nad svou zlobou lkající nalézali v Tobě vždycky - Orodovnici.

10. Protož i já k Tobě spěchám, - Paní vznešená, rač mně, prosím, ulehčiti tíži břemena;

k Tobě šepce prosbu ret, neračiž mne oslyšet,
abych mohl bez úrazu k cíli svému spět.

11. Matko Boží, volá k Tobě hlas můj lka-
jící: Chraň mé duše od záhuby - mocnou pravicí,
aby kníže temnoty svazky hříšné slepoty
neupoutal mne zas znova do své roboty.

12. Též své tělo odevzdávám - do Tvé ochrany;
střez ho, Panno, od úrazu, střez ho od rány! -
Veď je cestou trnitou, drž je silnou rukou svou,
- aby kdys též oslaveno bylo s duší mou!

13. Ještě, Matko,úpím k Tobě, chraň mou
otčinu, by nebyla opuštěna vlastních od synů!
Velemocná Tvoje dlaň jako neprostupná zbraň
proti jejím nepřátelům bezpečně ji braň!

14. A když přijde ona chvíle - boje těžkého,
kdy se duše bráti bude z kraje zemského:
potom, prosím nejvíce, by Tvá mocná pravice
vedla ji v krásu věčnou rajske štěpnice!

15.

1. Za-se no-vou ra-dost vě-stí nám
tu že má-me jí-ti v o-nen chrám,

Bohem daný nový den, mocná nebes Panov-
kterýž Tobě zasvěcen,

ni-ce; pro-to všech-něm zá-ří lí-ce,

že smí slá-vu pět ne-hod-ný náš ret: Sal-ve!

2. Zvučná píseň vůkol hlaholiž - a zbud' ze sna spící zem, a náš jásot s víceť zapudiž spánek lidským synům všem, aby s námi v jednom kůru vysýlali k nebi vzhůru k Paní milostné - písňě radostné: Salve!

3. Ó vy, kteří světu vládnete, složte s hlavy vlády znak a též s námi vděčně zvedněte ku Marii zbožný zrak, hle, Jí slunko, hvězdy pěj, pějte také k poctě Její! Hory, údolí nechať hlaholí: Salve!

4. Kdo jest v bídě, koho tísní žal, a kdo bolů nese tíž, aby žalost, bídu zažehnál, k Matce pospěš pode kříž, - Ona ztiší slzy, vzdechy, v srdce vleje pramen těchy: slunko v žalostech, léku v bolestech: Salve!

5. Kdo pak nevinnosti zlatý květ - chováš v křehké nádobě, aby neoloupil oň tě svět, by byl vždy ti k ozdobě, - Pannu ctíti neustávej, - v ochranu se Její dávej; - Panně vítězné - zazni líbezné: Salve!

6. Která duše těžce zápasí, - hříchu spjatá nemocí, nechať k Marii se přihlásí, - Ona skytne pomoci. - Ona sejme její mdloby, - Ona potře hříchu zloby; nechť on vespolečně pěje hlaholně: Salve!

7. Kdo jsi v štěstí neb kdo opuštěn, - kdo zdrav neb spjat chorobou, - kdo jsi mlád neb stářím obtížen, - pěj jen celou útrobou, spoj se s námi s nebes šiky v jeden hymnus převeliký: nebes Vlád-kyně, - Boží Svatyně: Salve!

8. Takto nechať píseň naše zní, - poutníčkové,
celý den, a když se nám večer přichýlí, víčka
zamkne tichý sen, - noc pak celou srdce vroucí
Matce díkem bude tlouci: Hvězdo, dennice,
spásy kotvice: Salve!

16.

(Dříve: „Poutníčkové Marianští, radujte se.“)

Nápěv jako: Maria, Boží Rodičko atd.; viz str. 137.

1. Marianští vy poutníci, radujte se, pře-
krásný máj se navrátil, veselte se, radostná
pouť nám daleká nastává zas, na kterou jste
se chystali předlouhý čas.

2. Především Bohu milému vzdejme díky, -
že nám dal tyto radostné okamžiky, že možno
nám tu svatou pouť nastoupiti, Matičku svou,
Častochovskou navštívit.

3. Věříme, že jest Maria Panna čistá, že
bude prosit, doufáme, za nás Krista, milujem
v Ní svou Matičku přelaskavou, rádi tu cestu
konáme namahavou.

4. Chystejte se již, poutníci, - na pouť svoji,
jak Israele chránil Bůh v těžkém boji, - ochrání
nás a posilní v putování, putuje s námi Kristus
sám a nás chrání.

5. Tisícové již spěli tam, kam vy jdete,
všecko též rádi snášeli, co vás hněte; v dešti
šli dnes a zítra zas v slunci, prachu a spěli
přece bez trudu, beze strachu.

6. Nikdo té cesty nekonal bez odplaty,
stačí jen Boží Matičky pohled svatý, a jako

jarním slunéčkem - sněžné kraje, tak srdce hříšné,
ledové blahem taje.

7. A mnohé srdce tvrdé již nad kameny,
sklonilo se tu jako klas nalomený; oči, jež
nikdy doposud neplakaly, slzami blaha nyní
se zalévaly.

8. Slyšte, jak matka svolává dítky časem,
Maria zve své poutníky sladkým hlasem. „Za
mnou sem, dítky, chvátejte k Častochovu, vy-
slyší Bůh, oč žádáte, k mému slovu.“

9. Tož, bratří, sestry, pospěšme - s hlasnou písní, -
povíme Jí, co bolí nás, co nás tísní, potřeby
své před Matky trůn předložíme a milost Boží
sobě tam vyprosíme.

10. Nebudem, bratří, konati cestu všední,
proto se dobře připravit sluší před ní: svědomí
z hříchu třeba jest očistiti a pokoj v srdci,
v duši pak milost míti.

11. Všem odpustíme, kdož nám kdy - ublížili,
bychom tak vůli Kristovu - vyplnili, který nás
slovem, příkladem lásce učil, modle se za lid
na kříži, jenž jej mučil.

12. Odpustte nám též, přátelé, v tuto chvíli,
- čím jsme se také proti vám provinili, modlete
se, až v dálný kraj odejdeme, jak my se za
vás modliti slibujeme.

13. Prosíme hlasy vroucnými svatou Pannu,
aby nás všechny přijala pod ochranu; na této
naší daleké svaté pouti, ať ducha zlého úklady -
všecky shroutí.

14. Ó budiž Bohu dobrému chvála vzdána,
že nám ta milost velická opět dána, abychom

mohli viděti obraz svatý, vzácný to polské krajiny poklad zlatý

15. Tisíckrát budiž zdravena, Panno krásná, - na hoře Častochovské tam, Paní jasná, vypros nám, tvojim poutníkům, milost Boží, ať v našem srdci láska se k Bohu množí.

16. Ať žijem tak a pracujem, jak Bůh velí, - abychom všichni raději - umřít chtěli, než bychom těžkým hříchem Jej urazili, - a Jeho milost, spásu svou zahubili.

17. Pros, ať tak zbožně žijeme, čistě svatě, - u Boha bychom patřili kdysi na Tě, a Tebe, Matko, chválili s Kristem Pánem na hoře svaté na věky - věkův. Amen.

17.

1. Ve-se-le, pře-krá-sně zpí-va-ti já bu-du,

k Ma-tič-ce Cel-len-ské s ra-do-stí zas pů-jdu.

2. V to sídlo přeslavné, kraje vzdáleného, Maria bude mne chránit ode zlého.

3. Budu já putovat přes hory a doly; „Zdravas buď, Maria!“ zpěv můj zahlaholí.

4. Nemám já potěchy světě na dalekém. Jen Ty se smiluješ, Matko, nad člověkem.

5. Mnohokrát hřešil jsem, - dobré zanedbával, Boha jsem rozhněval, tělu zvůli dával.

6. Boha jsem urazil, o duši se bojím,
jestliže rány své zavčas nevyhojím.

7. Jak že mám k Bohu jít - žádat odpuštění? -
Málo jen ctností mám, hříchům míry není!

8. Před Jejím oltářem padnu na kolena:
přimluv se za mne Ty, Panno přeblažená!

9. U Syna přimluv se, by mne vysvobodil,
bych jařmo neřestí se šíje své shodil.

10. Bych vírou upevněn - zaplál láskou k Němu;
láskou též zahořel ku bližnímu svému.

11. Bych srdce čisté zas neposkvrnil hříchy,
hněvu se vystříhal, lakoty a pýchy.

12. A bych se varoval hnusné nestřídmosti
a srdce zavíral před chlipnou žádostí.

13. A bych si Tě, Matko, věrně zamiloval,
ve ctnosti všeliké věrně následoval.

14. Bych z hříchu povstana - ve ctnosti byl stálý,
a došel v nebi pak věčné Boží chvály! Amen.

18.

(Dříve: „Sem, sem, poutníčkové.“)

1. Pout-níč-ko-vé mi-lí, k Mat-ce spě-chej-me,
z ce-lé-ho Jí srd-ce chvá-ly zpí-vej-me:

Od ze-mě až k hvě-zdám leť náš vrouc-ný hlas,

Ma-ri-a, buď zdra-va, zdra-va kaž-dý čas!

2. Jasní andělové, přidružte se k nám, - jeden v nás ať hoří k Matce lásky plam. Od země až k hvězdám atd.

3. Všechny díly světa svorně pospolu slavte Paní mocnou v jednom hlaholu. Od země až k hvězdám atd.

4. Dcero Boha Otce, Paní důstojná, - Tobě byla dána milost přehojná. Od země až k hvězdám atd.

5. Matko Boha Syna, Panno přechistá, stkvoucí slávou stojíš v nebi u Krista. Od země až k hvězdám atd.

6. Choti Ducha Páně, trůne moudrosti, růže rajských ctností, zdroji milostí! Od země až k hvězdám atd.

7. Slunce poledního přejasná je zář, - tisíckrát však Tvoje stkvělejší je tvář. Od země až k hvězdám atd.

8. Spanilá jak luna prostřed zlatých hvězd tak i naše Paní v šiku svatých jest. Od země až k hvězdám atd.

9. Paní, slávy Tvojí nevypoví svět, jak jsme šťastni, že Ti chválu smíme pěť. Od země až k hvězdám atd.

10. Život náš kéž Tvá jest chvála jediná, a když přiblíží se smrti hodina, - nechť je poslední náš na tom světě hlas: - Maria, buď zdráva, zdráva každý čas!

19.

Nápěv jako při písni 12.: Slyšte hlas Panny Marie atd.

1. Poutníčkové, pospíchejte, - Matce Boží chválu vzdejte, do Marie Celly jdeme, zpěvem svým

Ji slavit chceme. Zdrávas, zdrávas, zdrávas,
Maria pros za nás !

2. Tisíckrát buď pozdravena, jež jsi nad vše
povýšena, mocná nebes panovnice, křesťanů
všech pomocnice ! Zdrávas atd.

3. Jako růže na zahradě rozkvetla jsi v lid-
stva sadě, vůně pobožnosti Tvoji svaté hody
nebi strojí. Zdrávas atd.

4. Lilie jak bělostkvělá čistota Tvá, Panno
bdělá, Boha s nebe k sobě zvala a nám Spa-
sitele dala. Zdrávas atd.

5. Jak pod cedr na Libanu, mocnou Tvoji
pod ochranu v žáru béd jdou hledat stínu zá-
stupové lidských synů. Zdrávas atd.

6. Jako cypřiš žalostivá - plakala jsi trpělivá,
kdy Syn umíral Ti Boží - na tvrdého kříže loži.
Zdrávas atd.

7. Fialinkou libé vůně, skrytou v hebké
trávy lůně pokora Tvá skromně dýše, utajena
světa pýše. Zdrávas atd.

8. Jako včelka pilná, hbitá, Ty jsi byla
pracovitá, na modlitbách vezdy stálá, řeč Tvá
sama Boží chvála. Zdrávas atd.

9. Dnešního dne všichni vzhůru, vojsko
Marianské v kůru pod oblaky nebeskými - zpívej
s řády andělskými. Zdrávas atd.

10. Vzore ctnosti, vzore krásy, prosebné
slyš naše hlasy, - dej, ať se Ti podobáme, - s Tebou
v nebi podíl máme. Zdrávas atd.

20.

1. Sly-šel jsem krás-ný hlas, Ma - ri - a vo - lá nás :
Pojď-te sem, pout-ní-ci, věr-ní slu - žeb - ní - ci,

„Pojď-te ke mně!
na-vštiv-te mne!“ Ma-tič-ka Cel-len-ská,

Pa - ní na - še, za nás se při-mlu-ví,

za vše-cky pout-ní-ky u Je - ží - še.

2. Měl jsem dnes krásný sen, - abych byl při-
praven na pouť se dát přes hory, doliny do
štyrské krajiny v Mariin hrad. Matička atd.

3. Rychle jsem z lože vstal, abych se při-
chystal - putovat hned, kde obraz Marie, pře-
krásné lilie - září jak květ. Matička atd.

4. Tebe jsem vyvolil, - v srdci si oblíbil - pro
Tvoji ctnost, pro Tvoji čistotu, zbožnost a do-
brotu nad všechen stkvost. Matička atd.

5. Nade vše poklady, nad pole, zahrady,
nad zlata svit, nad králů prapory, Ty. Matko,
pokory, budu Tě ctít. Matička atd.

6. Vroucně buď zdravena, slavně buď uctěna;
Tobě buď čest z úst starce, dítěte; květ nechť
Ti rozkveté, svítí zář hvězd! Matička atd.

7. Ty naše záštito, - již bylo dobyto spasení všem, pros za mne v nemocech, nouzi a starostech, v nichž spoután jsem. Matička atd.

8. Za naše přátely, - co doma zůstali, prosíme Tě, oroduj u Krista, ó Panno přechistá, vyslyší Tě. Matička atd.

9. Po tomto životě, kde žijem v cizotě, v nebeskou vlast cestu nám urovnej, - požívat s Tebou přej bez konce slast. Matička atd.

21.

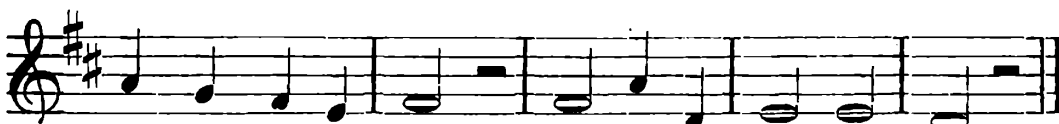
1. S vel-kou ra-do-stí sem po-spí-chej-te

do té štýr-ské ze-mě. Jen se ptej-te,

Ma-tič-ka kde mi lá, krá-sná

a spa-ní lá o če-ká-vá nás.

2. Zvolila to svaté místo sobě Maria, by člověk v každé době mohl dosáhnouti na života pouti, čeho potřeba.

3. Učí tomu naše víra svatá, že Tvá pomoc, Panno, přebohatá, patronkou žes naší, pokladů všech dražší, - Matko Kristova.

4. Proto k trůnu Tvému rádi zase - putujeme
v tomto krásném čase, nad čímž srdce celé
plesá v našem těle svatou radostí.

5. Která žehnáš s nebeské nám výše, - k Tobě
láskou srdce naše dýše, Tebe pozdravujem, - Tobě
prozpěvujem: Zdrávas Maria!

6. Nemoc, zármutek a nepohody, starosti a
nepřátelské škody - Tobě předkládáme; dobrotu
Tvou známe, rač nám pomoci.

7. Na svědomí našem lpějí hříchy, otroky
jsme vášní, hněvu, pýchy; toho litujeme, polepšit
se chceme; vypros lítosti!

8. V srdci našem síly dosti není, bychom
odolali pokušení. Ať je přemaháme, v hříchy
nepadáme, síly vyžádej!

9. Nad lilie čistější jsi byla, čistota Ti
nade všecko mila; pros i za nás Krista, srdce
naše čista ať jsou jako Tvé!

10. Víš, co nás zde bolí, víš, co trápí, - v srdce,
v tělo zatíná své drápy; čeho třeba v čase,
čeho k věčné spáse, vypros, Maria!

11. Toť ty dary, jež Ti přinášíme, prosby,
slzy, v nichž si ulevíme, potřeby, jež máme,
splnění, jež ždáme. Rač nás vyslyšet!

12. Doufáme v Tě, naše milá Máti, že se
ráčíš s námi slitovati. Budem-li Tě ctíti, Boha
velebiti, nezavrhneš nás.

13. Jako na pouti nás ráčíš vésti, tak nás,
Bože, uveď také v štěstí, bychom po tom žití
mohli s Tebou býti věčné v radosti! Amen.

22.

Nápěv jako: Pojdte, chvalte atd.

1. Pojdte všickni důvěrně k nejmocnější Královně, [:kterou nám sám Pán Ježíš dal k naší ochraně.:]

2. Neb jest Matkou milosti, - která naše úzkosti - [:ulehčuje a nás těší v každé těžkosti.:]

3. Anoť Tys nám od Pána, Máti milá, poslána, - [:Ty jsi v trápení a kříži naše ochrana.:]

4. Žehnej nás svou milostí s nebes blahé výsosti; [:my se k Tobě utíkáme pod plášť mateřský.:]

5. Budiž při nás mocí svou, ať nás nikdy nepotrou - [:nepřátelé, hrozící nám věčnou záhubou.:]

6. V země naší obvodu vypros hojnou úrodu, - [:zažeň od nás moru, hladu, války nehodu.:]

7. Požehnej nám na statku, neb Tě máme za Matku, [:chraň nás všeho hříchu a lstných ďábla úradků.:]

8. Chraň nás mocným pláštěm svým, budiž Matkou dětem svým, [:ať se ubrání a čelí zdatně časům zlým.:]

9. Chraň nás ducha nevěry, jenž jak pekla příšery [:do rodin se vkrádá a mír hubí veškerý.:]

10. Chraň nás myslí zpupnosti - očí, těla žádostí, - [:ať se ctnost a pokoj v srdcích našich uhostí.:]

11. Přispěj nám svou pomocí, v poslední když nemoci [:volať budem: Máti! Ty jen můžeš pomoci.:]

12. Dej, ať s Bohem smíření při posledním loučení [:pod Tvým pláštěm všickni, všickni dojdeme spasení.

23.

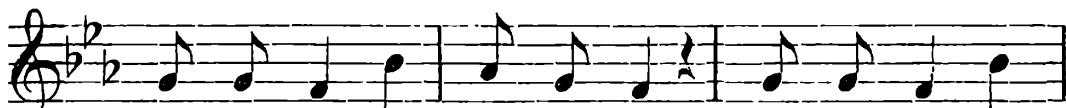
(Dříve: „Dobry den přejeme.“)

1. Po-zdra-vu-jem Te-be, Pan-no Ma-ri-a,

po - tě - še - ní na - še, Má - ti pře - mi - lá,

pře-krás-ná a spa - ni - lá, sva - to - cell - ská

Ma-ri-a, po - tě - še - ní na - še, Má - ti Ma-ri-a!

2. Tam v té štyrské zemi, tam Tys, Maria,
potěšení naše, Máti přemilá, překrásná a spanilá, -
Svatocellská Maria, stánek si překrásný sama
zvolila.

3. Tam jsi chtěla býti zvláště uctěna, tam
Ti zázračná moc Synem svěřena, tam já proto také
rád strojívám se putovat, o Tvé lásce vděkupně
rozjímat.

4. Ó jak šťastný pro nás jesti tento den, kdy
k nám Máti volá: „Přijďte, dítky, jen, - dávno jsem
vás čekala, bych vás v náruč přijala a hojných
darů vám nebes podala.“

5. Však i my jsme na den ten se těšili,
kdy zas spatříme Tvůj obraz přemilý, kdy zas
před ním žalosti změni se nám v radosti, jak
slunce nad mraky když se uhostí.

6. Proto i my dnešního dne plesáme, v zemi
štyrské tvář Tvou spatřit spěcháme, nevolno
nám doma dlít, či jak nemá dítko jít - za Matičkou
spatřit Její lásky svit?

7. Tys to slunce krásné, jasné, zářivé, Tys
to světlo líbezné a blaživé, jež žal každý potírá, -
hořkosti mu odbírá - a radostí nám ráj znova otvírá.

8. Jak že tedy nemáme dni žehnati, kdy
nám přáno za Marii spěchati, zanechat všech
prací svých trampotných a klopotných, když
v Celli všickni chvil dojdem radostných.

9. A tak jak my kroky své jsme zřídili,
bychom milostnou tvář Tvoji spatřili, rač i Ty
se naklonit a se za nás přimluvit, bychom
mohli také v nebi s Tebou dlít.

10. By nás i tu Kristus, přemilý Tvůj Syn,
shledal prosty stínu neřestí a vin a nás, Tvoje
svěření, vděčné Tvoje chráněnce, přijal mezi
svoje svaté blažence. Amen.

24.

1. O Ma - ri - a, dáv - ný čas Tě hle - dám,
ob - tí - že - mi od - stra - šit se ne - dám,

mar - na je - sti sna - ha má; Při - spěj
až Tě na - jdu, spa - ni - lá.

dít - ku své mu, těž - ce zmí - ta -

né mu v bí-dách zlých a ú - zko - sti.

2. Oko mé se k Štýrsku obrátilo, tam se stan
Tvůj svatý stkvěl, - srdce ve mne blahem poskočilo,
když jsem Matku z dálky zřel. Přispěj dítěti atd.

3. Máti divotvorná, spěchám k Tobě, - ramenům
mým křídla dej, mocným lékem v žalu, světa
zlobě jest Tvůj svatý obličej. Přispěj dítěti atd.

4. Dobře nazývá se naše země pláče strast-
ným údolím; u Tebe jen dojde lidské plémě
ulehčení žalům svým. Přispěj dítěti atd.

5. Zloby světa proudy rozpoutané jistou
zkázou hrozí všem, hvězdou ochrannou však světu
plane záře lásky v oku Tvém. Přispěj dítěti atd.

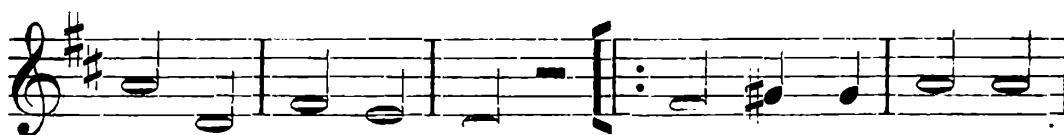
6. Matko naše, k nebi spasná bráno, útočiště
jediné, pod Tvým pláštěm skrýt se komu přáno,
v bouři světa nezhyne. Přispěj dítěti atd.

7. Ó Maria, prosím srdcem celým, už mi
tvář svou spatřit dej, ať již mohu před Tvým
trůnem stkvělým klesnout na svůj obličej. Přispěj
dítěti atd.

25.

1. Zdrá-vas buď, Pan-no Ma - ri - a, mi - lo - sti

Bo - ží jsi pl - na; [nad meď slad-ší to

2. Pán Bůh s Tebou, požehnána Tys mezi ženami sama, [:když Tebe slyším jmenovat, nemohu leč se, nemohu leč se radovat.:]

3. Plod života Tvého: Ježíš, jímž Ty nás, Matičko, těšíš, [:nechat vždy plášť Tvůj ochranný v soužení blaží, v soužení blaží křesťany.:]

4. O svatá Panno Maria, pros za nás hříšné u Syna, [:nebo my v Tebe doufáme, naději silnou, naději silnou skládáme.:]

5. Nyní i v hodinu smrti račiž nám přítomna býti, [:duši doved' do radosti, do nebeského, do nebeského království.:] Amen.

26.

2. Celý svět Tě zve Matkou, Maria, velebí
Tě písní sladkou, Matko má. Maria, růžičko atd.

3. I nám proto budiž přáno, Maria, zpívat
Tobě, mocná Panno, Matko má. Maria, růžičko atd.

4. Ačkoli nás hříchy tísní, Maria, nepohrdej
naši písní, Matko má. Maria, růžičko atd.

5. K Tobě, Matko, putujeme, Maria, tam své
srdce obmýt chceme, Matko má. Maria, růžičko atd.

6. Když Tě prosí duše čistá, Maria, skytneš
pomoc dozajista, Matko má. Maria, růžičko atd.

7. Nemocných už tisícové, Maria, - našli v Tobě
zdraví nové. Matko má. Maria, růžičko atd.

8. Uzdravilas němé, chromé, Maria, - malomocné,
nevidomé, Matko má. Maria, růžičko atd.

9. Po dnes láska Tvá k nám hoří, Maria,
pravice Tvá divy tvoří, Matko má. - Maria, růžičko atd.

10. Divotvornou mocí Tvojí, Maria, též i duši
bol se hojí, Matko má. Maria, růžičko atd.

11. Nešťastní a opuštění, Maria, v Tobě
dojdou potěšení, Matko má. Maria, růžičko atd.

12. Siroty a nuzné vdovy, Maria, těšíš
mateřskými slovy, Matko má. Maria, růžičko atd.

13. Ubožákům v ďábla moci, Maria, také
spěcháš ku pomoci, Matko má. - Maria, růžičko atd.

14. A tak ve všech strastech žití, Maria, - láska
Tvoje dětem svítí, Matko má. Maria, růžičko atd.

15. Proto od nás velebena, Maria, tisíckrát
buď pozdravena, Matko má. Maria, růžičko atd.

27.

1. Já jsem si vy - vo - lil za o - chra - nu
po - bož - ně bu - du k Ní ce - stu ko - nať,

Ma - tič - ku Cel - len - skou, sva - tou Pan - nu,
a - bych moh' bla - že - ně jed - nou sko - nať.

Nechť se se mnou co chce sta - ne,

du - še má dou - fa - ti ne - pře - sta - ne.

2. Pamětliv Kristových přesvatých slov,
opouštím ochotně domácí krov, s oltáře pohlíží
Marie tvář, kolem Níž leje se nebeská zář.
Nechť se atd.

3. Půjdu, jak dal jsem Jí nezvratný slib,
třebas se vysmíval nepřátel vtip, zbraňují rodiče
i děti sbor, cestu mi zastoupí temena hor.
Nechť se atd.

4. Naději v Kristu a Marii mám, Jejich
moc, lásku a dobrotu znám, Oni mi poskytnou
života květ, který bych nezměnil za celý svět.
Nechť se atd.

5. Kleknu, jak vejdu jen v posvátný chrám:
„Matičko, nakloň se milostně nám, z očí Tvých
vzejdi nám naděje svit, že se kdys dostanem
v nebeský klid.“ Nechť se atd.

6. Nad hříchy propuknu v lítostný pláč:
„Matičko Cellenská, způsobit rač, aby Tvůj
nebeský milostný Syn očistil duši mou ode všech
vin!“ Nechť se atd.

7. Aby mi udělil potřebných sil, ctnostně
bych, poctivě, pobožně žil, aby mne ostříhal po
všecky dny, aby můj život byl vzorný a ctný.
Nechť se atd.

8. Věrná jak Matička miluješ nás, chráníš
nás, zastáváš po všecken čas, vymaháš pomoci
dětem svým všem, kteří Tě vzývají v trápení
svém. Nechť se atd.

9. Kristus dal spasení do rukou Tvých
všechněch, jež zármutek tísní a hřích. - Nuže, svou
vykonej líbeznou moc: zapuď všech bolestí, úzkostí
noc! Nechť se atd.

10. Přispěj nám k pomoci, nejkrasší z hvězd,
pomoz nám přemoci nepřátel lest, lásku svou
velikou, Matko, nám zjev, díkem ať radostným
zavzní náš zpěv: Nechť se atd.

11. V poslední hodince, Ježíši můj, s Marií,
Matkou svou, u lože stůj, aby k vám do nebe
vznesl se duch, kde sídlí láska má — předobry
Bůh. Nechť se, jak chce, se mnou děje, - Matička
Cellenská má naděje. Amen.

28.

1. Ó Ma-ri-a, Ma-tko Bo-ží, k To-bě s tuž-bou
o pří-mlu-vu u Je-ží-še po-kor-ně Tě

chvá - tá - me, U-slyš li - du vo - lá - ní,
žá - dá - me.

jenž se v pros-bách u-klá-ní, vy - žá - dej nám.

ctnost-ný ži-vot, po něm bla-hé sko - ná - ní!

2. Před Trojicí nejsvětější byla's nejvyšší
spanilá, že Tě Matkou Spasitele přede všemi
zvolila. Uslyš atd.

3. Proto, Matko, všechno zmůžeš u Boha
svou žádostí, na Tvé slovo Pán lid věrný ze
všeho zla vyprostí. Uslyš atd.

4. Vypros, by Bůh nekáral nás podle naší
proviny, nýbrž zmírnil milosrdím za hříchy
trest povinný! Uslyš atd.

5. Vypros, by Bůh Zachovatel dal nám
hojnou úrodu, sílu ve všem počínání a zdar
v každém závodu! Uslyš atd.

6. My se všickni poroučíme do Tvé mocné
ochrany, v životě i smrti budiž pevný hrad
náš obranný! Uslyš atd.

29.

1. Ó Má - ti Kri - sta Pá - na, Ty, Pan-no,

vzne - še - ná, buď chvá-la To - bě vzdá-

na, buď zpě-vem u - ctě - na! Buď chvá-la

To - bě vzdá - na, buď zpě-vem u - ctě - na.

2. Tvor každý k Tvoji chvále pěj v blahé
radosti, [: chval Tebe neustále vše dle své
možnosti ! :]

3. Vy, mládencové, panny, čest' pějte
Marii [: a vínek nevidaný Jí plette z li-
lijí ! :]

4. Cti vroucně Matku Páně zvěř, ptactvo,
rostlina, [: bor šumný, hory, stráně, tůň vodní,
dolina ! :]

5. Ty, slunce v modré dáli, vy, zlaté
hvězdičky, [: též prozpěvujte chvály, čest' Boží
Rodičky ! :]

6. Jí nechať úctu vzdává všech světů bu-
dova; - [: buď věčná Tobě sláva, - ó Máti Kristova ! :]

30.

1. Ra-duj se, du-še, v tě-le, již na-stal ten
že mo-hu ří-ci smě-le, jdu pu-to-vat

čas,
zas. Zdrá-va buď, Ma-tič-ko na-še,

Ro-dič-ko Pá-na Je-ží-še! O-ro-duj Ty za nás,

Ma-ri-a, stá-le se při-mlou-vej u Sy-na.

2. Pojď, nehleď na obtíže, - jež cesta chystá,
neb ve znamení kříže - jest spása jistá. Zdráva buď,
Matičko atd.

3. Jak cesta ujde krásně. se nenadáme,
když píseň svoji hlasně - Ti zazpíváme. - Zdráva buď,
Matičko atd.

4. Svět posměšně se dívá, jak putujeme,
v nás však je víra živá, již sledujeme. Zdráva
buď, Matičko atd.

5. My všichni dobře známe - moc, lásku Tvoji,
v níž záštitu svou máme v svém každém boji.
Zdráva buď, Matičko atd.

6. Jen řádně vykonejme pouť tuto svatou
a duši v oběť dejme Jí láskou vzňatou! Zdráva
buď, Matičko atd.

7. Ať zmlknou marné řeči, zvědavost' chtivá,
o srdce mějme péči, - v něž Bůh se dívá. Zdráva
buď, Matičko atd.

8. Myšlenky naše světem ať netěkají, však
pobožnosti květem - nechť rozkvétají. - Zdráva buď,
Matičko atd.

9. Jen taková pouť pravá - je k Boží chvále
a záruku nám dává milosti stálé. Zdráva buď,
Matičko atd.

10. Krok každý v oběť dejme Matičce Boží,
a Ona tíž s nás sejme - a milost' zmnoží. Zdráva
buď, Matičko atd.

11. Ta touha srdcem chvěla, jež dnes se
plní, ať tedy píseň vřelá vzduch všechen zvlní.
Zdráva buď, Matičko atd.

12. Jdem prosit zbožně k Tobě, ó Matko
milá, bys v protivenství době nás ochránila.
Zdráva buď, Matičko atd.

13. Vše, co nás bolí, svírá, - Jí objevíme, - neb Ona
slzy stírá, Jí důvěříme. - Zdráva buď, Matičko atd.

14. Svou vyznáváme víru Tvým před
obrazem, že světlý paprsk míru nám sešleš na
zem. Zdráva buď, Matičko atd.

15. Vše, čeho potřebujem, rač vyprositi,
zvláště ať Tě následujem v svém živobytí.
Zdráva buď, Matičko atd.

16. Ať oplačeme hříchy lítostí pravou,
Beránek ať dá tichý - nám duši zdravou. - Zdráva buď,
Matičko atd.

17. By ctnost' jich byla jista, Tvé do ochrany -
dáváme, Matko čistá, mládence, panny. Zdráva
buď, Matičko atd.

18. Kéž manželé druh druhu - jsou věrni stále -
a svorně žijí spolu a Bohu k chvále. - Zdráva buď,
Matičko atd.

19. Pros naše za rodiny, ať vedou k ctnosti -
rodiče dcery, syny a ke zbožnosti. - Zdráva buď,
Matičko atd.

20. Patř na sirotu bídnu, ujmí se vdovy,
k podpoře duši vlídnou vzbud' skutky slovy.
Zdráva buď, Matičko atd.

21. Dej v ctnosti setrvati nám život celý,
abychom dobří, svatí v říš Boží spěli. - Zdráva buď,
Matičko atd.

22. I za své protivníky se přimlouváme,
by přešli v svatých šíky, zde k Tobě lkáme.
Zdráva buď, Matičko atd.

23. Až bude duše s tělem se loučit bolně
kéž k nebi v letě smělém se vznese volně!
Zdráva buď, Matičko atd.

24. Tehdy nás vezmi vlídně - svou pod ochranu, -
ať po smrti své klidně jdem v nebes bránu.
Zdráva buď, Matičko atd. Amen.

31.

1. Mé jsi po - tě - še - ní, Ma-tko dra -há,
ú - to - či - ště mo - je, stu-dně bla-ha;

po vše-moc-ném Bo-hu pou - ze k To - bě

u - tí - kat se mo - hu v kaž-dé do - bě.

2. Matko Boží, vyslyš naše hlasy, poskytni
nám síly ve zlé časy, vypros věrnost k Bohu
v utrpení, která všecko hoře v růže mění!

3. Shlédni na pláč chudých milostivě, - sirotkovi pomoz, trudné vdově, ale hříšné duše zakryj zvláště do chranného svojí lásky pláště!

4. Drahota se, nouze stále množí; zadrž, ó Maria, metlu Boží, úrody a vláhy, požehnání - vypros přelaskavá naše Paní!

5. Uprav pokoj svatý po vší zemi, svornost opravdovou mezi všemi, uhas válek zhoubných oheň rudý, povyš církev svatou, potři bludy!

6. V životě i smutném umírání - Tobě, Matičko, jsme odevzdáni; až smrt pozemský náš pobyt zruší, uveď v říši světla věrnou duši!

32.

1. Ku Ma - ri - i vši - ckni po - spí - chej - me,

Krá - lov - ně všech Sva - tých chvá - lu vzdej - me,

neb nás ta - to ne - bes Pa - ní od zla vše - ho

moc - ně chrá - ní.

2. Plesně zaznívejte naše zpěvy, tím si srdce naše pouleví, zpěvem chválu Matce vzdejme, etnosti Její rozjímejme.

3. Onať ochranou jest opuštěných, potěšením smutných, zarmoucených, - siroteků, vdov boly, lkání - léčí ráda bez ustání.

4. Budiž Matka tato od všech ctěná, v celém širém světě velebená, neb té dobré svojí Máti povinen svět úctu vzdáti.

5. Počatá bez skvrny hříchu všeho, zůstala's vždy prosta všeho zlého, - povýšená's s duší, s tělem - nad anděly Spasitelem.

6. Mocná Královna jsi nebešťanů, Matka, císařovna pozemšťanů, kdo jen k Tobě utíká se, - najde pomoc, dojde k spáse.

7. Jasná hvězdo, slunce na úsvitě, lidská slitovnice, pomoz hbitě, chraň nás, Matko, v každé době volající vroucně k Tobě.

8. Královnou jsi nebes, dům jsi zlatý, stolice moudrosti a chrám svatý, nádobou jsi pobožnosti, nejkrásnější schránkou ctnosti.

9. V nebi, v kruhu svatých sídlo Tvoje, v Tobě milostí všech skryty zdroje, proto můžeš pomáhati, milost věrným dítkám dáti.

10. Jako branou zlatou skrze Tebe možno vejít v radost věčnou, nebe; - popřej, bychom Tebe zřítí mohli tam a velebiti.

11. V soužení když dítky Tvoje lkají, když jim bolem dech se v prsou tají, podej své jim mocné ruky, setři slzy, strasti, muky.

12. K Tobě lkáme vroucně bez přestání:
„Chraň nás, Matko, mocná nebes Paní, - odvrát nemoc, hlad a bídu od chudého svého lidu.“

13. Putujeme k Tobě, Matko, v dáli, bychom
patričnou Ti úctu vzdali, budiž s námi v tuto
dobu, odvrát od nás ďábla zlobu.

14. V stánek Tvůj se beřem svatý, tichý,
prosit za své viny, těžké hříchy, za své drahé,
mrtvé, živé, za trpící, neduživé.

15. Před Tvůj svatý obraz pokleknouti - chceme
na své této dálné pouti, popatřiti na Tvé líce,
v nichž milostí na tisíce.

16. Hle! již zříme dům Tvůj, Matko milá,
jejž jsi sobě v stánek vyvolila, již nás vítáš, zveš
nás k sobě, sláva, čest' buď, Matko, Tobě!

17. Již jsme blízko Matky, poutníčkové,
Královnou jež andělů se zove, hle! jak na nás
vlídně shlíží, povězme Jí, co nás tíží.

18. Před Tvůj svatý obraz poklekáme, - o milost
Tě, Matko dobrá, ždáme, s Tvým se dobrým,
drahým Synem k mateřskému srdci vinem.

19. Světu až kdys budem umírat, račiž při
nás se svým Synem státi, nenech nás, ach! za-
hynouti na té v nový život pouti.

20. Až se k spánku tělo naše složí, doved
duši naši před trůn Boží, kde jest blaho, radování,
slasti steré bez ustání.

21. Ještě jednu prosbu, Matko, máme, dříve
než se s Tebou rozžehnáme: V očistci ať dušem
změní Syn Tvůj tresty v odpuštění.

22. Za ně pros, by jejich boly, lkání pro-
měněny byly v radování, by Tě mohly v nebi
zříti, věčně chválit, velebiti.

23. Tímto zpěvy svoje zavíráme: „Splň tu naděj, kterou v Tebe máme, - vyslyš prosby naše vřelé, svatá Matko Spasitele.“ Amen.

33.

(Dříve: „Hvězdo přežádoucí.“)

1. Pan-no, jak Tys jas-na, kdo by ne-měl

žas-na ve-le-bi-ti Te-be, hvě-zdo z ne-be?

2. Slunce převyšuješ, hvězdy zatemňuješ,
spásy strome živý, svými divy.

3. Panno přelíbezná, která hříchu nezná,
Ty jsi bělolistý kvítek čistý.

4. Ty jsi, Matko Páně, perlou nebes báně, -
korunou všech tvorů, svatých sborů.

5. Vzore, zdroji ctností, Tebe s pobožností
věřící lid vzývá, Tobě zpívá.

6. Neboť láska Tvoje mírní nepokoje,
ukájí lid chudý, plaší trudy.

7. Tvoje ruka jemná - z bludů, hříchů temna -
duše k pravdě vodí, blaho plodí.

8. Ó již vyslyš ráda - prosby svého stáda,
které zve Tě sladkou svojí Matkou!

34.

Nápěv jako : „Tisíckrát pozdravujeme Tebe;“ aneb jako :
„Ejhle, svatý Velehrad již září.“

1. Maria, nejdražší Matko Páně, studně útěchy
a sladkosti, Bohem daná světu ku ochraně,
Ty jsi nebes chloubou, radostí! Ten, před Jehož
tváří vše se klání, Tebe ctí a zve Tě nebes Paní, -
Tebe chválí rajští duchové, Tebe slavte všichni
tvorové!

2. Přijmi mile, Panno panen blahá! - též i naši
chválu a náš vděk; Tebou naše naděje se zmahá,
Tebou zkvetl světu šťastný věk. Co nám Eva
v ráji potratila, - Tys nám porodem svým navrátila,
zaplacen jest velký světa dluh, s hříšníkem jest
opět smířen Bůh.

3. Ty jsi hvězda, ježto jasně svítí putujícím
poutí vezdejší, ctnosti Tvé nad vonné jarní kvítí
vydychují vůni libější. Ty jsi růže, ježto krásně
kvetla i když záha zármutku Tě hnětla; - čistým
zrcadlem jest život Tvůj, Tebou sám Bůh ozdobil
trůn svůj.

4. Ten, jenž přísně zkoumá lidské činy,
vševědoucí Soudce na trůnu, nenalezl na Tvé duši
viny, dal Ti nevadnoucí korunu. Oplýváš již
nevýslovnou slastí, patříš na Tvář Boží v nebes
vlasti a před Jeho klečíc stolicí - chválíš Jediného
v Trojici.

5. Velké od Boha Ti přáno moci, andělů
Ti slouží slavný kůr, řada apoštolů s arcioctci,
Tobě slouží celý nebes dvůr. My co dítky k matce
zříme k Tobě, - mocná přímluvkyně, v každé době! -

přednes prosby naše Ježíši; slova Matky rád Syn vyslyší.

6. Po celý náš život do skonání přímlovou svou na nás pamatuj, v soužení a při všem počínání kroky naše řiď a při nás stůj. A když v poslední života chvíli bázeň nastane a sklesnou síly: Matko, potěš nás a posiluj, prosíš, ať nám odpustí Syn Tvůj.

35.

1. Zdrá-vas Pa-nov-ni-ce nej-moc-něj-ší,

zdrá-va bu-diž, Pan-no nej svě-těj ší,

plá-po-lá mi lá-ska v ú-tro-bě,

mo-je du-še tou ží po To bě.

2. Po Bohu buď nejvyš Tvoje jméno - slavným chvalozpěvem velebeno, že jsi Matkou Spasitele, vím, proto před celým Tě světem ctím.

3. Chováš krásy nevyvážené zdroje, hvězdy zatemňuje jasnost Tvoje, jako zlato ryzá čistota z duše Tvé i z těla bleskotá.

4. Zvláštní milostí jsouc obdařena, bylas k tomu Bohem vyvolena, - by Tě anděl Páně pozdravil, poselství Ti slavné vypravil.

5. Tobě dána nejvzácnější sláva, anděl Boží úctu Tobě vzdává, sám Bůh věčný s Tebou přebývá, Mateří svou Tebe nazývá.

6. Že se věčné Slovo v Tebe noří, všechno tvorstvo rádo se Ti koří, pohled na nás, Matko, s výsosti, přijmi prosby naše v milosti.

7. Tebe ráčil Pán Bůh všemohoucí ozdobiti krásou velestkvoucí; požehnaná's mezi ženami, mezi Evinými dcerami.

8. Jasná svíce, která hoří stále, nebešťané pějí Tobě k chvále, - andělové Tobě zpívají, královnu svou v Tobě vzývají.

9. Tvoji duši ctnostmi libovonnou, útrobu Tvou svatě bezúhonnou vyvolil si věčný nebes Pán, Ježíš Kristus, za důstojný stán.

10. Duchem Svatým bylas posvěcena, Jeho mocí matkou učiněna; v Tobě Kristus člověkem se stal, z Tebe lidské tělo na se vzal.

11. Ty jsi rajská růže nevadnoucí, - z níž se proudí vůně nehynoucí; Ty jsi nejčerstvější vody zdroj, v palčivé nás žízni vezdy koj.

12. Lilie jsi čistá, Bohu milá, Spasitele jsi nám porodila, který za nás vycedil svou krev, by nás nezatratil Boží hněv.

13. Prosiž za nás, Panno milostivá, prosiž za nás, Matko dobrotivá, hle, my pomoci Tvé hledáme, o přímluvu Tebe žádáme.

14. Vyžádej nám hříchův odpuštění, - a pros, bychom hodně připraveni tělo Krista Pána přijali, a se k Němu šťastně dostali. Amen.

36.

(Dříve: „Křesťané rozmilí, začnem zpívati.“)

1. Pout-níč-ko-vé zbož-ní, zač-nem zpí-va-ti,
chvá-lu Pan-ny sva-té roz-mno-žo-va-ti,

Bo-že sí-ly u-děl všem, by hlas zněl náš

v ce-lou zem: Zdrá-vas, zdrá-vas, zdrá-vas,

zdrá-vas Ma-ri-a!

2. Ze vší síly duše, s celou vroucností na jev dejme plesy svaté radosti, - že nám přáno zpívati, - k Matičce své volati: Zdrávas, atd.

3. Andělové svatí k zemi sneste se, ať se zpěv náš mile k nebi povznese; kde jen duše dobrá jest, Marii pěj na počest: Zdrávas, atd.

4. K Serafínům s plesem kde kdo přistupte, za modlitbu zbožnou hlas si zakupte, ať, jak oni zpívají, ústa vaše volají: Zdrávas, atd.

5. Přistupte sem mocní, kteříž vládnete, srdce
svoje vděčně k Paní zvedněte, která v nebi
kraluje, s Kristem věčně panuje, pozdravte Ji: -
Zdrávas atd.

6. Přistupte sem, dítky, uctit Marii, - nejkrásnější
z kvítků, stkvělou lilii, Panně panen jediné
pějte z duše nevinné: Zdrávas, atd.

7. Rodičové, také spějte s radostí - povychválit
Matku božské milosti, i vy s námi plesejte, ku
Marii volejte: Zdrávas, atd.

8. Stríbrovlasí kmeti, i vy nedlejte, s stařen-
kami také vážně zpívejte, panny též a mládenci
jako květy u věnci jasně pějte: Zdrávas, atd.

9. Tomu zpěvu sám nás anděl naučil, když
Bůh jemu Pannu zdravit poručil, když se právě
modlila, Panna Bohu přemilá; - proto zdrávas, atd.

10. Tímto zpěvem nechat všickni křesťané
Pannu chválí na té zemi prostranné, - neb kdo Matku
uctívá přízně Syna požívá; proto zdrávas, atd.

11. Od doby té žalné, kdy Pán v mukách
pněl, a „hle, matka Tvoje,“ k učeníku děl, - jest
Maria Matkou nám, neb Ji dal nám Bůh Syn
sám; proto zdrávas, atd.

12. A to radost naše, naše útěcha, ku Marii
proto každý pospěchá, by se u Ní potěšil, - pro-
zpěvuje ze všech sil: Zdrávas, atd.

13. Ona svoje dítky vroucně miluje, o jich
duší spásu věrně pečuje, a v té lásce mateřské
všecky k svému srdci zve; proto zdrávas, atd.

14. Ctnostným Ona síly v dobrém dodává,
hříšníkům zas ráda milost zjednává, všechněm

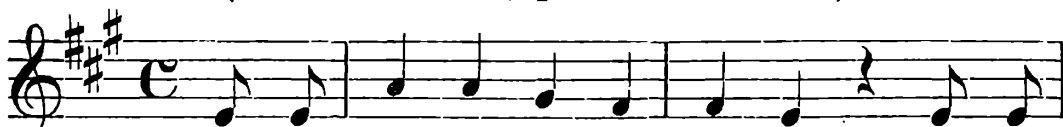
nebe odmyká, kdo jen k Ní se utíká; proto zdrávas, atd.

15. Proto, milá naše, dobrá Matičko, Panno svatá, mocná Boží Rodičko, neopouštěj dítek svých, krvi Syna koupených, ať vždy pějí: Zdrávas, atd.

16. Proto, Máti, jak teď, ujmi zvlášť se nás, - když nás sevře těžký smrti naší čas, vypros nám v tu hodinu věčnou spásu na Synu, ať vždy pějem: Zdrávas, atd.

37.

(Dříve: „Kam se, poutníku, ubíráš.“)

1. Kam se, pout-níč-ku můj, bé-řeš v zár-mut-
kde že na-jdeš po-tě-še-ní na tom

ku svém pře-mno-hém, Do Cell po-spěš k Bo-ží
svě-tě u-bo-hém?

Mat-ce, tam ti bu-de do-bře,

slad-ce, tam kdo se schý-lí, za-se tam

pí-lí na zla-tou chví-li.

2. Rozhlédni se kolem všady světa širou krajinou, kde že jest to místo vzácné, kde ni květy nehynou, kde ni oko neslzel, leč že srdce radost mělo? V Marie Celli květy ty zřeli, kdož kdy tam spěli.

3. Tam jest zahrádka ta rajská, v ní ten kvítek nejkrasší, který krásy nepozbývá, duše k nebi povznáší, který kvete ustavičně, něžně, krásně, vonně, sličně: Maria Panna, nebem nám daná Matička Pána.

4. Tam jest útulek ten blahý, kde ni poutník neplakal, leč že sobě lásku Boží a svůj nevděk k srdci bral; ó to nejsou slzy, ale - květy krásy neskonale za doby ranné, rosa kdy kane, vypěstované.

5. Tam to místo proslavené zázraky a milostí, o nichž svědci vypravují s povděkem a radostí, kterak byli uzdraveni, - v zármutku svém potěšení v zemi té štýrské od Matky božské, Svatocellenské.

6. Protož, poutníčku můj milý, nevol v zármutku svém dlít, pojď jak dítko ku matičce, co tě bolí, povědít; Maria jest dobrotiva, potěšení studně živá, přispěje tobě, přijme tě k sobě, milé jak robě.

7. Pospěš jen a s důvěrností přednes Jí své žalosti, upřímně se vyznej z hříchů s pravou srdce lítostí, Ona pláč tvůj podá Synu, aby smazal tvoji vinu; ku Jeho slovu - oživneš znovu, jak bys vstal z hrobu.

8. Pak-li choré snad tvé tělo sklíčeno jest neduhem, že ti snášet bolest mnohou, ku Ma-

tičce pohled' sem, větší Ona bolest měla, - Ježíše
když trpět zřela, v milosti zdroji Ona i tvoji
chorobu zhojí.

9. Jest-li tobě naříkati, - sirotkem žes na světě,
že kam vkročíš, jenom trní, žádná růže ne-
kveté, která by tě potěšila; sem jen pospěš,
duše milá, ať zde tvá Máti - žalost tvou sklátí, -
nedá ti lkáti.

10. Tak Tys i nás potěšila, - Matko naše mi-
lostná, že nám s Tebou každá chvílka jako
v nebi radostna, občerstvení odcházíme, Tvé
se lásce poroučíme, Matičko Krista, lilie čistá,
spáso všech jistá. Amen.

38.

1. Na sto-ti-síc-krá-te bu-diž po-zdra-ve-na,

ne-bes pa-nov-ni-ce, Pan-no pře-vzne-še-ná!

Ty jsi nad sva-té, v ne-be při-ja-té,

Bo-hem mi-lo-vá-na, Tvo-ji vzne-še-nost

ne-lze chvá-liť dost, Ma-tko Kri-sta Pá-na.

2. Ty jsi Boha Otce dcerou ušlechtilou,
a Duch Svatý Tebe zvolil za choť milou. Ty
jsi nad svaté atd.

3. Jakž my nemáme Tě, Matko, velebiti,
když Tys chloubou Boží, hvězdou, jež nám svítí. -
Ty jsi nad svaté atd.

4. Ty jsi nebe, země, všeho mocná Paní,
před Tebou se nebe, země s úctou sklání. Ty
jsi nad svaté atd.

5. Pro Tebe kdo celým srdcem neplápolá,
sotva pokušení, hřích a bídu zdolá. Ty jsi nad
svaté atd.

6. Nedbáme my světa lichotivých statků,
jen když máme v srdci Tebe, drahou Matku. - Ty
jsi nad svaté atd.

7. Maria, Ty blaha studnice jsi živá, Tebou
pookřívá duše bolestivá. Ty jsi nad svaté atd.

8. K Tobě pospícháme v každém žalu novém,
ubohé své děti potěš lásky slovem! Ty jsi
nad svaté atd.

9. Až nám bude, Matko, z toho světa jíti,
rač nás v ochranu svou milostivě vzíti! Ty jsi
nad svaté atd.

10. Dej, ať velebíme po skonání časném
Ježíše i Tebe v nebes kraji jasném! Ty jsi nad
svaté atd.

39.

(Dříve: „Tě, svatá Maria, my velebíme.“)

1. Te-be, sva-tá Pan-no, o-bor svě-ta ctí
ja-ko pra-men krá-sy, lá-sky, mi-lo-sti,

ne - sčí - sl - ných li - dí zpí - vá To - bě hlas,

cír-kev ve - le - bí Tě, vzý - vá kaž - dý čas.

2. Na Tě hledí kůry šťastných andělů, pokorně se diví Tvému údělu, zavírají Tebe ve svůj jasný kruh, hlásají Tvou chválu v jasný, rajský luh

3. Tebe vychvaluje apoštolů sbor, panenské ctí Matky nedostíhlý vzor; Tebe opěvuje mučeníků řád, velebě Tvých zásluh přebohatý sklad.

4. Tebe vyznavačů jásot přehojný slaví jako Páně stánek důstojný; panen sbor, jenž něhou lilií se stkví, nade vše se diví Tvému panenství.

5. Ty jsi rajská růže - vůně podivné, kterouž ten, kdo zmírá, blaze oživne; Tebou, branou zlatou, lidstvo v nebe jde, - Tebou vzchází radost v nebesích i zde.

6. Vysvoboď, ó Paní, vysvoboď svůj lid, do všech duší rozlej nadpozemský klid a dej dosáhnouti nebes dědictví, v němž se Tvoje sláva divotvorně stkví.

7. Po Bohu Tys tvorstva klenot jediný, protož zpívejte Ti všecky končiny, i buď v Tobě chválen trojjediný Bůh, Otec všemohoucí, Syn a Svatý Duch!

40.

1. Před vě-ky již Bo-hem zvlá-ště zvo-le-na,
zá-říš nám jak slun-ce, Pan-no vzne-še-ná;

my se k Tobě utíkáme, když bol počíná,
důvěrně jak dítky lkáme: Salve, Regina!

2. Když byl k Tobě poslán anděl Gabriel, -
obličej Tvůj sladký stydlivě se rděl; byla's
mužem nepoznána, Panno nevinná, - proto Ti buď.
chvála vzdána: Salve, Regina!

3. Ale řekla's ihned: „Vyplň se řeč tvá,
jsemť já děvka Páně k službě hotová!“ - Vzešla
z Tvého přivolení spásy hodina; proto díme
potěšení: Salve, Regina!

4. Narodil se z Tebe nejkrásnější květ,
Kristus Pán, jenž smrtí spasil hříšný svět; na
ctného kdo Spasitele vroucně vzpomíná, také
k Tobě volá vřele: Salve, Regina!

5. Z pozemského luhu v nebe vzal Tě Pán,
velkou za zásluhu rajský trůn Ti dán; pře-
milostně svatých duchů kruh Tě opíná, prozpě-
vuje v blahém ruchu: Salve, Regina!

6. Matko, s nebes výše pohleď na svůj lid,
v bolesti nám trapné chvátej ulevit; lásky,
v dobru vytrvání vypros u Syna všem, kdo
pějí bez ustání: Salve, Regina!

41.

1. Zdrá - vas, dce - ro Bo - ha Ot - ce,
vše - ho by - tí pra - pů - vod - ce;

je - di - ná jsi že - na Bo - hem nej - výš ctě - ná,

ó Ma ri a, ó Ma ri a!

2. Zdrávas, Matko Boha Syna, kterým sňata
naše vina; Ty jsi Matkou naší nade všechny
dražší, - ó Maria, ó Maria!

3. Zdrávas, choti Boha Ducha, jehož láska
neutuchá; nad nebem i zemí záříš ctnostmi
všemi, ó Maria, ó Maria!

4. Panno čistá, bez úhony, - jako jarní kvítek
vonný Kristus vyšel z Tebe, dát nám v podíl
nebe, ó Maria, ó Maria!

5. Tys nám Krista odchovala, - na smrt' kříže
v oběť dala, na Golgotské hoře klesla v útrap
moře, ó Maria, ó Maria!

6. Matko bolná, zraky vlídné na hříšníky
obrat' bídne, zaplaš smutku vrásky, - potěš slovem
lásky, ó Maria, ó Maria!

7. Ochranou buď v každé zlobě, smrtelné
pak při chorobě - ukazuj nám Krista, který spásu
chystá, ó Maria, ó Maria!

8. Amen! Matko přežádoucí, - buď nám hvězdou
milostkvoucí a svou jasnou září veď nás k Boží
tváři, ó Maria, ó Maria!

42.

(Nápěv jako při písni 32.: „Ku Marii všichni pospíchejme.“)

1. Na stotisíckrát buď pozdravena, Panno,
věčným Bohem vyvolená! - Panno čistá, bezúhonná,
Maria, pros za nás, růže vonná!

2. Z Tebe Kristus, Boží Syn, se zrodil, jenž
nám věčné spasení dal v podíl; - Panno čistá, atd.

3. Proto po Bohu Tys naší kněžnou, Matičkou
a chranitelkou něžnou; Panno čistá, atd.

4. Před Tvým obrazem, ó Matko Páně, - v pros-
bách skromných ukláníme skráně; - Panno čistá, atd.

5. Nesvárův a bludů lid svůj zprosti, vypros
rozmnožení božských ctností! Panno čistá, atd.

6. V poli úrodu nám vypros hojnou, doma
příčinnivost blahokojnou! Panno čistá, atd.

7. Města, vesnice chraň od nehody, - od požárů
hrozných, zhoubné vody! Panno čistá, atd.

8. Zůstávej, ó Matko, s námi stále - a lid vě-
řící veď k Boží chvále! Panno čistá, atd.

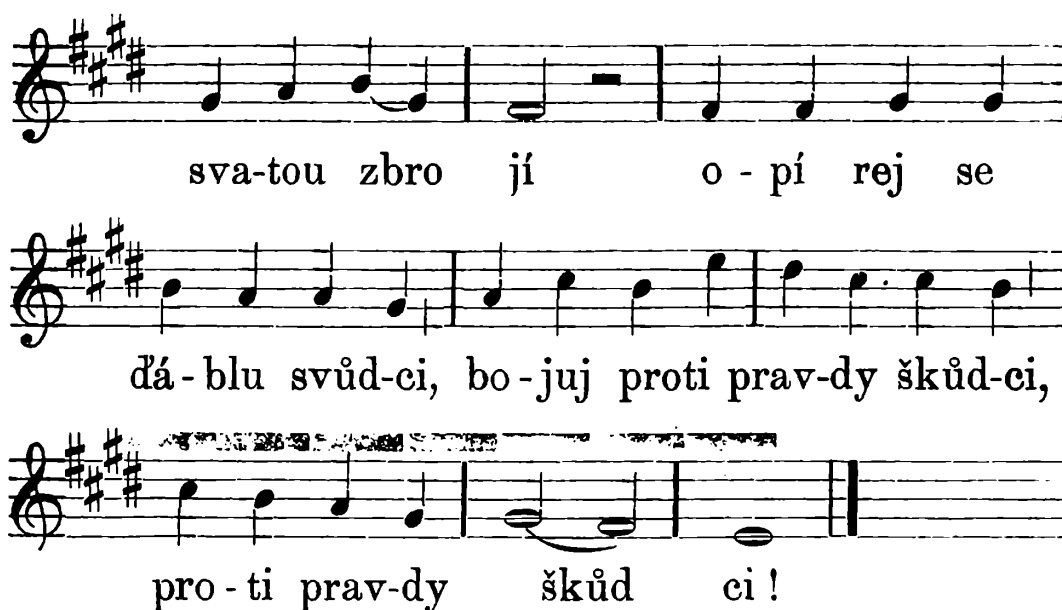
9. Po smrti však z pozemského stanu uveď
duši ve sbor nebešťanů! Panno čistá, atd.

43.

(Dříve: „Vojsko Marianské.“)

1. Ma - ri - an - ský vo ji, ví ry

2. U vezdejším boji jako skála stojí, Marii kdo zamiluje a Ji [:věrně následuje:].

3. Má k ní přístup jistý, kdo jest v nitru čistý; - žádosti kdo hříšné zmáhá, - Máť mu [:vlídně napomáhá:].

4. Ona před trůn Boží prosbu mocnou složí - za toho, kdo v ctnosti stálý - a kdo [:Pána vděčně chválí:].

5. Proti Panně svaté, hříchem nepodjaté, nadarmo se ďábel vzdýmá, peklo [:v hrozném boji hřímá:].

6. Ona, Máť i Panna, - Bohem milovaná, - zahlazuje blud i vinu, kynouc [:v rajskou domovinu:].

7. Její zasnoubení dává naučení, kterak stríci stydlivosti vínek [:svaté nevinnosti:].

8. Na modlitbách v tiši Panna pozdrav slyší, žasnouc kloní bílé skráně, šeptá: [:„Ejhle! děvka Páně“:].

9. Hle! tak s duší celou, pílí neumdlelou máme my se vzdáti Pánu, bychom [:vešli v rajskou bránu:].

10. Uč nás, čistá Máti, láskou k Bohu
pláti, na životní naši stezku vyroň [:hojnost
svého lesku:]!

11. Naše prostřednice, rajská holubice,
do svárův a světa víru přines [:ratolístku
míru:]!

12. Kacířské zkaz bludy, - zažeň všechny trudy,
vyžádej zdar, požehnání, v dobru [:spasné vy-
trvání:]!

13. Již dej k boji síly, rozviň prapor bílý
a veď kynem mocné ruky v půtku [:Marianské
pluky:]!

14. Dej nám v živobytí šťastně zvítěziti,
utiš naše vroucí lkání a dej [:slávu po skonání:]!

44.

1. Pan-no krás-ná bez ú-ho-ny, při-jmi pís-ně,

vzde-chy, sto-ny, jež Ti Tvůj lid vě-nu-je!

Nad sva-té a nad an-dě-ly Te-be vzý-vá,

ctí svět ce-lý, kte-rý Kri-sta mi-lu je.

2. K Tobě, Panno, pospícháme, u Tebe svou
rozkoš máme, v stánku Tvém jest blahý byt;

tady sladká vůně vane v nitro naše utýrané,
tu nám vzchází míru svit.

3. Ostavme již, bratří, sestry, svět a jeho
život pestrý, dbejme Panny Marie; duše naše
Její radou, vlídným kynem, ctností v nadou roz-
kvetou jak lilie!

4. Následujme Pannu čistou, bychom spásu
měli jistou, bohumilí zůstali; spojme svorně
zbožné hlasy, vzývejme Ji všechny časy, bychom
v ráj se dostali!

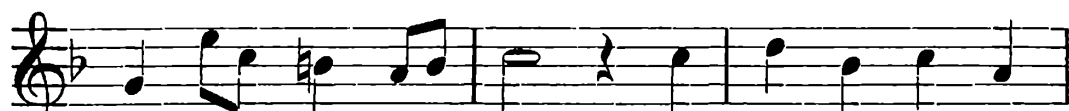
45.

1. Ma - ri - a, raj - ská rů - že, Ty Kri - sta Ro - dič -

ko, kdo vy - chvá - li - ti mů - že Tvou

lá - sku, Ma - tič - ko? Slyš stá - le, v no - ci,

ve dne svých dí - tek vzde - chy běd - né!

Ma - ri - a, Ma - ri - a, o - ro - duj za nás!

2. Spěj, Paní mocná, s hůry nám povždy
na pomoc, zla zažeh všechny chmůry a bludů
temnou noc, sviť nám svých ctností září v pouť

dálnou k božské tváři! Maria, Maria, oroduj
za nás!

3. Loď církve vyved' z bouře, - ať dojde pokoje, -
braň mocně hříchů vzpouře, ztiš světa rozbroje; -
ať duha míru svítí, dej pravdě vítěziti Maria,
Maria, oroduj za nás!

46.

1. Zdrá-va bu-diž, Krá-lov-no, mi-lo-srd-ná
Ma-tko; ú-sty ne-ní vý-slov-no,
u Te-be jak slad-ko! Slyš dí-tek vrouc-né
hla-sy a chraň je vše-cky ča-sy,
sva tá Pan-no Ma-ri-a, buď nám mi-lo-sti-va!

2. Živote a sladkosti, hvězdo s nebes říše,
pomáhej nám v úzkosti prosbou u Ježíše!
Slyš dítek atd.

3. „Budiž zdráva!“ Eviny prozpěvují děti; -
kéž Tvé lásky jediný paprsek k nám sletí!
Slyš dítek atd.

4. K Tobě, kdy nás zabolí bídy tíha
prudce, ve slzavém údolí spínáme své ruce.
Slyš dítek atd.

5. Obrat oči laskavé - k smutným kajicníkům;
za Synovy krvavé rány měj nás k díkům!
Slyš dítek atd.

6. Přívětivá, milostná, sladká Matko Páně,
úsměvu zář blahostná plyň nám s Tvoji skráně! -
Slyš dítek atd.

7. Všechněch nouzi trpících rač se ujímati, -
a kdo v hříších tonou zlých, v ochranu rač bráti!
Slyš dítek atd.

8. Zvláště v pouti poslední vůdkyní buď naší, -
záclonu nám pozvedni k rajské slávě blažší!
Slyš dítek atd.

47.

(Dříve: „Slyším hlas veliký, velmi libý.“)

1. Sly-ším lí-bez-ný hlas, jenž mne vo-lá,

k so-bě po-zý-vá, ple-sem o-ví-vá,

ne-ní to hlas sla-víč-ka, jest to Bo-ží

Ro-dič-ka, na-še ra-dost, raj-ské po-tě-še-ní,

v Cel-li Ma-tič-ka, v Cel-li Ma-tič-ka.

2. Jdu již za hlasem tím šťasten, spěchám
k místu svatému, přerozkošnému, a jen svatou
pravdu dím poutníkům a milým svým, že zde
více nežli v širém světě [:blaha nacházím:].

3. Šalomounových tu ozdobnější paláců a
měst - sídlo Panny jest, v moudrosti jež spanilá
Šalomouna snížila, jediným když Synem miliony
[:nebi vrátila:].

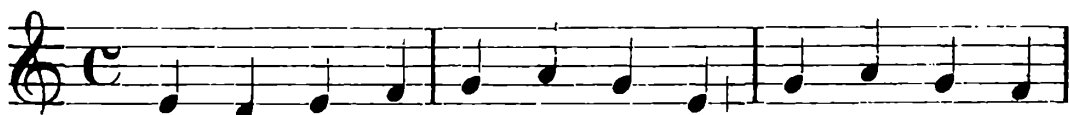
4. Považ jenom, poutníče ty milý, kterak
Matka ta, láskou dojata, pro Synův i vlastní
žel z krutých ďábla osidel vytrhla tvou draho-
cennou duši, [již on v moci měl!:]

5. Jdu již, spěchám, Máti milostivá, před
Tvůj svatý trůn, a již nitra strun dotýkám se
bolestných, žaluje Ti na svůj hřích, v němžto
srdce dlouho umíralo [:pro svůj blud a psych:].

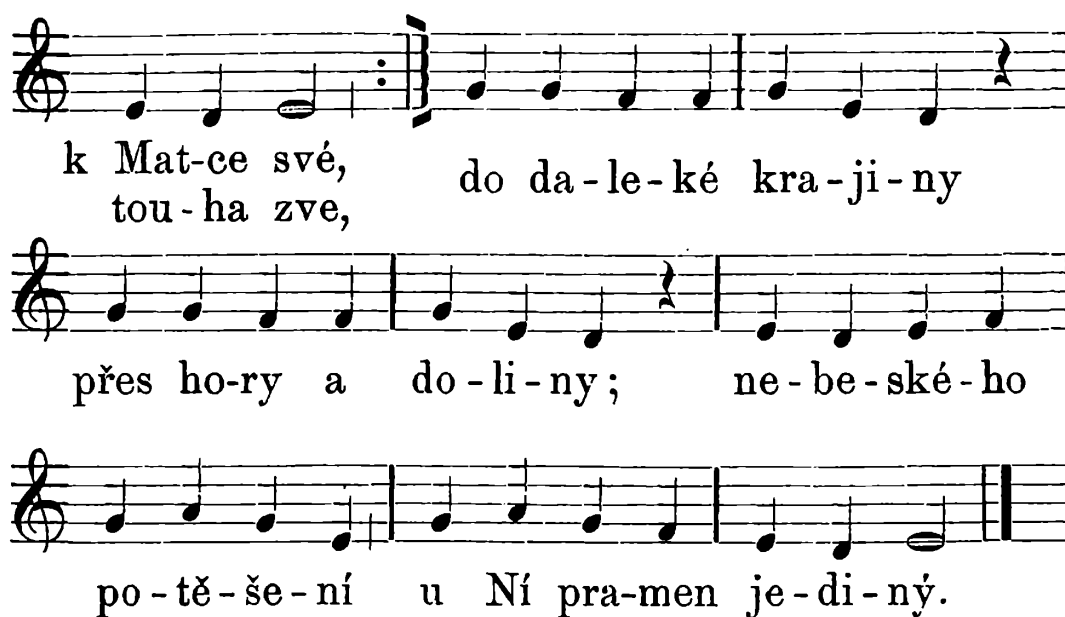
6. Cítím vřele, že mě, Matko drahá, voláš
ze spánku do svatostánku, kde mi hříchův
okovy - spadnou z moci knězovy a mou duši září
duhojasnou [:Kristus obnoví:].

7. Maria, ó Máti předůstojná, každý okamžik
přijmi vroucí dík, že mou duši ztracenou,
svodem pekla zmámenou, s pečlivostí nevýslovnou
vracíš [:v milost blaženou!:]

48.

1. Žá-dný nemůž' vy-slo-vi-ti, kte-rak já lnu
o-pu-stil jsem vše-cko do-ma, k Ní mě moc-ná

2. Sám Bůh milý posílá mě - k Matce drahé
putovat, - a já cestu přeobtěžnou - do daleka konám
rád; jak se k Matce dostanu, všecek láskou
zaplanu, volati k Ní vroucně budu: „U Tebe
již zůstanu!“

3. Řeknu: „Matko dobrotivá, v pokušeních
při mně stůj, v zármutku a pochybnosti duši
bídnu potěšuj; nepřítel já mnoho mám, ne-
zvítězím nikdy sám, ale Ty když přispěješ mi,
světu, peklu odolám!“

4. Doufám, že mě dobrá Máti svízelů všech
oprostí, u svého mi Syna získá blaha, lásky,
svornosti, požehnání v úrodě, u veškerém zá-
vodě, a že dá, bych za Ní přišel k blahé
nebes pohodě.

5. Maria, již rychle chvátám v mateřské
Tvé náruči, věda, že mi z Tvého srdce růže
lásky vypučí; schyl tvář ke mně nevinnou,
přijmi duši dětinnou, která na Tvou svatou horu
spěje s úctou povinnou!

49.

(Dříve: „Zdrávas buď, Maria, Panno slavná.“)

1. Zdrá-va buď, již v krá-se ne-ní rov-no,

ne-be, hvězd i ze - mě, Ma - tič - ko

Cel - len - ská, cí - sa řov - no!

2. Lásky Tvoji hříšník hoden není, však Ty mu dáš přece, Matičko Cellenská, utěšení.

3. Chvátáme my k Tobě od daleka, - horoucí Tvé srdce, Matičko Cellenská, na nás čeká.

4. Rádi drsnou cestou k Tobě jdeme, bídu svoji Tobě, Matičko Cellenská, svěřujeme.

5. A Ty díš: Jsem vaše kněžna, matka; - pojdte, obejmě vás Matičky Cellenské náruč sladká!

6. Pojďte, mládenci, sem, čisté panny, duše vaše budou Matičkou Cellenskou zachovány!

7. S manželkami, muži, ke mně spějte; - věrnosti a lásky u Matky Cellenské nasbírejte!

8. Také zarmoucené spěšte vdovy; potěší vás libě Matička Cellenská svými slovy!

9. Pojďte, sirotkové opuštění; neboť líbeznější nad Matku Cellenskou matky není.

10. Pojďte, choří, chudí, žebráčkové; - neb vás dětmi svými Matička Cellenská zvláště zove!

11. Pojdte vy, jichž duše hříchem strádá;
k pokání vás nejspíš Matička Cellenská uspořádá!

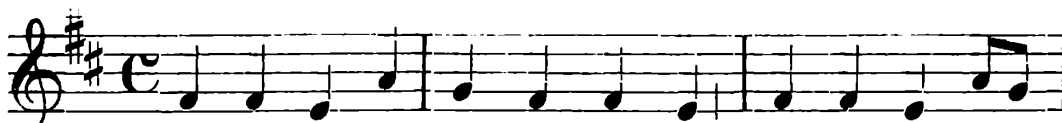
12. Tak nás vždycky voláš, hlas Tvůj známe, -
pod ochranu Tvou se, Matičko Cellenská, utíkáme.

13. Přimlouvej se vroucně za své syny, - aby
zhladil Syn Tvůj, Matičko Cellenská, naše viny!

14. Na dušičky věrné také vzpomeň, že Tě
dříve ctily, Matičko Cellenská, nezapomeň!

15. K nám pak smrt' když přijde v těžké
době, vypros, bychom přišli, Matičko Cellenská,
přímo k Tobě!

50.

1. Ó Ma - ri - a, s dů - věr - no - stí k Tvé - mu trů - nu
zhoj nás vů - ní li - bých ctno - stí; v To - bě po - moc

chvá - tá - me, Ma - ri - a, jež na ne - bi
hle - dá - me,

zá - říš le - skem ve - le - by!

2. Jediná Tys požehnaná - v celém rodu hříš -
ných žen; člověka Tys rosa, manna, z Tebe
Syn Bůh narozen, Maria, jež atd.

3. Na nebe Tys nyní vzatá, povznešená ve -
lice; - Tebe chválí říše svatá, - nejsvětější Trojice,
Maria, jež atd.

4. Příbytkem Tys Božích darů, - jitřní hvězdou křesťanů; oprosti nás všeho zmaru, - v mateřskou ber ochranu, Maria, jež atd.

5. Ó tož, Panno, s trůnu nebe - pohleď s tváří laskavou na ty, kteří zovou Tebe nejmilejší Matkou svou, Maria, jež atd.

6. Rozprostři, jsouc naší Matkou, nad námi svůj hvězdný plášť, by nás klamu řečí hladkou - nezmámila světa zášť, Maria, jež atd.

7. Vyslyš, vyslyš, dobrá Máti, věrných dítek zbožný hlas, lásky své rač hojně dáti ctitelům svým každý čas, Maria, jež atd.

51.

1. Ach! já hříš-ník za - rmou - ce - ný,
kdo dá kli - du žá - dou - cí - ho

ke ko-mu se o - brá - tím, Du - še má je
roz-bou-ře-ným ňa-drům mým?

zko - rmou - ce - na pro ne sčet - né

křeh-ko-sti, ztra-ce-na jest je - jí ce - na,

zá - ře Bo ží mi - lo - sti.

2. Připravil mi Pán Bůh nebe, bych s Ním věčně blažen byl, já však Jeho svatou vůli z nevěrnosti neplnil; - na všechny teď hledím strany, kdo mi může zpomoci, hle! tu chvátá Matka Boží - hříšné duši k pomoci.

3. Prosí slovy přelibými: „Kriste, drahý Synu můj, duše, jež mě uctívala, laskavě se ulituj; aby peklu nepropadla, jako Matka vroucně dbám, v žádosti své neustanu, až jí milost vyjednám!“

4. Slyší Kristus prosby vroucí drahocenné Máteře: - „Ulituju, kdo se ke mně - odebere v důvěře; - však nechť dříve hříchů želí, - upřímně se kaje z nich, mívá k hříchu příležitost, odloží svůj vzdor a pych!“

5. Pojď, hříšníče mladý, starý, - k Matce dobré putovat, odlož tam své viny břímě, duše svojí mrazný chlad; volá tě tam Máti dobrá, jež se hříšných ujímá, milost všechněm vyprošuje, v ochranu je přijímá!

6. Ona tebe Bohu vrátí, budeš Jeho dítkem zas, - oděje se duše tvoje - zase rouchem rajských kras; doufati pak můžeš směle, - že tě Pán Bůh povolá tam, kde světlo nehasnoucí nebešťanům plápolá.

52.

1. Zdrá - va bu - diž, ó Ma - ri - a

nej - dů - stoj - něj - ší, kte - rá's na - de

vše - cky že - ny Bo - hu mi - lej - ší!

Z Te-be Pán se na-ro-dil, a - by li - dem

ro - ven byl a jak Bůh i člo-věk spá-su

dal nám za po - dil.

2. Kam já smutný, velký hříšník, kam se uschovám, když Syn Boží za hřích lidu musel umřít sám? Ach, já zhrdal krví tou, z předražených ran vylitou, jež chce býti duše mojí lékem, záštitou.

3. Chodím, zbožným hlasem volám širou cizinou, nadějí svých snažně hledám hvězdu jedinou; Cellenská to kněžna jest, nejjasnější ze všech hvězd, ta mé kroky k Bohu vrátí z hříchu bludných cest.

4. S důvěrností k Tobě chvátám, - Boží Rodičko, - již mi slechu žádoucího dopřej maličko; Ježíši mě doporuč, s Jeho srdcem moje sluč, lnouti k Němu celou duší kajcníka uč!

5. Rozpomeň se, kdo jen k Tobě útočiště vzal, že jsi vždycky utišila jeho trpký žal; ó tož na nás pohleď již, odejmi nám viny tíž, bychom mohli k Tvému Synu jíti v blahou říš!

53.

1. Zdrá-vas svět-lem o - dě - ná v krá - se
Pan - no, jež jsi po - ča - la svě - ta

u - šlech - ti - lé, Z Te-be vy-šlo slun-ce nám,
Spa - si - te - le !

jež nás o - svě - cu - je, a nám rov - nou

k ne-be-sům ce - stu u - ka - zu - je.

2. Měsíc pod nohami máš, sídlem Tvým jest
nebe, jako Matku Boží Syn oslavuje Tebe.
Lidé též i andělé vzdávají Ti chvály, na nebi
i na zemi Tobě zní zpěv stálý.

3. Drahocenná koruna kráslí Tobě hlavu;
vůkol ní, hle, dvanáct hvězd stkví se na oslavu.
Nad sluneční paprslek - jasná jsi a sličná, libovonná
růžičko, Panno ustavičná!

4. Plášť se vine na Tobě jako ranní zoře, -
velemocná Královno na nebeském dvoře!
zelená Tys ratolest, vzrostlá z kmene Jesse,
ježto pěkně rozkvetla a plod vzácný nese.

5. Hvězda jsi Ty spanilá, jež nám plavcům
svítí, - kdykoliv nám živlů vztek - strojí vlnobití.
Řidiž naši lodičku pečlivě a právě, ať se šťastně
octneme nebes u přístavě. Amen.

54.

(Dříve: „Ústa má nehodná.“)

1. Jak Te-be chvá-liť mám, ó sva-tá

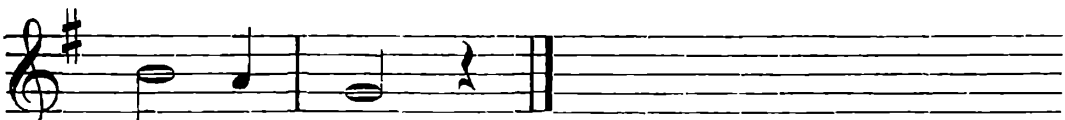
Pan-no Ma-ri-a, když sla-bý ja-zyk

můj, když ne-má slov Tě hod-ných dost,

ji-miž by Tvo-ji vzne-še-nost měl chvá-liť

cti - tel Tvůj?

2. Jak v nebi andělé ve sboru Svatých,
Svetic všech Ti chválu vzdávají, tak sobě
přejí ústa má Tě chválit, Panno Maria, v tom
zemském ve kraji.

3. Tys z lidstva jediná, již žádný hřích se
nedotknul, již Bůh sám vyvolil, by z Tebe

věčný Jeho syn k shlazení lidských těžkých vin - se v čase narodil.

4. Ze všech dcer Eviných Tys byla Bohem zřízena, bys ďábla potřela a lidstvu svatým plodem svým účinem Ducha počatým ku spáse přispěla.

5. Ten úkol vznešený, - od Boha Tobě svěřený, - Tys věrně plnila, ó svatá Panno Maria, proto by vděčná duše má - Tě ráda uctila.

6. Vždyť Tys též Máti mou od doby oné blažené, kdy Syn Tvůj dokonal na kříži dílo veliké, neb tehdáž Janem v lásce své za syna mne Ti dal.

7. Té lásky nehodný přec k Tobě rád se utíkám, neb chci se napravit, jen Ty rač slovem milostným - přispěti dítkám nehodným, - je s Kristem usmířit. Amen.

55.

(Dříve: „Když zástup pokračuje.“)

Nápěv jako při písni 6.: „Vzhůru, vzhůru, poutníci.“

1. Když dav zbožný putuje k Boží Matce, - chválu svou Jí věnuje, - zpívá sladce, - od Ní v bídě všeliké - dojde lásky veliké. - Její péče zkusíme, - až se mdlobou skloníme, - až v tu dobu rozhodnou smrt nás pojme v náruč svou.

2. My Ji pozdravujeme s Gabrielem, Jí se obětujeme - s duší, tělem: - neboť hned, když počala, dobro vše nám chystala! Její péče zkusíme, atd.

3. K Panně mocné, vítězné - vroucně lkáme, růžence tři líbezné uplétáme. Ona, když jsme ztrápeni, - trní v růže promění! - Její péče zkusíme, atd.

4. Ona stojí na stráži pravé víře, mocným bleskem doráží na kacíře; zvedá církev z poroby, - drtí, co nás hanobí. - Její péče zkusíme, atd.

5. Její pokyn laskavý blaho stele, - hříšníka hned napraví - oko bdělé; - zbloudí-li kdo na scestí, - nelení ho vyvésti. Její péče zkusíme, atd.

6. Mocná Boží Rodičko, skloň se s výše, poukaž nám, Matičko, - na Ježíše; šťastnou smrti hodinu vyžádej nám na Synu, ať Tvé péče zkusíme, - až se mdlobou skloníme, až v tu dobu rozhodnou smrt' nás pojme v náruč svou.

56.

(Dříve: „Pozdravena buď, Královno.“)

1. Zdrá-vas moc-ná po-moc-ni-ce, ó Ma - ri - a,

ne-bes, ze-mě pa-nov-ni-ce, al - le - lu - ja!

Che - ru - bí - ni ple - sej - te, Se - ra - fi - ni

zpí - vej - te: Sal-ve, sal-ve Re - gi - na!

2. Tvoje srdce milosrdné, ó Maria! nikdy nikým nepohrdne, alleluja! - Cherubíni atd.

3. Života Tys pramen sladký, ó Maria, - z něhož
plynou věčné statky, alleluja! Cherubíni atd.

4. Naděje Tys naše celá, ó Maria, - Tys nám
nebe otevřela, alleluja! Cherubíni atd.

5. Zdrávas! k Tobě povzdycháme, ó Maria, -
my, jenž s Evou matkou lkáme. Alleluja!
Cherubíni atd.

6. Slzy se nám z očí tlačí, ó Maria, duše
lkáti nepostačí. Alleluja! Cherubíni atd.

7. Za ráj blahý údol strastí, ó Maria, jesti
nyní naší vlastí. Alleluja! Cherubíni atd.

8. Ty však za nás oroduješ, ó Maria, - Synem
svým nás oblažuješ, alleluja! Cherubíni atd.

9. Ty k nám hledíš okem vlídným, ó Maria, -
útrpnost máš s lidstvem bídným. Alleluja!
Cherubíni atd.

10. Ježíše nám ukaž svého, ó Maria, Syna
svého přemilého, alleluja! Cherubíni atd.

11. Onť jest plod Tvůj požehnaný, ó Maria, -
Onť jen zhojí hříchu rány, alleluja! - Cherubíni atd.

12. Ukaž nám Jej, mocná Paní, ó Maria, - po
vezdejším putování. Alleluja! Cherubíni atd.

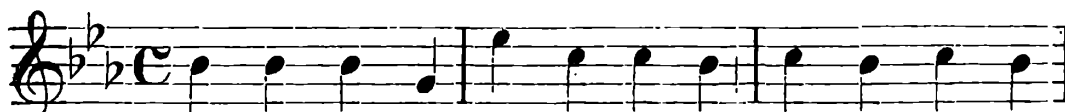
13. Vždyť Tys Matka milostivá, ó Maria,
ku svým dítkám dobrotivá, alleluja! - Cherubíni atd.

14. Tvoje slovo nad med sladší, ó Maria, - za-
bezpečí spásu naši, alleluja! Cherubíni atd.

15. Přimlouvej se u Ježíše, ó Maria, - by nás
přijal do své říše. Alleluja! Cherubíni atd.

16. Tam, kde Otcí, Synu chvála, ó Maria,
zní též Duchu neustálá. Alleluja! Cherubíni atd.

57.

1. Zdrá-va bu-diž, ó Ma-ri-a, Mat-ko pl-ná

mi-lo-sti! Ma-ri-a, Tvé jmé-no sva-té

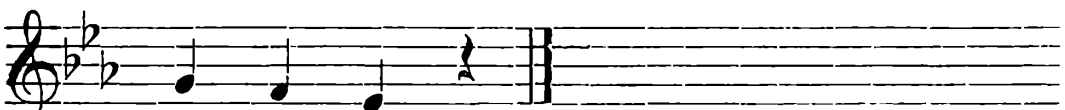
ve-leb ze-mě, ne-be zla-té; mi-lo-stí Tys

na-pl-ně-na, ne-smír-ná jest Tvo-je ce-na!

Zdrá-va bu-diž, ó Ma-ri-a, Mat-ko pl-ná

mi-lo-sti!

2. Zdráva budiž, ó Maria, Matko plná mi-
losti! Pán, jenž má svět ve své moci, tvory
hlídá ve dne, v noci, - k Tobě, dívce rodem chudé,
- v lásce věčně schýlen bude. Zdráva budiž, atd.

3. Zdráva budiž, ó Maria, Matko plná mi-
losti! Co žen lidských po vší zemi, - jediná Tys
mezi všemi vyvolená, požehnaná Matka a přec
čistá Panna. Zdráva budiž, atd.

4. Zdráva budiž, ó Maria, Matko plná mi-
losti! Požehnaný i plod Tvého - života jest pře-
čistého, Ježíš, světa všeho spása, jehož chválu
církev hlásá. Zdráva budiž, atd.

5. Zdráva budiž, ó Maria, Matko plná milosti! Přimlouvej se za nás, Máti, ať nás zloba neuchvátí, miláčků svých duše vroucí uveď v nebe přezádoucí! Zdráva budiž, atd.

58.

1. Buď zdrá-va, sva-tá Pan-no Ma-ri-a, Ty

schrá-no li-bých ct-no-stí, již Vy-ku-pi-tel s bla-hým

po-vdě-kem vzal raj-ské do vý-so-sti, by,

krás-ná, pře-spa-ni-lá, všem sva-tým vé-vo-

di-la a po troj-jed-nom Bo-hu

vzne-še-nou všech tvo-rů kněž-nou by-la!

2. Jak slunce vniká všude jasností, - svět ozařuje ztmělý a všemu tvorstvu po snu líbezném den chystá převeselý, tak i Tvou přítomností - duch zármutku se zhostí a Tvému ctiteli se otvírá kraj věčné blaženosti.

3. Ty po Bohu máš nejpřednější moc - i tvoříš velké divy, že diví se Ti říše nebeská i širé

zemské nivy; a slýcháváno není, že byli opuštěni, kdo s dětinnou se vzdali důvěrou Tvé lásce v utrpení.

4. Ó vlídně nachyl, dobrá Matičko, tvář k pozemskému dolu a rukou jemnou sejmi laskavě tíž tvrdou našich bolů; již přiviň se k nám úže a sypej na zem růže, ať po nich unavený smrtelník v ráj putovati může!

59.

1. Slav - ně Te - be po - zdra - vu jem,
vrouc-nou pís-ní zve - le - bu - jem

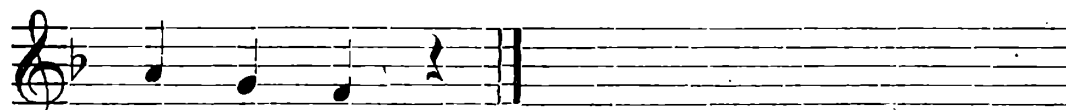
sva-to-cell-ská Ma-ti-čko!
Te-be, Bo-ží Ro-di-čko! Rač nám bý-ti

mi-lo-sti-vá, po-moc-ná a do-bro-ti-vá,

Ma-tko Bo-ží sva-to-cell-ská, po-moc-ni-ce

an - děl - ská.

2. Tobě, Matko, poroučíme - sebe i svou otčinu,
pod ochranou Tvojí dlíme - mile v každou hodinu;
opatruj nás ve dne, v noci, spěchej nám vždy

ku pomoci, Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

3. Ty svou krásou převyšuješ slunečko i měsíček, a svým leskem zatemňuješ obor jasných hvězdiček; Ty jsi pravá hvězda ranní, - nebeská i zemská Paní. Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

4. Aj, my k Tobě pospícháme s ochotou a s důvěrou, Tobě ke cti vykonáme tuto pouť svou veškerou; rač nás na té cestě chránit, rač nás proti škůdci bránit, Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

5. Poroučej nás svému Synu, aby se k nám naklonil, aby smazal naši vinu, a nám milostivým byl; bychom šťastně dokončili, co jsme sobě umínili; Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

6. V každé bídě duše, těla, vroucně k Tobě voláme, bys nám ku pomoci spěla, úpěnlivě žádáme. Tyť jsi Matka Boha Pána, Tobě velká moc jest dána; Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

7. Prosebně též vzpomínáme na mučené dušičky, snad tam otce, matku máme, - bratry nebo sestřičky. Nepřestávej za ně prosit a jim blažné těchy nosit; Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

8. K Tobě pozdvihujem zraky, myšlenky a zvukný hlas, zapuď kalných bludů mraky, ježto rodí nový čas. Odkryj pravdu všemu lidu, bychom žili v pravém klidu; Matko Boží svatocellská, panovnice andělská!

9. Podobát se naší pouti tento zemský život
náš; na duši nám nedej schnouti, ježto onu
v moci máš. Za koho Tvá láska prosí, tomu
dá Bůh hojnost rosy. Matko Boží svatocellská,
panovnice andělská!

10. A když se již bude chýlíť k svému
konci zemská pouť, rač nás v tuhém boji sílíť,
rač nás pevně k sobě pnout; veď nás s sebou
na nebesa, kdež duch lidský věčně plesá; Matko
Boží svatocellská, panovnice andělská!

60.*)

(Dříve: „Ó Maria bolesti, dej mi s Kristem kříž nésti.“)

1. Ma - tko pl - ná bo - le - stí, mo - ře bēd a

ža - lo - stí, s Te - bou pod kří - žem chci stá - ti,

hoř - ké mu - ky roz - jí - ma - ti, ji - miž Mi - str

náš a Pán za hří - chy byl svě - ta sklán.

2. Pukalo se srdce skal, - Spasitel když umíral;
jakým žalem, Matko svatá, bylas v hodinu tu
jata, nevysloví lidský ret, nepochopí celý svět.

3. Bolest mečem sedmerým prorazila srdcem
Tvým, - když jsi zřela, božské čelo jak se v smrti

*) Tato a dvě následující písně zpívají se, když poutníci
blíží se k poutnímu místu: „Tři duby.“

pozatmělo, jak se k prsoum sklonila hlava
Páně spanilá.

4. Matko truchlá, onen žal, jenž Tvou čistou
duši jal, dej, ať vnikne ve hrud' moji, - ode všech
ran nechť ji zhojí, zázračná moc bolů Tvých
z duše moji zaplaš hřích.

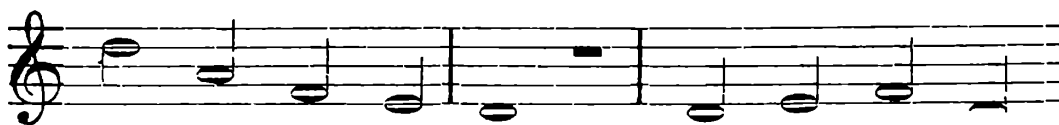
5. Matko truchlá, onen žal, jenž Tvou čistou
duši jal, - o to vroucně Tebe prosím, - dej, ať stále
v srdci nosím, bezpečen tak jedině - budu v smrti
hodině.

61.*)

(Dříve: „Pojďte všichni, vychvalujte Marie jméno.“)

1. Pojd' - te všich-ni, vy - chva - luj - me

Ma - tku pře - sva - tou, jež má v na - šem

vy - kou - pe - ní ú - čast' bo - ha - tou:

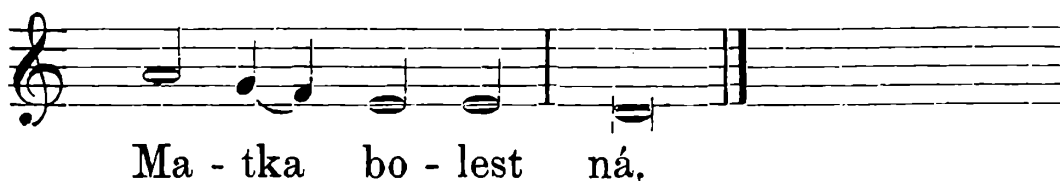

vše - cky stra - sti, ža - ly, tí že
od je - sli - ček po smrt' kří - že

se Sy-nem svým pře - tr - pě la

*) Tato a následující píseň může se také zpívat před
růžencem k bolestné P. Marii.

2. Nyní v nebes blaženosti Syna u trůnu
na své hlavě majíc jasnou slávy korunu, - žaly své
a útrap stesky - lidských synů za poklesky obětuje
ku smíření Matka bolestná.

3. Pojďme, bratři, rozjímejme rány Matčiny,
které statně přetrpěla naše za viny, jejich tíhu
pocítíce nebudeme hřešit více, abychom ran
nejitřili Matce bolestné.

4. Jakou bolest nesla Její duše přesvatá,
když zlá ústa: „Ukřižuj ho!“ děsně volala; po
těle ran na tisíce, svaté krve plné líce, k smrti
lotrů když byl určen Boží Beránek.

5. Když Ho vedla na Golgotu rota zuřivá,
sešla se s Ním u bran města Máti truchlivá;
zubožený, k nepoznání, ve prach božskou hlavu
sklání, krví smáčí tvrdou cestu Boží Beránek!

6. Nová bolest na Golgotě Matku čekala, ze
šatů když katů ruka Syna svlékala; jenžto polní
kvítí šatí, jenžto hory slunkem zlatí, obnažen,
hle, před zástupy Boží Beránek

62.

1. Pojďte všichni, vychvalujte Matku pře-
svatou, uvažujte bolest Její myslí dojatou;
Maria, jež hořekuje, přebolestnou Matkou sluje,
slyšte, Její ctitelové, co vypravuje!

2. První bolest, hříšní lidé, - hrud' mou schvátla, když jsem v domě Pilátově Syna spatřila; - stál tu v poutech před zlosyny, - ztrestaný jak pro zločiny, ač můj Ježíš nejmilejší byl bez proviny.

3. Druhá bolest, hříšní lidé, hrud' mou zbořila, - když jsem Syna nejdražšího - smutná potkala; byl On všecek utrýzněný, - trním ostrým ověnčený, pod břemenem kříže slabý a zkrvavený.

4. Třetí bolest, hříšní lidé, ostrý byla hrot, - když Syn došel na Golgotu těžkých za trampot; - kolem Něho krve chtivý, - zuřil zástup židů divý, Pán však beránek byl tichý a trpělivý.

5. Čtvrtá bolest tlačila mě - jako kamení, - na dřevo když Syna kladli lidé zmámení; ruce, nohy rozepjali, ku kříži je přikovali, jako zbůjce všemu lidu Jej v hanu dali.

6. Pátá bolest trápila mě, největší to žal, na kříži když nejmilejší - Syn můj dokonal; - klesla Jeho mrtvá hlava, zmlkla ústa přebolavá, na raněném drahém těle krev usedává.

7. Šestá bolest ubodala hrud' mou na novo, když mi na klín položili tělo Synovo; když tu ležel sesinalý, oči mé se zalívaly, - horké slzy předrahou krev z ran vymývaly.

8. Sedmá bolest duši moji - smutkem ranila, když jsem tělo svého Syna ve hrob vložila, s Kristem vše mě opustilo, - co mi milo, draho bylo; ó by to jen všemu světu ráj navrátilo!

9. Bolesti mé uvažujte, děti rozmilé, - ať již hříšné obměkčíte tvrdé srdce své; pojdte mého do náručí, ať vás Matka doporučí Synu, jenžto hříchy maří a ctnostem učí!

63.

Při spatření chrámu Třídubského.

1. Po-zdvih-ně-te o - či svo-je, cti - te - lo - vé
Tří-dub-ské-ho chrá-mu krá-sa před vá-mi se

Ma - ri - e, Již se v zá-ří mi-le stkvě-je,
roz - vi - je :

co si du - še vi-děť pře-je, u - tě - še - né

o - by - dlí, v němž-to Ma-tka Bo-ží dlí.

2. Před Tvým chrámem, drahá Matko, na kolena padáme, s očima Ti zrosenýma vřelé „zdrávas“ voláme; - jdeme ve Tvou náruč sladkou, neb Tys naší pravou Matkou, nehodnými nezhrdej, u sebe nám místa přej!

3. Učiň, bychom s čistým srdcem předstoupili před Tvůj trůn a se dotkli přímou myslí nejtajnějších nitra strun; - když Ti věrně vypovíme bol, jenž na dně duše dříme, Ty, jež radu dobrou víš, dojista nás potěšíš.

Pozdravení místa svatého na Padu.

(Říká se — beze zpěvu.)

Tisíckráte budiž pozdravena, ó nejsvětější Boží Rodičko, sedmibolestná, svato-třídubská, — dcero Boha Otce, útočiště naše! Zdrávas Maria atd.

Tisíckráte budiž pozdravena, ó nejsvětější
Boží Rodičko, sedmibolestná, svato-trídubská, —
Matko Boha Syna, spomocnice naše! Zdrávas
Maria atd.

Tisíckráte budiž pozdravena, ó nejsvětější
Boží Rodičko, sedmibolestná, svato-trídubská, —
nevěsto Ty Ducha, potěšení naše! Zdrávas Maria atd.

64.

Před milostným obrazem Panny Marie bolestné.

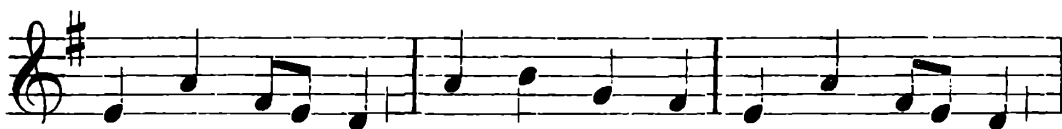
1. Pro-u-kaž nám smi-lo-vá-ní, Ma-tko pl-ná

hoř-ko-sti! S Te-bou my tu vrouc-ně lká-me,

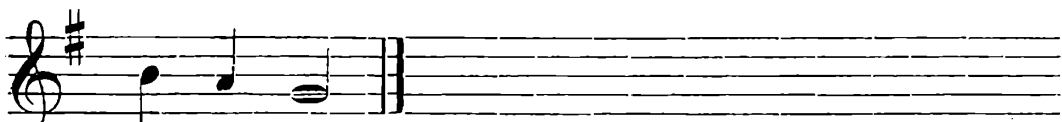
nad Je-ží-šem na-ří-ká-me, vě-dou-ce, že

na-še vi-na u-smr-ti-la Tvé-ho Sy-na;

pros, ať Syn Tvůj ze vší bí-dy věr-ný lid svůj

vy-pro-stí!

2. Proukaž nám smilování, Matko plná hořkosti! Neboť kam se utečeme, ochrany-li nenajdeme u Tebe, již není rovné, blaho naše nevýslovné? Pros, ať atd.

3. Proukaž nám smilování, Matko plná hořkosti! Pohled, sladké potěšení - na potřeby naše denní, ve vši snaze, ve všem díle - dej nám síly každé chvíle; pros, ať atd.

4. Proukaž nám smilování, Matko plná hořkosti! Věnuj úsměv lásky milý všechněm, jež jsme opustili, kteříž místo pouti doma - vroucnýma Tě chválí rtoma; pros, ať atd.

5. Proukaž nám smilování, Matko plná hořkosti! Na nemocné, utýrané, v bídě mroucí, zlobou šťvané rozpomeň se v tuto dobu, - odejmi jim těžkou zlobu; pros, ať atd.

6. Proukaž nám smilování, Matko plná hořkosti! Nad církví bdi drahocennou, nepřátely ohroženou, - střež ji stále, Matko milá, - aby škůdce podrobila; pros, ať atd.

7. Proukaž nám smilování, Matko plná hořkosti! Až smrt přetne naše žití, račiž k nám se přituliti, duši blahou v život stkvělý uveď k Synu Spasiteli! Pros, ať atd.

65.

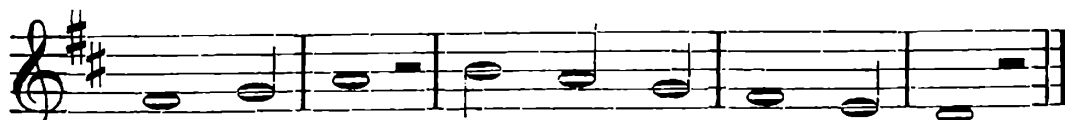
K rozloučení se s Třídubským poutním místem.

1. Již tu chví - le roz - lou - če ní,

na - še dra - hé po - tě - še - ní, Ma - ti - čko

Tří - dub-ská, Krá - lov - no an - děl - ská!

2. Padáme teď na kolena; - posledně buď pozdravena, Matičko atd.

3. Třeba se tu neshledáme, hluboko Tě v mysli máme, Matičko atd.

4. Zažehn od nás mraky černé, mateřsky chraň děti věrné, Matičko atd.

5. Přispěj, když se mysl rmoutí, - nedej v hříších utonouti, Matičko atd.

6. Ať nás cokoli zde tíží, k Ježíšovu veď nás kříží, Matičko atd.

7. Než se s Tebou rozžehnáme, Zdrávas Tobě provoláme, Matičko atd.

66.

1. Zdrá - va buď, Pan - no Ma - ri - a, ó Krá - lov - no,

jak jsi Ty Pan - na, spa - ni - lá, Ma - ti - čko

na - še Ma - ri - a!

2. Pohlédni s nebes výšiny, ó Královno, na
syny, dcery Eviny, Matičko naše Maria!

3. Aj, Ty jsi Matkou milosti, ó Královno,
život a pramen sladkosti, Matičko naše Maria!

4. Po Bohu naše naděje, ó Královno, přimluva
Tvá nám přispěje, Matičko naše Maria!

5. Voláme k Tobě v soužení, ó Královno,
synové Evy strápení, Matičko naše Maria!

6. Vzdycháme k Tobě lkající: ó Královno,
skroušeně hříchů želice, Matičko naše Maria!

7. V údolí tomto slzavém, ó Královno, ochranu
máme v srdci Tvém, Matičko naše Maria!

8. Aj, Ty jsi naše řečnice, ó Královno,
milostná, mocná velice, Matičko naše Maria!

9. Oči své lásky obrať k nám, ó Královno,
ochraň nás proti úhonám, Matičko naše Maria!

10. Synáčka ukaž milého, - ó Královno, z života
Tvého daného, Matičko naše Maria!

11. Ukaž, ó ukaž k potěše, ó Královno,
Synáčka svého Ježíše, Matičko naše Maria!

12. Po naší pouti vezdejší, - ó Královno, zjednej
nám život vzácnější, Matičko naše Maria!

13. Matičko plná milosti, ó Královno, dobroty,
lásky, sladkosti, Matičko naše Maria!

14. Přesvatá Boží Rodičko, - ó Královno, přimluv
se za nás, Matičko, - Matičko naše Maria!

15. Milosti hojné vypros nám, ó Královno, ať
se nás ujme Tvůj Syn sám, Matičko naše Maria!

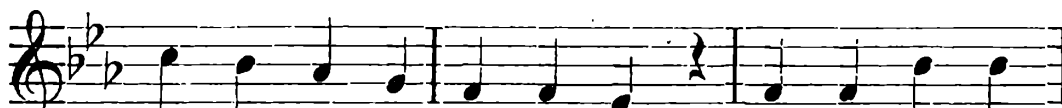
16. Vypros, ať naše prozpěvy, ó Královno,
jsou svaté lásky objevy, Matičko naše Maria!

17. Vypros, ať v nebes veselí, ó Královno,
Pán pěti dá nám s anděly, Matičko naše Maria!

67.

1. Zdrá-vas, hvěz-do spa - ni - lá,

Mat-ko Bo - ží roz-mi - lá, Pan-no či-stá,

pře-stkvou-cí, brá-no k ne-bi ve-dou-cí!

2. Tebe ctíme s andělem u pozdravu ve-
selém; oblaž mírem naši hrud', a nám lepší
Evou buď!

3. Zbav nás hříchu poroby, pravdou osvit
útroby; zla nás všeho mocně chraň, dárkyní
se dobra staň!

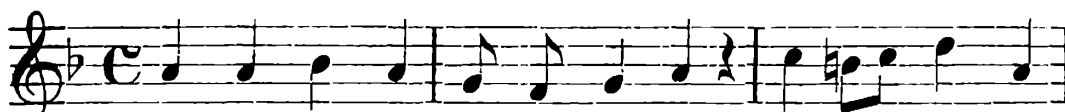
4. Mateřskou nám lásku zjev, odvrát od
nás Boží hněv; v nebi za nás oroduj, spásu
naši rozhoduj!

5. Panno ze všech jediná, již se netkla
provina, vlídností nás obdaruj, nečistoty
uvaruj!

6. Uved', kněžno statečná, v nebesa nás po-
věčná, bychom Krista uzřeli - v blahém s Tebou
veselí!

7. Otcí, Synu plesavá zavzni světem
oslava; chválen buď i Svatý Duch, Otcí, Synu
rovný Bůh!

68.

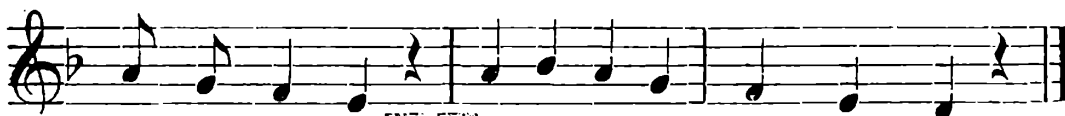
1. { Tys, Ma - ri - a, na - še ra - dost', Ty jsi na - še
{ Ty jsi věr - ných srd - cí žá - dost', v ú - tra - pách jež

po - tě - cha, } Ty jsi ji - stá sí - la v mdlo - bě,
ne - ne - chá; }

Ty jsi ra - da sou - že - ných, Ty všech po - moc,

již se k Tobě u - tí - ka - jí v strastech svých.

2. Uslyš prosbu, uslyš lkání, ukoj naše toužení; láska Tvoje, nebes Paní! smutek v radost promění. Pomoz nám, ach, pomóz, Máti! vyslyš vroucích duší hlas, rač se za nás přimlouvati, u Synáčka zastaň nás.

3. Sídlo Boží, nebe krásné, Tebe v slávu pojalo, jen Tvých zásluh jméno jasné - na zemi nám zůstalo. Ó Maria, zůstaň s námi, Matkou buď nám na věky, odvráť hoře s nehodami, ukoj naše nářeky!

4. Cestou kříže ku spasení milý Syn Tvůj kyne nám, a své věrné ze soužení k nebes branám vede sám. Radu, sílu vypros, Máti! v každé naší těžkosti, ať dovedem v hoři státí, a kříž nésti s radostí.

5. Blahoslaven, kdo vždy Krista celou
duší miluje; blažená to duše čistá, jež se
Bohu věnuje; ó Maria, nebes Paní, Matko
lásky, čistoty, ohněm svého milování očist
naše životy!

6. Pomoz, pomoz, Matko spásy, z kalu hříchu
k svatosti, a nám roucho pravé krásy zjednej
Boží milostí; v každé době naší mdlobě - zjednej
milost u Syna, ať se líbí Bohu, Tobě našich
duší nevina.

7. Pod Tvůj plášť se utíkáme, Ty nás chraň
a provázej; na Tvou pomoc spoléháme, Ty svou
láskou k nám se znej. Ó Maria! láskou Tvoji
chceme Boha milovat; v pokoji a těžkém boji
Krista chceme vyznávat.

69.

1. Jmé-no Tvé, Ma - ri - a! pl - né sla - sti

vrou-cně bu - diž ctě - no po vší vla - sti;

chvá-lu Tvo - ji ka - ždé ú - sto zpí - vej,

ka - ždé srd - ce dů - věr - ně Tě vzý - vej!

2. Boží Syn Tě zove: „moje Máti!“ větší slávy Bůh Ti nemoh' dáti; Matka jsi a Panna bez úhony, čistoty a svatosti květ vonný.

3. Prosta skvrny hříchu prvotného, zachovala's krásu srdce svého; - proto dán je Tobě podíl stkvělý; trůn Tvůj stkví se v nebi nad anděly

4. Velebná Ty kněžno nebešťanů, - mocná zastupkyně pozemčanů! - K Tobě-li kdo bere útočiště, ochrany a těchy dojde jistě.

5. K Tobě, jasná hvězdo na úsvitě! zírá na své pouti kmet i dítě; leskem svým nám ozařuješ cestu, jež nás jistě vede k nebes městu.

6. Zrcadlo vší ctnosti, dome zlatý, sídlo moudrosti a chráme svatý, vznešená Ty schráno pobožnosti, buď nám povždy zdrojem blaženosti!

7. Něžná lilie a krásná růže! kdo Tě dosti velebiti může? Sličností a sladkou svojí vůní zdobíš síně, kde Bůh věčně trůní.

8. Boží Rodičko, Ty Matko spásy! viz, jak čeleď Tvá se k Tobě hlásí; shlédni mile na svou na rodinu, představ laskavě nás svému Synu!

70.

1. Ma-tko čá-ky, ho-lu-bi-ce o-li vo-vím
Hříš-ní-ků Ty sli-tov-ni-ce za Krá-lov-nu

zdo-be-ná.
zvo-le-ná!

S nebe na nás mile shlédni,

dí-tky svoje z hříchu zvedni, z tmavé no-ci

k jas-no-sti veď nás bra-nou mi-lo-sti.

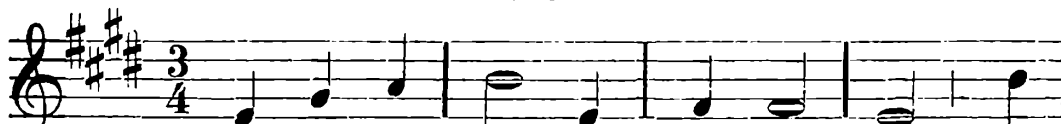
2. Zdráva buď, Ty dome zlatý, - moudrosti Ty stolice! - Šalomoun, ten pravý, svatý, - sídlil v Tobě, světice! Za nás přednes díky Synu, že smyl těžkou naši vinu; že svou smrtí sňal s nás trest, dík Mu věčný, věčná česť!

3. Zdráva buď, Ty kotvo spásy, stkvostná archo úmluvy! Andělů všech zpěvné hlasy zda Tvou chválu vymluví? - Vše okřívá ve Tvém stínu, v němž se kochal na Tvém klínu Bůh Syn, mocný od věků, když se snížil k člověku.

4. Bez poskvrny slunce jasné, vonná růže zbožnosti, - lampo, v nížto nevyhasne - nikdy světlo milosti! - Ty jsi Bohu nejmilejší, pro svou lásku nejčistější; Bůh Syn zve Tě Matkou svou, - trůnu svého oslavou.

5. Sláva buď Ti, požehnaná mezi všemi ženami! sláva, jakáž Tobě dána nad jasnými hvězdami. Chválu pějte, nebes sbory, plesně zvučte doly, hory, pějte všickni tvorové Marii, své Králové!

71.

1. Aj, co to li bě za - vá - ní sem
To kon-va - lin - ka vy - zvá - ní nám

z roz - vi té ho há je ?
pří - chod Kně - žny má je.

Ó ví - tej, ví - tej, svě - ti - ce, Krá - lov - no

raj - ských kvě - tů : hlá - sej - te luh i

květ - ni - ce mi - lost - nost Je - jí svě - tu !

2. Ó vítej, Panno Maria! vše chválí Tě
a jásá; čistotu chválí lilia, Tvou lásku
růže hlásá, fialka mile v pokoře po háji se
Ti kloní, a v nížině i na hoře k Tvé slávě
zvonky zvoní.

3. Na louce milé slzičky Tvé hořké pějí
boly, chudobky nouzi Matičky šeptají všemi
doly, a rozmarína panenství v zahradě slavně
hlásá, a královské Tvé rozenství velebí
sedmikrása.

4. Nuž i my plesy oslavme milostnou Kněžnu
máje, oltáře kvítím upravme, ať chrám je obraz
ráje. Ozdobme srdce líbeznou k Rodičce od-
daností; hle, Ona palmou vítěznou nám kyne
na výsosti.

5. Rač, Panno, v mocnou ochranu - květ srdcí
našich vzítí, a vypros mile na Pánu, ať množí

v nás to kvítí, - ať rosa Boží milosti nám v srdce
deští hojně, - ať prospíváme v svatosti - a zemřem'
bohabojně.

72.

1. Hvě-zdo na - ší spá-sy, Pan-no Ma-ri-

a! To-bě po vše ča-sy zemské ú-do-

lí chvá - ly hla - ho - lí.

2. Slunce převyšuješ, Panno Maria!
hvězdy zatemňuješ; lásky plamenem záříš,
Matko, všem.

3. Nebeská Ty růže, Panno Maria! kdo
jen chválit může, chvály Tobě pěj, srdce
v dar Ti dej.

4. Pod ochranou Tvojí, - Panno Maria, - každý
bol se zhojí, duch se vznese výš, v nebes
jasnou říš.

5. K Tobě, Máti svatá, Panno Maria!
čeleď Tvoje chvátá; okem mateřským shlédni
k dítkám svým.

6. Ruka Tvá kéž v smrti, Panno Maria!
útok pekla zdrť, duch kéž zaletí v Tvoje
objetí!

73.

První nápěv.

1. Ó kra - ji - no spa - ni - lá, Te - be so - bě

zvo - li - la Ma - tka ctné - ho mi - lo - vá - ní

roz - mi - lá, ach! roz - mi - lá.

Druhý nápěv.

1. Ó kra - ji - no spa - ni - lá, te - be so - bě

zvo - li - la Ma - tka ctné - ho mi - lo - vá - ní

roz - mi - lá, ach! roz - mi - lá!

2. Slyšíme tu libý hlas, Maria, Máť volá nás: -
„Spějte ke mně, drahé děti, - přišel čas, již přišel čas!“

3. Svatá Panno nevinná, - útěcho má jediná, -
u Tebe má všecka radost počíná, teď počíná.

4. Kněžno jasných výsostí, vyprosiž nám
milosti, bychom se tu vroucně káli k radosti,
k Tvé radosti!

5. Ctitele své mírně suď, otevři jim sladkou
hrud', žehnej nám a v lásce něžné - s námi buď,
vždy s námi buď!

6. Posilni svůj věrný lid, dej nám pravý
mír a klid, veď nás tam, kde mile září rajský
svit, jen rajský svit!

74.*)

(Dříve: „Kde jsi radost srdce mého.“)

1. Kde jsi, bla-ho srd-ce mé-ho, kde tě hle-dat
Ukaž mi své hvězdné sídlo, neb již u-mdlé-

mám? srd-ce mo-je pro-ni-ká
vám;

pros-ba smě-lá, ve-li-ká, bludného bys předpu-

sti-la k so-bě hříš-ní-ka!

2. Nejvroucněji žádám sobě, Matko rozmilá,
- bys mou duši každým časem mile chránila;
také mého těla dbej, plášť svůj nad ním prostírej,
by je ďábel nezavedl ve zlých vášní rej!

*) Tato a následující píseň zpívá se před hranicemi
štýrskými.

3. Prosím také za svatého Otce křestanů,
nedávej ho nepřátelům církve v pohanu; dej,
ať vše se vydaří našemu též císaři, - ať mu světlo
věčné vlády v nebi zazáří!

4. Přijmi vlídně, Matko drahá, - všecky pout-
níky, již Ti přednášejí radost i bol všeliký;
potěšuj nás, posiluj, při nás v bídě, blahu stůj,
posléz uveď do radosti věrný národ svůj!

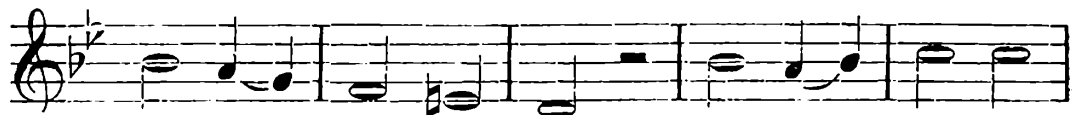
75.

(Dřív „Kam pak cílíš, horlivý, můj poutníku dychtivý.“)

Zpívá se též jako: „Já jsem pastýř bedlivý.“

1. Kam pak cí líš, pout ní - ku, si lou

ro - ven, mla - dí ku, v chů zi těž - ké

ne - u - mdle - lý, bla - hou tuž - bou ro ze -

chvě - lý? Kte - rou roz - koš je - di - nou

hle - dáš ci zí kra - ji - nou ?

2. Srdce moje touží tam, - kde má staroslavný
chrám Matka naše svatocellská, císařovna

archandělská; k Její slávě, k Její cti - putuji tam s vroucností.

3. Matko, s chrámem milostným kdy se zjevíš zrakům mým? Vždyť již dlouhý týden skorem chvátám k Tobě dolem, horem, a již chůzí znavená klesají má kolena.

4. Avšak chvátám přece dál, - bych Tě, Matko, uhlídal; neb Tys mého srdce touha, k Tobě žádná cesta dlouhá, milostí všech nádobo, církve svaté ozdobí!

5. Matko Boží, zdráva buď, Tobě plesá moje hrud'; tuším již to tiché štěstí, u Tebe jež počne kvésti, vítám Tebe i Tvůj chrám, k němuž brzy zavítám.

Když se překročí hranice, poutníci klečíce pozdraví zde vyobrazenou Pannu Marii svatocelienskou modlitbou „Zdrávas Královno“ na poděkovanou za všechna dobrodiní jim až dosud prokázaná.

76.

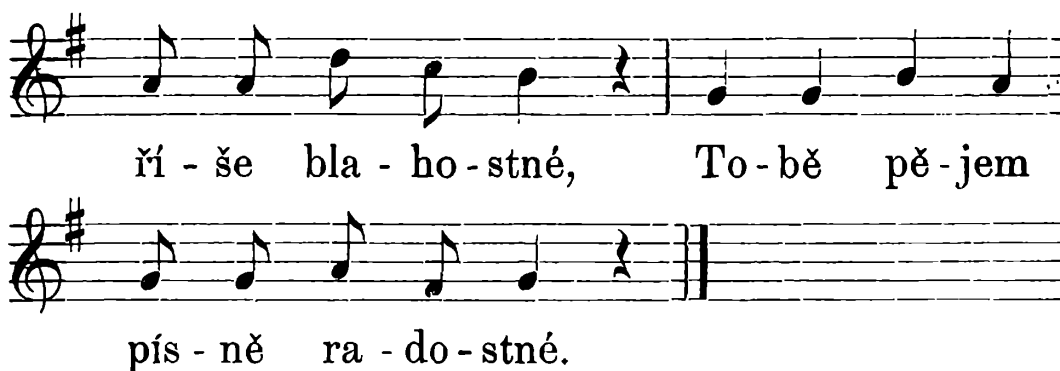
1. Hvě-zdo jitř-ní, hvě-zdo lí-bez-ná, Ma-tko Bo-ží,

Pan-no ví-těz-ná! Uslyš, Matko vděků stkvělých,

pozdrav našich zpě-vů vře-lých! Vítej, hvězdo

2 Hvězdo jitřní, hvězdo pokojná, Panno slavná, Máti důstojná! Tebou jitro nebes klidu - zasvitnulo všemu lidu. Vítej, hvězdo atd.

3. Hvězdo jitřní, jasná dennice, Panno bohumilá velice! Před sluncem jsi věčné spásy - vzešla v lesku vzácné krásy. Vítej, hvězdo atd.

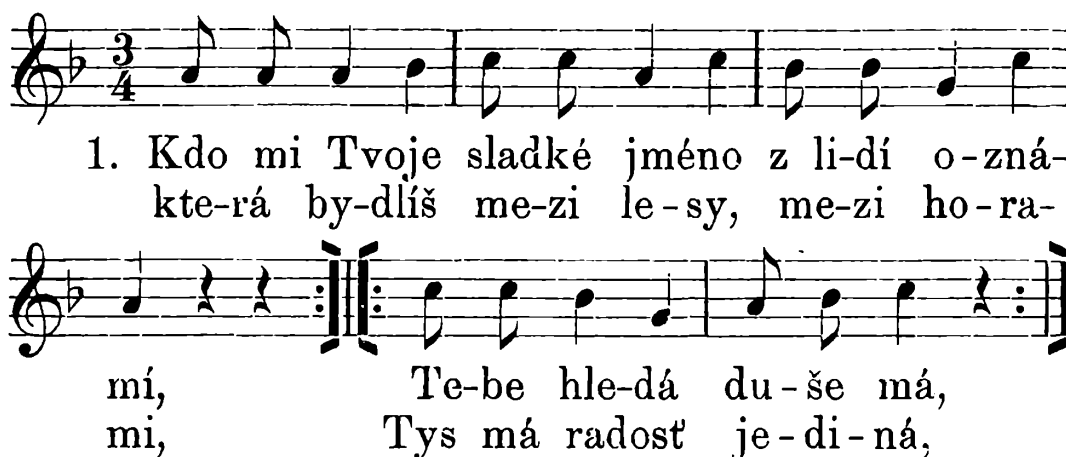
4. Hvězdo jitřní, hvězdo výborná, Panno skromná, Máti pokorná! - Nevinností, Panno drahá, záříš po všem kraji blaha! Vítej, hvězdo atd.

5. Hvězdo jitřní, hvězdo spanilá, Panno sličná, Matko rozmilá! Krása v Tvojí něžné tváři nad cherubů vděky září. Vítej, hvězdo atd.

6. Hvězdo jitřní, hvězdo výtečná, Matko svatá, Panno statečná! Tvojich ctností příklad jasný v ráj nás uveď věčně spasný! Vítej, hvězdo atd.

77.

(Dříve: „Ó mágnete v štýrské zemi.“)

svatocellská, přemilostná Panno Ma-ri - a !

2. Dennice již na východu mile zasvitla,
ta mi cestu ukazuje, kudy jít mám já, - bych se
cíle neminul, kam Bůh jít mi pokynul, - k svato-
cellské, přemilostné Boží Rodičce.

3. Slunce nad vrch strmé hory jižjiž vy-
chází, a než čela pahorků kol zlatem posází,
nadejde snad hodina, kdy aj zplesá duše má:
Zdrávas Cellská, přemilostná Panno Maria !

4. Než to slunce zlatostkvoucí stoupá pořád
výš, a já pořád cíle svého jsem jen málo blíž;
ó, bych křídla orlů měl, abych rychlejš' k cíli
spěl, ku Cellenské, přemilostné Boží Rodičce.

5. Než tu slyším prozpěvovat - plesem slavička,
toho já se optám, zda již blízko Matička,
že tak zpívá jásavě - jako zrovna k oslavě - svato-
cellské, přemilostné Panny Marie.

6. Než ne, nechci já se ptáti, - raděj pospíším,
sběhnu hory, stráně, lesy, - až já uslyším - volat
zvonů libý hlas: hle, již vítá dítky vás svato-
cellská, přemilostná Panna Maria !

7. Již jej slyším! To hlas není - zvonů hlahol-
ných, to hlas Matky, která žal zná kvělných
dítek svých - a je daří hojností, - potřebných všech
milostí, - to hlas Cellské, přemilostné - Panny Marie.

8. Již i vidím sídlo její, - k němuž pospíchám,
před zrakoma zastkvívá se svatocellský chrám!
Tamť ta dobrá Matička, svatá Boží Rodička,
svatocellská, přemilostná Panna Maria.

9. Než jak k Tobě, svatá Máti, - mám já přistoupit, když mne vina mnohá tíží, z duše prchl klid, - když já hříšník nehoden - zdálí patřit na Tě jen, - svatocellská, přemilostná - Panno Maria!

10. Pokleknu já v skroušenosti před Tvým obrazem, požaluji, co mé duši bylo úrazem, budu hořce plakati: rač mne v milost přijati, svatocellská, přemilostná Panno Maria!

11. Vždyť Tys Matka milosrdná, všech se ujímáš, s každou duší pobloudilou útrpnost Ty máš, Ty ji vláhou zarosíš, kajicnosti vyprosíš, - svatocellská, přemilostná Panno Maria!

12. Ty jí rány Syna svého - vtiskneš na paměť, - který nechtěl zatratiti, ale spasit svět, Ty ji kleslou pozvedneš, s láskou na ni pohledneš, svatocellská, přemilostná Panno Maria!

13. Pro tu lásku srdce Tvého - rád se odvážím přistoupiti k trůnu Tvému - před obrazem Tvým; ó rač se mne ujmouti, ku pokání pohnouti, svatocellská, přemilostná Panno Maria!

14. Vypros hříchů odpuštění smutné duši mé, kterou tíží viny těžké, viny přemnohé, ať zas Bohu živa jest, - ctnostmi Jemu vzdává čest - svatocellská, přemilostná - Panno Maria!

15. Za tu prosbu, dobrá Máti, chci vždy vděčným být, po všecky dny žití svého Tebe velebit, že's mi milost zjednala, mne se láskou ujala, svatocellská, přemilostná Panno Maria!

16. A když budu umírat, drahá Matičko, za to Tebe kleče prosím, postůj maličko u mé hlavy skloněné, přijmi duši v ruce své, svatocellská, přemilostná Božská Rodičko!

17. Když tak vejdu do věčnosti, Kristu Je-
žíši představ šťastnou duši moji v nebes zátíší,
- by tam směla po věky - zpívat v plesné povděky:
Zdravas cellská, Matko Božská, Panno Maria!

78.*)

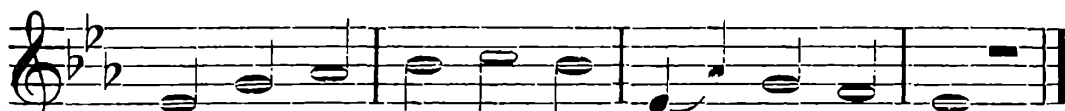
1. Kde jsi, ó cel - len ská Ma - tko mo-

je? U - koj srd - ce, pl - né ne po ko-

je, u - tři sl zy, u - tiš vzde - chy,

Ma - ri - a, Ty zdro - ji raj - ské tě - chy!

2. Netrap se, mé dítě, tvoje lkání brzy se
promění v radování, brzy moje sídlo stkvoucí
uhlídá tvé oko tužbou mroucí.

3. Pravdu máš, předrahá moje Máti, aj!
Tvůj chrám vidím již vyvstávati, již mi kyne
svatou září, já k zemi kloním se hříšnou tváří.

4. Kořím se, oslněn Tvojím týnem, zahanben
před Tebou i Tvým Synem; ach, již na mě vlídně
zírej, pláštěm mě přimluvy obestírej!

*) Zpívá se též jako píseň 32.: „Ku Marii všickni po-
spíchejme“, viz str. 485.

5. Na Synu mi vypros milost' hojnou, a duši
hříšnou změň v bohajojnou, bych byl hoden
s Tebou dlíti, kde světlo nebeské věčně svítí!

Zatím dojde se ku kapli sv. Šebestiana, kde modlí se
litanie k tomuto světcí s příslušnou modlitbou (viz díl II.
str. 397). — Hned za kaplí sv. Šebestiana začnou poutníci
modlití se 15 tajemství svatého růžence, jež podél cesty v ka-
plíčkách vyobrazeny jsou. Když se dojde k tak zvanému zla-
tému kříži, přeruší se modlitba, průvod se zastaví a starší
bratr předčítá „promluvu při spatření poutního místa“ (viz
díl. I. str. 196.). Po promluvě seřadí se poutníci a pokračují
v modlitbě sv. růžence až do Marie Celly.

79.

Zpívá se po příchodu do Marie-Celly při slavném průvodu
do chrámu Páně.

(Nápěv jako: „Tebe, Bože, chválíme.“)

1. Chvála Bohu vzdána buď, že již jsme
v tom svatém chrámě, - kdež nám radost plní hrud',
a kdež rajskou rozkoš máme; Matky Boží
slavný dům těchu dává poutníkům.

2. Skončila se cesta nám, pominuly naše
mdloby, neboť zázračný ten chrám oslazuje
bolné doby; náhradu zde bohatou máme Matkou
přesvatou.

3. Co nás cestou tížilo, horko, déšť a jiné
trudy, srdce naše slíbilo obětovat Matce tudy,
oběť naši Maria Synu svému k nohám dá.

4. Nemožno je člověku milosti a dary sčítat,
kteréž Tebou od věků Pán Bůh ráčí lidem
skýtat, proto v každé bídě své pospícháme
k lásce Tvé.

5. Dnes pak z útrob vděčných chcem' oběť
odevzdati Tobě, pohled', jak nám v srdcích všem

láska hoří v této době; - aj tu lásku plamennou
vezmi v milou oběť svou!

6. Přímluvy Tvé velká moc drahou vlast
nám zachránila, kdykoli se zkázy noc strašně
nad ní rozložila; buď i v bídách nynějších po-
mocnicí dítek svých!

7. Pod ochranou mocnou měj - naši vlast i
národ milý, ku pomoci jemu spěj, - nenechejž ho
bez posily, kdyby zlostný nepřítel záhubu mu
strojit chtěl.

8. Tobě, Matko, domov svůj - poroučíme úpěn-
livě; u příbuzných strážně stůj, opatrujž je
dobrotivě; bychom za nedlouhý čas shledali
se s nimi zas.

9. Vypros, by Tvůj milý Syn milost svou
nám dáti ráčil, by nás sprostil hříšných vin, a
zlé tresty od nás spáčil, vzbud' v nás touhu po
nebi, - vypros, čeho potřebí.

10. Slaví Tě náš hlasný zpěv, - Panno, Matko
velebená! Zmírni Boha soudce hněv, zůstávejž
nám nakloněna, milostivě s námi choď, po do-
brých nás cestách voď.

11. Zvláště pak se modlíme za ty, kteří
umírají, vyžádejž jim, prosíme, ať se ďáblu ne-
poddají; promluv za ně, Matičko, - milostivě slo-
víčko. Amen.

Po příchodu do svatyně Mariánské pokleknou poutníci
před obrazem milostným a modlí se modlitby příslušné (viz
díl I. str. 198.). — Pro soukromou pobožnost hodí se velmi
dobře odpustkové modlitby k Panně Marii v dílu II. str. 352—376.

Každý poutník, jenž v Marie-Celli z hříchů svých se
vyzpovídá, ke stolu Páně přistoupí, chrám Páně
navštíví a zde na úmysl sv. Otce se pomodlí, získá
plnomocné odpustky.

80.

Písně na poutním místě.

(Nápěv jako při písni 54.: „Jak Tebe chválit mám“; str. 515.)

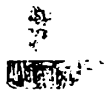
1. Co to dnes děje se, že srdce moje šíří se ve slasti úchvatné? Po čem jsem toužil roku čas, před sebou vidím znovu zas to místo posvátné.

2. U Matky Cellenské se v kraji blahém ocítám, zřím opět onen stan, - v němž poklad sterých milostí a hojný pramen radostí mé duši přichystán.

3. Ó Matko Cellenská, - jak nemá srdce blažené se šířit radostně, když Ty nám všechněm náruč svou otvíráš s láskou mateřskou, nás vítáš milostně?

4. Ty všecky k sobě zveš, jak matka dítky svoláváš, Ty stesky dítek znáš, u Tebe každý hojně jen radostí bývá naplněn, - neb Ty všem pomáháš.

5. Rád já tu pokleknu, k Bohu se vroucně pomodlím v dík Jemu radostný, že spatřím dobrou Matičku, Cellenskou Boží Rodičku, ten obraz milostný. Amen.

81.

(Dříve: „O nejsvětější Matičko, Maria cellenská.“)

1. Ó Ma - ri - a, Pan - no sva - tá, Ma - tko Kri -

sta Pá - na, ko - mu má - me dík svůj vzdá - ti,

že nám mi lost' dá - na na cel - len -
k To - bě po -

ské pou - ti na sva - tý Tvůj obraz zří - ti,
kle - knou - ti,

Te - be po - zdra - vi - ti ?

2. Komu máme dík svůj vzdáti, ne-li Bohu
Otcí, který dítky Tvoje věrně chránil dnem a
nocí, že se u obrazu octly bez úrazu a tu
nyní jako v ráji slastí oplývají?

3. Komu máme dík svůj vzdáti, ne-li také
Tobě, že se's za nás přimlouvala při té naší
mdlobě, by nám Syn Tvůj milý potřebné dal
síly - a my touhou rozechvělí chvatem k Tobě spěli?

4. Před milostným před obrazem - klečí šťastné
děti, jak že nemá srdce jejich radostí se chvěti,
když Ty všecky vítáš, - hříšných nezamítáš, - ale
zveš je k srdci svému láskou bohatému?

5. Ó té lásky srdce Tvého, - nejmilejší Máti,
kdo by neměl z lidských synů - vroucně sobě přátí,
- když Tys Matkou Krista, - v němž jest spása jista, -
když Tys také Matkou naší - nad vše stkvosty dražší?

6. Ó kéž bychom hodni byli - této lásky Tvojí!
- Než ach! děti Tvoje k Tobě - pohlédnout se bojí,
neboť sběhly zavdy od ctnosti a pravdy a tak
Tebe mnohou chvíli velmi zarmoutily.

7. Anoť milá, drahá Máti, - vyznati nám sluší,
že nám naše mnohé viny blaženost tu ruší,
jakouž dítky mají, když Tě nehněvají, když Ti
rajskou nevinností jsou jen ku radosti.

8. Než Ty nejsi toliko jen Matkou milování,
Ty jsi také v lásce svojí Matkou slitování; Ty
znáš ďábla zlobu, Ty znáš naši mdlobu, na
ubohé vlídně shlédneš, Ty nás k sobě zvedneš.

9. Viz jen naše hořké slzy, co jich oko roní,
popros, ať se Syn Tvůj milý, - k nehodným nám
skloní, dá nám odpuštění našich provinění,
bychom všichni skrze Tebe našli zas sebe.

10. Bychom našli zas milost před očima
Tvýma, u Beránka, kterýž hříchy s kajcníků
snímá a je láskou svojí ve svátostném zdroji
znovu a rád obdařuje, k smíru přivozuje.

11. Anoť, Máti, proto jsme my k Tobě puto-
vali a tu před obrazem Tvojím - klečí velcí, malí,
bychom této doby, - plné lži a zloby, pomoci si
vyprosili, pod plášť Tvůj se skryli.

12. Zlí jsou velmi dnové naši, - nikde poctivosti,
všude sváry, zášť a rozkol po zemi se hostí;
svět se nebi rouhá, Bůh jest báj mu pouhá, a
co věčně jesti svato, v posměch bývá vzato.

13. Člověčenstvo zachvátila - nemoc převeliká:
světlo víry tmou se zove, lid se Boha zříká,
mizí svatá bázeň, poslušnost a kázeň, a kdo
ještě vzývá Boha, tomu hana mnohá!

14. V této tak zlé, těžké době, - rač se dobrá Máti, u Ježíše, Syna svého, mocně přimlouvati, - by lid vykoupený nebyl zatracený, ale pro Tvých dítek lkání dal se na pokání.

15. By zas s Božím požehnáním - mír a pokoj svatý - vešel měrou nejhojnější v paláce i chaty, by zas Boží jméno bylo všude ctěno a to světlo svaté víry blažilo svět širý.

16. Proto také račiž chránit - panovníky, krále, národům by spravedlivě - vládli k Boží chvále, - nepřátel jich střehli, zlobám nepodlehli; ať jich péče mnohostranné jsou vždy požehnané.

17. Také církev svatou, pravou - račiž ochraňovat; - aby mohla věřící své věrně opatrovat, - duším pokrm skytat, dej jí zdárně zkvítat - a v tom Krista spasném díle pokračovat mile.

18. Také ještě prosby máme za nemocné, zdravé, pracující, nuzné, chudé, dej všem srdce pravé, dej jim za náhradu Krista Pána radu, - by kříž za Ním mile nesli, - v mysli nepoklesli.

19. Také milých přátel našich nezapomeň Máti, - dej jim, zač Tvé dítky prosí, - láskou k Tobě pláti, dej jim píleť ctností, stříct se nepravostí a ať vše jich počínání dozná požehnání.

20. Snažně také prosíme Tě, dobrá Máti Boží, - račiž láskou přispěť všechněm - na smrtelném loži, by se na svou cestu - k nebeskému městu - Tělem Páně posilnili v rozhodnou tu chvíli.

21. Také ještě, Máti milá, připomněť nám sluší časné tresty snášejících v očištění všech duší, rač jim u Ježíše - Pána nebes říše lásky svojí velkou mocí přispěť ku pomoci.

22. Vyslyš, vyslyš, ó Maria, prosby naše
vroucí, ujmi se svých dítek věrných - láskou ne-
hynoucí! - A když ze časnosti vejdem do věč-
nosti, dej nám Jezu Krista zřítí, - věčně velebiti.
Amen.

82.

1. Při-stup-te sem, po-spěš-te sem, kte-ří ctí-te
po-zdrav-te Ji, o-slav-te Ji, nej-kras-ší tu

Ma - ri - i, kte-rá zkv-et-la na té ze-mi,
li - li - i, nej-vzác-něj-ší me - zi vše-mi

E-vi-ný-mi dce-ra mi; pojd'-tež ctít ji chvá-la-mi.

2. Ona jest ta zářná hvězda, která slunce
předchází; Ona voj ten seřaděný, který krále
sprovází; Ona jest ten kořen Jesse, kterýž lid-
stvu spásu nese, který z bídy největší, ze
hříchu je vyléčí.

3. Ona jest ta holubice s ratolestí vý-
znamnou, že již zhoubné vody spadly jako
jindy v míru svou, že se opět klidně pění
k Noëmově zachránění, - kterýž Božích slibů dbal,
a vždy věrně k Bohu stál.

4. Ona jest ta cypřiš vzácná, na Sionu vští-
pena, Ona jest ta palma krásná - s nebe na zem
vsazena, která živou ratolestí synům Evy

spásu věstí, která všecky potěší, z kletby věčné rozhřeší.

5 Ona jest ta růže vzácná, která kvete v Jerichu, Ona z dcer všech nejšťastnější jediná jest bez hříchu, kteráž proto hodna byla, by nám Krista porodila, bychom zřeli spasení jsouce hříchů zbaveni.

6. Ona jest ten balsám vonný, zázračný lék hojivý, kterýž rány zaceluje a i všecky oživí, kteří na své duši mřeli, zahynouti věčně měli; Ona jest ta skořice, Bohu milá nejvíce.

7. Ona jest ta Esther šťastná, která došla milosti, že má přístup k nebes králi - lidu svého k radosti: králem tím jest sám Syn její, před Nímž blaženě se chvějí v nebes rajském úděle sami Boží andělé.

8. Ona jest jich panovnicí přeslavnou a přemocnou, Ona jest též Matkou naší dítkám svým vždy pomocnou; Ona naše naděj, radost, splní každou naši žádost podle Boha zřízenou Synem jejím schválenou.

9. Pročež pojdte a k Ní voďte rodiče své svěřence, Ona všecky pomiluje, dítky, panny, mládence, kteří jsou Ji pamětlivi, prospívání v ctnosti chtivi a se v Bohu kochají, zdráva! zdráva! zpívají.

10. Pojdte chválit Matku Boží, kteří v žalu úpíte, pomoci a občerstvení u Ní jistě zkusíte, vždyť jest ona v utrpení křesťanů všech potěšení, ku pomoci přispívá, kdo Ji o ni pozývá.

11. Pojdte chválit Matku Boží také i vy hříšníci, Ona všecky přijme ráda kroky vaše

kající, Ona bude za vás prosit, by Duch Svatý ráčil zrosit srdce vaše k pokání, k duchovnímu povstání.

12. Pojdmež všickni ku Marii, Ona všecky vyslyší, Ona srdce dítek svojich v bouři světa utiší, Ona dá nám ctnostně žíti, Jezu Krista velebiti, jenž jest Její Syn a Pán, od Ní ctěn a milován.

13. Ona, až ty zraky naše se zemí kdys pomínou, ukáže nám svého Syna, spásu naši jedinou, dá nám s Ním se radovati, Panna mocná, Boží Máti, - pročez chval ji každá hrud': Zdráva! Zdráva! Zdráva buď! Amen.

83.

(Nápěv jako při písni 17.: „Vesele překrásně“, str. 465.)

1. Pochválen buď od nás Ježíš Kristus milý, kterého často jsme hříchem zneuctili!

2. Ach, těžké hříchy mé, těžší nad kamení, nemám já žádného pro vás potěšení.

3. Smuten a utrápen čekal jsem rok dlouhý, až Matka cellenská vyplní mé touhy.

4. Matičko, ctitel Tvůj nesmírně se rmoutí, nad jeho bídou se račiž ustrnouti!

5. (Panna Maria:) „Synu, co bolí tě? co tvou duši tíží? - proč ty se nebereš - ke Kristovu kříži?“

6. (Hříšník:) „Ach, já si netroufám, není duše čista; - jak půjdu bez Tebe - před Ježíše Krista?“

7. (Panna Maria:) „Jak s tebou jíti mám, máš-li tolik hříchů, v srdci k Bohu vlačnost, ku bližnímu pýchu?“

8. Lásku jsi sliboval mně i mému Synu,
novou však uvalil na svědomí vinu.

9. Zase jsi poslechl svodu satanova, - Krista
i mne rmoutil, těžce hřešil znova.

10. Již odtud odejdi, vrať se ve své kraje;
- hodnějším dětem tu moje láska plaje!“

11. (Hříšník:) „Před oltářem k zemi poníženě
padám; přijmi mě, Matičko, - důvěrně Tě žádám.

12. Že nejsem hoden, vím, - drahé přízně Tvoji,
však vím, že všechno též láska Tvoje zhojí.

13. Svatý Bernard učí, že jest neslýcháno,
že bys, kdo prosí Tě, neřekla mu: ano!

14. Ach! Matko lásky, již - buď mi nakloněna;
srdce mé užírá lítost bezejmenná!

15. (Panna Maria:) „Přestaň již bédovat, - dušičko
má milá, již tvoje lítost se dosti osvědčila.

16. Ano, jsem Matkou tvou, dám ti po-
žehnání, - hříchu se zřekni jen, - obrať na pokání.“

17. (Hříšník:) „Ach! Paní slitovná, - hle! já k zemi
klesám, - se srdcem vděčným zde - v ústrety ti plesám:
„Zdrávas Královno, Matko milosrdenství“ atd.

18. (Panna Maria:) „Raduj se, duše má, již jsi
vyslyšena, - brána ti k nebesům vlídně otevřena!“

19. (Hříšník:) „Stůj, Matko, při mně jen - u všem
putování, - bych Tobě, Kristu byl - věren do skonání!

20. Rozněcuj ve mně vždy - svaté lásky plamen,
ať s Tebou v nebi se jistě shledám! Amen!

84.

1. Svě-ta spá-so, ne-bes krásó, Ma-tko Bo-ží,

2. Tobě nesem - chválu s plesem, - hled' k nám
z říše věčných krás; zhlad', co v duši pokoj
ruší, od všech hříchův očist' nás!

3. Jasných předků, Božích svědků nej-
slavnější vnukyně! - Ty jsi stkvostná, - přemilostná
Boha Syna svatyně.

4. Vzore mravů - všemu stavu, ctnosti Tvé
jsou bez vady; Boží chráme, - v Tobě máme
svatých darů poklady.

5. Svatá schráno, nebes bráno, Tobě sluší
chvála, čest; Tebe škůdce, ďábla svůdce ne-
uštknula hadí lešť.

6. Panno sličná, - ustavičná, - Davidovno spa-
nilá, u svém vděku Tvůrci věků, Bohu jsi
se zlíbila.

7. Perlo krásná, růže řásná, něžný květe
panenství, Ty sbor cudných z končin trudných
doprovodíš k blaženství.

8. Vlož nám nová v ústa slova, z duše
vyhost' neduhy, bychom právě Tobě k slávě
ctili Tvoje zásluhy.

9. Boží Máti, dej nám vzpláti, - posvátnými
zápaly, bychom vroucné, přehoroucné vzdali
Tobě pochvaly.

85.

1. Pan-no bla-ho-sla-ve-ná, nad an-dě-ly

zvy-še-ná, zdrá-va buď, Ma-ri-a!

Ple-sej, Má-ti pře-sva-tá, vše-mi ctnost-mi

bo-ha-tá; po-pros za nás Sy-na!

2. Panno, panen oslavo, sladká duše zábavo,
zdráva buď, Maria! Matko v Boha věřících
Tebe v srdci nosících; popros za nás Syna!

3. Studně blahé naděje, slovo Tvé nám pro-
spěje, zdráva buď, Maria! Ráji pravé rozkoše,
v strastech bráno k útěše, popros za nás Syna!

4. Útočiště plačících, pomocnice v dobách
zlých, zdráva buď, Maria! Ty všech ctností vlád-
kyně, Pána Krista svatyně, - popros za nás Syna!

5. Vzore svaté čistoty, trůne věčné dobroty,
zdráva buď, Maria! - Naší spásy dennice, - v bouři
mocná kotvice, popros za nás Syna!

6. Rouno Gedeonovo, sídlo Šalomounovo,
zdráva buď, Maria! Archo nové úmluvy, dopřej
nám své přímluvy; popros za nás Syna!

86.

1. Ma-tko bez - ú - hon - ná, kněž - no
bla-ho sklon-ná, Te-be z du-še pří - mé
s Ga - bri - e - lem ctí - me; shlé-dni s ne-bes
dvo - ru ku svých dí-tek sbo - ru.

2. Ó buď pozdraveno, Maria, Tvé jméno,
zvuky jeho slastné těší v době strastné, zbavují
nás trudu, vystříhají bludu.

3. Milostí se stkvěla Tvoje duše celá; Bůh
Tě v lásce choval, vin Tě uvaroval; ve Tvé
sličné tváři nevina jen září.

4. Pán se s Tebou spojil, když nám výkup
strojil: přišel s nebes trůnu, vtělil v Tvém se
lůnu; odtud neustálá zaznívá Ti chvála.

5. Požehnanou Tebe - jmenovalo nebe; - andělé
Ti slouží, po Tvé přízni touží; takto zvelebena
žádná není žena.

6. Sláva Tvému plodu děj se od všech rodů!
Ježíš, Tvůj Syn vděčný, Bůh jest věkověčný; -
před Ním v lásky plání seraf čelo sklání.

7. Upros, Matko čistá, nyní svého Krista,
aby hříšných činů odpustil nám vinu, bychom
vady prosti prospívali etností.

8. V poslední když chvíli - přistaneme k cíli,
račiž, Boží Máti, strážně u nás státi, až se
v blahém plese duch náš k nebi vznese.

87.

1. Ty Bo-ží Ro-di-čko pře - mi - lá,
Ty raj-ská rů-ži-čko spa ni - lá,

slyš na-še vo - lá ní, u - cti - vé zpí - vá -

ní, Pan - no Ma - ri a!

Te-be zve - le - bu - jem, vši-ckni o - sla -

vu - jem:*) A - ve, sal - ve, a - ve, sal - ve;

zdrá - va buď, Krá - lov - no an - děl - ská,

Ma - ti - čko Bo - ží cel - len - ská.

*) Zpívá-li se tato píseň cestou, změní se slova: „Tebe zvelebujem, všichni oslavujem“ takto: „K Tobě všichni spějeme, jednohlasně pějeme.“

2. Tys dcera od Otce zvolena, - Matičko Ježíše blažená, Duch Svatý mocí svou žehnal Ti zázračnou Panno Maria! Tebe atd.

3. Od Boha v mysli Ty splozená, - před věky byla jsi stvořena, bez hříchu počata - Tvá bytost přesvatá, - Panno Maria! Tebe atd.

4. Tys krásná, zářivá hvězdice, Tys lidstva blaživá dennice, nad měsíc krásněji, nad slunce jasněji stkvíš se velice. Tebe atd.

5. Sbor Svatých s anděly na nebi Královnu v Tobě svou velebí, Tys ta Máť nejdražší, jež Kristu přednáší naše potřeby; Tebe atd.

6. Ty nám všem milosti rozdáváš, - kdo hoden lásky Tvé poznáváš, také však nehodným Ty slovem přímluvným ráda pomáháš; Tebe atd.

7. Ty sdílíš zármutky se všemi, kteří zde sténají na zemi, Ty je vždy těšíváš, láskou svou blaživáš jak Ruth Noëmi; - Tebe atd.

8. Ty jsi ta rozkošná zahrada, - v které strom života rozkládá daleko široce - své spasné ovoce, Panno Maria! Tebe atd.

9. Tys ta věž na zemi obranná, z níž kyne bezpečná ochrana, komu jest zápasit o duše blahobyť, Panno Maria! Tebe atd.

10. Tvá moc jest u Boha veliká, Tvé slovo nebe všem odmyká, kteří Tě vzývají - a v Tebe doufají, Panno Maria! Tebe atd.

11. Tys pramen všelike dobroty, proto my v čas bídy, drahoty, důvěrně voláme, - o pomoc žádáme u Tvé štědroty; Tebe atd.

12. Tys lék ten v nemoci kojivý, neduhy
všeliké hojivý, který vždy prospívá, - kdo ho jen
užívá, toho oživí; Tebe atd.

13. Ty jsi to lilium přestkvělé, v tom lidí
pozemském úděle, jehož květ velebí - s námi též
na nebi - Boží andělé; Tebe atd.

14. Ty jsi ta růžička jediná - bez trní na zemi
vštípená, nebesa líbeznou dýchají vůni Tvou,
Panno Maria! Tebe atd.

15. Branou Tě nebeskou nazývá - církev, když
jméno Tvé slavívá, - že jsi Ty Rodičkou, - Kristovou
Matičkou, Panno Maria! Tebe atd.

16. Proto rač, Matičko, také nám branou být
k nebeským výšinám, - bychom tam na věky - zpí-
vali povdělky, Bůh kde trůní sám; - Tebe atd.

88.

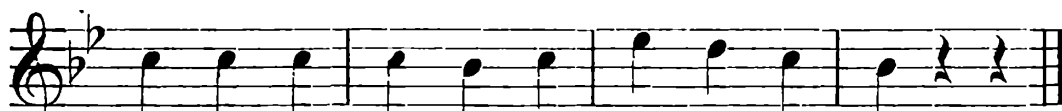
1. Ma - ri - a Pan-no, Tys vy - vý - še - ná,

na-de vše svě - ti - ce zve - le - be - ná,

To - bě po - ctu vzdá - va - jí svou,

Tě ne-bes Krá-lov-nou s ra-do-stí zvou.

2. Dovol, ať také my poutníčkové s anděly svatými ku chvále Tvé hlasy svoje sjednotíme a Tebe, Královno, pozdravíme.

3. Tys naše láska i potěšení, Tebou nás Bůh vede ku spasení; Tebou dá nám milosti své, proto nás obraz Tvůj zdaleka zve.

4. Pro Tebe všechno jsme opustili, s přátely svými se rozloučili, Tvůj to, Matko, líbezný hlas přes hory, přes doly přivábil nás.

5. V Tebe svou naději zakládáme, že nám tu vyprosíš, oč žádáme, prosba Matkou přednesená nebude Synáčkem oslyšena.

6. K Tobě, ó Máti, jak dítky chcem' lnout, budiž Ti příjemna ta naše pouť, při nás hříšných v každý čas stůj, - aby nám odpustil božský Syn Tvůj.

7. Hříchů svých všelikých litujeme, že se chcem' polepšit, slibujeme; zastaň se nás, milostivá, hříšníků spásou jest přímluva Tvá.

8. Srdce kde nalezneš zatvrzelé, ve hříšnou nepravost pohřížené, - Mocná Paní, ukaž svou moc milosti slunce ať zaplaší noc.

9. Dej se nám vyznati v kajicnosti, zřici se všeliké nepravosti, - síly s nebe vyžádej nám, - aby nás posvětil Duch Svatý sám.

10. Zpovědí svatou pak očištěné, v milosti Boží zas postavené - dítky svoje v lásce též měj, - ke stolu Páně je doprovázej.

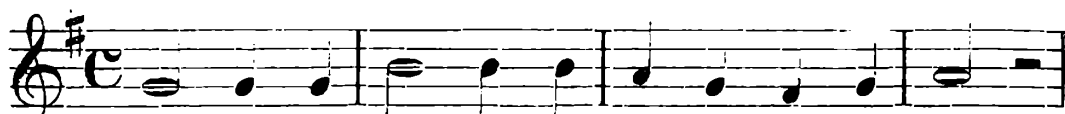
11. Drahé když přijmeme Tělo a Krev, tenkrát svou mateřskou pomoc nám zjev: pomoz milost zachovati každého hříchu se vystříhati.

12. Duši a tělo my poutníčkové svěřujem' s důvěrou ochraně Tvé. - Vypros zdraví, požehnání, ať nás Bůh nemocí pozachrání.

13. Tobě i domov svůj poroučíme, - ať ho zas ve zdraví uvidíme: polím vypros úrody dar, ať naší práce plod nestihne zmar.

14. Stále nás provázej životem tím, a když se budeme loučiti s ním, - k Synu svému doprovod nás, bychom Jej chválili po všechn čas.

89.

1. Na sto - ti - síc - krát Tě po - zdra - vu - je - me,
ke trů - nu Tvé - mu již při - stu - pu - je - me,

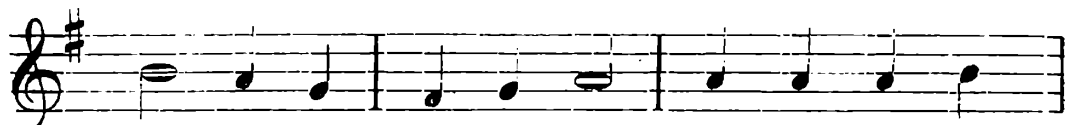

Ma - ti - čko Cel - len - ská,
Krá - lov - no an - děl - ská!

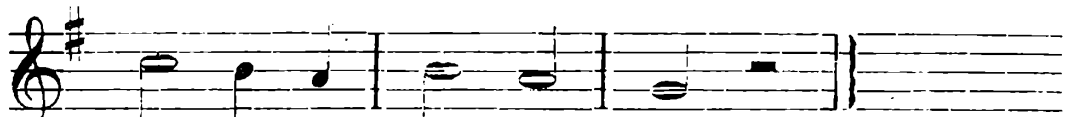
Zde so - bě
zde To - bě

zvo - li - la's pře - ve - leb - ný stán, o - braz pře - mi -
u - chy - stal slá - vu ne - bes Pán;

lý, krá - sný, spa - ni - lý, sva - té tvá - ře

Tvé v tom - to chrá - mě dlí.

2. Vítej, ó vítej nám, rajska růžičko, zde mezi horami, milostně kyneš nám, Boží Matičko, Panno nad pannami. Srdce nám plesá již plno raosti, to že nám dopřáno také milosti, dlíti sídlu Tvém, chrámě velebném sklonit kolena před Tvým obrazem.

3. Radostně plesejte, milí poutníci, k cíli jsme dospěli; v horách tu vidíme perlu zářící, chrám Páně přestkvělý Přes hory, doly jsme k němu chváтали, dešťův a nepohod nic jsme nedbali; pouť je skončena, Paní vznešená - k sobě vítá nás, jaká odměna !

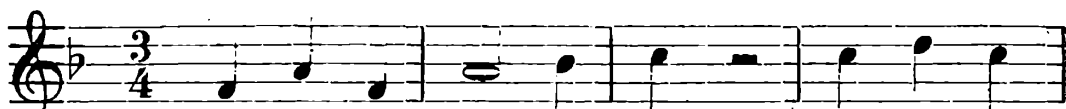
4. Proto my Tobě, ó Bože veliký, čest, chválu vzdáváme; že's chránil cestou nás, slabé poutníky, dík vroucí skládáme. Tebe též, Matičku naši přemilou, jež byla jsi vždycky naší posilou, vděčně slavíme, zpěvem chválíme, nad vše lásky Tvé sobě vážíme.

5. Nyní pak ku Tvému, Matko, obrazu vzhlížíme povděčně, že jsi nás chránila všeho úrazu děkujem' srdečně. - Pomoz nám hříchu se také zbaviti, pak Tebe na věky budem' slaviti. - Tuto klekáme, k Tobě vzdycháme, přispěj hříšníkům, s pláčem voláme.

6. Ó rač jen slyšet nás, Matko přesvatá, a námi nezhrdej, nachyl se k dítkám Tvá láska bohatá, přímluvy své nám přej. Ať nás Bůh chrání též neštěstí a ran, - nepřátel zlých, již nám hrozí ze všech stran, moru strašného, hladu lačného, ale přede vším ohně věčného.

7. Pros, bychom věrně vždy Bohu sloužili, ve zdraví, v pokoji, - po větší ctnosti a lásce toužili, jednou pak po boji do slávy nebeské přístup zjednej nám, - kde stálou odplatou věčný Bůh je sám. Tam Tě budem' zřít, - bez obrazu ctít, - s Tebou na věky Boha velebit.

90.

1. Má du-še scho-vej se, ne-pří-tel

blí - ží se, já jsem se scho - va - la

do svatých Krista ran, já již ne - bo - jím se.

2. Ty rány Kristovy zbraň duši hotoví,
by za dne za noci nepadla do moci kletému
hadovi.

3. Matko, sem pohledni, srdce mé pozvedni,
nechať v něm sídlo má Ježíš a Maria v ho-
dince poslední.

4. Matičko přesvatá, jak svíce rozžatá -
cestu mi osvěcuj, až přijde odchod můj z to-
hoto života.

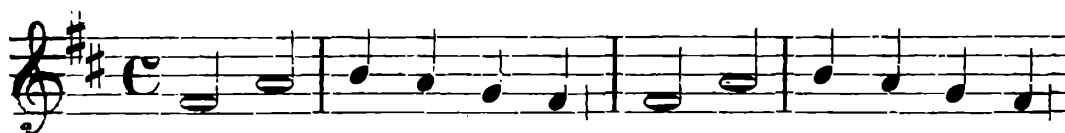
5. Buď světlem duše mé, ať prodlí u Tebe:
po zemské žalosti ku věčné radosti proved
ji do nebe.

6. Ježíš a Maria Josef, Jachim, Anna:
až budu zmírati, kéž mohu vzývati ta jména
žehnaná.

7. Již se nám chýlí den, Ježíš buď po-
chválen, též Maria Panna, - Josef, Jachim, Anna
až na věky. Amen.

91.

(Dříve: „Ve vší pobožnosti k trůnu Tvé milosti.“)

1. Ve vší po-bož-no-sti k ná-do-bě všech ctností

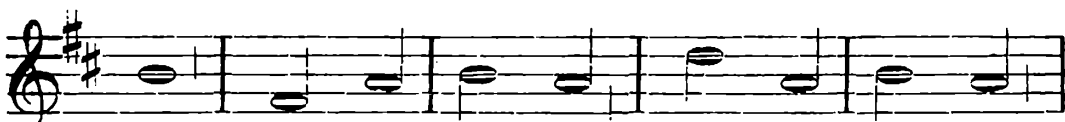
při - chá - zí - me; Ma - tko sva-to-cell-ská,

kně-žno arch-an-děl-ská, zde Tě ctí-me,

bu-diž po-zdra-ve-no pře-sva-té Tvé jmé-

no! To - bě slá - va, To - bě slá - va,

Ma ri a Pan - no!

2. Zde trůn plný lesku, zde jak na nebesku
vše Tě slaví, zde Tys kněžnou naší nade
všecko dražší, poklad pravý; s důvěrou zde
k Tobě zříme v každé době. Tobě atd.

3. Budiž v trudu, lkání, trapném putování -
naše berla, - zař nám do tmy žití, - u vír vlnobití
jako perla; z bludu leskem hvězdy vyváděj
nás vezdy! Tobě atd.

4. My se k vině známe, hříchův odříkáme
v zkroušenosti; jen nás vyuč mile snaze
ušlechtilé a vší ctnosti, - a dej vytrvání v do-
brém počínání! Tobě atd.

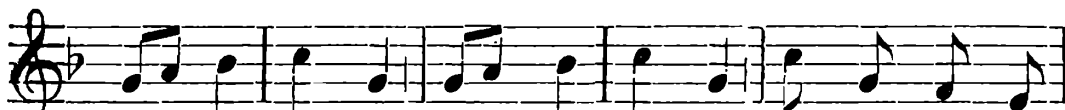
5. Vrchnosti všech říší obrať k nebes výši,
- k pravdě Boží, by víc duší dbaly - a jen ne-
hledaly světa zboží; uč je králů Krále ctíti
neustále! Tobě atd.

6. Stíhej církve škůdce, potři blud a svůdce
- svatou mocí; - dej, by nepřátelé pod kříž Spa-
sitele padli krotcí, a veď skrze sebe všechny
duše v nebe! Tobě atd.

92.

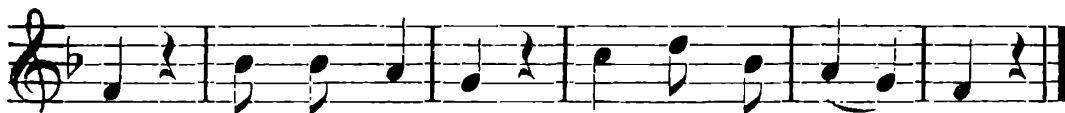
1. Pře-mi-lost-ná Ma-tko jak nám bla-ze, slad-ko,

že zde dlí-me, tvář Tvou zří-me, že Tě smí-me

vzý-vať, k To-bě zbož-ně zpí-vať před trů-nem

Tvým pře-mi-lost-ným, Ma - ri - a Pan - no !

2. Bůh sám toto sídlo za milostí zřídlo
v dávné době zvolil Tobě, by zde Tvoje jméno
bylo zvláště ctěno před trůnem Tvým pře-
milostným, Maria Panno!

3. Štasten, komu přáno - tady svatá Panno
Tebe zříti, velebiti; Ty ho neoslyšíš ráda po-
vyslyšíš před trůnem svým přemilostným,
Maria Panno!

4. Proto my se k Tobě - při té světa zlobě -
utíkáme - a zde lkáme; vyslyš dítek lkání, - mocná
nebes Paní, před trůnem svým přemilostným,
Maria Panno!

5. Na zdejší kdož pouti - nechtí k Bohu lnouti,
jimž hřích v duši pokoj ruší, - těm rač, Paní
mocná, zvlášť být nápomocna přímluvou svou
přemilostnou, Maria Panno!

6. A kdo ctnosti dbají a se k Bohu znají
slovem, skutkem: v boji prudkém v této době
zvratné vypros síly statné přímluvou svou
přemilostnou, Maria Panno!

7. Vypros zubožené - vlasti přemilené míru,
lásky, těmi svazky ať se kde kdo spojí
k činům, ku pokoji, před trůnem Tvým pře-
milostným, Maria Panno!

8. Vypros osvícení, k pravdě navrácení
těm, kdož bloudí, ať zas proudí světlo srdcem
jejich pravdy ve šlépějích před trůnem Tvým -
přemilostným, Panno Maria!

9. Ó dej, dobrá Máti, nám se radovati
z vyslyšení toho pění, jež Ti přednášíme, ať
Tě věčně ctíme - před trůnem Tvým přemilostným,
Maria Panno! Amen.

Jest chvalitebným obyčejem poutníků vykonati též tak
zvanou návštěvu oltářů chrámu Páně Maria Cellského. Po vy-
konané pokožnosti této jde průvod na horu Kalvarii; cestou
koná se pobožnost k umučení Krista Pána, jež v kapličkách

podél cesty vyobrazeno jest. Odtud jde se ke kapli Panny Marie, zvané „studničné“ (od starších poutníků mylně jmenované kaple sv. Anny, jejížto socha též v této kapli se nalézá). Pobožnost ukončí se v kapli sv. kříže vedle chrámu Páně. — Nyní následují příslušné písně a modlitby, které se na jednotlivých místech vykonávají.

Pobožnost u jednotlivých oltářův.

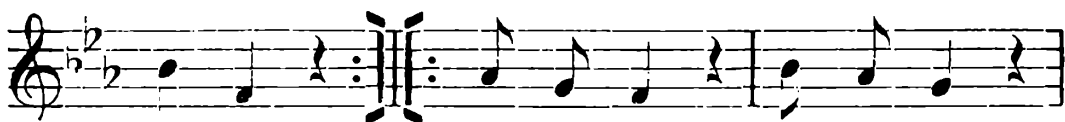
Poutníci pokleknou před milostnou kaplí a modlí se 5krát „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“ (kteréžto, obětovány na úmysl sv. Otce, k získání plnomocných odpustkův úplně dostačí).

Odtud jdou poutníci k 1. oltáři sv. Jakuba, jenž jest od hlavního vchodu na levo, zpívajíce slohu následující písně:

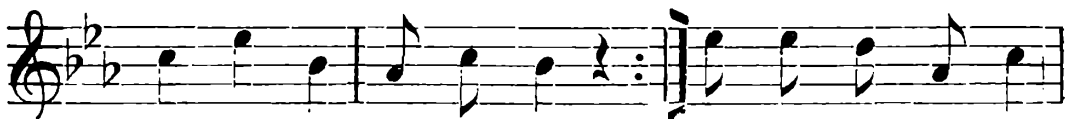
93.

1. Chválu vzdejme svrchovaně nejsvětější Matce
pějme svatocellské kněžně, vzývejme Ji všichni

Pá-ně Ma - ri - a, Ma - ri - a,
něž-ně: Ma - ri - a, Ma - ri - a,

den - ni - ce ví - těz - ná, o - ro - duj za nás,
li li - e lí - bez - ná,

Ma-tko, ka-ždý čas, Královno nadhvězdna.

(U 1. oltáře ke cti sv. Jakuba „Otče náš“, a „Zdrávas Maria“ za svatého Otce N. N.)

Cestou k 2. oltáři zpívá se :

2. Tak jsi byla nebi milá, že's nám Boha
porodila, pravá's Matka Pána Krista zůstala's
vždy Panna čistá. Maria, Maria, atd.

(U 2. oltáře ke cti sv. Emericha „Otče náš“ a
„Zdrávas Maria“ za všechny biskupy, zvláště pak
vlasti naší a za misionáře v zemích pohanských.)

3. Nesmírná jest Tvoje cena, milostí Ty's
naplněna; jak jest divná Tvoje krása, - ode věků
svět to hlásá. Maria, Maria, atd.

(U 3. oltáře ke cti sv. Štěpána „Otče náš“ a
„Zdrávas Maria“ za všechny duchovní správce.)

4. Panno čistá, Panno svatá, bez poskvrny
započatá, Ty's květ božské líbeznosti; kdo by
vychválil Tě dosti? Maria, Maria, atd.

(U 4. oltáře ke cti sv. Kateřiny „Otče náš“ a
„Zdrávas Maria“ za klášternice, zvláště za ty, které
se věnují výchování mládeže.)

5. V lůně Tvém Bůh odpočíval, na Tvých
prsou tiše dlíval; - která matka Tebe předčí? - které
matky syn jest větší? Maria, Maria, atd.

(U 5. oltáře ke cti sv. Leopolda „Otče náš“ a
„Zdrávas Maria“ za císaře a krále našeho.)

6. Ty jsi Panna nejmoudřejší, veškeré cti
nejhodnější, nelze Tebe vychváliti, slávy Tvoji
zvelebiti. Maria, Maria, atd.

(U 6. oltáře ke cti sv. Ladislava „Otče náš“
a „Zdrávas Maria“ za všechny potřeby církve
katolické.)

Před hlavním oltářem pozdraví se nejsvětější Svátost oltářní slovy: „Chválena a velebena buď bez přestání, nejsvětější Svátost oltářní“ (třikrát); pak ke cti a chvále umírajícího Spasitele na kříži „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“ za všechny tohoto dne umírající.

7. Panno věrná, dobrotivá, s důvěrou Tě hříšník vzývá, spravedlnost Tvoji chválí, - a Tvůj věhlas neustálý. Maria, Maria, atd.

(U 8. oltáře ke cti sv. Benedikta „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“ za kněžstvo řeholní.)

8. Příčinou Ty's mého plesu, Tobě darem srdce nesu, z Tebe čerpám zbožnost pravou, - Ty jsi studnicí nám zdravou. Maria, Maria, atd.

(U 9. oltáře ke cti sv. Jiljího „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“ za obrácení hříšníkův.)

9. Tajemná Ty's růže nová, vyšlá z keře Davidova, věže ze slonové kosti, dům jsi zlaté výbornosti. Maria, Maria, atd.

(U 10. oltáře ke cti svaté Barbory „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“ za šťastnou hodinu smrti.)

Cestou k 11. oltáři zpívá se třikrát: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů! Plna jest země slávy Tvé. — Sláva Otci, sláva Synu, sláva Duchu Svatému. Pak „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“ za rozšíření víry v zemích pohanských a za utvrzení víry ve vlastech našich.

(U 12. oltáře modlí se: Ježíši, Josefe a Maria, vám daruji srdce i duši svou. — Ježíši, Josefe a Maria, stůjte při mně v poslední

hodince mé. — Ježíši, Josefe a Maria, s vámi ať duše má v pokoji odejde. (300 dní odpustků pokaždé za tato tři vzdechnutí. 100 dní za 1 vzdechnutí. (Pius VII. 28. dubna 1807.) Pak „Otče náš“ a „Zdravas Maria“ za křesťanské rodiny.

10. Ty jsi naše k nebi brána, za úmluvy archu dána, hvězda jitřní záře jemné, jež nám svítí z noci temné. Maria, Maria, atd.

(U 13. oltáře ke cti sv. Antonína Paduanského „Otče náš“ a „Zdravas Maria“ za duše v očistci.)

Nyní vrátí se poutníci před milostnou kaplí, kde píseň dokončí.

11. Nemocným Ty dáváš zdraví, útulek jsi hříšných pravý, zarmoucených potěšení svaté církve spomožení. Maria, Maria, atd.

12. Vyvýšena's nad anděly a všech svatých obor stkvělý; - Ty's všech tvorů císařovna, Tvoje moc jest nevýslovna. Maria, Maria, atd.

13. Chraň nás, Matko nejmilejší, na obtížné pouti zdejší, zahynouti nedej dětem, - které pustým bloudí světem! Maria, Maria, atd.

14. Zacel rány duše, těla, Matko v lásce neumdlelá, a lid věrný přiveď v kraje, - tam, kde světlo věčné plaje! Maria, Maria, atd.

(3krát „Otče náš“ a „Zdravas Maria“ za všechny domácí, rodiče, bratry, sestry, příbuzné, přátely, dobrodince, živé i zemřelé, jakož i za všechny, již se našim modlitbám doporučeli.)

Pobožnost' k umučení Páně na hoře Kalvarii.

Před I. zastavením zpívá se cestou :

94.

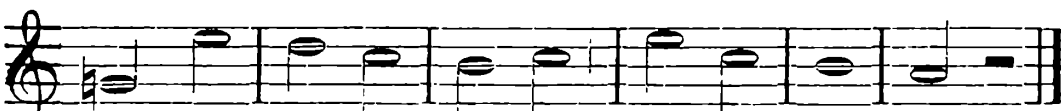
1. Po-hleď, ó člo - vě - če, jak krev Pá - ně
ach! On v ho - ři zmí - rá, těž - ký bol Ho

te - če za hříš - ní - ky, Jsmeť my kr - ví
sví - rá; vzdej Mu dí - ky!

Je-ho vy - kou - pe - ni, kéž smrt' Je-ho spas-nou

kře-štan pí - sní hlas-nou nej-výš ce - ní!

Zastavení I.

Krvavý pot a smrtelný zápas Pána Ježíše
v zahradě Gethsemanské.

Když se přiblížila doba, kdy Pán Ježíš z lásky k nám život svůj za naše hříchy dáti chtěl, odebral se do zahrady Gethsemanské. Tam začalo Jeho přebolestné utrpení. Láskyplný Spasitel dobrovolně dopustil, aby duše Jeho byla sklíčena velikou bází před smrtí a přede všemi těmi mukami, které měl vytrpěti. Představil si ony ostré biče, jimiž tělo Jeho zraněno, ony špičaté trny, jimiž přesvatá hlava

Jeho zbodána, ony tupé hřeby, jimiž na kříž přibit býti měl. Všecky ty bolesti, které Ho čekaly, obklíčily nyní Jeho duši a naplnily ji takovou bázni, že v největší úzkosti k Otci nebeskému o pomoc volal řka: „Otče můj, jest-li možno, ať odejde ode mne kalich tento.“

K této bázni přidružila se veliká ošklivost nade hříchy, které byly příčinou Jeho utrpení. Ne vlastní vina, nýbrž nepravosti lidské tížily onen kříž, pod nímž klesnouti měl. Nejvíce však rmoutil Ho nevděk lidský. Spasitel dobře věděl, že všecky ty bolesti, které vytrpí, ano i ta smrt, kterou podstoupí, nebudou s to, by lidstvo od hříchu odvrátily. Přišel na svět, aby shladil hřích; za nepravosti lidské obětuje život svůj a v tom okamžení, kdy již začíná Jeho utrpení, připomíná si, že přes tu Jeho velikou lásku lidé nepřestanou Ho urážeti a zarmucovati; připomíná si všecky ty neřesti, které i po Jeho smrti až do konce světa spáchány budou, a tato vzpomínka naplňuje Ho takovým zármutkem, že se potí potem krvavým, jenž z celého těla vystupuje a v krupějích na zemi padá.

M o d l i t b a.

Ó můj zarmoucený Ježíši! Jako Ty v zahradě Gethsemanské, tak já nyní před Tebou v největší zkroušenosti padám na hříšný obličej svůj a pokorně se klaním prolitému potu Tvému. Cítím opravdovou lítost nad velikou úzkostí Tvou, kterou jsi vytrpěl, a dobrořečím lásce Tvé, která Tě pohнула, bys pro nás trpěl. Doufám pevně, ó Spasiteli můj, že ten krvavý pot Tvůj pohne Otce nebeského,

by mi odpustil všechny viny, kterými jsem duši svou poskvrnil. Prosím Tě pro smrtelnou úzkost Tvou, bys mě těšil v zármutku a utrpení, které mě stihne, a přispěl mi hlavně v hodině poslední, když mě obklíčí hrůzy smrti. Sešli v té chvíli svatého anděla svého, jenž by mě bránil proti nepříteli zlému, Ty pak mě posilni a potěš, abych s důvěrou v pomoc a smilování Tvé duši svou do rukou Tvých odevzdati mohl. Amen.

„Otče náš“ — „Zdravas Maria“

Pak pokračuje se v písni k II. zastavení.

2. Smutné na divadlo oko naše padlo, na katany, od nichž Pán tu tichý pro člověka hříchy zbičováný. Bolestně ach pálí rány lité; kati neurvalí rudým pláštěm halí tělo zbité.

Zastavení II.

Pán Ježíš bičován.

Vida Pilát, že Pán Ježíš viny na sobě nemá a že jen ze závisti židé Ho usmrtiti chtějí, přemýšlel, jak by Ho z rukou jejich vysvobodil. I kázal Ho zbičovati a ukázal Ho pak židům, doufaje, že pohled na Něho pohne je k útrpnosti a slitování.

Rozjímějme, kterak Pán Ježíš přichází ku sloupu, u něhož má býti bičován, sám roucho své svléká a s hlavou skloněnou, pln studu, očekává strašné rány. Popatřme v duchu na nelidské katany, již okolo Něho stojíce, ostrými bičíky utlé Jeho tělo mrskají. Sv. Marii z Pazzis bylo zjeveno, že šedesát pochopů střídalo se při této hrozné práci, kteří neustali dříve, až celé tělo od hlavy k patě bylo zraněno a krev z nesčíslných ran potokem prýštila.

M o d l i t b a.

Ó můj zbičovaný Ježíši! Víím, že jsi všechny ty bolesti trpěl za hříchy mé, zvláště za hříchy nečistoty, kterými jsem Boha nejsvětějšího urazil. Ó jak hrozná vina spočívá asi v neřesti nečistoty, když Ty, Beránku neposkvrněný, dobrovolně tak přísný trest jsi na sebe vzal, abys za nás zadosť učinil! Uvažuje, jak často jsem nečistotou duši svou poskvrnil, děsím se spravedlnosti Boží; ale pomyslím-li na ponížení Tvé, důvěřuji, že Bůh mi promine pro bolesti, které Ty jsi vytrpěl. O Spasiteli můj, učiň, ať rány, které na Tvé přesváté tělo dopadly, raní též mé srdce a naplní je velikou ošklivostí před všelikou, i nejmenší nečistotou! Když mě bude ďábel znepokojovati myšlénkami a žádostmi necudnými, ach, tu se ukaž duši mé, jak jsi u sloupu byl přivázán a ukrutně bičován, a pohled na Tebe potlačí ve mně plamen náruživosti. Za všechny své hříchy, kterých jsem se dříve dopustil, zvláště pak za všechny oplzlé myšlénky, žádosti, řeči a skutky, jimiž jsem duši a tělo své poskvrnil, obětuji Ti všechny Tvé rány a bolesti a všechny krůpěje Tvé prolité krve. Zároveň Tě prosím, ó zbičovaný Ježíši, abys pro bolesti svého ukrutného bičování prominul duším v očištění tresty za hříchy nečistoty na zemi spáchané a prolitou krví svou uhasil prudký plamen, v němž se trápí.

„Otče náš“ — „Zdrávas Maria“.

3. Korunu pak z hloží - dostává Syn Boží ku posměchu; nedbá Pán té zlosti, trpí v oddanosti bez povzdechu, zdravého již na Něm

není místa; Pilát neodolá, poštvaný lid volá:
„Vydej Krista!“

Zastavení III.

Pán Ježíš trním korunován.

Spasitele ukrutně zbičovaného a šatů zbaveného přioděli katané červeným šatem, jako nějakým pláštěm královským, do ruky mu dali místo žezla třtinu, upletli korunu z trní a vsadili Mu ji na hlavu. Vzavše pak třtinu, bili hlavu Jeho, by trní hlouběji vniklo a větší bolest Mu způsobilo. Tím však ještě nebyli katané spokojeni. Vzpomněvše si, že Ježíš králem se nazýval, klekali před Ním a volali posměšně: „Zdráv buď, králi židovský!“ A plvajíce do nejsvětějšího obličeje, opět a opět Ho bili. A nasytivše se ďábelské kratochvíle, přivedli Pána Ježíše zpět k Pilátovi, jenž Ho vyvedl ven a ukazuje Ho shromážděnému lidu, volal: „Ejhle člověk!“ — jakoby jim říci chtěl: „Hle, podívejte se na toho, o kterém pravíte, že se činil králem! Vizte, je-li na světě tvor bídňější, než on!“ Křesťané! Kdybychom my tam tenkrát byli stáli a slyšeli slova Pilátova, za koho bychom byli Ježíše považovali? Co bychom byli cítili pohlížejíce na Něho? Byli bychom bývali útrpností jati, či bychom byli s rozkacenými Židy volali: „Ukřižuj, ukřižuj Ho“? Snad bychom Ho byli považovali za zločince, a přece to byl jednorozený Syn Boží, jenž z lásky k nám na tento svět přišel a za nás trpěl.

M o d l i t b a.

Ó můj Spasiteli! z lásky ke mně trním korunovaný! Jak veliké muky jsi asi tenkrát vytrpěl!

Kéž i já mohu pocítiti všecky ty bolesti, které Ty jsi ve své trním pobodané hlavě pocítil, abych poznal velikost Tvé lásky a ošklivost svých hříchů! Těžce pohaněný Ježíši, králi věčné slávy! Před Tebou na kolena padám a v nejhlubší pokoře a úctě se Ti klaněje, děkuji Ti za všecky krůpěje krve, kterou jsi při svém korunování prolil, a prosím Tě, bys mi odpustil všecky hříchy, zvláště hříchy pýchy, jimiž jsem veliké ponížení Tvé zavinil. Abych Ti však aspoň nějakou náhradu podal za potupu a hanu, kterou jsi snášel, uznávám Tě slavně před celým dvorem nebeským a přede všemi tvory zemskými za svého svrchovaného Pána a Boha, v Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe miluji, Tobě se úplně odevzdávám. Z lásky k Tobě rád snesu všecku potupu a všecka protivenství, od lidí mi způsobená, věda, že Ty, svrchovaný král, mnohem větší pohanu jsi vytrpěl. Jen o to Tě prosím, abys pro bolestnou korunu, jež Tvou přesvatou hlavu zranila, mě nehodného jednou v nebesích korunoval korunou slávy věčné. Amen.

„Otče náš“ — „Zdrávas Maria“.

4. Již Pán k smrti kráčí, těžký kříž Ho tlačí k tvrdé zemi, Kristus nejsvětější je teď nejsmutnější mezi všemi; luza kletbu za Ním provolává, na Kalvarské hoře - nesmírné Jej hoře očekává.

Zastavení IV.

Pán Ježíš odsouzen jde na horu Kalvarii.

Pilát odsoudil Ježíše, jakkoliv dobře věděl, že jest nevinný. — „Ó můj nejnevinnější Spasiteli“,

naříká sv. Bernard, „jakého zločinu jsi se dopustil, že jsi byl odsouzen na smrt? Ach vím, jakého hříchu jsi se dopustil! Veliká láska Tvá k lidem jest oním hříchem. Ona Tě více než Pilát odsoudila na smrt.“ — Pán Ježíš podrobuje se ochotně rozsudku Pilátově, vida v něm vůli svého Otce nebeského a bere na sebe připravený kříž, na nějž po třiatřicet let čekal, aby na něm spasení naše dokonat. A nesa sobě kříž, vyšel na místo popravné. — Pohleďme v duchu na Něho! Vizme tu tvář bledou a krví zalitou! Vizme tu hlavu skloněnou a trním korunovanou! Nesčíslnými ranami a velikou ztrátou krve vysílen sotva kráčí pod těžkým břemenem. Nikde nenalézá pomoci, nikde soucitu. Okolo Něho jen katané, kteří Ho ranami pohánějí do předu, a ti, kteří by Mu rádi pomohli, nesmějí to učiniti. Nemoha dále, klesá pod křížem tímto a pádem obnovují se rány Jeho a působí Mu nové bolesti. Znova však trpělivě vstává a kráčí dále — na horu Kalvarii.

Křesťané! Slyšte, co nám praví Spasitel náš: „Chce-li kdo přijíti za mnou, vezmi kříž svůj a následuj mne!“ Chceme-li tedy míti účastenství v Jeho slávě, jděme za Ním na této křížové, bolestné cestě. Ano, Spasiteli náš, Ty nás předcházíš a dáváš nám příklad — kterak bychom Tě nenásledovali? Ty, Beránek nevinný, tolik trpíš pro nás — a my ubozí hříšníci bychom se vzpírali trpěti, co jsme sami zasloužili? Nikoliv! Vezmeme kříž svůj, jakýkoliv nám sešleš, a půjdeme trpělivě za Tebou, vědouce, že trpíme jen za své hříchy. I kdybychom někdy od lidí nevinně trpěli, nebudeme si naříkati,

pamětlivi jsouce, že Ty, svatost sama, nekonečně více jsi trpěl. Protože však víme, že hříchy naše kříži Tvému tolik tíže přidaly, znova si pevně umíňujeme, že raději všechno, i smrt podstoupíme, než abychom Tě jediným těžkým hříchem urazili. Jen o jednu milost Tě prosíme: posilni nás, by slabá přirozenost naše neklesla, a rádi půjdeme za Tebou po cestě svatého kříže, bychom zasloužili dostati se tam, kde Ty nyní slavně kraluješ. Amen.

„Otče náš“ — „Zdravas Maria“.

5. Vzdor můj urputilý, hříchy mé Tě vbily na kříž, Pane; ach, já přebohý zřím Tvé ruce, nohy probodané, líto je mi, líto muky Tvoji, poznávám svou pýchu, a má duše hříchu již se bojí.

Zastavení V.

Ukřižování a smrt Pána Ježíše.

Pán Ježíš došel na horu Kalvarii. Katané trhají s Něho šat, který se zatím přilepil k nesčíslným ranám a působí Mu tím nové bolesti. Již Ho povalili a kladou na kříž. Již prorážejí velikými hřeby ruce i nohy Jeho a přibíjejí Ho na dřevo hanby. Již vyzdvihují kříž do výše a Ježíš Kristus pní tu mezi nebem a zemí jako oběť smírná za hříchy celého světa. Kdož pochopí ty bolesti, jaké Spasitel po tři hodiny na kříži trpěl. Tělo Jeho zemdlené celou tíží svou visí dolů. Spasitel nemůže si ulehčiti; ať již tíží těla svého chce zadržeti přibitýma rukama, nebo se podepírá na nohy, velikými hřeby probodené — každé hnutí působí mu nové

bolesti. Marně ohlíží se po někom, kdo by Mu pomohl, kdo by Ho aspoň potěšil. Všichni, kdož okolo kříže stojí, posmívají se Mu, volajíce na něho rouhavě: „Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže. Jiným pomáhal, sám sobě pomoci nemůže.“ Jediná je tu osoba, která s ním cítí útrpnost. Ta by Mu ráda pomohla, ale nemůže. Je to nejsvětější Jeho Matka, jež stojí pod křížem svého jediného, božského Syna a všechny ty bolesti, které On trpí na svém těle, cítí ona ve své duši. Pán Ježíš to ví a pohled na Matku ztrápenou rozmnožuje Jeho bolesti.

Nenalézaje pomoci na zemi, obrací se Pán Ježíš ku svému Otci v nebesích. Ale ani tam není pro Něho útěchy. Otec nebeský nevidí v Ném svého Syna, nýbrž jen oběť smírnou, na které lpí hříchy celého světa, a proto Ho nechává umřít bez útěchy, aby oběť Jeho byla úplná. Tu Ježíš žalostně volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil,“ a vida, že všechno již vykonal, co Mu uloženo bylo, praví: „Dokonáno jest“, nakloňuje hlavy a vypouští ducha.

M o d l i t b a.

Ó můj usmrcený Spasiteli! Přistupuji v duchu ku Tvému kříži a líbám vděčně ty svaté rány Tvého těla. Víím, že jen láska ke mně Tě pohnula, bys na sebe vzal kříž a na kříži pro mě umřel. Víím, že jen hříchy mé byly příčinou Tvé smrti. Ó můj ukřižovaný Ježíši! Kdož by Tě za lásku Tvou nemiloval? Ty jsi mě miloval až k smrti, ano ještě po smrti dal jsi mi důkaz své lásky, dovoliv, aby Tvé nejsvětější Srdce kopím bylo probodeno. A mé srdce by zůstalo chladným? Ó přitáhni je k sobě,

zapal je ohněm své lásky, aby nikdy nepřestalo milovati svého Spasitele! Ano, miluji Tě, Ty jediná lásko srdce mého, miluji Tě nade všecko a slibuji pevně, že nic od lásky Tvé mě neodloučí. Hřích přibil Tě na kříž — ó nedopust', abych ještě kdy v životě hříchem duši svou poskvrnil. Zachovej mně milost svou, abych Ti věrným zůstal v životě ve smrti. Amen.

„Otče náš“ — „Zdravas Maria“.

6. Beránku můj tichý, za člověka hříchy
na kříž vbitý, již mne viny zhosti, vlej mi
kajicnosti pravé city; dej, by zásluhy Tvé ne-
konečné přivedly mne z víru v tichý přístav
míru, v blaho věčné!

Modlitba

k Matce Boží pod křížem.

Ó Královno mučeníků, která jsi pod křížem
Syna svého tolik bolestí vytrpěla, pro velikou
úzkost a opuštěnost svou a pro bolestnou smrt
Ježíšovu přimlouvej se za mne a vypros mi milost,
abych umučení Spasitele svého stále měl na paměti,
a rozjímaje o lásce Jeho víc a více Ho miloval.
Stůj při mně po celý život, ale hlavně mi přispěj
v zápasu mém posledním a pomoz mi šťastně do-
stati se k Tobě, bych s Tebou Syna Tvého a
celou nejsvětější Trojici věčně chváliti a velebiti
mohl. Amen.

„Otče náš“ — „Zdravas Maria“ za šťastnou
hodinu smrti.

Modlitba

k sv. Janu evandelistovi pod křížem.

Ó svatý Jene, miláčku Páně, pro onu velikou bolest a žalost, již jsi ve svém srdci pocítil, když, stoje pod křížem, svého nejmilejšího Pána a Mistra na něm umíрати jsi viděl, a pro nevýslovné bolesti, jež tenkrát Pán Ježíš trpěl, pokorně tě prosím, abys mi i ty ve všelikých úzkostech nápomocen býti, ve smrtelném zápasu mém mně svou přímluvou přispěti a mne milosti Boží doporučiti ráčil. Amen.

Odtud jde se vrchem ke kapli „studničné Panny Marie“, kde, jak již svrchu podotknuto, ctí se též sv. Anna. Cestou zpívá se obyčejně píseň ke sv. Anně.

95.

K svaté Anně.

1. Ti-síc-krát buď po-zdra-ve-na, ne-vý-slov-ně

zve-le-be-na, ma-tko, An-no pře-sva-tá,

pře-sva-tá, Bo-ží lá-skou bo-ha-tá!

Zař nám, jas-ná per-lič-ko, per-lič-ko,

Kri-sta Pá-na ba-bi-čko!

2. Tebe s dcerou nejvyš milou, - kněžnou nebes přespanilou, velebiti [:žádáme, :] k Tobě vroucně voláme: Zař nám, jasná [:perličko, :] atd.

3. Ochranou ty's milou naší, když nás klamy pekla straší; upřímnou k nám [:láskou lneš, :] ty nám jistě pomůžeš. Zař nám, atd.

4. Zastaň se všech zarmoucených, - osiřelých, opuštěných, které zklamal [:tvrdý svět, :] jej i ony k Bohu ved'. Zař nám, atd.

5. Nejsvětější u Trojice budiž naše prostřednice; spásy naší [:mile dbej, :] milosti nám vyžádej! Zař nám, atd.

6. Se svou dcerou předústojnou útěchu nám dávej hojnou, když se v bouřích [:života, :] loďka naše kolotá. Zař nám, atd.

7. V poslední pak těžké chvíli, až se život k smrti schýlí, - s celou svatou [:rodinou, :] buď nám blaha příčinou! Zař nám, atd.

V kapli samé modlí se buď některá „Koruna“ ke cti blahosl. P. Marie (viz díl II. str. 370.—376), nebo některá delší odpustková modlitba k P. Marii (str. 352—370.) — Cestou ke kapli sv. kříže zpívá se píseň č. 96 a č. 97.

96.

1. S ra-do-stí jdu dá-le, chvá-le ne-u-stá-le
ne-be v bí-dě mo-jí da-ři-lo mě dvo-jí

mi-lost' vel-kou; Ma-ri-a mě Pa-ní
chra-ni-tel-kou:

s An-nou sva-tou chrá-ní bez u - stá - ní.

2. Ony ve dne, v noci jdou mi ku pomoci -
s láskou věrnou, by mne svodné peklo nikdy
nezavleklo v propašť černou. Maria atd.

3. Jim se v péči dávám, všecek odevzdávám
do milosti, útěchy a síly - čerpám v těžké chvíli
z jejich ctností. Maria atd.

4. Ochránkyně svaté, láskou přebohaté,
buďte se mnou, smrt' až [tělo zkruší, obestře
mou duši hrůzou temnou! Maria mě Paní
s Annou svatou chrání bez ustání.

97.

U kaple sv. kříže.

První nápěv:

1. Du-še hří-šná roz-jí-mej hoř-ké u - tr-

pe-ní, Kri-sta viz, jak na kří-ži po-do-ben si

ne ní: k han-bě ob - na že - ný,

bi-tím zo - ha - ve - ný, od hla - vy až

Druhý nápěv :

2. Pozoruj pět svatých ran v rukou, nohou, boku, i krev svatou, která z nich vyšla v hojném toku; ach, jen ve své pýše pohleď na Ježíše, - umřel tu jak beránek pro tvé hříchy tiše!

3. Pán tvůj dílo dokonal, truchlí nebe, země, kéž ta smrt se dotkne též - tvého srdce jemně; - kéž krev Jeho drahá - jako spasná vlása k obrácení života tobě napomáhá!

4. Spasiteli milený pro své hrozné muky neodpírej hříšníkům k pomoci své ruky; když se hříchů kají, kříž Tvůj objímají, rci jim vlídně: Budete - se mnou v nebes ráji!

V kapli svatého kříže předčítá starší bratr následující rozjímání.

Kdo trpěl na kříži?

Jedenkráté tázal se Pán Ježíš učeníků svých řka: Vy pak kým mne býti pravíte? Šimon Petr odpověděv řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého. (Mat. 16, 15. 16.) Podobně tažme se i my nyní: Kdo byl Kristus, jenž za nás trpěl? — Ten na kříži za nás usmrcený Ježíš byl nejnevinnější, nejsvětější a nejspravedlivější ze všech lidí, jenž, jak sv. Petr (I. Petr 2. 22.) praví, hříchu neučinil, aniž jest nalezena lešť v ústech Jeho; jenž byl svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků (Žid. 7, 26.); jenž proto s nejlepším svědomím mohl tázati se nejúhlavnějších nepřátel svých: „Kdo z vás bude mne trestati z hříchu?“ (Jan 8, 46); o němž sám Pilát, ač pohan, veřejně vyznal: Já na něm žádné viny nenalézám. (Jan 18, 38.) A když odsoudil Jej ke smrti, opět zvolal: Nevinenť jsem já krví spravedlivého tohoto. (Mat. 27, 24.) A hle, ten nejnevinnější, nejspravedlivější všech lidí, ten trpěl na dřevě kříže za nás!

Kdo byl Kristus, jenž za nás trpěl? Bylť nejlepším přítelem a nejlaskavějším dobrodincem lidu, jenž všude nemocné uzdravoval, mrtvé křísil, ďábly vymítal, lačné nasycoval, hříšníky vyhledával a přijímal, zarmoucené těšil, jenž všude stopy své dobročinnosti zanechával a všecky téměř kroky své dobrodiním znamenal. A jakou vzal odplatu za to, co dobrého lidu svému učinil? Nejšerednější nevděk, potupnou smrt kříže.

Konečně kdo byl Kristus, jenž trpěl a na kříži umřel? Ó slyšte a žasněte všichni národové a klaňte se nestihlé lásce Boha svého! Ten ukřižovaný Kristus byl Syn Boha živého (Mat. 16, 16), od Otce nebeského od věčnosti zplozený (Žalm 2, 7.), Bůh, skrze něhož všechny věci učiněny jsou (Jan 1, 3.), v němžto žijeme, hýbáme se i trváme; Bůh, jemužto andělé jakožto Pánu svému sloužili, Bůh, k jehožto slovu bouře mořská se utišila, větrové umkli, voda ve víno se proměnila; Bůh, v němžto pokřtěni jsme, syny Božími, údy církve svaté a dědici království nebeského učiněni jsme; jenž ustanoven jest od Boha soudcem živých i mrtvých. Tento pravý Bůh, přemilý Syn Otce nebeského, Pán, jemuž dána všeliká moc na nebi i na zemi (Mat. 28, 18), v jehož jménu každé koleno klekáti má (Fil. 2, 10.), budoucí, spravedlivý soudce náš, nejlepší přítel a dobrodinec náš, ten nejnevinnější, nejsvětější ze všech synů lidských, nejvroucnější milovník duší našich — ten trpěl a umřel nejpotupnější smrtí kříže.

Co trpěl Pán Ježíš?

Trpěl na duši úzkost, zármutek a opuštěnost tak nevýslovnou, že nejúpěnlivějším hlasem vzdychal: Smutná jest duše má až k smrti, a že z útroby srdce svého volal: Otče můj, je-li možno, nechť odejde ode mne kalich tento. Důkazem této úzkosti Jeho byl krvavý pot, jenž z celého svatého těla Jeho se vyronil. A nebylo nikoho, kdo by Jej byl potěšil. Nemohla Jej potěšiti Matka Jeho; neboť právě pohled na Ni,

pod křížem stojící a hořem sklíčenou, byl mečem, synovské srdce Jeho pronikajícím. Tím méně mohli Jej potěšiti učenci a přátelé Jeho. Ti spíše žalost než potěchu Mu způsobili; jeden Ho zradil, druhý zapřel, ostatní Ho opustili; a jiní známi Jeho zdaleka stáli od kříže, jakoby Ho neznali. Anděl se mu sice zjevil s nebe, ne však aby Ho potěšil, nýbrž aby Ho posilnil k zápasu smrtelnému. Ano i u Otce svého nenalezl útěchy, neboť vise na kříži úpěnlivě volal: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? (Mat. 27, 46.) Ó zajisté mohl větším právě než žalmista Páně říci o sobě Srdce mé zkormouceno jest ve mně a strach smrti přepadl mne; bázeň a třesení přišlo na mne a temnost přikryla mne. (Žalm 54, 5, 6.) Očekával jsem, zdali by kdo útrpnost měl, a nebylo nikoho; a zdali by mne kdo potěšil, a nenalezl jsem nižádného. (Žalm 68, 21.)

Nemenší bylo utrpení, které snášel na těle. Utrpení to počalo hned narozením Jeho ve chlévě betlémském a trvalo nepřetržitě až do ohavné smrti Jeho na kříži. Trpěl předně chudobu, jež byla ustavičnou průvodkyní Jeho od narození až do posledního okamžiku života Jeho. Které dítě narodilo se kdy v takové bídě, jako Syn Boží? On, Pán nebes i země, narodil se v bídném chlévě, z chudické Panny, byl chatrnými plénkami obvinut a ležel v jeslích mezi dvěma hovádky. — Osmého dne po svém narození trpěl opět prolévaje krev při bolestné obřízce. Hned na to snášel nesnáze obtížné, daleké cesty do Egypta a odtud opět zpět do Nazareta.

Konaje veřejný úřad messiášský trpěl mnoho nepohodlí, nesnází, protivenství, hladu a žízně. To všecko trpěl před vlastním utrpením svým, které započalo ve čtvrtek večer na hoře Olivetské před ukřižováním Jeho. Tenkrát přišla Naň hodina ode všech věků nejdůležitější, kdy Otec Jeho nebeský dopustil, aby moc temnosti, to jest ďábel, proti Němu mnohem více zuřil než dříve proti Jobovi, aby Jej zranil všelikou bolestí a nejnelidštější ukrutností až k smrti Jej trápil. Proto vnukl nejen v srdce Jidáše Iškariotského, aby Ho zradil, nýbrž roznítil též v žoldnérích a katanech pekelnou nenávisť a zlobu, tak že všechnu zlost a bezbožnost lidskou na Něho vychrlili. Bylť pak od nich jako nejhorší zločinec neb lótr zuřivě na zemi poražen, nohama šlapán, potom opět vzhůru vytržen, kyji bit, svázán, se strany na stranu strkán a k nejvyšším kněžím židovským vlečen. Ach, bylať to trapná cesta pro Spasitele našeho. Již tenkrát mohl trpící Pán o sobě říci: Já pak červ jsem a ne člověk: pohanění lidí a povrhel obce. (Žalm 21, 7.)

Zatím nastala noc; všecko odebralo se na odpočinek, jen Spasiteli našemu nastalo nelidské týrání, nastala noc přebolestná, přežalostná. Neboť noci té dovolili si zběsilí žoldnéři proti nejsvětějšímu a nejnevinnějšímu Pánu Ježíši všechny možné ukrutnosti, všechnu potupu, posměch a pohanu; v rozpustilosti své plvali Mu v nejsvětější tvář Jeho, poličkovali Jej, rvali ukrutně za vlasy a zahalivše tvář Jeho a bijíce Jej posměšně pokřikovali: Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, který

Tě udeřil? (Mat. 26, 68.) Tenkrát naplnilo se, co o Něm prorok Jeremiáš předpověděl řka: Nasycen jest potupami. (Pláč 3, 30.) Konečně přiblížil se den, který viděl, čeho před tím žádný den neviděl, aniž kdy uvidí. A co viděl den ten? Viděl vtěleného Syna Božího trpěti na všech myselech, na všech údech těla svého. Trpěly oči Jeho; neboť viděly přicházeti nevázanou luzu; viděly divoký jásot nepřátel nad zajetím Jeho; viděly krále Herodesa s celým dvorem posmívajícího se Jemu; viděly Matku Jeho pod křížem stojící a plačící; viděly nahotu, potupu, kříž a krev Jeho. — Trpěly uši Jeho; neboť slyšely bezbožná rouhání proti Bohu; slyšely falešné svědectví, bohaprázdné utrhaní; slyšely posměch a zuřivý křik: Vezmi — ukřižuj, ukřižuj Ho — krev Jeho na nás a na naše syny — ha, ha, který rušíš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vzděláváš, pomozíš sám sobě; jsi-li Syn Boží, sestup s kříže. — Syn Boží trpěl na všech údech. Hlava Jeho byla špičatým trním veskrz zbodána, koruna z něho spletená k větší potupě na ni dána a třtinou do ní hluboce vrážena. Tvář Jeho byla od poličkův oteklá, uplvána, krví zbarvena. Jazyk Jeho byl náramnou žízní vypráhlý, octem se žlučí smíšeným napájen. Ramena Jeho těžkým dřevem kříže obtížena; ruce a nohy Jeho hřeby proraženy a ku kříži přibity, bok Jeho svatý kopím otevřen; celé tělo Jeho bylo bičováním rozedráno a jako jedna rána, celé zsinalé, krví zbrocené, oteklé. Ano, den ten viděl Boha vtěleného všemi bolestmi obklíčeného, všecky muky trpícího a nejpotupnější smrtí umírajícího.

Od koho trpěl Syn Boží?

Trpěl hned při svém narození od tvrdých a necitelných lidí, kteří Mateři Jeho nikde v Betlémě místečka nepopřáli, tak že nucena byla chlívem zavděk vzíti. Trpěl od králů: jeden hned po Jeho narození hleděl Jej usmrtiti, druhý za blázna Jej měl a Jemu se posmíval. Trpěl od samého ďábla, jenž Jej třikrát pokoušel a v srdce Jidáše vnukl, aby Ho zradil. Trpěl od krajanů svých Nazaretských, kteří rozvzteklivše se Naň chtěli Ho s příkré skály shoditi. Trpěl od fariseův a zákoníků, kteří ustavičně pravdě a učení Jeho odporovali, nejbezbožnější řeči o Něm roztrušovali, nazývajíce Jej Samaritánem, belzebubem, hříšníkem, pijanem, buřičem a svůdcem lidu, odpůrcem zákona Mojžíšova. Trpěl od knížat kněžských, kteří Jej za nebezpečného člověka prohlásili a na smrt odsoudili. Trpěl od Piláta, jenž Jej dal ukrutně bičovati, a ač byl o Jeho nevině přesvědčen, na smrt kříže Jej odsoudil. Trpěl od obecného lidu židovského, jenž nad lotra Barabáše horším Jej vyhlásil; trpěl od falešných svědků, již nejlživější svědectví proti Němu vydali; trpěl od služebníků, kteří Ho poličkovali, ve tvář mu plvali; trpěl od žoldnéřů, kteří nelidsky Jej bičovali, korunu trnovou na hlavu mu vložili, pláštěm šarlatovým oděli, třtinu do ruky dali a potupně jako krále Jej pozdravovali. Ano, když u největších bolestech pněl na kříži, trpěl ještě od lotra na levici, jenž se mu rouhal řka Jsi-li Ty Kristus, pomoz sám sobě i nám. A tak Kristus Ježíš trpěl nejen od pohanův, ale obzvláště a nejvíce od národu svého,

jež nad jiné si oblíbil, jež tolikými zázraky zvelebil a jemuž tolik dobrodiní byl prokázal.

Proč trpěl Spasitel náš?

Trpěl, aby duše naše od věčné záhuby vysvobodil a nás k věčnému spasení přivedl. Ó uvažujme zde, za jak velikou mzdu jsme koupeni (1. Kor. 6, 20.); uvažujme, že ne porušitelnými věcmi, zlatem nebo stříbrem vykoupeni jsme, nýbrž drahou krví Krista, jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného. (1. Petr 1, 18, 19.)

Ó jak tedy neskonale velikou cenu má duše naše, když Bůh sám v těle lidském za ni trpět, krev svou proliti a umřít musel, aby ji od záhuby pekelné vykoupil! Kdyby tato svatá krev Ježíše Krista, která v zahradě Getsemanské a později při nemilosrdném bičování a ukřižování z těla Jeho se vyronila, do drahé nádoby byla sebrána a uschována, ó v jaké vážnosti měli bychom tuto předrahou krev za nás vylitou! A my bychom neměli sobě vysoce vážit duše své, za kterou Kristus Pán krev svou vylil, aby ji vykoupil od všeliké nepravosti? Duše své, kterou Pán Ježíš více miloval, než krev svou, než život svůj?

Za celý svět neprolil ani jediné krůpěje krve své, ale za duši naši všecku vycedil. Proto také dle slov sv. Bernarda nelze celý tento svět, ba ani tisíc světů přirovnati ceně jediné duše.

Vážme si tedy duše své jako Boha samého, nezapomínejme nikdy, že obmyta a vykoupěna jest předrahou krví vtěleného Boha a nebuďme z těch

nevděčníků, kteří za kratičkou, hříšnou rozkoš, za sebe menší nespravedlivý zisk duši svou ďáblu zaprodávají. Věnujme duši své, která má býti dědičkou království Božího, takovou pozornost a péči, jakouž pro cenu svou před Bohem zasluhuje, a snažme se, aby nejdražší krev Ježíše Krista nebyla ani vlastní ani cizí vinou zmařena na ní. Amen.

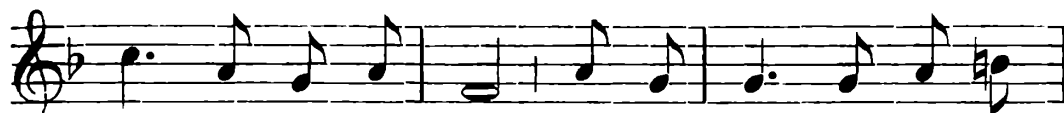
Nyní modlí se některá z „pobožností k trpícímu Spasiteli“ (viz díl II. str. 313—332.), čímž pobožnost se ukončí.

98.

Večer při průvodu se svícemi.

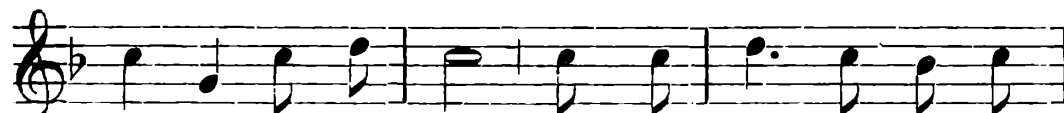
1. Zpo-meň, ó Krá - lov - no mi lá, že to

ne - ní slý - chá - no, a - bys ko - ho o - pu -

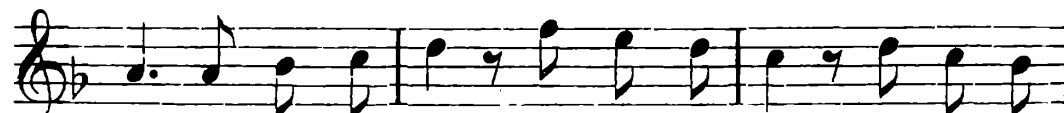
sti - la, když jest k To - bě vo - lá - no! Ne - bes

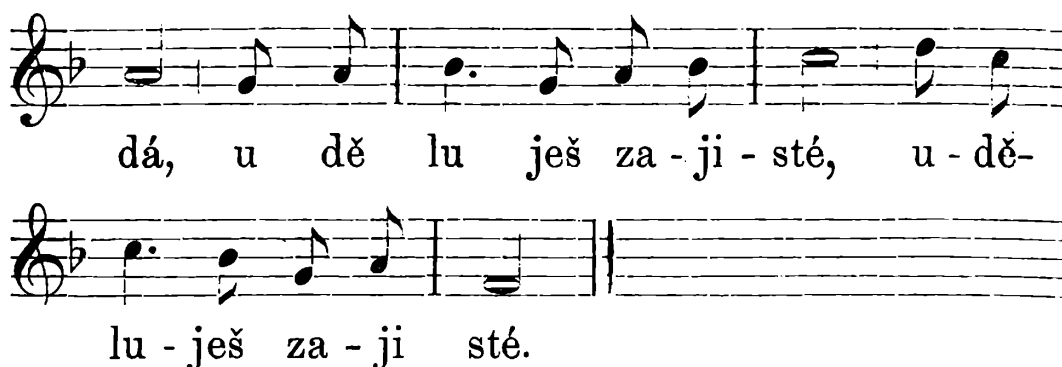
kně - žno zá - ři - vá, ce - lý svět to do - svěd -

ču - je, že, kdo se Ti dů - vě - řu - je, na - dar -

mo Tě ne - vzý - vá; neb Ty rá - da, co kdo žá -

2. Kdo Tě o pomoc kdy vzýval, zdali nebyl vyslyšen, a, když mrak se nad ním stmíval, nevzešel mu jasný den? Nebes kněžno zářivá, celý svět to dosvědčuje, že, kdo se Ti důvěřuje, nadarmo Tě nevzývá; neb Ty ráda, co kdo žádá, uděluješ zajisté, uděluješ zajisté.

3. Matko, s duší přeubohou k Tobě já se utíkám, Tobě na svou bídu mnohou upřímně si naříkám. Nebes kněžno atd.

4. Před Tebou, má Paní, klečím se zkroušeným svědomím; - kéž Tvou láskou srdce zléčím, kůru jeho rozlomím! Nebes kněžno atd.

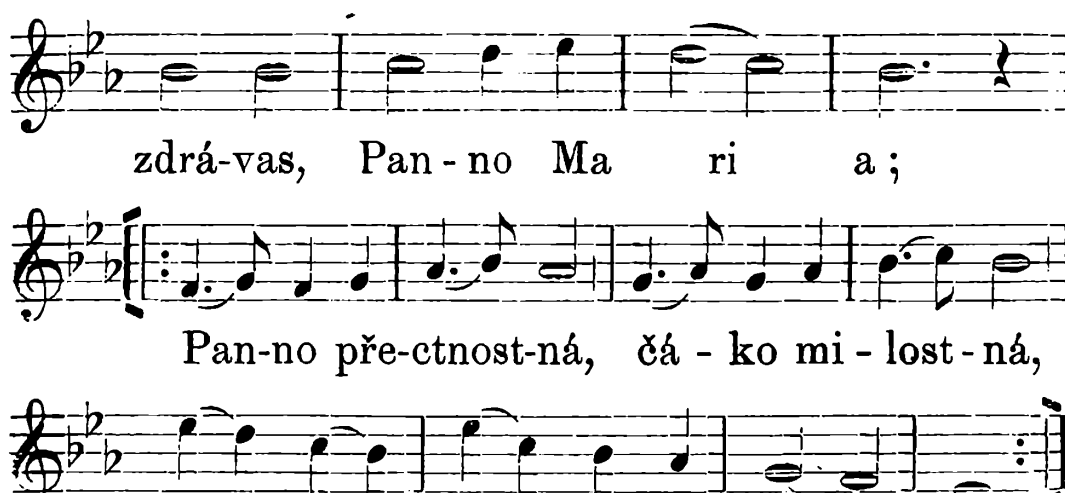
5. Nezamítej od své tváři důvěrného ctitele, jehož oko slzou září, jenž se blíží nesměle! Nebes kněžno atd.

6. Slyš mých proseb jemné lkání, skloň se hvězdné od výše - a mně bláhém po skonání - ukaž svého Ježíše! Nebes kněžno atd.

99.

Při obětování svíc u Panny Marie na sloupu. (O Sanctissima.)

zdrá-vas, Pan - no Ma ri a ;

Pan-no pře-ctnost-ná, čá - ko mi - lost-ná,

při - mlou vej se, Ma ri a !

2. V každém povzdechu, Boží útěchu vypros nám, ó Maria; [: léky na rány v Tobě schovány, přispěj nám, ó Maria!:]

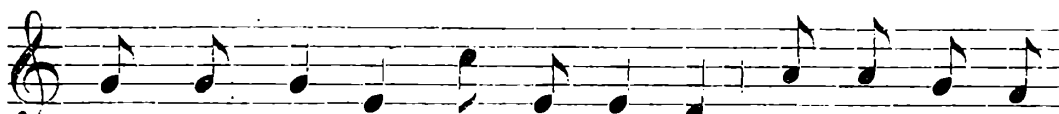
3. Viz nás v mrákotách, slyš nás v trampotách, - k nám se nakloň, Maria; - [: když vrah dobývá, nám sil ubývá, pomoz nám, ó Maria!:]

4. Jistý přístave - v plavbě klamavé, neopuť nás, Maria; [: pro své radosti, v nouzi, žalosti uslyš nás, ó Maria!:]

5. Nebes vládkyně, hříšným v provině - nakloň Krista, Maria; [: ať nás pozbaví zla Pán laskavý, přimlouvej se, Maria!:]

6. V každém toužení, u všem soužení - k nám se nakloň, Maria; [: v době poslední - na nás pohlédni a v ráj uveď, Maria!:]

100.*)

1. Před Tvým trůnem, ó Ma - ri - a, na ko - le - na
u Te - be, ó Ma - tko mi - lá, u - leh - če - ní

*) Zpívá se, když panny (družičky) obětují své korunky.

pa - dá - me, vy-slyš, Ma-tko, pro-sby na-še,
žá - dá - me,
nej-svě - těj - ší Ro - di - čko, po-moc-né nám
po-dej ru-ky, ó Cel-len-ská Ma - ti - čko.

2. Před Tebou se zde koříme, ó Matičko
Cellenská, nakloň se k nám milostivě, ó Krá-
lovno nebeská; chyby naše vyznáváme na své
tváře padáme, milosrdenství od Tebe, ó Krá-
lovno, žádáme.

3. Prosby Tobě předkládáme a za milost
prosíme; úzkosti a slzy naše Tobě odevzdá-
váme. Jako dítky k dobré Matce k trůnu
Tvému spějeme, že vyslyšíš naše prosby,
pevně důvěřujeme.

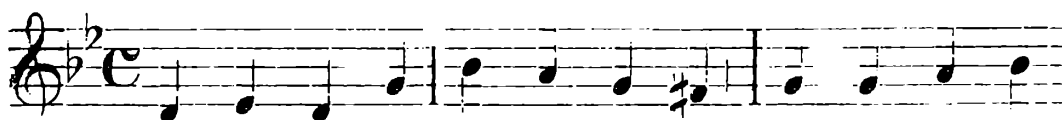
4. Nyní vzhůru povstáváme, pozíráme na
Tvou tvář, hle, jak z Tvého obrazu nám
plane milá, svatá zář. Srdce naše láskou hoří,
duše v těle zaplesá, že jsme Tu zde navštívili,
kterou slaví nebesa.

5. K družičkám teď, manželové, přistupte i
manželky, korunky jim s hlav sundejte, dejte
jim je do ruky, aby je obětovaly té Krá-
lovně nebeské, čistotu si vyžádaly u Matičky
Cellenské.

6. Jak se tyto korunky zde lesknou krásně zeleny, tak ať vaše věnečky jsou vždycky neporušeny, doneste je před Marii, tam je složte k oběti, prostě, by vám pomocí svou ráčila vždy přispěti.

101.

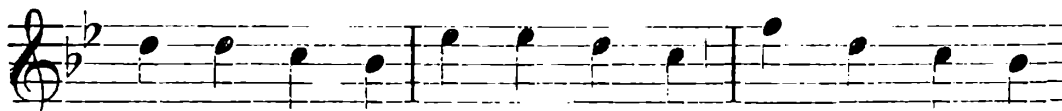
Písně na rozloučenou. *)

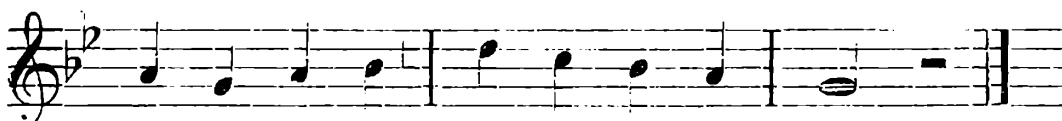
1. Ach! já smu-tný, za-rmou-ce-ný těž-kou my-sl
jak Ma - ri - i, pře - lí - bez - né Matce, s Bohem

mám, Dy-hti-vě jsem za ní spí-chal,
dám?

po spa-tře-ní je-jím vzdy-chal, a mám ny-ní

o - pu - sti - ti je - jí mi - lý chrám?

2. Bratří, poklekněme před trůn - Panny Marie,
opojme se sladkou vůní rajske lilije; vposled
se jí poutník blíží, nechať všechno, co ho tíží,
Matce milé z plné hrudi vroucně vylije!

3. Maria, Ty hvězdo jitřní, sviť nám v životě,
pomocnice, ulev naší trudné lopotě; otvírej se,

*) Modlitby na rozloučenou před zázračným obrazem viz
díl I. str. 206—210.

nebes bráno, aby, mečem bolů skláno, každou
dobou marianské - dítko našlo tě!

4. Pomni také na poutníky, co zde bývali,
Tebe ctili, písně libé - Tobě zpívali, - a teď v očištcové
muce vzhlížejí k Tvé svaté ruce, aby zastavila
trestů děsné přívaly!

5. Dokořán se naše srdce Tobě rozmyká,
vyplň jeho vřelé touhy, přání všeliká; přednes
prosby Bohu Otci, - Bohu Synu rovné moci, Bohu
Duchu, jemůž díky, sláva všeliká!

6. Již svou píseň zavíráme s tichou žalostí, -
ach! již, Matko, mysl naši - z trudů vyprosti; - my
se na čas rozloučíme, ale dej, ať Tebe zříme,
až pouť bude dokonána, v blahé věčnosti!

102.

(Dříve: „Dobré jitro Matičko naše.“)

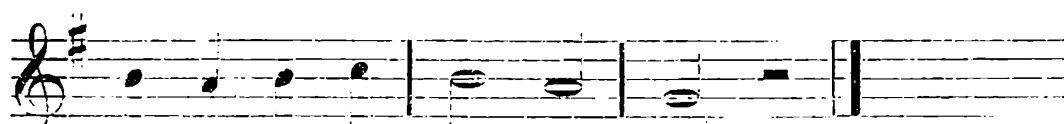
1. Ma - ri - a, ó Ma - tko na še, zno - va k To - bě
To - bě ke cti vrou - cné pí sně je - ště jed - nou

spě - je - me, Krá - sná a lí bez ná
pě - je - me. re - ky ně ví těž ná

na sto - ti - síc - krá - te, pro jmé - no Tvé sva - té

od nás bu - diž chvá - le na.

2. Co to chcete moje děti ode mne tu žádati, že jste zdaleka až přišli jméno moje vzývati? Přistupte ke mně sem, Matička vaše jsem, důvěrně žádejte, prosby své skládejte směle před mým obrazem.

3. Přistupte vy sirotkové opuštění na světě, když vás lidé zavrhnou, ve mně matku najdete; rodičů nemáte, potěchy hledáte, Boha jen milujte, hříchu se varujte, pomoc u mně shleďte.

4. Přistupte i vdovy siré postavené v úzkosti, z duše bolem zkormoucené zjevte mi své žalosti. Já bol váš dobře znám, útěchy skytnu vám za všecky ztrápené, světem opuštěné u Syna se přimlouvám.

5. Přistupte, kdož stížení jste chudobou a nemocí, křesťanů jsem pomocnice, poskytnu vám pomoci; předneste s důvěrou bídu a nouzi svou: ode mne se učte, Bohu vše poručte, vyslyší Pán Matku svou.

6. Nuže, dítky, slyšte slova dobrotivé Matky své, slyšte, jak vás milostivě naposledy k sobě zve: k Matičce spěchejte, o pomoc žádejte, důvěrnou zbožností k dárkyni milostí bez ustání volejte.

7. Ale čisté musí býti srdce všech mne prosících, žádné nesmí hněvem pláti, ani skrývat tajný hřích; které se očistí ze lži a závisti to srdce zkroušené, s Bohem svým smířené pomoc mou si pojistí.

8. Matko Boží, slyšeli jsme svatý hlas Tvůj přemilý, hluboce jsme Tvoje slova do srdce si

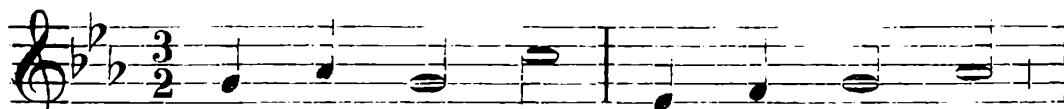
vštipili. Hle, tuto klečíme, s Tebou se loučíme,
abys nám žehnala, odejít nám dala v milosti
své, prosíme.

9. Nuže tedy, dítky moje, k návratu se přis-
trojte, s Bohem jděte, jemu služte nikoho se
nebojte. Hříchů svých zbaveni a s Bohem smí-
ření k domovu kráčejte, věrně tam konejte, co
vám slouží k spasení.

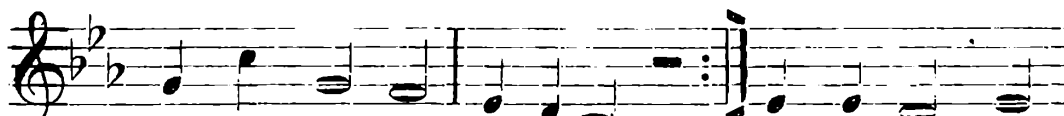
10. Nyní pak vás, dítky milé, - žehnám rukou
mateřskou, Bůh buď s vámi každé chvíle, po-
skytni vám pomoc svou. Všemocný Hospodin
Bůh Otec i Bůh Syn, Duch Svatý žehnej vás,
nyní i každý čas a všech uchovej vás vin.

11. Pochválen buď Ježíš Kristus, loučíme se
naposled, na Tvůj obraz, Matko, dopřej ještě
jeden zbožný hled. Žalem až klesáme, s Bohem
Ti dáváme, ó Boží Rodičko, Cellenská Matičko,
s Bohem, s Bohem voláme!

103.*)

1. Již se blí - ží ry-chlým kro - kem
kdy nám smut-ným s Bo-hem dá ti

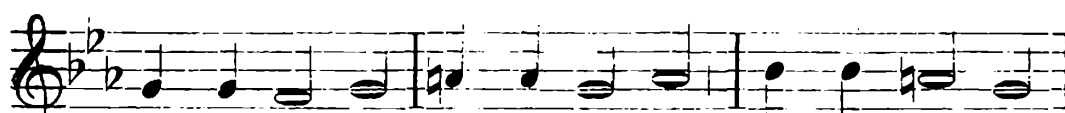

pře-tru-chli-vá chví - le, Při-spí-vej nám
Ma-tce roz - to - mi - lé.

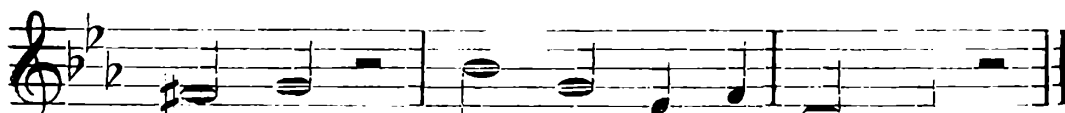

se svým Sy-nem, Ma-tko sva - to - cell - ská,

*) Zpívá se též jako píseň čís. 1., str. 435.

voď nás ve tmách vlídným kynem, kněžno archan-

děl-ská, Ma-tko sva-to-cell-ská!

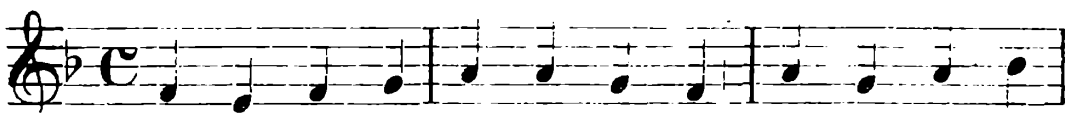
2. Blaze těm, již mají Tebe - vždycky ve své blíži, s Ježíšem i s Tebou mohou těšiti se v kříži. Přispívej nám atd.

3. Nás však dalná cesta čeká, my Tě opouštíme, - mnohou strast' a těžkou svízel - na své pouti zříme. Přispívej nám atd.

4. Ale jinak není možno, na cestu se strojme, naději se na Tvou pomoc neustále kojme! Přispívej nám atd.

5. Matko drahá, na pouť dalnou dej nám požehnání, kéž se k nám Tvé rámě vlídně v každém kroku sklání! Přispívej nám atd.

104.

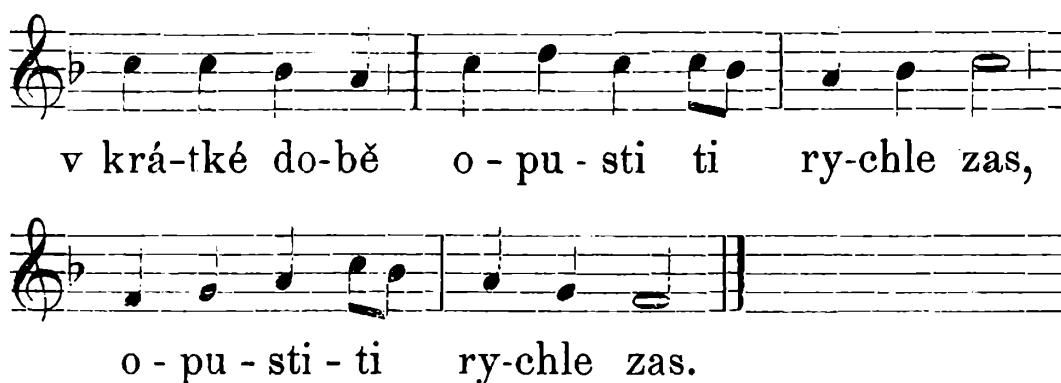
1. Všecko na tom svě-tě mi-ne, vše-cko bla-ho

vo-dou ply-ne, to mi hlá-sá ten-to čas;

Ma-tko, so-tva při-jdu k To-bě a již Tě mám

2. Když jsem, Matko, spatřil Tebe, - zdálo se mi, že jest nebe ve Tvém chrámu nádherném; nyní Tě mám zanechat, v dalné kraje pospíchat, [:jaký žal tu v srdci mém!:]

3. Matičko má, perlo drahá, pečlivě dbej mého blaha, - chraň mě i domácí; - prosbou svojí z roku k roku od neštěstí v každém kroku, [: v odpočinku, při práci!:]

4. Oko, jež teď na Tě hledí, roztoužením slzy cedí, snad již Tebe neshlédne; dřív snad, než rok dlouhý mine, světlo oka mého zhyne, [:čerstvé líce pobledne.:]

5. Ruka, jež se k Tobě vine, pozdravení mile kyne, za rok snad již ztrouchniví; noha, která neumdlelá do daleka k Tobě spěla, [:opustí svět mámivý.:]

6. Naposledy snad se loučím, srdci Tvému doporučím všecko, co jsem, a co mám; nepřijdu-li také více, zař mi jako věčná svíce [:k nadpozemským končinám!:]

7. Dej, ať po životě časném rozkochá se v světle jasném uvolněný, čistý duch; nechat se mi ve tvář tváří zvelebený rajskou září, [:přežádoucí zjeví Bůh!:]

105.

(Dříve: „Ach, mé milé potěšení, ó Matičko moje.“)

(Poutník:)

1. Te-be, svou ra - dost nej - slad - ší, mám,
ne-boť čas na - stal lou - če - ní, kdy

ach, již o - pu - stit', s Te-bou se zno-vu
mám zas o de - jít,

roz - že - hnat', se do - mů o pět o - de-

brat' od Te - be, Ma - ti - čko!

2. (P. Maria:) Zármutek svírá srdce tvé, ty
chceš mne opustit' a v kraje odtud vzdálené - se
opět navrátit? vždyť jsem tě láskou dařila a
dary ctnými blažila, mé dítě milené!

3. (Poutník:) Zkusil jsem, Matko předrahá, - Tvé
lásky blaživé, a proto rád bych u Tebe chtěl
dlíti věčně zde, kdybych jen toho hoden byl, a
mohl chválit' ze svých sil Tě, milá Matičko!

4. (P. Maria:) Nermuť se, dítě milené, jak matka
žehnává - dětem svým, když čas loučení - jim těžký
nastává: tak já tě Kristem požehnám, by s tebou
můj Syn krácel sám, — ten dar ti zanechám.

5. (Poutník:) Ten dar Tvůj, drahá Matičko, - si
v srdci uložím, on bude hvězdou v noci mně

a ve dne sluncem mým, v zármutku těchy pramenem a silným chranným ramenem v tom boji se světem.

6. Za to, má milá Matičko, tu kleče před Tebou v dar Tobě dávám srdce své, svou bytost veškerou, aby Tvůj milý Syn a Pán - mne přijal kdysi v nebe stan, kde věčně kraluje.

7. (P. Maria:) Ten dar tvůj milý s radostí, - mé dítě, přijímám, jen ty se hříchu povždy chraň, tu žádost k tobě mám: krot' tělo, pýchu života a chtivá očí lakota buď tebe daleká!

8. (Poutník:) Nejdražší moje Matičko, - ten pokyn lásky Tvé, tak Tobě věrně slibuji, tkvít bude v duši mé, neboť jsem sobě stanovil - vždy Bohu sloužit ze všech sil, bych Tebe hoden byl.

9. (P. Maria:) Tak tedy, milý poutníče, buď slov těch pamětliv, varuj se hříchů všelikých, jsa ctnostně, zbožně živ, tak jen se Bohu zalíbíš - a slastí pravých zakusíš, až vejdeš v nebes říš.

10. (Poutník:) Toho si, milá Matičko, my všickni žádáme, že ale v dobrém snažení tak často klesáme nestálou, vratkou vůlí svou, rač proto svojí přímluvou nám býti pomocnou!

11. (P. Maria:) To mileráda učiním, jen vy též pečujte, by milost Krista Ježíše, - jenž všecky k sobě zve, nebyla na vás zmařena, tak budu od vás uctěna, mé dítky, nejvíce.

12. Tak se vám jistě dostane kdys věčné radosti, kde není více loučení, ni žádné žalosti, - kde všickni v nebi společně zřít budou Boha pověčně a plesat blahostně.

13. (Poutník:) S tímto Tvým blahým žehnáním já rád již odcházím, - jen Ty mne, dobrá Matičko, - rač žehnat s Kristem svým, jak nyní, tak i nejvíce v té těžké smrti hodince, kdy pouť svou dokončím.

106.

1. (Poutník:) Ach, mé milé potěšení, - ó Matičko moje, přišel čas již zarmoucení, - a já dítko Tvoje - od Tebe mám odejít, s Tebou se tu rozloučiti: srdce přesmutno je.

2. (P. Maria:) Co to slyším, moje dítě: - mě chceš opustiti? tesknota snad obchází tě, že chceš odejít? já tě láskou obsypala, dobrodiní prokázala, co chceš více míti?

3. (Poutník:) Známa jsou mi dobrodiní i Tvá láska vřelá, a má duše zde by nyní věčně dlíti chtěla; avšak vyznám s upřímností: - Tvoji svaté přítomnosti nehoden jsem zcela.

4. (P. Maria:) Nuže, dítě, k rozloučení - měj mé požehnání, to nechť při tvém navrácení - k domovu tě chrání; nechť tě chrání celé žití a jak hvězda nechť ti svítí k nebi bez ustání.

5. (Poutník:) S tímto darem, drahá Máti, - odchod je mně milý: z něho budu těchu bráti v nouzi, v těžké chvíli; - a když bědné srdce moje s bolem, žalem půjde v boje, dar ten dá mi síly.

6. Nyní, láskou Tvoji jatý, - na kolena padám, - v dar pak před Tvůj trůn zde svatý - srdce svoje skládám: přijmi je a přimluvnici buď mi Syna před Stolicí, o to vroucně žádám.

7. (P. Maria:) Milý dar mi srdce tvého, přijímám jej ráda, slyš však hlasu mateřského, - po tobě jenž žádá, abys krotil těla pýchu, - varoval se zlosti hříchu, v němž svět smutně strádá.

8. (Poutník:) Máti, Tvého pokynutí, svatým jež mi bude, do posledního až hnutí duše nezabude: Boha vždy chci milovati, - zlého pak se vystříhati věrně vždy a všude.

9. Nyní v tvář Tvou dobrotivou naposled se dívám, o přímlovu milostivou ještě jednou vzývám; a tak s Tebou rozloučený, v ochranu Tvou poručený s Bohem! s Bohem! zpívám.

107.

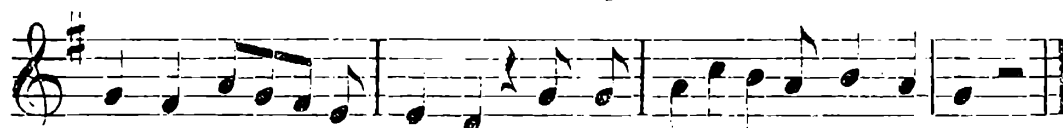
1. Měj se do-bře, Pan-no či-stá, tak zní
je-ště jed-nou, Ma-tko Kri-sta, při-jmi

zpěv náš v lou-če-ní, Sl-za, hle, se v o-ko
na - še u - ctě - ní.

' vtí-rá, v pláč se mě-ní zpě-vu hlás: ne - ji-

sto-ta srd-ce sví-rá, zda Tě u-hlí-dá-me zas?

2. Ó kdyby nám bylo dáno ve Tvém chrámě stále dlít, - kdybychom vždy, svatá Panno, - v tvář Tvou milou mohli zříť; jak by srdce naše plálo

nevýslovnou radostí - a jak cítilo by málo toho
žití žalosti!

3. Že však povinnost nás nutí vrátiti se
v domov zpět, srdce naše pláče, smutí, ret pak
líbá naposled prahy drahé sídla Tvého, - vysylá
pak prosby vzdech: Panno, s. trůnu milostného
požehnej nás bědných všech.

4. Ano, přelaskavá Paní, naposled nás po-
žehnej, a to Tvoje požehnání životem nás pro-
vázej, bychom silni stáli v ctnosti, Bohu věrně
sloužili, světa nástrah, hříchu prosti po nebi
jen toužili.

5. A když konec přijde žití, Bůh nás bude
volati, přimluvkyní rač nám býti, račiž nás se
zastati, bychom Tebou ochráněni soudu trpké
ve chvíli, na nebesích oslaveni s Tebou pak
se těšili.

6. O to se slzami, Panno, vroucně Tebe žá-
dáme, že pak vše nám bude dáno, věříme a
doufáme; za to, Matko nejsvětější, - díkem srdce
naše vem, a to srdce nejvřelejší láskou plaň
Ti nocí, dnem.

108.*)

(Dříve: „Poslední, naše Matičko, již nastává loučení.“)

Nápěv jako při písni 63.: „Pozdvihněte oči svoje“, str. 527.

1. Poslední již přišla chvíle našeho tu pro-
dlení, nyní, Máti, nastává nám smutné s Tebou
loučení, líce slza vřelá smáčí, srdce usedá pak

*) Neputují-li poutníci ku nejsv. Trojici na Sonntagberg,
vynechá se předposlední sloha.

v pláči: pro nás, Panno milostná, chvíle je to žalostná.

2. Ó jak šťastni, jimž je přáno před Tvým trůnem stále dlít, Tebe s Tvojím Synem milým v chrámě Tvém tu velebit! - Jejich blaho, jejich štěstí vzácnější všech statků jesti, - neb zde srdce zemdlené u blaha je pramene.

3. Kéž by nám též bylo dáno na Tvou milou zříť vždy líc, věř, že v světě srdce naše nepřálo by sobě víc; ó jak bychom Tebe ctili, - nade všecko velebili, - velebili nocí dnem. - v prosbách, v zpěvu radostném!

4. Že však marným přání naše, - marným též je touhy plam, povinnost když odtud volá, s Tebou zůstat brání nám; alespoň to srdce, Máti, chceme Ti tu zanechat, - by Ti v lásce sloužilo, s Tebou se pak těšilo.

5. Ty pak, Panno milostivá, v paměti své vždy měj nás, jakž i my chcem vzpomínati Tvoji lásky v každý čas; - zvláště když v strastech Tvoje děti - bolestí se budou chvěti: - Přispěj synům, dcerám svým, pomoz, Máti, nešťastným!

6. Za to také, ó Maria, náš Tě prosí vroucí ret, všem nám dej se navrátiti za rok k trůnu Tvému zpět; kdyby Bůh však z toho žití někomu z nás velel jíti, Panno, tam jej v nebesích přijmi v řady dítek svých.

7. Dříve však, než od Tebe se, - Máti dobrá, vzdálíme, o jednu věc ještě vřele na kolenách prosíme: Materské své požehnání - rač nám, Celenská Ty Paní, v srdce připravené vlít, na cestu nás posilnit.

8. Oroduj též k Bohu Otci, Synu, Duchu Svatému, aby byli milostivi všemu sboru našemu, na Sonntagberku když svatém, v srdci skroušeností jatém jim se bude kořiti, o spasení prositi.

9. Amen! nyní, ó Maria, všichni vřele zpíváme, k Tobě srdce, oči, ruce naposledy zdviháme: Zůstaň, zůstaň nám vždy Matkou, to nám útěchu dá sladkou; to nám smutné loučení v chvíli blahou promění.

109.

(Nápěv jako při předešlé.)

1. Děkujeme, ó Maria, - za milosti nesčetné, - jichž jsme tady podosáhli z ruky Tvoji milostné; „s Bohem!“ všichni teď zpíváme, od Tebe se ubíráme, Matko, v paměti nás měj, na nás nezapomínej.

2. Radujem' se všichni z toho, že jsme zde Tě spatřili, s Tebou, s Tvojím Synem milým, hříšní jsme se těšili. „S Bohem!“ atd.

3. Nyní, Cellenská Ty Máti, než nás odtud propustíš, pohleď na nás s trůnu svého, píseň rozloučení slyš. „S Bohem!“ atd.

4. Ty jsi dcera Boha Otce, Syna Máť jsi milená, Ducha Svatého jsi chotí od věků již zvolená. „S Bohem!“ atd.

5. Hříšníků jsi útočiště, zarmoucených potěcha; k Tobě nikdo z bedných marně pro úlevu nespěchá. - „S Bohem!“ atd.

6. Neb oč hlas Tvůj Boha prosí, - jistě, že se splní též, Bůh pak milostiv je tomu, koho Ty svým dítkem zveš. „S Bohem!“ atd.

7. Nuže dětmi být chcem' Tvými, pros tam za nás v nebesích, pros, ó pros, by z duší našich vzdálil Bůh vše zlo a hřích. „S Bohem!“ atd.

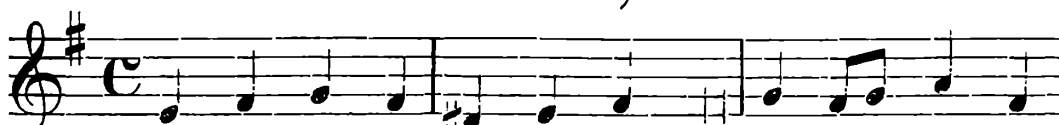
8. Milosti a ctnosti roucho nechť je krásli bělostné, v němž by po tom žití zemském - vešly v nebe radostné. „S Bohem!“ atd.

9. Za to Tebe, Máti Božská, - srdce naše bude ctít, každý dech a každé slovo chválou Tvoji bude znít. „S Bohem!“ atd.

10. A byť souzeno nám, tělem s Tebou teď se rozloučit, duch náš, Tebe milující, - před Tvým trůnem bude dlít. „S Bohem!“ atd.

11. S Bohem, s Bohem! ó Maria, naposled se loučíme, v jménu Božím, ó Matičko, k domovu se vracíme. „S Bohem!“ atd.

110.*)

1. Od Te-be se u-bí-rá-me, Pan-no mi-lo-
za o-chra-nu žá-dá-me Tě, Ma-tko do-bro-

sti - vá,
ti - vá; při-jmi, při-jmi na - še sli - by,

nechť se To-bě do - bře lí - bí, Pa-nen-ko Ma-

*) Zpívá se, když poutníci od poutního místa se vzdalují.

2. Modlení a zpěvy vřelé, chrámem Tvým
jež zněly, prosby též, jež rety schvělé Tobě
přednášely, ano všecky pobožnosti vykonané
v skroušenosti vděčně nechť se pojí k věčné
chvále Tvoji.

3. Nyní prosbu přednášíme, - laskavě ji přijmi:
Panno, Tobě poroučíme sebe s domácími;
sprost' nás béd, jež život tíží, chraň též zla, jež
snad se blíží, neopouštěj v dobách zlých dětí
Tobě oddaných.

4. Naše srdce, Panno svatá, též vem pod
ochranu, dej, ať ctnostmi přebohata zalíbí se
Pánu; a když zemský život mine, nechť nám
vůle Jeho skyne k Tobě v nebe blažené mezi
duchy zvolené

5. Ještě jednou vzdychájíce, Panno, k Tobě
zříme, na Tvé přelaskavé líce - smutni pohlížíme,
- oči slzy vřelé rosí, ret pak schvělý snažně prosí:
Dej, až mine roku čas, Tebe spatřiti tu zas.

111.

Další písně na cestě zpáteční.

(Nápěv jako při písni 7.: „Pojďte muži, ženy, děvy“ na str. 446.)

1. Nezapomeň, Matko, na mě, neboť nemám
žádného, - kdo by vodil kroky moje - z bludu světa
klamného; Ty mě chráníš v každém místě,

Matko plná milosti, přimluva a pomoc Tvoje
z všeho zla mě vyprostí!

2. O Maria, vzpomeň na mě, když se hříchů
nekaji, - ať ty ledy srdce mého všecky rázem
roztají; probuď v nitru zatvrzelém - zkroušenosti
vřelý vzdech, u Synáčka svého vypros - odpuštění
hříchů všech!

3. Ó Maria, vzpomeň na mě, když jsem
dáblem pokoušen, z noci chmurných pokušení
na jasný mě vyveď den; vyžádej mi trpělivost, -
pobožnosti svatý žár, - u všem ctnostném počínání
milost Boží, hojný zdar!

4. O Maria, vzpomeň na mě, když má víra
poklesá, ukazuj mi vlídným kynem neustále
v nebesa, sviť mi jako hvězda jitřní, voň jak
růže líbezná, zjevuj se mi poutí k ráji jako
brána vítězná!

5. O Maria, vzpomeň na mě v hodince mé
poslední, duši strachem omámenou k naději tu
pozvedni; v blahokojné lokty přiviň marianské
dítě své a ved' zlatou stezkou přímo v nebes
lůno zářivé!

Na místě, odkud se poutnický chrám posledně spatruje,
pokleknou poutníci a vyprošují si ještě jednou ochrany P. Marie
na další cestu modlitbou: „Pod ochranu Tvou se utíkáme“ atd.
(viz díl I. str. 140 po litanii loretánské.)

Poutníci, již z Marie Celly putují k nejsv. Trojici na
Sonntagberk, zpívají nyní písně o nejsv. Trojici (viz vzadu
oddíl „Písně k nejsv. Trojici“). Ti však, již ubírají se
přímo na poutní místo Maria Taferl, zpívají další písně
Marianské.

112.

(Dříve: „Ve jménu Otce i Syna začnem zpívati.“)

1. Jmé - nem Bo - žím Ot - ce, Sy - na,
do mí sta my pu tu je me

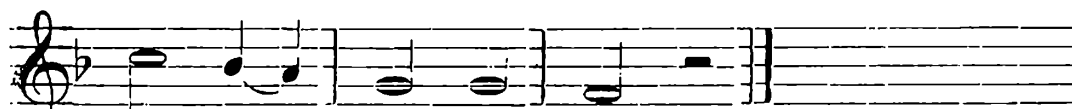
Du - cha Sva - té - ho bo - lest - ná kde
nej-výš dra - hé - ho,

Má - teř dlí ja - ko kví - tek po - bled -

lý, jíž - to Sy - na u - smr - ti - li

ne přá te lé zlí.

2. Matko bolná, což Pán Ježíš - zlého zavinił,
že ho zástup krvelačný tvrdě na kříž vbil? On
jest všecek nevinnen, za naši zlost trpí jen, by
nám z noci vin a hříchů svitl rajs ký den.

3. Poutníče můj milovaný, svatou pravdu
díš, pro hříšného světa spásu Syn můj objal
kříž; - sterou ranou krvavou - a svou smrtí bolavou -
zmohl ďábla, jenž ti hrozil věčnou záhubou.

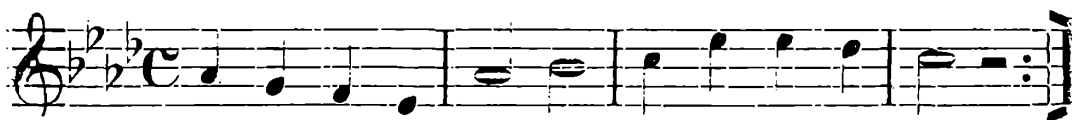
4. S Ježíšovým srdce moje smutek trpělo,
sedmeré jej ostří tehdaž krutě projelo; chtělať
za nás u Boha - provinění přemnohá se Synem
svým odčiniti Matka nebohá.

5. I všech bídných neustále věrnou Matkou
jsem, chráněn bude, kdo mě vzývá, kdo mým
přítelem; když vás trní ovije, do srdcí žal za-
ryje, u Tabulské u Marie radost ožije.

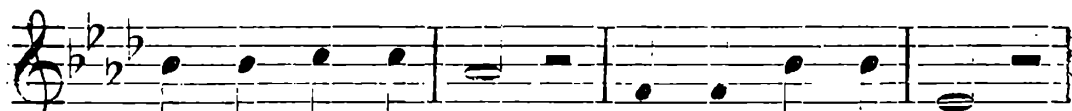
6. Důvěrně sem muži, ženy, panny, mládenci, -
sirotkové, vdovy spějte pestrém u věnci; já vás
ráda přivítám, útěchu vám sladkou dám, - povedu
vás teď i v smrti k rajským končinám!

113.

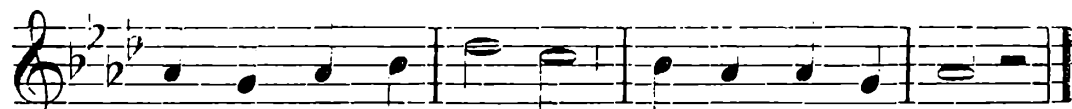
(Dříve: „Často si vzpomenu na Tě, Maria.“)

1. Ča-sto vzpo-me-nu si, Pan-no pře-sva-tá,
ja-kým's bý-vá-va-la ho-řem do-ja-ta,

než-li Sy-nem Tvým, Kri-stem mi-le-ným,

s du-ší hří-chů tí-ha by-la oď-ňa-ta.

2. Jakož Simeon byl v chrámu předvídal,
častokrát meč ostrý srdce Tvoje sklál. Nejdřív
Herodes jako krutý běs nemluvně Tvé sladké
hledati se jal.

3. Srdce Tvoje mohlo hořem puknouti, když
se Ježíš drahý ztratil na pouti; byl to trapný
čas, nežli's mohla zas ve chrámě své dítě -
v náruč pojmouti.

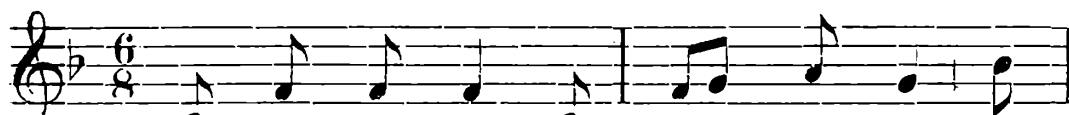
4. Když byl Ježíš souzen, vydán pochopům, -
s křížem těžkým vlečen na Kalvarský chlum,
tu se taký žal v tvojí hrudi vzňal, že ho nelze
lidským vysloviti rtům.

5. Když Tvůj Ježíš s kříže - shlédl naposled, -
„Dokonáno!“ vyřknul jeho mroucí ret, tak jsi
trpěla - hrůzou omdlelá, že tvých strastí moře
neobsáhne svět.

6. Pro své utrpení, Matko, k nám se sniž, -
ukazuj nám vlídně - na Synáčkův kříž, bychom
po bojích mohli v rukou Tvých povznést se
volně v nadehvězdnu výš!

114.

(Dříve: „Kam se mám smutný obrátit.“)

1. Kam já vše - cek smu - tný pů - jdu v tu -

to těž - kou chví - li, když má du - še pod

bře - me - nem hří - chů mno - hých kví - lí?

Ma - ri - a, Ty či - stá Panno, Krista Pá - na Ma -

tko mi - lá, o - ro - duj, by du - še mo - je za -

chrá - ně - na by la!

2. Rád bych já se k Bohu vrátil; kdož mě doporučí, kdybys ty mě nepřijala, Matko, do náručí? Maria atd.

3. Proto chvátám bez meškání ve příhodné době; rač mé oudy posílit, bych zdrav přišel k Tobě! Maria atd.

4. Na cestě již Tebe zdravím horoucími slovy: Zdráva buď Ty, jejíž lásky nikdo nevypoví! Maria atd.

5. Na cestě již Tebe prosím za potřeby různé, nejdřív, bys mě vyprostila - z hříchu moci hrůzné. Maria atd.

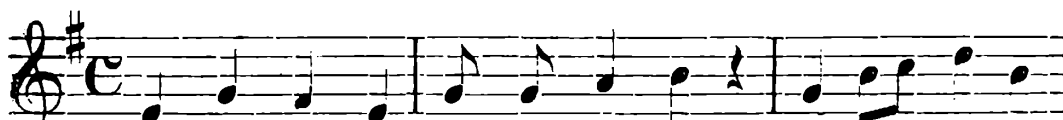
6. Prosím Tebe za manželku, dívky, za domácí, bys je před zlem ochránila, posilnila v práci. Maria atd.

7. Prosím Tebe za poutníky - zemřelé i živé, co kdy k Tobě putovali, - Matce milostivé. - Maria atd.

8. Prosím Tebe za dušičky - trestem utrápené, - v těžkých strastech od přímluvy - nejvíc opuštěné. - Maria atd.

9. Za sebe však zvláště prosím; pohled' na hříšníka, ať se duše jeho v pravdě - hříchu všeho zříká! Maria atd.

115.

1. Pan-no stat-ná, bla-ho-dat-ná, v stra-sti na-še

dů - vě - ro! V ža - lu do - bě vi - ne k To - bě

kře - stan - stvo se ve - ške - ro.

2. Hříchu noci, pekla moci, - záhuby nás věčné zbav, život šťastný, pokoj slastný v nebeské nám říši sprav!

3. Zacel rány, jež nám dány, když jsme s hříchem vedli boj; mdlému duchu na odtuchu milost Boží záhy stroj!

4. Svatým cudem, ctnostným studem Ty nás, Panno, obdaruj; nepočestných i všech lestných způsobů nás uvaruj!

5. Skýtej sílu k spásky dílu, uč nás Páně výrokům; dej nám bázní, svatou kázní zdolat pekla útokům.

6. Matko Boží, pros, ať množí v nitru nám se lásky ctnost; vášní žáru, chtíče k sváru, hněvu nás a pýchy zhost!

7. Reči lživé, lichotivé ústa naše, Panno, chraň; duch-li slábne, k hříchu vábné žádosti nás mocně braň!

8. Máti strážná, kněžno vážná, odvrát od nás nehody; - z časných vírů k nebes míru - přiveď církvě národy!

116.

1. Ó Pan - no nej - blaž - ší, ó Má - ti

bla - ho - sla - ve - nou, kte-rou sva tí
 an - dě - lé chvá lí v ne - bi zvý - še - nou;
 s ni-mi v jed-nom ve sbo-ře Mat-ce Bo-ží
 v po - ko - ře vždy sladké pí - sně zpí - vej -
 me a zvučnou chvá - lu vzdá - vej - me!

2. Tobě vzdávat přísluší počtu, slávu, dík a čest; - Ty se staráš o duši, - kterou do nebe chceš vnést; za ni, Panno bezvinná, prosíš stále u Syna, by hříchů všech ji očistil a jednou v nebi umístil.

3. Ty jsi pomoc zemdlených, bouři naše kotvice, útěcha jsi sklíčených, hříšných orodovnice; Ty všech panen vůdkyně, zdobo věčné svatyně, veď nás, ó Matko sirotků, tam do nadhvězdných příbytků!

4. Jitřní hvězdo zářivá, opovídáš jasný den; kdo se Tebou řídívá, z bouří světa zachráněn - vyjde na břeh věčnosti přispěním Tvé milosti.

A proto, Máti, čest a vděk - buď Tobě po všech věků věk.

118.

1. Ce-sta, kte-rou na-stu-pu-jem', mi-lí pout-níč-

ko-vé, ku Ta-bul-ské ve-de Má-ti, kte-rouž an-dě-

lo - vé u-ctí-va-jí bez u-stá-ní, kte-rouž ja-ko

ne-bes Pa-ní též my u-ctit jde - me.

2. Ó jak šťastný den to pro nás, přeblažená chvíle, že zas přiblížit se smíme ku Matičce milé, která všechny zarmoucené, - sterým bolem utrápené vlídně potěšuje.

3. Než jak máme v nehodnosti přiblížit se k Tobě, jakou těchu ve svém žalu vyprositi sobě, když to byly naše hříchy, pro něž trpěl Pán náš tichý, syn Tvůj přemilený.

4. Jak že máme předstoupiti - před obraz Tvůj svatý, když v Tvém klíně odpočívá Syn Tvůj s kříže sňatý, když zříš v rukou, nohou rány a bok kopím probodaný pro nás lidi hříšné.

5. Nebojte se, dítky moje, - přistupte jen blíže, pomozte mi ozdobiti - tělo sňaté s kříže, slzami je obmyjeme, do ran masti nalejeme, by vám byly spasné.

6. Nebojte se, dítky moje, přistupte jen
směle, nechtěl Syn můj zacetiti rány rozevřelé,
aby se v nich mohly skryti, před záhubou
uchrániti duše pobloudilé.

7. Tak již jdeme, Máti milá, - jdeme bez pro-
dlení, neb Tvá vlídná, těšná slova žal nám
v radost mění; - slzy, kteréž vyléváme, - lítost hříchů,
kterouž máme, darem Tobě dáme.

8. Ty nás vedle lásky svojí do ran Krista
skryješ, - jako kytku vonné myrrhy - na srdci svém
sviješ, pro své hořké žalostnění zjednáš hříchův
odpuštění u Ježíše svého.

9. Učiň tak jen, ujmi se nás, přebolestná
Máti, a my opět Tobě budem' - slovem věrným
státi, že ni nechcem' hřešit' více, ale kráčeť ctnosti
vstříce, hodni Tebe jsouce.

10. Učiň tak již, učiň Máti, jak Tvé prosí
děti, ať jim povždy Tvoje žalost tane na pa-
měti, ať Tě zarmoutit' se chrání po čas svého
putování ať jsou bezúhonní.

11. Ať se vždycky ve svých strastech - k Tobě
utíkají, ať, když pláčí, kvílí, teskní, ku spáse
jen lkají, by kdys vše jich žalostnění - tam, kde
žádných slzí není, k radosti jim bylo.

12. By též ony, jak Ty nyní raduješ se
stále, octnuvše se u Ježíše nebes, země krále,
s Tebou se tam radovaly, - že vždy věrně k Němu
stály, odplatu svou vzaly. Amen.

119.

(Dříve: „Ach slyšte, křesťané, přemilé zpívání.“)

1. Zdrá-va ho-ro vzá-cná, síd-lo moc-né
Ta-dy, pout-ní-čko-vé, pěj-te u ple-

Pa-ní!
sá-ní: Ma-ri-a jest hvě-zda,

jíž-to rov-né ne-ní; O-na li-bě

zá-ří li-dem k u tě-še-ní!

2. Jestli' vyvýšena nade všechny svaté,
skráně jí se lesknou - od koruny zlaté. Maria atd.

3. Ona sladce mluví - k milenému Synu, aby
zapomínal na hříšníků vinu. Maria atd.

4. Kdo k Ní utíká se, stíhán světa záští,
bezpečně ho skryje ve hvězdnatém plášti.
Maria atd.

5. Shlédni, Matko milá, k souženému lidu,
z víru bouří ved' nás v tichý přístav klidu!
Maria atd.

6. Shlédni jasným okem na Moravské kraje,
dej, ať víra svatá kvete v nich a zraje!
Maria atd.

7. Od moru a války, ohně, krupobití račiž
milostivě lid svůj ochrániti! Maria atd.

8. Přebohým vdovám nadějí buď sladkou,
sirotkům všech vlídnou, starostlivou matkou!
Maria atd.

9. Budiž tvrzí mocnou římské církve celé,
potří katolické víry nepřitele! Maria atd.

10. Lilie ty čistá, kéž Ti pocta, chvála po
oboru světa hřímá neustálá! Maria atd.

120.

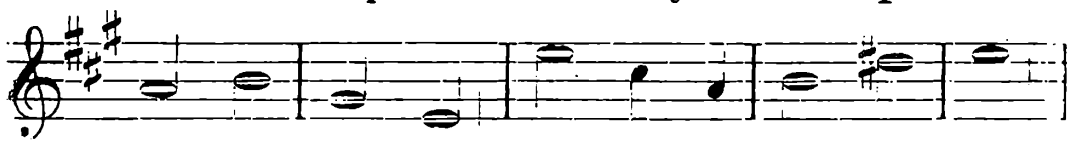
Písně při plavbě po Dunaji.

1. Pod Tvůj plášť se u tí ká - me,

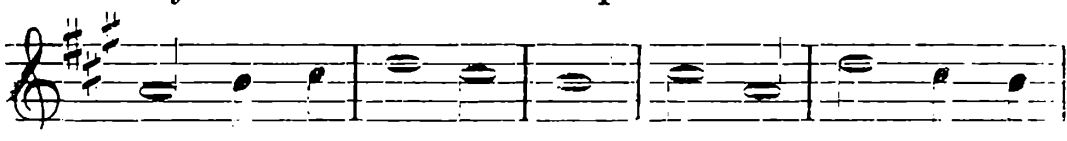
Ma - ti - čko pře - mi - lá, bys nás při té

na - ší plav - bě mo - cí svou chrá - ni - la,

by nás šťast - ně pře - ve - zla loď

vl - na - mi na břeh tam, kde se mi - lost - ně

za - stkví - vá Ta - bul - ský krá - sný chrám.

Neb tam chceme uctít Tvojich sedmero
bolestí, myslí zbožnou připomínat sobě Tvé
žalosti; dej jen, ať loď převezé nás vlnami
šťastně tam, kde Tvůj stkvěje se milostný
Tabulský krásný chrám.

3. Ukaž, že jsi hvězdou mořskou, plavcům
jež pomáhá, - když jim v bouři neprospívá - všecka
jich námaha; proto nám též pomocnou buď,
lodičku řídit tam, kde Tvůj stkvěje se milostný -
Tabulský krásný chrám.

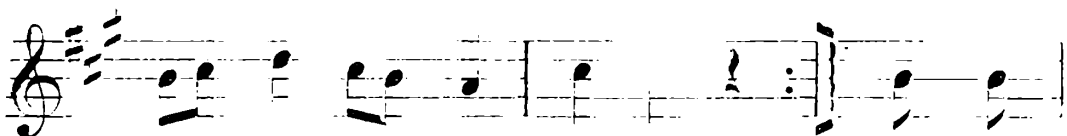
4. Zažeň od nás milostivě bouření blesků,
vod, chraň nás. věrné dítky svoje, mocí svou
od nehod, bychom šťastně dopluli dnes na lodi
k břehu tam, - odkud milostně kyne nám - Tabulský
krásný chrám.

5. Zvláště ale Máti milá pomocně při nás
stůj, když kdys k smrti doplujeme, aby nás
Ježíš Tvůj ráčil k sobě na milost vzít, uvedl
v kraje tam, kde Bůh odplatou věrným svým
pověčnou jesti sám.

121.

1. Pod Tvůj plášť se u tí ká - me,
neb se pře - pla vi - ti má - me

moc - ná ne bes Pa - ní, by nás
a jsme u le - ká - ni,

2. Budeš-li Ty s námi bdíti, loď se nepřevrátí, netřeba se vlnobítí aniž blesků báti; plášť Tvůj sahá do oblaků, také do vod na dno; budeš-li Ty veslo řídit, přeplyjeme snadno.

3. Rozprostřeš-li plášť své moci, loď se neponoří, nebo Kristu ve dne, v noci živlové se koří, Jehož moc jde do oblaků, také do vod na dno; budeš-li Ty s Kristem s námi, přeplyjeme snadno.

4. Proto my se na té lodi k Tobě utíkáme, ať jí vichor nepoškodí, vesla nepoláme, ať se s námi nepotopí do hlubiny na dno; budiž při nás s Kristem Pánem, přeplyjeme snadno.

5. Budiž při nás obzvlášť Máti na té plavbě světem, kde vír hříchů cesty hatí nám Tvým věrným dětem, a dej, ať se pomocí Tvou - šťastně vyhnem' jemu - a dík věčně prozpěvujem' Spasiteli svému. Amen.

122.

1. Pa-ne Bo-že na vý-so-sti, Ty jsi svo-jí

vše-moc-no-stí lid svůj ve-dl ru-dým mo-řem,

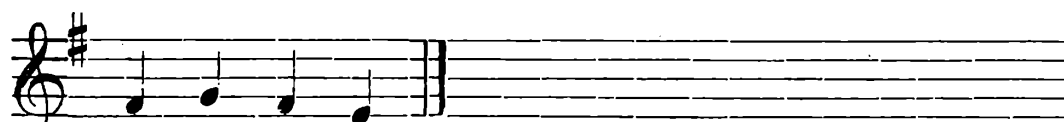
když byl stí-žen těž-kým ho-řem: za to my se

mo-dlí-me, s dů-věr-no-stí pro-sí-me:

dej nám šťast-ně k bře-hu plou-ti, ne-dej lo-di

u-to-nou-ti!

2. Rač nám dát čas pohodlný, ať nás minou bouřné vlny, a loď ať nás nese klidně, pokynouti račiž vlídně. Za to my se atd.

3. Zabraň větrům do vln bíti, - ať nám není strachem mříti, zadrž úder žhavých blesků - rukou svojí na nebesku. Za to my se atd.

4. Zadrž proudy děsných mraků, ukaž moc svou na oblaku, dej nám zříti jasnost nebe, ať lid vděčně chválí Tebe. Za to my se atd.

5. Kormidelník ať jest dbalý, by nevrazil na úskalí, dej mu síly, obzřetnosti, ať své koná povinnosti. Za to my se atd.

6. Ať loď kotví upevňuje, kde zná proudu zhoubné sluje, ať se vyhne nebezpečí, kde vír z jícna prudce ječí. Za to my se atd.

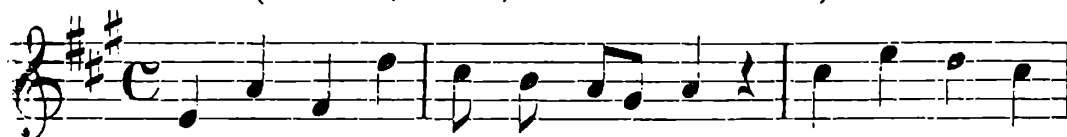
7. Ať nás šťastně na břeh složí, - bychom také Matku Boží na Tabulském vrchu zřeli a Jí vzdali dík svůj vřelý. Za to my se atd.

8. Také, Pane, na té lodi, která všecky doprovodí - ze časnosti do věčnosti, - chraň nás svojí všemocností. Za to my se atd.

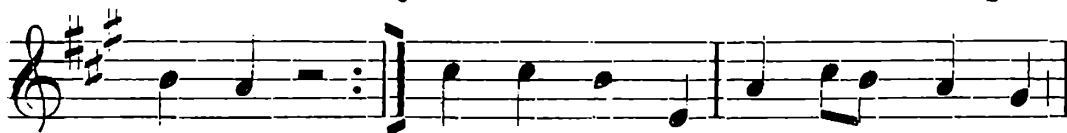
123.

Písně na poutním místě Maria Taferl a na jiných
Panně Marii bolestné zasvěcených místech.

(Dříve: „Maria, nebes Královno.“)

1. Ma - ri - a, Ty ne-bes kněž-no, mu-če-ní-ků
k To-bě zra-ky o - bra - cí - me hří-chem u-pou-

pa - ní, Vy-slyš, vy-slyš pro své že - ly
ta - ní!

na-ších pro-seb o-hlas vře-lý; neb Tys v bolu

sla - dká ka-jíc - ní - ků Ma-tka.

2. Když Ty v klínu přemilého chováš svého Syna, jejžto krutě usmrtila těžká naše vina, smiluješ se mileráda, o přímlovu když kdo žádá; neb Tys atd.

3. Pohleď, kterak srdce moje hříchem obtíženo; jak tu, Matko, nevzývati Tvoje mocné jméno! Božího se soudu bojím, bez Tebe tam neobstojím; neb Tys atd.

4. Až má duše na věčnosti - počet klásti bude, zachvěje se strachem srdce na zásluhy chudé, tenkrát mě pláštěm zlatým přede hněvem zakryj svatým; neb Tys atd.

5. A když Bůh se ulituje - na přímlovu Tvoji, viny budou odpuštěny, strach se mile zkojí, laskavě ty duši čistu k přemilému přiveď Kristu; Neb Tys atd.

124.

1. Ti-síc-krát buď po-zdra-ve-na, sva-tá pa-

nen Pan-no, bez pře-stá-ní bu-diž ctě-na,

srd-cí na-šich man-no, jmé-no Tvé nech

v ši-ré kra-je za-zní-vá jak hu-dba z rá-je!

Hvě-zdo pře-zá-ři-vá, buď nám mi-lo-sti-va!

2. Nehněvej se na nehodné, Matko přemilostná, které chytla v léčky svodné ďáblova lež zlostná; svit a kyn Tvůj lásky plný - bludné vyved' z kalné vlny! Hvězdo atd.

3. Vyslyš naše vřelé prosby, potěš srdce bídňá, z pekelné nás vybav hrozby Tvoje pomoc vlídná, srdce Tvé, jež láskou dýše, přimlouvej se u Ježíše! Hvězdo atd.

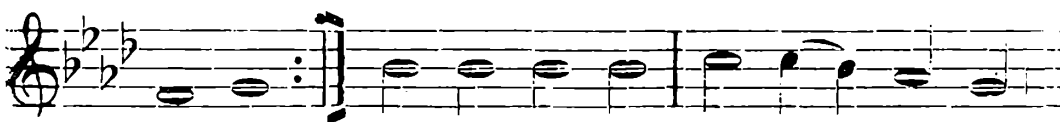
4. Maria, buď hvězdou naší, k vítězství jež vodí, květem, který doby blažší sladké plody rodí, zdrojem, který život dává, z něhož věčná plyne sláva! Hvězdo atd.

125.

(Dříve: „Žalostné kvílení, rozmilý křesťane“.)

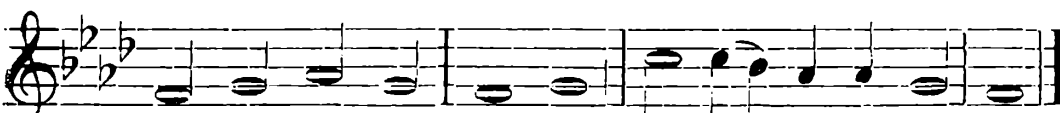
1. Ža-lost-nou to chví-li če - ká bož-ská
Sy - ná - čko-vi mu-sí, mu - sí s Bo-hem

Má-ti, k u - bo - hé, jež to - ne v plá-či,
dá - ti;

Kri - stus Pán již smu - ten krá - čí

a k Ní v těžkém ho-ři smu-tně za-ho-vo-ří:

2. Matičko má milá, drahé potěšení, nastává mi s Tebou smutné rozloučení; se židy se Jidáš radil, kdy a kterak by mě zradil, již mě upoutají, na soud předvolají.

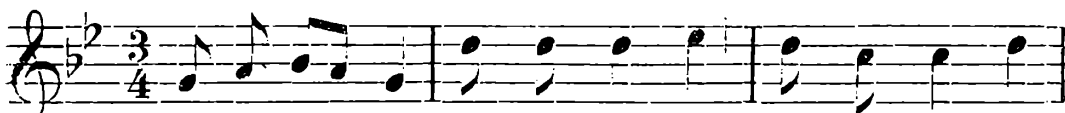
3. Synáčku můj milý, nech mne s Tebou jíti, ať i moje srdce Tvoje muky cítí! Bez Tebe jak živa budu? - Jenom život plný trudu, - zmatek nastává mi, hrozí světa klamy.

4. Ach! to musí býti, Matko roztomilá; kterak by se bídná duše hříchu zbyla? krev má budiž vyroněna, vůle Páně naplněna; půjdu na Golgotu, zničím pekla zlotu!

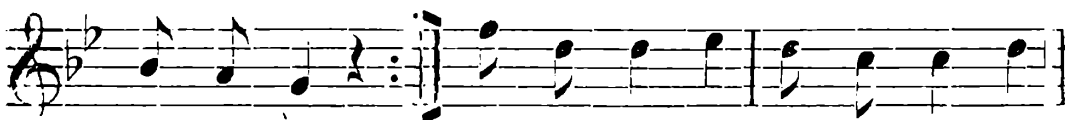
5. Matka přežalostná Synu s Bohem dala, na smrt jeho smutnou dlouho nečekala; odevzdal Ji pod ochranu miláčkovi svému. Janu, pak svou smrtí drahou dal nám spásu blahou.

6. Křesťane ty hříšný, zpomínej si vřele na všeliké muky svého Spasitele; časté o nich rozjímání uvede tě na pokání, a Pán přijme tebe v blahoplňné nebe!

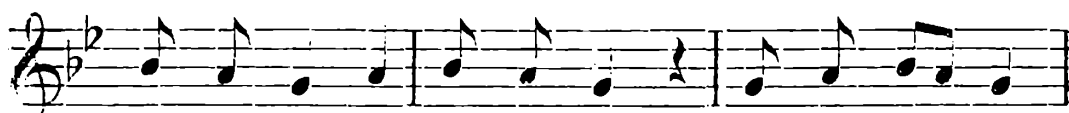
126.

1. Po-dle kří-že Spa-si-te-le Ma-tka sto-jí
Sr-dce Je-jí, pl-né že-le, hroz-ným ho-řem

sklí-če ná ; na kříž a zas k ne-bi hle-dí,
pla-me-ná ;

a zas k ra-nám Sy-ná-čka; v ti-chém plá-či

sl-zy ce-dí tam u no-hou mi-lá-čka.

2. Jak by Matka neplakala, - vidouc Syna na kříži, Jehož mile odchovala - v starostech a obtíží; jak se nemá oddat hoři pro své dítě jediné, které se tak dlouho moří a umírá bezvinné?

3. Srdce Její každá rána ostrým mečem prorývá, v Její duši každá hana bolestně se ozývá; slyší volat Syna v žízni, a nesmí mu vody dát; vidí klesat hlavu v trýzni, a nesmí ji podkládat.

4. O žeť není Matce přáno aspoň líce ulíbat; kde jste, dnové, kde Jí dáno Syna v lůnu ko-líbat? Což by dnes tu hlavu celou - horkou slzou obmyla, a jakby svou bolest vřelou - tímto štěstím schladila!

5. Aj, zde mizí, dokonává Její slast a na-děje; an Syn ducha odevzdává, kam se Matka poděje? je sic Janu poručena, - avšak osiřel i Jan: jeho duše zkormoucená kvílí též, že trpí Pán.

6. Nuž jen, drahá Máti, Jana - ramenem svým obejmí, a tak srdci svého Pána jednu těžkost odejmi; přiviň, Matko, s Janem spolu k srdci též nás zlosyny, dej nám zkusit osten bolů pro ty naše zločiny.

7. Nám tu vlastně plakat sluší, jsme Tvé strasti příčinou; pro nás projel meč Tvou duši

Bohu milou, nevinnou. Ty však, Panno, neplač více, Syn Tvůj život dokonal; již zsinala Jeho líce, dílo velké vykonal.

8. Vezmi na klín tělo drahé, a je vděčnou slzou smej; tiskni k nádrům rány blahé, a v nich naše duše skrej: ať smrt Páně, a Tvé žely nepřijdou v nás k zmaření; pros a volej k Spasiteli: ať nás vede k spasení. Amen.

Pobožnosti hodící se pro poutní místa bolestné Panny Marie jsou tyto:

Litanie o sedmeru bolestí Panny Marie (díl I. str. 178).

Modlitby k bolestné Panně Marii (díl II. str. 376—380).

Růženec k sedmiboletné Panně Marii (díl I. str. 183—186).

Pobožnost křížové cesty (díl II. str. 336)

Modlitby na rozloučenou viz díl I. str. 206. — Písně na rozloučenou viz díl III., str. 529 a str. 599 a následující.

Na poutním místě Maria Taferl lze (dle seznamu ve chrámu Páně vyvěšeného) získati plnomocné odpustky v tyto dny: 1. Jednou za rok v libovolný den. (Pius IX. 27. květ. 1862.) 2. První neděli každého měsíce. 3. O slavnosti sv. Josefa dne 19. března. 4. V pátek po neděli smrtné, t. j. o slavnosti bolestné Panny Marie. 5. O slavnosti sedmi bolestí Panny Marie, t. j. třetí neděli měsíce září, a to od nešpor předcházející soboty až do slunce západu oné slavnosti. (Pius IX. 9. srpna 1859.) 6. O třech zlatých sobotách, t. j. o třech sobotách, které následují po slavnosti archanděla Michaela neb o třech nedělích po těchto sobotách, a to od východu až do západu slunce. (Lev XIII. 11. března 1884.) Podmínky: Zpověď, sv. přijímání, návštěva poutního místa a milostného obrazu v ony dny a modlitba za svornost knížat křesťanských, vykořenění bludů, vyvýšení sv. katolické církve a za obrácení hříšníků. Všechny odpustky mohou se přivlastniti duším v očistci.

127.*)

(Dříve: „Maria ochrana jest po Bohu sama“)

1. Ma ri a mě chrá-ní, po - kou - ší - li
když svět zlo - bou bro - jí;

dá-bel, věr-ně při mně sto-jí Ma - ri - a.

2. Ať mi radost kyne, ať mi hrozí bída,
jako matka věrná pečlivě mě hlídá Maria.

3. Když kol moře bouří, neb se požár nítí,
nadějí mi sladkou - jako hvězda svítí Maria.

4. V nemoci i zdraví, na smrtelném loži
potěšuj mě vlídně, - sladká Matko Boží Maria.

5. Neb kdo Tebe vzývá, tomu hynout nedá
Tvoje srdce dobré, Tvá jej ruka zvedá - Maria.

128.

(Nápěv jako u písně předešlé.)

1. Bůh a jméno Tvoje jesti spása moje, - ne-
budu se báti, když Tys při mně Máti Maria!

2. Kamkoliv jen zajdu, všude pomoc najdu,
pod Tvým pláštěm chranným - jsem vždy uscho-
vaným Maria!

3. Kdybych plout' měl mořem, nehynul bych
hořem, neb moc Tvého jména též tam za-
kotvena Maria!

*) Tato a následující píseň zpívá se mezi desátky sv.
žence při plavbě po Dunaji.

4. Kdybych jít měl v hory, kde jen život
sporý, nehynul bych hlady, neb Tvá pomoc
všady Maria!

5. Bych jda v pustatiny zříť měl smrti
stíny, nebál bych se zlého pro moc jména
Tvého Maria!

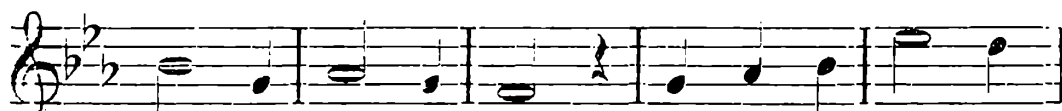
6. Kdyby nepřátelé vzrostli v pluky celé,
nebudu se báti, když Tys při mně Máti
Maria!

7. Bůh a jméno Tvoje jistá spása moje,
proto přeupřímně volám: buď vždy při mně -
Maria!

129.

1. Zdrá-va buď, ne-bes Krá-lov-no, Ma-tko

mi-lo-sr-den-ství; shlé-dni, ó mi-lost-

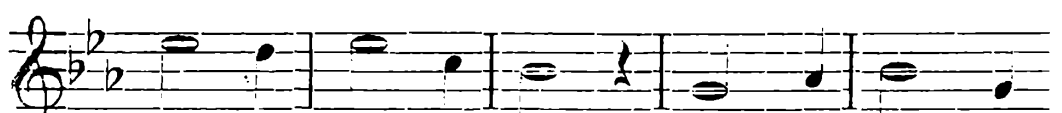
ná Pan-no, ja-ké ne-bez-pe-čen-

ství nás smutné se všech stran sví-rá

v tom sl-za-vém ú-do lí, jak moc-ně

na nás do - tí - rá svět ten se svou

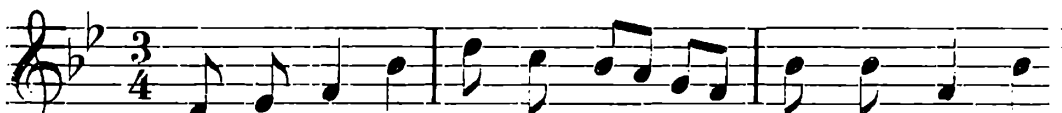

ne - vo lí.

2. Vyhnání synové Evy kromě vlasti strádáme; vypros nám v bídě úlevy Tebe, Panno, žádáme; ó přednes pláč náš i lkání u trůnu Syna svého, pros o milost, smilování pro člověka hříšného.

3. Obrát k nám své oči vlídné, vznešená pomocnice, přimlouvej se za nás bídne, mocná orodovnice; ujmí se křesťanské říše, a v poslední hodině ukaž nám svého Ježíše, k své nás přivtěl rodině.

130.

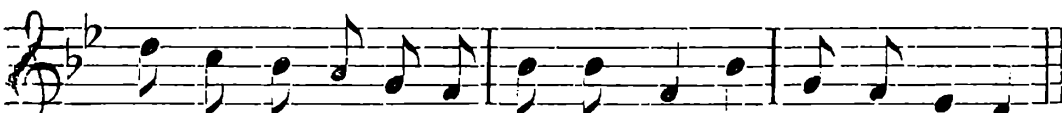
1. Ó Ma - ri - a, Bo - ží Má - ti, pl - ná bož - ské
Matkou chcem' Tě vždycky zvá - ti, pě - ti To - bě

mi - lo - sti,
s ra - do - stí; da - loť sa - mo ne - be

za Ma - tku nám Te - be. Dě - ku - jem Ti,

Ma - tko mi - lo - sti - vá, dě - ku - je - me ti - síc - krát.

2. Nežli Pán Bůh stvořil zemi, Ty jsi byla počatá, před hvězdami nebes všemi myslí božskou pojatá. Andělé již svatí zvali Tě svou Máti. Děkujem Ti atd.

3. Základy když upevňoval - Pán Bůh v zemském oboru, a když světlo odlučoval od tmy v krásném obzoru, Ty's již s Pánem byla, s Ním se veselila. Děkujem Ti atd.

4. Nebesa když Pán Bůh zdobil všemocnými rukami, a když pekla propašť hlobil a ji plnil mukami: v této již Tě době brával Tvůrce k sobě. Děkujem Ti atd.

5. Vysoké než hory stály na pozemské platině, nežli vystoupily skály v bezdné moře hlubině: Pán měl zalíbení v milém s Tebou dlení. Děkujem Ti atd.

6. Když vyvolal na nebesku slunce, měsíc, hvězdičky, aby zlatem svého lesku zdobily svět celičký: Ty jsi při tom byla, Matko naše milá. Děkujem Ti atd.

7. Když Bůh z celé země vody v jedno místo shromáždil, trávou, stromy, květy, plody oděl pustý země díl. Tys to prohlížela, plesem jsi se chvěla. Děkujem Ti atd.

8. Do chladných když studní vkládal vody čerstvé prameny, a do hloubky země vpřádal drahé kovy, kameny: Ty jsi při něm byla, Panno ušlechtilá. Děkujem Ti atd.

9. Dříve nežli tvory však k žití na zem povolal, dřív než prvním lidem také - k obývání ráj byl dal: Ty jsi přede všemi znala nebe, zemi. Děkujem Ti atd.

10 Blažen, kdo zná lásku Tvoji, kdo Tě jako matku ctí, u Tebe se jistě zhojí - srdce plné bolesti, kdo se k Tobě vine, nikdy nezahyne. Děkujem Ti atd.

11 Anděl Páně vyslán k Tobě, by Ti radost zvěstoval, - za Matku že zvolil sobě - Tebe Kristus, nebes král. Ty jsi přivolila Krista porodila. Děkujem Ti atd.

12. Porodila's Messiáše, na kterého čekal svět, aby sejmul hříchy naše, svobodu nám vrátil zpět. Příchod nám do nebe - zjednán skrze Tebe. Děkujem Ti atd.

13. Kdyby Tebe, dobré Matky, - kdyby Tebe nebylo, bylo by své věčné statky člověčenstvo ztratilo; proto s duší celou pějem chválu vřelou. Děkujem Ti atd.

14. Ty's též mnoho bolu zlého - skryla v dobrá prsa svá, a pro spásu lidu svého srdce proklát nechala, vše zlé na se vzala, bys nám příklad dala. Děkujem Ti atd.

15 Ukázala's příklad lidem, cestu pevnou k spasení, ten se rajským kojí klidem, kdo jí kráčet nelení. Veď nás, Matko drahá, k nebi, stánku blaha. Děkujem Ti atd.

16 Maria, když Tvoje jméno - ústa moje vysloví, jak mé srdce povznešeno, - sotva ústa vypoví. Budiž velebeno Tvoje sladké jméno. - Děkujem Ti atd.

17. Tobě musí Matko pěti v celém světě každý tvor, slávu Tvoji vynášeti nebešťanů četný sbor; vžlyť's tak ušlechtilá, - dobrá, drahá, milá. Děkujem Ti atd.

18. Každý, koho ve zlé době souží trud
a trapný bol, útěchy vždy jenom sobě - u Marie
hledat vol. Pod ochranu Její, všickni jíti smějí.
Děkujem Ti atd.

19. Jsi-li v světě opuštěným, chceš-li hledat
potěchu, pros Ji slovem nelíčeným, u Ní najdeš
oddechu. Kdo Ji ctít se snaží, toho slastmi
bláží. Děkujem Ti atd.

20. I my prosby naše, Máti, k nohám Tobě
skládáme, rač se za nás přimlouvati, pokorně
Tě žádáme. Přednes svému synu, by nám smazal
vinu. Děkujem Ti atd.

21. Až pak budem opouštěti - na vždycky již
tuto zem, ku pomoci rač přispěti nám i ctitelům
svým všem, bychom v nebi věčně chválili Tě
vděčně. Děkujem Ti atd.

131.

(Nápěv jako při písni 40. „Před věky již Bohem“ str. 499.)

1 Maria, Ty Panno, Bohem zřízená, - ze všech
dcer Ty's lidských nejvýš blažená, spásu z Tebe
všichni máme, Matko nejvýš ctná, proto vděčně
zazpíváme: Zdrávas Maria!

2. Když jsi na svět přišla, rostla's v svatosti,
Bůh vyvýšil Tebe, dal Ti milosti, by jsi mohla
hodnou býti, Panno jediná, Spasitele poroditi.
Zdrávas Maria!

3. Anděl k Tobě s nebe poslán Gabriel,
u radosti svaté ten aj k Tobě děl: Matkou Syna
Odvěčného budeš Maria, Bůh dá trůn Mu Otce
Jeho. Zdrávas Maria!

4. Kterak se to stane, Tvůj se táže ret, - vždyť já muže neznám od let mládí hned, panenstvím jest zasvěcena Bohu duše má! protož budiž od nás ctěna: Zdrávas Maria.

5. Anděl odpovídá: To Bůh učiní, s nebe sám Duch Svatý Tebe zastíní, neb jest vzpomněl Panny chudé, šťastná Maria! Syn Tvůj Boží slouti bude. Zdrávas Maria!

6. Ejhle děvka Páně! Dle slov staň se tvých, - dí Maria k poslu z krajin nadhvězdných, a hned anděl do nebe se vzhůru ubírá, - Bohu milou zprávu nese: Zdrávas Maria!

7. Přestátné to slovo, jež jsi pravila, - v mateřství své svaté jím jsi svolila, proto všickni Tobě s plesem, Panno Maria, nejvroucnější díky nesem: Zdrávas Maria!

8. Po porodu Pannou Ty jsi zůstala, že jsi z moci Ducha Krista počala, mateřství Tvé převznešené, Panno Maria, panenství Tvé nezměněné. Zdrávas Maria!

9. Když jsi pod svým srdcem Krista nosila, velká milost Tebe, Panno, zdobila, neb jsi Pána všemocného, Panno Maria, měla hostem srdce svého. Zdrávas Maria!

10. Přes hory jsi tehdaž k tetě chvátala, ta hned Matku Páně v Tobě poznala, s Tebou Boha velebila, Panno Maria, že Tě milost oblažila. Zdrávas Maria!

11. Když jsi božské dítě kladla do jeslí, hned se chvalozpěvy nebem roznesly, - kol Betléma ozářena celá krajina, že zem mírem oblažena. Zdrávas Maria!

12. Lilium Tys krásné, Panno Maria, kdo květ jeho najde, blahem oplývá; Tvoje slovo libovonné nechat u Syna ujme se nás v lásce sklonné. Zdrávas Maria!

13. Rebeka Ty's věrná, plná milosti, požehnání vypros a zbav úzkosti, - dej nám v míru živu býti, Panno Maria! Tebe stále velebiti: Zdrávas Maria!

14. Bethsabea Ty jsi, matka předrahá, - která věrným mocně vždycky pomáhá, u Syna se za ně ráda slovem přimlouvá, by jen splnil, co kdo žádá. Zdrávas Maria!

15. Proto dobrá Máti rač se ujmout' nás sluhů svých věrných v tento těžký čas, jak se druhdy Adonáše Bethsab' ujala, - Tak rač přijmout' prosby naše. Zdrávas Maria!

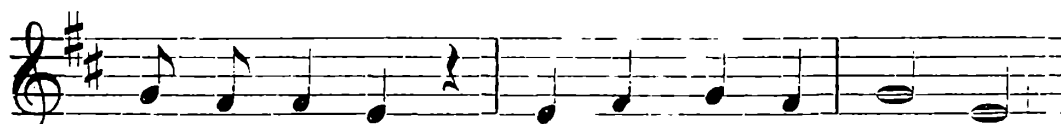
16. A když přijde chvíle z světa odchodu, ó pak dobrá Máti buď nám v průvodu, by nás přijal Syn Tvůj milý, Panno Maria, - že jsme Tebe věrně ctili: Zdrávas Maria!

132.

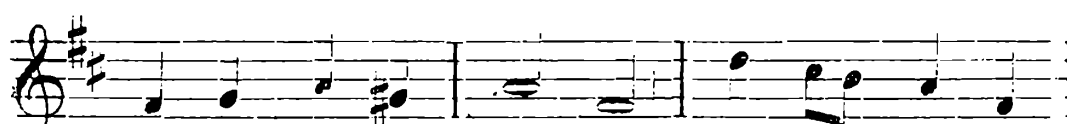
(Dříve: „Začínám ve jménu Páně chvalozpěv Marii Panně.“)

1. Za-čí-nám teď v Bo-žím jmé-nu zvě-sto-va-ti

Tvo-ji ce-nu, vrou-cně Te-be vzý-vám,

srd-cem, ú - sty zpí-vám : Zdráva bu-diž,

ó Ma - ri - a !

2. V přebлаžené kdysi době anděl vyřkl pozdrav Tobě : - Maria, buď zdráva, Bůh Ti milost dává ; - zdráva budiž, ó Maria !

3. Blahé toto pozdravení nebeské jest harfy znění, každý křesťan pravý rád Tě takto zdraví : Zdráva budiž, ó Maria !

4. Zdráva budiž, Panno svatá ; bez hříchu jsi započata, zvláště vyvolena, schránka posvěcená ; zdráva budiž, ó Maria !

5. Hrozilo nám zavržení, věčné ve tmách utrpení, leč Ty's, Panno milá. Spásu porodila ; zdráva budiž, ó Maria !

6. Nyní jako císařovna, již se nikdo nevyrovná, u velebném lesku - trůníš na nebesku ; - zdráva budiž, ó Maria !

7. Nejkrásnější růží sluješ, nebe vůní naplňuješ, lilie jsi čistá, chlouba Jezu Krista : zdráva budiž, ó Maria !

8. Ty jsi naše srdce, hlava, v pouti temné hvězda pravá, kdo se k Tobě vine, v bludu nezahyne ; zdráva budiž, ó Maria !

9. Ty nám cestu ukazuješ, k ctnostem dítky povzbuzuješ ; vypros nám i síly, bychom došli k cíli ! Zdráva budiž, ó Maria !

10. Ty nás hříšných nezamítáš, ale všechny vlídně vítáš, otvíráš nám k Pánu nadehvězdnou bránu; zdráva budiž, ó Maria!

11. Vypros, Matko, kajicnosti všem, kdo srdci vinu hostí, ať se z hříchů kají - a z nich vyznávají; zdráva budiž, ó Maria!

12. Utvrď pokoj po vší zemi, lásku mezi lidmi všemi, ať již blaho zkvétá po končinách světa! Zdráva budiž, ó Maria!

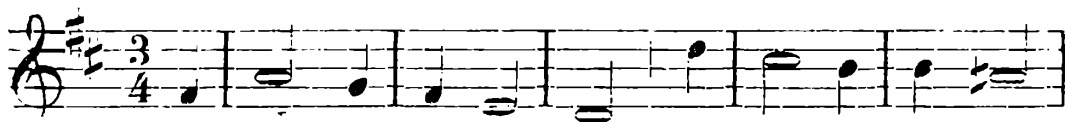
13. Matko Krista Spasitele, všechny pravdy nepřátele obdař věrou svíží, přiveď k spáse kříží! Zdráva budiž, ó Maria!

14. Pečuj, ať se říše Boží věřícími stále množí, církev svatá všudy potře temné bludy! Zdráva budiž, ó Maria!

15. Duším v očišcové muce - přelaskavé podej ruce, - utlum jejich vzdechy, - zvlaž je rosou těchy! Zdráva budiž, ó Maria!

16. Zvláště račiž pohleděti na své marianské děti a je vésti k spáse, Boží pravdě, kráse! Zdráva budiž, ó Maria!

133.

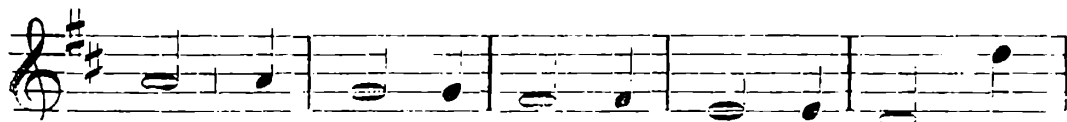
1 Ó Pan-no lí-bez-ná, Ty Má-ti Kri-sto-

va, jak šťa-sten, kdo Tě zná a v srd-ci

za - cho - vá! Ty's o - bla - ži la ši - rý

svět jak li - bo - von - ný jar - ní květ, jak

zo - ra rů - žo vá.

2. Ó dej nám lásku svou, dej světlo v mrá-
kotách a vzácnou přímlovou buď štedrá v po-
třebách; - Tvá prosba každé soužení - nech v radosti
nám promění a zmaří žal a strach.

3. Když ďábel úskokem Tvé děti přijde
svést, by v pekle hlubokém s ním nesly věčný
trest, tu rychle zaplaš hříchu mrak, a slábnoucí
náš upři zrak v kraj za oponou hvězd.

4. Když s tváří hroživou smrt stane před
námi a děsnou mocí svou zrak i sluch omámí, -
tu těžkou chvíli při nás stůj a s anděly nám
ulehčuj krok ve kraj neznámý.

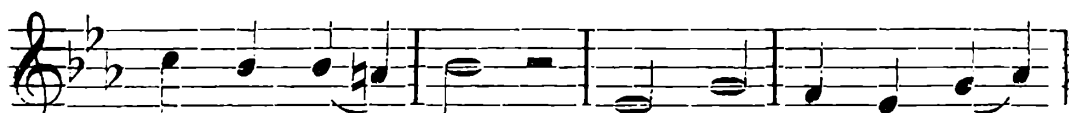
5. Až skončen bude boj a počne Boží soud, -
hněv Boha Otce koj a ukaž krve proud, již
mukách prolil jeho Syn, by zbavil lidstvo hříš-
ných vin a tvrdých ďábla pout.

6. A posléz laskavě nás uveď v onen stan,
kde v božské oslavě dlí Syn Tvůj, Kristus Pán,
kde chvály Bohu-člověku - vděk nekonečný do věku -
smí pěti nebešťan.

134.

1. Ne - bes brá-no stkvou-cí, Má - ti

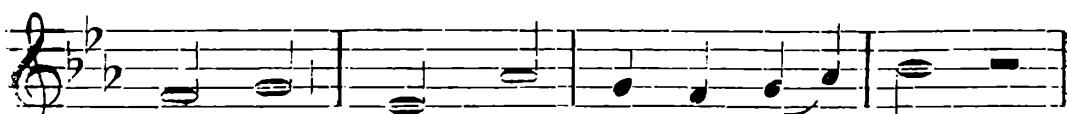
Je - ží - šo va, u - slyš pro-sby vrou-

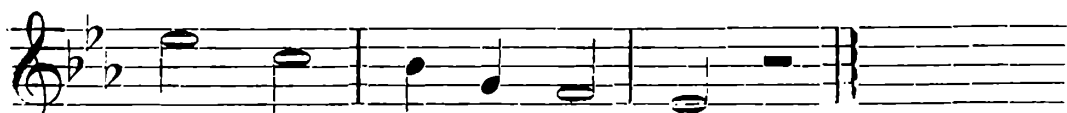
cí, při - jmi chvá-ly slo - va!

Te - bou o - te - vře - lo nám se bla - hé

ne - be, když své lid-ské tě - lo

Kri - stus při - jal z Te - be.

2. Tebou věčný vůdce - s nebe na zem sstoupil, -
aby ďábla škůdce zhoubné vlády zloupil;
na zemi se hostil, - z Tebe nám se zrodil, by
nás vazeb sprostil, z hříchů vysvobodil.

3. Tebou nebes vládce příchod na zem
slavil, aby svoje stádce - pekla trestů zbavil;
Tebou k svému lidu přišel míru kníže, aby
nebes klidu dobyl jemu s kříže.

4. Bráno k nebes městu, - přispěj naší mdlobě, -
zjev nám pravou cestu, která vede k Tobě;

všem, již kroky váží k Tobě vždy a všude,
mocnou Tvoji stráží nebe dáno bude.

5. Bráno nejvyš blahá k ráji slastí věčných, -
haj nás duší vraha v půtkách nebezpečných; -
při skonu nám sešli pomoc od Ježíše, bychom
Tebou vešli do nebeské říše.

135.

1. Zdrá-vas, hvě-zdo strá-žná, Ma-tko Bo-ží

váž-ná, Pan-no u-sta-vič-ná, ne-bes brá-no

sli - čná! s Ga - bri - e - lem s ne - be

po-zdra-vu-jem Te - be; dej mír, u - klid

hně - vy, pro - měň jmé - no E - vy.

2. Zbav nás hříšných mrakův, - uděl slepým
zraku, odvrát všechny strasti, vypros pravé
slasti. Ukaž, že jsi matkou, prosbu za nás
sladkou račiž k Tomu sláti, jenž chtěl Tvým
se státi.

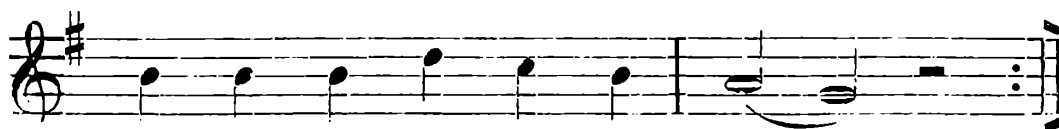
3. Panno přelíbezná, dej, ať srdce nezná
hříchu vin a zloby, ať jen ctnost je zdobí. Duši
chovej čistou, cestou spravuj jistou, bychom
Krista zřeli věčném u veselí.

136.*)

(Dříve: „Přicházím k Tobě, Maria.“)

1. Při - chá - zím, ó Ma - tko, k To - bě,
u Te - be, ač bá - zní chvím se,

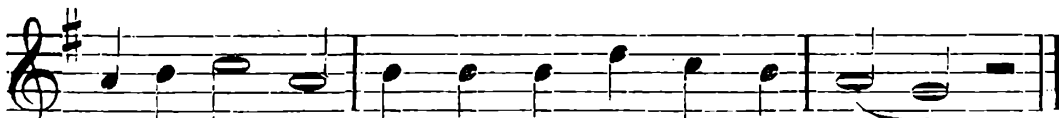
Ma - ri a, má na - dě je,
du - še má hned o kře je;

kdo se k To - bě s u - přím - no - stí,

srdcem zbožným při - vi - ne, po - moc ho - jná

v každé do - bě do - ji - sta ho ne - mi ne.

2. Ovšem nijak nezasloužím, bys mě vlídně
přijala, neb již častým bludem, hříchem duše
má se zadala; ale vždyť Ty, Matko, právě hříš-
níků se ujímáš, protož jistě důvěřuji, že i mně
svou milost dáš.

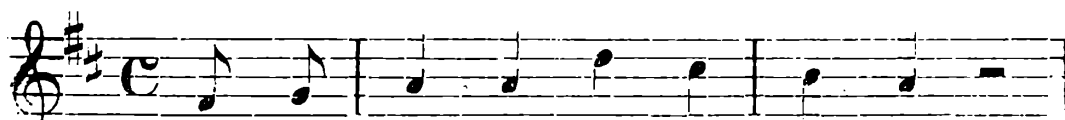
*) Zpívá se, když se přichází k Egenburku.

3. Ó tož tvrdé srdce moje kajicnosti vláhou zros, a již za mě nehodného u Ježíše svého pros; ať mě káře, zkouší, trestá Spasitel, Tvůj milý Syn, jen když na Tvé sladké prosby pozbaví mě trapných vin!

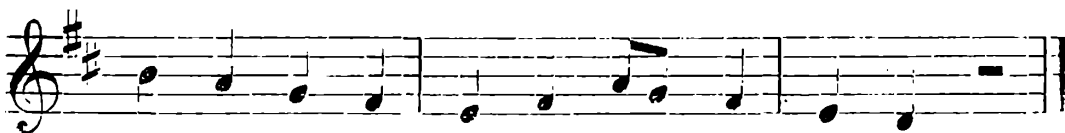
4. Obzvláště, má Přímělnice, obdař mě svou pomocí, až se octnu nenadále ve smrtelné nemoci; až pak tělo chladné tknutí smrti hrozné pocítí, pomoci rač duši teskné z něho šťastně vyjítí!

5. Před soudným až stolem stane duše hořem sklíčená, ochranlivě, Matko, nad ní, rozprostři svá ramena, umírní hněv Syna svého, pomoz duši k spasení, k blahu, které věčně trvá a se nikdy nemění!

137.*)

1. Ti - síc - krát buď po zdra - ve na

nej-svě-těj - ší Svá-tost, nej-výš cen-ná!

2. Početí též chvalme Panny, její čistoty znak sverchovaný!

3. Tisíckrát buď pozdravena Matka nad anděly vyvýšená!

*) Zpívá se ve chrámu Páně v Egenburku a na kterémkoli jiném poutním místě před milostným obrazem Panny Marie.

4. K Tobě, Matko, cestu dlouhou konali
jsme s nevýslovnou touhou.

5. Pro léky si jdeme k Tobě proti světa,
pokušení zlobě.

6. Ty nám skytneš, co nám schází, láska
Tvá jest bez míry a hrází.

7. Ó již vyplň naše přání, přijmi nás a dej
nám požehnání!

8. Já vás vítám, drahé děti, mateřsky vás
beru do objetí.

9. Miluji vás, panny sličné, poklad nevin-
nosti ustavičné.

10. Chraňte vínek bez umdlení, - mrzkého by
nevzal porušení!

11. Mladíci, vy také v ctnosti vytrvejte
s pravou zmužilostí!

12. Sirotkové, pojdte ke mně, nasytím a po-
hladím vás jemně!

13. Vítám vás, vy smutné vdovy, sladkou
útěchu vám ret můj poví.

14. Manželé, též pojdte dále, utvrdím vás
u věrnosti stálé!

15. Stařečkové stříbrovlasí, Syn můj utěšuj
vás všecky časy!

16. Všickni pojdte ke mně směle, naleznete
u mne štěstí celé.

17. K mému Synu obraťte se; prostě, lkejte,
On vám nebe snese!

18. Buďte věrni mně a Synu, přijdete pak
v rajskou domovinu!

19. Matko, my Tvé slovo ctíme; vše, co žádáš, věrně vyplníme.

20. Nejdražší Tys naše Matka; díky Tobě za slovíčka sladká!

21. Matce Boží na potěchu budme vděčni do posledních vzdechů!

138.

(Dříve: „Zdráva buď, Královno, nebe, země císařovno.“)

1. Zdrá-va buď, Ma - ti - čko, pře-sva-tá Bo-ží

Ro-di-čko, k To-bě má du-še po-spě-chá,

neb Tys má ra - dost, ú - tě - cha.

2. Po Bohu jiného nemiluji tak žádného
myslí tak vděčnou, radostnou, - jak Tě Máť Krista
milostnou.

3. Či jak Tě milovat neměl bych a se ra-
dovat, Matičko Boží přesvatá, když Ty's k nám
láskou bohatá.

4. Když Ty vždy v lásce své zření máš
k spáse duše mé, potřeby její všechny znáš,
mocně se za mne přimlouváš.

5. Vím já a lituji, těžce že zavdy chybuji,
- Ty se přec ráda slituješ, neb Ty své dítky
miluješ.

6. Proto bych také rád u Tebe dlít chtěl
napořád, abych Tě nikdy nermoutil, ale Tvé
lásky hoden byl.

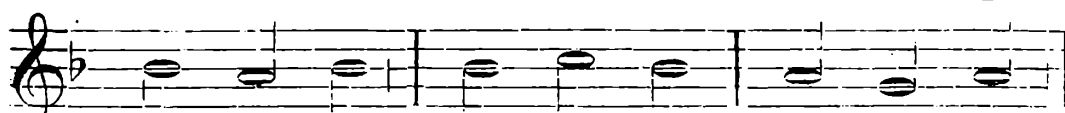
7. Proto rač, Matičko, přesvatá Boží Rodičko.
za mne se v nebi přimluviť, abych kdys Boha
mohl zříť.

8. Abych se dostal tam, kde Syn Tvůj Tebe
blaží sám, kde se má láska nezmění u věčném
na Tě patření.

139.

1. Ma - ri - a, Ma - ri - a! Nad slun-ce
Bu - diž po-

jas - něj - ší, nad mě - síc krás - něj - ší,
zdra - ve - no, Tvé pře - slad - ké jmé - no

nad per - ly vzác - ně - jší, Ma - ri a!
na ne - bi, na ze - mi, Ma ri - a!

2. Maria, Maria! U Boha věčného, Otce,
Syna Tvého, - pros za nás každý čas, Maria! Ať
nás neopustí v nouzi a těžkosti podle své
milosti, Maria!

3. Maria, Maria! Pros Ježíše Syna, by nám
naše vina odpuštěna byla, Maria! Nad hříchy
též lítost a pravou skroušenost vypros nám,
způsob nám, Maria!

4. Maria, Maria! Pros Ducha Svatého, ať
nám světla svého dá s nebe skrz Tebe, Maria!
Proti lsti ďábelské, ať v víře křesťanské pevní
jsme, stálí jsme, Maria!

5. Maria, Maria! Jsouc plna milosti, - přispěj
s ochotností, když budem' v úzkosti, Maria!
Hlad, vojnu, mor zažehn, nedej, by byl zkažen,
kdo Tě ctí, velebí, Maria!

6. Maria, Maria! V smrtelné nemoci přispěj
ku pomoci proti ďábla moci, Maria! - Když bude
duše mít ze svého těla jít, ochraň nás, zastaň
nás, Maria!

7. Maria, Maria! - V poslední hodině ať jest
mé jediné vzdechnutí: Ježíš a Maria! V těch
slovech chci umřít a na věčnost odjít, Ježíš,
ach Ježíš a Maria!

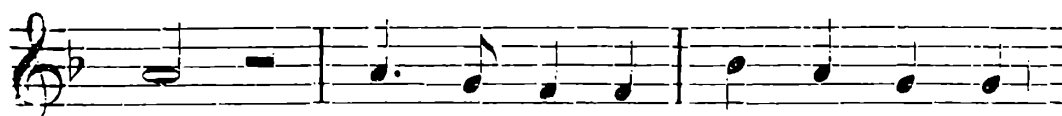
140.

1. Buď zdrá-va, Pan-no Ma - ri - a, vzo-re ctno-

sti; buď zdrá-va, kněž-no spa-ni-lá, [na vý-so-

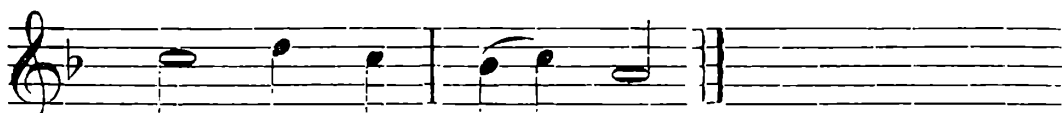
sti! Ra-duj-te se, che-ru-bo-vé,

chvá-lu pěj-te, se-ra-fo-vé, za-zněj svě-tem

je-den hlas: „Zdrá-vas, zdrá-vas

zdrá-vas Ma ri a!“

2. Ty nad kůry jsi andělské povýšena - a
po vší říši nebeské - vroucně ctěna. Radujte se,
cherubové atd.

3. A s nebešťany se všemi Tobě s plesem -
i my, Tvé dítky na zemi, - chvály nesem'. - Radujte
se, cherubové atd.

4. Ty's Máti naše rozníla, - chloubá naše,
jež ku spáse nám zrodila - Messiáše. Radujte se,
cherubové atd.

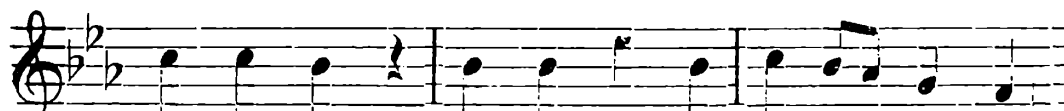
5. Rač s trůnu k nám se nachýlit nebeského -
a svojí prosbou usmířit Syna svého. Radujte
se, cherubové atd.

6. Pros, abychom se dostali k jeho stanu,
kdež bychom věčně zpívali chválu Pánu.
Radujte se, cherubové atd.

141.

1. Panna krásná, hvězda jasná Je - ží - še nám

zro - di - la; kéž ji chvá - lí pí - seň hlas - ná,

jak jest vše - cka spa - ni - lá!

2. Vyprosme si od té hvězdy, ať nám spásu
vymůže; ať i v tomto žití vezdy strasti mění
na růže.

3. Panno krásná, hvězdo jasná, přimlouvej
se u Krista, ať nám milost jeho spasná žádoucí
ráj uchystá.

4. Ježíš Kristus, Syn Tvůj milý, za nás
v oběť dal se sám, jeho rány hřích náš smyly,
otevřely nebe nám.

5. Avšak lid Tvůj často klesá - nesčíslné pro
mdloby; proto těžko na nebesa vchází z hříšné
poroby.

6. Nuže, jako věrná matka při svých slabých
dětech stůj, Tvoje láska něžná, sladká ve
ctnostech nás utvrzuj!

7. A když bude dokonána cesta zdejší
časnosti, Matko, poblíž Krista Pána dítky svoje
uhosti!

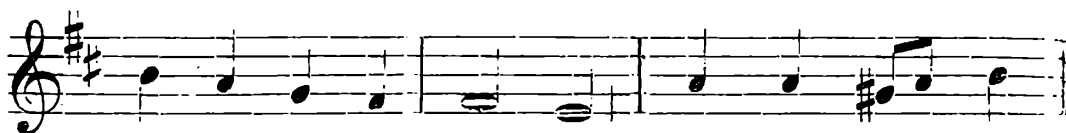
142.

1. Ó Krá-lov-no ar-chan-děl-ská, Ma-tko Je-zu

Kri-sta, pa-dá-me k Tvým svatým nohám,

spo-moc-ni-ce ji - stá; neb jsme za - rmou-

ce - ni, škůd-ci ob - klí - če - ni, Ty nám, Ma-tko

nej - mi - lej - ší, po-dej u - tě - še - ní!

2. Hle, jak klesá svatá víra, - nevěra se množí,
rouhají se nevěrcové důstojnosti Boží; proti ne-
příteli, který lid Tvůj dělí od Boha a pravdy
Jeho, zdvihni prapor stkvělý!

3. Ochotně se shromáždíme pod Tvůj prapor
jasný, pozor dáme v Božím boji na Tvůj pokyn
spasný; klesne bludů míra, vzkvete svatá víra,
vítězně Ty všecko zmůžeš, co nás bolem svírá.

4. Avšak nejdřív kajicností očist' mysl naši,
by nám ctnost' a pravda svatá - byla všeho dražší;
pouze s čistou duší, která Boha tuší, bez-
pečně vše přemůžeme, co nás lítě kruší.

5. Amen ! Vyslyš, Matko svatá, prosby svého stáda, které všecko blaho svoje v pomoc Tvoji skládá; vypros víry zjevné, - naděje vždy pevné, k Bohu, pravdě, ctnosti, dobrou lásky bezúlevné!

143.

(Nápěv jako při písni „Ó svatý, milý Josefe,“ str. 128.)

1. Ó mocná naše Královno, jež trůn máš na nebi, Ty všecky naše na zemi znáš stesky, potřeby, Ty víš, jak těžký čas zde sklíčil všecky nás, proč k Tobě z duše doniká náš kvělný, smutný hlas.

2. Choť Syna Tvého milého v zášť pojal nepřítel, jak kdyby dílo Kristovo na věky zmařit chtěl, a zloba jeho jen se zmahá den jak den, a není řádu božského, by nechtěl dát jej v plen.

3. On svádí lstivě Kristův lid, - by Bohu výhost dal a víru z duše vypudil, se sobě Bohem stal, by zhrdnul v zpupnosti tou věčnou radostí, tou blahou, velkou odplatou, již Bůh nás pohostí.

4. To, milá Boží Rodičko, nás rmoutí nejvíce, že samy dítky Kristovy zlým svůdcům věřice též Tebou zhrdají, se spásy zříkají a zhoubný bludů, svárů jed kol šíří po kraji.

5. Kdo Kristu Pánu Ježíši a Církvi věrni jsou, těm činí steré příkoří, je lidstva škůdci zvou, že brání pokroku těch lichých proroků, svůj život zbožně spravují dle Páně výroků.

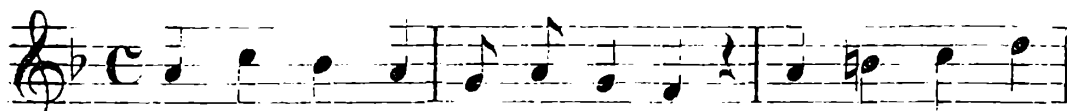
6. A proto v ten čas zmatků zlých my k Tobě voláme, rač nás se mocně ujmouti, ať

svět zlý zdoláme; rač síly zjednat nám ať ujdem
nástrahám, jež strojí věrným dítkám Tvým
ten zhoubce z pekel sám.

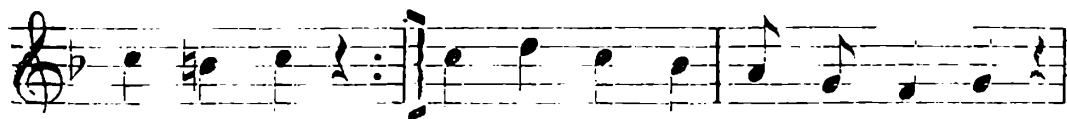
7. A kteří srdcem zbloudili na cestě života,
ty nechať z bludu vyvede Tvá mocná dobrota,
ať nejsou ztraceni se svědci svedení, ať též jim
z boku Kristova se spása pramení. Amen.

144.

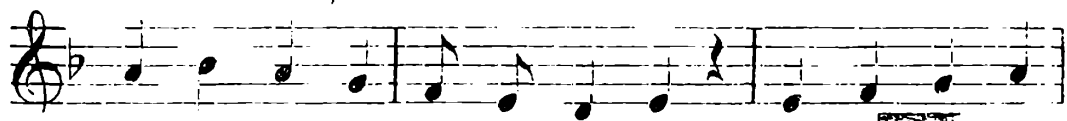
O nanebevzetí Panny Marie.

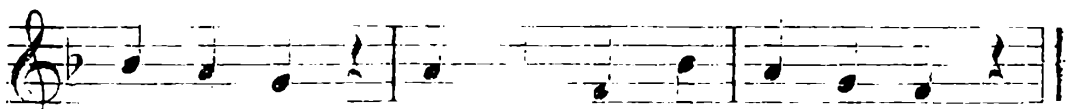
1. Dí-tky, viz-te Ma-tku svo-ji, jak se vzná-ší
Po ži vo - ta těž-kém bo-ji o - pou - ští té

k ne-be-sům! an-dě - lé Jí pí-sně pě-jí,
ze-mě dům;

Krá-lov-nu svou pro-vá - ze - jí, a vše-tvor-stvo

ve - le - bí moc-nou Pa-ní na ne - bi!

2. Vchází jako záře luny nad červánků zá-
plavou, hvězdy jasné do koruny řadí se jí nad
hlavou; spěchá z pozemského stínu - na perutěch
serafínů tam, kde z tváři Boží plá sluncem
věčná oslava.

3. Otvírá se nebes brána, svatých duší světlý kůr - vítá Matku Krista Pána, - plesá všecken nebes dvůr. Vítá Matku věčné Slovo, a to srdce Ježíšovo k sobě vine Marii, korunu Jí uvíjí.

4. Ó Ty naše Matko milá na Synově Srdci dlíš, naši zem jsi opustila, - ale o nás dobře víš: zůstala jsi Matkou naší, - i když koruna se vznáší nade svatou hlavou Tvou, - andělé Tě Paní zvou.

5. I když Páně učeníci - chvály Tobě vzdávají, a když Tobě mučeníci - palmy k nohám skládají a sbor panen liliový zpěv Ti pěje věčně nový: - slyší Srdce Tvé hlas náš, - za dítky se přimlouváš.

6. Vždyť to svaté Srdce Tvoje více všech zde trpělo, než se u života zdroje - v slávě věčné zaštkvělo; - ó stůj při nás v každé době, - podej ruky, přiveď k sobě v poslední kdys hodinu všecku svoji rodinu.

145.

1. Zdrá - vas Pan-no nej - svě - těj - ší,
Ty jsi kněž - na nej - slav - něj - ší,

Ma-tko Bo-ží Cel-len-ská, ó Ma - ri - a,
ó Krá-lov-no an-děl-ská, Ty jsi Pan-na,

ó Ma - ri - a, ó Ma - ti - čko pře - či - stá,
spo-lu Ma-tka, kte-rá vlád-ne u Kri - sta.

2. Tvoje slovo u Ježíše oslyšeno nebývá,
přimluvou Tvou dosahuje, oč kdo Tebe prosívá;
ó Maria atd.

3. Proto nerač nás své děti, ó Matičko
Cellenská, - v potřebách zde opouštěti, - Pomocnice
nebeská, ó Maria atd.

4. Odvrát od nás mor, hlad, vojnu, pomoci
svou při nás stůj, poroučej nás Synu svému, - za
nás v nebi oroduj, ó Maria atd.

5. Ve své lásce starostlivé odvrát každou
nehodu, bouře, deště nepříznivé, vše, co ničí
úrodu, ó Maria atd.

6. Ještě více od zla duše - račiž povždy chránit
nás, a kdo klesli, ku povstání vypros síly
v pravý čas, ó Maria atd.

7. Ať jsme živi na tom světě stále v Boží
milosti, za to rač též přimlouvat se - na nebeské
výsosti, ó Maria atd.

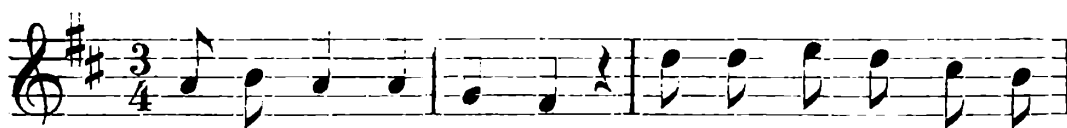
8. A když nastane nám brát se - z toho světa
na věčnost, tehďáž nechť nás potěšuje Tvoje
svatá přítomnost, ó Maria atd.

9. Když se srdce unavené naposledy zachvěje,
ó tu nechť nám obzvlášť v pomoc láska Tvoje
přispěje, ó Maria atd.

10. Když se duše ulekaná - před soud přísný
dostaví, ó pros tehďáž Syna svého, - ať ji strachu
pozbaví, ó Maria atd.

11. Ať nás přijme milostivě do království
věčného, za to nejvíc přimlouvej se u Ježíše
milého, ó Maria atd.

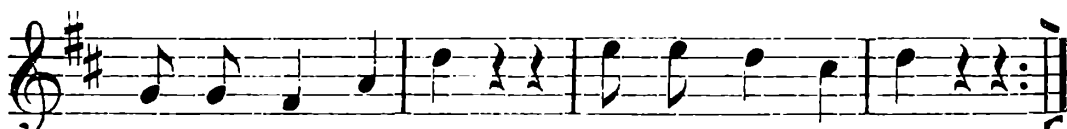
146.

1. Roz - ví - jí se kví - tí, krás - né sví - tí slu - ní -
Sto - ti - síc - krát zdrávas! pro - to, vo - lej ka - ždý

čko, a nám chvá - liť po - přá - no
z nás, Ma - ti - čko Ty Kri - sto - va

Te - be Ma ti - čko, Te - be Ma - ti - čko;
o - ro - duj za nás, o - ro - duj za nás!

2. Jak to kvítí k slunci povděčnou řeč vy -
sílá, tak i srdce dítek Tvých k Tobě, Maria
k Tobě, Maria; stotisíckrát zdrávas atd.

3. A tak poutníčkové již svou píseň zapějte,
ku trůnu ji Marii v počest podejte, v počest
podejte; stotisíckrát zdrávas atd.

4. Vždyť Maria chvály hodna jesti všeliké,
- neb Bůh sám Ji povýšil - k slávě veliké, - k slávě
veliké; stotisíckrát zdrávas atd.

5. S nebe k vyvolené anděla hle posílá,
by zvěstoval Ji, jak jest Jemu přemilá, Jemu
přemilá; stotisíckrát zdrávas atd.

6. Zdrávas, Ty jsi plná svaté Boží milosti,
tak k Ní anděl promlouvá s nebes výsosti,
s nebes výsosti; stotisíckrát zdrávas atd.

7. Ty jsi nejšťastnější - z Eviných dcer jediná,
Tebe bude žehnati lidstva rodina, lidstva ro -
dina; stotisíckrát zdrávas atd.

8. Neb Ty budeš Matkou - Syna Otce věčného,
jejž Ty počneš účinem - Ducha Svatého, - Ducha
Svatého; stotisíckrát atd.

9. Syn ten, jenž se z Tebe - Panno svatá na-
rodí, lidstvo pro hřích hynoucí - k spáse obrodí,
k spáse obrodí; stotisíckrát zdrávas atd.

10. Ó jak tedy nemá ret náš Tebe velebit,
když Tě Bůh sám v lásce své ráčil v milost
vzít ráčil v milost vzít; - stotisíckrát zdrávas atd.

11. O to radost naše, že se z Tebe zrodit
chtěl, Panno panen nejčistší světa Spasitel,
světa Spasitel; stotisíckrát zdrávas atd.

12. O to radost naše, - že Ty's také Matkou nám,
- že Syn Tvůj vždy nakloněn - k Tvojim přimluvám,
k Tvojim přimluvám; stotisíckrát zdrávas atd.

13. Ty se všechněch ráda - u Ježíše zastáváš,
jak má duše drahá jest, z kříže poznáváš,
z kříže poznáváš; stotisíckrát zdrávas atd.

14. Přistupte k Ní proto milé dítky nevinné,
Ona ráda všecky vás k srdci přivine, - k srdci
přivine; stotisíckrát zdrávas atd.

15. Přistupte k Ní také mládenci a panny
ctné, vizte, jak Bůh miluje srdce přečistě,
srdce přečistě; stotisíckrát zdrávas atd.

16. Přistupte k Ní také rodiče vy pečliví, -
vizte, kde že nejraděj' - božské Dítko dlí, - božské
Dítko dlí; stotisíckrát zdrávas atd.

17. Přistupte k Ní také v zármutku svém
sirotci, Ona ruce sepne vám nebes ku Otcí,
nebes ku Otcí; stotisíckrát zdrávas atd.

18. Přistupte k Ní vdovy, - co jen možná nejblíže, Ona hřeby podá vám s kříže Ježíše, s kříže Ježíše; stotisíckrát zdrávas atd.

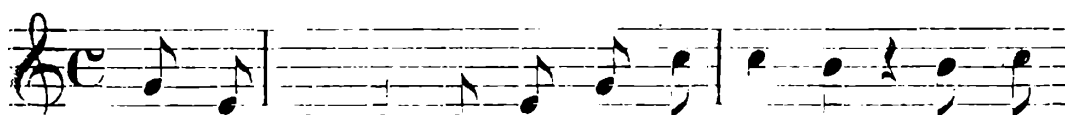
19. Ty když duše vaše jak Maria zulíbá, srdce vaše naplní radost přelibá, - radost přelibá; stotisíckrát zdrávas atd.

20. Přistupte k Ní také s břemenem svým hříšníci, číňte, co jest činila Maří kající, - Maří kající; stotisíckrát zdrávas atd.

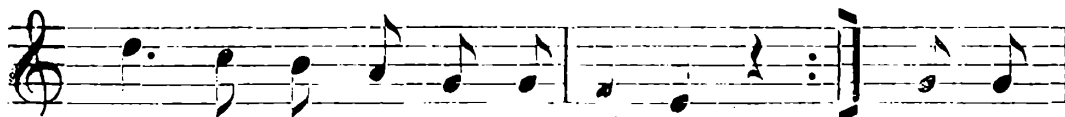
21. Ó ta milá Máti, radost naše největší, Ona slovem přesladkým všecky potěší, všecky potěší; stotisíckrát zdrávas atd.

22. Ona u Ježíše teď i v smrti hodině přimluví se, by kdys nás k své vzal hostině, k své vzal hostině; stotisíckrát zdrávas atd.

147.

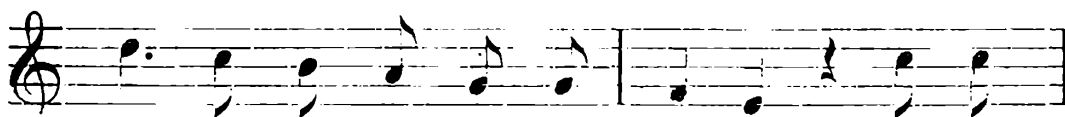
1. Ti - síc - krá - te po - zdra - vu - jem Te - be, ó Ma -
Ty jsi o - kra - sa ce - lé - ho ne - be, To - bě

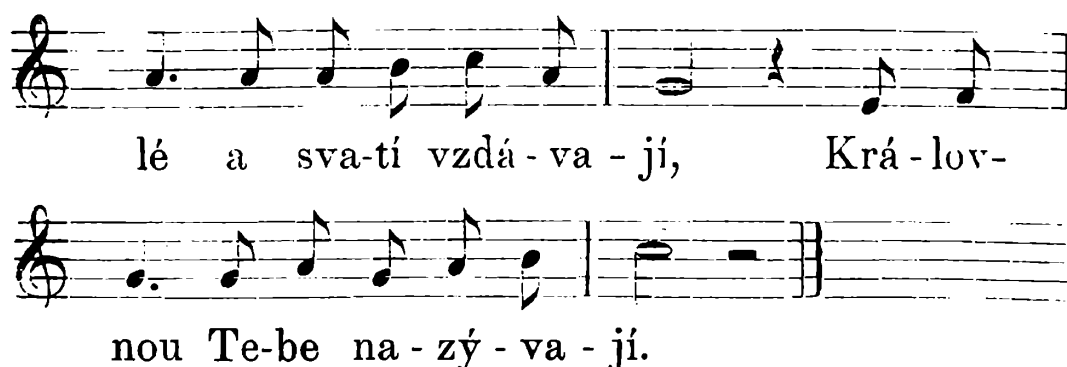
ti - čko Kri - sta Je - ží - še!
kla - ní se ce - lá ří - še; Ty jsi

po Bo - hu ta nej - prv - něj - ší, To - bě

čest a chvá - lu nej - před - něj - ší an - dě -

2. Přispěj také nám, ó Matko naše, všichni vroucným srdcem žádáme; Ty's jediné útočiště naše, po Bohu nad Tebe nemáme; - chvalozpěv ať Tobě prozpěvovat - můžem' Tvoje jméno zvelebovat; - tak, jak Tobě patří po Bohu, - chceme Tě chválit každou dobu.

3. Nebo stvořitel nebe i země - za svůj stánek Tebe vyvolil, když přijal člověčenství na sebe, v Tvůj panenský život se vložil; Ježíš Kristus, Syn Boha živého, moudrost tajemství prevelikého, přehořkou smrt kříže podstoupil, nás od věčné smrti vykoupil.

4. Ty jsi na Sionu utvrzena, - přebýváš v městě posvěceném; dříve, než byla's na svět zrozena, poctěna jsi v lidu uctěném; již požíváš věčné blaženosti, která připravena od věčnosti byla Ti od Boha věčného, Otce, Syna, Ducha Svatého.

5. Ó překrásná Paní, na Libanu jako cedr jsi vyvýšena, - jako cypřiš na hoře Sionu, v Kadeš jsi palma povýšená, - a jako růže v Jerichu krásná, a jako ranní dennice jasná, jak oliva krásná na poli a jako javor podle vody.

6. Ty jsi též lilium nejkrásnější, jež vůni libeznou vydáváš, - nad všechny byliny nejvonnější, nám vždy občerstvení podáváš: Ty jsi nad slunce,

měsíc jasnější, Paní a Královna nejstkvělejší; -
Ty jsi jistá brána nebeská, mocná Královna
archandělská.

7. Zdráva buď, Královno nejsvětější, Ty jsi
Matka neporušená, - za chrám Trojice nejdůstojnější,
již od věčnosti vyvolená; moudrá Panno, schránko
Boha vzácná, duho na obloze velmi krásná,
vznešený trůne Šalomouna, - i slavné rouno Gedeona.

8. Kdož by mohl všecku slávu Tvoji zde
na světě ústy vyznati, kterou Syn Tvůj jen pro
lásku Tvoji ráčil Tobě na nebi dáti? - Byť celého
světa jazykové chtěli chválu mluvit o Tobě, to
by vše ještě nic nebylo, co by k Tvé chvále
postačilo.

9. Před Tvým obrazem, ó Matko Páně, - chceme
prosby svoje skládati, - zachovej nás vždycky v své
ochraně. Začkoli Tě budem žádati: v nouzi,
zármutku, v kříži, trápení vyžádej u Boha po-
těšení; ó račiž nám svojí přímluvou - vždy štědře
býti nápomocnou.

10. Vypros víru, naději a lásku, v ctnostném
životě setrvání; odvrát od nás hlad, mor, též i
válku, dej šťastné života skonání; když přísnost
Soudce spravedlivého - odtud, z tohoto světa bídného,
ráčí nás k soudu povolati, tenkrát, Matko, rač
nás zastati!

11. A vypros nám všem tu Boží milost, ať
ne v ruce rozhněvaného Soudce my upadneme
na věčnost, nýbrž proměň v milosrdného: by
nám Bůh dal zde v časném životě, dokud živi
jsme na tomto světě, - ze svých hříchů se zpovídati -
a jich skroušeně litovati.

12. Všichni svatí a světice Boží, i vy přimlouvejte se za nás; ať se od nás Bohu chvála množí a nezapomínejte na nás; dejte nám se tam s vámi shledati, Bohu a Marii čest vzdávati, bychom po tom životě časném dosáhli radost věčnou. Amen.

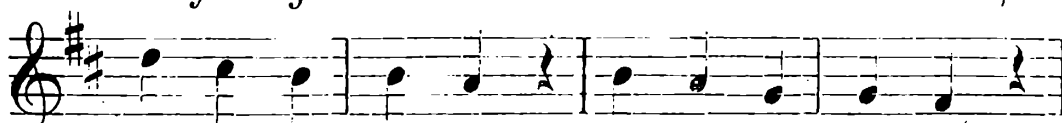
148.*)

Patnáctero tajemství růžencových.

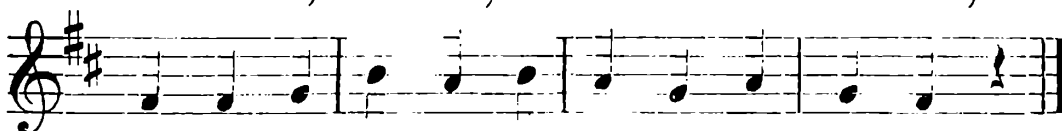
(Dříve: „Pojďte do zahrady, věřící dívky.“)

1. Svi-je-me rů-že-nec Ma-te-ři Pá-ně,
by si jím věn-či-la vzne-še-né skrá-ně;

bě-lost-né, ru-dé, zla-té v něm rů-že,

krá-su jich so-tva kdo vy-psa-ti mů-že.

2. Růženec radostný s klidnými city z bělostných růží buď tajemně svitý: Božího Syna počala Panna, v životě jejím dlí nebeská manna.

3. Růženec radostný s klidnými city z bělostných růží buď tajemně svitý: - Skrývající v lůně poupátko svěží, Alžběty Maria navštívit běží.

4. Růženec radostný s klidnými city z bělostných růží buď tajemně svitý: V Betlemské stáji dívenka čistá - zrodila kvíteček spanilý, Krista.

*) Tato a následující píseň zpívá se mezi desátky svatého růžence.

5. Růženec radostný s klidnými city z bělostných růží buď tajemně svitý: Rodička otcův zákonů dbalá ve chrámu Synáčka obětovala.

6. Růženec radostný s klidnými city z bělostných růží buď tajemně svitý: Synáček, jenž byl po tři dni ztracen, pečlivé Materi ve chrámu vrácen.

7. Růženec bolestný s hořkými city z červených růží buď tajemně svitý: - Na hoře v truchlé, přetěžké chvíli pro hřích náš krvi se potí Pán milý.

8. Růženec bolestný s hořkými city z červených růží buď tajemně svitý Za lid, jenž hlučně „ukřižuj!“ křičí; mrskán jest milý Pán ostrými biči.

9. Růženec bolestný s hořkými city - z červených růží buď tajemně svitý: Katané mukou Páně se baví, korunu z trní mu na hlavu staví.

10. Růženec bolestný s hořkými city z červených růží buď tajemně svitý: Na rámě dřevo vložili kříže, klesá Pán truchlivý od velké tíže.

11. Růženec bolestný s hořkými city z červených růží buď tajemně svitý: Pukají hroby, všude tma čirá, pro spásu naši Pán na kříži zmírá.

12. Růženec vítězný s vroucími city - ze zlatých růží buď tajemně svitý: Jaká to sláva, jaké to divy, oslaven povstává z hrobu Pán živý!

13. Růženec vítězný s vroucími city - ze zlatých růží buď tajemně svitý: K nebi Pán vstoupá z miláčků davu, - aby vzal za podíl nejvyšší slávu.

14. Růženec vítězný s vroucími city - ze zlatých růží buď tajemně svitý: - S nebe Pán poslal Utěšitele, jehož dar zjasňuje rozumy ztmělé.

15. Růženec vítězný s vroucími city - ze zlatých
růží buď tajemně svitý: - Vzbuzenou Matku z dřímoty
v hrobě ráčil Syn žádoucí zvednouti k sobě.

16. Růženec vítězný s vroucími city - ze zlatých
růží buď tajemně svitý: - Syn Boží Matce na hlavu
staví, Královně nebeské korunu slávy

17. Svili jsme růženec Materi Páně, - by si jím
věncila vznešené skráně; bělostné, rudé, zlaté
v něm růže, krásu jich sotva kdo vypsati může.

149.

Jiná píseň o 15 tajemství sv. růžence.

1. Zdrá-vas buď Ne-bes Krá-lov-no,

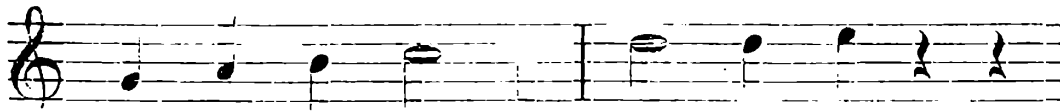
To - bě chcem' zpí-vat zá - rov - no,

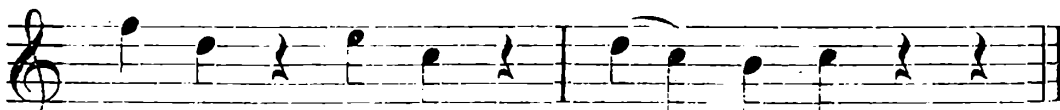
s Bo - ží - mi tvo - ry se vše-mi,

na ne - bi tak i na ze - mi,

rů - žen - ce ta jem ství sva - tá;

zdrá-vas, zdrá-vas Ma - ri - a!

2. V tajemství prvním radostným zjevena
spása lidem všem, anděl, jenž Tebe pozdravil,
jméno Tvé věčně proslavil, - ó Matko Božího Syna!
Zdrávas, zdrávas Maria!

3. V tajemství druhém srdce Tvé nabylo
slasti veliké, Alžběta jím Tě vítala, když jsi
k ní Matko spěchala, Tys mezi všemi žehnaná.
Zdrávas, zdrávas Maria!

4. Při třetím svatém tajemství svět celý
plesal radostí, plesala nebeská říše, když po-
rodila's Ježíše, - Ó milá Matko Kristova! - Zdrávas,
zdrávas Maria!

5. Tajemství čtvrté hlásá nám, jak Krista
nesla's v Boží chrám: - žehnal mu s Annou Simeon,
že světlem světa bude On, - tu duše Tvá zaplesala
zdrávas, zdrávas Maria!

6. Tajemství páté milostné, - v chrámě jsi našla
dítě své, radost jsi v srdci svém měla, když's
jeho moudrost slyšela. Budiž od nás zvelebená!
Zdrávas, zdrávas Maria!

7. V tajemství šestém Pán Ježíš s Tebou
se Matkou loučil již, v zahradě k Otci se modlil,
pot krve s tváře se mu lil, ó milá Matko bolestná:
Zdrávas, zdrávas Maria!

8. Při sedmém svatém tajemství, cítila's
mnoho bolesti, neboť byl Syn Tvůj bičován,
přemnoho snášel bíd a ran. Ó Matičko přebolestná! -
Zdrávas, zdrávas Maria!

9. V tajemství osmém bolestném, zármutek
vládnul v srdci Tvém, když spletli věnec bodlavý -
a vtiskli Kristu do hlavy. Ó Matičko přebolestná!
Zdrávas, zdrávas Maria!

10. Deváté bol ten v sobě má, kterým se chvěla duše Tvá, když Syna, kříž nesoucího, potkala's k smrti jdoucího. - Ó Matko sedmibolestná!

Zdrávas, zdrávas Maria!

11. V desátém šípem pronikla nesmírná bolest prsa Tvá, na kříži když Pán Ježíš pněl a duši Otci poroučel. Ó Matko sedmibolestná!

Zdrávas, zdrávas Maria!

12. Jedenácté nám dává zvěst, že dokonána spása jest, Kristus Pán slavně z mrtvých vstal - Tobě se, Matko, ukázal. Ó zpívejmež alleluja!

Zdrávas, zdrávas Maria!

13. Dvanácté stalo se právě, když Kristus Ježíš ve slávě, na nebe ráčil vstoupiti, odkud nás přijde souditi. Raduj se, Matko přemilá!

Zdrávas, zdrávas Maria!

14. Třinácté slaví tu dobu, když v ohně, větru způsobu Duch Svatý sestoupil s nebe, na apoštoly, na Tebe. - Ó zpívejmež alleluja. Zdrávas, zdrávas Maria!

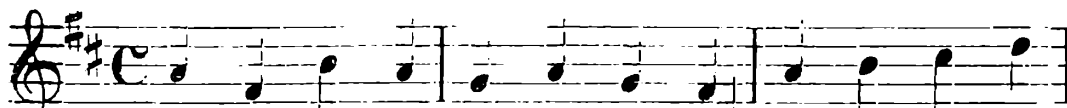
15. Tajemství svaté čtrnácté, věští o svaté smrti Tvé, Syn Tvůj sám ráčil přijíti a na nebe Tě pojíti. Raduj se Královno milá. - Zdrávas, zdrávas Maria!

16. Patnácté nejslavnější jest, nejvyšší Tobě vzdána čest, za Královnu Tě nebeskou korunoval Bůh láskou svou. - Královno nebes přemilá. Zdrávas, zdrávas Maria!

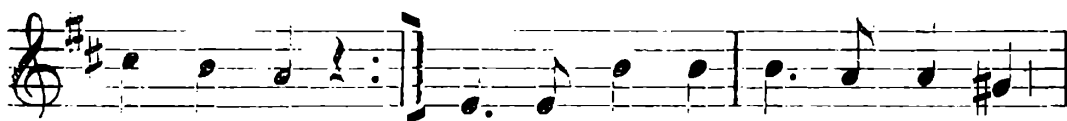
17. Sláva buď Otci i Synu sláva i Duchu Svatému! Růženec svatý končíme, s Tebou se zbožně loučíme Matičko naše přemilá! Zdrávas, zdrávas Maria!

150.*)

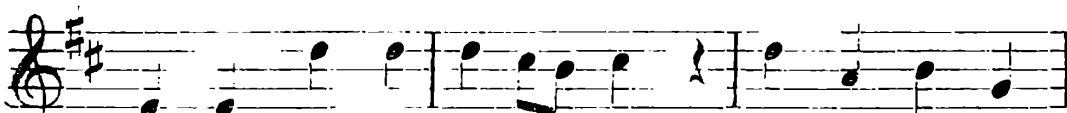
(Dříve: „Dovol, Matko dobrá s nebe, jméno Tvé oslavovat.“)

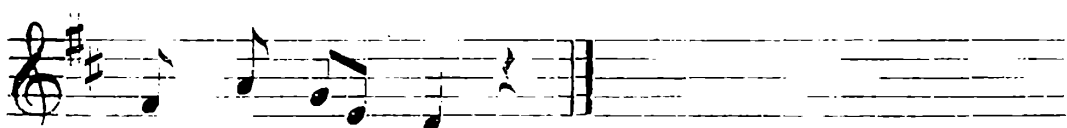
1. Do-vol, Ma-tko do-brá, dě-tem jmé-no Tvo-je
rů-že-nec jež chtě-jí To-bě ta-jů-pl-ný

sla-vi-ti, Zdrá-va bu-diž, ó Ma-ri-a,
u-vi-ti:

ja-ko's by-la zdra-ve-na od an-dě-la

Ga bri e la.

2. Milostí Ty's přeplněna, věčně s Tebou
věčný Pán, jediná Ty's požehnaná, vznešený
Ti úděl dán: Zdráva atd.

3. Požehnán plod lůna Tvého, Ježíš, králů
všechněch král, který lidstva pro spasení život
Bohu v oběť dal: Zdráva atd.

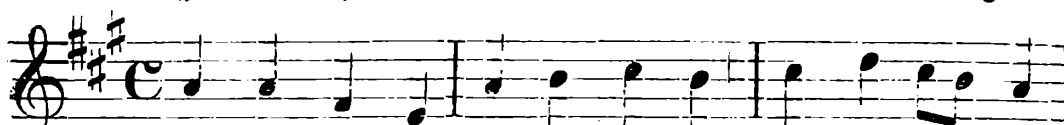
4. Ó Maria, Matko Boží, za věrnou pros
rodinu na života trapné pouti, v těžkou smrti
hodinu! Zdráva atd.

5. Amen, vyslyš prosby naše, Matko plná
milosti, poездеjší této pouti - u sebe nás uhosti. -
Zdravas atd.

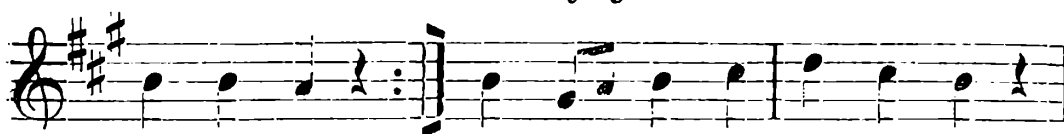
*) Zpívá se před radostným růžencem anebo mezi jednotlivými desátkami jeho.

151.

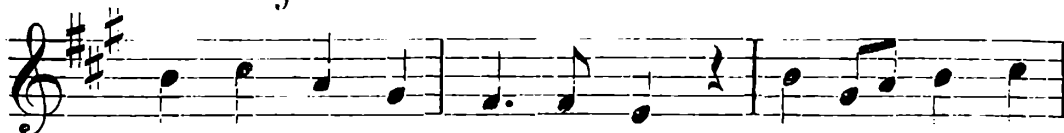
O nejsvětějším Srdci Marie Panny.

1. Srd-ce Kri-sta, Bo-ha své-ho, ten ctí, kdo je
a kdo srd-ci Ma-tky je-ho česť a chvá-lu

mi-lu-je Má - ti mo - je na ne-bi,
vě-nu-je.

lá-skou nad-chnu srd-ce mé, dů-stoj-ně ať

ve-le-bí, o - sla - vu - je srd-ce Tvé.

2. Srdce Tvoje nejčistější, - vyzdobené svatostí, -
Bůh si za stan nejlibější zvolil, sstoupiv s výsosti.
Máti moje atd.

3. Vina hříchu prvotného - Tebe neposkvrnila;
chtěl Bůh, aby Syna Jeho čistá Panna nosila.
Máti moje atd.

4. Srdce Tvoje archou bylo, v nížto Bůh
sám spočíval; v něm se Jemu zalíbilo, v něm
On slastmi oplýval. Máti moje atd.

5. Svaté lásky oheň planul z Tvého srdce
čistého a ten plamen vzhůru vanul k sídlu
Boha věčného. Máti moje atd.

6. Srdce Tvoje, Máti, prohnal ukrutný meč
bolestí, v hrozných mukách Syn když skončil
za všech lidí neřesti. Máti moje atd.

7. Srdce Matky žalostivé - s Synem pro nás trpělo; a to zřídlo lásky živé ctěno být by nemělo? Máti moje atd.

8. Před trůn Srdce Tvého padám, nezemítej bídneho; chraň mne, Máti, vroucně žádám všeho pádu hříšného. Máti moje atd.

152.

O neposkvrněném Početí blahoslavené Panny Marie.

1. Pan-no pa-nen nej-výš bla-há, na-de všech-ny

Bo-hu dra-há, ne-be-šta-nů vlád-ky-ně!

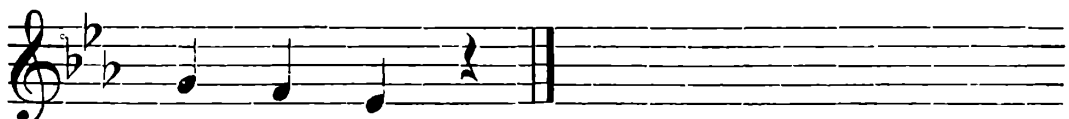
ne-be-šta-nů vlád-ky-ně! To-bě chvá-lu

chceme vzdáti, na-chyl se k nám, Bo-ží Má-ti,

slyš nás s ne-bes sva-ty-ně! slyš nás s ne-bes

sva - ty - ně!

2. Jak Tě chválit, chvály hodná, Panno něžná, přelahodná, [: Matko božské milosti? :]

Podle duše, podle těla, líbezná jsi, krásná celá, -
[:schráno věčné bytosti!:]

3. Ó jak vzácných darů Tobě - poskytl Bůh
v každé době [:ku svatému záměru!:] Bůh,
jenž řídí zemi, nebe, za matku si zvolil Tebe,
[:za svou choť a za dceru.:]

4. Pro Tvou duši velesličnou láskou Tebe
ustavičnou [:Tvůrce věků miloval.:] Ty jen,
Panno přeblažená, nejsi z hříchů vykoupěna,
[:Bůh Tě všech vin uchoval.:]

5. Panno slavná, Panno zbožná, jenom Tebe
chválit možná, [:bez viny že's počata;:] po-
všechného prosta pádu nade hříchem měla vládu
[:Tvoje duše přesvatá.:]

6. Přirozenost v boj se dala, aby milost
neobstála, - [:avšak milost předčila.:] - Odtud, Panno,
zastkvívá se v nadandělských ctností kráse
[:duše Tvoje spanilá.:]

7. Nové smlouvy nová Evo, - bohumilá, svatá
děvo, [:oslavená po věčně!:] Bez všeho že's
byla mraku, pyšnou hlavu pekla draku [:potřela
jsi statečně.:]

8. Nyní v nebi Syna prosíš, naše prosby
k němu nosíš, [:by nás hříchu pozbavil;:] při-
mlouvej se u Ježíše, aby stánky nebes říše
[:také pro nás upravil :]

9. Sviť nám leskem hvězdy jasné, pomoci
nám uděl spasné, [:když nás bouře potírá!:]
Od Tebe nám spása kyne; neboť nikdo nezahyne, -
[:k hvězdě té kdo pozírá.:]

10. K blaženému nebes městu ukazuj nám
pravou cestu [:z pozemského údolu;:] učiň,

bychom v blahou záři Tvého Syna božské tváři -
[:s Tebou zřeli pospolu.:]

11. Ochrany nám popřej svojí, když nám
peklo úklad strojí, [:poklesků nás uvaruj!:]
Církvi svaté v bouři zmatku za milostnou budiž
Matku, [:poklidem ji obdaruj!:]

12. U víře nás učiň statny, v naději pak
nepodvratny, [:v Boží lásce horoucí;:] žádej za
nás, za své stádce, aby Syn Tvůj, nebes vládce,
[:v ráj nás přijal žádoucí.:]

153.

Za šťastnou hodinku smrti.

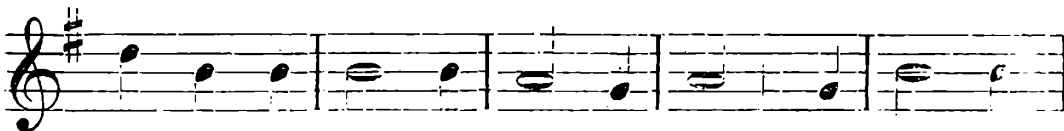
(Dřív „Budiž pozdravena, Matko Krista Pána.“)

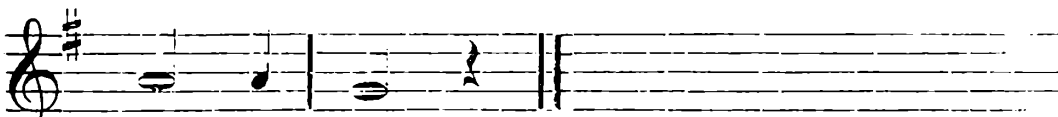
1. Buď od nás u - ctě - na, ó Ma - tko Kri - sto -

va, ke trů - nu Tvé - mu po - spí - chám

za po - moc k To - bě po - vzdý chám, ach, zpo - moz,

Ma ri a !

2. Ty's živým obrana, - Ty's mrtvým ochrana
a živí, mrtví v každý čas - Ti opětuji tento hlas:
- Ach, zpomoz Maria!

3. Obzvláště pohlédni v hodinku poslední,
ve kterou smrt z té země zve, - ó Matko, na nás,
dítky své, ach, pomoz Maria!

4. Kdy v pravdě zkusíme, - že zemřít musíme,
kdy všecko štěstí a jmění - v rubáš a hrob se pro-
mění. Ach, pomoz Maria!

5. Až v těžké nemoci - nebude pomoci, - když
jazyk mluvit přestane, to heslo ať mne zastane:
Ach, pomoz Maria!

6. Až bude hasnouti má svíce na pouti
kdy v sloup se oči obrátí - a těžký dech se ukrátí:
Ach, pomoz Maria!

7. Až duši v tesknosti po tomto životě se
zjeví přísná soudce tvář - jako ta jasná slunce zář,
ach, pomoz Maria!

8. Ach, nemám zásluhy já hříšník ubohý,
Ty, Matko, ze svých pokladů - za dluh můj skytni
náhradu: Ach, pomoz Maria!

9. Když milostný Tvůj Syn - nás bude z našich
vin v ohnivém čistit žaláři, nás přiveď Božské
ku tváři. Ach, zpomoz Maria!

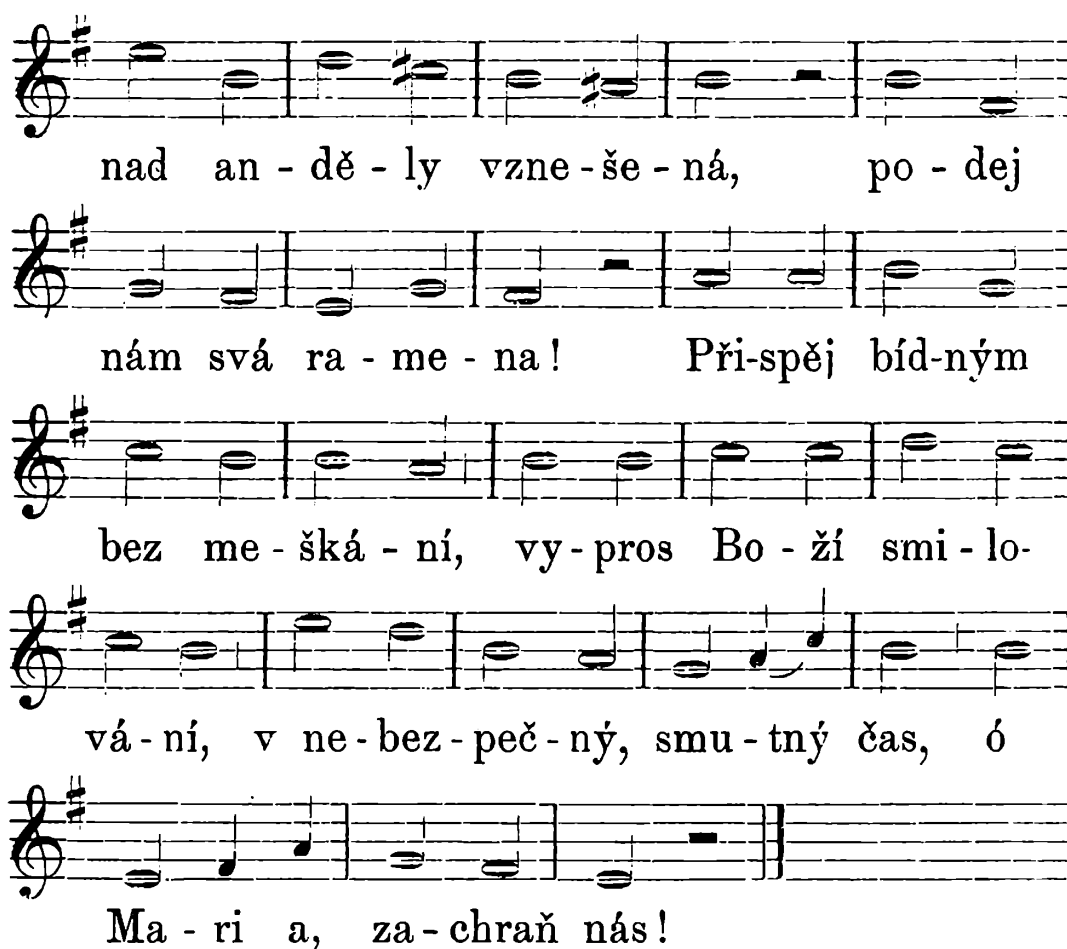
10. Tak skrz Tvou ochranu se k Tobě do-
stanu, tam budu navždy oslaven, tam dojdou
spasení. Amen. Ach, zpomoz Maria!

154.

V čase truchlivém.

1. Ma - tko Pá - ně, Pan - no či - stá,
Po - moc ní ce v nou - zi ji - stá,

nad an - dě - ly vzne - še - ná, po - dej
nám svá ra - me - na! Při-spěj bíd-ným
bez me - šká - ní, vy-pros Bo - ží smi - lo-
vá - ní, v ne-bez-peč-ný, smu - tný čas, ó
Ma - ri a, za - chraň nás!

2. Hříšné děti Adamovy žalnými Tě prosí slovy: Ujmi se nás, oroduj, by nám odpustil Syn Tvůj! Přispěj atd.

3. Probuď srdce k napravení, hříchů těžkých oželení, s Pánem naším, Synem svým, smiř nás hledem laskavým! Přispěj atd.

4. Dej, by lidé vykoupení - s Kristem drahým usmíření, šťastně vešli v nebesa, kde duch v Bohu zaplesá! - Přispěj atd.

155.

Píseň k Panně Marii v čas války.

Krá-lov-no ne-be-ská, na-še i an-děl-ská,

drž ru-ku nad ná-mi, nad svý-mi dít-ka-mi;
za - stá - vej nás po vše-chen čas,
od mo-ci ne-přá-tel vy-svo-boď nás,
vy-svo-boď nás!

156.

Písně k Panně Marii Svato-Hostýnské.

1. U - se dla si ho - lu - bi - ce či - stá
na te - me - no ho - ry ze - le - né,
Pa - ní krás - ná, Ma - tka Pá - na Kri - sta,
na Ho - stýn - ské vý ši mi le - né;
ja - ko hvě - zda z tem - na le - sů sví - tí,

2. Tam, kde pohan modlu mrtvou ctíval,
Cyrill, Method povýšili kříž, živého by Boha
národ vzýval, k nebesům se vznášel výš a výš;
se Synem pak mocná Matka Páně, na Hostýnské
zavítala stráně, aby nad moravskou otčinou
držela vždy strážnou ruku svou.

3. Tma kde vládla, světlo pravdy hoří, - vlasti
milé vzešel spásy den, Matka Boží steré divy
tvoří, kterými Bůh bývá oslaven; na Hostýně
zlaté její sídlo, milosti tam vytryskuje zřídlo;
proto jako jelen k studnici, národ chvátá k Boho-
rodici.

4. Obloha se od východu kalí, mračna těžká
duní zhluboka, Tatar ukrutný se na vlast valí, -
jako řeka hučí divoká; povalil již ruské, polské
voje, k Moravě už letí jeho roje, zaplavil už
hory, doliny, boří, pálí města, dědiny.

5. Koňstvo jeho zlaté klasy drtí, krve proudy
zbarven jeho meč, křesťanský lid chystá se již
k smrti, pohanů jej lítá zhubí seč; na světě ho
nikdo nezachrání, - leda Matka na Hostýnské stráni; -

proto vzhůru chvátá s důvěrou, v jejím klíně hledá spásu svou.

6. Tatar horu svatou obkličuje, křesťanům boj těžký nastává, ta však, jež jich Pomocníci sluje, chrabrosti svým dětem dodává; mraky střel se sypou dolů s hory, klády drtí nepřátelské sbory; divoch stokrát sražen k dolině, stokrát žene zase k výšině.

7. Slunce poslední žár dolů metá, - sálá Hostýn září ohnivou, veta po křesťanech bude, veta, omdlévají žízní palčivou; hora spráhlá vody pro ně nemá, zoufalost se mnohých zmáhá nemá; „U pohanů vody v hojnosti, podrobme se jejich milosti!“

8. An tak zrádce hnusný lidu radí, zaražen jest hlasem hromovým: „Bodejť jazyk oněměl tvůj hadí, vydat' nás chceš vlkům surovým? Sám kdo šíji do poroby dává, hanby věčné hrob si vykopává, - kdo však v strastech k Bohu pozírá, - tomu Pán vždy slzu utírá.

9. Nuže, za mnou k chlumu muži, bratři, ku kaplici Matky milostné, vizte, útrpně jak na nás patří, - občerství nás v době žalostné. - Povstaň ku pomoci, Hospodine, žádoucí ať rosa s nebe splyne; vyslyš, Pane, naše nářeky, chvály pak Ti vzdáme na věky.“

10. Zahučel hrom, vláha hojná prší, oživil se pramen vysoký, na Tatara zatím blesky srší, - přival unáší ho divoký; křesťan občerstvený v boj se staví, vítězství hle, nad pohanem slaví, ukrutného zdolal soupeře na přimluvu Boží Mateře.

11. Zachranila's od záhuby jisté předky naše,
Boží Rodičko, k Synu pozvedni své ruce čisté,
zastaň i nás, milá Matičko! Nový pohan zkázu
vlasti strojí, nedej, bychom podlehli mu v boji;
rozestří plášť nad svou rodinou, nad slovanskou
zbožnou otčinou.

12. Z lesů Hostýnských ať věčně duje milosti
Tvé vánek líbezný, pramen živý ať vlast na-
vlažuje, prapor bleskotá se vítězný; prapor
Cyrilla a Methoděje, před kterým se samo peklo
chvěje: prapor kříže, jenž nás obrání, nechť
se mu svět celý uklání.

157.

1. Jak já ne-mám chvá-tať k to-bě, ho-ro Sva-to-
když tam o-na Ma-tka Bo-ží svo-je slav-né

Ho-stýn-ská, kte-rá hrad-by všech zlob bo-ří
sí-dlo má,

a až po-sud di-vy tvo-ří?

2. Na tvém chlumě Kněžna vládne, jejíž
moc jest veliká; tam Maria zlatým klíčem
ochrany hrad odmyká všechněm, kdož k Ní
s vírou spějí a svou duši spasit chtějí.

3. Tam Ji zbožní předci naši od dávných
dob ctívali, v potřebách svých duše, těla - o pomoc

vždy vzývali, - tam Máť jejich přání vřelá - vždycky ráda vyslyšela.

4. Tam se také pozutekli, za ochranu prosili, když vlast plenil Tatar lýtý, sveřepý a zběsilý, když lid mečem, ohněm mořil, statky jeho ničil, bořil.

5. Odtad muži chrabrou rukou hradeb, zásek hájili; „Podlehнем-li, co se stane?“ S úzkostí řeč tajili: „Zahyneme — naše děti — úpěť budou u zajetí!“

6. Neb těch zbůjců děsné mračno pod horou se hemžilo, z jejich hrůzy každé srdce smrtelný strach zažilo; nešetřiliť žen ni panen; „Běda! kdo jen bude zraněn.“

7. Viděla Máť pláč svých dětí, slyšela jich úpění: „Pomoz, Máti! zahyneme! nedej, ať jsme ztupeni, nedej, ať se pohan zmahá, uchraniž nás toho vraha!“

8. „Nedej klesat brancům našim, - posilniž jich rameno, ať Tvůj stánek nezneuctí neznabohů plemeno, ať se netknou k naší muce - svaté hory vrahů ruce!“

9. „Ať vlast drahou nepustoší, neporazí v porobu! Uslituj se Máti dobrá pro těch dítek sirobu, kteréž tuto s námi klečí s utajenou, kvělnou řečí.“

10. Viděla Máť pláč svých dětí, slyšela jich úpění, a hle! božské dítě Její jižjiž spěchá v přispění: káže bleskům vraha bít, že mu není kde se skrýti.

11. Káže mračnům vody líti do Tatarů táboru; Tatar na útěk se dává od hory a

z oboru; - zachráněn lid plesá, jásá: „Ty's Maria naše spása!“

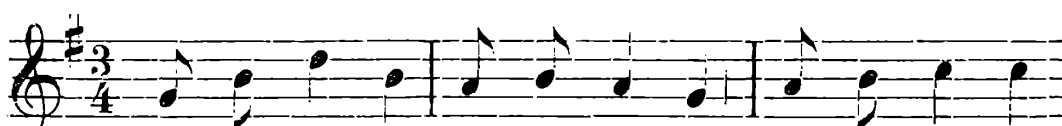
12. Ó jak nemám tedy chvátať ku svatému Hostýnu, když tam vlasti zachránění vyprosila na Synu naše dobrá, mocná máti, jak tam nemám putovati?

13. Jak tam nemám putovati, bych Jí vroucné díky vzdal, že Syn Boží Její dítky ochraňovať nepřestal - a má na ty v rukou blesky, - již lid svodí na zlé stezky.

14. Ó jak nemám na Hostýn já vděčným chvatem putovať, když Maria jest ten vrchol, zlobou nedobytný hrad, v němž vždy duše ustrašená mocně bývá ochráněna.

15. Protož zdráva buď, Maria! Tvoje moc jest veliká: Proto k Tobě s důvěrností duše má se utíká, ať jí vrah zlý neumorí, pod štítem, jenž divy tvoří. Amen.

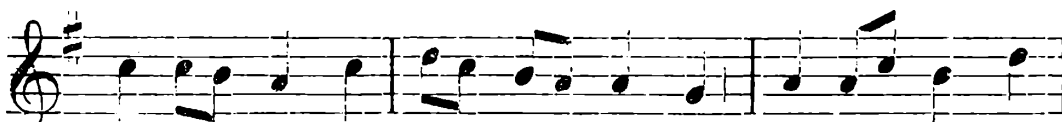
158.

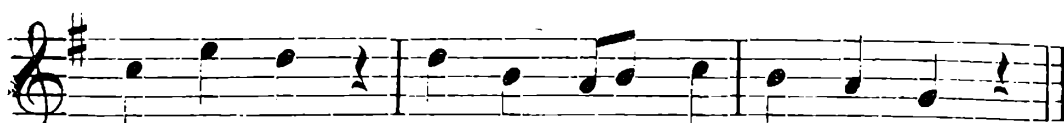
1. K Ma-tce Bo-ží na Ho-stý-ně pod-ni-ká-me
Je - jí stá-nek na vý - ši - ně ve-leb-ně se

sva-tou pouť, Ma-tka vo-lá, dí-t-ky spěj-me,
zří-me pnouť.

ná-bož-né Jí pí - sně pěj-me: srd-ce stroj-me

k o - bě - ti, lá - ska nám je po - svě - tí.

2. Báň i věže jasně svítí v dalekou až krajinu, kdo je vidí, touhu cítí po milostném Hostýnu. Touží po tom jasném stáně, kdežto trůní Matka Páně, vlasti mocná obrana, Moravanův ochrana.

3. Tam, kde dávní naši otci Tatarů proud stavili, Matky Boží za pomoci záhuby vlast zbavili: tam nás touha naše táhne, napiti se duše prahne ze pramene milosti, kterým Bůh nás pohostí.

4. Vítej nám, ty horo slavná, krví otců zkropená, vstala zas tvá sláva dávná, z rumu znova vzkříšená. Darmo ruka nevděčníků - bořila ten pomník díků: - znova zbožný Moravan zbudoval své Matky stan.

5. Chráme náš, hle, spějeme' k tobě slavit slavné vzkříšení: Bůh ti dopřál k nové zdobě svatého též svěcení. Apoštolův nástupcové - žehnali tvé slávě nové, žehnali též národu, aby zkvétal v obrodu.

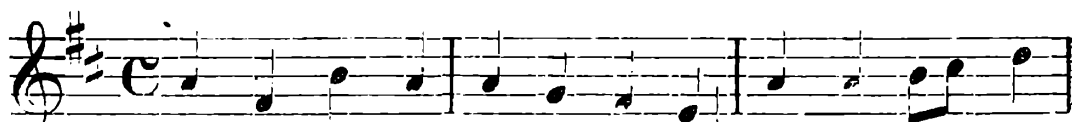
6. Již nás vítá do svatyně svatý Cyrill s Methodem, kteří stojí na Hostýně stráží nad svým národem, aby neschnul víry pramen, neuhášel lásky plamen: - ať tu dechem naděje - srdce všech zas okřeje.

7. Sprovázejí naše kroky apoštolé přemilí k Marii, jak před sty roky naše předky vodili. Srdce naše láskou hoří, - Matka, která divy tvoří,

milostně již kyne nám: „Vstupte, dítky, v Boží chrám!“

7. Zdráva buď, ó Matko Boží! Před Tvým svatým obrazem srdce skládáme i zboží, žehnej nás i naši zem. Přispěj, bychom hříchu prosti, pilni byli Tvojich ctností, přimlouvej se u Syna, - mocná paní Hostýna!

159.

1. O-bra-cuj-te, Mo-ra-va-né, k vý-cho-du své
tam, kde pů-dy po-že-hna-né ra-dost-né jsou

zra - ky, Tam je Ho-stýn, ho-ra krá-sná,
zna - ky.

ze-le-ným svým le-sem řás-ná; aj, tam vlád-ne

v chrá-mě Bo-ží Ma-tky rá mě.

2. Zapějte Jí vroucnou píseň, nábožně Jí slavte; žalujte Jí svoji tíseň, k nobám se Jí stavte! Pro Synáčka Jezu Krista chválena buď Matka čistá, Onať chrání Hanu a vlast Moravanů.

3. Do Evropy před sty lety - Tataři se hnali,
aby svaté víry květy - hnusně pošlapali. - Blaho,

co se věrou vzneslo, pod jich zhoubným mečem
kleslo; klesly vsi i města, kudy šla jich cesta.

4. V Rusku, v Polsku, v Uhrách, v Slezsku,
kde co na zmar dali; - spůsobivše bolných stesků
na Čechy se hnali. Aj, král statný, Václav
kníže, - přirazit jim nedal blíže; - a je mocí brannou
v krátce zahnal stranou.

5. Tu pak Mongolové diví přešli u Opavy
- a tak náhle hněv svůj mstivý nesli do Moravy *)
Moravané v hrozně bázni - utíkali do hor prázdní,
aby život milý sobě zachránili.

6. Tisícové v kvapném spěchu - na Hostýn se
brali, by tam ochranu a těchu přepotřebnou
vzali. Tatarů pak strašné sbory tábořily kolem
hory, a hned náspy, valy bourati se jali.

7. Křesťané tam shromáždění - bránili se mužně,
Tataři však podráždění dotírali pružně. Šípy,
kopí, meč a žízeň obležencům strojí trýzeň;
všickni jen se vláčí, bědují a pláčí!

8. Utrýznění Moravané - počali se báti v zou-
falosti rozervané již se chtěli vzdáti Aj, tu
Vratislav **) je staví, rázně lidu svému praví:
„Zastyďte se reci za tak podlé věci!

9. Doposud nás Pán Bůh sílí v této děsné
nouzi; do poroby hnusné pílí, kdo se bránit
zpouzí. Za mnou před Rodičku Boží, tam ať
každý stesk svůj složí. - Onať lid svůj slyší, jeho
boly stiší!“

*) V měsíci květnu roku 1241.

**) Vratislav byl neohroženým a nábožným vůdcem Mo-
ů na Hostýně shromážděných.

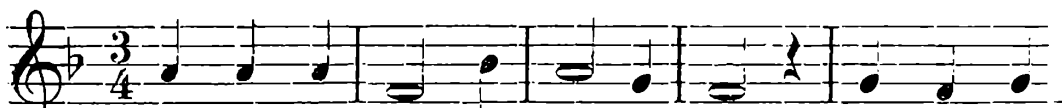
10. Sotva že se pomodlili vroucně před obrazem, hned se mraky objevily na obloze rázem. Vyschlý proud se oživoval, mroucí lid se občerstvoval; v Tatarské pak stány byly blesků rány.

11. Křesťané se opět v boje s nepřítelem dali; s Jaroslavem *) české voje v záda jim se hnaly. Na přímluvu Matky Panny u Hostýna došli hany zlostní divochové, krutí Mongolové.

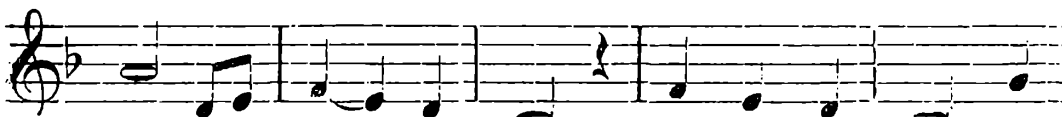
12. Národ zahnal od svých prahů nepřítele zlého; - Evropu tím sprostil vrahů blaha křesťanského! Proto jako předci hlučně pějme Boží Matce zvučně: „Zdráva, budiž zdráva! Tobě věčná sláva!“

160.

Písně k Tuřanské Panně Marii.

1. Zdrá-vas ó Ma-tko tu-řan-ská, zdrá-vas ó

Kněž-no an-děl-ská, na sto-krát bu-diž

zdra-ve-na, na vě-ky vě-kův sla-ve-na.

*) Český král Václav poslal předkům našim v největší tísní svého zkušeného a udatného vůdce Jaroslava s 8000 vojáků českých na pomoc. Jaroslav hájil Olomouce, potřel Tatary město to obléhající a spěchal k Hostýnu, kde svedl krutou seč v ležení nepřátelském. S opáčné strany Moravané Hostýnští na Tatary udatně doráželi a tak na přímluvu Marie Panny zvítězili.

2. Uprostřed vlasti Moravské proslavila jsi jméno své, od oněch dob, co v naší zem - zavítal Cyrill s Methodem.

3. Ve vsi Tuřanech od dávna - Královno nebes přeslavná, - sídlo jsi sobě zvolila, - Moravu celou počila.

4. Z obrazů všechněch zázračných, ježto se ctí od dítek Tvých, ve vlastech našich nejstarší - Tuřanský klenot nejdražší.

5. Šest set let už co nalezen v Tuřanech vzácný poklad ten, - uprostřed trní stojící světlem a leskem zářící.

6. Kdo jej v tom trní uschoval, aneb kde před tím bytoval, to Pánu Bohu samému - známo jest a víc žádnému.

7. Jako ten magnet ukrytou železo táhne silou svou, tak jsi ó Matko předrahá sedláčka z Chrlic přitáhla.

8. Přesřastný byl to sedláček, - po statku jménem Horáček, když jedenkrát mimo šel, - obraz Tvůj z dřeva vynašel.

9. Mojžíš, muž Boží přesvatý, viděl keř ohněm rozžatý, v rozkvětu neporušeném, ač hořel jedním plamenem.

10. Tak i ten rolník žasnoucí uviděl záři planoucí, a spatřil v keři trnitém - Marii s božským Dítětem.

11. Viděl je s velkou radostí, - jak svítí v divné jasnosti, a jak ta záře ohnivá z trní se vůkol rozlívá.

12. Sedláček dále neváhal, zázračný obraz z trní vzal, do domu svého v Chrlicích zanesl klenot v loktech svých.

13. Svolal hned dům svůj celičský k uctění Boží Matičky, a všichni obraz líbali, „Zdravas Maria“ říkali.

14. Jaká to radost, jaký ples zavítal v dům i celou ves, že mají obraz milostný, u sebe poklad přestkvostný.

15. Ale když z rána povstali, Marii darmo hledali, v noci se z domu ztratila, do svého trní vrátila.

16. S čeládkou hledal hospodář, až našel zase stkvělou zář - a v trní krásnou růžičku, Marii Boží Rodičku.

17. Na svém tu místě stála zas, - zářivý vůkol svítil jas, trní se kolem splétalo, jakoby v růžích zkvétalo.

18. Sedláček nijak nemeškal - a sochu zase domů vzal; ale než zora zasvitla, - Maria znova unikla.

19. Unikla zas jak poprvé do Tuřan v sídlo trnové, září tam obraz Marie, jak čistá v růžích lilie.

20. Umínil sobě zbožný kmet Marii stánek vystavět, v Chrlicích stavbu provést, do ní pak obraz přenést.

21. Sousedy pozval na radu a všichni hned bez odkladu jali se kapli stavěti, stavivo pilně svážeti.

22. Slyšte však, co se nestalo, ještě než slunce povstalo, stavivo všecko zmizelo, a vůkol trní leželo.

23. I poznal lid v tom zmizení Matičky Boží znamení, v Tuřanech že chce míti stán, u trní chrám buď zbudován.

24. Zde Ona sídlo zvolila, Tuřanská Panna Maria, tu chtěla býti slavena, nábožným lidem uctěna.

25. V Tuřanech chrám jest vystavěn mnohými divy proslaven a podnes zdobí ctitelé Marie sídlo přestkvělé.

26. Zde pomoc svojí poskytá každému, kdo k ní zavítá, kolik set let tu panuje, že celá vlast se raduje.

27. Vždyť jest to ona Boží Mát, kterou nás naučili znát Cyrill a Method přesvatí, když přišli otcům kázati.

28. Sem pojdte zbožní poutníci, v Matičky lásku věřící, — před Jejím trůnem truovým vyproste milost duším svým.

29. Matičko Boží přemilá, jež se's tu v trní zjevila, šťastného dopřej skončení v nebesích Boha spatření. Amen.

161.

(Nápěv jako při písni 54.: „Jak Tebe chváliť mám,“ str. 515.)

1. Vy hory, doliny, - kde vonných květů bez počtu se jarem rozvíjí, mně rcete milou řečí svou. kde najdu nejvíc líbeznou tu v trní lilii.

2. Kde najdu kvítek ten nad květy všecky vzácnější, jenž stkví se bez vady, ježž Bůh sám sobě oblíbil a krásou světla vyzdobil z té nebes zahrady.

3. „Ten trn vy lidé jste, ta lilje jesti Maria, ta za dob Cyrilla již dávno za stan vítaný v zahradu milou Tuřany si ráda zvolila.“

4. Tak tedy poutníčci Ji spatřit spějme do
Tuřan, tam Ona zajisté zhojí vše naše bolesti,
těla i duše neřesti, to trní hříchu zlé.

5. Tam k trůnu Ježímu - důvěrně všickni po-
kleknem, svou duši otevřem, pros za nás Máti
u Krista, lilie krásná, přečistá! tak řeknem
v srdci svém.

6. Tak mluvit naučil již předky Cyrill
s Methodem, když Bůh je poslal sám, by světlo
víry šířili, lid Krista znáti učili, jenž s nebe
sstoupil k nám.

7. Též oni po Bohu nejvíce ctili Marii, že
Bůh Ji vyvolil, aby z Ní zkvetla ratolest, jež
pravou spásou světa jest, jenž trním sevřen byl.

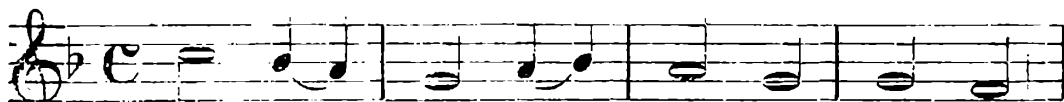
8. A proto také my, Matičko Krista Ježíše,
teď k Tobě spěcháme, pomozíš z trní zlého nám,
jež nasek na svět ďábel sám, - Tě vroucně vzýváme.

9. Ať vždy se chráníme jak hada hříchu
každého a ctnost ať milujem, ať Kristu věrně
živi jsme a čisté máme srdce své, tu milost
vypros všem.

10. Za to my, Matičko, chceme Tě povždy
vděčně ctít, mít Tebe za příklad, bychom kdys
šťastně skonali, za Tebou tam se dostali, kde
věčných plesů sad.

162.

Písně k Panně Marii Vranovské.

1. Pů jdu v té to chví li bla hé
ku Vra nov ské Ma tce dra hé,

k von - né li li i, vo - lať bu - du
k Pan - ně Ma - ri - i,
zdrá - vas! Ma - ri - a, pros za
nás, ó Vra - nov - ská Ma - tko bož - ská
při - mluv se za nás!

2. Obraz Tvého narození, Panno Maria,
vděčné srdce k chvalopění mocně pozývá:
Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria, pros za nás;
ó Vranovská atd.

3. Obraz ten jest přemilostný, kdo naň po-
hlédne, u zpěv a ples přeradostný hlasu po-
zvedne: Zdrávas, atd.

4. Šest set věků hlásá zprávu, jak chrám
Vranovský Bohu vzdělal na oslavu maršál Mo-
ravský; zdrávas, atd.

5. Ten, když pozbyl zraku svého, měl jest
vidění: viděl ve snách líbezného - Paní vzezření;
zdrávas, atd.

6. A ta Paní děla k němu: „Vystav svato-
stan ke cti chvále Synu mému, zrak ti bude
dán.“ Zdrávas, atd.

7. Tímto zjevem zbožný Vilém kázal potěšen,
by na místě Paní milém les byl vymytěn;
zdrávas, atd.

8. Kázal lomit kámen v lomu chrámu na základ,
tesat kmeny štíhlých stromů, pevně spojit v sklad;
zdrávas, atd.

9. Brzy dílo dokonáno, i krov přichystán,
proti Skalce nevidáno, stkví se svatostan;
zdrávas, atd.

10. V stan ten Vilém věst se dává noci obklíčen,
a hle! noc se mění tmavá v světlo-jasný den;
zdrávas, atd.

11. Sotva nohou jenom vkročí v nový Boží stan,
padá povlak s jeho očí, zrak mu nebem dán;
zdrávas, atd.

12. Tak se jemu odměnila - Paní na povděk, -
že Ji duše jeho ctíla - po života věk; -
zdrávas, atd.

13. Že v moc Její důvěřoval, - Kristu věrným byl
a Jej vděčně oslavoval ze všech svojich sil;
zdrávas, atd.

14. Od té doby těžký osud Vranov zkusil jest,
chrám však jeho znova posud hlásá Boží čest;
zdrávas, atd.

15. Posud duší na tisíce pouť sem konají,
„Zdrávas, mocná Pomocnice!“ vděčně volají;
zdrávas, atd.

16. Neb zde sídlí posud Paní mocná, přeb-
lahá, kteráž znajíc dítek lkání, ráda pomáhá;
zdrávas, atd.

17. Zde se milost dušem ctnostným hojně pramení,
Maria je darem stkvostným vždycky odmění;
zdrávas atd.

18. Také hříšní docházejí u Ní milosti,
útrpnost' má srdce Její s jejich žalostí;
zdrávas, atd.

19. Vyprosí jim lítost pravou, pravé pokání,
mysl zbožnou, obětavou k duši povstání;
zdrávas, atd.

20. A kdo světla nebeského v duši po-
strádá, tomu Ona potřebného zraku vyžádá;
zdrávas, atd.

21. Proto, Máti, v této době - zmatků velikých
chvátáme my s prosbou k Tobě: chraň nás,
dítek svých! Zdrávas, atd.

22. Chraň nás zvláště před slepotou světa
nevěry, ať vždy věrně k Tobě lneme plni dů-
věry; zdrávas atd.

23. Vypros nám všem, Matko Boží, svatou
horlivost, ať se Tvoje chvála množí, všude
zmáhá ctnost; zdrávas atd.

24. Přimluv se zvlášť u Ježíše - Syna milého,
by nás přijal kdysi v říše Otce věčného;
zdrávas, atd.

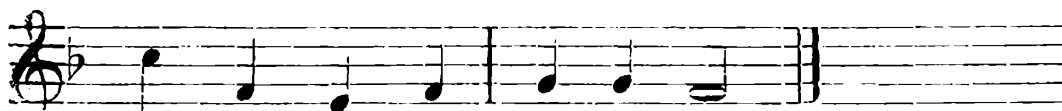
163.

1. Vo-lám stá-le, kde jsi by-la, lá-sko mo-je

pře-spa - ni - lá, Ma - ri - a má pře-stkvou - cí,

skvo - ste, per - lo žá - dou - cí?

2. Však již Tebe srdce tuší, radost vane
jarou duší, ej! Tvůj stánek, Boží dům, Vra-
novský tu zdobí chlum.

3. Hle, tu naše Matka sídlí s přehojnými
darů zřídly, kdo se tu k Ní přivine, - blaha dar
ho nemine.

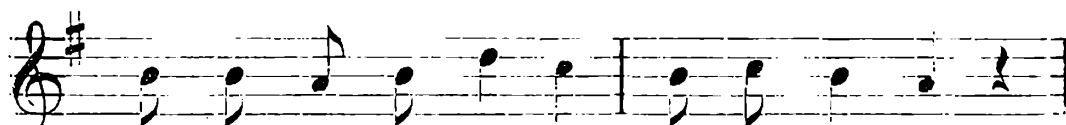
4. V Panny Jméno, Narození putují sem za-
rmoucení, pro dary se veselí, kterýmiž je podělí.

5. Na Vranov se ubírejme, Matce Boží
chyálu vzdejme, ať již Synu na nebi - zjeví naše
potřeby!

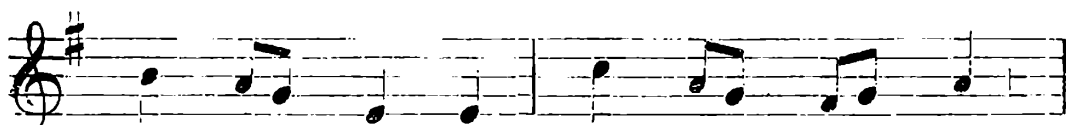
164.

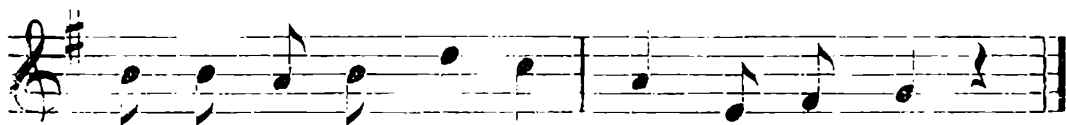
1. Sto-ti-síc-krát bu-diž po-zdra-ve-na,

Pa-ní na Vra-no-vě dra-ho-cen-ná,

k To-bě vo-lám ve dne, v no-ci,

lá-ska Tvá mi mů-že od-po-mo-ci.

2. Na Vranově poblíž Adamova - Maria sklad
hojných darů chová, na chudé i na bohaté - čeká
srdce Její láskou vzňaté.

3. Moravský pán, slepý dobu dlouhou, od
Boha mu danou zaplál touhou, navštívití obraz
Panny, na dubě v tom kraji uctíváný.

4. Když byl k dubu přijel, jako bleskem
zrak mu otevřen byl divným leskem, a v tom
lesku Panna stála, na kníže se libě pousmála.

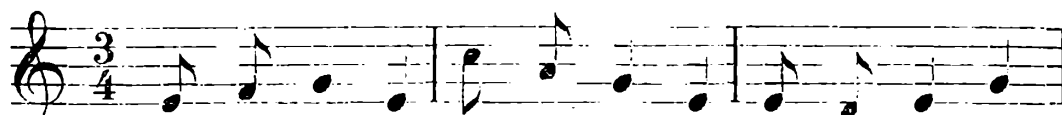
5. Brzy Vranov zdobil kostel cenný, od kní-
žete vděčně přestavěný; bez meškání s dubu snata
a sem přenesena Panna svatá.

6. Na Vranov již svatý všichni spějte, láskou
k Marii se rozehřejte; Paní, která divy tvoří,
pomůže, kdo touhou po ní hoří!

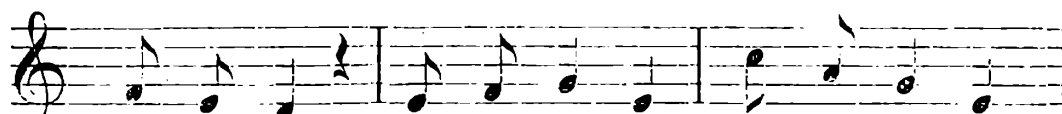
7. Maria, buď naší Pomocnicí, - utiš žaly, setři
slzy s lící. S Vranovské nám jasné výše po-
ukazuj stále na Ježíše!

165.

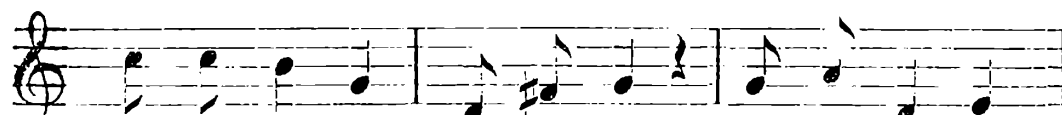
Píseň k Panně Marii Filipsofské.

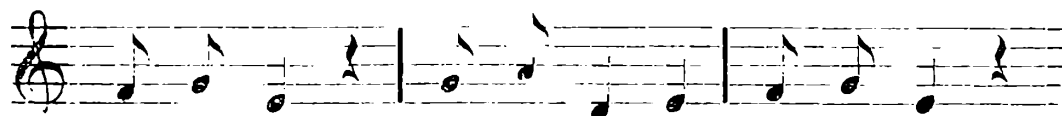
1. Po-zdra-ve-na, ve-le-be-na bu-diž, Bo-ží

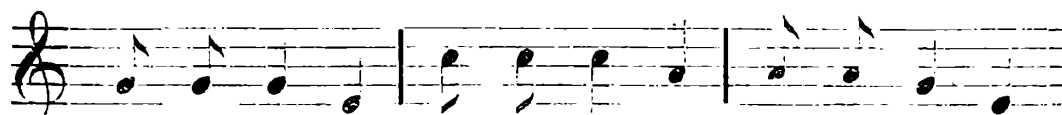
Ro-di-čko, úctu vděč-nou, pře-sr-deč-nou

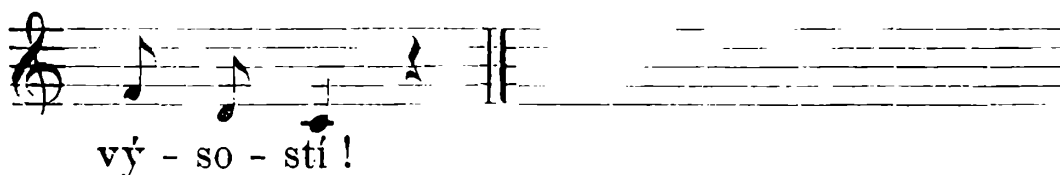
při-jmi od nás, Ma-ti-čko! Buď nám hoj-nou

mi-lo-stí po-moc-ní-ci v ou-zko-sti,

dej se zná-ti ja-ko má-ti, kněž-no raj-ských

2. Kéž nám možné Tvoje zbožné skutky
míti v paměti, podle Tvého vzoru ctného - dobra
sobě hleděti! Buď nám atd.

3. Tvoje tělo vždy se stkvělo panenskostí
zářivou, v přísné kázni, svaté bázni - chovala jsi
duši svou. Buď nám atd.

4. Ať nám duší neporuší chlípnost hříšným
plamenem, Matko čistá Jezu Krista, mocným
chraň nás ramenem! Buď nám atd.

5. Ty's bol, hoře u pokoře - z ruky Boží brá-
vala, při vši ctnosti, důstojnosti - dívkou skromnou
zůstala. Buď nám atd.

6. Mysl hrdou, hlavu tvrdou naprav nám
svým příkladem, vypuď pýchu, která hříchů
zdrojem jest a základem! Buď nám atd.

7. Ty's tvář klidnou, vlídnost vidnou, Maria,
vždy jevila, s ochotností povinnosti sebe těžší
plnila. Buď nám atd.

8. Co nám vloží vůle Boží na nezvyklá ra-
mena, nésti stále k Boží chvále - pomoz, Matko,
milená! Buď nám atd.

9. Když duch trne, an se hrne na nás těžké
strasti mrak, v také chvíli dodej síly, pozvedni
náš k nebi zrak! Buď nám atd.

10. Ty jsi sličně ustavičně - na zemi si vodila,
až jsi v ctnotě po životě v nebe vešla spanilá.
Buď nám atd.

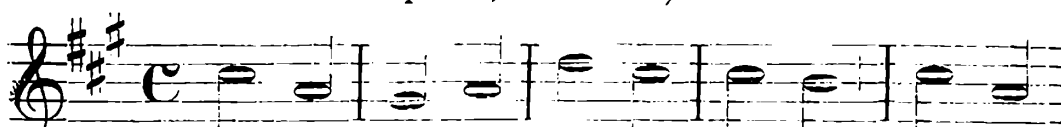
11. Světa vřavou cestou pravou jdeme Tobě
v zápětí, rač, ó Máti, o nás dbáti, na pouti
nám přispěti! Buď nám atd.

12. Milostnými zraky svými ozařuj svůj
věrný lid, a v ráj stkvělý k Spasiteli u věčný
nás uveď klid! Buď nám atd.

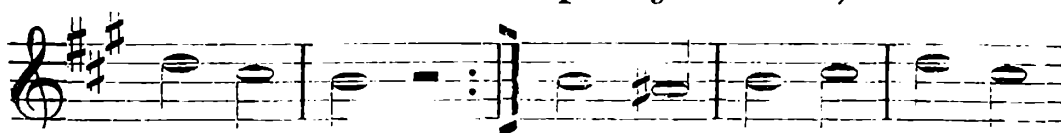
166.

Písně k Panně Marii Lúrdské.

(Zpívá se též jako: „Kdo mi Tvoje sladké jméno z lidí vy-
poví“, str. 543.)

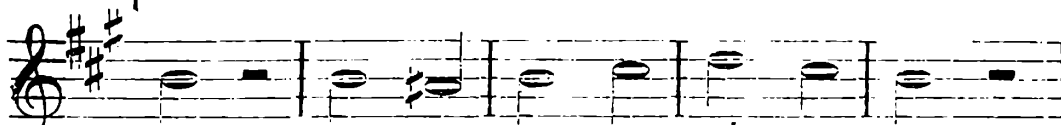

1. Po - zdra - ve - na bu - diž vře - le, Pan - no
vše Tvou slá - vu zpí - vej smě - le, Ma - tko

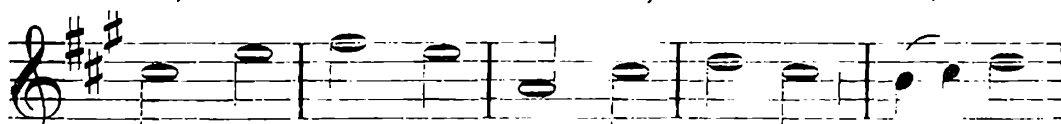

Ma - ri - a,
pře - mi - lá!

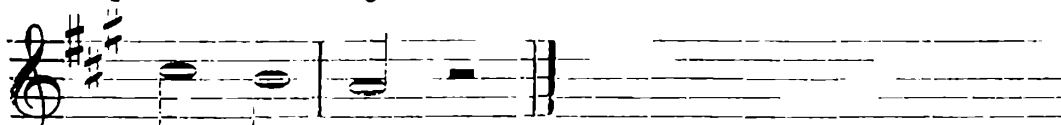
Sva - to - lúrd - ská Ma - ri -

a, Pan - no či - stá, ne - vin - ná,

při - mlou - vej se mi - lo - sti - vě za nás

u Sy - na!

2. K Francii Tvé oko shlídlo, Panno Maria,
zvolila's tam slavné sídlo, Matko přemilá.
Svatolúrdská atd.

3. V bezbožectví, zmatků víru, Panno Maria,
záříš tam jak duha míru, Matko přemilá.
Svatolúrdská atd.

4. Tisícerá k Lúrdům chvátá, Panno Maria,
duše touhou rozehřátá, Matko přemilá. Svato-
lúrdská atd.

5. Tam Tvá milost hříchy taví, Panno
Maria, pramen dává tělu zdraví, - Matko přemilá.
Svatolúrdská atd.

6. Důvěrně tam lidstvo zírá, Panno Maria,
zvláště koho bída svírá, Matko přemilá.
Svatolúrdská atd.

7. I k nám obrať vlídné zraky, Panno Maria,
nevěru zhlad', bludů mraky, Matko přemilá!
Svatolúrdská atd.

8. Dej, ať od Lúrd na kraj světa, Panno
Maria, mrav a svatá víra zkvétá, Matko pře-
milá! Svatolúrdská atd.

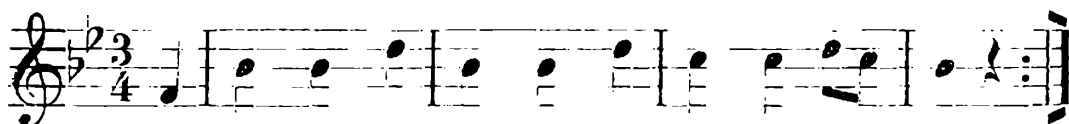
9. V lásce své se ponoř všecka, Panno
Maria, v srdce bídna, nevěrecká, Matko pře-
milá! Svatolúrdská atd.

10. Dej, ať Boha v mysli máme, - Panno Maria,
život šťastně dokonáme, Matko přemilá! Svato-
lúrdská atd.

167.

Růženec přesvaté Pannuy Marie Lúrdské.

(Zpívá se v Lúrděch zvláště o průvodech se svícemi. — Nápěv méně vhodný, ale příliš ve Francii zobecněný, proto ponechán.)

1. Kde v ú-do-lí ku ře-ce ho-ra má sklon,
všem po-sel-ství an-děl-ské zvě-stu-je zvon:

2. Aj, Bernardu, panenku, nebeský duch
tam ku břehu provádí v zelený luh. Ave, atd.

3. Tu ve vzduchu šumot a v děvčeti žas, -
již tuší, že nastal jí milosti čas. Ave, atd.

4. I spatřila na skále hvězdovou zář, v ní
postavu velebnou, přesvatou tvář. Ave, atd.

5. Tvář lahodou nebeskou nadchnuta jest, - Jí
oblaky modravé vzdávají čest. Ave, atd.

6. Kdo v tváři zřel úsměvu slunečný lesk, - ten
v duši své nehostí bázeň a stesk. Ave, atd.

7. Ji rozmile zdobí šat liliový a prostinký
světlý pás oblakový. Ave, atd.

8. Tu v pravo, tam v levo jest růžový květ, -
tak rozkošných růží náš neviděl svět. Ave, atd.

9. A na rukou sepjatý růženec má, ta Paní
a Královna přemilostná. Ave, atd.

10. Hle, Bernarda z divu se zotavuje, a po-
korně Paní tu pozdravuje. Ave, atd.

11. Však Paní již neviděl děvčete hled,
řkouc: „Zítřa zas’!“ Postava zmizela hned.
Ave, atd.

12. Než ráno se obloha červenala, ta děva
již Královnu vyčkávala. Ave, atd.

13. I prosila matku svou: „Nebraňte mi; co
oko mé vidělo, duše má ví! Ave, atd.

14. Vždyť byla tak mila, tak přespanila; jdu, abych, co žádá, si vyprosila.“ Ave, atd.

15. Kdy spěla tak toužebně holubička, jak na nový Tábor ta prosebníčka? Ave, atd.

16. „Ó, laskavá Paní, proč přišla jsi k nám? - Rač rozkázat, prosím, co vykonat mám?“ - Ave, atd.

17. „Přijď ochotně čtrnáctkrát ke skále sem; přijď se svými druhy, bych mluvila všem. Ave, atd.

18. Mé rozmilé dítě, ty dneska již věz, že v nebi ti uchystán radostný ples.“ Ave, atd.

19. „Ó, Ty jsi tak dobrá, chci vroucně Tě ctít; však nepřízeň světa mi nedá sem jít! Ave, atd.

20. Že přeješ mi, z toho je mudrákův hněv; mou ochranou bude vždy svatý Tvůj zjev.“ Ave, atd.

21. Hned z rána šla děvečka do krásných hor, s ní na cestu vydal se věřících sbor. Ave, atd.

22. Jak seraf, když poslal jej nebeský Pán, tak Bernarda chvátá, kde Paní má stán. Ave, atd.

23. Dlí děvča již na místě utěšeném, snad z nebeska na zem tu přenešeném. Ave, atd.

24. Aj, dítěti mění se nevinná tvář; tvář kráší jí podivná nadzemská zář. Ave, atd.

25. Již klečí a modlí se, Vládce zří, svit nebeský od Paní šíří se k ní. Ave, atd.

26. Lid žasna se diví, jak zázračný svit se na děvče jeví, a blaží jí vid. Ave, atd.

27. „Co je Ti, má Světice?“ děvčátko dí; „ó dejž, ať můj sluch ten zdroj bolů Tvých zví! Ave, atd.

28. Co může Tě potěšit? Zjev mi tož čas!“ — „Oh, modlitba za hříšné!“ ozval se hlas. - Ave, atd.

29. „Sem v průvodech putuj můj nábožný lid, mně vzdávej jen úctu, a hledej svůj klid! Ave, atd.

30. Buď svědkem zde národům z mramoru chrám, že na tomto místě já stánek svůj mám.“ Ave, atd.

31. Jak hluboké tajemství zjevil ten den! Tak přesvatě miluje Matička jen. Ave, atd.

32. Šla Bernarda ke skále zase a zas, však nezřela Paní a neslyšen hlas. Ave, atd.

33. „Ó laskavá Paní má, viz ten trud můj! Oh, nepřízeň zhubí mne! Ty při mně stůj!“ Ave, atd.

34. „Ty, dítě mé, neboj se! Zmužila buď! Svět zkouší jen víru, již chová tvá hrud!“ Ave, atd.

35. „Aj, vidím zas' Paní a necítím strast; div, že mne hned neztráví nebeská slast! Ave, atd.

36. Ó, přesvatý Zjeve, Ty v lásce nás měj, a jedno jen ještě, zač prosím, nám dej! - Ave, atd.

37. Že v pravdě jsi tuto, buď důkaz nám dán; tak mluví lid nevěrou v pochybnost hnán. Ave, atd.

38. Kde nad křovím stojí ta postava Tvá, Tvou přímluvou nechť Bůh nám růžičky dá!“ Ave, atd.

39. Tu úsměvem zastkvěla Paní se líc, tak jakoby řekla: „Ó, víc vám dám, víc!“ Ave, atd.

40. „Tak růže, ač krásna je, přichází v zmar; já mateřské srdce dám v dražší vám dar! - Ave, atd.

41. Jdi k pramenu, který se rozproudí zde; - tent' lásky mé zárukou k sobě vás zve.“ Ave, atd.

42. Hned k šumné se řece chce panenka brát, však jinde jí pokynem veleno stát. Ave, atd.

43. Tam prstem svým poslušně hrabala zem,
a pramen se objevil k podivu všem. Ave, atd.

44. Ó živá ty vodo a drahocenná! Již tisícům
tebou slast' navrácena! Ave, atd.

45. „Ó Paní Ty neznámá, děvě rci své, - kdo
jsi Ty, a kteraké jméno je Tvé? Ave, atd.

46. To tajemství divné já přece-li zvím?
A klečíc-li za to Tě prositi smím?“ Ave, atd.

47. Vždy hlasitěj' děvůška přepokorná, tak
volala v prosbě své neúmorna. Ave, atd.

48. Již nastal den velký, kdy z přesvědčení -
zní zástupem andělské pozdravení. Ave, atd.

49. Stkví Panna se volbou obnovenou, kdy
zjevila konečně důstojnost svou. Ave, atd.

50. „Věz, dítě, já bez vady počatá jsem,
já ochranou přemocnou býti chci všem! Ave, atd.

51. Jdi, přesvatá poslice, do nebe zpět, rač
slzavém údolí v lásce nás mět! Ave, atd.

52. Zde chtěla's mít zástupy ctitelů svých, - aj,
viz nás tu prosebné za časů zlých! Ave, atd.

53. Ó sláva ti, údolí přemilostné, zde Maticčky
obydlí přeradostné! Ave, atd.

54. Zde ve skále zázračná jeskyně Tvá, ráj
dala's nám, Královno dobrotivá! Ave, atd.

55. Zde nikdy se pramen Tvůj nezastaví,
zde není dne, kdy Tě zpěv nepozdraví! Ave, atd.

56. Ó svatyně, národům vítána buď, zde
oživuj, šlehti se lidem všem hrud'! Ave, atd.

57. Co nastal ten přeslavný, radostný den,
ctí Tebe zde průvody mužův i žen. Ave, atd.

58. Již ke trůnu cestu zná veškeren svět,
kdo z poutníků přijde sem, nerad jde zpět. - Ave, atd.

59. Kdo navštívil místo to, stokrát je blah,
zde bezpečnou našel cestu svých snah. - Ave, atd.

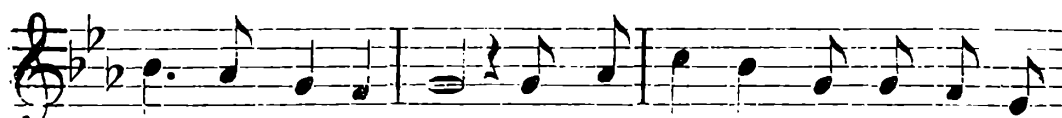
60. Ó Hvězdo Ty spasná, Ty před námi choď,
Ty ke trůnu Božímu věrné své voď! Ave, atd.

168.

Píseň k Panně Marii Karmelské.

1. Aj, ty ho-ro Kar-mel ne-vel-ká jsi, da-le-

ko přec vé-vo - díš, ty jak kněž-na zdob-ná na své

druž-ky mi-lo-jas-ně vů-kol zříš, tý-mě

tvo-je krás-lí jak šperk dra-hý na ko-

ru-ně vzác-ný sva-to-stan, kdo tě

je-nom spa-tří, bý-vá bla-hý, ku ple-

sá - ní po - bá - dán.

2. Vždyť tam svatostánek Matky Boží, archa nová úmluvy, která pod ochranu béře všechny, kdo Ji srdcem vroucně ctí, kdo se Kristu Králi kořit chtějí a své duši spásy žádají, kdo v hold živou víru přinášejí, zdrávas, zdrávas volají.

Aj, ty horo Karmel jak jsi krásná nyní ve svém odění, kterým tebe druhdy přioděli Rolsberkové milení, když tvé týmě tehdáž bez okrasy kaplí a pak chrámem zdobili, by tam zbožné duše dbalé spásy uctit Pannu chodily.

4. Byl to kraje velmož, Bernard jménem, jemuž sama Boží Mát pokyn dala zjevný, kde si přeje, aby zřela kapli stát, aby obraz Její milovděký, jenž byl u vetchý sloup připevněn, neztlel, nevzal za své na pověky, ale byl jak dříve ctěn.

5. Tam, kde obraz zašlý k nepoznání - na sloupci se uctíval, často bylo zřítí jasnou záři, jak by oheň pod ním plál, nejvíc pak zář plála, plám se zdvihal v zasvěcený nebes Paní den, nikdo nikdy ohně nerozžíhal, aniž byl kým uhasen.

6. Tento zjev když velmož Bernard spatřil, do poblízké Telče spěl, neb tam vrchní z řádu Karmelského - právě pohostinu dlel, - a ten Bernardovi moudrým slovem ze zbožného srdce radu dal, by, kde zář se jeví, kapli s krovem k počtě Panny zbudoval.

7. Bernard takou radou obdařený potěšen se navrací, a hned rozkaz dává, ať se dřeva, - kolik třeba, nakácí: „Postavímť zde stánek Matce Boží, ať se týmě hory urovná, ať tu není skalisk ani hloží, kde má trůnit Královna.“

8. A již lid má práce plny ruce, rozkaz pánův jest mu vhod, - muži, ženy, ba i slabé dítky - pracují jak o závod, neb by všickni rádi svojí pílí na jev dali za to vděčnost svou, co kdy u Marie vyprosili sobě zbožnou modlitbou.

9. Tak byl zbožných duší přičiněním brzy stánek zbudován, by v něm nový obraz Matky Boží na dále byl uctíván, tak se hora Karmel povýšila, že tam svatá Boží Rodička - sama sídlo sobě vyvolila Karmelská ta Matička.

10. Od doby té plamen nikdy více na hoře se nezjevil, leč ten, že tam duší na tisíce spěchá za dob různých chvil a Máť Boží vroucně uctívají jako dítky Matce oddané, které Její lásky plamen znají a to rámě ochranné.

11. Tento plamen lásky dítek vděčných když se denně rozmáhal, svého strýce dědic stejně zbožný k radosti všech rozkaz dal: ať se těsná kaple Matky Boží na Karmelu u chrám přestaví, ať se chvála Její stále množí krajem zbožné Moravy.

12. A chrám ten až posud horu zdobí, a jest její korunou, tam až posud spěchá kde kdo zbožný - za Marií, Matkou svou, tam vždy v žalu nebo v plesu volá: Tys, ó Máti, těcha, radost má, Tvoji lásce nikdo nedolá, ana sluncem ke všem plá.

13. Protož, Máti dobrá, milostivá, pohleď na nás dítky své, kteréž s důvěrou se utíkají ku Tvé lásce mateřské, vyprosiž nám, by žár lásky vděčné též v nás stále čistý plápolal, by nás za to Syn Tvůj v stany věčné - kdysi k sobě povolal.

169.

Píseň k P. Marii dobré rady.

(Nápěv jako při písni 98.: „Zpomeň, ó Královno milá“
str. 595.)

1. Matko svatá dobré rady, Maria Ty žehnaná, Ty jsi pomocnicí všady, - mocná Tvá jest ochrana! Kdo jen k Tobě pospíchá, když ho žalost v duši svírá, - srdce své Ti otevírá, vroucně k Tobě povzdychá; toho nikdy neodmítáš, - tomu rady poskytáš, tomu rady poskytáš.

2. Když si otec rady neví, o zdar dítek chvěje se, Tobě ať svou tíseň zjeví, starost svou Ti přednese. K Tobě ať se přivine, Matka, již tvář slzy smáčí, že jí dítky hladem pláčí, z Tebe slast jí vyplyne, Ty je skojíš, upokojíš, - [:radou dobrou ukojíš. :]

3. A když dítko osiřelé, v stesku hloubném žaluje, že mu úsměv lásky vřelý, matky drahé chybuje, k Tobě ať jen pospíší, v Tvém se poukryje pláští, - Ty je světa sprostíš zášti, láska Tvá je utiší; - Ty mu matku vynahradíš, [:dobře vždy mu poradíš. :]

4. Manžel aneb choť když věrná, s druhem druh se rozdvojí, že je světa závist' černá k sporům svedla, k rozbroji: K Tobě ať se obrátí, na Tě vznesou spory svoje, z Tebe jako z míru zdroje, pokoj k nim se navrátí, Ty je smíříš, v lásce smíříš. [:Radou dobrou usmíříš. :]

5. Mládež když jsouc vůle slabé, stav svůj
sobě volit má, - síle jejich ducha slabé - radu skýtá
moudrost Tvá: Důvěrou ať roznítí srdce své
jen vroucí k Tobě, v této poradíš jim době,
pokyn Tvůj je osvíti, na cestu je ctnosti vedeš,
[:radou dobrou povedeš. :]

6. Nemocný když sobě stýská, sténá, bolně
naříká, Tebou úlevy si získá, trpět bol svůj
uvyká, když jen s Tebou rozjímá, - jak jsi muky
svoje nesla, bolem sklaná pod kříž sklesla, to mu
síly dodává: Ty jej nikdy neodmítneš, - [:dobrou
radu poskytněš. :]

7. Rodiče když naříkají nad nezdárným
synem svým; vášně koho přemáhají k hříchům
vábí svodem zlým, kdo jen v sebe spoléhá,
pýchou zaslepit se dává: povinnosti zanedbává, -
hříchu snad již podléhá: Poučení všem těm dáváš,
[:radu dobrou podáváš. :]

8. Nepřítel když v zemi bývá, schází pravá
rozvaha; nemoc, bída lid když svírá, nevěra se
rozmáhá; když se tupí víra, ctnost, rozumu se
jenom věří, vše dle bludných smyslů měří, té
nás, Matko, zloby sprost, poučení ježto dáváš,
[:radu dobrou podáváš. :]

9. K stanům věčným naší spásy, Matko,
radou svou nás ved': K bytům neskonale krásy,
náš ať vznáší vždy se hled. Z Tvé u Boha
přímluvy ať se povždy těšíváme, v Tobě
dobrou Matku máme, spasnou archu úmluvy:
Vyslyš, Matko, ten hlas vroucí, - [:dejž nám radu
žádoucí. :]

170.

K Panně Marii ustavičné pomoci.

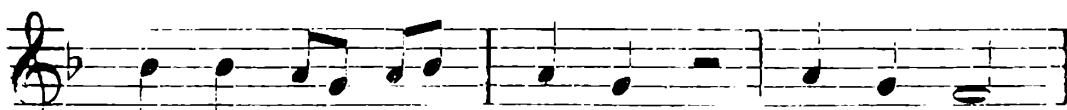
(Dříve: „Maria, zdroj milosti.“)

1. Ma - ri - a, hvě-zdo stkvou-ci, ó skloň se vlíd-ně
Tvé srd-ce pře-žá - dou - cí jest raj-ský dra-ho-

k nám! tak po-div - né - ho le-sku, že
kam

tě-chy po dá v ste-sku. Ma - ri - a,

Ma - ri - a, Ma-tko, při-spěj nám!

2. Kdy srdce smutek svírá, - hruď tone v sou-
žení, kéž slzu hořkou stírá - Tvé mocné přispění;
uč bráti za vděk tíže a nositi jho kříže!
Maria, Maria, atd.

3. Kdo v propast' hříchu padnou, ty k srdci
Páně veď, ať ctnosti neuvadnou, též starostlivě
hled'; - kde nemoc, žal a bída, tam kéž Tvá láska
hlídá! Maria, Maria, atd.

4. Dbej církvě o pastýře, rač zachovati jej,
a k spasitelné víře lid všecek připoutej;
zmař nevěru a bludy a všecky hříchu trudy!
Maria, Maria, atd.

5. Kéž kráčí cestou míru náš milý císař
král! By v trudných časů víru vždy věrně
k Bohu stál, řiď věhlas jeho slavný - Tvůj pokyn
neunavný! Maria, Maria, atd.

6. Veď k zřízení správné vlast' naši milou
zpět, by doby starodávné zas oblažily svět,
by víra předků svatá již nebyla nám vzata.
Maria, Maria, atd.

7. Dej síly v slední strasti, chraň v smrti
hodinu a přiveď k věčné slasti svou věrnou
rodinu, jež v díku, prosbě, chvále dí k Tobě
neustále: Maria, Maria, atd.

171.

Ohlas Ambrosianského chvalo zpěvu.

(Nápěv jako: „Bože chválíme Tebe.“)

1. Tebe, Matko, chválíme - nadšeným a vroucím
hlasem, slávě Tvé se divíme, oslonění Tvojm
jasem, u všem světě všecek tvor slaví Tebe,
kněžny vzor.

2. Nevýslovná Tvoje ctnost rozlévá svůj
odlesk všady, sama Boží velebnost oceňuje
Tvoje vnady, vděky Tvoje přestkvělé opěvují
andělé.

3. Praotec Ti vzdává dík, prorok nad Tvou
září žasne, apoštol i mučeník zpívají Ti chvály
hlasné, vyznavačů, panen kruh oslavy Ti
vzdává dluh.

4. Nádoba Ty's líbezná, z níž se Spasitel
náš zrodil, slavobrána vítězná, kterou jdeme

v rajský podíl, kam Tvá zář se vyleje, - všecko
blahem okřeje.

5. Vyslyš věrné ctitele, nebeských nám vy-
pros darů, zjasni mysli přitmělé, oprosti nás
všeho zmaru, - ukazuj nám vlídnou tvář, v života
tmy slunkem zař!

6. Nešťastníků zvláště dbej, jižto hříchem
upoutáni, za všecky se přimlouvej a stůj při
nás do skonání, ať Tvůj Syn, náš milý Pán,
u věčný nás přijme stan!

Různé písně.

172.*)

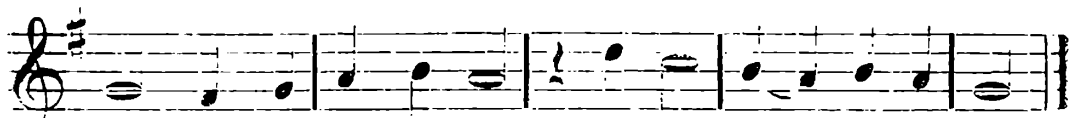
Písně k nejsvětější Trojici.

1. Tak, Bo-že Troj-je-di-ný, jsme vzda-li
jak Ot-ci se Sy-nem též i Du-chem

chvá-lu svou, že pak my sla-bí jsme rač
pří-sluš-nou, u chvá-le slá-vy Tvé,

nám to pro-mi-nou-ti ve vel-ké lás-ce své.

2. Náš jazyk nedostačí, by Tebe chválil dost,
neb my jsme tvorové mdlí, - Ty's síla, velebnost;
proto i andělé skloňují zraky své, - když Tobě
prozpěvují se koříc' moci Tvé.

3. Nechť tedy cherubíni své chvály na nebi,
nechť s námi sjednocují, Tě s námi velebí,
když Tě zde chválíme, Tobě se klaníme, Tro-
jice nejsvětější, jak jenom stačíme. Amen.

*) Tento a dva následující hymny zpívají se před de-
sátkou andělského růžence.

173.

(Nápěv jako u písně předešlé.)

1. Též nikdy nemůžeme tu lásku vychváliť,
že Bůh Syn člověčenství jest ráčil na se vzít,
ač Bohem nepřestal být, na zemi přebýval,
Božství své ukrýval a Otcí nebeskému se za
nás v oběť dal.

2. Jak Bůh však nemohl On ni bolest zkusiti,
než On chtěl dobrovolně jak člověk umříti;
za lidi hříšníky trpěl trest veliký, a takto od
záhuby nás spasil vinníky.

3. Ó nikdo nemůže dost tu lásku velebit,
že Bůh Syn, Beránek náš, nás ráčil vykoupit;
proto Jej chválíme, Jemu se klaníme v Trojici
nejsvětější, jak jenom stačíme. Amen.

174.

(Nápěv jako u písně předešlé.)

1. Tě také velebíme, ó Duchu přesvatý,
neb s Otcem, se Synem též jsi jedné podstaty;
Ty nás svou milostí vodiš jen k svatosti,
svých darů přežádoucích nám dáváš v hojnosti.

2. Ty jsi náš Posvětitel, všech duší Těšitel,
Ty jsi všech neumělých zde pravý Učitel;
svaté Tvé řízení kdože dost ocení, když ono
přelaskavě nás vede k spasení.

3. Kéž s námi cherubíni své chvály na nebi,
kéž s námi sjednocují, - Tě s námi velebí, - když
Tě zde chválíme, Tobě se klaníme v Trojici
nejsvětější, jak jenom stačíme. Amen.

175.*)

(Nápěv jako při č. 77.: „Kdo mi Tvoje sladké jméno“ str. 543.)

1. Na tisíckrát, milionkrát budiž zdravena, -
od nebeských, od pozemských tvorův uctěna,
nejsvětější Trojice! Nechať Tebe tisíce - blažených
úst opěvují, chválí velice!

2. Všecko tvorstvo, co ho živí širý světa
kruh, každé zrnko, každý kámen, každé tělo,
duch, každá stromku ratolešť, moře hlásej
blahou věšť, že jen Bohu trojjednomu patří
všecka čest'

3. Obzvláště vy, přeblažení nebes kůrové,
rajské harfy k Boží chvále mějte hotové; Bůh
vás ve své mocnosti stvořil k vaší radosti, pře-
hojně vás obdaroval božskou milostí!

4. Bůh vám křehkých lidí duše - svěřil v ochranu,
by jich anděl padlý nemoh' svéstí v pohanu;
svatí strážní andělé, voďte duše nesmělé, na všech
stezkách buďte naši věrní přátelé!

5. Vy jste podle vůle Boží světcům sloužili, -
obrátili přemnohého, kdo byl zbloudilý; i nás
kryjte perutí, bychom ďáblem netknuti. čisti
byli v denní práci, v nočním zdřímnutí!

6. Díky Tobě, nejsvětější Božská Trojice,
anděly že svými chráníš lidí tisíce! Dej nám
trojjediný Bůh, - věčný Otec, Syn a Duch, bychom
vešli za anděly v nadehvězdny luh!

*) Může se zpívat i též po andělském růženci.

176.

(Dříve: „Radostí plesejte, milí poutníci.“)

Nápěv jako při písni 23.: „Pozdravujem Tebe“ str. 473.

1. Radostí a plesem milí poutníci - čest' a chválu
vzdejme svaté Trojici, že jsme všickni v tento
čas, shledali se tady zas. Čest' a chválu vzdejme
svaté Trojici, ku pokání spravmež srdce kající.

2. V osobách třech jeden jesti pravý Bůh
Otec Stvořitel náš, Syn a Svatý Duch, Syn ten
jest náš Spasitel, Duch pak pravdy Učitel. Čest'
a chválu atd.

3. Z pouhé lásky stvořil nás Bůh k životu,
člověk zhřešil, hříchu věčnou pokutu, aby se
člověka sňal, Otec Syna v oběť dal. Čest'
a chválu atd.

4. Aby vykoupenci v dobrém trvali Otec se
Synem jim Ducha poslali, ten nás svojí milostí -
posvěcuje ku ctnosti. Čest' a chválu atd.

5. Andělé též nebes serafínové a v jich sboru
svatí arcioctové Alleluja zpívají. Čest' též,
chválu atd.

6. Plesáním se chvějí horý lesnaté, chválu
Bohu dýší louky travnaté, jenž je v skalách
upevnil, třpytnou rosou ovlažil. Čest' též,
chválu atd.

7. Role, nivy, zahrady a vinice chválí Boha
úrodou svou velice, onť jim dává zdar a vznik,
onť jich pěstoun, zahradník. - Čest' též, chválu atd.

8. I to pestré kvítí a ty byliny, ježto ozdo-
bují mez a lučiny, šepcí s broučkem pomalu
Bohu vděčnou pochvalu. Čest' též, chválu atd.

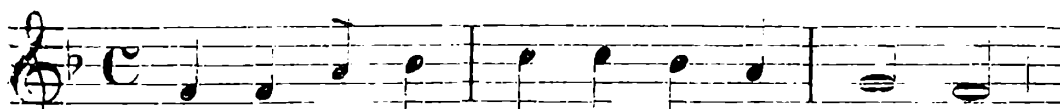
9. I to ptactvo křídel plesným rozmachem,
čtveronožci, plazi, co jich chová zem, oni všickni
bezděčně chválí Boha povděčně. Čest též,
chválu atd.

10. Kterak tedy nemáme my mnohem víc
s chválami a díky jíti Bohu vstříc, jenž nás
méně andělů povolal k jich údělu. Čest a
chválu atd.

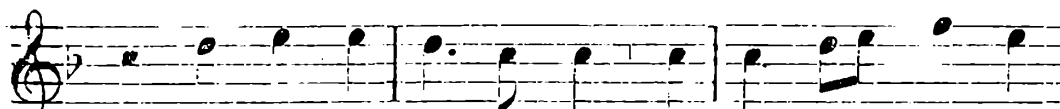
11. Pročež s radostí a plesem poutníci vzdá-
vejme čest, chválu svaté Trojici, skrze niž jsme
tento čas zde se shromáždili zas. Čest a chválu
atd. Amen.

177.

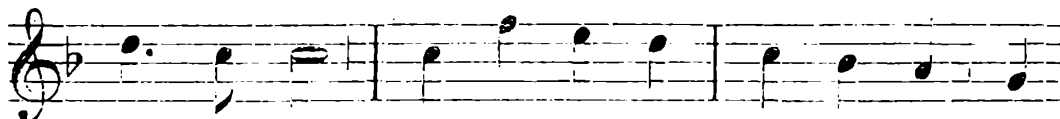
(Dříve: „Ó nejsvětější Trojice božská.“)

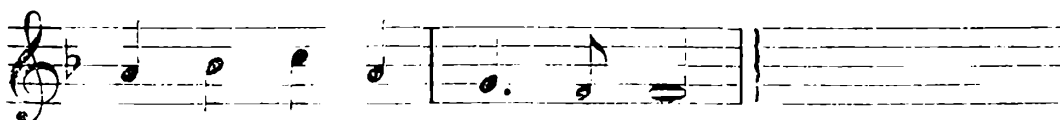
1. Nej-svě těj-ší, troj-je-di-ný Bo-že,

sva-tý, sva-tý, pře-sva-tý, Tvá by-tost jed-né

pod-sta-ty, v o-so-bách třech ta-je-ná, buď

od nás věč-ně u-ctě-na.

2. Neobsáhlá všemocnosti Boží! Ty's zem,
nebe stvořila a leskem krásy zdobila, z Tebe
ves tvor původ má, bez Tebe vše být přestává.

3. Vševědoucí moudrosti Ty Boží! - Ruka Tvá svět ovládá, v něm všecko moudře pořádá, by byl účel dosažen a Tvůrce všeho poznán, ctěn.

4. Nepřeborná dobrota Ty Boží! Z štědroty Tvé veliké se živí tvory všeliké, - neb Ty pokrm dáváš všem, co jich jen chová širá zem.

5. Dobrotivý, prozřetelný Bože! Ty svým okem všecko zříš, a čeho třeba, dobře víš, Ty vše mile spravuješ, vždy o své tvory pečuješ.

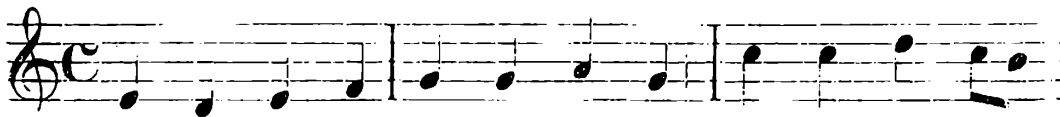
6. Nejvyšší svatý, spravedlivý Bože! Tvého hněvu doznává, - kdo hřeší, Tě ctít ustává; trestu Tvého neujde, kdo Tebou zhrdá, páše zlé.

7. Nejvyšší dobrý, milosrdný Bože! Ty nám mile odpouštíš, - nás z vin a trestů propouštíš, - když svých hříchů pykáme a k Tobě promiň! voláme

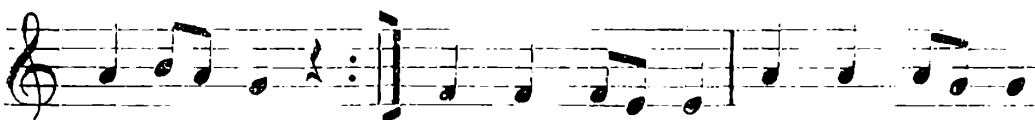
8. Proto dobrý, milosrdný Bože! Nejsvětější Trojice, Ty všeho dobra studnice, vyslyš naše volání a dej nám milost pokání. Amen.

178.

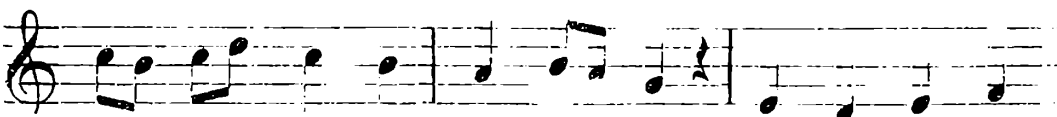
(Zpívá se též jako: „Pozdvihněme oči svoje“, str. 527.)

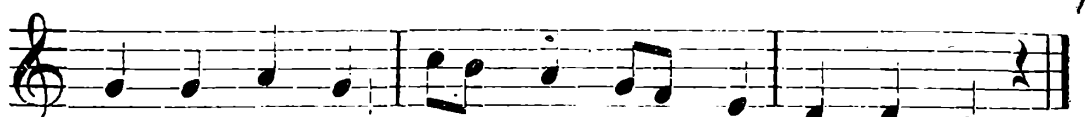
1. Pozdvihněme srd-ce vzhů-ru, k Stvo-ři-te - li
ple-sej-me mu z vrou-cí du-še v ra-do-stech i

vě - cí všech, Pěj-me bíd-ní, hříš-ní li - dé,
ža - lo - stech!

pěj te sva-tí, svě - ti - ce: Chvá-le-na buď

bez u - stá - ní nej - svě - těj - ší Tro - ji - ce!

2. Jeden ve třech, tři jsou jeden, tajemství to veliké, ale z Boha trojjednoho plyne blaho všeliké. Pějme atd.

3. S Augustinem nezpytujeme nejsvětější tajemství; rozum náš ho nevystihne, třebaš o něm jistě ví! Pějme atd.

4. Otec Bůh nás v lásce stvořil, Syn Bůh v lásce vykoupil, Bůh Duch v lásce posvěcuje, bychom stihli věčný cíl. Pějme atd.

5. Prostým srdcem, něžnou duší věřme tento svatý div; kdo ctí Boha trojjednoho, věky věků bude živ! Pějme atd.

179.

(Dříve: „Jazyk nemůž' vysloviti.“)

1. Ne-mů-že ret vy - slo - vi - ti, ja - ký's, Pa - ne,
a - niž duch náš po - cho - pi - ti pře - ta - jem - ných

v ne - be - sích; Pro - to s ú - ctou Te - be ctí - me,
sou - dů Tvých;

srd - cem, ú - sty ve - le - bí - me, vě - ky vě - ků

chvá - le - na Tro - ji - ce buď bla - že - ná.

2. Serafů i Cherubínů věčný jásot Tobě zní,
pějí Tobě, Hospodinu, andělové nesčetní. I my
Tebe s nimi ctíme atd.

3. Před Tvým trůnem sbory svatých na
své tváře padají, králové pak korun zlatých
vděky s hlav svých skládají: I my Tebe
s nimi ctíme atd.

4. Nebe širé s dálnou zemí mocnost Tvoji
hlásají; nebe, země s tvory všemi v oslavu Ti
jásají: I my Tebe s nimi ctíme atd.

5. Neb Ty's Bůh, a kromě Tebe není Boha
jiného; neb Ty's Pán, a zem i nebe - nemá Tobě
rovného: Proto s úctou Tebe ctíme atd.

6. Bůh jsi Otec, Syn, Duch Svatý, Bůh jsi
ve třech osobách; Hospodin Ty's nepojatý tam
nebeských výšinách: Proto atd.

7. Ty jsi stvořil svět ten širý, - jenž jen Tebou
stojí dál; Tvojich tvorů není míry, z Tebe každý
původ vzal. Proto atd.

8. Před Tvou mocí vše se sklání, vše zde
hlásá moudrost Tvou, hlásá vše Tvé smilování
s láskou k tvorům nesmírnou. Proto atd.

9. Trojice Ty nejsvětější, trojjediný Bože
náš, Bože nejmilostivější, Ty, jenž srdce, ledví
znáš: My Tě za vše s úctou ctíme atd.

10. Přijmi naše uctívání a též prosbu vřelou
slyš: poездеjším putování vem nás k sobě
v nebes říš, dej, ať tam též Tebe ctíme atd.

180.*)

Písně k Bohu Otci.

(Dříve: „Tvůrce mocný nebe, země.“)

Zpívá se též jako píseň 179.: „Pozdvihněme srdce“, str. 717.

1. Tvůr-ce, svě-ta Ře - di - te - li, zdro-ji
da-rů vše - li - kých, před o-kem Tvým o-bor
ce-lý le-ží svě - tů ve - li - kých; vše víš,
co se vša - dy dě - je, jas-ným
dnem je To bě noc, víš, co
na-ším srd - cem chvě - je, a nám
spě - ješ na po - moc.

2. Ty jsi Pánem všeho toho, cokoli zde zovu
svým, - ať to málo, ať to mnoho, „Ty's to dal,
já vděčně dím; od Tebe to kvítí stkvělé, jež

*) Zpívá se také po andělském rženci.

jsi nasel podle cest, i má duše, žití celé pouhý dar Tvé ruky jest.

3. Zásoba Tvá míry nemá, - štědroty je v Tobě sklad, rozumný tvor i tvář nemá - z darů Tvých svůj kojí hlad; v zemi nám se zrno klíčí - podle Tvého rozkazu, dobrotu Tvou svět nám líčí v přemilostném obraze.

4. Vroucí prosbě, která plyne z duše Tobě oddané, povždy, velký Hospodine, slyšení se dostane; nepřihlížíš v smilování k velikosti lidských vin, blaze mi: Ty's bez přestání Otec můj, a já Tvůj syn!

181.

Ohlas žalmu 90.

(Dříve: „Kdož ochrany Nejvyššího.“)

1. V o-chra-nu kdo Nej-vyš-ší-ho dů-věr-ně se
vše-mo-hou-cí Pán ho mi-le chran-ným stí-nem

u - bí - rá, k Ně-mu vo-lám: „Tys má hrad-ba,
za - stí - rá;

dů - vě - ry mé bla - hý svit,“ neb On spě-chá

z vaz-by, mo-ru du-še smut-né vy-pro-stiř.

2. Perutěmi zakryje tě, věrností svou ochrání,
nedá ti se noci báti, střely denní rozhání; ti-
sícové kolem padnou, na nohou ty ještě dlíš,
klidně zíráš co se děje, bezbožných trest uvidíš.

3. Hospodin jest útočiště, - Jeho moc tak pevný
štít, neštěstí že nezavítá tebe krutě poranit;
rozkázalť On andělům svým vzíti tebe do rukou,
nežli vrátké nohy tvoje o kámen se roztlukou.

4. Volně nohy tvoje půjdou po lvu, hadu,
ještěru, praví Pán: „Já zachráním jej, že má
ve mě důvěru; vzývati mé jméno bude, já
ho v nouzi vyslyším, vlídnou pomocí i věkem
obdařím jej nejvyšším.“

182.

Písně k Pánu Ježíši.

(Nápěv jako při písni: „Sem zbožní poutníčkové“ str. 119.)

1. Pochválen buď Pán Ježíš, tak volej každý
hlas, a duši poosvěžíš - si vždycky v pravý čas. -
Pěj od dětských tak let, tak modli se jsa kmet, -
buď pochválen Pán Ježíš, než opustíš ten svět.

2. Ať duše smutek nese, - ať čelo stíní mrak,
ať srdce jásá v plese, a jasný je tvůj zrak,
vždy sobě připomeň nejsladší ze všech jmen,
buď pochválen Pán Ježíš, jímž svět byl vykoupen.

3. Když nepřítel tvůj lýtý tě nutí zápasit,
ať zjevný nebo skrytý chce tebe porazit, když
doráží vždy blíž, tu v pomoc vysloviž: buď
pochválen Pán Ježíš, tím mečem zvítězíš.

4. Až ku tvému kdys loži smrt' stoupne
v pozdních dnech, dlaň na srdce ti vloží, by

stišila tvůj dech, tu než dáš zemi zpět - své tělo
zpráchnivět, buď pochválen Pán Ježíš rci ještě
naposled!

5. Ať všude se jen zpívá ten pozdrav nocí,
dnem, jím Boha cherub vzývá, co stojí před
trůnem; kéž vše se rozplesá, co jenom ústa
má: buď pochválen Pán Ježíš, Ty Pán a Bůh
jsi náš!

6. Co louka květů chová, co stínu dává les,
co ptačích zpěvů znova se ozve v jarní ples,
ať tolik v nebes říš se zpěvů nese výš:
buď pochválen Pán Ježíš, jenž za nás nes'
svůj kříž.

7. Co hvězd se rozžehuje, když země
v klidu spí, a kolik mraků pluje do roka
po nebi, ať tolik v nebes stan se nese ze
všech stran: buď pochválen Pán Ježíš a nad
vše milován!

8. Co krůpějí déšť dává, když parnem
puká zem, co rosou květů vstává, jež vadly
úpalem, ať tolik v šíř a dál se ozve od hor,
skal: buď pochválen Pán Ježíš, všech tvorů
mocný král.

9. Co pole klasů čítá, když úrodná je žeň,
co sad nám plodů skýtá, když přišla podjeseň,
ať vše jen tolikrát, co dá se rozplesat, buď po-
chválen Pán Ježíš, se ozve v jedenkrát.

10. Nechť člověk v chýži bydlí, neb zná jen
písku poušť, nechť v hrdém hradě sídlí, neb
skryt je v lesa houšť, ať všude jeden hlas se
nese každý čas: buď pochválen Pán Ježíš, jenž
spasit přišel nás.

183.

(Nápěv jako při písni za šťastnou hodinu smrti, str. 675.)

1. Milý můj Ježíši, dobroto nejvyšší, za
svoje mučení získals nám spasení. Dobrý náš
Ježíši, milý náš Ježíši.

2. Opustils nebe jas, snížils se mezi nás,
hořkou's smrt' podstoupil, abys nás vykoupil.
Laskavý Ježíši, dobrý náš Ježíši.

3. Od paty do hlavy kryl Tě pot krvavý,
krvavé krůpěje smáčí Tvé šlépěje. Tesklivý
Ježíši, laskavý Ježíši!

4. Jidáš Tě proradný, lásky Tvé nehodný,
v svatou líc políbil, - žoldněřům vyzradil. Zrazený
Ježíši, tesklivý Ježíši!

5. Suroví žoldněři podobní ku zvěři - krutě
Tě svázali, po zemi smýkali. Svázaný Ježíši,
zrazený Ježíši!

6. Pilát se neujal, Herodes v posměch dal,
ač je chtěls spasiti, na věky blažiti. Zhaněný
Ježíši, předobrá Ježíši!

7. K sloupu's byl přivázán, bolestných množ-
stvím ran tělo Tvé rozryto, krví, ach, zalito.
Zraněný Ježíši, zhaněný Ježíši!

8. Koruna trnová, ruka již katova v čelo
Tvé vtlačila, bolest' dovršila. Zmučený Ježíši,
zraněný Ježíši!

9. Luze pak k posměchu vyveden ve spěchu,
obnažen, utýrán nebes i země Pán, Stydlivý
Ježíši, zmučený Ježíši!

10. Sotva Ho uzřeli, - divoce křičeli: - „Ukřižuj, ukřižuj, nic Ho ty nelituj!“ Nevinný Ježíši, souzený Ježíši!

11. Kristus, ač nevinen, přece jest odsouzen, na Jeho ramena kříže tíž vložena. Souzený Ježíši, nevinný Ježíši!

12. Zbitý a zmučený, břemenem zemdlený, sotva se ovládá na zemi upadá. Zemdlený Ježíši, přesladký Ježíši!

13. Na kříž Ho přibili, k nebesům vztýčili, posměchem, nadávkou sytí dál pomstu svou. Zmučený Ježíši, předobry Ježíši!

14. S matkou se rozloučí, Janu ji poroučí, modlí se za vrahy Spasitel předrahý. Žalostný Ježíši, předobry Ježíši!

15. Konečně umírá k Otci se ubírá, dokonat dílo své za lidi nehodné. - Milostný Ježíši, laskavý Ježíši!

16. Svaté své pro rány, pro bok svůj proklaný, pro svoje mučení přived' nás k spasení. Dobry náš Ježíši, laskavý Ježíši! Amen.

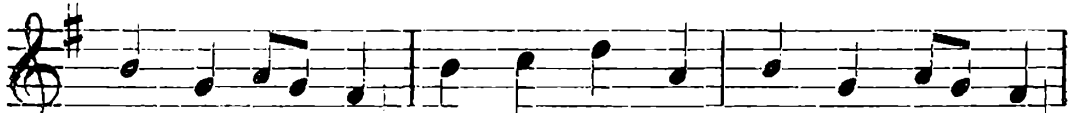
184.

1. Po-chvá-len buď Je - žíš Kri-stus,

po-chvá-len buď na vě-ky! Ko-lik tvo-rů

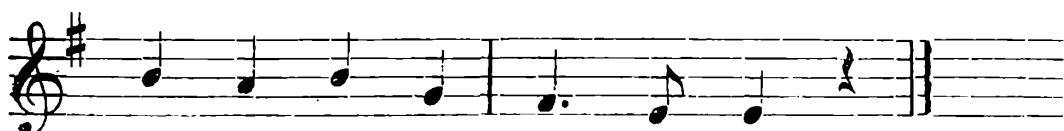
po o - bo - ře, ko-lik du-chů v ne-bes dvo-ře,

to - lik úst si pře - ji mí - ti, a - by ze všech

mo - hlo zní - ti: Po - chvá - len buď Je - žíš Kri - stus,

po - chvá - len buď na vě - ky!

2. Pochválen buď atd. Slunce, měsíc na nebesku, zlaté hvězdy u svém lesku, zory sličnost, duhy krása, nechať povždy se mnou hlásá: Pochválen buď atd.

3. Pochválen buď atd. Pestré ptactvo u výšinách, čilé ryby ve hlubinách nechať Tebe, mocný Králi, - s živočichy všemi chválí: Pochválen buď atd.

4. Pochválen buď atd. Vody, luka, hory s lesem, ozvěte se pochval plesem, k oslavě se Boží spojte, - písní mou se rozhlaholte: - Pochválen buď atd.

5. Pochválen buď atd. - Každou sílu duše svojí zasvěcuji slávě Tvojí, aby všecka moje vloha Tebe ctíla, mého Boha: Pochválen buď atd.

6. Pochválen buď atd. Všecky údy svého těla obětuji Tobě zcela, každý čin můj budiž hlásce, v útlé že Tě chovám lásce. Pochválen buď atd.

7. Pochválen buď atd. Každá práce mého stavu děj se Tobě na oslavu; Tebe chválit při

všem díle budiž snažná moje píle. Pochválen
buď atd.

8. Pochválen buď atd. Po ničem již nechci
toužit, leč jen Tobě věrně sloužit; Ty však,
Bože! rač mi dáti v úmyslu tom pevně státi.
Pochválen buď atd.

9. Pochválen buď atd. Odstup s lichým, světe,
mamem, s požitků svých luzným klamem! - tvoje
sláva, polní tráva, pravé blaho Bůh jen dává.
Pochválen buď atd.

10. Pochválen buď atd. Ani v dobách trapné
tísně nezanikne hlas mé písně; svému bolu na
úlevu hledět budu svého zpěvu: Pochválen
buď atd.

11. Pochválen buď atd. Byť i bouře v divém
zmatku zbavila mne všeho statku, budu, jako
lodník vesla, toho jen se chápat hesla: - Pochválen
buď atd.

12. Pochválen buď atd. Když mi v sotnách
ústa zvadnou, když i k vzlechům síly zchřadnou,
bude láskou k Tobě vroucí moje srdce ještě
tlouci: Pochválen buď atd.

185.

(Dříve: „Pane, já Tebe miluji.“)

(Nápěv jako při předešlé.)

1. Pane, já Tě oslavuji, přehoroucně miluji!
Na zemi co různých tvorů, - světél nebes na obzoru,
tolikeré srdce vroucí kéž ti může ve mně tlouci:

Pane, já Tě oslavuji, přehoroucně miluji!

2. Pane, atd. Zvěř, jež v kraji zemském
dlívá, pták, jenž v modré výši zpívá, ryba,

která v proudu pluje, vše necht' Tobě oznamuje: -
Pane, atd.

3. Pane, atd. Plodivý strom, borek v lese, -
tráva, keř, jenž růže nese, zlatý klas, jenž v poli
šustí, od chvály kéž neupustí: Pane, atd.

4. Pane, atd. I má vůle, rozum, síly kéž
jen lásky k Tobě pílí, vše mých citů horování -
nech Ti hlásá bez ustání: Pane, atd.

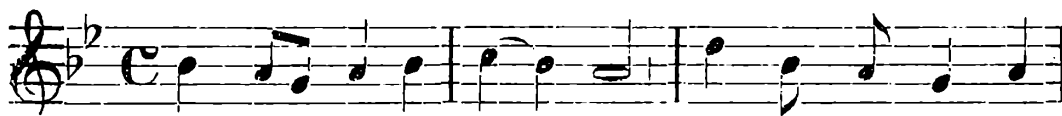
5. Pane, atd. Světa rozkoš, pýcha, sláva
bublinou se rozpadává, pouze Ty, můj Spasiteli,
přetrváš svět i věk celý: Pane, atd.

6. Pane, atd. - Jenom Tobě budu žítí, jenom
světlo Tvé mi svítí, nic mé lásky neuhasí, ta
jen duši moji spasí. Pane, atd.

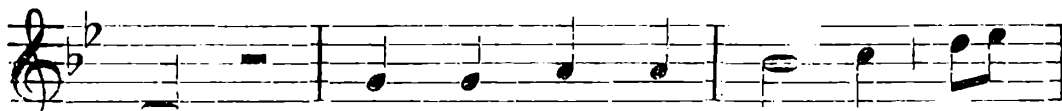
186.

Píseň kající k Pánu Ježíši.

(Zpívá se též jako píseň 17.: „Vesele, překrásně“, str. 465.)

1. Ach, člo-vě-če hříš - ný, po-slyš pí-seň mo-

ji o Je - ží - ši dra-hém, spá-

sy věč-né zdro - ji!

2. Spasitel náš milý věrně od zrození pra-
coval a horlil lidstva pro spasení.

3. Tak si Ježíš milý lidstvo zamiloval, -
že ni živobytí svého nelitoval.

4. Ty však, hříšný bratře, nedbáš spásy
věčné, již ti uchystáno blaho nekonečné.

5. Přechoťně sloužíš tělu, ďáblu, světu,
nedbáš lásky Boží, nevinnosti květu.

6. Nedbáš v odbojnosti hříchu neupřáhlé,
že tě k soudu svému povolá Pán náhle.

7. Před soudem co řekneš, úzkostí se chvěje?
Či chceš dlíti v pekle věčně, bez naděje?

8. Ó již pohleď na svět, kterak všecek hyne,
a již pomni, že jen Pán Bůh nepomine!

9. Považ, jak se všecko v širém světě mění,
bez Boha že míru, blaha nikde není!

10. Hle! Pán Ježíš volá, káže ti a kyne;
pokáním již obmyj skvrny hříchu stinné!

11. Není lásky větší jako v Kristu Pánu;
onť svou láskou zhojí každou jizvu ránu.

12. S oltáře se Kristus požívati dává,
chlebem, silou duše býti nepřestává.

13. Již se přitul k Pánu, u víře buď stálý,
dobře číň a Bohu věčné zpívej chvály!

14. Za své dobré skutky, pokání a ctnosti -
dojdeš neskonalé v nebi blaženosti!

187.

Rozmluva duše s Pánem Ježíšem.

(Nápěv jako při písni 68.: „Ty's, Maria, naše radost“, str. 533.)

1. (Duše :) Kdy pak přijde můj Pán Ježíš ke
mně touhou sklíčené? Přehluboko, Pane, ležíš
v mojí hrudi vznícené, - smutku, slzám neodolám; -

marně se můj bouří cit nadarmo Tě, Pane, volám,
bys mne přišel potěšit.

2. (Pán Ježíš:) Kdo si život oslazuje, tomu
drahým pouze svět, Boha dosti nemiluje jeho
světské touhy vznět; v trápení se láska jeví,
strádej, duše milená, ta ti vzdechy mění v zpěvy,
bolest lásku znamená!

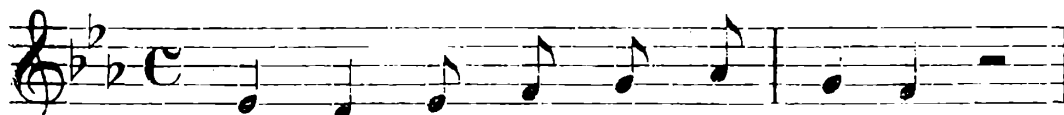
3 (Duše :) Přiznávám se, že jsem slaba, abych
nesla těžký kříž, již jest moje láska chabá,
neste jiní tuto tíž; neb, ať věrnou pravdu povím,
zbavena chci býti ran, zdaž si nikdy nepohovím,
nebude-li klid mi přán?

4. (Pán Ježíš:) Nevzpírej se, duše drahá, ráda
se mé vůli vzdej. nežádej si v žití blaha, trp
a na tom přestávej; statečna buď ve své snaze,
mám-li býti ženich tvůj, chceš-li žítí věčně blaze,
věrně vždy mě následuj.

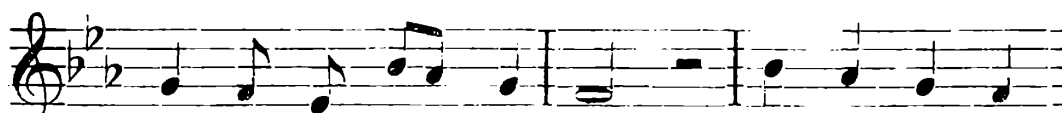
5. (Duše :) Tak-li tomu, drahý Pane, staň se
svatá vůle Tvá, ať svět celý krásou plane. láká
v pouta růžová, Tvou chci věrně, věčně býti,
rozkoší se odříkám, nésti kříž chci a Tě ctíti;
jen když Tebe, Pane, mám.

6. (Pán Ježíš:) Nyní's, duše, pravdu děla, - nyní's
pravá moje choť, snášej stesky neumdlelá, kříž
si oblib a v něm choď; za to budeš v nebes
kraji požívati rájských kras, - tam se blaho právě
tají, které nezná vrátký čas.

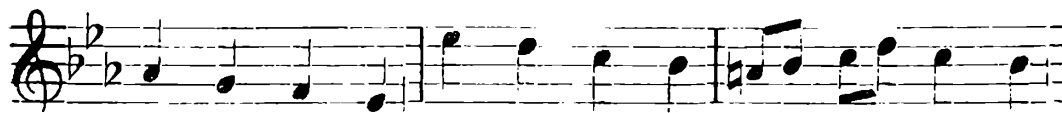
188.

1. Kdež dům na - jdu Tvé-ho Ot-ce,

Je - ží - ši můj mi - lý? Ú-zkou ce-stou

krá-čej krot-ce, při-jdeš k do-mu mé - ho Ot-ce,

mi - neš dā - bla svod-ce!

2. Kdo mou v cestě pojme ruku, - Ježíši můj milý? Lásky k Bohu v světa hluku za pravou tě pojme ruku, zmírní tvoji muku!

3. Kdo mi v temnu světla skytne, - Ježíši můj milý? Slovo mé ti jitrem svitne, světla pravdy v temnu skytne k říši blahobytné!

4. Kdože uchová mě pádu, Ježíši můj milý? Moudrost moje v pravém řádu bude hříchu na závadu, uchová tě pádu!

5. Kdož mě umdleného zvedne, Ježíši můj milý? Milosrdí nedohledné umdleného tebe zvedne z ochablosti bědné!

6. Kdož mě všeho smutku sprostí, Ježíši můj milý? Zpověď z pravé zkroušenosti tebe smutku všeho sprostí, dodá záře ctností!

7. Kdo mi občerstvení podá, - Ježíši můj milý? Těla svátost, živá voda, občerstvení tobě podá, ztiší bol, jenž hlodá!

8. Kdož mě potká na mé pouti, Ježíši můj milý? Protivenství, které rmoutí, na těžké tě potká pouti, ale nezkormoutí!

9. Co mi za to bude v podíl, Ježíši můj milý? Ty, jenž na zemi se zrodil, přijmeš věčné nebe v podíl, že jsi v ctnosti chodil!

10. Za to budiž chválen vděčně, Ježíši můj milý! A když zpívám přesrdečně, bys byl za vše chválen vděčně, budu blažen věčně!

189.

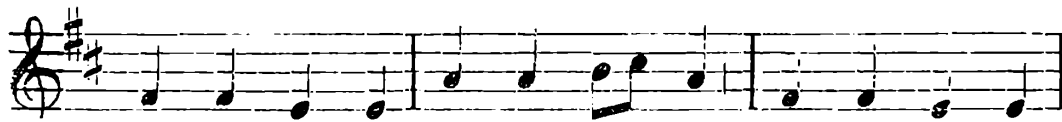
(Dříve: „Ó můj Jesu, ó můj Jesu, ó můj Jesu, buď můj štít.“)

1. O můj Jesu nej-svě-těj-ší, vroucně chvátám

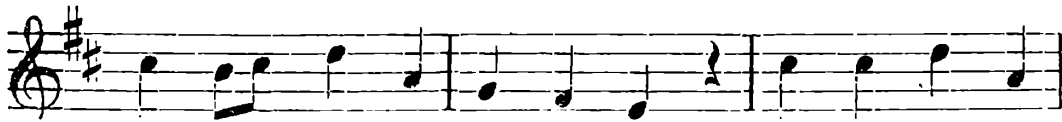
Te-be ctít; Ty's má spá-sa, Ty's můj štít.

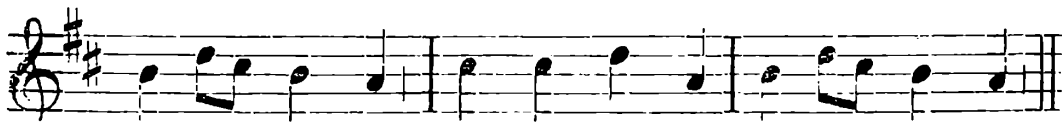
Nej-draž-ší můj Spa-si-te-li, To-bě se teď

vzdá-vám ce-lý, s dě-tin-nou se bla-ho-stí

kla-ním Tě-la Svá-to-sti; ne-vý-slov-ně,

vře-le, vděč-ně sla-vi-ti chci Te-be věč-ně.

Ó můj Je-su nej-svě-těj-ší, vrouc-ně chvá-tám

Te-be ctít; Ty's má spá-sa, Ty's můj štít.

2. Ó můj Jesu nejsvětější, - vroucně chvátám
Tebe ctít; Ty's má spása, Ty's můj štít.
Hloubko božské laskavosti, nebylo-li na tom
dosti, že's nám chudý zrozen byl, bychom
s Tebou měli díl, že's tak dlouhá, trapná léta
snášel všecku bídu světa? Ó můj Jesu atd.

3. Ó můj Jesu nejsvětější, vroucně chvátám
Tebe ctít; Ty's má spása, Ty's můj štít.
By svět došel odpuštění, snášel's hořké utr-
pení, surový Tě trýznil lid, byl jsi vlečen,
smýkán, bit; z ran Tvých svatá krev se lila,
by má duše čista byla. Ó můj Jesu atd.

4. Ó můj Jesu nejsvětější, vroucně chvátám
Tebe ctít; Ty's má spása, Ty's můj štít.
Avšak stále láska Tvoje otvírá nám hojně
zdroje, jako matka kojící sytíš duše věřící;
z bouřlivého světa víru k rajskému nás vedeš
míru. Ó můj Jesu atd.

5. Ó můj Jesu nejsvětější, vroucně chvátám
Tebe ctít; Ty's má spása, Ty's můj štít;
Se srdcem teď rozechvělým bratřím živým,
odumřelým slávu věčnou žádáme; prosby vroucí
skládáme, bychom všichni, hříchu prosti, uzřeli
Tě na výsosti. Ó můj Jesu atd.

190.

Písně k Nejsvětější Svátosti oltářní.

(Nápěv jako při písni 148.: „Svijeme růžence“, str. 666.)

1. Pozdraven buď od nás andělský chlebe,
kterýž jsi sestoupil z lásky k nám s nebe; Ježíši,
k Tobě duše mdlá chvátá, posilniž, oživ ji Hostie
svatá!

2. Pozdraven buď od nás Beránku tichý,
který jsi prolil krev za světa hříchy; Ježíši atd.

3. Zde se Ti klaníme, Bože náš pravý, jméno
Tvé přesvaté celý svět slaví; Ježíši atd.

4. Skrytý zde přebýváš, Ježíši milý, abychom
Tělem Tvým živeni byli; Ježíši atd.

5. Srdce Tvé přesvaté láskou k nám plane,
ó rač nás přivinout k sobě, náš Pane! - Ježíši atd.

6. V zármutku, v neštěstí, v každické době
na svatém Srdci Tvém spočinem sobě; Ježíši atd.

7. Chceme Ti zasvětit všecko, co máme, - tělo
i duši svou v službu Ti dáme; Ježíši atd.

8. Pomoz nám zachovat srdce své čisté,
hříchem Tě nehněvat, Jezu náš Kriste! Ježíši atd.

9. Po všecken život náš chceme být Tvoji,
svatý chléb nebeský s Tebou nás pojí; Ježíši atd.

10. Budiž nám mannou, jež živí a sílí, nikdy
nás neopust, Pane náš milý! Ježíši atd.

11. K hodince smrti až budeme stonat, bez
Tebe, Pane náš, nedej nám skonat; Ježíši atd.

12. Přijdi k nám Ježíši, andělský chlebe, ze
světa bídného uveď nás v nebe! Ježíši atd.

191.

(Nápěv jako: „Pojďte, chvalte v pokloně“.)

1. Jezu Kriste, Bože můj, při kající duši stůj
a ji z lásky nevystihlé vlídné opatruj!

2. Úzce s mou se duší spoj, ukroť zhoubný
vášní boj, jako dobrý Samaritán rány hříchů
zhoj!

3. Jsi mé duše sladký host; nuže, zla mě
všeho sprost, zapuzuj svou přítomností blud
a nepravost!

4. V zdroji lásky své mě zmej, a mdlé duši
síly dej, pravdy věčné sladkou mannu v zprahlé
srdce lej!

5. Víím, že's tady přítomen; i buď vroucně
den co den ve způsobě chleba prosté veleben
a ctěn!

6. Po smrti pak buď nám přán pohled ve
Tvůj rajský stan, kde Ty sídlíš jako mocný
všeho světa Pán!

192.

(Nápěv jako při písni: „Korunku tu Ti Ježíši“, str. 175.)

1. Z lásky raněný Ježíši, Tobě pocta buď
nejvyšší, nechat' hrud' má láskou vzplane, jižto
miloval's mne, Pane!

2. Jezu skrytý ve Svátosti! Každý duch
Ti s uctivostí vzdávej chválu jako Bohu, vyvyšuj
Tě nad oblohu.

3. Velký Bože, spasný chlebe, za pokrm
nám dáváš sebe, zde mezi námi chceš dlíti, —
může-li větší lásky býti?

4. Ó mé zboží, přijdi ke mně, chřadnet bez Tebe Tvé plémě; těš mne přítomností svojí, občerstvuj mne v světa boji.

5. Jak po vodě jelen touží, jehož horká žízeň souží: tak, ó láske, ó mé nebe! vroucí touhou hledám Tebe.

6. Víím, že nejsem dostatečen, bych dle zásluh byl Ti vděčen: znaje však svou velkou mdlobu, ctím, jak mohu, Tvou osobu.

7. Odpusť mi, když v této mdlobě - nevzdávám cti dosti Tobě; statky, život svůj chci dáti k Tvé-li cti se to obrátí.

8. Bych měl duší na tisíce, dal bych Ti je, ba i více: - nemaje než jednu právě, - rád ji ku Tvé dávám slávě.

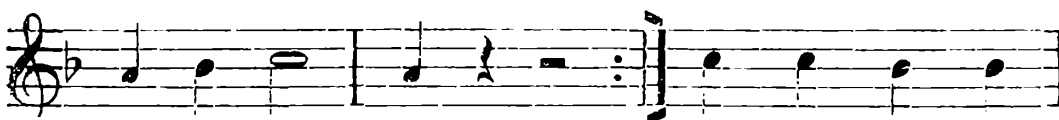
9. Po Bohu pak nechť se chystá Tobě čest, ó Panno čistá! Tebe ctíti podle síly chci až k poslední své chvíli.

10. Matko, schval mne svému Synu, Jezu Kristu, Hospodinu: vypros, ať naň mohu zříti tam, kde věčné světlo svítí.

193.

1. Zdráv buď chle-be an-děl-ský, an-děl-ský,
po-kr-me Ty ne-be-ský, ne-be-ský,

Je-ží-ši můj, v nej-svě-těj-ší
ó Bo-že můj,

Svá - to - sti man-nou raj-ské slad-ko - sti

mne vždy ži - va na - sy - cuj, na - sy - cuj,

Je - ží ši můj!

2. Živ mne, abych [: nelačněl, :] Ježíši můj, -
dávej se mně [: za úděl:] ó Bože můj, v svátosti
té velebné oblažuj vždy srdce mé a mou duši
[: posvěcuj, :] Ježíši můj!

3. A když budu [: umírat, :] Ježíši můj,
na věčnost se [: ubírat, :] ó Bože můj, rač mi
býti útěchou, tělem svým a krví svou duši
moji [: posiluj, :] Ježíši můj!

4. Dej, ať ještě [: poslední, :] Ježíši můj,
pozemské mé [: slovo zní:] ó Bože můj! A ta
jména líbezná: - Ježíš, Josef, Maria, při mé smrti
[: při mně stůj, :] Ježíši můj!

5. A když vkročím [: před Tvůj soud, :]
Ježíši můj, neračiž mne [: pominout:] ó
Bože můj, ale přijmout v milosti, v síle
chleba svátosti, ať jsem věků [: věčně Tvůj, :]
Ježíši můj! (Amen.)

194.*)

Písně k trpícímu Pánu Ježíši.

(Nápěv jako při č. 31.: „Mé jsi potěšení, Matko drahá“, str. 484.)

1. Kde jsi, outočiště srdce mého, abys potěšil mě truchlivého? Láska Tvá mě křížem zastavila, k hoře Kalvarii obrátila.

2. Tebe, Ježíši, to netěšilo, - že se člověčenstvo prohřešilo, tož Ty's navštívil zem opuštěnou, abys vykoupil nás krve cenou.

3. Pospíchejme ku Kristovu kříži, Vykupitel na nás vlídně shlíží, Jeho rány, Jeho utrpení lidu hříšnému jest k poučení.

4. Poslyš, hříšníče, Pán Ježíš praví: Já jsem pravda, cesta, život pravý, kéž Mě každý s křížem následuje, příklad můj všem spásu poskytuje!

5. Já jsem trpěl z lásky ku člověku, - od něho však nedočkal se vděku, neboť lidé drazí Mně a milí, k ohavné Mě smrti odsoudili.

6. Jako zlosyna Mě jali prudce, - pouty svázali Mi božské ruce, a tak, štváni zlobou satanáše, před Annáše vedli, před Kaifáše.

7. Odtud byl jsem veden k Pilátovi, - co jsem trpěl, nevypovím slovy; bičování, potupu a hanu přestáti Mi bylo od katanů.

8. Od potůčků krve s Mého těla - tvrdá země kolem zrůměněla, když pak druhý den Mě vedli z města, ach! jak bolestná to byla cesta!

*) Tuto a některou z následujících písní zpívají poutníci, když, opustivše poutní místo „Tři duby“, blíží se ku „Hoře Kalvarii.“ Na hoře Kalvarii koná se pobožnost křížové cesty (viz díl II. str. 336.).

9. Co jsem přestál trudu, vylil potu, než jsem s křížem přišel na Golgotu! - Hle, již na kříži pním v hořkém bolu, vroucně na hříšníky zírám dolů.

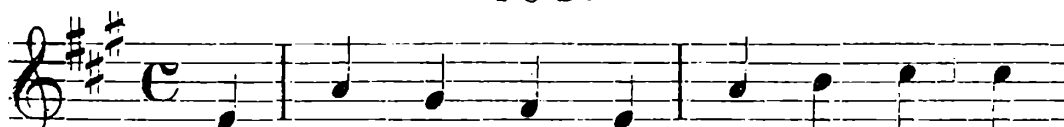
10. Ke Mně pojdte, koho bída svírá, za všecky tu Bůh a Pán váš zmírá, - všecky obmývá tu krví svoji, rány hříchů milosrdně hojí!

11. Pozdraven buď, Pane umučený, Jehož krev jest nevýslovné ceny, Tobě dík a chválu nekonečnou - vzdávej veškeren lid s myslí vděčnou!

12. Dej, ať muky Tvoje hodně ctíme - a Tvým křížem vždy se honosíme; vlej nám ducha pravé kajicnosti, kříž Tvůj sviť nám ku všelike ctnosti!

13. Pro svou smrt' nám dopřej na nebesku těšiti se z oslavenců lesku, dej nám lásky nehasnoucí plamen, bychom s Tebou kralovali. Amen.

195.

1. Když slun-ce hla-vu rů-žo-vou za
a s mě-sí-cem se na ne-bi sta

ho-ry tem-né skry-lo, Za po-tok Ce-dron
hvěz-dic ob-je vi-lo:

Je-žíš šel, by v po-sled-ní se no-ci tam

za lid mo-dlil k Ot-ci.

2. U brány nechav učně své, šel do zahrady výše, kde v potu tváři krvavém se modlil k Otci tiše: Ó račiž, Otče, ode mne - ten hořký kalich vzíti, ježž brzy mám, ach, píti.

3. Ó větrové getsemanští, proč s Krista tyto byly - jste nevzali a neskryli - za dálné hory, doly? Proč jste vy ladné olivy svých korun ve stín milý Ježíše neukryly?!

4. Když třikráte se pomodlil a učně zkáral spící, zřel Jidáše se blížiti se zrádnou zlobou v líci, jenž pozdravem a polibkem krev zradil nevinného Ježíše, mistra svého.

5. Jak trpělivý beránek Pán náš se nechal svázat, a k soudu vést, by účty klad' ze slov, jež přišel kázat; a ač byl zcela bez viny, - přec mrskali jej, bili a v tvář mu svatou plili.

6. Když slunce vyšlo na obzor, tu k vladaři Ho vedli, by křivých svědků žalobou zlé věci na Něj svedli, by volali: „On bouří lid - a králem sebe činí, podvrátit řád náš míní.“

7. Piláta žena vzkázala v tu dobu muži svému: „Propust' Ho, jestiž bez hříchu, bezprávi nečiň Jemu, neb mnoho jsem já trpěla ve spaní dnes pro Něho, pro muže toho ctného.“

8. Pilát dal Krista zbičovat, chtěje jej propustiti; však židé stále volali: „Na kříži musí pníti.“ A Pilát lidu boje se, ač zřel, že vinen není, dal jim Jej k usmrcení.

9. Teď šarlatem Jej oděli k posměchu všemu davu, a korunu mu trnovou na svatou vtiskli hlavu, pak třtinu v ruku davše mu, před ním se ukláněli a k zábavě ho měli.

10. Když ztýrali Jej ku smrti, kříž těžký připravili a na svatá ho ramena Ježíše položili. On vzal jej rád, neb věděl to, že smrtí na tom kříži zas lidstvo k Bohu sblíží.

11. Když pak již pněje na kříži, - ztad k zemi okem shlédł, svou Matku uzřel pod křížem a Jana, jenž Ji vedl; „hle, matka tvá,“ děl k Janovi, „hle, syn Tvůj,“ pravil k Máti, „necht' lásku láskou splatí.“

12. Když Jeho svatá duše pak se s tělem rozloučila, tu žalem zem se zachvívá, a mrtvé, které kryla, z svých útrob živé vybývá, i slunce svit svůj sbírá, že Bůh-člověk tu zmírá.

13. Pak tělo s kříže Nikodem a Josef zbožně sňali, a vonnou mastí potřené v hrob nový pochovali, tam spočíval Pán po tři dni, až třetího vstal zase svou mocí ve své kráse.

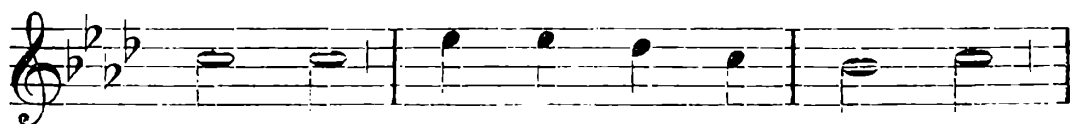
14. Rád pomni, milý křesťane, té smrti svého Pána, jíž pouta tobě odňata a svoboda ti dána, bys živ byl zbožně, kajicně a po svém putování kdys došel smilování.

196.

(Dříve: „Ach, kýž jsem slavičkem.“)

1. Ach, kýž jsem já ptá-čkem, ma-lým pro-zpě-

váč-kem, pře-le-těl bych mo ře

16. Pojď sem, duše drahá; Kristus, původ blaha, pní tu v bolu mnohém, by tě smířil s Bohem.

17. Kriste milovaný, líbáme Tvé rány; pro přehořkou trýzeň dej nám věčnou přízeň!

197.

(Dříve: „Truchlosmutnou píseň spolu zpívejme“.)

1. Tru-chlou pí-seň o Kri-sto-vě mu - če - ní
za-zpí-vej-me zbož-ným ža-lem vzní - ce - ni,

u lí - bej - me v du-chu sva-té rá - ny,

kte-ré za hřích lid-ský Pá-nu dá-ny!

2. Což se trápil Kristus milý na hoře, když se k smrti bolné chystal v pokoře! Krví potilo se Jeho čelo, - o spáse když lidstva přemýšlelo.

Jak Mu bylo, když Ho Jidáš políbil, jenž Ho vyzraditi židům přislíbil! - Jak Mu bylo, když Jej v pouta jali, když Jím smýkal žoldněř neurvalý!

4. Od Annáše k veleknězi Kaifáši násilím Jej zástup katův unáší, smýká Jím tu ruka ne-lítostná, neprávě Ho soudí rada zlostná.

5. Sotva slunko svitlo, veden k vladaři, jehož úmysl se dobrý nedaří; Pilát s Krista všecku vinu skládá, ale smrti Páně lid si žádá.

6. Vedou Pána posetého deštěm ran; „Ukřižován budiž, na smrt, na smrt dán!“ zběsile dav hlučí nedočkavý, když mu před oči se Kristus staví.

7. Ach! již Kristus na ramenou nese kříž, do prachu Jej chýlí dřeva hrozná tíž; smutně ubírá se na Golgotu, srdce bol Mu zrývá ostřím hrotů.

8. Na vysokém kříži strádá Kristus Pán; pod ním lid se rouhá, teskní svatý Jan, Matka přebolestná hořce kvílí, an Syn drahý hlavu smutně chýlí.

9. Dokonáno, hřích už světa těžký smyt, všemu lidu vzhází spásy blahý svit; dotrpěl Pán Ježíš hořkou trýzeň, zjednal ztracenou nám Boží přízeň.

10. Oslavujme hrozně Páně bolesti, čiňme dobré, chraňme všech se neřestí, by nám z kříže spásy růže zkvetly a my v nebeský kraj vešli světlý!

198.

(Dříve: „Ach, hříšný člověče, rozjímej.“)

1. Ach, mou du - ši hříš - nou trá - pí žel,
že Pán Je - žíš to - lik vy - tr - pěl,

trá - pí žel, vy - slo - vi - ti mož - no ne - ní,
vy - tr - pěl;

2. Z jediné vše trpěl [:příčiny, :] aby zničil naše [:proviny:]; ač sám nic byl neprovinil, Otci svému dostičinil [:pro hřích můj Pán Bůh můj:].

3. Volně ruce vložil [:v jařmo pout, :] na zlostných se vydal [:židů soud:], poliček si nechal dáti, hrozně sebe urouhati [:pro hřích můj Pán Bůh můj:].

4. A když byl v tak pustý [:posměch dán:], chátrou bohaprázdnou [:urouhán:], ach! jak byl tu zarmoucený a bol cítil bezejmenný [:pro hřích můj Pán Bůh můj!:]

5. Pak Jej k Pilátovi [:přivedli, :] tu lid žaloval naň [:posedlý;:] i byl krutě ubičován, trním ostrým korunován [:pro hřích můj Pán Bůh můj:].

6. Jeho svatá hlava [:klesala:], když ji rána sterá [:zbodala:]; ale vzal kříž na ramena ušlehaná, unavená [:pro hřích můj Pán Bůh můj:].

7. Odnáší kříž těžký [:z města ven, :] již s ním na Golgotu [:přiveden;:] přibiti se na kříž dává, ach! již bolně dokonává - [:pro hřích můj Pán Bůh můj:].

199.

Píseň k pěti ranám Pána Ježíše.

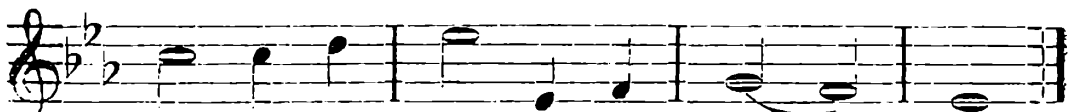
1. Zdrá - vy buď - te Kri - sta rá - ny,

ne po sti hlé lá - sky schrá - ny!

z nichž - to ne u stav nou ře - kou

kr - va - vé pra - me - ny te kou.

2. Nad hvězdy lesk větší máte, vůní růže přemaháte, cenou perly i vše statky, duši mé jste nad med sladký.

3. Ve vás mysl u nesnázi v jisté útočiště vchází, kdežto nikdy útok vraha nezvrátí jejího blaha.

4. Kolik ran jest nesvědome dáno Kristu v radním domě; kolik to krůpějí kane z Jeho pleti rozedrané!

5. Ach, to Jeho sličné čelo břitkým trnem obolelo, a hřeb ostrý k větší muce - probodá nohy a ruce.

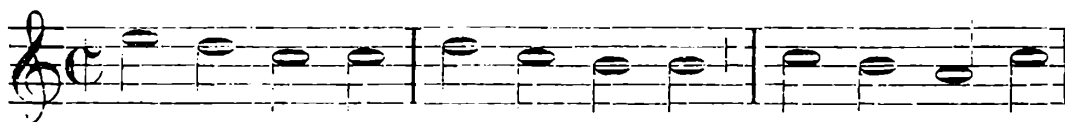
6. A když ducha z vlastní moci nebeskému oddal Otci: prošlo kopí svatým bokem, dvojím se kříž zbarvil mokem.

7. Pán se v hrozné muky dává, - a tak spásu dokonává; sebe nedbá, k nám jen hledí, krev za nás přesvatou cedí.

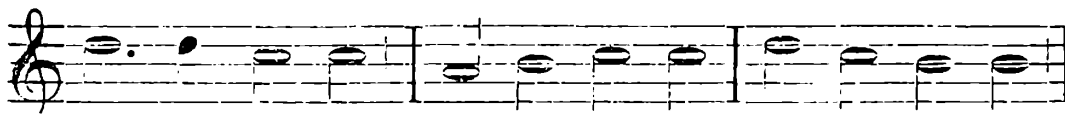
8. Kdo jste nakaženi vinou: pojdte sem, zde vody plynou, - jichžto lázeň přežádoucí oživí vám duši mroucí.

9. Díky pějte Hospodinu, - a s Ním vládnoucím Synu, Jehož krev nás očistila, a Jenž nám Ducha vysílá. Amen.

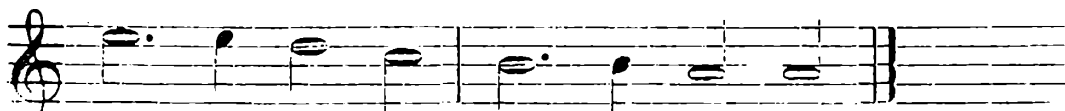
200:*)

1. O - či hoř - ké sl - zy lej - te, srd - ce lí - tost -

ně se chvěj - te, važ - te rá - ny bol a ho - ře,

jež Pán sná - ší u po - ko - ře.

2. Luza mečem opásaná, s kyjem v ruce jímá Pána, jatého pak v hlučném davu vedouc tepá v tvář i hlavu.

Oddechu Mu není přáno, k trýznění Ho katům dáno, a kat chystá kruté ruce bez citu a bázně k muce.

4. Ach, Pán trpí bičem kata, zevšad prýští se krev svatá, zsinají až hrud' a plece aniž Pán jen slova vece.

*) Tuto píseň možno zpívati také před růžencem bolestným.

5. Opět strojí muku jinou: z trní korunu
Mu vinou, korunu tu bodlinatou zatlačují
v hlavu svatou.

6. Kat Ho vleče za provazy, - smích Ho k místu
doprovází, kde má duch se s tělem loučit, - a se
s Otcem v nebi sloučit.

7. Pní tam na tom dřevě hany: v ruce jsou
Mu hřeby vklány; tam pní mezi nebem, zemí,
a krev prýští údy všemi.

8. Jako lotr nejpodlejší, pní tu náš Pán nej-
světější; k rozmnožení Jeho hany věsí lotra
s každé strany.

9. A když poslední krev roní, hlavu bolestivou
kloní, k Otcí okem mroucím vzhledne; duše
vyšla a tvář bledne.

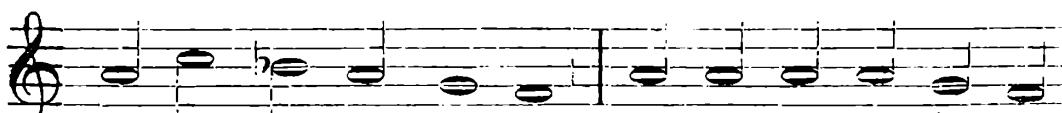
10. Srdce v hříchu zatvrzelé, uvaž tu smrt
Spasitele; ty's Mu kříž ten upravilo, ty jsi
Pána usmrtilo!

201.

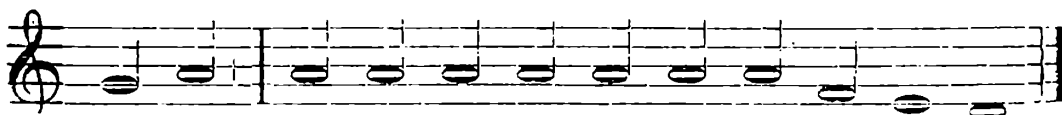
(Dříve: „Poděkujme Pánu Bohu a vzdávejme čest a chválu.“)

1. Po-dě-kuj-mež Kri-stu Pá-nu za vše-li-kou

Je-ho sva-tou rá-nu, pro Je-ho my u-mu-

če-ní na vě-ky jsme s Bo-hem u-smí-ře-ní!

2. Ponížil se, sstoupiv s nebe, získat přišel,
hříšná duše, tebe; - ale došel za obtíže nevďěku
a přehrozného kříže.

3. Lámala tu Matka ruce, vidouc Syna svého
v těžké muce, kterak, všecek opuštěný, prolévá
krev nevýslovné ceny.

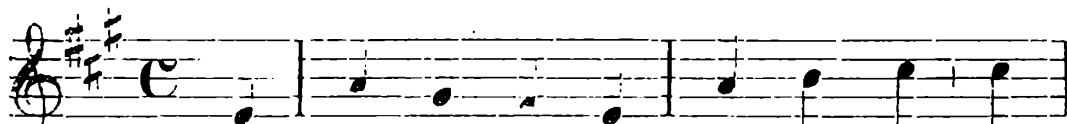
4. Slyšela, jak toho želí, že jej tupí národ
zatemnělý; pro smutek však stále těžší ani
slovem Syna nepotěší.

5. Ani krve nezastaví, která prýští z Jeho
božské hlavy, hojně teče z rukou, nohou, aby
smyla duši přeubohou.

6. A když Kristus dokonával, v ruce Boží
svého ducha dával, s nebes říší země celá
velikým se hořem rozechvěla.

7. Kriste, pro Tvé umučení, kéž jsme vin
i trestův oprostění; by nás minul věčný plamen,
uchovej nás Jezu Kriste! Amen!

202.

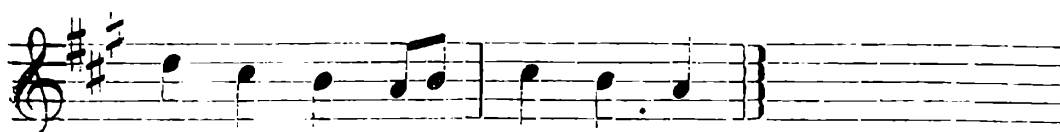
1. Když na kří-ži Pán Kři-stus pněl a

pod křížem pláč, nářek zněl: On u ve-li-ké

bo-le-sti k nám prones' slova mi-lo-sti, všem

k ú-tě-še a ra-do-sti.

2. Když zhlédl zástup nepřátel, an rouhavě se ukláněl, tu zvolal s kříže výšiny: „Těch tajno, Otče! co činí; jim odpusť tyto proviny!“

3. Když lotr v pravo visící Jej prosil s myslí kající, by v ráji byl ho pamětliv, dí Pán, se k němu nachýliv: „Dnes budeš v ráji se Mnou živ“

4. A Matku vida u kříže, jak hrozné snáší obtíže, „Ó Matko!“ praví vlídně Pán, „buď místo Mne Ti synem Jan; on k službě Tvé jest povolán.“

5. Když údy krve zbaveny, a žhavé žízně plameny Mu vzplály v ústech posvátných, Pán „Žízním!“ volá v bolech svých; leč v odpověď zní katů smích.

6. Když hlava, nohy, ramena jsou krutou strastí sevřena: Pán žal si v mysl připustil a z úst svých stesky vypustil: Ach, Bože! proč's mne opustil?“

7. Když blížila se chvíle ta, v níž Pán měl odjít ze světa, vzav na se hříchů našich trest, tu zvěstoval nám blahou zvěst svým slovem: „Dokonáno jest!“

8. A v tři hodiny zpolední svou sbírá sílu poslední a k nebi volá: „Otče můj! v Tvou náruč vrací Syn se Tvůj.“ A takto dokonal běh svůj.

9. O Jesu! o to jediné Tě s lepším lotrem prosíme: i nám rač hříchy prominout; a když se skončí naše pout, rač k nádrům svým nás přivínout.

Pobožnost k Pánu Ježíši, nesoucím kříž na Kalvarii. *)

(Dříve: „Sedm pádů Pána našeho Ježíše Krista.“)

Nyní rozjímati budeme o 7 bolestech Pána Ježíše, jež vytrpěl, když těžkým křížem jsa obtížen na horu Kalvarii se ubíral.

První bolest.

Na Krista Pána kladou kříž.

Pane Ježíši Kriste! připomínám si onu krutou bolest, kterou jsi vytrpěl, když Ti přetěžký kříž tak prudce na ramena vložili, že ze svatých ran Tvých opět krev vyprýštila. Pro tuto bolest prosím Tě snažně, abys mi odpustil všecky nepravosti mé, zvláště pak hříchy svéhlavosti a neposlušnosti, kterými jsem spravedlivého hněvu Tvého zasloužil. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ „Zdravas Maria,“ jednou „Věřím v Boha.“

Druhá bolest.

Ježíš potkává Matku svou.

Dobrotivý Ježíši! připomínám si onu bolest, kterou jsi vytrpěl potkav nejdražší Matku svou,

*) Pobožnost tato koná se na tak zv. malé hoře Kalvarii za Lilienfeldem. — Mimo modlitby zde uvedené modlívali se poutníci nahoře před křížem litanie o umučení Páně (viz díl I. str. 150.) anebo litanii o pěti ranách Ježíše Krista (viz díl II. strana 317).

jejížto srdce v tom okamžení pronikl meč bolesti a lítosti. Její žalost byla žalostí Tvou; a pro tuto žalost a pro slzy Tvé nejmilejší Matky prosím Tě, ó nejdobrotivější Ježíši, rač mi odpustiti všecky mé hříchy, zvláště hříchy neuctivosti k rodičům, jimiž jsem velikého hněvu Tvého zasloužil. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ „Zdravas Maria,“ jednou „Věřím v Boha.“

Třetí bolest.

Šimon Cyrénský přinucen pomáhá Spasiteli nésti kříž.

Kriste Ježíši! Připomínám si onu krutou bolest, kterou jsi vytrpěl, když jsi, těžký kříž nesa a pro velikou mdlobu dále kráčet nemoha, na zemi padl, tak že katané bojíce se, abys na cestě neumřel, přinutili Šimona, by Ti pomohl kříž nésti. Pro tuto mdlobu a bolestný pád Tvůj prosím Tě, rač mi dopřáti milosti, abych i já svůj kříž trpělivě nesl a Tebe na cestě Kříže věrně následoval. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ „Zdravas Mari“ jednou „Věřím v Boha.“

Čtvrtá bolest.

Veronika podává Pánu Ježíši potní roucho.

Pane Ježíši Kriste! Připomínám si onu krutou bolest, kterou jsi vytrpěl, když jsi vedle domu nábožné Veroniky kráčeje tak zemdlel, že jsi nemohl dále jíti. Veronika spatřivši Tě tak zbědovaného lítostí hnuta přispěla Ti na pomoc a utřela bílým rouchem nejsvětější Tvář Tvou. Tato služba

její byla Ti tak milá, že jsi jí svatý obličej svůj na tom rouchu vytisknutý zanechal. Pro tuto bolest Tvou Tě prosím, rač v srdci mém roznítiti oheň lásky své, abych i já toužil s Tebou trpěti. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ a „Zdrávas Maria,“ jednou „Věřím v Boha.“

Pátá bolest.

Spasitel a ženy Jerusalemské.

Můj Ježíši! Připomínám si onu ukrutnou bolest, kterou jsi vytrpěl, když jsi po dlouhé cestě vysílen po druhé k zemi klesl, tak že některé nábožné ženy Jerusalemské útrpností jaty nad Tebou plakaly. Ó bolesti plný Ježíši, propůjč mi milosti, abych já o Tvém přehořkém umučení často a rád rozjímal a hříchů svých, které Tvých muk byly příčinou, bolestně oplakával. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ a „Zdrávas Maria,“ jednou „Věřím v Boha.“

Šestá bolest.

Ježíš vystupuje na horu Kalvarii.

Ó můj nejsladší Ježíši! Připomínám si onu krutou bolest, kterou jsi vytrpěl, když jsi, přišed k hoře Kalvarii, velikou ztrátou krve a nemilosrdným bitím katanů vysílen, po třetí nenadále na zemi klesl. S velikou žalostí připomínám si tento Tvůj třetí pád, ó Kriste Ježíši, jakož i onu velikou úzkost, kterou jsi vytrpěl, když jsi v tom okamžení na vrchol hory pohlédnuv místo ukřižování spatřil. Prosím Tě úpěnlivě, abys mi odpustil, že jsem tolikrát duševních i tělesných sil svých ku zlému

zneužil a Tebe, Stvořitele a Vykupitele svého, roz-
hněval. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ „Zdrávas Maria,“ jednou „Věřím
v Boha.“

Sedmá bolest.

Pána Ježíše přibíjejí na kříž.

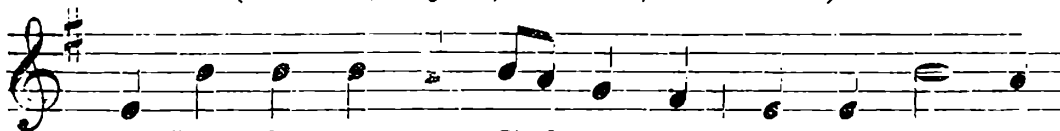
Ach Ježíši můj! Připomínám si onu krutou
bolest, kterou jsi vytrpěl, když Tě nemilosrdní
katané na hoře Kalvarii ze šatů svlékli, hanebně
obnažili, na kříž položili a ruce i nohy Tvé na
dřevo hanby přibili. Pomni, ó Kriste Ježíši, jak
jsi na této své smrtelné posteli leže žalostně k Otci
nebeskému vzdychal a za milosrdenství prosil. Pro
tu bolestnou cestu, kterou jsi z domu Pilátova až
na vrchol hory Kalvarie těžkým křížem obtížen
vykonal, prosím Tě, ó nejsladší Ježíši, odpusť mi
všecky kroky, které jsem kdy na cestě hříchu
vykonal, a přiveď mne po cestě kříže do slávy
věčné. Amen.

Pětkrát „Otče náš“ a „Zdrávas Maria,“ jednou „Věřím
v Boha“.

203.

Píseň o sedmi pádech Pána Ježíše.

(Dříve: „Pojďte, hříšníci, hříšnice.“)

1. Pojď-te, hříš-ní, na Gol-go-tu ce-stou s Kri-stem
se-dm-krát kde v kr-vi, po-tu kle-sá pá-dem

mi-lost-ným, Pojď-te na to po-hle-dě-ti,
bo-lest-ným.

2. Prvním pádem k zemi padá - Kristus bolně
▼ chvíli té, kříž když na Něj rota vkládá ve
své zlosti zaryté. Však, čím klesá, kříž to není,
nýbrž všeho pokolení - jsou to hříšné proviny,
jež vzal na se nevinný

3. Pod křížem když zmdlévající, veden tlupou
zločinnou, potkal Matku bolestící, Matku svoji
přemilou: pohled na Ni bolný, němý, po druhé
Jej sráží k zemi, bol, jenž tvář Jí pokrývá,
srdce Jeho rozrývá.

4. Kat však nezná ustrnutí, smrti Krista
žádostiv, dál a dál jen jíti nutí, na horu by
došel živ: ale marně, Kristus milý opět klesá,
pozbyv síly; a toť třetí Jeho pád, - jehož vinou
zlostný kat.

5. A když k Veroniky domu Ježíš zemdlen
přišel již, kat, ač velmi nerád tomu, zří, jak
zas Jej sráží kříž: po čtvrté jak na zem klesl
pod tíží, již těžce nesl; tu Mu roušku podává
Veronika laskavá.

6. Dále jde a opět padá, - spatřiv ženy plačící, -
v duši Jeho bol se vkrádá pro mlád' v zhoubu
pádící; zří, jak mlád' ta v hříšném pychu - oddává
se světu, hříchu; a to tělo Kristovo k zemi
vrhá na novo.

7. Když pak stanul u Golgoty, na níž brzy skonat' měl, - povyk rozpoutané roty: - „Zase klesá!“ divě zněl. Ano klesá — z lásky vřelé; .aby za to lidstvo celé opustilo hříchu pád, klesá nyní Kristus rád.

8. Na Kalvarském na temeni poslední byl Kristův pád, když tam v nectné zahanbení svlékli s těla Jeho šat. - Neboť zřel, že pro mnohého zatvrzelce pro hříšného - marně prolévá svou krev, marně krotí Otcův hněv.

9. Kriste, dej, by tisícový dík Ti za to zníti směl, za pád k zemi za sedmerý, jež jsi pro nás vytrpěl. Za ty pády vždy .bud' ctěný, - chválený a velebený od stvoření každého, od lidu zvlášť hříšného.

Modlitba k ukřižovanému Pánu Ježíši.

Bože, jenž jsi pro vykoupení světa chtěl se naroditi, býti obřezán, od židů zavržen, od zrádce Jidáše políbením zrazen, provazy svázán, jako beránek nevinný na popravu veden, před obličej Annáše, Kaifáše, Piláta a Herodesa potupně postaven, od křivých svědků obžalován, biči a potupou trýzněn, uplván, trním korunován, třtinou bit, ve tváři zastřen, ze šatů svlečen, hřeby na kříž přibit, k lotrům připočten, žlučí a octem napájen a kopím proboden: Ty, ó Pane, pro tyto své nejsvětější muky, jež já nehodný rozjímám, a pro svatý kříž a svatou smrt' svou zachraň mne od muk pekelných a račiž mne přivésti tam, kam jsi přivedl lotra s Tebou ukřižovaného. Jenž s Otcem a Duchem

Svatým žiješ a kraluješ Bůh po všechny věky věkův. Amen.

Pětkrát „Otče náš,“ 5krát „Zdrávas Maria,“ 5krát „Sláva Otci“ atd.

Odpustky za tuto modlitbu viz str. 326.

204.

Píseň při Božím hrobě.

(Dříve: „S žalostí pokračujme.“)

1. Se ža - lo - stí ka - jí - cí pojdě-te, pojdě-te,

hříš - ní - ci: k hro-bu Kri-sta kle-kej-me,

sl - za - mi jej zmá-čej-me; neb náš hřích jest

je - di - nou smr - ti Kri-sta pří - či - nou.

2. Jezu Kriste předrahý, odpusť hřích nám neblahý, jímž jsme duši zničili, Tebe na kříž přibili; - odpusť, odpusť naši zlost a nás přijmi na milost.

Rozjímání

u svatého kříže na malé Kalvarii, nebo
u kteréhokoli jiného kříže.

Tři sta let po narození Páně císař Konstantin, válče proti Maxenciovi, uviděl v oblacích sv. kříž, nad nímž stkvěl se nápis: „V tomto znamení zvítězíš!“ I poručil upevniti nad korouhve vojenské toto znamení křesťanův a s důvěrou v pomoc Boha křesťanského svedl bitvu se svým protivníkem a skutečně zvítězil. Jsa přesvědčen, že Bůh křesťanů jest jedině pravý, zakázal pronásledovati vyznavače Ukřižovaného a sám také později přijal víru Kristovu. Nábožná matka jeho, sv. Helena, dala v Jerusalémě vyhledati to svaté dřevo kříže, na kterém Kristus smrt' podstoupil a uložila je v nádherném chrámu, který na hoře Kalvarii vystavěla. Tři sta let po tom dobyl perský král Kosroes II. Jerusaléma, jenž s celou zemí palestinskou padl do rukou nevěřících. Křesťané ovšem litovali svatého města, ale mnohem bolestnější byla pro ně ztráta svatého kříže, jež vůdce perského vojska z Jerusaléma s sebou odnesl. Za čtrnácte let přemohl však řecký císař Heraklius krále perského a první podmínkou míru učinil, aby svatý kříž křesťanům byl vrácen. I poslán mu vskutku zpět neporušený ve stříbrné schránce a přivezen k nesmírné radosti všeho lidu do císařského sídla Cařihradu. Hned příštího jara vydal se císař do Jerusaléma, kdež chtěl to svaté dřevo slavně postaviti na dřívější místo. Ohromné množství lidu ze všech národův a krajů připojilo se k této svaté

pouti, chtějí býti přítomno onomu slavnému okamžení, kdy kříž svatý opět bude postaven na místo, kde Spasitel dokonal dílo našeho vykoupení. Císař sám chtěl nésti kříž na ramenách na horu Kalvarii. Ve skvostném rouše císařském, ozdoben zlatou korunou běře na sebe svaté dřevo, chce jíti — ale nemůže učiniti ani kroku do předu. Zkouší toho podruhé a potřetí, ale jakási moc neviditelná ho zadržuje. Co se stalo? Patriarcha jerusalémský Zachariáš, duchem Božím osvícen, poznal příčinu a pravil Herakliovi: „Ó císaři! Ty v královské nádheře chceš nésti kříž, jež Vykupitel nesl chudíčký. Na tvé hlavě třpytí se koruna zlatá — Ježíš však byl korunován trním. Ty jsi obut a Kristus Pán kráčel bosýma nohama.“ — I odložil císař skvostný plášť, složil korunu s hlavy, sezul obuv a vzav opět kříž na ramena, nesl jej bez překážky ulicemi jerusalémskými na Kalvarii. Později přeneseno vítězné znamení naší spásy do Říma, kdež se podnes jedna část v basilice sv. Petra, druhá pak větší ve chrámu „svatého kříže“ uctívá. — Hle, křesťané, tak slavným stalo se toto dřevo hanby, že na něm pněl Král králů. Dříve bylo u pohanů nástrojem umučení, nyní jest vítězným odznakem křesťanstva. Ve znamení sv. kříže konají se všecy obřady církve katolické; svatý kříž stkví se na věžích chrámů našich, v palácích velmožův i chýžích chudších. Křížem zdobí mocnář prsa zasloužilých bojovníků, kříž leskne se na korunách královských, jak již ve Starém Zákoně bylo prorokováno; všude, kam víra křesťanská pronikla, shledáváme se s obrazem ukřižovaného Spasitele.

A co nám hlásá toto znamení spásy? Jest knihou, z níž jest nám se učití vědě svatých dle slov sv. apoštola Pavla, jenž (1. Kor. 2, 2.) dí: „Nesoudil jsem, že bych co jiného mezi vámi uměl, než Ježíše Krista, a to Ukřižovaného.“ Nuže pohledme také my vzhůru ke kříži a nemohouce pro krátkost času rozjímati o všem, co nám Spasitel s tohoto trůnu své lásky hlásá — vždyť to poskytuje dosti látky k úvahám pro celý život náš, — uveďme si na mysl aspoň naučení nejhlavnější.

1. Kříž Kristův ukazuje nám pravou podstatu hříchu smrtelného a zlobu skoro nekonečnou, která v něm spočívá. Ptej se, křesťane, kdo visí na tomto dřevě? Ježíš Kristus, jednorozený Syn Boží. Bůh sám dal se tam přibiti, aby smyl hříchy celého světa. Ano, jediný hřích byl příčinou smrti Kristovy. Tak veliká jest zloba hříchu smrtelného, že kdyby se všichni andělé za nás byli káli, přece by nebyli ani za jediný hřích těžký uražené spravedlnosti Boží dosti učinili. Navěky ztracena byla pro nás blaženost nebeská, kdyby Syn Boží za nás nebyl umřel. A ty, křesťane, přece tak lehkovážně pácháš ne jeden, nýbrž tolik těžkých hříchů! Dopouštíš se smilstva a cizoložství, — a pranic nedbáš urážky, jakou Bohu svému působíš. Dopouštíš se krádeže a podvodu, — a nic toho nedbáš. Hřešíš opilstvím a hýřivostí, lží, klením a rouháním; čest bližního svého hanobíš, a nic toho nedbáš. Zpovídáš se svatokrádežně, přijímáš nehodně Tělo Páně, jiné a jiné hříchy bez ostychu pácháš, — a při tom ani nevzpomeneš, že

každým tím hříchem svrchovanou velebností Boží skoro nekonečně urážíš. Ježíš, Syn Boží, pro jediný hřích smrtelný trpí přehrozné bolesti a muky, nechá si probodnouti ruce, nohy i bok, umírá na kříži — a člověk, zaslepený, zatvrzelý člověk hřeší přece bez ostychu dále.

2. Hrozná jest vina hříchu smrtelného, ale hrozný je také trest, který jím hříšník na sebe svolává. To je druhé naučení, které nám svatý kříž dává. Pohleď, křesťane, na svého Spasitele ukřižovaného a rozjímej, co pro tebe na kříži trpěl. Jaké to bolesti a muky! Od hlavy až k patě pln ran. Palčivá bolest ve hlubokých ranách Jeho ramen; palčivá bolest v ranách Jeho rukou a nohou; palčivá bolest v ranách Jeho nejsvětější hlavy. Ach, jaký to trest stihl Beránka nevinného! Jaký to trest za hříchy cizí! Jaký to trest pro Syna Božího! Bylli však Syn Boží, Beránek nevinný, za hříchy cizí tak trestán, jaký trest stihne tebe, ó křesťane, za hříchy tvé vlastní! Chceš to věděti? Pohlédni okem víry do propasti pekelné. Když Ježíš Kristus, nevinný, takové bolesti trpěl, možno-li se diviti, že člověk hříšný za vinu vlastní věčně v pekle trápiti se bude?

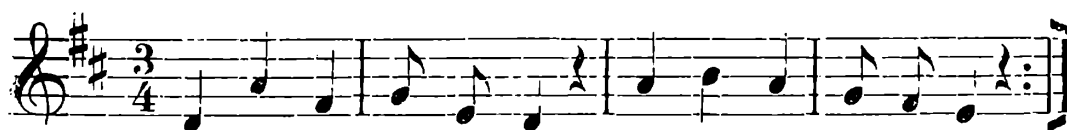
3. Ale nezoufejme, — vždyť stojíme pode trůnem lásky Boží. Ano, svaté dřevo kříže dodává útěchy hříšníkům kajícím a ukazuje jim cestu k božskému Srdci Ježíšovu, v němžto všichni najdou odpuštění, mají-li opravdový úmysl hříchů spáchaných litovati a uražené spravedlnosti Boží dosti učiniti. A kdo z nás byl by srdce tak zatvrzelého, tak kamenného, že by se nepohnul

k lítosti, patře na dřevo kříže, na němžto vtělený Bůh z lásky k němu v nevyslovitelných mukách ducha vypustil? Kdož by se neodhodlal život svůj polepšiti, věda, že Bůh smrtí svou od věčného zatracení jej vysvobodil?

Ó vtiskni si, křesťane hluboko, do srdce svého obraz ukřižovaného Spasitele a nezapomeň nikdy na vážné ty pravdy, které ti svaté dřevo kříže připomíná. Pamatuj na velikou cenu své nesmrtelné duše, kterou Bůh tak draze vykoupil! Uvažuj, jak hrozně svrchovaného Pána svého každým hříchem smrtelným urážíš. Měj ustavičně na paměti věčný trest, který hříšníku nekajicnému hrozí. Ale rozjímej také často o veliké lásce svého Vykupitele, jenž duši svou za tebe položil, a pak zajisté i tvé srdce, vděčnosti plné, Boha svého milovati bude nade všecko. Amen.

205.

Píseň k Pánu Ježíši na kříži visícímu.

1. Přistuptež křesťané uctit kříž přesvatý,
na něm jest Kristus Pán bolestné rozpjatý.

Kri-ste Je - ží - ši, krá - li nej - vyš - ší,
Pro Tvo-jich pět ran mi - lo - stiv buď nám,

smi luj se nad ná - mi!
od - pusť na še vi - ny.

2. Pohleďte, kdo se to ubírá unaven pod těžkým břemenem za město branou ven? Kriste Ježíši atd.

3. Jest to náš Spasitel, - nese kříž potupy, - pro mdlobu nemůže - projíti zástupy. - Kriste Ježíši atd.

4. Ach kříž ten přetěžký na zem Jej poráží, pro hříchů přehrozně bolestné závaží. Kriste Ježíši atd.

5. Ježíši, Ježíši pro ten svůj první pád rač nás všech poklesků mocí svou ostříhat. Kriste Ježíši atd.

6. Učiň tak z lásky své k Matičce milené, kteráž Tě potkala v podobě změněné. Kriste Ježíši atd.

7. Obličej milostný - zdá se Jí neznámý, neboť jest potřísněn - bezbožných slinami. - Kriste Ježíši atd.

8. Matičko žalostná, jak Jej máš poznati? Zbili Jej do krve - katané najatí. - Kriste Ježíši atd.

9. Zbili Jej bičíky na údech ze všech stran, od paty do hlavy - zřítí jen stopy ran. Kriste Ježíši atd.

10. Korunu trnovou - vtiskli mu do hlavy, - do kosti hluboce, - celý jest krvavý. Kriste Ježíši atd.

11. Do ruky dali Mu - nemoci odznaky, - nedbali, že Jej Bůh proslavil zázraky. Kriste Ježíši atd.

12. Na rukou, na nohou - hřeby Jej prokláli, - ku kříži přibili - lotrů dvou ve vzdáli. - Kriste Ježíši atd.

13. S křížem Jej vztýčili na místě popravý před svátkem velikým beránka oslavy. - Kriste Ježíši atd.

14. Pojdtež již, s Marií - pod kříž se postavte, - kdo, ach, tu umírá, - na myslí uvažte. - Kriste Ježíši atd.

15. Sedm slov velikých - posledně promlouvá, - u
Otce hříšníky - láskou svou omlouvá. - Kriste Ježíši atd.

16. Duši když vypustil, slunce se zachvělo,
vztáhlo své paprsky, celé se zatmělo. Kriste
Ježíši atd.

17. Skály se pukaly nad smrtí bolestnou
Beránka Božího proroky předzvěstnou. Kriste
Ježíši atd.

18. Kterak pak nemám já bolestně plakati,
vždyť zřím Tě, Ježíši, pro hřích můj pykati. -
Kriste Ježíši atd

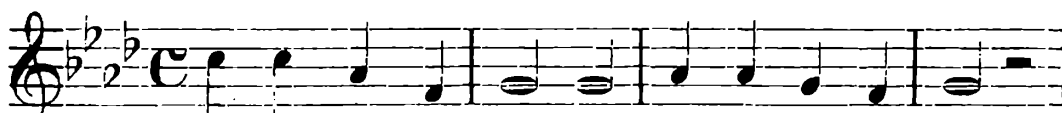
19. Pročež, náš Ježíši, dej nám vin želeti,
ať se kdys octneme v lásky Tvém objetí.
Kriste Ježíši atd.

20. Dejž nám to, Ježíši, - nedej nám hřešiti,
ať smíme na věky - na Tebe patřiti. - Kriste Ježíši atd.

21. Dej nám to, ať Tvůj kříž ctíme vždy
hluboce, aby nám přinesl spasení ovoce.
Kriste Ježíši atd. Amen.

206.

K Božskému Spasiteli.

1. Je-su pře-mi-lost-ný, Spa-si-te-li náš ;

jenž-to v mo-ci bož-ské ze-mi, ne-be máš,

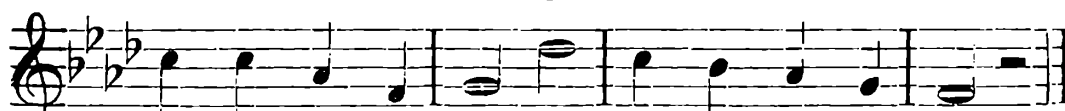
po-zdra-ve-na bu-diž Tvo-je dra-há tvář,

krás-ná tak a jas-ná ja ko slun-ná zář;

o - brať o - či svo-je na hříš-ní-ků sbor,

ať jich ne-za-chvá-tí tu-hý pe-kla vzdor!

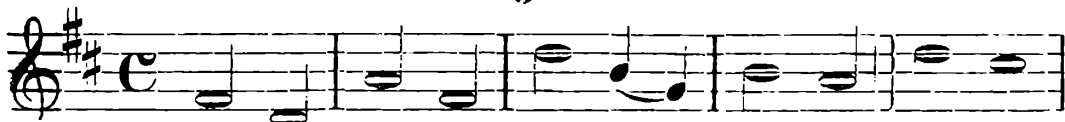
2. Jesu přemilostný, věčný chlebe náš, - jenžto mezi námi v chrámu přebýváš, tělem svým a krví lačné duše syť, by jich ďábel nejal v pekla svůdnou síť; - zvláště ve strašlivé chvíli poslední duši utrápenou z mdloby pozvedni!

3. Jesu přemilostný, mocný vůdce náš, jenž se věrných duší mile ujímáš, chraň neustále církev, svoji choť, proti lži a klamu do boje nás voď, - protivníků našich zhoubné pikle zmař, vítězně nám v bídě svatý kříž Tvůj zař!

4. Jesu přemilostný, přísný soudce náš, který živé, mrtvé k soudu povoláš, - nabádej nás k dobru, pravé lítosti, - z vlašnosti a hříchu lid svůj vyprosti, by nám nebyl určen hněvu Tvého trest, nýbrž sláva věčná, která v nebi jest!

207.*)

Píseň k nejsv. Rodině.

1. Sy-nu Bo - ží pře - la - ska - vý, jenž-to

*) Zpívá se před Lilienfeldem nebo v Lilienfeldě.

ja - ko člo - věk pra - vý v ro - di - ně jsi
lid - ské žil; vzo - re ctno - sti ne - hy -
nou - cí, dí - ky buď - tež To bě vrou - cí,
že jsi k nám se po ní žil.

2. Životem Tvým posvěcena věčně bude velebena Rodina Tvá přesvatá: Stkvít se bude po všem světě chaloupka tam v Nazaretě láskou Tvoji bohatá.

3. Jezu Kriste, Boží Synu! ó rač shlédnout na rodinu, jež tu kleká k nohám Tvým: - Tobě, hle, se obětuje, Tobě všecka zasvěcuje, - majetkem ji učíš svým.

4. Tvou chce věčně věků býti, Tebe vroucně vezdy ctíti pod Tvých křídel ochranou: chraň ji zlého každou chvíli, v utrpení dodej síly, v boji buď nám obranou.

5. Zůstaň s rodem naším, Pane, v službě Tvé ať neustane, dobře nám býť u Tebe: V rodinu nás přijmi svoji, nechať všechny členy spojí jedna cesta do nebe.

6. Svatá Máti Jezu Krista, - Maria, Ty Panno čistá, přimlouvej se u Syna: aby k Boží cti a slávě - kvetla ctností neustále - věrná Tvoje rodina.

7. Patriarcho církve slavný, ochránce náš
neunavný, milý, svatý Josefe! vypros práci
požehnání a kdys podej při skonání pomocné
nám ruky své.

208.*)

Píseň k nejsv. rodu Krista Ježíše.

(Dříve: „Zdráv buď nejsvětější rode Ježíše Krista.“)

Nápěv jako při č. 54.: „Jak Tebe chválit mám,“ str. 515.

1 Bud' od nás pozdraven rod svatý Krista
Ježíše, v němž osob drahých pět o jednom
velkém úkolu se stkvějí v lásce pospolu jak
z rajských sadů květ.

2. Rod ten jest Joachim a Anna jeho svatá
choť a Josef s Marií, v jich středu Ježíš,
pachole, jak z jara kvítek v údole se
sluncem rozvíjí.

3. Ó kde jest duše ta, kteráž by vděčně
neměla rod onen velebit, v němž věčný Boží
Syn a Pán Sám volil míti hodný stan, - se dítkem
uhostit.

4. Tak rod ten povznesen nad rody králů
slavených, že Bůh mu kmenem jest, neboť jej
zvolil od věků, by vydal k spáse člověků - nám
božskou ratolest.

5. Tak rode velebný, Bůh v moci své tě
povýšil, že nikdy nelze dost jazykem lidským
vyslovit, jak blažen srdcí našich cit pro tvoji
důstojnost.

*) Zpívá se cestou ku kapli sv. Jáchima.

6. A proto jazyk náš - Tě, Bože mocný, velebí
u vděčném uctění a chválí svatý, slavný rod,
nám lidem daný na obrod a duší k spasení.

7. Neb Anna, Joachim nám vzorný příklad
dávají, jak mají manželé svůj život zbožně spo-
řádat, - aby Bůh mohl požehnat - jich tužbě převřelé.

8. A Josef s Marií zas panny ctné a mládence
- svým vzorem povznáší, - jak mají chránit nevinnost,
tu svatou, vzácnou nebe ctnost nad všecky
nejdražší.

9. A proto manželé - sem pojdte k svaté Rodině,
ta všecky naučí, - jak máte zbožně, ctnostně žít,
se vespolek v lásce věrně ctít, ta mír vám zaručí.

10. Sem také přistupte vy panny ctné a
mládenci, do svaté zahrady a prostě Krista
s Marií, ať život váš se rozvíjí - jak lilje bez vady.

11. Též vdovy, sirotci, a všichni, kteříž
truchlíte, že pro vás přístřeší svět nemá ani
pomoci, - sem pojdte, spějte ku otci, - ten všecky potěší.

12. Neb poklad největší v té chudé, svaté
Rodině - sám Bůh jest uložil, Josefu svěřil svatému,
pěstounu Krista milému, by nás Jím oblažil.

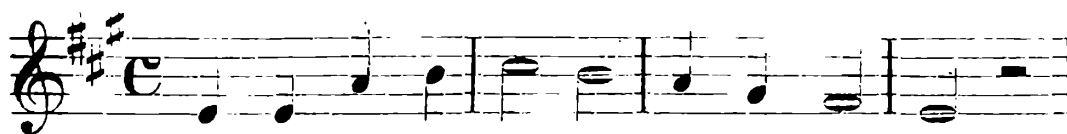
13. A proto všickni zde tu svatou ctěmež
Rodinu, ať její pomocí - se šťastně kdysi dostanem,
kde blaze jesti věčně všem, tam nebes ku Otci

14. Buď tedy pozdraven Rod svatý Krista
Ježíše, těch osob drahých pět: Jáchima, Annu,
Marii, Josefa, ctností lilii, - nechť stále ctí náš ret.

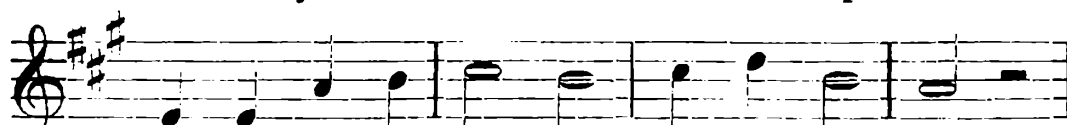
15. Nechť ctí je obzvláště v poslední naší
hodince, ať svatý Joachim a Anna, Josef, Maria
se za nás všecky přimlouvá u Krista slovem
svým. Amen.

209.

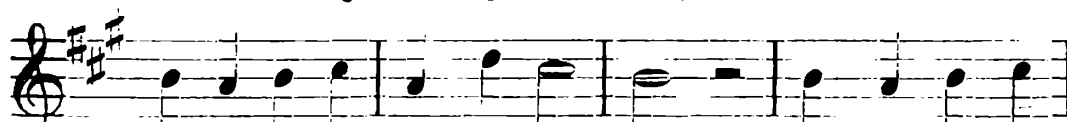
Písně ku sv. Josefu.*)

1. Slav-ný ne-be-šťa-ne! to-bě s ple-sem

nej-von-něj-ší kyt-ku z ja-ra ne-sem':

li-li-i a kon-va-lin-ku, pro-sto-mi-lou

fi-a lin-ku; — ó sva-tý Jo-se-fe!

2. Ty jsi šťastný pěstoun Krista Pána, - Bohem
tobě péče o Něj dána; - tobě svěřen z věčné rady
Ježíš dražší nad poklady, ó svatý Josefe!

3. Jakým blahem srdce tvé se chvělo, - když
jsi nejsvětější choval Tělo, - útlounce Je objímaje,
svatou láskou rozplýváje; ó svatý Josefe!

4. Ty jsi Pánu svému věrně sloužil, vždy
jen po milosti Jeho toužil; nyní, vzatá na nebesa
duše tvá s Ním věčně plesá; ó svatý Josefe!

5. S důvěrností pevnou k tobě lneme, - dej, ať
povždy cestou spásy jdeme; - dej nám jak ty sloužit
Pánu - a kdys vjíti v nebes bránu; - ó svatý Josefe!

*) Písně tyto zpívají se buď cestou k Lilienfeldu, nebo
ve chrámu Páně lilienfeldském, anebo cestou ku kopci
svatého Josefa.

6. Vyžádej nám milost, zde na zemi - jako ty
se stkvíti ctnostmi všemi; přimlouvej se u Ježíše,
by nás přijal do své říše, ó svatý Josefe!

210.

(Zpívá se jako píseň 147., str. 663.)

1. Tisíckráte pozdravujem' tebe ó pěstoune
Krista Ježíše, tebe vítá slavně zem i nebe,
z lidských synů stojíš nejvýše. ty jsi po Marii
nejprvnější, tobě čest a chválu nejřednější
andělé a svatí vzdávají, za pěstouna tebe vzývají.

2. Vzhlédni na nás, ó Josefe svatý, srdcem
vroucím tebe žádáme; - Boží milostí ty's přebohatý,
v tebe důvěru svou skládáme. Chvalozpěv ti
budem' prozpěvovat, tvoje jméno vděčně zve-
lebovat, tebe chválit patří nejvíce po Marii,
Boží Rodičce.

3. Neboť mocný Tvůrce země, nebe za pěstouna tebe vyvolil, když Syn věčný pro nás
snížil sebe, z Panny Marie se narodil, a se jako
útlé, slabé robě v ochranu dal Panně a i tobě, -
tak že otcem Toho býval's jmín, Jenž jest od
věčnosti Boží Syn.

4. Ty's též vyvolen byl od věčnosti za snoubence Panny Marie, pod tvou ochranou a pečlivostí
zkvétala jak něžná lilie, až nám přišla
doba slitování a Bůh milostivý shlédł na Ni,
Gabriel když k Panně poslán jest, aby ohlásil
Jí blahou zvěst.

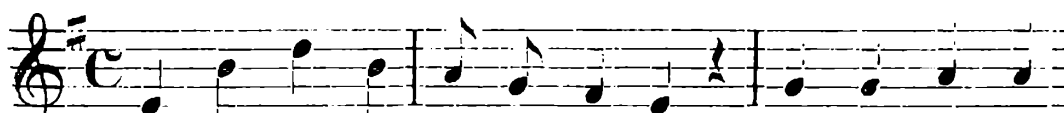
5. Ty jsi Pannu čistou opatroval, ty jsi vychovával Ježíška, plesaje jsi na loktech Jej choval,
pěstoval a chránil z malicka. Vypros rodinám

všem požehnání a všem dítkám ctného vychování, aby mohly jak ty s Marií vítí věnce z rajských lilí.

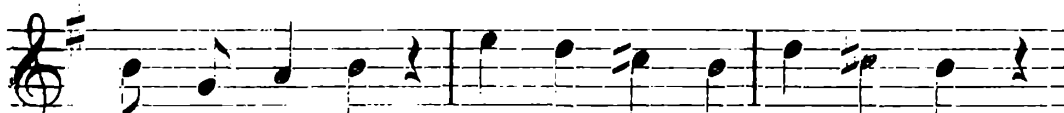
6. Vzhlédni na sirotky opuštěné, které rodičů již neznají, pohleď na vdovy též uslzené, které za pomoc tě žádají, ty jsi rodin strážce dobrotivý, o jich blaho stále starostlivý, z bídy, neštěstí a žalosti svojí přimluvou nás vyprosti!

7. Přimlouvej se, pěstoune ty milý, za nás všechny vděčné dítky své, - bychom ctnostně na tom světě žili, chraň nás na duši i na těle. Zvláště až nám bude umírat, s Matkou Páně račiž při nás státi, ať hlas poslední se ozývá: Ježíši, Josefe, Maria! Amen.

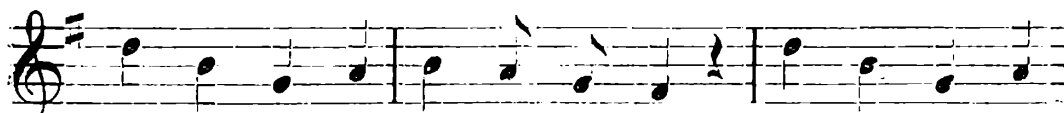
211.

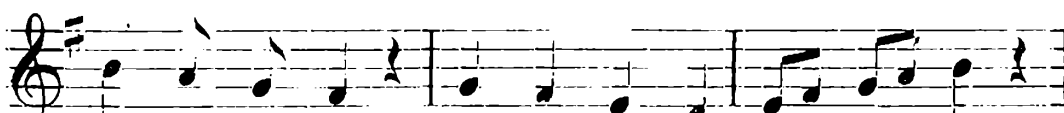
1. Zdráv buď. strážce Je-su Kri-sta, jímž nám dá-na

spá-sa ji-stá, sva-tý Jo-se-fe, zdráv buď,

sám Bůh dal ti pod o-chra-nu Sy-ná-čka a

sva-tou Pan-nu, to-bě zpí-vá na še hrud',

to-bě zpí-vá na-še hrud'.

2. Jaká radost ušlechtilá v tvojí čisté duši žila, když jsi Krista v náruč bral, a Ho's kladl do jesliček, zíraje Mu do očiček, tak's Ho mile pěstoval.

3. Ty jsi choval Jezulátko, nejkrásnější Pacholátko, cítě radost nebeskou, hned jsi Jeho ústa líbal, hned jsi vroucně hlavu shýbal, prokazuje úctu svou.

4. V koření se neustálém jmenoval's Ho nebes Králem, každodenně na stokrát, Syna Otce nebeského, z Panny svaté zrozeného, - dáno tobě Synem zvat.

5. V rukou tvojich tiše dlíval, na tebe se vděčně díval, v lidském těle věčný Bůh; a když jsi Ho útle choval, tvářičky Mu poceloval. co tvůj cítil zbožný duch!

6. Kdož by nechtěl celovati, kdož by nechtěl objímati Jezulátko spanilé, většího si nemůž' blaha představití lidská snaha, nad to štěstí rozmilé.

7. Nejvroucnější cti a chvály, po veškeré světa dáli, ty jsi hoden nad jiné, tvé se obdivujem' ctnosti a tvé slavné důstojnosti, která nikdy nezhyne.

8. Za blažené sebe máme, za milost' si pokládáme, že tě můžem' slušně ctít - a tě v každém bolném kříži, v každé nouzi, v každé tíži, za ochránce můžem' mít.

9. Divotvornou přímlov mocí, ochraňuj nás ve dne, v noci, ve všech zemských trampotách, - zvlášť buď naším prostředníkem, naším mocným pomocníkem v hrozných smrti mrákotách.

10. Dejž se pohnout, Hospodine, - Jezu Kriste,
Boží Syne! pěstounovou přímlovou, bychom po
vezdejší cestě, na tvém věčném rajském městě
mohli patřit na tvář tvou. Amen.

212.

(Nápěv jako: „Otče, Synu“ atd.)

1. Nebešťanů zdo bo drahá, - čáko naše, sloupe
blaha, tebe, Josefe, chcem vzývat, tobě píseň
chvály zpívat.

2. Bůh měl zvláštní péči o tě, Panně v tobě
dal ctít chotě, tobě přáno Krista chovat, synem
svým Jej pojmenovat.

3. Koho zříti otcí chtěli, prorokové před-
zvěstili, toho jsi ty v lidském těle - vítal s citem
úcty vřelé.

4. Král všech králů, Pán všech tvorů, - který
vládne nebes dvoru, Ježž ctí andělové svatí,
ráčil se ti poddávati.

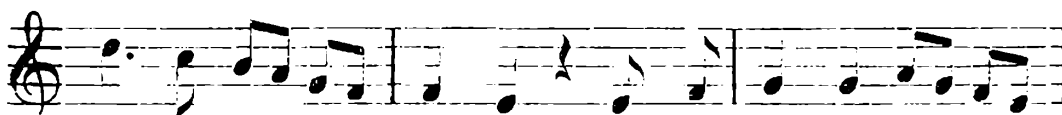
5. Bohu úcta věkovitá, jenž ti věnec slávy
skýtá, jenž nám na tvé přimlouvání - uděl radost
bez přestání!

213.

(Dříve „Zdráv buď, strážce Spasitele.“)

1. Zdráv buď, stráž-ce Je - su Kri - sta, jenž jest

li - du sná - sa ji - stá, Jo - se - fe, buď věč-ně

zdráv! Sám Bůh dal ti pod o - chra-nu Sy-ná-

čka a sva - tou Pan - nu ; te - be

každý kře-štan slav.

2. Ve tvých rukou tiše díval, - s úsměvem se
na tě díval v lidském těle věčný Bůh; kdy's
Jej k sobě vinul vřele, v líčko líbal uzardělé,
jak tu blažen byl tvůj duch!

3. Josefe náš milovaný, - na němž nelpí mrzké
hany, květe svaté čistoty, takové cti, lásky,
chvály na nesmírné světa dáli nikdo hoden
jako ty!

4. Ó jak všichni přeblaženi, kteří ve své
bídě denní s důvěrností k tobě lnou, a jež zkázy
věčné chrání tvoje láska bez ustání prosbou
Pánu příjemnou!

5. Na přímluvy svojí Matky, na Josefův
pokyn sladký ujmi se nás, Ježíši, aby každá
duše drahá k Tobě, zdroji všeho blaha, vzlétla
rajských do výší!

214.

Cestou na vrch sv. Josefa.

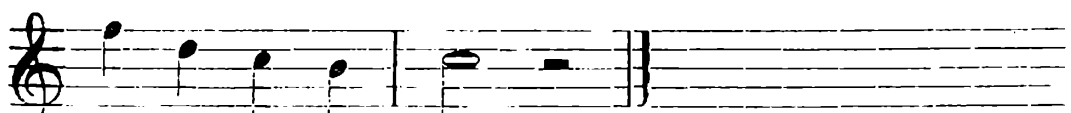
(Dříve: „Chvátejte poutníčkové.“)

1. Chvá-tej, mi - lý pout - ní - ku, od dáv-na jak

ve zvy - ku na ten vr-šek ku sva-té-mu

ře - me - sl - ní - ku !

2. Ve chrámovém úkrytu obraz jemných
prosvitů; Ježíš, Maria a Josef zobrazení tu.

3. Minul dávno bílý den; Josef tu v sen
pohroužen, Ježíšek též u Matičky dřímá libý sen.

4. Matka všecka blažená - sotva tuší, znamená,
útěku že snášet bude těžká břemena.

5. Anděl s nebe přišel sem; ve snu mluví
s Josefem: „Herodes krev Páně hledá; opust
tuto zem!“

6. Hned se Josef poleká, s útekem však
nečeká; s rodinou jej v Egypt vede cesta daleká.

7. Nejsvětější Rodině Josef slouží v cizině,
už jej anděl opět vrací k drahé otčině.

8. V Nazaretském zátíší, kde již bouří neslyší,
svatý tesař pěstí, živí dítě nejvyšší.

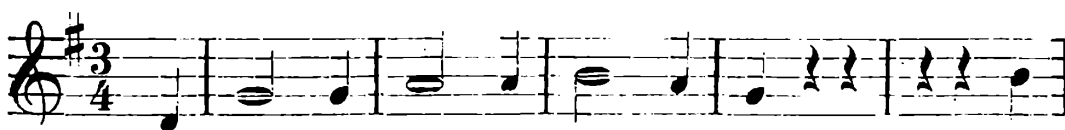
9. Ty, jenž's Pána chovával, utiš našich srdcí
žal, s důvěrou dej pozíratí v nadehvězdnou dál!

10. Vypros nám, ať zbaveni hříchů všech
a trápení s rodinou tvou shledáme se v ráji
blažení!

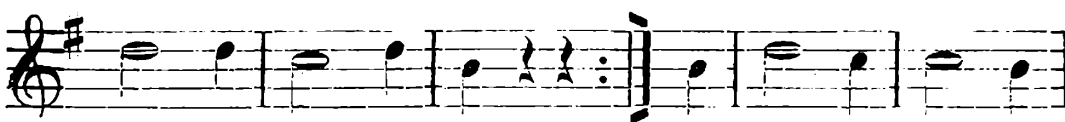
215.

K průvodu do chrámu Páně sv. Josefa.

(Dříve: „Nikdy lepšího nebylo na světě přátelství.“)

1. Tak žád-ný lid-ský pří by - tek kdy
a ú sty žeh-nán ste - rý - mi, jak

ne-byl pro - sla - ven v němž sva-tá dle-la
v Na - za - re - tě ten,

ro - di - na, když při - šla spá - sy ho - di -

na: Pán Je - žíš, Jo - sef, Ma - ri - a.

2. A nikdo nezřel pokladů tak velkých,
předrahých, neb dražších nikde nebylo těch
duší přeblahých, jež v chudé chýži bydlely, se
láskou svatou sdílely: Pán Ježíš, Josef, Maria.

3. A středem toho pokladu Syn Boží jesti
sám, jenž s nebe na zem sestoupil a stal se
roven nám, se z Panny svaté narodil, by lidstvo
etností obrodil, je k věčné spáse přivedil.

4. A skvost ten chová Maria, jej denně
celuje, a Josef jemu strážcem jest, oň věrně
pečuje, a úsměv dítko jediný, tak svatý, čistý,
nevinný, jim jako nebes vidiny.

5. Ó jak jsi šťasten, přeblažen, ty svatý
Josefe, i s božskou Matkou Marií! Tě dítko
otcem zve, ti jeví svoje potřeby, tvá duše Otce
na nebi za milost tuto velebí.

6. A proto také i já rád se k tobě utíkám,
své srdce s celou důvěrou tvé lásce odmykám,
rač také vzpomněť potřeb mých, mne teď
v dobách posledních rád držet v šťastných rukou
svých! Amen.

216.

Písně k sv. Anně.*)

(Nápěv jako při písni 136. „Přicházím, ó Matko, k Tobě“,
str. 648.)

1. Pospěšte sem, ctitelové svaté Anny milené,
na ty hory podoblačné ku stařence vznešené,
kterou v Zákoně hned Starém - láska Boží zvolila,
by z ní kvítkem vypučela Matka Páně spanilá!

2. V manželství se s Joachimem svatá Anna
oddala, že jest mužem bohabojným záhy o něm
poznala; oba žili ve svornosti bez svízelnů, bez
trampot, jen že dlouho jejich štěstí neoblažil
ždaný plod.

3. Proto Jáchim odmrštěn byl s obětí svou
ve chrámě, a hned na poušť odebral se, za-
rmoucený náramně; modlil se, až anděl k němu

*) Písně tyto se zpívají cestou k hoře sv. Anny.
chrámu Páně sv. Anny a v Puchenštuben.

přišel s blahou novinou, že mu Anna zrodí dceru líbeznou a nevinnou.

4. Zaletěl též anděl k Anně noviny té zvěstovat; ihned ona zaplesala, svatební si vzala šat, manželův vstříc k bráně chvátá, všecka touhou dojata, vypráví mu: „V životě mém bude dcera počata!“

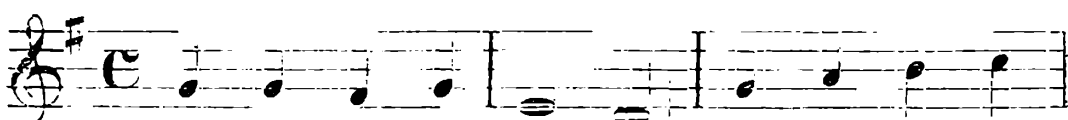
5. Stalo se, jak anděl pravil, přelíbezné lilium vypučelo z lůna Anny, potěšilo všecek dům; plesali jste, Joachime, - i ty, Anno, blažená, když se na vás usmívala dcera nově zrozená.

6. Vídali jste v její tváři stopy rajske svatosti, dívenčin vzdech, slovo každé plnilo vás blahostí; chovali jste dceru něžnou s pečlivostí přehojnou, by se stala Matkou Páně pokornou a důstojnou.

7. Anno, máti Matky Boží, pohled' na své ctitele, jak ti darem přinášejí duši, srdce veselé! Víme, že máš velkou cenu, velkou milost u Boha, péče tvá, ó matko milá, vzácná jest a přemnohá.

8. Babičko ty Spasitele s chotěm, dcerou líbeznou, - přimlouvej se za své věrné, - ať již spásu naleznou; probouzej v nás libé ctnosti, jimž jsi dceru učila, v smrti budiž těchou naší, svatá Anno rozmilá!

217.

1. Kam já po - dě - ji se smu - tný bez po -
blou - dí - m v hří - chu mno - hém ja - ko pus - tou

mo - ci ?
no - cí ;

za-blou-dil jsem, ne-vím, kde jsem,

ach ! kdo ob - čer - ství mou du - ši ple-sem ?

2. Ty's mou v poušti hvězdou, Anno po-
žehnaná; babičko, pros za mne, vnuka, Krista
Pána, na tvoji On prosbu svatou vysvobodí
duši bludem jatou!

Šťasten, kdo jak dítě důvěřuje tobě,
zvítězí on s tebou proti každé zlobě; já jsem
tobě oddán cele, střež mě, babičko ctná Spasitele!

4. S Marií a Kristem usmívej se na mě,
přispěj, když mě jímá svodné světa rámě; a
když budu v umírání, kéž se tvoje náruč ke
mně sklání!

218.

(Dřív „Budiž pozdravena, matičko, Anno svatá.“)

Nápěv jako při č. 54.: „Jak Tebe chválit mám,“ str. 515.

1. Ó blahoslavená, matičko Anno přesvatá,
buď od všech uctěna, jak od andělů v nebesích,
tak od všech zemských dítek svých buď stále
slavena.

2. Aj, která královna po celém světě da-
lekém se tobě vyrovná? Za matku Panny Marie,
té milokrásné lilie, jsi byla zvolena.

3. Ty's kořen z Jericha, z kterého růže vy-
kvetla tak vzácná, tajemná, - že její čistý, krásný
květ oblažil spásou celý svět, ó Matko velebná.

4. Tož svatá pramáti, - Ježíše bábo důstojná,
rač nás se zastati, tvá přímluva nám pomůže,
že ďábel zlý nás nezmůže a peklo neschvátí.

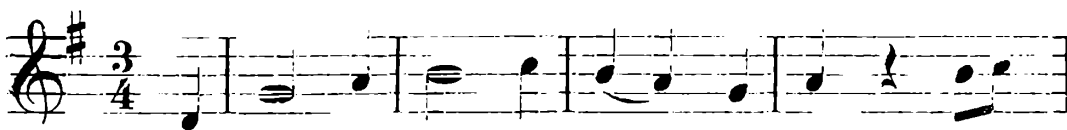
5. Ach, ukaž stezku nám k Ježíši, k Panně
Marii, k těm rájským výšinám, kde bude stálou
odplatou na věky věků bohatou svým věrným
Pán Bůh sám.

6. Ó nedej zhynouti - poníženým svým ctitelům,
jež bída kormoutí, uč nás, ó matko přemilá,
jak jsi svou dceru učila se k Bohu vinouti.

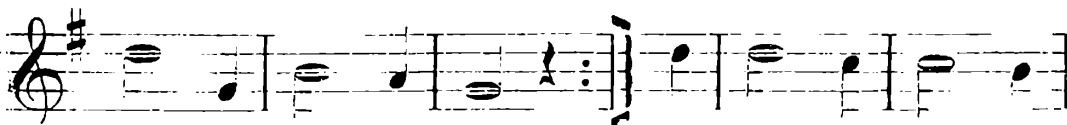
7. Ve chvíli poslední - na dítky, Anno matičko,
též s láskou pohlédni! - Ó přispěj tehda k pomoci,
ať se nám slavně po noci den věčný rozední.

219.

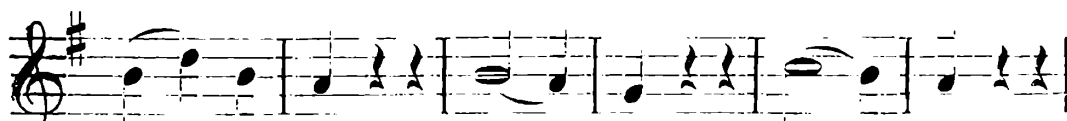
(Dříve: „Pozdravena buď lilium.“)

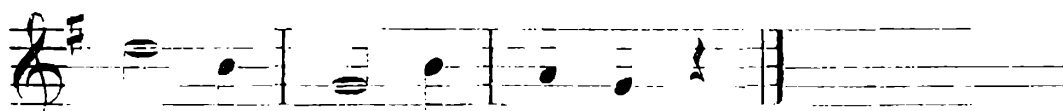
1. Buď od nás vře-le sla ve-na, ó
a nad vše sva-té u ctě-na, Ty,

An-no pře-sva-tá. Bud' chvá-la to-bě
ctnost-mi bo-ha-tá.

vzdá-vá-na. zdr'-vas. zdrá-vas,

zdrá-vas, sva-tá An-no!

2. Vždyť ty jsi Pannu zrodila, již Bůh si
vyvolil, by Syna Jeho zplodila, jímž svět se
obrodil. Buď chvála atd.

3. Ty křem jsi, který k spáse dal nám růží
přestkvoucí, tu růží, nad níž zaplesal svět
v zkáze tonoucí. Buď chvála atd.

4. Ty hvězdou jsi nám přestkvělou, jež plane
na nebi, a matkou věčně blaženou, již lidstvo
velebí. Buď chvála atd.

5. A jak tvé dítě lidský hlas všech panen
Pannou zve, tak k tobě, svému vzoru zas,
pnou matky zraky své. Buď chvála atd.

6. Neb v Tobě zří tu pečlivost, - jež matkám
ozdobou a která střeží dítek ctnost - před zkázou
světa zlou. Buď chvála atd.

7 I bédní k tobě vzdychají - a k tobě pohlíží,
a všichni tebe vzývají, když smrt se přiblíží.
Buď chvála atd.

8. Vždyť známo světu celému, že sten vždy
vyslyšíš, že skytneš pomoc každému a smutné
potěšíš. Buď chvála atd.

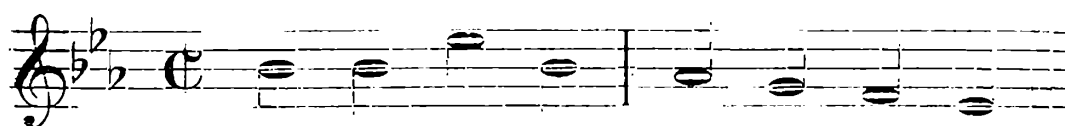
9. Tu důvěru též chováme, - slyš srdcí našich
vzdech, a vyslyš, s pláčem voláme, ó vyslyš
prosby všech. Buď chvála atd.

10. Rač vždy nás v žití chrániti a zbavit
od zlého, rač v nebi za nás prositi u Boha
věčného. Buď chvála atd.

11. By nad námi se smiloval - a odpustil nám
hřích, a po smrti se shledat dal všem s tebou
v nebesích. Buď chvála atd.

12. A za to, Anno přesvatá, buď vřele
slavena a za to, ctnostmi bohatá, buď věčně
uctěna. Buď chvála atd.

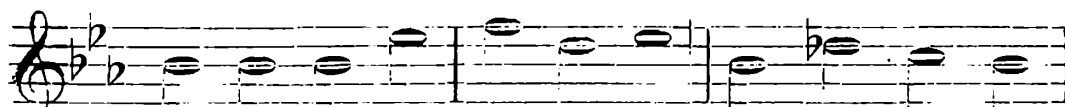
220.

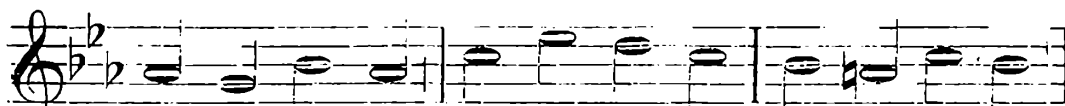
1. Chval-me, ctě-me sva-tou An-nu,

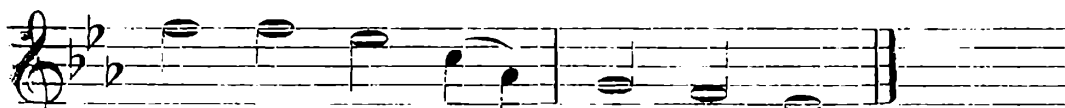
kte-rá svě-tu da-la Pan-nu

po-že-hna-nou s vý-so-sti, z níž-to no-ci

za-pu-ze-ní vy-šlo raj-ské o-sví-ce-ní,

[: slun-ce spra-ve dl no sti. :]

2. Neplodnosti smutné hoře dlouho snášel
u pokoře s chotí zbožný Joachim; splnil Pán
Bůh všemohoucí manželů těch prosby vroucí,
[: dada ždanou dceru jim. :]

3. Ó což oba zaplesali, chváliti se Boha jali
za líbezný, něžný plod! Byltě Pán Bůh po-
žehnaný z potupy a těžké hany [: skvěle zvedl
jejich rod. :]

4. Manželé ti bohumilí dcery s oka nepustili,
o zdar její bedliví; hlídali své drahé dítě,
darmo hleděl rajské kvítko - [: zhubiti červ kazivý. :]

5. Koho mile nepobaví obraz Anny dojmavý,
obraz matky cvičící? S dívenkou když matka
milá laškovala, hovořila, [: zpívali dva slavíci. :]

6. Vtiskni, Matko, do každého srdce vpravdě
mateřského obraz jemný ctností svých; nauč
matky, kterak děti k bázni Boží přiváděti,
[: by jich nejal v pouta hřích!]

7 Pros též, svatá Anno, vřele za své věrné
za ctitele, dodávej jim stálosti; kéž se pří-
mluvami tvými stanou všichni účastnými [: ne-
hynoucích radostí!:]

221.

(Dříve: „Svatá Anno, ty matičko Panenky Marie.“)

Nápěv jako při písni: „Ejhle my již naposledy“, str. 442.

1. Svatá Anno, přeblažená v nebesích ty
paní, shlédni na nás, matko ctěná, na tvé
uctívání: Ty, jež matkou zvana's Matky, z níž
se zrodil Ježíš sladký: budiž požehnána, chvála
buď ti vzdána!

2. Tobě s úctou nekonečnou všecken svět se
koří, k tobě, paní, láskou vděčnou srdce naše
hoří; - neb ty's matkou Matky Páně, - která Kristem
k nebes bráně přístup lidstvu upravila, když je
vina zapudila.

3. Ty jsi větev milé krásy na kořenu Jesse;
větev, na níž růže spásy pro svět celý pne se:
matkou jsi ty „Mořské hvězdy“, k níž svět

všecek touhou vezdy důvěřivě zírá, strast
když zlá jej svírá.

4. Ano, Tu, již anděl zdraví: „Milosti Ty plná!“

Tu, již denně blahoslaví ústa nesčíslná: Ty jsi
sama zasloužila, bys Ji světu porodila, bys Ji
dcerou zvala, Bohu vychovala.

5. Bůh ti klenot nejskvělejší svěřil pod
ochranu kvítek v světě nejvonnější, radost
pozemšťanů: Ty's ten kvítek vypěstila, že z něj
vzketla růže bílá, Panna svatá, čistá, Matka
Jezu Krista.

6. Není matky tobě rovné na tom světě
celém, již to štěstí nevýslovné - dáno Stvořitelem:

matkou té se nazývati, kterou Bůh zval „Moje
Máti!“ jak to tobě dáno, blahá, svatá Anno!

7. Nuže, paní, s laskavostí na nás s nebe
shlédni, viz, co zlého svět ten hostí, viz, jak
jsme tu bědni: přimluvkyní nejvřelejší u Tro-
jice nejsvětější, u Dcery též svojí buď nám
v žití boji.

8. K tobě spějí opuštění, bys jim matkou
byla, k tobě spějí zarmoucení, bys je potěšila:

Nás též vezmi pod ochranu, zahoj, zaceľ každou
ránu, rač nám býti matkou, těchou v žití
sladkou.

9. Když pak bázní v umírání budeme se
chvěti: zvláště tu nás, dobrá Paní, nerač
opouštěti; Boha pros, i svatou Pannu, by nás
vzali do svých stanů, kde je radost věčná,
sláva nekonečná.

10. Za to tebe, svatá Anno, chceme ctíti
vřele, a tvé jméno míti vpsáno v srdce, žití

celé: by tam v lásce přebývalo v písních
zbožných zaznívalo, jež ti budou pěti tvoje
vděčné děti. Amen.

222.

Na rozloučenou se sv. Annou.

První nápěv.

1. Již se blí - ží kor - mu - tli - vá

chví - le roz - lou - če ní; zů - sta - vím tě,

sva - tá An - no, slad - ké po - tě - še ní.

Nápěv druhý.

1. Již se blí - ží kor - mut - li - vá chví - le roz - lou -

če - ní; zů - sta - vím tě, sva - tá An - no,

slad - ké po - tě - še ní.

2. Již se doba prodlévání - poutníkovi krátí; -
rač mi vlídně, svatá Anno, - požehnání dátí!

3. Kamkolivěk obrátím se, - láska tvá buď při
mně, - neb jsem tobě duší, tělem - oddán přeupřímně!

4. Vtlač mi v srdce žalostivé - svoje drahé jméno;
ono buď má chlouba, radost, drahocenné věno!

5. Již se bolně, svatá Anno, s tebou roz-
žehnavám; vše, co mám, svou všecku bytost
v ochranu ti dávám.

6. Již ty se svým příbuzenstvem ochraňuj
mou duši, ať své krásy do skonání hříchem
neporuší!

223.*)

Píseň k svatému Šebestianu.

(Nápěv též jako při č. 136. str. 648.)

1. Do - brý jsi Ty, Pa - ne Bo - že,
buď nás zkou - šíš ne - bo tres - ceš

i když seš-leš trá-pe-ní, Ty nám ta-ké
k du-ší na-ších spa-se-ní;

u - ka - zu - ješ vzo-ry věr-ných slu-hů svých,

kte-ří v kří-žích ne - kle sa li,

ho - dni jsou - ce ú rad Tvých.

*) Zpívá se před kaplí aneb v kapli samé tohoto světce.

2. Takovým nám vzorem stkví se - věrný Kristův učeník, v celé církvi oslavený - Šebastian mučeník, toho's záhy ve své lásce k velkým činům povolal, aby světlo víry šířil, za ni život v oběť dal.

3. Že v tom díle neunavný - počínal si horlivě, také vězně uvolňoval, zanevřel naň hněvivě císař pohan a pán jeho - hroze jemu trestem zlým, nebude-li přinášeti oběť bohům pohanským.

4. Že pak Šebastian věrným - Kristu vždycky zůstat chtěl, mrtvým modlám klaněti se - císařovi odepřel, - kázal tento ukrutník zlý, - by byl k stromu přivázán, by byl šípy od žoldnérů ku bolestné smrti sklán.

5. Lučištníci ihned šípy - zbodali jej smrtnými, Bůh však mocný, dobrotivý - ponechal jej s živými, - neboť když jej pohřbíť chtěla - zbožná, svatá Irena, shledala jest, že jen duše mdlobou těla zastřena.

6. A když velký, svatý mučeň mocí Boží z lůžka vstal, - hned se k pohanovi vládci rychlým krokem odebral, a tu k němu smělou řečí neohrožen s prosbou děl, od zlostí by ustal, jichž se na křesťanech dopouštěl.

7. Než ten tyran, pohan krutý, nedal mučni domluvit, - ale káže mučiti jej, - olověným kyjem bít, až Bůh svatou mučně duši - k sobě v nebe povolal a tam jemu slávu věčnou - za odměnu velkou dal.

8. Tam ty svatý mučeníku nyní věčnou radost máš a se za nás v těžkých ranách, zvláště v moru přimlouváš, bychom jak ty trpělivě nesli všecko trápení, a kdys za to jak ty v nebi věčně byli blaženi.

224.

**Písně ku ss. blahověstům Cyrillu
a Methoději.**

1. Ot ce svět - la zve le - buj me,
Mo - ra - va - né v dneš-ní den, za dar ví - ry
po - dě - kuj - me, jenž byl ot-cům u - dě - len;
Bůh nás z mi - lo - sti jen pou - hé, ze sle - po - ty
vy - rval dlou - hé.

2. Viděl předků bludné cesty, viděl jejich
temnotu, poslal svaté blahověsty, by je vedli
v jasnotu. Bratří přišli na Moravu, donesli jim
Boží stravu.

3. Tajemství jim oznámili pověčného života,
Krista Pána ohlásili, jenž jest věčná do-
brota; učili nás Boha znáti, v pravdě svaté
věrně státi.

4. S ochotností svatí kněží věnují se úřadu,
hřívnou Bohem danou těží, k duší našich
omladu. Na Moravě modly klesly, rodiny se
k církvi nesly.

5. Jimi nové rajske světlo v národě se roz-
žehlo, pohanstvo, co zem tu hnětlo, duchu jejich
podlehlo. Kristu lid náš krátkým časem získali
svým mocným hlasem.

6. Protož Tobě díky vroucí, věčný Bože,
vzdáváme; kvítka úcty nevadnoucí patronům
svým skládáme; radostnými chváloplesy zazní-
vají hory, lesy.

7. Svatých bratří lásku, ducha, račiž našim
kněžím dát, aby mnohých duše hluchá k svadbě
Tvé se dala zvát. Chraň nám v pokoji a v míru
samospasnou v Krista víru.

8. Vy pak svatí patronové, - Methoději, Cyrille,
hajte v každé době nové osení to spanilé;
vyplemeňte vady, bludy, ve slovanských
rodech všudy.

9. Proste, aby jedna matka všechny kmeny
spojila, aby nebes manna sladká rány duše
zhojila; Slovanův by celé tělo jedné víry
ducha mělo.

10. Nechat u nás dobré skutky znakem
pravé víry jsou, nikdy útok ďábla prudký - neuškod
nám zlobou svou; po té pouti v zemské vlasti
uveďte nás v rajske slasti.

225.

U příchodu poutníků na Velehrad.

1. Ej-hle sva-tý Ve-le-hrad už zá-ří,

nej - vzác - něj - ší per - la ot - či - ny,
s mi - lost - nou nás po - zdra - vu - je tvá - ří
ja - ko an - děl s ne - bes vý - ši - ny,
viz - te, jak nám vě - že je - ho ky - nou,
slyš - te zvu - ky, jež - to od - tud ply - nou,
Cy - rill, Me - thod ve svém ve kra - ji
s ra - dost - ným nás srd - cem ví - ta - jí.

2. „Vítejtež nám, dítky naše milé, dávno jsme vás tady čekali, uvedem' vás k Matce ušlechtilé, před kterou i my jsme klekali; neboť její přímlovou se stalo, že nám nebe samo pomáhalo, když jsme světlo víry Kristovy do pohanské nesli budovy.

3. Pojdtež, pojdtež, spěštež do náručí Matky Boží, Panny Marie, ta vás Synu svému doporučí,

podejtež Jí růže, lilie, jež jsme po Moravě
nasázeli, an jsme poprvé jí procházeli; zbožné
srdce je ta kytička, kterou žádá Páně Matička.“

4. Tak nám znějí hlasy věrověstů, jichžto
noha tudy kráčela, - apoštolská slza tuto cestu
jako rosa kvítí smáčela; klekni, hříšná noho, na
kolena, neb jest půda tato posvěcena kroky
Cyrilla a Methoda, - líbejtež ji rtové národa.

5. Zdráv buď Velehrade, hvězdo stkvoucí,
moravský náš milý Betléme, zde Pán zjevil se
nám všemohoucí, Jehož obraz v srdci neseme;
tady první oběť čistá k Bohu vznášela se za
nás nad oblohu; odtud po tisíc již po roků ze
svátostných pijem' potoků.

6. Sláva tvoje, Sione náš svatý, po dalekém
světě slyňula, z tebe proudil v národ pramen
zlatý, s tebou žila vlast i hynula; běda, ve
ssutinách kvílíš smutných, zlobou nepřátelů pře-
urputných, město svaté kleslo do hrobu, a s ním
národ v bolnou porobu.

7. Kde, ach, kde jsi, hrobko Methodova?
Ztráta tvoje srdce prorývá; hory, doly rcete, kdo
ji chová, který pahrbek ji zakrývá? Běda,
nikdo místa neoznámí, protože hřích vládne mezi
námi, nehodni jsme nevděčností svou políbiti
hrobku velebnou.

8. Zapomenuli jsme drahé matky, zapomněli
apoštolů svých, svazek církve rozervalý zmatky,
mnozí padli v jámu bludů zlých; národ ne-
putoval k Velehradu, proto hynul o bolestném
hladu; otcové i my jsme zhřešili, Sion opustivše
přemilý.

9. Odpusttež nám svatí blahověsti, odpustiž nám, Bože, na nebi, netresci nás pro ty pro neřesti, ať lid kajicný Tě velebí; přijmiž za pokání naše kroky, vylej smilování svého toky na vlast, by se v jedno spojila, věrou Methoděje, Cyrilla.

10. Učiň Hospodine, mocný králi, po své vůli dobrolíbezné; - ať náš Sion Tebe věčně chválí, vzdělej hradby jeho vítězné, - za přímluvou Panny velečisté neopouštěj lidu svého Kriste, aby s Methodem a Cyrillem chválil Tebe v nebi spanilém.

226.

Píseň Cyrillo-Methodějská ke mši svaté.

(Zpívá se jako předešlá.)

Kyrie. Ejhle, oltář Hospodinův září, přesvatá nám oběť nastává, kterou po tisíc let s jasnou tváří otčina den ze dne konává; za příkladem dávným se to děje svatých Cyrilla a Methoděje, jižto rozkaz Kristův plnili, paměť smrti jeho slavili.

Gloria. „Sláva, sláva na výsostech Bohu,“ nad Betlémem pěli andělé, a ten zpěv se podnes nad oblohu povynáší k Pánu vesele; nechať jen se věčně věků vzdává Králi králů po všem světě sláva, kterou předkům našim věstili apoštolé naši přemilí.

Graduale. Zaznělo nám slovo pravdy věčné ústy Soluňanů před věky, podnes v lahodě zní nekonečné a svět zaznívá jím daleký; přinesliť

nám oni Písmo svaté, bychom ze studnice této zlaté moudrosti nebes vezdy vážili, Bohu sloužiti se snažili.

Credo. Bez víry se nelze líbit Pánu, růže ctnosti z víry vykvítá, víra otevírá rajskou bránu, věrou do srdce Bůh zavítá; a ten poklad tisíc let již máme, - ó kéž jej i věrně zachováme; - snahou Cyrilla a Methoda známe Krista, spásu národa.

Offertorium. Přijmi, Otče, oběť nekrvavou, kterou při večeři poslední slavil Syn Tvůj myslí přelaskavou a již na nás vlídně pohlédni, jako's k Velehradu vlídně hleděl a svou milost lidu připověděl, když se na Moravě slavila první oběť Tobě přemilá.

Sanctus. Svatý, svatý, svatý Hospodine, slávy Tvé jsou plna nebesa, láska Tvoje všemu tvorů kyne, nechť svět celý Tobě zaplesá. - Sestup, Kriste, přezázračně dolů, ať se Tobě pokloníme spolu s celou vlastí, s celým národem, s otcí Cyrilem a Methodem.

Po pozdvihování. 1. Otevřela se již nebes brána, slovo zázračné kněz vyslovil; vítej, duše, vítej Krista Pána, jenž se v způsob chleba, vína skryl; občerství tě krví svou a tělem, spojíš se dnes se svým Spasitelem, jenžto život drahý za tě dal, a tě Soluňany k sobě zval.

2. Hle, i v této milostivé době zve tě k stolu svému nebes Pán, slyš, jak laskavě tě volá k sobě,

Boží hod zde tobě uchystán; kéž se duše živou věrou stkvěje, láskou Cyrilla a Methoděje, nadějí též svatou vzplápolá, že ji Pán kdys v ráj svůj povolá.

Agnus Dei. Beránku náš, z ráje chlebe živý,
jenž jsi všeho světa hříchy sňal, Tebe jsme,
jen Tebe žádostivi, neb jsi všecky k sobě zavolal;
ach, my hříchem ztratili jsme nebe, ó kéž
naleznem' je skrze Tebe přímluvami apoštolů
Tvých, věrověstů našich slovanských.

Ite, missa est. 1. Vyslyš, Pane, vyslyš prosbu
vřelou, kterou k trůnu Tvému skládáme; po-
žehnej vlast, žehnej církev celou, - „zůstaň s námi!“
zbožně želáme; provázej nás na vezdejší pouti,
nedej lidu svému zahynouti, pro Kristovy drahé
oběti vylej milost' na své na děti.

2. Nechť Tvůj oltář nikdy neuhasne - v našich
zbožných vlastech slovanských, nechť se denně
k báni nebes jasné vznáší oběť z chrámů kře-
stanských, která přes tisíc let stále plane,
oslavujíc Tebe, věčný Pane, posvěcujíc srdce
národa, čeleď Cyrilla a Methoda.

227.

Píseň na rozloučenou s Velehradem.

1. Dí-tky, na od-chod se stroj-me, lou-če-ní nám

na - stá - vá, v ža-lo-zpě-vu hla-sy spoj-me,

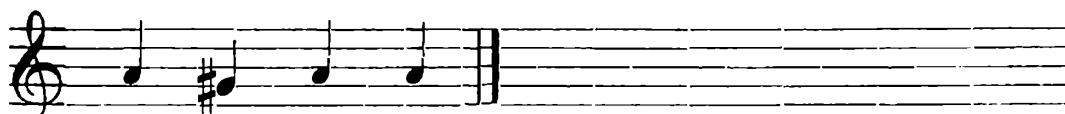
zla-tá do-ba sko - ná - vá; lí - bá - me tvé

sva - té pra - hy, s Bo - hem ! Ve - le - hra - de dra - hý,

lí - bá - me tvé sva - té pra - hy, s Bo - hem Ve - le -

hra - de dra - hý.

2. Sotva jsme tě pozdravili, hvězdo vlasti
milostná, už tě, Sione náš milý, dálka zastře
žalostná. [:Líbáme atd.:]

3. Nuže, staň se vůle Páně, kraj nás volá
daleký, teprv nebeská nás bání spojí kdysi na
věky. [:Líbáme atd.:]

4. Ještě jednou do náručí Tvého, Matko,
padáme, za milost, jež z Tebe pučí, Bohu díky
vzdáváme. [:Líbáme atd.:]

5. Požehnej nás na odchodu, milá naše
Matičko, nedej ubohému rodu zhynout, Boží
Rodičko. [:Líbáme atd.:]

6. Putuj milostí svou s námi po vezdejší
dolině, - vystříhej nás hříchů jámy, - doved' k nebes
výšině. [:Líbáme atd.:]

7. Posledně již poklekněme v duchu na hrob
k Methodu, „odpuť, otče svatý,“ rceme, - „odpuť
svému národu!“ [:Líbáme atd.:]

8. Viz, jak pro hřích nevděčnosti bolestně
se trápíme, viz, jak slzou kajicnosti hrobku
tvoji skrápíme. [:Líbáme atd.:]

9. Nezapomenou již děti, drahý. otče, na tebe,
duch se bude povznášeti, za Tebou vždy do
nebe. [:Líbáme atd.:]

10. Přisáháme Hospodinu při tvém svatém
popeli, smazati že chceme vinu, - pro kterou jsme
trpěli. [:Líbáme atd.:]

11. Mluv, ó promluv slovo drahé, svatý
apoštolo náš, - zdaž nám na výšině blahé - odpuštění
vyžádáš? [:Líbáme atd.:]

12. „S Bohem jdětež, moje dítky, - milost jsem
vám vyprosil,“ mluví Method těmi kvítky, - které
pláč náš porosil. [:Líbáme atd.:]

13. Utrhni si kvítko každý z půdy této
památné, abys pomněnku měl na vždy - z hrobky
otce posvátné. [:Líbáme atd.:]

14. Kdykoli hřích s tváří hladkou na tebe
se usměje, vůní této kytky sladkou duše mdlá
vždy okřeje. [:Líbáme atd.:]

15. Nedej, aby v srdci svadla růže lásky
Kristovy, láska ta by nevypadla, tou jen vlast
se obnoví. [:Líbáme atd.:]

16. Pohlédněme ještě jednou na velebný onen
chrám, odkud s Matkou milohlednou Cyrill,
Method žehná nám. [:Líbáme atd.:]

17. Sprovázejte hvězdy jasné - zástup, jenž vás
velebí, po pouti by této časné s vámi stkvěl
se na nebi. [:Líbáme atd.:]

228.

(Dle nápěvu: „Bože, co's Polské.“)

1. Bo-že, co's rá-čil před ti - sí - ci ro-ky
jenž-to jsi ří-dil a - po - što - lů kro-ky

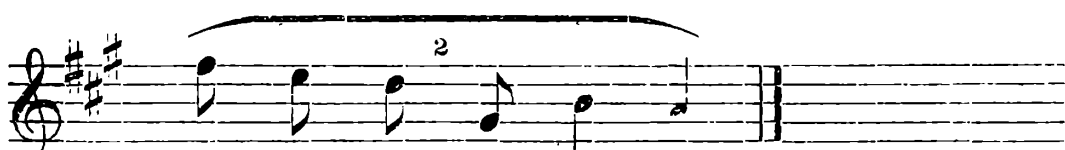
roz - ža - ti ot-cům ví-ry svět-lo bla-hé,
z vý-cho-du k na-ší Mo-ra-věn-ce dra-hé;

k To-bě hlas pros-by z té-to vla-sti va-ne:

Dě-dic-tví ot-cův za-cho-vej nám Pa-ne!

za - cho - vej nám Pa - ne!

2. Na Velehradě bratři ze Soluně Cyrill
a Method kázali nám spásu, ochranu skytli v církve
svatém lůně, učili národ znáti ctnosti krásu. - Od
doby té nám světlo víry plane: Dědictví otcův
zachovej nám Pane!

3. Jazykem rodným Boží chválu pěli, mateř-
skou řečí knihy svaté psali, získali láskou Kristu
národ celý, život nám na vše věky zachovali.

Nezhyne rod, jenž věřit neustane: Dědictví otcův zachovej nám Pane!

4. Kolik to bouří nad vlastí se sneslo, o život bylo zápasit nám v boji, mohutné sídlo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí; apoštolů to dílo požehnané: Dědictví otcův zachovej nám Pane!

5. Velehrad náš ten rozkvétá vždy znova, nižádná moc už nám jej nerozboří, pokud náš národ v hloubi srdce chová důvěru k Matce, která divy tvoří. Maria za nás prosit nepřestane: Dědictví otcův zachovej nám Pane!

6. Otcové naši, svatí apoštolé, jejichžto jména slaví národ vděčný, neopouštějte nikdy svého pole, by vaše setba zrála ve plod věčný, — ať na ni rosa požehnání kane: Dědictví otcův zachovej nám Pane!

7. Nechať se pyšná nevěra kol zmáhá, a peklo seje koukol nových zmatků, nebudem' dbáti odvěkého vraha, nedáme věčných bráti sobě statků; víře vždy věrni budou Moravané: Dědictví otcův zachovej nám Pane!

229.

Písně ke cti sv. Jana Nepomuckého.

Nápěv jako při písni 156: „Usedla si holubice“, str. 678.

1. Probudily se již zpěvné háje, jarní nastal všeho tvorů ples, z něžných květů milostného máje nejvonnější rozvíjí se dnes; ty to, svatý Jene z Nepomuku, vroucích nezamítej chvalo-

zvuků, jež ti pějí zbožní křesťané, čecho-
slovanští tví krajané.

2. V české vlasti kolébka tvá stála ozářena
nebes jasnotou, duše tvoje láskou Boží zplála,
andělskou se stkvěla čistotou! A Pán spatřiv
spanilé tvé ctnosti, povolá tě k velké důstojnosti,
budeš knězem Boha živého, nepromluvíš slova
křivého.

3. Jan, hle! na svícnu již Církve stojí,
chlouba Prahy, světlo otčiny, - duše hříchem po-
raněné hojí, lékem přezáračným s výšiny;
slovo pravdy věčné lidu hlásá, Kristus jediná že
světa spása, a kdo Jemu srdce zamyká, - v nepra-
vostech bídně zaniká.

4. A co ústy výmluvnými káže, potvrzuje
září života, když pak svátost jazyk Janu váže,
neleká ho smrti mrákota; nebojí se hněvu králov-
ského, nezradíť on nikdy Boha svého, nezjeví,
co Pán mu zakázal, jemuž na věky se zavázal.

5. Darma Janu hrozíš, králi krutý, - darma hory,
doly slibuješ, darma nevinného vážeš pouty,
marně katy svoje na něj štveš; nežádáť on lesku
tvého zlata, přísaha jej váže svatosvatá, lidé
na něm nikdy nezvědí, královna co řekla v zpovědi.

6. Již jej ku Karlovu mostu vlekou, již jej
vrhli v lůno Vltavy, hvězdy jasné nad hlubokou
řekou ve věčném se běhu zotaví; na místě, kde
tone mučeň svatý, v zázračný se vinou věnec
zlatý, jímž Bůh Jana věncí na věky a kraj
divem září daleký.

7. Duši čistou blaží věčná sláva, tělo svaté
v Praze sladce spí, jazyk neporušen pozůstává

neprozradiv Boží tajemství; nebe, země Jana
mučně slaví, máj mu na ctnou hlavu věnec staví,
národ otcem svým jej nazývá, za přímluvu jeho
prosívá.

8. Zasvěťme též jazyk pravdě Boží - za pří-
kladem Jana statečným, a když Pán prst na
ústa nám vloží, neplýtvějme slovem zbytečným,
mluvme, když Bůh mluvití nám velí, - a byť svět
nám brániti chtěl celý, mlčme však též k Páně
rozkazu, nedbajíce žádných úrazů.

9. Slyš, ó slyš nás, otče svatý, Jene! Při-
mlouvej se za nás u Boha, ať se nade vlastí
stále klene zlatá Církve Páně obloha: nechť
se v národu tvém vezdy stkvěje símě Cyrilla
a Methoděje, víra, ona hvězda spanilá, by nás
věčně s tebou spasila.†

Modlitba.

Dal mi Hospodin jazyk v odplatu mou, a v něm
jej chváliti budu.

Ť. Tajemství královské ukrývati dobře jest.

B. Ale skutky Boží zjevovati poctivo.

Modleme se:

Bože, který jsi pro nepřemožitelnou mlčelivost
svátostní blahoslaveného Jana Církve svou novou
korunou mučenickou ozdobil; dej, abychom jeho
příkladem a orodováním ústa svá stráží opatřující
k blahoslaveným, kteří jazykem neklesli, připočtení
byli. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

230.*)

(Dříve: „Buď od nás pozdraven, ode všech oslaven.“)

Nápěv jako při písni 127.: „Maria mě chráň“, str. 635.

1. Budiž vroucně slaven, Jene z Nepomuku,
ve všelike bídě pomocnou dej ruku, ó Jene!

2. Tebe s důvěrností zvolili jsme sobě za
mocného chránce u všelike zlobě, ó Jene!

3. Tebe slávou, mocí Pán Bůh obdaroval,
zpovědní že's tajnost - věrně v srdci choval, - ó Jene!

4. Tebou všemocný Pán velké divy činí,
chrání čest, již hnusná lež a zloba špiní, - ó Jene!

5. Nuzným, opuštěným skytáš dary hojné,
v ctnostech utvrzuješ duše bohabojné, ó Jene!

6. Ve všech potřebách svých důvěříme
v tebe, zbav nás všeho zlého, uveď v jasné
nebe, ó Jene!

231.

Nápěv jako při písni 103.: „Tebe, svou radost nejsladší“, str. 605.

1. K tobě, můj otče, přicházím, bych tebe
uctil dnes, tobě bych všecka kvítečka rád ze
všech lučin snes', co jich jen vůkol v kraji jest,
by kvetla tobě na počest, můj milý patrone!

2. Či jak bych neměl tebe ctít jsa dítkem
matky té, již jsi svůj život zasvětil a všechny
síly své, když sám Bůh tebe oslavil, - z hvězd
tobě skvostný věnec svil, můj slavný patrone!

3. Ó jak bych neměl tebe ctít, když sám
Bůh ochráncem ctitelů tvých tě učinil, žes

*) Zpívá se před plavbou po Dunaji.

chudých zastancem laskavým tak se prokázal,
že každý z nich tě otcem zval, můj mocný patrone!

4. Ty's vdov a kvělných siroteků rád vždy
se ujímal, horlivě slovo Boží všem jsa knězem
hlásával a byl všem ctnosti příkladem, tys Bohu
sloužil nocí, dnem, můj svatý patrone!

5. Proto se sama královna tvé péči svěřila,
v potřebách všechněch duše své se s tebou
radila, tys jí vždy moudře radíval, že jsi cti
Boží nad vše dbal, můj vzorný patrone!

6. Pro tuto zbožnost králové král na tě
zanevřel, co by kdy tobě svěřila, z úst твоjich
zvědět chtěl, žes to však tajil povinně, byl's za
to mučen nevinně, můj věrný patrone!

7. Že jsi se katů mučením ni nedal zastrašit,
tajemství sobě svěřené ni nechtěl porušit, dali
tě do vod uvrhnout, tak skončil's svatě zdejší
pout, můj svatý patrone!

8. Bůh pak tě mocný oslavil a seslal hvě-
zdice, nad vodou hned se vznášely jak s nebe
kytice, aby svou září značily, jak's Bohu vzácný,
přemilý, můj slavný patrone!

9. Nyní ty v nebi prodlíváš, kde věčný pokoj
jest, tam ty se za nás přimlouváš, ať dobrou
máme čest, by též vod proud nám neškodil, by
každý Bohu věrným byl, jak ty, náš patrone!

10. Ó rač jen nám to vyprosit svou mocnou
přimluvou, bychom zde Bohu sloužili vždy
s celou duší svou a tam kdys zdejším po boji
se octli v nebes pokoji, jak ty náš patrone!

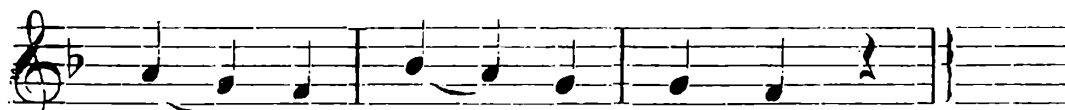
232.

1. Ze jmen milých svatých Božích, mocný sva-tý
ne-ní žá-dné sla-ve-no tak jak tvé jméno

Je - ne, neb ty's zvo-len sa-mým Bo-hem
ctě-né, li-dem v po-moc ve zlu mno hém

moc - ný, sva tý Je - ne!

2. A zlem velkým jesti voda, - když své hráze
strhne, když své toky rozpoutané - na vrch země
vrhne: Tu lid zbožný ku své spáse s důvěr-
ností utíká se k tobě, svatý Jene!

3. Ten, jenž tobě utonouti nedal ve Vltavě,
Pán Bůh mocný nedá vodám v nivy proudit
dravě, přikáže jim klidně státi, budeš-li se při-
mlouvati za nás, svatý Jene!

4. A zlem těžkým jesti také, - nemají-li vdovy,
nemají-li sirotkové, - kdo by těšil slovy - vlídnými
je ve zármutku a jim stíral slzy smutku jak
ty, svatý Jene!

5. Ty jsi s láskou vyhledával všecky osiřelé,
ty's jim těchu, pomoc skytal - ujav se jich vřele;
proto otcem tebe zvali, - když se k tobě utíkali,
mocný, svatý Jene!

6. Více stříbra, více zlata - váží dobré jméno,
- větším zlem jest, nevinným-li bývá ublíženo

na nejdražším jejich jmění, když jsou křivě obvinění jak ty, svatý Jene!

7. Také tebe, svatý Jene, v podezření měli, když jsi věrně úřad konal jako pastýř bdělý; ó kdož vypoví tvou muku, knězi slavný z Nepomuku, věrný, svatý Jene!

8. Tak tě muky nebolely jak to obvinění, které tebe zlobou krále vrhlo do vězení; než Bůh svatý, vševědoucí oslavil sám ctnost tvou stkvoucí, věrný, svatý Jene!

9. Nad tvým tělem umučeným ve Vltavě ploucím vznášely se hvězdy krásné u věnečku stkvoucím; nevinność tvá drahocenná samým nebem osvědčena, slavný, svatý Jene!

10. Ještě jasněj než ty hvězdy, jež tě ozářily, zastkvěla se tvoje duše, když tě náš Pán milý ve své lásce nekonečné - přijal do své slávy věčné, věrný, svatý Jene!

11. Tam ty nyní přimlouváš se za ctitele svoje, by se jak ty nelekali vezdejšího boje, každé zlobě vzdorovali a čest dobrou zachovali jak ty, svatý Jene!

12. Proto my se s důvěrností utíkáme k tobě, rač i za nás přimluvit se v té zlých zmatků době, bychom Bohu věrni byli, přízně Jeho neztratili jak ty, svatý Jene

13. Bychom kdysi po tom časném světem putování, po tom mnohém s nepřátely tuhém bojování jako tvoji svěřencové došli slávy věčné nové jak ty, svatý Jene!

233.*)

Písně k sv. Antonínu Paduanskému.

(Nápěv jako při písni 96.: „S radostí jdu dále“, str. 585.)

1. Budiž Bohu díka, dal nám pomocníka
v těžké mdlobě; když hrud' teskná kvílí, pro
zdroj nové síly - jdeme k tobě, - sluho Páně stkvělý,
svatý horliteli Paduanský!

2. Rty tvé, kazateli, duší zobracely na
tisíce; i nás hříšné kárej, před zrakem nám
hárej jako svíce, sluho Páně stkvělý, svatý
horliteli Paduanský!

3. Shlédni na lid chudý, jemuž nouze všudy
oči rosí; přiměj k navrácení ztraceného jmění,
kdo zaň prosí, sluho Páně stkvělý, svatý
horliteli Paduanský!

4. Až nám oko jasné nenadále shasne při
skonání, dbej, ať duše čista uzří svého Krista
v radování, sluho Páně stkvělý, svatý horliteli
Paduanský!

234.**)

(Nápěv jako při písni 1. „Již čas ždaný nadešel“, str. 435.)

1. Mysl k tobě vábí mne, Antoníne svatý,
neb jsem láskou, důvěrou k tobě všecek vzňatý;
vítají mě milostně v tomto chrámu Páně s lí-
bezného obrazu [:jasné tvoje skráně.:]

*) Zpívá se za Puchenštuben, když se přichází k osadě
Antonína.

**) Zpívá se, když poutníci vcházejí do chrámu Páně
Antonína.

2. Tebou větry, mořská hloub - hned se utišila,
na tvá slova stáda ryb pozorliva byla; divo-
tvorce veliký, k tobě prosbu máme, - dej, ať slovo
Boží vždy [:rádi posloucháme.:]

3. Dej ať vášní vichory duše neuchvátí,
ať jí v propast záhubnou nikdy nepodvrátí,
každé ztiš hned v počátku nezřízené hnutí,
bychom ušli věčného [:pro hřích zahynutí:].

4. Milostí tys převzácnou s nebe obdařený,
pomocí tvou bývají ztráty nalezeny; dej, ať
šťastně najdeme - nejen statky časné, nýbrž pravou
cestu též [:k blaženosti spasné!:]

5. Vybať svoje ctitele ze všeliké zloby, - ať
je tělo, ďábel, svět peklu nepodrobí; zvláště
v slední hodince útěchou buď naší, uveď duše
laskavě [:v domovinu blažší!:]

235.

(Zpívá se jako: „Bože, chválíme Tebe!“)

1. Tebe písni srdečnou ctíme, svatý Anto-
níně! Naši úctu povděčnou přijmiž, blahý
nebeštíně, a pros za nás u Boha, kdež ti
milost přemnohá.

2. Ty's již v mládí vynikal životem svým
bohumilým, Boha ctít jsi navykal příkladem
svým ušlechtilým; miloval jsi každou ctnost,
zvláště svatou nevinnost.

3. Ty's již v útlém rozkvětu Pánu zasvětil
svou duši, v přesvatém pak roznětu v boj jsi
volil vejít tužší, podstoupit chtěl's mučení, by
lid došel spasení.

4. Bůh však dle své moudrosti v jinou povolal tě zemi, tam, kde lidé v tuposti oslepli jsou hříchy všemi, tam bys bludné kacíře - k pravé vodil ku víře.

5. Tam jsi v chrámech u moře lidem svaté pravdy hlásal, k slovu tvému v pokoře i tvor němý divně jásal, takovými zázraky snímal's hříchů povlaky.

6. Bůh vždy žehnal pracem tvým, hojných udělil ti darů; ty's byl spásou zbloudilým, hy-noucím všem ve zlém zmaru; ó buď nám též obráncem, laskavým vždy ochrancem.

7. Vzhlédni na nás s nebes bran, kde se Bohu věčně koříš, by nás v rajský přijal stan, kde ty svatou láskou hoříš, by nás chránil Bůh náš sám k tvojim mocným přimlouvám.

8. Pros tam za nás Marii, přimlouvej se u Ježíše, jenž tě poctil lilií, by nás přijal do své říše, kde mu budem' na věky slastné zpívat' povděky.

Písně k denním patronům poutníků.

Poutníci, delší pouť konající, volívají si každý den zvláštního patrona, jehožto ochraně se toho dne poroučejí. Dle nejstarší poutní knihy mariacellské (vydané r. 1735.) jsou to následující svatí a světice Boží: 1. Anděl strážný. 2. Sv. Václav. 3. Sv. Antonín Pad. 4. Sv. Josef. 5. Sv. Anna. 6. Sv. Háta. 7. Sv. Linhart. 8. Sv. Jan Nep. 9. Sv. Rosalie. 10. Sv. Tekla. Poněvadž někteří z uvedených zde patronů (na př. sv. Linhart, sv. Háta, sv. Rosalie) lidu našemu méně jsou známi, přidány jsou tu písně k našim zemským patronům, které si poutníci za ochránce zvoliti mohou. Před písní k jednotlivým patronům zpívá se píseň úvodní číslo 236. Ke cti sv. Josefa, sv. Anny, sv. Jana Nep. a sv. Antonína Pad. zpívá se některá z písní o těchto svatých. (Písně ku sv. Josefu viz na str. 769 a násl., ku sv. Anně na str. 777 a násl., ku sv. Janu Nep. na str. 798 a násl., ku sv. Antonínu Pad. na str. 805.)

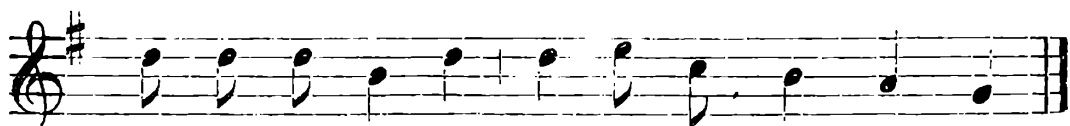
236.

1. To-bě my se po-rou-čí-me, náš mi-lý pa-tro-ne,
bys nám dopřál po čas pouti své moci o-chran-né,

bychom všickni, vel-cí, ma-lí, bychom šťast-
bez ú-ra-zu pu-to-va-li,

ně, bo-hu-mi le do-šli své-ho cí-le.

2. Bychom také s pouti zdraví se opět
vrátili, milým vzkazem Matky Boží svých milých

zdravili, - kteří v paměti nás měli a nás v duchu sprovázeli, - přinesli jim požehnání - od nebeské Paní.

3. Zvláště račiž ve své lásce nám přispět
moci svou, bychom Boha velebili vždy hodnou
modlitbou, Marii též písní vřelou zasvětili pouť
svou celou, uctili ta svatá místa, kde nám
milost chystá.

4. Pobožnost svou jménem Páně již všickni
počneme, nechť jen Pán Bůh shlédne na nás,
když zpívat budeme a se modlit' neustále - k Jeho
cti a k Jeho chvále nebo o Marii Máti v mysl
rozjímati. Amen.

237.

K andělu strážnému.

(Dříve: „Buď pozdravený, anděle slavný.“)

1. Du-še má chvá-tá po - zdra - vit te ' be

by - to - sti sva-tá, an dě le s ne-be,

neb ty's štít o-chran-ný na pou-ti mo - jí

v pře-mno hém bo - ji od Bo-ha po-sla - ný.

2. Anděle milý, mocný můj strážce, každou
ty chvíli při každé srážce s odpůrcem spasení

na pomoc pílíš, zdatně mne sílíš ku jeho
potření.

3. Často již prudce lákal mne k zlému,
tys mi byl k ruce, překážel jemu štítem svým
přemocným, bych se svést nedal, sám jsi zbraň
zvedal, tak's mi byl pomocným.

4. Často i lstivě pekel had hladký mluvil
mi lživě, jak hřích je sladký; bych se mu
ubránil, ty's mi dal radu: „Nevěřiž hadu!“
tak jsi mne ochránil.

5. Kéž bych tvé rady býval vždy dbalý!
hříchů však vnady v pouta mne jaly, a já jsem
poklesl; že jich teď želím srdcem svým celým,
ty's mne zas povznesl.

6. Neměl jsem klidu, - neměl jsem stání, - ty's
zřel mou bídu, slyšel mé lkání z duše mé
úzkosti; ty's mne ved k zdroji, kde hřích se
hojí v pokání svátosti.

7. Za služby tvoje co ti mám dáti? srdce
řid' moje, - dej mi vždy státi, ve ctnosti všeliké,
ať jsem vždy dbalý tvé cti a chvály, lásky
tvé veliké.

8. Ridiž mé kroky, ať se míst chrání, - hříchů
kde skoky k Bohu jít brání, vlci kde hltaví
na kořist každou čekají s vraždou, draci ti
sžíraví.

9 Zvláště pak v době nejvíce právě, kdy
Pán mne k sobě povolá k správě, rač se mne
zastati, by mne v milosti do své radosti
ráčil též přijati.

Modlitba.

Bože, jenžto v nevýslovné prozřetelnosti svaté anděly své k naší ochraně posýlati ráčíš, uděl nám prosícím, abychom jejich pomocí vezdy chráněni byli a z jejich věčného společenství se radovali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

238.

K sv. Václavu.

Nápěv jako při písni 82.: „Přistupte sem, pospěšte sem,“ str. 553.

1. Velký Boží mučeníku, - mocný, svatý Václave, my jsme k tobě plni díků, neb ty's také převřele ctíval naši milou Matku, mocnou Paní nebes statků, kteráž v Štýrsku sídlo má, svatocellská Maria.

2. Anoť ty's byl u příčině, že již naši předkové do Cellenské do svatyně konávali poutě své; Jindřichovi markraběti ty's dal jako do závěti - odkaz Bohu přemilý, - by pout' konal do Celly.

3. By tam sídlo Panny svaté důstojně Ji obnovil, v štědrosti své přebohaté zlata, stříbra nešetřil, - aby také Moravanům - dopomohla k nebes stanům, vladařům i poddaným byla štítem ochranným.

4. Ty's sám vzor nám zlatostkvoucí bohumilé zbožnosti, ty's sám choval lásku vroucí ku Matičce milosti, u oltáře rád ty's dlíval, v modlitbě jsi radost míval při oběti nejdražší přisluhoval's nejradší.

5. Ty jsi v chudých bratry Krista na zemi zde spatřoval, navštěvoval jejich místa, jim se

dobrodějem stal, každému jsi pomoc skýtal,
každého jsi k sobě vítal, jako otec dítky své
když je ku radosti zve.

6. Ty jsi horlil o čest Boží, šířil Boha po-
znání, ty jsi mýtil svárů hloží a dbal Církve
zkvétání, ty jsi vládl spravedlivě, poddaným
svým milostivě, ty's i život položil, bys čest
Boží rozmnožil.

7. Za to nyní v nebi věčně se svatými
kraluješ, a jsi blažen nekonečně, Boha stále
spatřuješ; rač se za nás přimluvit, bychom,
kde ty, mohli býti, a v té říši nad věky - s tebou
vládli pověky. Amen.

Ů. Oroduj za nás, svatý Václave!

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Bože, jenž jsi svatého Václava urozenost v lepší
důstojenství změnil a jej skrze palmu mučnickou
ku slávě nebeské přivésti ráčil: pro jeho přimluvu
rač nás, prosíme, všeho protivenství zbavit a slávy
věčného blahoslavenství nám dopřáti. Skrze Krista
Pána našeho. Amen.

239.

K sv. Florjanu.

(Dříve: „S upřímným srdcem, křesťané, horlivě prozpěvujme.“)

Nápěv jako při písni 136., str. 648, aneb jako při písni 223.,
str. 786.

1. S upřímností srdce svého chvalmež, milí
křesťané, pomocníka přemocného, když se oheň
rozplane a své žáry vůkol metá a vše, co jen

zasáhne, v žhavé trosky a prach smetá, až i kámen rozprahne.

2. Jest to rytíř přeuatný, milý, svatý Florian, ten boj mnohý svedl zdatný, u vojště byl v čelo dán za dob Diokleciana, pohanského císaře, kterýž měl Maximiana tehdy spoluvladaře.

3. Jak byl statným, neohrožným vůdcem svojich vojinů, tak i vždy byl mužem zbožným a ctil církvě rodinu, do níž záhy na křtu svatém k spáse věčné přijat byl, a v svém srdci láskou jatém Krista Pána vroucně ctil.

4. Proto také od Dunaje když zvěst jistou uslyšel, že tam Kristův prapor vlaje, třebať rozkaz povyšel, aby každý, kdo by křesťan Krista zřít se ošťádal, - na hrdle byl smrtí trestán, za psance se pokládal.

5. Že tam mužům čtyřiceti, kterýmž druhdy velival, bylo muky přetrpěti, že z nich každý život dal za svou víru v Krista Pána, Jehož zřít se nechtěli, - že jim koruna jest dána v nebi za boj přestkvělý.

6. Že tam byli umučeni pro svou víru křesťanskou: za nimi hned bez prodlení spěchal rychle nohou svou, a když stanul ve táboře, jako rytíř na zjev dal, že též i on ku praporu Krista Pána přísáhal.

7. Že by nijak neslušelo, aby vůdce nešel vpřed, v němž se srdce nezachvělo, - aniž strnul oka hled, nepřítel když zbraň svou tasil slabochům jen na posměch, aby útekem se spasil bez obrany jako sběh.

8. Za ta slova statné řeči pohané jej svázali,
ubili jej svými meči, na šíj kámen připjali,
do Enže pak s mostu svrhli, ve vlnách by
utonul; ó ti bijci bídní, zvrhlí, jimiž zázrak
nepohnul.

9. Sama řeka světce nesla na své čisté hla-
dině, by tíž těla nepoklesla na dno v tmavé
hlubině, až je před slídiči v dáli jak by v Boží
ochranu položila na úskalí z proudu svého
na stranu.

10. Na úskalí s nebes výše orel tělo po-
střehnul, slétnuv dolů k němu tiše, - jakby truchlil,
posednul, křídlo ma je svými kryje, až je odtud
časem svým pohřbít dává Valerie ku křesťanům
ostatním.

11. Odtud pozděj do Říma se - tělo svaté pře-
neslo, a tam posud uctívá se, ve vodě že ne-
skleslo, že Bůh svého mučeníka mocí zvláštní
obdařil, aby, když žár zhoubný vzniká, těla,
duše nezmařil.

12. Proto také i my sobě patronem jej zvo-
lili, by nás chránil v každé době pomocník
naš přemilý, by nás chránil ohně zlého milý,
svatý Florian časného i pověčného, za to buď
vždy uctíván.

13. Za to my mu píseň naši s prosbou
vroucí věnujem, ať též víru zlata dražší - jak on
věrně milujem, ať ji statně vyznáváme, - ať nám
vzejde život z ní, ať kdys s ním též podíl máme
v Krista Pána království. Amen.

Ů. Oroduj za nás, svatý Floriane!

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e :

Bože, jenžto nás slavností mučenníka, svatého Floriana, obveseluješ, uděl nám, prosíme, abychom, oslavující vítězství jeho na zemi, s ním jednou v nebesích se radovali. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

240.

Ku svaté Hátě.

(Dříve: „V království siciliánském.“)

1. Ve krá-lov-ství Si - ci - li - e, tam svůj pů-vod
kde svit slun-ka roz-koš pi-je,

vza-la Há-ta, krás-ná, slič-ná pan-na sva-tá.

2. Tam se ctnostmi stkvěla všemi, - čistoty své liliemi, - kteréž Kristu zasvětila, - by se Jemu zalíbila.

3. To však ďábel těžce nesl, kterýž zlobu na svět vnesl, Deciovi nahned vnuká na kře-stany těžká muka.

4. Ten jsa pohan rozkaz dává, by se hubil jak zvěř dravá a těž v mukách trapných soužil - každý, kdo by Kristu sloužil.

5. Kvintian však, vladař jeho, hodný strůjce pána svého, ušetřit chtěl svatou pannu nevin-nosti za pohanu.

6. Avšak marně; ač se třese, - svědci stkvost svůj nepřinese, vladař brozí smrtí krutou, - Hátu vidí nepohnutou.

7. A když hrozby neprospěly, všecek zlosti rozechvělý odevzdal ji nectné ženě, aby zvykla mrzké ceně.

8. Ta jí sladce přimlouvala, by si příklad z jiných vzala, zachránila věk svůj mladý, v oběť dala těla vnady

9 „Uznej přece naše bohy, budeš míti prospěch mnohý, budeš ctěna, mila světu v sličnosti své krásném květu.“

10. Tak k ní mluví žena lstivá, svůdnice ta přeošklivá, darmoť klame slovy těmi, Hátá stkví se liliemi.

11. Oškliví se pekla rady, nedá v pochoť svoji vnady, - byť i měla trpět muky, - nedá lilji ze své ruky.

12. Třicet dní již uplynulo, svůdné slovo nepohnulo ani málo sličnou Hátou, zasvěcenou pannou svatou.

13. Proto vladař káže znovu, by v soud stála k jeho slovu, že se modlám klaněť vzpírá, nové tresty na ni sbírá.

14. Když mu praví statně, směle, v modlářství že ďábel v čele, - Kristus že Bůh pravý, živý, mocný, svatý, spravedlivý,

15. Ten svět spasit přišel s hůry, zmařit hřích a jeho stvůry, ten vše modly vaše skátí, co tu chcete po mně, kati?

16. Tu se vladař tolik vzteká, že se hněvu kat sám leká, Hátě stydne tváře bledá, ale lilji z ruky nedá.

17. Udeřiv ji v sličnou líci, žalář chystá pro světici, tu snad hrdá panna změkne a se Krista ráda zřekne.

18. Než ač trpět jest jí mnoho, neučiní ona toho, vždyť se Kristu zasvětila, nadarmo se nemodlila.

19. Ten zří její víru pevnou, - posilu jí skytá zjevnou, u víře by setrvala, - katanů se nelekala.

20. Dobře činí, že dnem, nocí Boha vzývá ku pomoci, slzy lásky k Kristu roní, než svůj život svatý skloní.

21. Nebo vladař muky nové na světici v mysli snove, po třetí jí přijít káže, - zdaž se volnou neprokáže.

22. Dal ji tento zvrhel krutý železnými trhat pruty, dal ji páliť pochodněmi až se chvěla údy všemi.

23. Dal ji k sloupu přivázati, by se zřekla Krista znáti, panenstvím Jej svým ctíti, dal jí prsy krutě stíti.

24. Tuto muku svaté panny nenechal Bůh bez ochrany, kat ji znova vězniť dává, a hle! mučenice zdráva.

25. To když vladař žasna zvěděl, ihned přesvědčit se hleděl; vida zázrak, že jest zdráva, znova pannu mučit dává.

26. Káže pannu obnažiti, žhavým uhlím obestříti, a tu duše její svatá Kristem do nebe jest vzata.

27. Tam se ona mezi všemi vonnými stkví liliemi, jest nám v ohni pomocnice, svatá Háta, mučenice. Amen.

Ů. Oroduj za nás, svatá Háto!

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

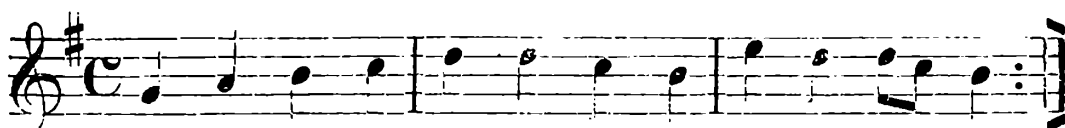
M o d l e m e s e :

Bože, jenž jsi mezi jinými divy své všemohoucnosti také pohlaví slabému vítězství mučeníctví udělil, uděl, prosíme, abychom, slavíce památku svaté Háty, panny a mučenice, za jejím příkladem k Tobě se ubírali. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

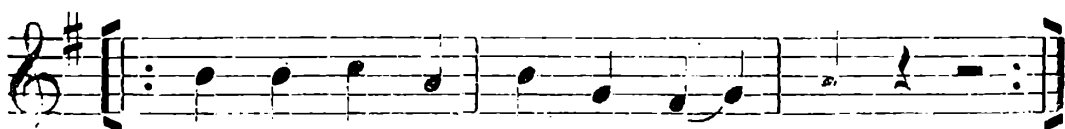
241.

K sv. Linhartu.

(Dříve: „Vychvalujme, zvelebujme zde společně.“)

1. Vy-chva-luj-me spo-leč-ně zde mu-že ctné-ho,
od kře-sťa-nů tři-náct set let sla-ve-né ho,

kte-ré-hož Bůh v dáv-né do bě
v mi-lo-sti své zvo-lil so bě

Cír-kvi ku o zdo bě.

2. Jest to Linhart, opat svatý, ten již záhy
v útlém věku oblíbil si poklad drahý: Krista
totiž milovati, jemuž, co svým mohl zváti, volil
v službu dáti.

3. Otec jeho zbožím hojným obdařený,
u Chlodvíka, Franků krále, oblíbený, chtěl jej
míti rekem statným, jenž by mával mečem zdatným
v seči nepodvratným.

4 Avšak Linhart mládeneček jinak míní,
nechce on být mužem slavným jako jiní, již se
lesknou přízní krále, chce on Bohu ke cti, chvále
sloužit neustále.

5. Otec jemu v zbožném přání nepřekáží,
se synáčkem ochotně hned - cestu váží ku biskupu
Remešskému, by jej učil boji ctnému právě
křesťanskému.

6. Ve škole když prospěch činil vědou,
mravem, od biskupa Remigia ctěn byl právem;
- bylo však se obávati, že by král chtěl o něj
státi a jej k sobě zváti.

7. Proto od biskupa světce za večera tajně
chvátá přímo k Mice do kláštera, by tu
světu s očí zcela duše jeho obezřelá Bohu
žiti směla.

8. Tu též duše jeho v ctnosti utužilá po
spáse všech pobloudilých zatoužila; Linhart na
cesty se dává, ku Kristu lid přivolává, u Nějž
spása pravá.

9. Posléz v kraji Biturigů usídlil se, a tu
v lese do poustevny uchýlil se, aby na modlit-
bách, bdění, trávil život každodenní k svému
ku spasení.

10. Poblíž poustevny pak vzdělal - neprostranný
ale zdobný kostelíček ke cti Panny, kterouž
vřelým srdcem ctíval, od mládí jak zvykem míval,
o přispění vzýval.

11. Odtud také povycházel do okolí, aby
hlásal slovo Boží ve vřekolích, by lid poznal Krista
Pána, jemuž všecka moc jest dána Otcem po-
žehnaná.

12. Zajatcům též, kteří dleli ve vězení,
slovem platným vyprošoval vyproštění, až Pán
věků po časnosti přijal světce na věčnosti do
své blaženosti.

13. Tam on nyní raduje se v Bohu stále,
jemuž sloužil přehorlivě, dokonale, tam on
v říši nadhvězdnaté za nevinně pouty spjaté
prosí za zajaté. Amen

Ž. Oroduj za nás, svatý Linharte!

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Prosíme Tě, ó Pane, aby zbožná přímluva
Tvého svatého vyznavače Linharta v potřebách
našich nás Tvé velebnosti doporučela, abychom
pomoc obdrželi na žádoucí přímlovu toho, jehož
s náležitou pobožností uctíváme. Skrze Krista Pána
našeho. Amen.

242.

K sv. Rosalii.

(Dříve: „O krásná růže bez trní.“)

Nápěv jako při písni 240.: „Ve království Sicilie,“ str. 815.

1. Palermo, ty město slavné, tvoje štěstí ne-
vypravné, že ty chováš růži vnaďnou, jejíž
květy. nepovadnou.

2. Že ty sadem toho květu, jenž jest milý
všemu světu pro svou krásu, vůni vonnou,
jakby z ráje bezúhonnou.

3. Růží tou jest Rosalie, kněžna slavné
Sicilie, kteráž pohrdnuvši světem vzkvetla Bohu
růže květem.

4. Či proč rodu královského, - slavného a přemocného, sličná, mladá potomkyně ubírá se do jeskyně?

5. Proč že nechce bydlet v hradu a se kochať v květném sadu, proč že výhost světu dává a se poustevnicí stává?

6. Že ta její duše čistá milovala Jesu Krista, láskou k Němu zahořela, Jemu nejvíc sloužit chtěla.

7. Proto také z lásky k Němu odříká se diadem, zhrdá leskem stříbra, zlata Rosalie panna svatá.

8. V zbožném svatém rozjímání v pokoře se Bohu klaní, Jemu srdce v oběť dává, zapírat se neustává.

9. Za lásku tu Bůh ji k sobě pojal nebi ku ozdobě, oslavil i její tělo, když se z hrobu přenášelo.

10. Neb mor tehdy zuřil kolem, a lid zmíral děsným bolem, ale přestal na vše strany na přímlovu svaté panny.

11. Proto také tato panna budiž od nás uctívána jako Boží služebnice v moru mocná pomocnice. Amen.

Ů Oroduj za nás, sv. Rosalie!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Bože, jenž jsi svatou pannu Rosalii od knížecích radováněk světských do samoty horské odvolal, popřeji milostivě, abychom pro její zásluhu a pří-

mluvy od pŕvabŕ tohoto svĕta k nebeskŕm radostem se obrĕteli a od pŕsnĕho hnĕvu Tvĕho milostivĕ osvobozeni byli. Skrze Krista Pĕna naĕeho. Amen.

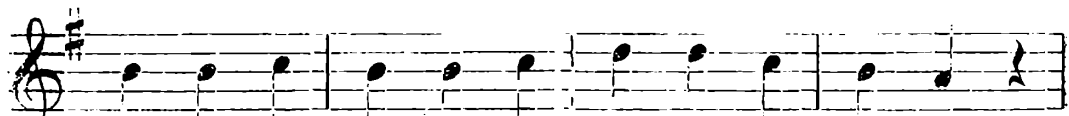
243.

PĕseŇ k sv. Tekle.

(Dŕive: „Nevĕsto pŕekrĕsnĕ ženicha svĕho.“)

1. Ne - vĕ - sto pŕe - krĕs - nĕ Je - zĭ - ťe Kri - sta,
kdo ti to na ne - bi ko - ru - nu chy - stĕ?

Kdo ti kvĕt pal - mo - vŕ do ru - ky dĕ - vĕ,

od - kud tvĕ po cĭr - kvi ve - li - kĕ slĕ - va?

2. Hlasatel boŕskĕho Kristova slova, svatŕ
to Pavel jest, kterŕŕ tĕ znova na duĕi obrodil
kĕzanĕm svojĕm, Œe jsi se zastkvĕla vĭtĕzstvĕm
trojĕm.

3. Nebyl to Pavel sĕm, byl to Duch Svatŕ,
kterŕŕ ti ku nebi podal klĭĕ zlatŕ, Œe jsi se po -
hanskŕch model vĕch zŕekla, se srdce, s duĕe
svĕ povĕru svlekla.

4. Œe jsi kŕest obrodu pŕijala vdĕĕnĕ, Kristu
svĕ panenství slĭbila vĕĕnĕ, pravĕmu Bohu jen
klanĕt se chtĕla, bys takĕ pro ĕin ten umŕĭti
mĕla.

5. Však i již na tebe osudnou řečí matka
tvá pohanka před soudem svědčí, že jsi křest
přijala, bohů se zřekla: „Nechat jest ztrestána
nezdárná Tekla!“

6. Posilň se modlitbou, nevěsto čistá, nebo
hle soudce již hranici chystá, v plamenech hranice
se září rudou kati tě bolestně páliť budou.

7. K hranici katané pannu již vedou, zda-liž
tu upálí její pleť bledou? - hojný déšť s oblaků na
zem se lije, plameny hasnou a — světice žije.

8. Posilň se modlitbou, nevěsto milá, abys
jak poprvé statečnou byla, - divadlo pro tebe chystá
se nové, rozsápat mají tě hladoví lvové.

9. K zápasu vedou již nevěstu statnou, zda-liž
se Ježíši stane snad zvratnou? Lvové se hladoví
pozvolna blíží, jazyky svými jen nohy jí líží.

10. Posilň se modlitbou, panice čistá, - nová se na
tebe záhuba chystá, vrhnou tě hluboce do jámy
hadí, jedem svým plazové život tvůj shladí.

11. A jižjiž světici do jámy vrhli, zdaž ji
tím zahubí bídníci zvrhlí? Nikoliv! Nebo hle!
z oblaků blesky zhubily úderem hady ty všecky.

12. Světice bez škody vychází zdráva, ženich
jí nebeský vítěziť dává, nejedni z pohanů velebí
Boha, jehož moc na nebi, na zemi mnohá.

13. Proto my tebe též povděčně ctíme, že
moc tvá u Boha veliká, víme, chraniž nás od
hadů přímlovou svojí, kteříž nám neřestmi záhubu
strojí. Amen.

Ů Oroduj za nás, svatá Teklo!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

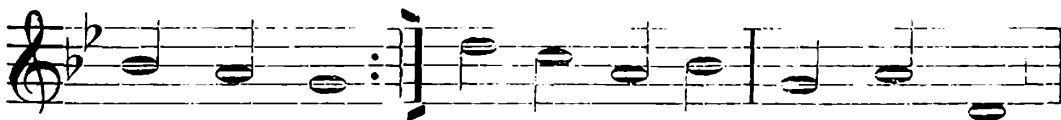
Prosíme Tebe, všemohoucí Bože, propůjč nám, slavicím památku Tvé svaté panny a mučenice Tekly, abychom při její každoroční slavnosti pro pravou slast nebeskou vždy vnímavějšími a k následování její hrdinné víry víc a více rozníceni byli. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

244.

K svatému Vojtěchu.

1. Zdráv buď svatý Voj-tě-chu, vla-stí na-ších mi-
Cír-kvi svaté v po-tě-chu dal tě Kri-stus ve

lý stráž-ce! Ta-to pros-ba, ten-to zpěv
své lás-ce.

lá sku na ši to bě zjev.

2. Tys byl rosou za rána, ježto s nebe na
zem padá; poslán byl jsi od Pána, aby vzrostla
síje mladá; Svatý Duch tě připravil, by vlast
naši oslavil.

3. Bojovat jsi neváhal proti tmám a proti
noci, pohanství jsi přemáhal, posilněn jsa Boží
mocí; zbroj jsi, slovo Páně měl, jím co vítěz
jsi se stkvěl.

4. Divých strastí povodeň stíhala zde tebe stále, svítila však pochodeň tobě Krista, nebes Krále; tož jsi v každém náběhu přistál šťastně ku břehu.

5. Biskupe ty svatý náš, drahá perlo naši vlasti! ty's jak prorok Eliáš oblažoval ve zlé strasti; v suchu's mile vyprosil, že déšť zemi orosil.

6. Svět, jenž v Krista uvěřil, těsný býval tvému duchu; k pohanům jsi zaměřil, bys je vyvedl z hříchu puchu; - tam se's Krista kázat' jal - a za víru život dal.

7. Nyní v blahou oslavu všel jsi k nebeskému Pánu: vysvobod' nás z nemravu, otevři zas ctnostem bránu, oroduj tam za svůj lid, vypros nám tam věčný byt.

8. Měj svůj národ v paměti, - jsmeť my posud stádo tvoje, v tvém ať jdeme zápětí, zniknem' všeho zlého boje, až pak pro tvou ochranu přijdem' nebes do stanu.

Ů. Oroduj za nás, svatý Vojtěchu!

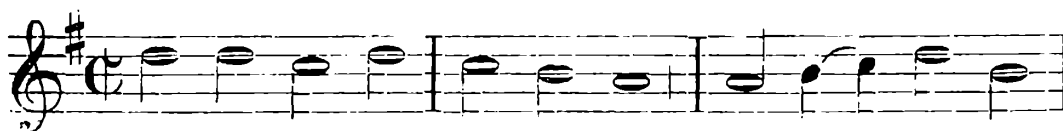
R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e :

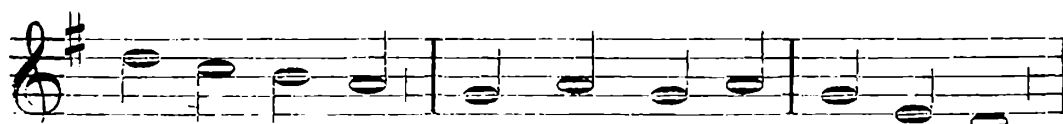
Prominutí Tvého, prosíme Pane, svatý Vojtěch, biskup a mučeník, nám vyprosiž, abys nám pro slavné jeho zásluhy i hříchy naše milostivě odpustil, i dobrodiní žádoucích udělil. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

245.

K blahosl. Janu Sarkandrovi.

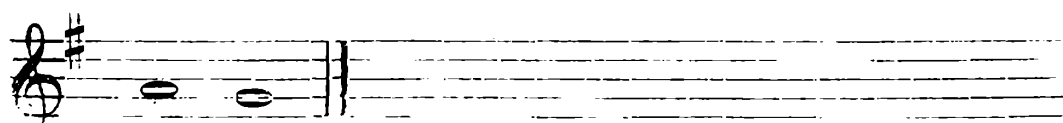
1. Pěj-me pí-seň lí-bez-nou kně - zi Ja-nu

Sar-kan-dro-vi, jenž - to s pal-mou ví-těz-nou

bra-nou smr-ti že-lez-nou ve-šel v ži-vot

no - vý.

2. Pán ho na svět povolal, ve Skočově, městě
v Slezsku, aby láskou vzplápolal a za Krista
život dal beze všeho stesku.

3. Po moravských lučinách pastýř ovečky
své vodil, po horách a dolinách v nebezpečných
končinách věrně s nimi chodil.

4. Bludů mor se rozžíral v stádcí jeho v Ho-
lešově, Sarkander je potíral, v Častochově se
ubíral k Matce Ježíšově.

5. Posíliv tam duši svou, k tuhému se pásá
boji, potěšiv se s Matičkou, s milou Boží Ro-
dičkou, na smrt se tam strojí.

6. Již ho jali vrahové, již ho k Olomouci
vlekou, lítí bludu sluhové - zuří naň jak vlkové, -
proudy krve tekou.

7. Ohněm, skřípcem na reka ženou, aby
zpověď zradil; avšak Jan se neleká, ač smrt
není daleká, ústa křížem hradil.

8. Život zemský položil, v oběť zplála duše
čistá, slávu Církve rozmnožil, skonál, aby věčně
žil v lůnu Pána Krista.

9. Jene! přispěj také nám, bychom jak ty
k pravdě stáli; a pak vešli v nebes chrám,
k přeblaženým výšinám, k sídlu Boží chvály.

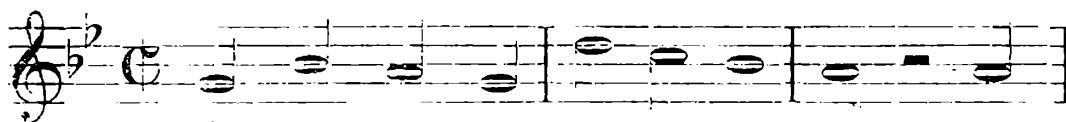
Ů Oroduj za nás, blahoslavený Jene Sarkandře!
Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e :

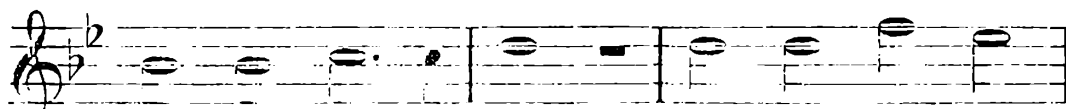
Bože, jenž jsi blahoslaveného Jana, mučeníka
svého, milostí svou sílil, že statně vždy pravou víru
vyznával a tajemství zpovědní zachoval, uděl nám
prosíme, bychom proti všelikým protivenstvím pří-
kladem jeho ozbrojeni a pomocí jeho chráněni byli.
Skrze Krista Pána našeho. Amen.

246.

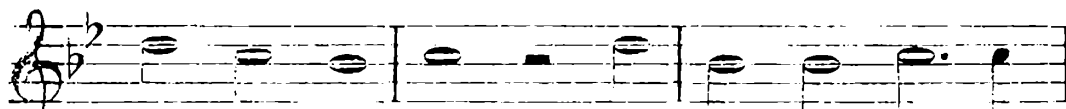
K svatému Prokopu.

1. Ó Pro - ko - pe! to - bě vděč - ně dnes

pě - jem' k o - sla - vě, jenž teď Bo - ha

chvá - líš věč - ně v ne - be - ském pří - sta -

vě; slyš dí-tky své, jak ctě-jí tě, dě-
ku-jíc' Bo-hu hla-si-tě, náš sva-tý Pro-ko-
pe! Ky ri e e lej son!

2. Abys přemoh' světa vnady, zašel jsi v samotu, žil jsi v poušti bez vší vady, - tak's hledal moudrotu; i bratry své jsi k svátosti vodil svých mravů přísností, - náš svatý Prokope! - Kyrie elejson!

3. Vlastní rukou mytil's háje - a brázdil údolí; pouště rozvily se v ráje tvou hojnou mozolí; tak lid jsi při své zbožnosti vyučil spolu činností, náš svatý Prokope! Kyrie elejson!

4. Ty jsi v lásce věrné sloužil vždy Bohu jedině, v modlitbu se rád pohroužil ve stínu jeskyně; tu slasti duch tvůj oplýval, an tak jsi s Kristem přebýval, náš svatý Prokope! Kyrie elejson!

5. Ty jsi s prací zbožnost pojil tak ďáblu odolal, - bližním svým jsi blaho strojil, až Bůh tě povolal; nuž požívej na výsosti teď plody zdejší pilnosti, náš svatý Prokope! Kyrie elejson!

6. I pros Boha za krajany, již tebe vzýváme, ať jsme Kristu vždy oddáni, ať šťastně skonáme; ať zmůžem' statně tělesnost i svět i ďábla úkladnost, náš svatý Prokope! Kyrie elejson!

7. Srdce naše, pole, domy, chraň naši celou vlast; ať nehynem' od pohromy, zapuzuj hříchu strast; - a jednou nás z té pustiny doprovod v nebes krajiny, náš svatý Prokope! Kyrie elejson!

Ů Oroduj za nás, svatý Prokope!

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e:

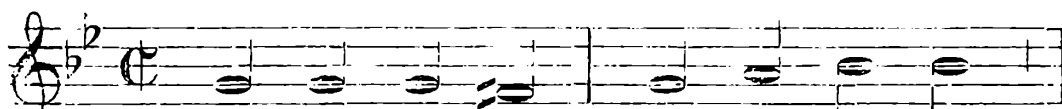
Způsobíž v nás, Hospodine, mocí svou dokonalé uléčení: abychom přeslavným zásluhám svatého Prokopa, opata, uctění vzdávajíce pomocí jeho přímluvy ode vší choroby duší našich zbaveni byli. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

J i n á m o d l i t b a.

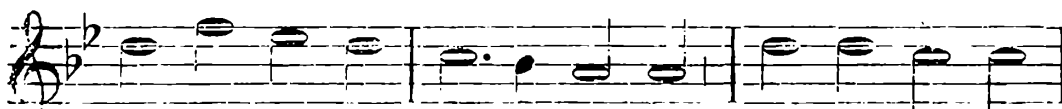
Milosrdenství své nám, Pane, laskavě prokaž, abychom, ctíce slavné zásluhy svatého Prokopa, vyznavače Tvého, na jeho přímluvu ode všech vnitřních i zevnitřních útokův osvobozeni byli. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

247.

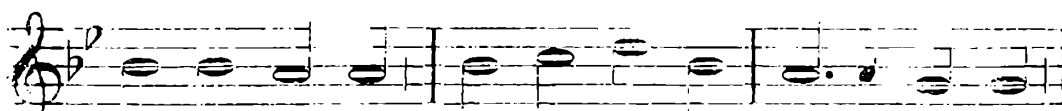
K svaté Ludmile.

1. Lá-skou Pá - ně v ne - bes dvo - ře

vze-šla Če-chům spá-sy zo - ře, a v té zo - ři

slun-cem ho-ří zbož-ná, něž-ná če-ská kněž-na,

svě ti - ce Lud mi - la.

2. S plesem tvoje duše čistá vítá slova Jesu Krista, a ty vřele Spasitele oslavuješ a miluješ, světice Ludmilo.

3. Jako hvězdy v nebes výši láskou stkvíš se ku Ježíši; nuž, té lásky věčné svazky ať Duch Boží v nás utuží, pros za nás, Ludmilo!

4. Jako slunce zem zahřívá, byla's k lidu milostivá: možné, chudé, všechny všude ať Pán s kříže láskou víže, pros za nás, Ludmilo!

5. Jako kvítí v jarním květu láskou Boží záříš světu: učence, milovnice Krista Pána milovaná, pros za nás, Ludmilo!

6. Sluhů Páně věrná Máti! rač se za nás přimlouvati: klamů, bludů, hoře, trudů, hříchu, zlosti ať nás zhostí, pros Boha, Ludmilo!

7. Matko matek naší země, rozpomeň se na své plémě: chraň své dcery od nevěry, - v lásce Boží ať se množí, pros za ně, Ludmilo!

8. Těžké strasti hrozí vlasti, zloba touží tvůj lid másti víru, shodu, řeč, svobodu, ať nekazí zlostní vrazi, pros za nás, Ludmilo!

9. Z tmavé země v jasné nebe - Spasitel sám pojal tebe: by tvé děti mohly pěti s tebou chvály nebes Králi, pros za nás, Ludmilo!

10. Amen, rač to, Otče! dáti, oč za dítky
prosí máti, ať pobožný s matkou svojí, lid Tě
chválí, nebes Králi! Kyrie elejson.

Ů Oroduj za nás, svatá Ludmilo!

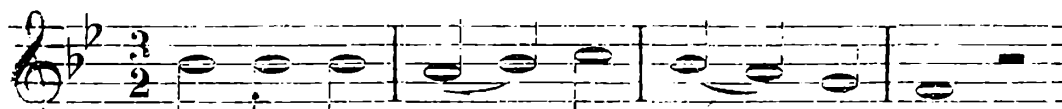
B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

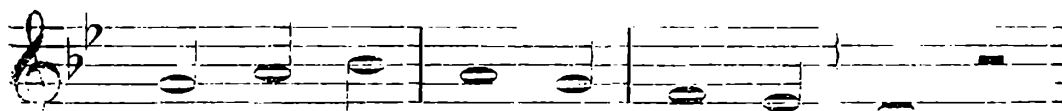
Prosíme Tě, Pane, abychom pro zásluhy svaté
mučenice Ludmily Tobě se stali milými a, jak ona
ke cti a chvále Tvé dobrý boj bojujíc koruny ne-
beské došla, tak i my v dobrém až do konce se-
trvali. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

248.

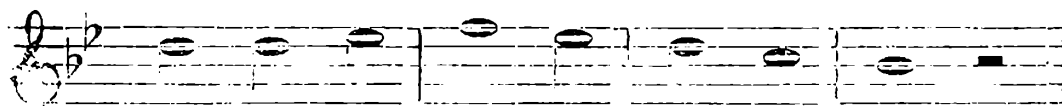
K blahoslavené Anežce České.

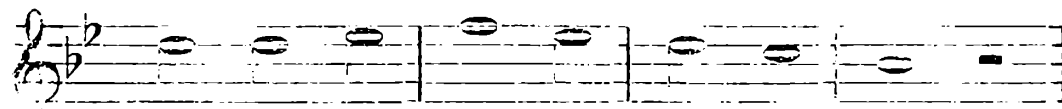
1. Ví-tej v slá - vě ne be šta - nů,

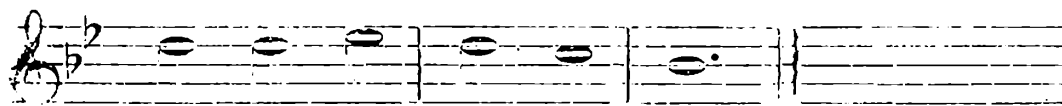
pan - no věr - ná Kri-stu Pá - nu ;

ví tej vý ši na ne be - ské,

dra - há per lo ze mě če ské,

bla - že - ná A než ko!

2. Záhy, v jarém, útlém věku, láskou k Bohu.
plná vděku, ctnostmi Tvá se duše celá jak lilie
rozvíjela, blažená Anežko!

3. Královského pýcha dvoru nezkalila tvou
pokoru; s duší čistou, vroucí, něžnou, v Boží
službě byla's kněžnou, blažená Anežko!

4. Otcí, matce dobrou dcerou, a chudině
každou měrou, pomocnicí, těšitelkou - byla's milou,
jemnou, velkou, blažená Anežko!

5. Blahá víry, lásky květem, zhrzela jsi
klamným světem; a chtěc dospět v Boží škole,
chvátala jsi do řehole, blažená Anežko!

6. Chrám i klášter povstal nový ke cti
světcí Františkovi a tu svou jsi duši čistu vě-
novala Jesu Kristu, blažená Anežko!

7. Matka „chudých sester“ sboru, vedle svaté
Klára vzoru, prožila's let padesáte v chudobě
a kázni svaté, blažená Anežko!

8. A tvůj klášter, Boží stánek, - sídlo svatých
radovánek, - jak na svícnu svíce svítí, - Čechy učil
Bohu žíti, blažená Anežko!

9. Břímě křížův a bolestí - uměla jsi pro Bůh
nésti, a kde's vládla, žila, stála, láska Boží
tebou plála, blažená Anežko!

10. Život svatý, pracný, dlouhý, Ježíš, Pán
tvůj. dle tvé touhy korunoval smrtí krásnou, a
pojal tě v slávu jasnou, blažená Anežko!

11. Již v té slávě nehynoucí, z lásky k lidu
svému vroucí, neustávej bdít nad námi a po-
máhej přímluvami, blažená Anežko!

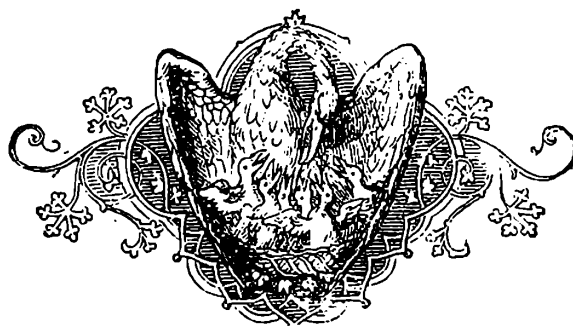
12. Měj nás, lid svůj, pod ochranou, ať za
tebou, svatou pannou, po vezdejší život celý - vě-
nujem' se Spasiteli, blažená Anežko !

Ť Oroduj za nás, blahoslavená Anežko !

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e :

Bože, kterýž jsi blahoslavenou Anežku pannu,
ježto královské zamítnuvši rozkoše, kráčela pokorně
cestou Tvého kříže, do nebes vyvýšiti ráčil: uděl
nám, prosíme, abychom následující jí, přímlovou
její věčné slávy účastni býti zasloužili. Jenž jsi živ
a kraluješ na věky věkův. Amen.

Písně obsahu různého.

249.

Píseň o věčnosti.

(Nápěv jako při písni 53.: „Zdravas světlem oděná,“ str. 514.)

1. Poslouchejte, křesťané, píseň o věčnosti,
která duši nastane, když se těla zhostí: před
ubohou v okamžik věčný Pán se zjeví, - ach, jak
duše unese jeho svaté hněvy!

2. V pozemském-li životě spravedliva byla,
v radostech i lopotě Stvořiteli žila, buď Pán
v očištcový žár odešle ji časný, aneb ihned
v podíl dá nebeský ráj spasný.

Ale běda, těžký hřích nebohou-li tíží,
Soudce do muk pekelných na jisto ji zhřívá;
hrůza, jejíž velikost sotva rozum tuší, jako
plamen hlodavý schvátí hříšnou duši.

4. „Vlastní hřích mě svedl sem!“ duše sobě
řekne, když se v kruhu pekelném věčných
temnot lekne; tato výtká svědomí - těžká, neustálá,
bude prvním plamenem, který krutě ~~sáhne~~

5. „Zatratil mě dobrý Bůh!“ tato výtká
druhá v nového ji ohně kruh užaláří ztuha;
hroznou pravdu pozná teď duše přeubohá, co to
značí: ztratiti Otce svého, Boha.

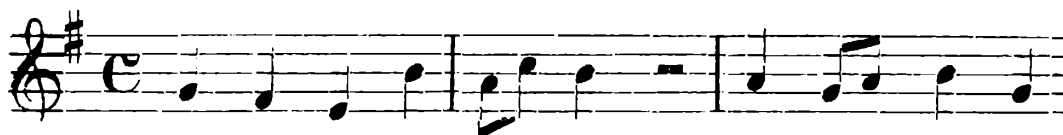
6. „Na věky jsem ztracena!“ tato výtká
třetí jako síla plamenná duši bude chvěti;
zkusí duše ubohá hrůzu nekonečnou, co to značí:
snášeti muku věčnou, věčnou.

7. Není konce věčnosti, kterou duše pozná,
ať již zkouší radosti aneb muka hrozná; počet
mořských krůpějí, hvězdic miliony nevyváží
rajský ples ani pekla stony.

8. Na ty věci poslední - často vzpomínejme,
ať se v duši rozední, pilně ctností dbejme,
varujmež se bedlivě - a vždy hříchu všeho, - bychom
zřeli na věky Spasitele svého.

250.

(Dříve: „Vale, marný světe.“)

1. Rád se, mar-ný svě-te, te - be od - ří-
na o - div co sta-víš jest jen mam a

kám,
klam, z roz - ko - ší, jež stro jíš,

ča - sto po - chá - zí sa - má hoř-kost'

du - še, tě la ú - ra zy.

2. Pomine tvá rozkoš jako rosný třpyt,
zahyne, co vábí - lidský sluch i vid; zmizí tvoje
vděky, děje, národy jako poutníkové - z pusté
hospody.

3. Nuže, zanechávám světských marností,
abych snáze došel věčné radosti; za Kristem
chci jíti, nesa bídy tíž, na své hlavě trní, na
ramenou kříž.

4. S Jobem trpělivým sedím na smetích,
s hříšným publikánem vážím vlastní hřích, do
prsou se biji, lásky nehoden; - nezatrať mne, Bože,
v strašný soudný den!

5. Vzpomeň na mě v ráji, Spasiteli můj,
po přísnosti Boží se mnou neúčtuj; dej, bych
svoji bídu dokonale znal a se bez meškání
hříchu všeho kál!

6. Matko Krista Pána, plná milosti, nedo-
pouštěj na mě božské přísnosti, ať ne na levici
- stane duše má, - nýbrž na pravici - blahý stánek má!

7. Maří Magdaleno, duše zkroušená, dej,
ať tvojí láskou srdce plamená; jestliže jsem
v hříších tebe sledoval, dej, bych na pokání
za tebou se dal.

8. Amen! Uzavírám tento vážný zpěv;
vposled zvelebuji drahocennou krev, pozdravuji
svaté rány Kristovy, jimiž sňaty těžké - hříchův
okovy!

251.

Syn marnotratný.

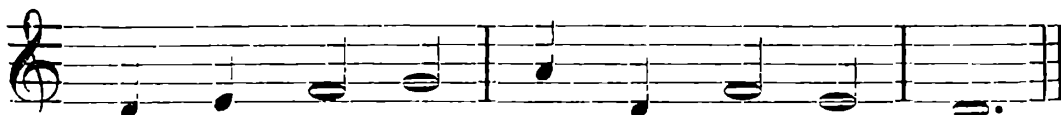
(Dříve: „Ach můj Bože, co jsem potropil?“)

1. Ach! můj Bo - že, co jsem u či nil?
Du - ši svou jsem hří - chem po - špi - nil;

svět-ská roz-koš zva-dla, a má du še pa-dla,

smr ti věč - né mrak mě za - stí nil.

2. Jak jest hrozná moje hanoba, jak mě tíží
stud a chudoba! Vzepřel jsem se Otci, Jeho
božské moci; veliká jest moje poroba.

3. Slovo Jeho dobře radilo, srdce moje ne-
uvěřilo, nyní marně vzlykám, - pozdě toho pykám;
ach! jak nebe mé se zkalilo!

4. Od Boha jsem zbloudil na hody, chtěl
jsem dojít zvolné svobody, ze svojí jsem zloby
klesl do poroby; kdo mě zproští této nehody?

5. Otec můj je štědrý odplatou, - sluhům roz-
dává mzdu bohatou; - a já pro svou vinu - hladem
tady hynu, pláču nad truchlivou zátrатou.

6. Kéž Jej opět Otcem zvátí smím! ano, já
se k Němu navrátím, padnu přede všemi - v ka-
jicnosti k zemi; že mě mile přijme, jistě vím.

7. Řekne On: „Pojď, synu, v náručí, - ať již
smutek tebe nemučí, u Mne po bolesti kyne
tobě štěstí, jež ti láska moje zaručí!“

8. Takáť láska Otce na nebi; který ret ji
dosti zvelebí? - Tedy k Němu spějme, světu vý-
host dejme, Bůh zná nejlíp duší potřeby!

252.

Hlas misijní.

1. Pán Bůh to - bě ži - vot dal,

bys Ho vrouc-ně mi lo val

a tou lá - skou bo - hu li - bou

bla-že-ným se stal; je - dnu je - nom du - ši

máš, a tak má - lo o ni dbáš,

jest li že svou du - ši ztra - tíš,

ztra-ce-no vše máš, ztra - ce - no vše máš.

2. Budiž tedy péčí tvou jedinou a horlivou,
abys pro ráj zaslíbený spasil duši svou; co
v tom budeš konati, Bůh ti bude čítati, jako
bys to proň byl konal, [: vše ti odplatí!:]

3. Všeho zla se boj a chraň - a jak hada vždy
se straň, hříchu, jenž jest odpor Bohu, vše-

možně se braň; když jsi duši poskvrnil, hled',
by hřích tvůj smazán byl, lituj ho a napravuj se
[: pilně ze všech sil! :]

4. Smrt' se plouží blíž a blíž. na tebe snad
čeká již, překvapí-li tebe v hříchu, kterak ob-
stojíš? Na Boží hned přijdeš soud, čeho's
hoden vyslechnout; kdo tě v tuto strašnou chvíli
[: zbaví věčných pout? :]

5. Neb když v tento hrozný den hříchem
budeš obtížen, - pranic tobě neprospěje - pozdní pláč
a sten; přijdeš v děsná trápení do smutného vě-
zení, odkud není pražádného [: vysvobození. :]

6. Nestřídmosti výhošť dej, schůzkám zlým se
vyhýbej, na sebe a na svou čeleď - svědomitě dbej;
nežádej, co není tvé, dávej v míře poctivé,
aby tebe netrápily [: muky palčivé!]

7. Odřekni se chlipnosti, - hrozné této nectnosti,
z níž se člověk zotročilý těžko vyprostí; - neb
kdo tělu hovíval, v mrzkostech si liboval, vržen
bude v oheň pekla [: věčný na úpal. :]

8. Když ti někdo ublížil, hled', bys k němu
laskav byl, - raděj' Bohu bol svůj věnuj, než bys
v hněvu žil; nemluv řečí rouhavých, dvoj-
smyslných, nepravých, neb to svědčí, že v tvém
srdci [: bydlí zlost a hřích. :]

9. Otce, matku v lásce měj, v potřebách
jim pomáhej, také bližním, zlým či dobrým
nikdy nezhrdej; neb kdo v lásce, míru živ,
odpuštění dává dřív, ten jest také Krista Pána
[: vroucněj' pamětliv! :]

10. Hle! Pán s námi zůstává, - v pokrm nám
se podává, ale málo tuto lásku člověk uznává;

mnohý si ho neváží, přečasto jej uráží, až se
v hříchu nehodně Jej [přijít odváží.:]

11. Lidé, na tvář padejte, vinu velkou vy-
znejte, s hořkým pláčem „odpusť, odpusť!“
k Pánu volejte; kdo se k němu přivine, po-
těcha ho nemine, Kristus Pán mu všecku vinu
[:mile promine.:]

12. Jsi-li hříchem zohaven, - lásky Boží pozbaven,
k Marii, své Matce, spěchej, budeš zotaven;
širý svět ti zvěstuje: Ji kdo věrně miluje, že
se Ona a Syn pro Ni [:nad ním smiluje.:]

13. Odvrz ďábla korouhev, on jest jako
řvoucí lev, zůstaň s Kristem, který pro tě
cedil drahou krev; zanechej všech bludných cest,
které stíhá věčný trest, za Kristem jdi, kterýž
cesta, [:pravda, život jest.:]

14. Slyš, ó duše, tento hlas, vrať se k Bohu
ráda zas, On tě volá, nevzdaluj se, dokud
pravý čas; v poslední pak hodině zvedne tě
Pán k výšině, koruna ti dána bude [:v nebes
otčině.:]

253.

Písně za duše v očistci.

(Dříve: „K nohám Tvým padáme, Kriste laskavý“.)

Nápěv jako při písni 142. „O Královno archandélská“, str. 656.

1. K nohám Tvým se utíkáme, přelaskavý
Pane, za dušičky vroucně lkáme v mukách
upoutané; skloň se s nebes výší k očistcové
říši, bol tam hrozný, dokud Tvoje pomoc ne-
přispíší!

2. Laskavý náš Spasiteli, pro Tvé umučení
kéž se duši žalář ztmělý v jasnou říši změnil;
kéž je krev Tvá zkropí, a v svou ránu ztopí
Srdce Tvoje přežádoucí, kterým prošlo kopí!

3. Na přímlovu Matky svojí, svatých prosby
vroucí zmírni, Kriste, blaha zdroji, duši muky
žhoucí; milostiv rač býti, duše k sobě vzítí,
ať jim v ráji zaslíbeném světlo věčné svítí!

254.

(Nápěv jako při písni: „O svatý milý Josefe“, str. 128.)

1. K Tvým nohám hle my padáme, náš milý
Ježíši, jenž jsi se ráčil narodit nám z Panny
nejčistší, své ruce zvedáme, Tě vroucně
žádáme, rač přispět dušem očistci v té
zemi neznámé.

2. Nad nimi rač se smilovat, je k sobě
přijmout již, neb to jich trápí nejvíce, jak
Pane dobře víš, že stále vzdychají, že světla
neznají, jež blaží věrné sluhy Tvé v tom
nebes ve kraji.

3. Ty víš, že Tebe milují, že však pro
křehkosti trest snášet musí dočasný, až do-
jdou milosti, by na Tě patřily, náš Pane
přemilý, u věčném v nebi klanění Tvou
lásku chválily.

4. Ty jsi svůj život v oběť dal za světa
spasení, ó dej, ať také v očistec se milost pra-
mení, - ať mír jest dušem dán z Tvých svatých
pěti ran, by mohly vejít radostně ve spásy
věčný stan.

5. A proto, Pane Ježíši, rač žalář otevřít, jenž drží duše zemřelých, ať mohou povyjít, ať muk jsou zbaveny, Tvou krví spaseny a s nebešťany svatými na věky blaženy.

6. Za to Tě snažně prosíme pro Tvoje bolesti, jež rád jsi volil trpěti za hříchů neřesti, pro Tvoje zásluhy, žes nesl neduhy a trest, jež trpět zasloužil lid hříšný, ubohý

7. Za to Tě, Boží Beránku, my s církví prosíme, při oběti Tvé nejdražší se snažně modlíme, neb's nám ji zůstavil, bys viny napravil, by hříšník smrtí sklíčený vstát mohl a živ byl.

8. A také Tebe prosíme, Ty Boží Rodičko, rač k prosbám našim pokorným své přidat slovíčko, Král nejvyšší slitovný, všech duší milovný, dá v nebi jistě nejvíce na slovo Královny.

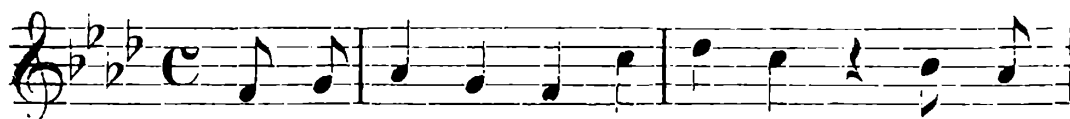
9. Též Krista Pána přátelé, již dlíte v nebesích, již s Kristem spolu vládnete pro stálost ctností svých, jimž Bůh jest bohatou sám v sobě odplatou, i vy též duše v očistci tam těšte řečí svou.

10. Též i vy, kůry andělské, jež v Bohu plesáte a věrným, žalným dušičkám slast věčnou želáte, jim spějte k pomoci, že jsou jak sirotci, své prosby za ně položte u trůnu ku Otci.

11. Již vyslyš, Pane Ježíši, ten hlas náš přetklivý: dej dušem věrných v očistci již dar ten blaživý, ať žal jich přestane, se každá dostane, kde mír a slast a blaženost je věčně ovane. Amen.

255.

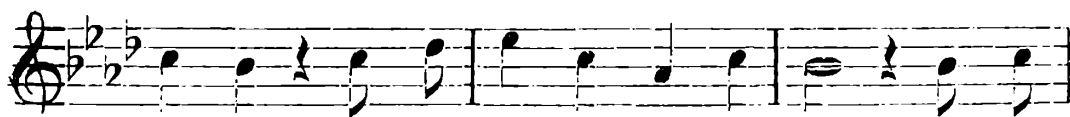
Vzpomínka na zemřelé na hřbitově.

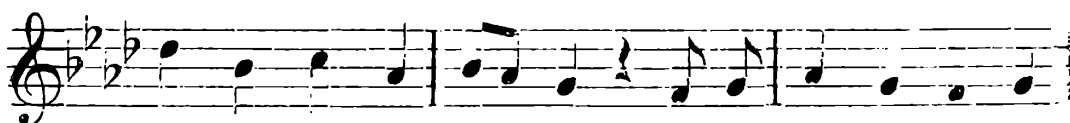
1. Od - po - čí - vej - te tu slad-ce na po-

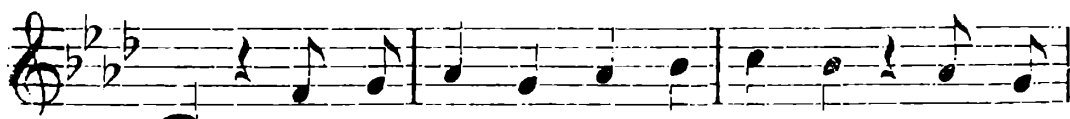
svát-ném hřbi-to-vu, při-tu-le-ni k ze-mi

mat-ce, zba ve-ni všech o-ko-vů! zvě-stu-

jí nám va-še hro-by, že tu vše-cko po-mí-

jí, a jen ctnost, jež du-ši zdo-bí, slá-vy

vě - nec u ví jí.

2. Pohled na ty holé lebky, jež tu v kupu srovnány. kdysi vlas je zdobil hebký, vtípem byly nadány; hle! i tvá tak zhyne krása, již se hrdě honosíš, pomíjivost všecko hlásá, co kol sebe tlíti zříš.

3. Nehnětou zde časy trapné ani svár a nepokoj, nespěchají nohy kvapné k dílu ani v bouřný boj; přítel tady vetché kosti - k nepří-

teli položil, a jich duše na věčnosti zasloužený našly cíl.

4. Kdo chléb denní slzou smáčel, zbaven péče nesnadné, růžemi kdo v žití kráčel, v prach se tady rozpadne; tak i tvoje sláva planá na hřbitově pomine, spasení neb věčná hana duši zbude jediné.

5. Po těle jest v hrobě veta, červů hlod je rozlomí; ale kdo si v ruchu světa čisté zjednal svědomí, slávy dojde ve svém hrobě při budoucím vzkříšení, jeho prach se po hnilobě v tělo krásné promění.

6. Odpočívajte tu sladce na posvátném hřbitovu, přituleni k zemi matce, zbaveni všech okovů! Až smrt k vám nás jednou sklátí, až nám dozní světa vír, kéž nám ráčí Pán Bůh dáti světlo věčné, svatý mír!

Písně ranní.

256.

(K nejsv. Srdci Páně.)

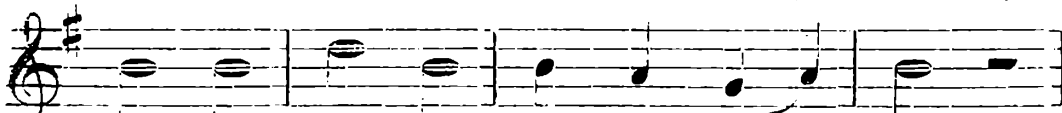
(Nápěv též jako při písni 32., str. 485.)

1. Ran-ním jit rem br-zy za svi tá - ní

vnoř se du še v zbož-né roz-jí má - ní,

ja - ká chvá - la má být vzdá na

pře-sva-té-mu Srd-ci Kri-sta Pá na.

2. Hvězda jitřní viz jak probleskuje, - svým svitem tebe poučuje, komu máš dík vzdáti zrána: přejasnému Srdci Krista Pána.

3. Poslyš vání libodechých hájů, mluvu plesnou jako z nebes krajů nás to slunce oživilo, že nám vůní dýchat jest tak milo.

4. Pohled' vůkol po té širé zemi, co tu hlasů, kteréž byly němý, v radostný ples ozývá se po tom tmavé noci smutném čase.

5. Pohled' vzhůru, kam jen oko stačí, všude tobě moc se Boží zračí, která řídí vesmír širý a ni nezná konce, času, míry.

6. Čím jest slunce hvězdnatým těm světům, čím zář jeho vonným země květům, tím jest tobě nejen zrána, ale povždy Srdce Krista Pána.

7. Ano duše více, mnohem více jest ti Ježíš než ta slunce svíce, onť tvůj život, pramen spásy ve svém Srdci plném lásky, krásy.

8. Či jak's toho sobě zasloužila, když tvá vina tebe odsoudila, že to Srdce přelaskavé vytrhlo tě z noci hříchu tmavé?

9. Že to Srdce ze všech nejsvětější vzpomnělo tvé velké bídy zdejší, že se za tě v obět dalo a tě hříšnou ve svou milost vzalo?

10. Že se za tě dalo kopím skláti, že ti s kříže přemilostnou Máti dalo v odkaz nejvzácnější Srdce Krista Pána nejsvětější?

11. Ze též z lásky ku tvé velké mdlobě
ukrývá se chleba ve způsobě a tu posvěcuje
tebe, by jsi mohla vejít v radost nebe?

12. Ó můj Pane, - Pane nebes, země, za tu
lásku nevýslovnou ke mně já se Tobě vděčně
kořím, k Tvému Srdci všecek láskou hořím.

13. Za ty dary lásky Srdce Tvého zříkám
já se slastí světa všeho a jen toužím, ať jest
vzdána věčná chvála Srdci světů Pána.

14. Za tu lásku Ježíši můj milý, já Ti
dávám v tuto ranní chvíli všecko, co mám
z lásky Tvoji, tělo, duši, všecku bytost svoji.

15. Jen mi dopřej Ježíši můj drahý, ať
Tvou láskou jsem vždy tady blahý, po zdejších
pak putování miluji Tě a zřím bez ustání. Amen.

257.

(Dříve: „Brzo ráno, svatá Panno.“)

Nápěv jako při písni 165.: „Pozdravena, velebena,“ str. 696.

1. Časně z jitra z plna nitra poutník Boží
Matce pěj a v tu píseň všecku tíseň a žal
srdce svého vlej! Matko drahá, v ranní čas
slyš mých proseb skromný hlas, k Tobě v plese
duch se nese jako ptáče v modrojas!

2. Tvoji mocí této noci bezpečen byl ctitel
Tvůj, za to celou duši vřelou vzdává nyní dík
Ti svůj! Matko atd.

3. Po den dlouhý naše touhy dnes jak včera,
Matko, tiš; dej Tě ctíti, k Tobě zříti, naše
prosby ráda slyš! Matko atd.

4. Na příbuzné, choré, nuzné tuto chvíli
myslíme, o zdar, sílu k všemu dílu za ně Tebe
prosíme. Matko atd.

5. Vlídne tváři slunnou září sviť nám, Matko,
na pouti, voď nás vezdy nade hvězdy, kde bol
duše nermoutí! Matko atd.

258.

(Nápěv jako při písni předešlé.)

1. Když sluníčko, ó Matičko, ukáže se na
nebi, Tebe v tísní, svatou písni - duše naše velebí.

Slyš, ó Matko, v ranní čas, naši chvály, díky
hlas, s bolem v lici volající, Matko drahá,
uslyš nás!

2. Jako ranní za svítání hvězda mile zářívá
tak nás, Paní, bez přestání oblažuje láska Tvá
Slyš, atd.

3. Na Tvé tváři, jako v záři slunce, stkví
se blaženost, kterou Tebe samo nebe okrášlilo
za Tvou ctnost. Slyš, atd.

4. Tobě, Máti, v úctu vzdáti spěje s námi
každý tvor, a k Tvé chvále i to malé ptáče
vzlétá nad obzor. Slyš, atd.

5. Bohu Pánu za ochranu též i Tobě vzdán
buď dík, že nám v noci s Tvou pomocí do
srdce hřích nepronik'. Slyš, atd.

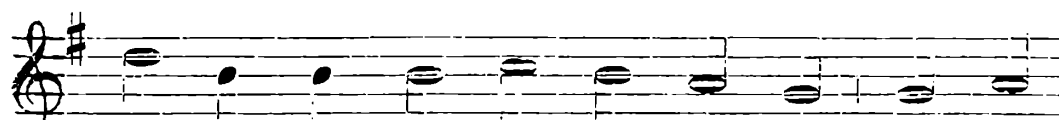
6. Dnešního dne nás nehodné chovej ve své
milosti, bychom ctíti, velebiti mohli Tebe s vrouc-
ností. Slyš, atd.

7 Na trpící, bolestníci vzpomeň také Maria,
polehčení, uzdravení přímluva jim zjedná Tvá.
Slyš, atd.

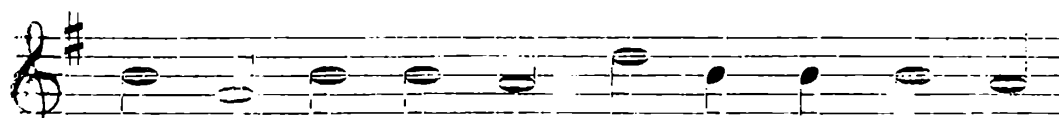
8. Skrze Tebe bychom v nebe přijít mohli,
vypros nám, tam Tě zřítí, velebiti v slávě, již
dal Bůh Ti sám. Slyš. atd.

259.

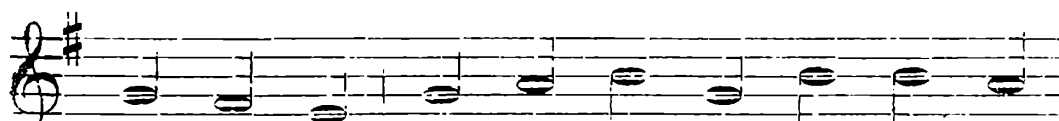
(Dříve: „Minula noční hodina.“)

1. No-vý den nás bu - dí k či - nu; po - kle -

knou - ce ve se li pěj-me Bo - hu Ot -

ci, Sy-nu, Du-chu Po - svě - ti te li,

troj - jed - no - mu Ho - spoj - di - nu.

2. Bože, s duší rozechvělou vzdáváme Ti
vroucí dík, že's nás tu noc chránil celou, aby
ďábel pekelník nezmohl nás mocí smělou.

3. I dnes Duchem řiď nás Svatým. hříchu
mrzkých uvaruj; - před člověkem zlým a klatým kéž
nás anděl strážný Tvůj chrání křídlem rozepjatým!

4. Poněvadž jen z potu tváři potřebný chléb
roste nám, Bože, dobrý hospodáři, kéž dnes
naším námahám požehnání Tvoje září!

5. Od Tebe jest vše, co máme, proto přání
veškerá s důvěrou Ti předkládáme; zvláště dej,
ať večera ve zdraví se dočkáme!

6. Po zdejším pak utrpení pro zásluhy
Kristovy dej, ať tam, kde vše se změní, v rouše
rajské obnovy slávě Tvé jsme připojeni!

260.

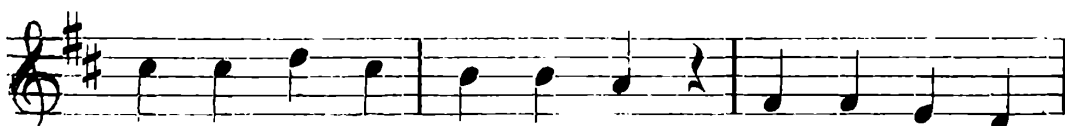
(Dříve: „O Pane, tento celý den“.)

1. Pa-ne můj, den ten-to ce-lý chci Tě vrouc-ně
ó jen lá-sky poklad stkvě-lý ště-dře v mo-je

mi - lo - vať; a-bych vždy-cky za-mě-řo-val
srd-ce klad',

k u-ctě-ní Tvé sva-to-sti, Te-be v my-sli

bdě-lé cho-val s o-prav-do-vou zbož-no-stí!

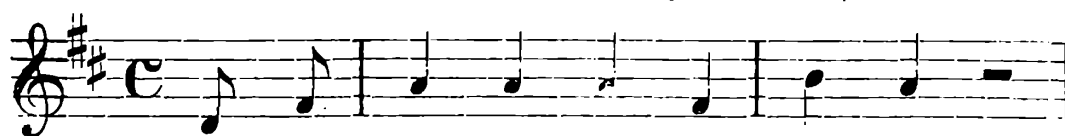
2. Jenom z čisté k Tobě lásky odříkám se
hříchů všech, trhám všecky s ďáblem svazky,
Kristu světím každý vzdech; nechci nijak promlu-
viti, žádati si něčeho, čím bych mohl uraziti
Pána Boha milého.

3. Beru těžký kříž svůj na se, všecku bídu,
soužení, kéž jen v proměnlivém čase mysl má
se nemění! Sledovati šlépěj Páně za úkol jsem
vyvolil, takto přijdu k nebes bráně, kde mi
kyne věčný cíl.

4. Pane můj, tak volím žítí vytrvale dnešní
den, - neb se láska k Tobě nítí ve mně mocný
ve plamen; požehnej a dej mi síly, nadšenosti,
odvahy, ať se krok můj neuchýlí od cesty v ráj
přeblahý!

261.

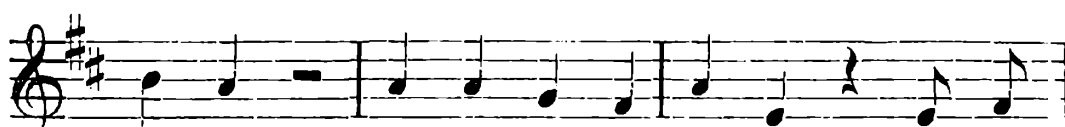
(Dříve: „Chvalte Pána, vy nebesa“.)

1. Chval-te Pá - na, ne - bes kra - je,

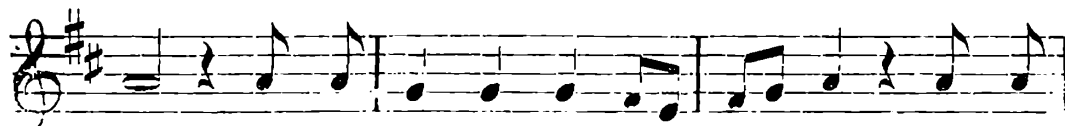
chval-te Stvo - ři - te - le, ne-chať k Němu lá-skou

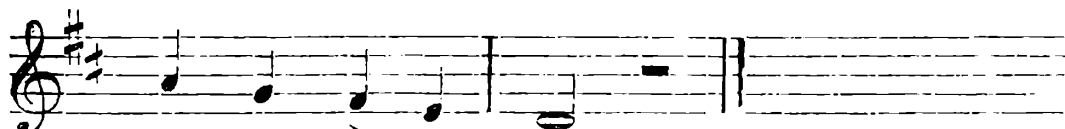
pla-je zem-ské plé-mě ce-lé! Z Je-ho

vů-le vše se ro - dí, co nám ži-vot dá-

vá, On nás k ní ru, ple-su vo - dí, v da-rech

ne u stá vá.

2. Krásně šatí doly, hory, rosu na ně roní,
o všechny se stará tvory, vlídně se k nim kloní;
ale nejvíc ku člověku, podobě své sličné, při-
chyluje hojnost vděků v lásce ustavičné.

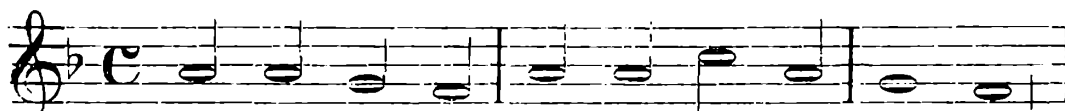
3. Utrpením svého Syna zajistil nám spásu,
vrátil, již nám vzala vina, nebešťanů krásu;
Duchem Svatým v rozum ztmělý světlo Boží roní,
záměr vůle neumdlělý k dobru, pravdě kloní.

4. Mdlý jest jazyk můj, ó Pane, mluvití se
bojí, a přec nikdy neustane pěti chválu Tvoji;
za Tvou lásku nedobernou, dary každodenní,
i Ty přijmi lásku věrnou všeho od stvoření!

5. S dětinnou kéž uznalostí po všech věků
věky srdce naše v sobě hostí neskonale vděky,
všady budiž uznávána Tvoje tvůrčí síla; alle-
luja, chvalte Pána všecka jeho díla!

262.

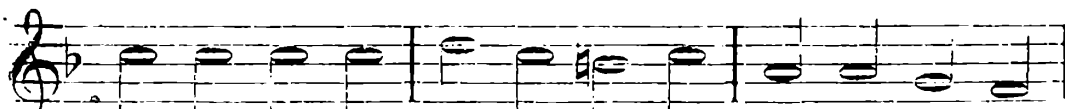
(Dříve: „Jak překrásně slunéčko vychází“.)

1. Slun-ko mi - lé ze spán-ku nás bu - dí

a pryč stí - ny no - ci tem - né pu - dí;

že jsme zdra-vi vsta-li z lo-že, bu diž chvá-len,

dc - bro - ti vý Bo - že!

2. Tys noc dlouhou bral nás do ochrany,
neškodil nám ďábel rozsápaný na duši ni křehkém
těle; plesej Tobě srdce převešele!

3. Než i ve dne měj nás na paměti, po-
žehnáním obdařuj své děti; pracovní bdi nad čeledí,
nechať všickni o Tvé moci vědí!

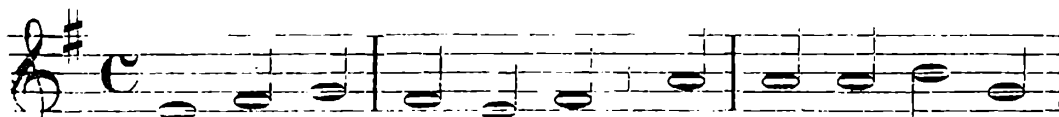
4. Ohřej slunkem chleboárné role, oseníčko
vypej od koukole; vyprahne-li živná země,
deštíčkem ji tichým ovlaž jemně!

5. Netřeba Ti slabých lidí rady, - hospodář Ty's
moudrý, bdělý všady; ale žádáš prosby vroucí
za živnost i spásu nehynoucí.

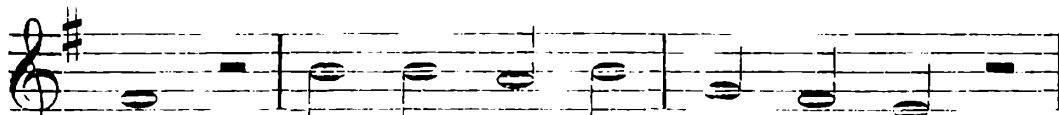
6. Proto dej, ať skutky naše stále slouží Tobě
k radosti a chvále, při všem, co dnes počínáme,
Tebe Boha na mysli ať máme!

263.

(Dříve: „Můj milý člověče, blíží se k svítání.“)

1. Člo - vě - če můj mi - lý, bí - lý den se blí -

ží, prv ní slun - ka pa - pr - sek

vlíd ně k ze - mi shlí - ží.

2. Příroda již vstává, chvály Páně dbalá;
jak by také ústa tvá Pánu nezpívala?

3. Svatý anděl strážný sletěl k tvému loži,
- by s tvou ranní modlitbou chvátal před trůn Boží.

4. Modlitba, jež zbožně ze srdce se roní,
nejlibějším kadidlem Hospodinu voní.

5. K modlitbě kdo z rána ochotně se sklání,
hojně s nebe nabývá darů, požehnání.

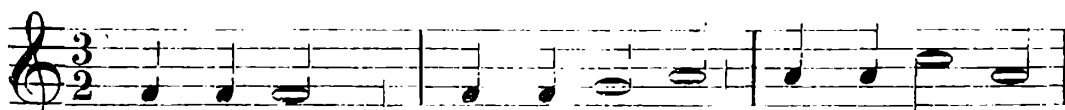
6. V modlitbě kdo spojen s všemohoucím
Pánem, ten se jistě nemine - s věčné spásy ránem.

7. Člověče můj milý, vzhůru z lože, vzhůru ; -
připoj chvály zbožný hlas k nebeskému kůru!

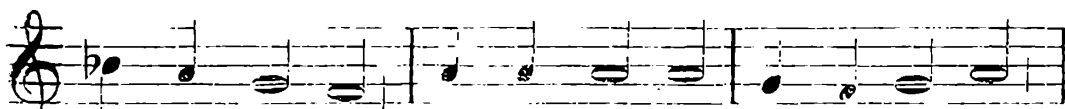
8. S anděly a světci volej, úctou jatý :
Svatý jest Pán zástupů, svatý, svatý, svatý!

264.

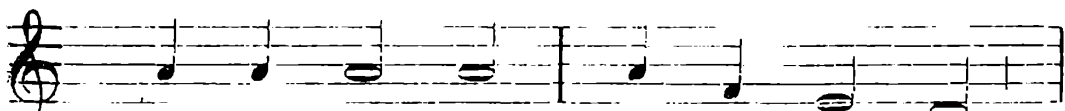
Po obědě.

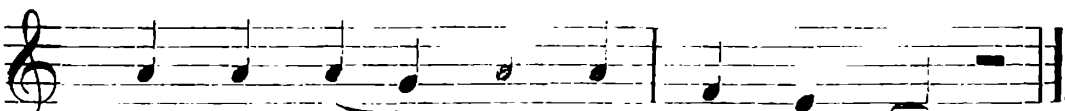
1. U Te-be jest da-rů do-sti, Pa-ne, hoj-nost

nad hoj - no - sti, z pě-ti chle-bů, ry-by dvo-jí

na - je dlo se mo - cí Tvo - jí

ti sí ců pět do sy to sti.

2. Štědrá Tvoje ruka živí veškerý tvor jídla
chtivý; kdo kde vstává od oběda, kéž zrak
vděčně k nebi zvedá, vychvaluje Tvoje divy!

3. Lačněl prorok v jámě lvové, kam jej
vrhli zlosynové, milému však Danieli poskytl
jsi oběd celý z Judska v době obžinkové.

4. Andělova mocná ruka uchvátila Habakuka,
- hned se octl v Babylonu a již druha těší v stonu,
mírní hladu jeho muka.

5. Láskou k Tobě rozeplálý Daniel Tě hlasně
chválí, že jsi v trpké hladu době sluhovi, jenž
věren Tobě, poslal oběd z velké dáli.

6. Prorokovy vroucí díky i Tvůj zázrak
převeliký k povděčné nás pudí chvále, že tak
vlídně neustále o dobré dbáš, o hříšníky.

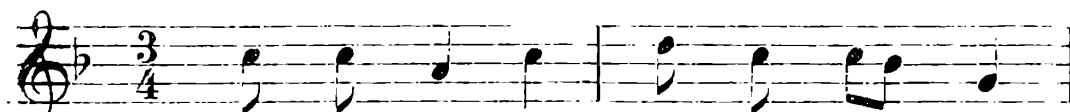
7. Blahoslav Tě všecko plémě, že je sytí
živná země, již Ty kojíš rosnou vlahou, zhříváš
slunka září drahou, by v ní rostlo plodné sémě.

8. Nechť se všecka náruč vzpíná k lásce
Otce Hospodina; Jezu Krista Spasitele, Boha
Ducha Těšitele, Pána Boha trojjedina!

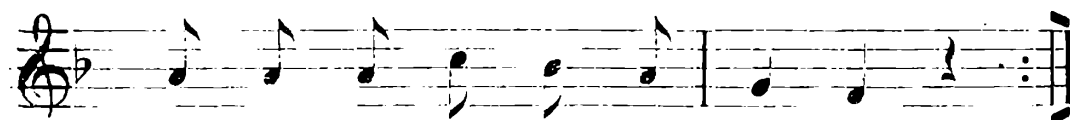
265.

Písně večerní.

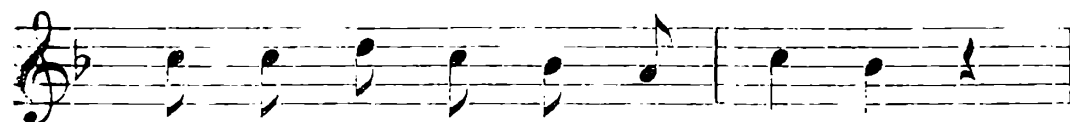
(Dříve: „Již se opět den schyluje.“)

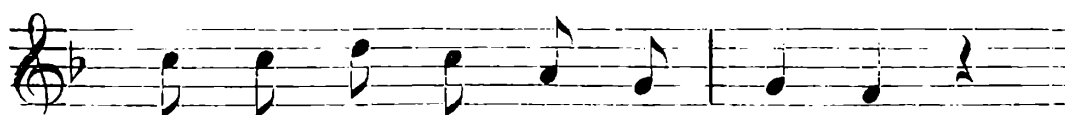
1. Již se den zas na sklon ní ží,
tma-vá noc se zvol-na blí ží,

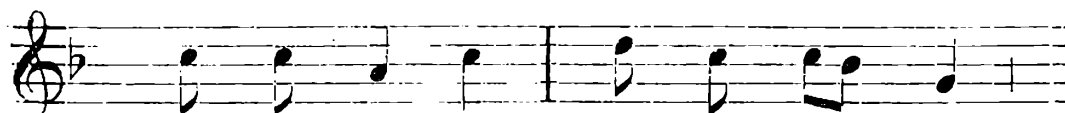
slun-ce za-pa-dlo již v dá-li,
zem se o-pět v še-ro ha lí,

než však noc se na ni sne-se,

po - hled' du - še k Bo - hu v ne - be,

k Ně - mu nechť se dík tvůj vzne - se,

neb On ži - vil, chrá - nil te - be.

2. Anoť Bože dobrotivý, ruka Tvá všem pokrm dává, z štědroty Tvé vše se živí, víc však ret můj dík Ti vzdává, že's též živil duši moji, milostí ji svatou blažil, v pomoc spěl jí láskou svojí, dobroty Tvé abych zažil.

3. Sčítám-li ty dary steré, jež má ruka z ruky Tvoji přelaskavé denně bere, ó jak nemám v duši svojí jak teď tak i v každé době po všechn čas svého žití vroucí díky vzdávat Tobě a Tvou lásku velebiti?

4. Ty's ó Bože mocný, svatý, a my slabí jako trtina, Ty's k nám pouhou láskou jatý, a my nevděk, sama vina, často urážíme Tebe myslí, řečmi, skutky zlými, ale promiň! neb jdem' v sebe, chcem' zas býti dítky Tvými.

5. Proto, Otče přelaskavý, pro Ježíše Syna svého dej nám lítost a žel pravý, ať se zřeknem' všeho zlého, ať se každý hříchů chrání, ať jsme jenom Tobě živi, také v dobrém setrvání dejž nám, Bože dobrotivý!

6. A jak přes den svojí mocí nás jsi chránil,
dobrý Bože, tak rač zvláště této noci chrániti
nás, bychom s lože občerstvení klidným spánkem
bez úrazu k jitru vstali, a Ti prvním ranním
vánkem znova pěli píseň chvály. Amen.

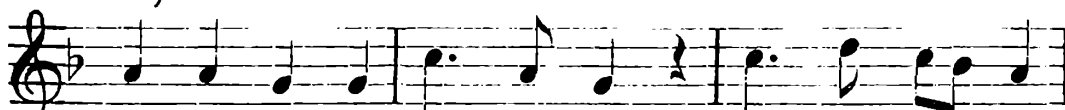
266.

1. Již se ten den skon-ču - je, v noc se chý-
Bo-hu vzdej-me dí-ky své v tu-to chví-

lí,
li, že nás rá - čil stvo - ři - ti,

by-chom věč-ně tě - ši - ti s ním se mo - hli

v ne-be-sích pro-střed sbo-rů an-děl-ských.

2. Také Tebe Ježíši velebíme, Pastýři náš
předobrá Tebe ctíme, že's nás ovce ztracené,
s pravé cesty svedené, vlastní krví vykoupil,
skvrny hříchů s duše smyl.

3. Duchu Svatý vzdáváme díky Tobě za
milost, již udílíš v každé době; sňal's s nás
hříchu potupu, - přived' k věrných zástupu, - zbožným
církve ku dětem připojil's nás svatým křtem.

4. Anděly's nám k ochraně poslal strážné,
kteří více konati nutí vlašné, - v nebezpečí varují,
v dobrém trvat vzbuzují, dodávají odvahy
v boji duše se vrahy.

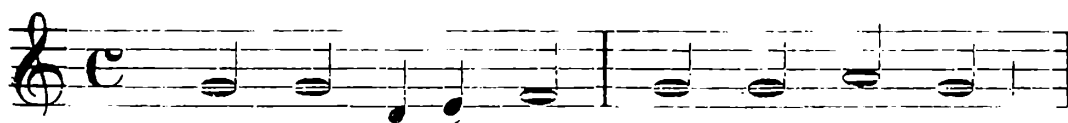
5. Každý dobrý skutek můj jest Tvé dílo.
Tys mé srdce pohnula - božská sílo, abych poklad
rozmnožil, ježž mi Kristus uložil, abych obstál
v zápase, dospěl věčné ku spáse.

6. Svou se dotkni pravicí srdce mého,
abych želel srdečně hříchu všeho! - Buď mi, Božé,
milostiv, dej, ať jsem vždy ctnostně živ, bych
Tě nikdy nehněval, pokušení odolal!

7. Duši, tělo poroučím do Tvé moci, rač
mne zlého chrániti této noci! Poroučím se do
Tvých ran; Kriste, s Tebou usínám, dej mi opět
s Tebou vstát a pouť svatě dokonat. Amen.

267.

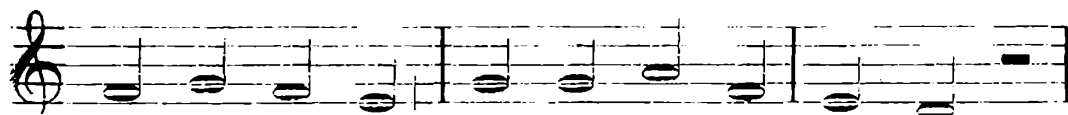
(Dříve: „Zas dnešní den pominul.“)

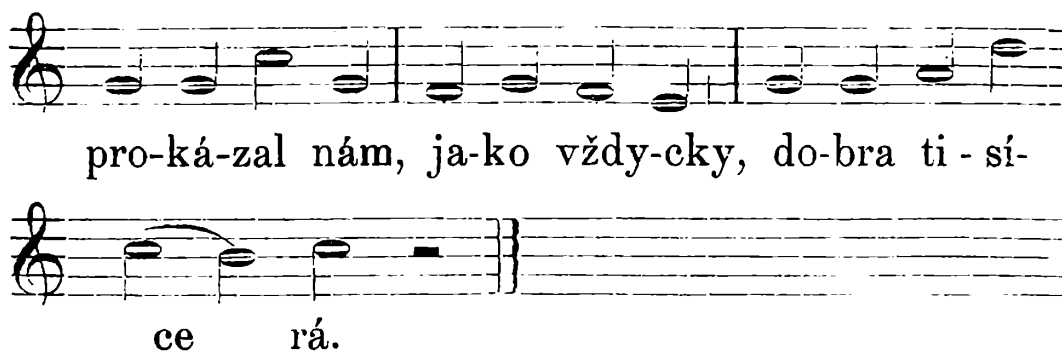
1. Zas den mi - nul, jak by ká - men
zas má k smr - ti o den blí - že,

do hlu - bi - ny ho dil, a - le Pán Bůh
kdo se vče - ra zro - dil;

nej - mi - lej - ší z ji - tra do ve - če - ra

2. Protož, kdo jste přemilému Stvořiteli věrni,
vzdejte jemu dík a chválu v době podvečerní,
že nás mile v zřítelnici oka svého choval, po
celý den k vytrvání milost uděloval!

3. Odpusť, Bože, nedostatky - naší pobožnosti,
rač je vlídně doplniti věčnou laskavostí! Uzná-
váme, vyznáváme četné svoje dluhy, na Kri-
stovy spoléháme hojné na zásluhy.

4. Poněvadž již unavením tělo naše dříme,
ochraně Tvé, Bože, sebe skromně poroučíme:
dej, ať ve snách duše naší ďábel neuchvátí,
bychom čisti ráno mohli - s vděčným srdcem vstátí!

5. Zítra pak, když vůle Tvoje, dej, by ústa
vřelá - poutníků Tvých ku Tvé chvále - slavně za-
zvučela, i Máť svatocellskou, která andělů jest
kněžnou, - velebila nadšeněji - s úctou dětsky něžnou!

268.

(Dříve: „Slunečko již zašlo, půjdeme spáti.“)

2. Dejme dobrou noc - božské Mateři, blažen,
kdo jí ve dne, v noci důvěří!

3. Dobrou, dobrou noc, Matko přesladká,
pod svůj plášť nás přitul jako kuřátka!

4. Dej, ať špatný sen duše nezkalí, by Tvé
děti ráno čisty povstaly!

5. Dobrou Tobě noc, Matko, přejeme; - pod
Tvou stráží blaze spáti budeme.

6. Dítka milené, spat vy půjdete? Nebojte
se, klidně oči zavřete!

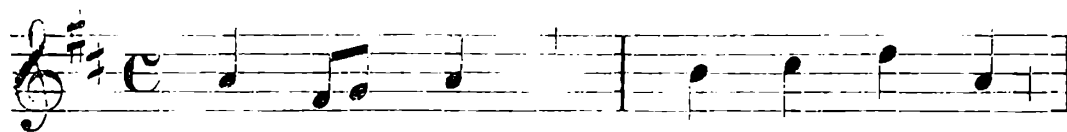
7. Spánku vašemu hojně požehnám, na
tělo i duši věrně pozor dám.

8. Děkujeme Ti, Matko spanilá, že's tak
věrnou pomoc dětem slíbila.

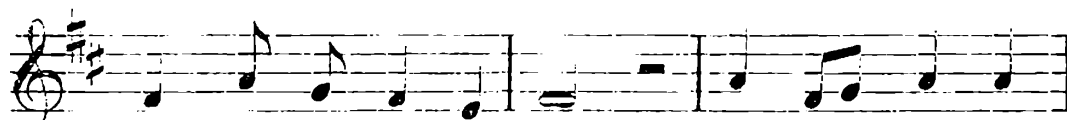
9. Neuškodí nám žádné zloby moc; proto
s plesem díme: Matko, dobrou noc!

269.

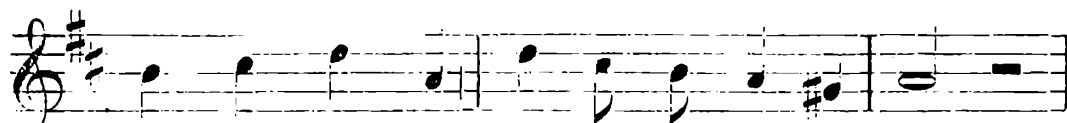
(Dříve: „Dobrou noc, ó Bože věčný.“)

1. Do - brou noc, ó Spa - si - te - li,

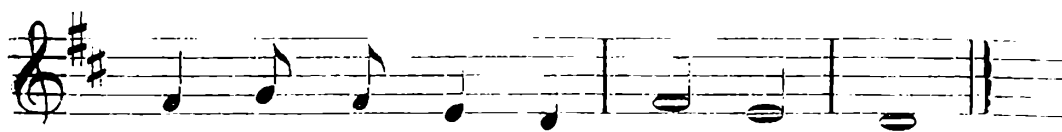
pro nás u - mu - če - ný, je - hož kr - ve

ka - ždá krů - pěj ne - smír - né je ce - ny!

Do - brou noc, ó raj - ská krá - so, do - brou noc,

všech du ší spá - so, do - brou noc!

2. Dobrou noc, ó svatá hlavo, cos nám světlo nesla, ale bolem utrýzněna skonala a klesla! Dobrou noc atd.

3. Dobrou noc, ó ruce svaté, na kříž rozpřažené, bodá nás ten hřeb, co vámi ukrutně se žene! Dobrou noc atd.

4. Dobrou noc, ó boku svatý, z něhož vyprýštila drahá krev, jež světa všeho černé hříchy smyla! Dobrou noc atd.

5. Dobrou noc, ó Srdce svaté, kopím zotvírané, z tebe v duši zarmoucenou sladký balsám kane! - Dobrou noc atd.

6. Dobrou noc, vy nohy svaté, které světem spěly, než je na kříž pevně vbili zlosynové smělí! Dobrou noc atd.

7. Dobrou noc, vy rány svaté, kterými Pán strádá, pro něž on jen kajicnosti duší všech si žádá! Dobrou noc atd.

8. Dobrou noc, ó Spasiteli s Matkou svojí drahou, která kříž Tvůj porosila hořkých slzí vlahou! Dobrou noc atd.

9. Dobrou noc, ó Kriste Pane, vyslyš kajicníky, za svou lásku svrchovanou přijmi naše díky! Dobrou noc atd.

270.

(Nápěv jako při písni 197.: „Truchlou píseň“, str. 743.)

1. Dobrou noc, Maria, zbožně voláme, za ochranu vlídnou Tebe žádáme: Ochraňuj nás, Matko, této noci, nedej duše slabé ďáblu zmoci!

2. Kde se uložíme, hvězdou míru buď, naplňujíc klidem chorou naši hrud'! Ochraňuj atd.

3. Jako nad kolébkou matka k dítěti k nám se chyl a blaž nás ve svém objetí! Ochraňuj atd.

4. A když naše víčka sklízí libý sen, v něm Tvůj sladký obraz buď nám vyjeven! - Ochraňuj atd.

5. Vlídne se k nám snášej s hvězdných oblaků, chraň nás ve snu děsných a zlých přízraků! Ochraňuj atd.

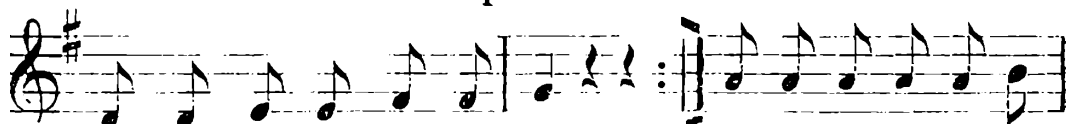
6. Pokušením zlého přístupu k nám braň a nás churavosti, náhlé smrti chraň! Ochraňuj atd.

7. Když pak po spánku nám nový svitne den, Bohu buď a Tobě s díky zasvěcen! Ochraňuj atd.

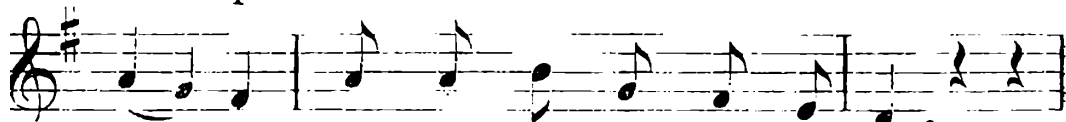
271.*)

1. Jas - né slu - né - čko již za šlo,
děl - ník na po li i do ma

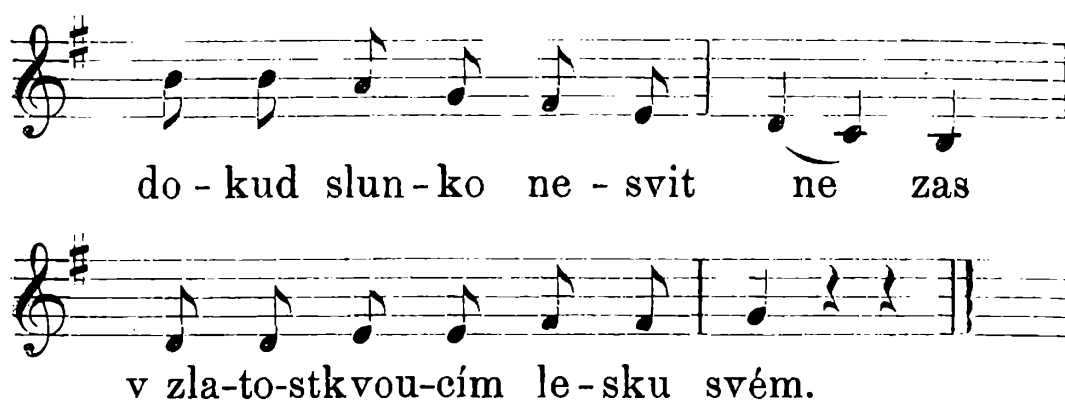

klid - ný ve - čer na - stá - vá, I my, poutníčkové
v den - ní prá - ci u - stá - vá.

mi - lí, ve svém dí le u sta - nem,

*) Zpívá se večer na poutním místě před obrazem P. Marie.

2. Dříve nežli ustaneme, na kolena klekáme,
před Tvým trůnem, Panno mocná, ruce, srdce
zvedáme: Rač, Maria, v milost' vzíti prosebný
svých dítek hlas, ochranou svou při nás bdíti
po ten noční spánku čas.

3. Jako matka milé děti žehná kříže zna
mením, tak Ty rač nás požehnati Kristem,
milým Synem svým, by nám zlý duch neuškodil
a my mohli klidně spát, ještě ve snách za
milost' Tvou v duchu Tobě děkovat.

4. Tvá to ruka mocná byla, jež nás po den
chránila, Ty's nám zdraví vyprosila, Paní naše
spanilá, Ty's nám síly dodávala při všech kro-
cích našich cest, za to budiž, ó Maria, od nás
Tobě dík a čest.

5. A jak jsi nás, ó Maria, přes den měla
v paměti, tak rač také této noci nám a našim
přispěti, rač nás všecky všeho zlého, zvláště
hříchu chrániti, také od nás přízraky zlé
dobrotivě vzdáliti.

6. A když proctnem občerstvení klidným
spánkem na těle, dej, ať dojdem cíle svého
šťastně, Tvoji ctitelé, ať pak s Tvým zas po-
žehnáním do domů svých přijdou zpět a svým
milým o Tvé lásce mohou denně vyprávět.

7. Také milá, dobrá Máti, zpomeň věrných zemřelých, jejichž duše v očištění snad volají k nám v mukách svých, aby brzy ukojení došly vroucí tužby své, ať je Syn Tvůj milý v nebe přijme v sídlo blažené.

8. Ať tam za nás orodují, kde Ty mocné slovo máš a se s láskou za své dítky u Ježíše přimlouváš, Jemuž dána všeliká moc na zemi i na nebi, Jehož jméno nejsvětější ret náš vděčný velebí.

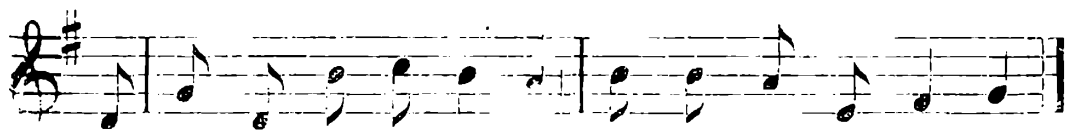
9. Ó dej, Panno nejmnocnější, milost tu nám tady všem, ať kdys šťastně doputujem v přebíženou onu zem, kde Bůh svým vyvoleným - tváří v tvář se zjevuje, - a kde není bolů žádných a jen radost panuje. Amen.

272.

Písně po návratu s pouti.

1. Bůh pozdrav, poutníčkové Štyrska od po-ho-ří,

kde Ma-tka Sva-to-cell-ská ste-ré di-vy tvo-ří.

2. Co na pouti jste dlouhé zlého vytrpěli, to v oběť dejte Matce, Synu Spasiteli!

3. Neb hojnou Páně milost přijali jste v podíl, Pán ctitele své Matky na pouti sám vodil.

4. I proto srdce vaše radostí se chvělo a trampotami cesty tělo neundlelo.

5. Tož poděkujte Matce, Spasiteli Synu, že přivedli vás opět v drahou domovinu!

6. Hlas váš nech bez ustání Spasitele vzývá:
„Ó Pane, zůstaň s námi; neb se připozdívá!“

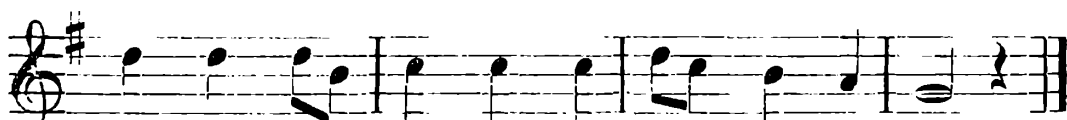
273.

1. Bu-diž dík Bo - hu, nej-vyš-ší chvá - la
za mi-lost Je ho, jež se nám sta - la,

že jsme ve zdra-ví se na-vrá - ti li

s pou-ti, již jsme v dá-li pod-stou - pi - li.

2. S pomocí Boží ochranou Jeho došli jsme šťastně do domu svého, skončili pouť pospol předsevzatou, chvalmež z toho i Máť Pannu svatou.

3 Bůh sám nás vedl po horách, dolích, všude jsme zřeli na stráních, polích skutky Jeho moci věkuvěčné a k nám dobroty též nekonečné.

4. Neb On nás chránil dítek svých řadu za vedra slunce, za noci chladu, za hřímání blesků, mračen srazu pouť jsme vykonali bez úrazu.

5. Když jsme se octli na místě svatém - před zrakem Máti v oblaku zlatém, ó jak tu všem srdce zahořelo radostí, jak kdyby v nebi dlelo.

6. Ona nás k sobě dítky své zvala, matěřskou láskou na srdce vzala, a kdo žalostí byl postížený, vrátil se zpět všecek potěšený.

7. Sirotci, vdovy před Máti v dáli v zármutku mnohém slzice lkali, Ty's, ó Máti, pláč jich utišila a slast do srdcí jim s nebe vlila.

8. Hříchem kdo stonal na duši svojí, - ozdravěl zcela ve svatém zdroji, očistěn a posvěcen se běře domů od nebeské od Mateře.

9. Každý kdo Tebe důvěrně vzýval, milosti došel plesaje zpíval: Ty's má radost, Ty's mé potěšení, Ty's má pomoc, Ty's mé uzdravení!

10. Kterak že tedy nemáme Tobě vzdávati díky v každické době, Ty's nás vedla, Ty's nás potěšila, Ty's nás Synu svému poručila.

11. Za tuto lásku jak se Ti máme odsloužit Máti? v oběť Ti dáme činy své a všecka utrpení, - dejž, ať jsou nám také ku spasení.

12. Též tu pouť naši - věnem Ti nesem', - obtíže její nesli jsme s plesem, přijmiž ji v dar ke své cti a chvále, my pak Tobě vděčni budem' stále.

13. A když pouť časnou skončíme svoji, račiž nám přispěť - v posledním boji, - bychom šťastně vešli v nové žití a tvář Boží směli věčně zříti.

274.

(Nápěv jako při písni: „Maria, Boží Rodičko“ atd., str. 137.)

1. Ó budiž vroucně veleben, Bože věčný, na pouti že jsi chránil nás, lid svůj vděčný; již se, Tvou rukou vedeni, v rodném kraji přebлаžení poutníčkové ocítají!

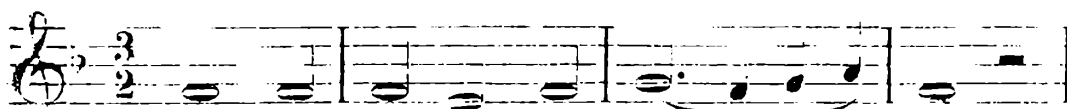
2. Vyvedl's vodu živou nám kajienosti, osvě-
žení jsme na duši, hříchu prosti; Tělem jsi Páně
živil nás, pravou mannou, ve svátosti to oltářní
přichystanou.

3. Maria též nám skýtala občerstvení, vedla
nás, když jsme klesali unaveni; protož Tvé
Matce a Tobě, nebes králi, zaznívejte neustále
naše chvály!

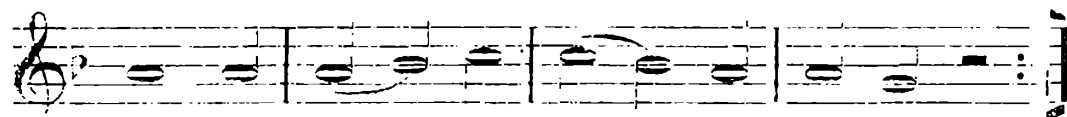
4. Vlídne, ó Pane, přijmi dar naší pouti, a
nerač lidmi prostými pohrdnouti; dej, bychom
celým životem ctnosti dbali, a krokem jistým
k nebesům putovali!

275.

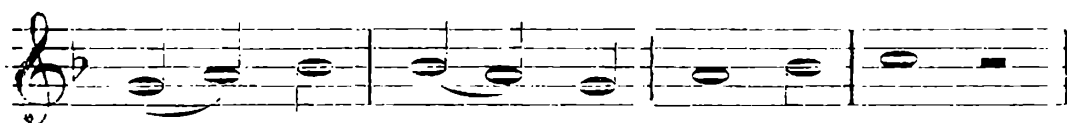
Bože, chválíme Tebe.

1. Bo - že, chvá lí me Te be,
kte-rouž zná zem i ne be,

Pa-ne, moc Tvou ve le bí-me,
skutkům Tvo-jim se di ví-me;

když se vše v svě - tě mě ní,

Ty sám jsi bez pro mě ny.

2. Vše, co jen chválit může, Cherubíni, Serafíni. chválí Tě, velký Bože! nebes, země měštěníni: Ode všech býváš nazván „Svatý, svatý, svatý Pán!“

3. Svatý Pán Bůh Sabaot: Svatý, jenž řídí národy, jenž pomáhá z bíd a psot. Nebe, zem', povětrí, vody plné jsou cti, chvály Tvé; neb vše dílo Tvoje je.

4 Apoštolů slavný sněm, a proroků řád veliký, odsylá v plesání svém k trůnu Tvému vroucné díky! Kolik mučedníků, tolik chvalořečníků.

5. Po všem okrsku země Tobě, Otče! velcí, malí, již jsou Tvé svaté plémě, vděčné prozpěvují chvály; vzdávají čest i Synu na trůnu sedícímu.

6. Též i Duchu Svatému, jenžto svatá naučení uděluje každému, a v smutku jest utěšení, lid křesťanský se klaní, všude chvála Jeho zní.

7. Ty, Otce věčný Synu, vtěliv se jsi sstoupil s nebe; chtě smazat naši vinu - vydal's na smrt kříže sebe! - Milost hojnou nám's dobyl, - od hříchu osvobodil.

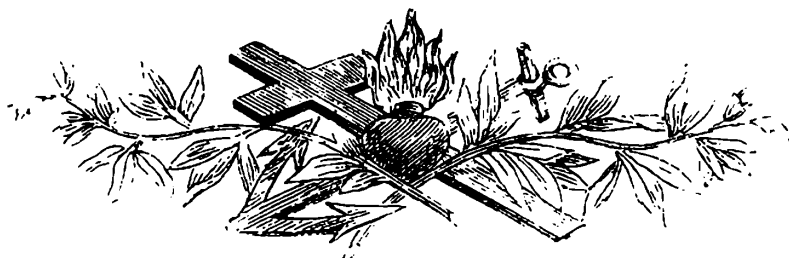
8. Tebou jest všem, již věří, nebes brána otevřena, kdož se Tobě důvěří, zástupcem Tě u Otce má! Že přijdeš svět souditi, máme vždy mít v paměti.

9. Buď milostiv sluhům svým, požehnej dědictví svému, řiď nás světlem nebeským, a povyš až k trůnu svému; ať Tě plni vděčnosti chválíme na věčnosti.

10. Přispěj zatím k pomoci drahou krví vykoupeným; chraň a zastaň svou mocí, přičti nás k svým vyvoleným; pak po časném kvílení přived' nás vše k spasení.

11. Zdeť bude naše zření, Tebe a Tvé jméno vzývat; čest' a díkůčinění po všecky dni Tobě zpívat; rač od hříchů chránit' nás jak dnes, tak po všecken čas.

12. Pane, smiluj, smiluj se! Buď s námi Tvé požehnání; oč Tě prosíme, staň se, podle našeho doufání! Kdož v Tě doufal samého, - neopustils žádného.

O B S A H.

	Strana
Předmluva	III
Některé pokyny vzhledem k dennímu pořádku na pouti	VIII
Úvod	1
Krátké poučení o odpustcích	19

Modlitby a pobožnosti.

Modlitba na začátku pouti	31
Ranní modlitba na cestě	35
Večerní modlitba na cestě	37

Patnáctero rozjímání:

Rozjímání I. O úctě Panny Marie	39
II. Kterak jest nám dle příkladu Panny Marie v milosti Boží prospívati	43
III. O svaté čistotě	47
IV. Jakými prostředky lze čistotu zachovati	51
V O pokoře	56
VI. O poslušnosti	60
„ VII. O mocné ochraně sv. Josefa	64
VIII. O sv. Anně, matce nejbl. P. Marie	70
IX. O trpělivosti křesťanské	75
X. Jak prospěšno jest svátost pokání častěji přijímati	81
XI. Kterak Panna Maria dítkám svým pomáhá	87
„ XII. O přípravě k hodnému přijetí Svátosti oltářní	92
„ XIII. O častém hodném přijímání Svátosti oltářní	98
„ XIV. O vytrvalosti v dobrém	103
„ XV. O daru sv. víry	109

Pobožnost osmi růženců s příslušnými litaniami a písněmi :

I. Růženec andělský k nejsv. Trojici	119
II. k sv. Josefu	128
III. radostný	136

	Strana
IV Růženec bolestný	144
V. slavný čili vítězný	158
VI. čili koruna ke cti 33 let věku P. Ježíše na zemi	167
VII. ke cti a chvále sedmiboletné P. Marie	177
VIII. sv. Brigity	187
Všeobecné úmysly	194
Promluva při spatření poutního místa	196
Modlitby po příchodu na poutní místo před zázračným obrazem P. Marie	198
Modlitby před obrazem P. Marie na rozloučenou	206

Díl II. Modlitby a pobožnosti všeobecné.

Modlitby ranní	215
Modlitby za dne	221
Modlitby před jídlem a po jídle .	228
Modlitby večerní	229
Modlitba na počátku dne	237

Modlitby mešní:

1. Mše sv. ke cti a chvále nejsv. Trojice, z římského missálu	239
2. Mše sv. ke cti a chvále blah. P. Marie, z římského missálu	239
3. Modlitby ke mši sv. jakožto příprava ku sv. přijímání	257
Modlitby před sv. zpovědí	268
Zrcadlo zpovědní	271
Modlitby po sv. zpovědi	276
Modlitby před sv. přijímáním	281
Modlitby po sv. přijímání	285
Modlitby k dosažení odpustků plnomocných	292
Přijímání duchovní	294

Různé pobožnosti.

K nejsv. Trojici a k Bohu Otci:

Trojí obětování zásluh Pána Ježíše nejsv. Trojici	296
Tři jiné modlitby	296

	Strana
Koruna vzbuzení lásky k Bohu	298
Modlitby k Pánu Ježíši	303
Modlitba k P. Ježíši za šťastnou hodinu smrti	304
Modlitby před nejsv. Svátostí oltářní	304
Klanění se a odprošení před nejsv. Svátostí oltářní	307
Modlitba k nejsv. Svátosti oltářní a k nejsv. Srdci Ježíšovu	309
Litanie o nejsv. Svátosti oltářní	310
Modlitby k trpícímu Spasiteli	313
Pobožnost ke cti svatých ran Krista Pána	313
Litanie o 5 ranách Ježíše Krista	317
Pobožnost ke cti smrtelné úzkosti Ježíše Krista	320
Modlitba ku zbičovanému k sloupu přivázanému Pánu Ježíši	327
Koruna ke cti předražené krve Pána Ježíše	327
Korunka ke cti nejsv. Srdce Pána Ježíše	332
Pobožnost křížové cesty	336
Pobožnost k umučení Páně na hoře Kalvarii (v Marie Celli)	574
Rozjímání o utrpení Pána Ježíše v kapli sv. kříže v Marie Celli	588
Pobožnost k Pánu Ježíši, nesoucímu kříž na Kalvarii	751
Rozjímání sv. kříže na malé Kalvarii, nebo u kte- réhokoli jiného kříže	758
Modlitby ke cti Ducha Svatého :	
Chvalozpěv „Veni Creator Spiritus“	349
Chvalozpěv „Veni Sancte Spiritus“	349
Pobožné vzdechy k Duchu Svatému za 7 darů jeho	350
Modlitby k Panně Marii :	
Odpustkové modlitby k P. Marii na každý den v týdni	352
Modlitba: Zdrávas nejvznešenější	362
Modlitba k blah. Panně Marii, Královně sv. růžence	363
Modlitba: Pomni, ó nejdobrotivější (Memorare)	363
Modlitba k Panně Marii za šťastnou hodinu smrti	364
Modlitba sv. Augustina	364
Modlitba: Ó nejvznešenější, nejslavnější	365
Modlitba k nejsv. Srdci Panny Marie	366
Tři modlitby ke cti blah. P. Marie „ustavičné pomoci“	368

	Strana
Koruna dvanácti hvězd bl. Panny Marie	370
Koruna ke cti neposkvrněného Srdce Panny Marie	372
Korunka o 12 zvláštních milostech bl. Panny Marii	374
Modlitba k Panně Marii bolestné	376
Jiná modlitba k bolestné Panně Marii	377
Odpustková pobožnost k bolestné Panně Marii	378
Hodinky o neposkvrněném Početí P. Marie	381
 Modlitby ke Svatým a Světicím Božím :	
Modlitba k sv. Anně	389
Litanie k sv. Anně	389
Modlitba k sv. Jáchimu	391
Modlitba k sv. Josefu	392
Modlitba k sv. Josefu o ctnost čistoty	393
Modlitby ku cti sedmera bolestí a radostí sv. Josefa	394
Litanie ku sv. Šebestianu	397
Modlitba k sv. Aloisovi	400
Litanie k sv. Janu Nepomuckému	400
Litanie k sv. Cyrillu a Methodu	405
Litanie ke všem Svatým	410
Modlitba za ochranu od náhlé smrti	417
Modlitby za blaženou smrt	420
Modlitba o pokoj	422
Modlitba otce nebo matky za sebe a za děti	423
Modlitba za rodiče	424
Litanie za duše v očistci	425
Modlitba za zemřelé rodiče	429
Za zemřelé bratry, sestry, přátely a dobrodince	429
Modlitba k Panně Marii za zemřelé	430
Jiná modlitba k bolestné Panně Marii	430
Modlitba k andělům, svatým a světicím Božím	431

Seznam litanii.

1. Litanie k nejsv. Trojici	121
2. o nejsv. Jménu Pána Ježíše	160
3. o nejsv. Svátosti oltářní	310
4. o umučení Páně	150
5. o pěti ranách Ježíše Krista	317

	Strana
6. Litanie k Duchu Svatému	160
7. Loretánská	138
8. o sedmeru bolestech Panny Mari	169
9. sv. Efréma k Panně Marii	178
10. k sv. Josefu	130
11. k sv. Anně	389
12. o sv. Cyrillu a Methodu	405
13. k sv. Janu Nepomuckému	400
14. k sv. Šebestianu	397
15. ke všem Svatým	410
16. za duše v očistci	425

Seznam písní dle obsahu.

I. K nejsv. Trojici:

Sem, zbožní poutníckové	119
Otče, Synu, Duše Svatý	120
Syn jest zplozen věčně z Otce	124
Osvícenou Tebou duší	125
Ó Trojice odevěká	125
V lásce svojí svrchované	126
Trojediný v nebes výši	126
Ó, Trojice Boží nejvyšš svatá	127
Tři hymny k růženci andělskému	712, 713
Na tisíckrát, milionkrát budiž zdravena	714
Radostí a plesem, milí poutníci	715
Nejsvětější, trojediný Bože	716
Pozdvihněme srdce vzhůru .	717
Nemůže ret vysloviti	718

II. K Bohu Otci.

Tvůrce, světa Řediteli	720
V ochranu kdo Nejvyššího .	721

III. K Pánu Ježíši.

1. K Pánu Ježíši vůbec :

Pochválen buď Pán Ježíš	722
Milý můj Ježíši	724

	Stran
Pochválen buď Ježíš Kri-tus	725
Pane, já Tě oslavuji	727
Ach, člověče hříšný	728
Kdy pak přijde můj Pán Ježíš	729
Kde dům najdu Tvého Otce	730
Ó můj Jezu nejsvětější	732
Jezu přemilostný	764
Ranním jitem (k božsk. Srdci Páně)	844
 2. K Pánu Ježíši v nejsv. Svátosti oltářní:	
Pozdraven buď od nás, andělský chlebe	734
Jezu Kriste, Bože můj	735
Z lásky raněný Ježíši	735
Zdráv buď, chlebe andělský	736
 3. K trpícímu Pánu Ježíši:	
Pohled', ó člověče	574
Duše hříšná rozjímej	586
Kde jsi útočiště srdce mého	738
Když slunce hlavu růžovou	739
Ach, kýž jsem já ptáčkem	741
Truchlou píseň o Kristově mučení	743
Ach, mou duši hříšnou trápí žel	744
Zdrávy buďte Krista rány	746
Oči hořké slzy lejte	747
Poděkujmež Kristu Pánu	748
Když na kříži Pán Kristus pněl	749
Píseň o 7 pádech P. Ježíše (Pojďte hříšní na Golgotu)	754
Píseň při Božím hrobě (Se žalostí kající)	757
Přistupte, křesťané, uctít kříž přesvatý	762

IV K nejsvětější rodině.

Synu Boží přelaskavý	765
Tak žádný lidský příbytek	776

V K nejsvět. rodu Krista Ježíše.

Buď od nás pozdraven	767
----------------------	-----

VI. K blah. Panně Marii.

1. Písně před poutí:	Strana
Již čas ždaný nadešel	435
Jako kvítko po světle	437
Radujme se, poutníčkové	438
Tak již se připravte .	440
Ejhle, my již naposledy	442
2. Písně na cestě :	
Vzhůru, vzhůru poutníci	444
Pojďte muži, ženy, děvy	446
Pane Bože, budiž s námi	447
S Pánem Bohem na pouť milou .	449
Jako poutník Marianský	451
Slyším zaznívat hlas milý	453
Slyšte hlas Panny Marie	455
Krutě bolest palčivá .	458
Kd' jsi, svatá Matko Páně	459
Zase novou radost věští nám .	561
Marianští vy poutníci	463
Vesele, překrásně zpívati já budu	465
Poutníčkové milí, k Matce spěchejme	466
Poutníčkové pospíchejte	467
Slyšel jsem krásný hlas	469
S velkou radostí sem pospíchejte	470
Pojďte všichni důvěrně	472
Pozdravujem Tebe, Panno Maria	473
Ó Maria, dávný čas Tě hledám .	474
Zdravas buď, Panno Maria	475
Tisíckrát buď pozdravena, Maria	476
Já jsem si vyvolil za ochranu	478
Ó Maria, Matko Boží	479
Ó Máti Krista Pána	480
Raduj se, duše v těle	481
Mé jsi potěšení, Matko drahá	484
Ku Marii všichni pospíchejme	485
Panno, jak Ty's jasná	488
Maria, nejdražší Matko Páně	489

	Strana
Zdrávas, Panovnice nejmocnější	490
Poutníckové zbožní, začnem zpívatí	492
Kam se, poutníčku můj, béřeš	494
Na stotisíckráte budiž pozdravena	496
Tebe, svatá Panno, obor světa ctí	497
Před věky již Bohem zvláště zvolen'	499
Zdrávas, dcero Boha Otce .	500
Na stotisíckrát buď pozdravena	501
Marianský voji	501
Panno krásná bez úhony	503
Maria, rajská růže	504
Zdráva budiž, Královno	505
Slyším líbezný hlas, jenž mne volá	506
Žádný nemůž' vysloviti .	507
Zdráva buď, již v kráse není rovno	509
Ó Maria, s důvěrností	510
Ach, já hříšník zarmoucený	511
Zdráva budiž, ó Maria, nejdůstojnější .	512
Zdrávas světlem oděná	514
Jak Tebe chválit mám	515
Když dav zbožný putuje	516
Zdrávas, mocná Pomocnice	517
Zdráva budiž, ó Maria	519
Buď zdráva, svatá Panno Maria .	520
Slavně Tebe pozdravujem	521
Pozdvihněte oči svoje	527
Zdráva buď, Panno Maria, ó Královno	530
Zdrávas hvězdo spanilá .	532
Ty's Maria naše radost .	533
Jméno Tvé, Maria, plné slasti	534
Matko čáky holubice	535
Aj, co to libě zavání	536
Hvězdo naší spásy	538
Ó krajino spanilá .	539
Kde jsi, blaho srdce mého .	540
Kam pak cílíš poutníku	541
Hvězdo jitěnní, hvězdo líbezná	542
Kdo mi Tvoje sladké jméno z lidí oznámí	543

	Strana
Kde jsi, ó cellenská Matko moje	546
Chvála Bohu vzdána buď	547
Nezapomeň, Matko, na mne	613
Jmenem Božím Otce, Syna	615
Kam já všecek smutný půjdu	617
Panno statná, blahodátná	618
Ó Panno nejblažší	619
Vychvalujme vesele	620
Pod Tvůj plášť se utíkáme, Matičko přemilá	625
Pod Tvůj plášť se utíkáme, mocná nebes Paní	626
Pane Bože na výsosti	628
Maria mě chrání	635
Bůh a jméno Tvoje	635
Zdrávas buď, nebes Královno	636
Ó Maria, Boží Máti	637
Maria, Ty Panno, Bohem zřízená	640
Začínám teď v Božím jméně	642
Ó Panno líbezná	644
Nebes bráno stkvoucí	646
Zdrávas, hvězdo strážná	647
Přicházím, ó Matko k Tobě	648
Zdráva buď Matičko, přesvatá Boží Rodičko	651
Maria, Maria! Nad slunce jasnější	652
Buď zdráva, Panno Maria	653
Panno krásná, hvězdo jasná	655
Ó Královno archandělská	656
Ó mocná naše Královno	657
Zdrávas, Panno nejsvětější	659
Rozvíjí se kvítí	661
Tisíckráte pozdravujem Tebe	663
Tebe, Matko, chválíme	710

3. K bolestné Panně Marii:

Matko plná bolestí	523
Pojďte všichni vychvalujme Matku přesvatou	524
Pojďte všichni vychvalujte	525
Často vzpomenu si, Panno přesvatá	616
Cesta, kterou nastupujem	622
Zdráva, horo vzácná.	624

4. Před milostným obrazem na poutních místech :

a) U „Tří dubů“ :	
Proukaž nám smilování.	528
b) V Mariecelli:	
Co to dnes děje se	549
Ó Maria, Panno svatá	549
Přistupte sem, pospěšte sem	553
Pochválen buď od nás	555
Světa spáso, nebes krásno	556
Panno blahoslavená	558
Matko bezúhonná	559
Ty Boží Rodičko přemilá	560
Maria Panno, Ty's vyvýšená	562
Na stotisíckrát Tě pozdravujeme	564
Má duše schovej se	566
Ve vsí pobožnosti.	567
Před ilostná Matko, jak nám blaze	568
Chválu vzdejme svrchovaně	570
Zpomeň, ó Královno milá	595
Matko přesvatá	596
Před Tvým trůnem, ó Maria	597
c) Na „Maria Taferl“ :	
Maria, Ty nebes kněžno	629
Tisíckrát buď pozdravena	630
Žalostnou to chvíli	631
Podle kříže Spasitele	632
d) V Egenburku :	
Tisíckrát buď pozdravena nejsvětější Svátost	649

5. Písně na rozloučenou :

Již tu chvíle rozloučení	529
Ach, já smutný zarmoucený	599
Maria, ó Matko naše .	600
Již se blíží rychlým krokem	602
Všecko na tom světě mine	603
Tebe, svou radost nejsladší	605

	Strana
Ach, mé milé potěšení	607
Měj se dobře, Panno čistá	608
Poslední již přišla chvíle	609
Děkujeme, ó Maria.	611
Od Tebe se ubíráme	612
6. K Hostýnské Panně Marii:	
Usedla si holubice čistá	678
Jak já nemám chvátat k Tobě.	681
K Matce Boží na Hostýně	683
Obracejte Moravané	685
7. K Tuřanské Panně Marii:	
Zdráv. ó Matko Tuřanská.	687
Vy hory, doliny	690
8. K P. Marii Vranovské:	
Půjdu v této chvíli blahé	691
Volá i stále, kde jsi byla	694
Stotisíckrát budiž pozdravena	695
9. K P. Marii Filipsofské.	
Pozdravena, velebena	696
10. K P. Marii Lúrdské:	
Pozdravena budiž vřele	698
Kde v úloli ku řece hora má sklon.	699
11. K P. Marii Karmelské:	
Aj, ty horo Karmel, nevelká jsi	704
12. K P. Marii, Matce dobré rady:	
Matko svatá dobré rady	707
13. K P. Marii ustavičné pomoci	709
14. Různé k Panně Marii:	
O nanebevzetí Panny Marie	658
O nejsvětějším Srdci Marie Panny	672
O neposkvrněném Početí.	673
Za šťastnou hodinku smrti	675
V čase truchlivém	676
V čas války	677

VII. Písně před modlitbou a po modlitbě jednotlivých růženců.

	Strana
1. K andělskému růženci viz písně k nejsv. Trojici 119—127	
2. K růženci sv. Josefa:	
Ó svatý, milý Josefe	128
Ježíši a Maria, Josefe též milý	133
3. K růženci radostnému, bolestnému, vítěznému:	
Ó jak máme, Panno čistá	136
Maria, Boží Rodičko	137
Růženec Ti uvíjíme	143, 155, 166
Žalost. bolné rozechvění	144
Žalostí se chvěji celý	146
Jak se's zachvěla	148
To tajemství, Jezu milý	156
V Kristu Pánu, bratři, sestry	153
4. K růženci, neboli koruně ke cti 33 let věku Pána Ježíše:	
S pobožností rozvažujme	167
Korunku tu Ti, Ježíši	175
5. K růženci ke cti sedmibolestné P. Marie:	
Matko Krista Ježíše.	177
Ke komu se utečem	187
6. K růženci sv. Brigity:	
Zdráva buď, Matičko	189
Nyní jsme skončili	193

VIII. K sv. Josefu.

Slavný nebešťane, tobě s plesem	769
Tisíckráte pozdravujem Tebe	770
Zdráv buď strážce Jezu Krista	771, 773
Nebešťanů zdocho drahá	773
Chvátej, milý poutníku	775

IX. K sv. Anně.

Pospěšte sem, ctitelové	777
Kam já poději se	778
Ó blahoslavená matičko	779

	Strana
Buď od nás vřele zdravena .	780
Chvalme, ctěme svatou Annu	782
Svatá Anno přeblažená	783
Na rozloučenou se sv. Annou	785

X. K sv Šebestianu.

Dobrý jsi Ty, Pane Bože	786
-------------------------	-----

XI. K ss. Cyrillu a Methoději.

Otce světla zvelebujme	788
Ejhle svatý Velehrad už září	789
Ejhle, oltář Hospodinův září	792
Dítky, na odchod se strojme	794
Bože, co's ráčil	797

XII. K sv. Janu Nepomuckému.

Probudily se již zpěvné háje	798
Budiž vroucně slaven.	801
K tobě, můj otče, přicházím	801
Ze jmen milých svatých Božích	803

XIII. K sv. Antonínu Pad.

Budiž Bohu díka	805
Mysl k tobě vábí mne	805
Tebe písni srdečnou	806

XIV Písně k denním patronům.

Úvodní: Tobě my se poroučíme	808
K andělu strážnému: Duše má chvátá	809
K sv. Václavu: Velký Boží mučeníku	811
K sv. Florianu: S upřímností srdce svého	812
Ku sv. Hátě Ve království Sicilie	815
K sv. Linhartu: Vychvalujme společně	818
K sv. Rosalii: Palermo, ty město slavné	820
K sv. Tekle: Nevěsto překrásná.	822
K sv. Vojtěchu: Zdráv buď, svatý Vojtěchu	824
K bl. Janu Sark: Pějme píseň	826
K sv. Prokopu: Ó Prokope! tobě vděčně	827
K sv. Ludmile: Láskou Páně v nebes dvoře	829
K bl. Anežce České: Vítej v slávě nebešťanů	831

XV Písně obsahu různého

Píseň o věčnosti: Poslouchejte křesťané	834
Rád se marný světe	835
Syn marnotratný: Ach můj Bože	836
Hlas misijní: Pán Bůh tobě život dal	838

XVI. Písně za duše v očistci.

K nohám Tvým se utíkáme	840
K Tvým nohám hle, my padáme.	841
Odpočívejte tu sladce.	843

XVII. Písně ranní.

Ranním jitem brzy za svítání	844
Časně z jitra z plna nitra..	846
Když sluníčko, ó Matičko	847
Nový den nás budí k činu	848
Pane můj, den tento	849
Chvalte Pána, nebes kraje .	850
Slunko milé ze spánku nás budí	851
Člověče můj milý	852

XVIII. Po obědě.

U Tebe jest darů dosti	853
------------------------	-----

XIX. Písně večerní.

Již se den zas na sklon níží	854
Již se ten den skončuje .	856
Zas den minul	857
Slunko milostné zašlo za hory	858
Dobrou noc, ó Spasiteli	859
Dobrou noc Maria .	861
Jasně slunéčko již zašlo .	861

XX. Písně po návratu s pouti.

Bůh pozdrav, poutníčkové	863
Budiž dík Bohu	864
Ó budiž vroucně veleben	866
Bože, chválíme Tebe .	866

Abecední seznam písní.

	Strana
A ch, člověče hříšný	728
Ach, já hříšník zarmoucený	511
Ach, já smutný zarmoucený	599
Ach, kýž jsem já ptáčkem	741
Ach, mé milé potěšení	607
Ach, mou duši hříšnou trápí žel .	744
Ach, můj Bože, co jsem učinil	836
Aj, co to to libě zavání	536
Aj, ty horo Karmel	704
B ože, co's ráčil před tisíci lety	797
Bože, chválíme Tebe	866
Budiž Bohu díka	805
Budiž dík Bohu	864
Budiž vroucně slaven	801
Buď od nás pozdraven	767
Buď od nás uctěna	675
Buď od nás vřele slavena	780
Buď zdráva, Panno Maria	653
Buď zdráva, svatá Panno Mari	520
Bůh a jméno Tvoje	635
Bůh pozdrav, poutníčkové	863
C esta, kterou nastupujem	622
Co to dnes děje se	549
Č asně z jitra, z plna nitra	846
Často vzpomenu si, Panno přesvatá	616
Člověče můj milý	852

	Strana
D ěkujeme, ó Maria	611
Dítky, na odchod se strojme	794
Dítky, vizte Matku svoji	658
Dobrou noc, ó Spasiteli	859
Dobrý jsi Ty, Pane Bože	786
Dovol, Matko dobrá, dětem	671
Duše hříšná, rozjímej	586
Duše má chvátá pozdravit tebe	809
E jhle, my již naposledy	442
Ejhle, oltář Hospodinův září	792
Ejhle, svatý Velehrad už září	789
H vězdo jitr hvězdo líbezná	542
Hvězdo naší spásy	538
Ch vála Bohu vzdána buď	547
Chvalme, ctěme svatou Annu .	782
Chvalte Pána nebes kraje	850
Chválu vzdejme svrchovaně	570
Chvátej, milý poutníku	775
J á jsem si vyvolil za ochranu	478
Jak já nemám chvátat k Tobě	681
Jako kvítko po světle	437
Jako poutník Marianský	451
Jak se's zachvěla	148
Jak Tebe chválit mám	515
Jasně slunečko již zašlo	861
Jezu Kriste, Bože můj	735
Jezu přemilostný	764
Ježíši a Maria, Josefe též milý	133
Již čas ždáný nadešel	435
Již se blíží kormutlivá chvíle	785
Již se blíží rychlým krokem	602
Již se den zas na sklon níží	854
Již se ten den skončuje	856
Již tu chvíle rozloučení	529
Jmenem Božím Otce, Syna	615
Jmeno Tvé, Maria, plné slasti	534

	Strana
K am já poději se	778
Kam já všecek smutný půjdu	617
Kam pak cílíš, poutníku	541
Kam se, poutníčku můj, béřeš	494
Kde jsi, blaho srdce mého	540
Kde jsi, ó cellenská Matko moje	546
Kde jsi, svatá Matko Páně	459
Kde jsi, útočiště srdce mého	738
Kde v údolí ku řece	699
Kdež dům najdu Tvého Otce	730
Kdo mi Tvoje sladké jméno	543
Kdy pak přijde můj Pán Ježíš	729
Když dav zbožný putuje	516
Když na kříži Pán Kristus pněl	749
Když slunce hlavu růžovou	739
Když sluníčko, ó Matičko	847
Ke komu se utečem	187
K Matce Boží na Hostýně	683
K nohám Tvým se utíkáme	840
Korunku tu Ti, Ježíši	175
Královno nebeská	677
Krutě bolest palčivá	458
K tobě, můj otče, přicházím	801
K Tvým nohám, hle, my padáme	841
Ku Marii všichni pospíchejme	485
L áskou Páně v nebes dvoře	829
M á duše, schovej se	566
Maria, Boží Rodičko	137
Maria, hvězdo stkvoucí	709
Maria, Maria, nad slunce jasnější	652
Maria mě chrání	635
Maria, nejdražší Matko Páně .	489
Marianský voji	501
Marianští vy poutníci, radujte se	463
Maria, ó Matko naše	600
Maria Panno, Ty's vyvýšená	562
Maria, rajská růže	504

	Strana
Maria, Ty nebes Kněžno	629
Maria, Ty Panno, Bohem zřízená	640
Matko bezúhonná	559
Matko čáky holubice	535
Matko Krista Ježíše	177
Matko Páně, Panno čistá	676
Matko plná bolesti	523
Matko přesvatá	596
Matko svatá, dobré rady	707
Mé jsi potěšení, Matko drahá	484
Měj se dobře, Panno čistá .	608
Milý můj Ježíši	724
Mysl k tobě vábí mne	805
N a stotisíckrát buď pozdravena	501
Na stotisíckráte budiž pozdravena	496
Na stotisíckrát Tě pozdravujem	564
Na tisíckrát, milionkrát	714
Nebes bráno stkvoucí	646
Nebešťanů zdocho drahá	773
Nejsvětější, trojjediný Bože	716
Nemůže ret vysloviti .	718
Nevěsto překrásná Ježíše Krista .	822
Nezapomeň, Matko, na mě	613
Nový den nás budí k činu	848
Nyní jsme skončili	193
Ó blahoslavená matičko Anno	779
Obracujte, Moravané	685
Ó budiž vroucně veleben	865
Oči hořké slzy lejte	747
Odpočiňte v pokoji	348
Odpočívajte tu sladce	843
Od Tebe se ubíráme	612
Ó jak máme, Panno čistá	136
Ó krajino spanilá	539
Ó Královno archandělská	656
Ó Maria, Boží Máti	637
Ó Maria, dávný čas Tě hledám	474

	Strana
Ó Maria, Matko Boží	479
Ó Maria, Panno svatá	549
Ó Maria, s důvěrností	510
Ó Máti, Krista Pána	480
Ó mocná naše Královno	657
Ó Panno líbezná	644
Ó Panno nejblažší	619
Ó můj Jezu nejsvětější	732
Ó Prokope, tobě vděčně.	827
Ó svatý, milý Josefe .	128
Osvícenou Tebou duší	125
Otce světla zvelebujme	788
Otče, Synu, Duše Svatý	120
Ó Trojice Boží nejvyšš svatá	127
Ó Trojice odevěká .	125
P alermo, ty město slavné	820
Pán Bůh tobě život dal .	838
Pane Bože, budiž s námi	447
Pane Bože na výsosti	628
Pane, já Tě oslavuji	727
Pane můj, den tento celý	849
Panna krásná, hvězda jasná	655
Panno blahoslavená	558
Panno, jak Tys jasná	488
Panno krásná bez úhony	503
Panno panen nejvyšš blahá .	673
Panno statná, blahodátná	618
Pějme píseň líbeznou .	826
Poděkujmež Kristu Pánu	748
Podle kříže Spasitele	632
Pod Tvůj plášť se utíkáme.	625, 626
Pohled', o člověče	574
Pochválen buď Ježíš Kristus	725
Pochválen buď od nás	555
Pochválen buď Pán Ježíš	722
Pojďte hříšní na Golgotu	754
Pojďte muži, ženy, děvy	446
Pojďte všichni důvěrně	472

	Strnaa
Pojďte všichni, vychvalujme Matku přesvatou	524
Pojďte všichni, vychvalujte Matku přesvatou	525
Poslední již přišla chvíle	609
Poslouchajte, křesťané	834
Pospěšte sem ctitelové	777
Poutníčkové milí, k Matce spěchejte	466
Poutníčkové pospíchejte	467
Poutníčkové zbožní, začnem zpívati	492
Pozdravena budiž vřele	698
Pozdravena, velebena	696
Pozdraven buď od nás, andělský chlebe	734
Pozdravujem Tebe, Panno Maria.	473
Pozdvihněme srdce vzhůru	717
Pozdvihněte oči svoje	527
Probudily se již zpěvné háje	798
Proukaž nám smilování	528
Před Tvým trůnem, ó Maria	597
Před věky již Bohem zvláště zvolena	499
Přemilostná Matko	568
Přicházím, ó Matko, k Tobě	648
Přistupte sem, pospěšte sem	553
Přistuptež, křesťané, uctit kříž přesvatý	762
Půjdu v této chvíli blahé	691
R adostí a plesem, milí poutníci	715
Rád se marný světe	835
Radujme se, poutníčkové	438
Raduj se duše v těle	481
Ranním jitem brzy za svítání	844
Rozvíjí se kvítí	661
Růženec Ti uvíjíme	143, 155, 166
S em, zbožní poutníčkové	119
Se žalostí kající	757
Slavně Tebe pozdravujem	521
Slavný nebešťane, Tobě s plesem	769
Slunko mile ze spánku nás budí	851
Slunko milostné zašlo za hory	858

	Strana
Slyšel jsem krásný hlas	469
Slyším líbezný hlas, jenž mě volá	506
Slyším zaznívat hlas milý ze zdálí	453
Slyšte hlas Panny Marie	455
S Pánem Bohem na pouť milou	449
S pobožností rozvažujme	167
S radostí jdu dále	5-5
Srdce Krista Boha svého	672
Stotisíkrát budiž pozdravena	695
S upřímností srdce svého	812
Svatá Anna přeblažená	783
S velkou radostí sem pospíchejte	470
Světa spáso, nebes kráso	556
Svijeme růženec Materi Páně	666
Synu Boží přelaskavý	765
Syn jest zplozen věčně z Otce	124
T ak Bože trojjediný	712
Tak již se připravte	440
Tak žádný lidský příbytek	776
Tebe, Matko, chválíme	710
Tebe písní srdečnou	806
Tebe, svatá Panno, obor světa ctí	497
Tebe, svou radost nejsladší	605
Těž nikdy nemůžem	713
Tě také velebíme	713
Tisíkrát buď pozdravena, Maria.	476
Tisíkrát buď pozdravena nejsvětější Svátost	649
Tisíkrát buď pozdravena, nevýslovně zveleben	584
Tisíkrát buď pozdravena, svatá panen Panno	630
Tisíkrát pozdravujem Tebe, ó Matičko Krista Ježíše	663
Tisíkrát pozdravujem Tebe, ó péstoune	770
Tobě my se poroučíme	808
To tajemství, Jesu milý	156
Trojjediný v nebes výši	126
Truchlou píseň o Kristově umučení.	743
Tvůrce světa, Řediteli	720
Ty Boží Rodičko přemilá	560
Ty's, Maria, naše radost	533

	Strana
U sedla si holubice čistá	678
U Tebe jest darů dosti	853
V e království Sicilie	815
Velký Boží mučeníku	811
Vesele , překrásně zpívati já budu	465
Ve vší pobožnosti	567
Vítej v slávě nebešťanů.	831
V Kristu Pánu, bratři, sestry	158
V lásce svojí svrchované	126
V ochranu kdo Nejvyššího.	721
Volám stále, kde jsi byla	694
Všecko na tom světě mine	603
Vy hory, doliny	690
Vychvalujme společně	818
Vychvalujme vesele	620
Vzhůru , vzhůru, poutníci	444
Z ačínám teď v Božím jmenu	644
Zas den minul, jak by kámen	857
Zase novou radost věstí nám	461
Zdráva budiž, ó Maria nejdůstojnější	512
Zdráva buď, Jíž v kráse není rovno	509
Zdráva buď Matičko, Ježíše Krista Rodičko	189
Zdráva buď, nebes Královno	636
Zdráva , horo vzácná	624
Zdráva světlem oděná	514
Zdravas budiž Královno.	505
Zdravas budiž, ó Maria, Matko plná milosti	519
Zdravas buď, Matičko, přesvatá Boží Rodičko	651
Zdravas buď, nebes Královno, Tobě chcem zpívat zároveň	668
Zdravas buď, Panno Maria, milosti Boží jsi plná	475
Zdravas buď, Panno Maria, ó Královno	530
Zdravas , dcero Boha Otce	500
Zdravas , hvězdo spanilá.	532
Zdravas hvězdo strážná	547
Zdravas , mocná Panovnice.	517
Zdravas , ó Matko Tuřanská	687
Zdravas , Panno nejsvětější.	659

	Strana
Zdravas, Panovnice nejmocnější	490
Zdráv buď, chlebe andělský	736
Zdráv buď, strážce Jezu Krista	771
Zdráv buď, strážce Jezu Krista, jenž jest lidu spása jistá	773
Zdráv buď, svatý Vojtěchu	824
Zdrávy buďte Krista rány	746
Ze jmen milých Svatých Božích	803
Z lásky raněný Ježíši	735
Zpomeň, ó Královno milá	595
Žadný nemůž' vysloviti.	507
Žalost, bolné rozechvění.	144
Žalostí se chvěji celý	146
Žalostnou to chvíli	631

Opravy značnějších omylů tiskových.

- Strana 39. řádek 14. shora čti *mne* místo *mně*.
Strana 60. řádek 3. zdola čti *ana* místo *ona*.
Strana 65. řádek 10. shora čti *vybízejí* místo *vybíží*.
Strana 79. řádek 8. shora čti *jednáme* místo *dnáme*.
Strana 123. řádek 3. shora čti „*Pro nevyzpytatelné své soudy*“
místo *Pro nepřestihlé své soudy*.
Strana 151. řádek 5. zdola čti *o Tobě* místo *Tobě*.
Strana 155. řádek 9. zdola čti *prosíme* místo *prosím*.
Strana 193. řádek 1. shora čti *láska* místo *lásku*.
Strana 194. řádek 2. shora čti *se rozněcovala* místo *rozněcovala*.
Strana 197. řádek 13. shora čti *ctiteli* místo *ctitely*.
Strana 208. řádek 8. zdola čti *pod svůj ochranný plášť* místo
pod svůj ochranný plášť svůj.
Strana 226. řádek 5. shora budiž do závorky přidáno (Pius IX.
30. září 1852.)
Strana 245. řádek 12. zdola čti *svatou* místo *vatou*.
Strana 308. řádek 5. shora čti *račíš* místo *račíš*.
Strana 309. řádek 2. zdola čti *povzbudil k* místo *povzbudilk*.
Strana 316. řádek 8. shora čti *Jeho* místo *jeho*.
Strana 325. řádek 11. shora čti *po* místo *pro*.
Strana 355. řádek 14. zdola čti *od pekla* místo *pekla*.
Strana 403. řádek 11. zdola čti *přijati* místo *přijmouti*.
Strana 429. řádek 9. zdola vynechej slovo *Amen*.
Strana 444. ve sloze 4. v 1. řádku čti: „*Avšak než půjdete*“
místo „*Avšak než přijdete*.“

Strana 662. po sloze 13. budiž přidána následující sloha:

Ty nás všechny k sobě jako Matka dítky zveš, ani
dítkem nehodným Ty ni nezhrdneš, Ty ni nezhrdneš;
stotísíckrát zdrávas atd.

Poznámka. Zpívá-li se píseň tato (č. 146.) cestou
k poutnímu místu, budiž 1. a 2. sloha změněna takto:

1. Rozvíjí se kvítí, krásné svítí slunéčko, zas Tě
jdeme navštívit naše Matičko, naše Matičko; stotísíckrát
zdrávas, plesej, volej každý z nás, Matičko Ty Kristova, -
oroduj za nás, oroduj za nás!

2. Celý rok po Tobě srdce naše toužilo, aby Tebe,
Matičko, - opět spatřilo, - opět spatřilo; - stotísíckrát zdrávas atd.

Strana 713. v 1. sloze v 3. řádku vynecháno buď: „*ač Bohem
nepřestal být*.“

Řídící výbor „Dědictví sv. Cyrilla a Methoda“.

Vladimír Šťastný, konsist. rada, professor gymn. v Brně, starosta. — **Dr. Jak. Hadravský**, bisk. rada a konsist. assessor, professor bohosloví v Brně, jednatel. — **Antonín Adamec**, kons. rada, spiritual na bisk. bohoslov. ústavě v Brně, pokladník. — **Vilém Ambrož**, katecheta při vyšší dívčí škole v Brně. — **Dr. Karel Eichler**, kons. rada, katecheta v Brně. — **Tomáš Hájek**, farář v Nezamyslicích. — **Ferd. Harna**, farář ve Chvalkovcích u Olomouce. — **Dr. Fr. Hošek**, kons. rada, emer. prof. bohosloví v Meranu. — **Alois Hrudíčka**, kons. rada, děkan a farář v Telči. — **Ed. Karlík**, kanovník a děkan v Mikulově. — **Josef Klíma**, kons. rada, farář v Bystřici. — **Fr. Klinkáč**, kons. rada a farář v Telnici. — **Dr. Fr. Kolísek**, vikář při síd. bisk. chrámu P. v Brně. — **František Korec**, farář v Řeznovicích. — **Václav Kosmák**, kons. rada, člen c. k. okr. škol. rady a farář v Prostoměřicích. — **Beneš Method Kulda**, kanovník na Vyšehradě v Praze. — **Dr. Jos. Kupka**, prof. bohosloví v Brně. — **Fr. Maršovský**, č. kanovník kr. kapitoly Brn., arcikněz, rada bisk. a konsist. assessor, děkan a farář u sv. Maří Magdaleny v Brně. — **Dr. Robert Neuschl**, kons. rada a prof. bohosloví v Brně. — **Fr. Poimon**, kons. rada, č. děkan a farář na odpočinku v Polné. — **Em. hrabě Poetting**, prelát inful. a probošt kapitoly Olomoucké, protonotář apošt., arcib. gener. vikář v Olomouci. — **Dr. Jos. Pospíšil**, rada bisk. a konsist. assessor, prof. theologie a regens biskup. alumnátu v Brně. — **Fabian Roháček**, kons. rada, děkan a farář ve Fryšavě. — **P. Alois Slovák**, novicmistr řádu sv. Augustina v Brně. — **Jos. Svoboda**, biskupský rada a konsist. assessor, děkan a farář v Lulči. — **Msgr. Robert Šuderla**, sídelní kanovník král. kapitoly Brněnské a pap. komoří, revisor účtů Dědictví sv. Cyrilla a Methoděje. — **Jos. Šum**, dom. prelát Jeho Svatosti papeže Lva XIII. a protonotář apošt., rytíř c. k. rak. řádu železné koruny III. třídy, skut. rada kons. olom., inful. probošt, arcikněz a děkan v Opavě, člen rytířského řádu něm. — **Fr. Weber**, farář v Miloticích, posl. zemský a na radě říšské. — **Jan Kr. Vojtěch**, síd. kanovník. emerit. prof. theologie v Brně. — **Theodor Wolf**, kons. rada a c. k. prof. v Brně. — **Ignát Wurm**, vikář Olomoucký, kons. rada Ďakovarský a Stanislavský. — **Msgr. Jos. Vykydal**, kons. rada, děkan v Cholini a papežský komoří. — **Msgr. Dr. Fr. Zeibert**, prelát inful. a kapitolní děkan stol. chrámu Páně v Brně. papežský komoří, rytíř c. k. řádu Františka Josefa.

Příjem a výdaj Dědictví sv. Cyr. a Meth.

od 1. ledna do 31. prosince 1892.

Číslo	Příjem a výdaj	Na úpisecch	Na hotovosti	
		zl.	zl.	kr.
	Zbytek od roku 1891.:			
	A) Ve veřejných fondch	88200	—	—
	B) Na hotovosti	—	1361	07 ¹ / ₂
	Nový příjem:			
I.	Úroky	—	3804	58
II.	Vklady nových údů, doplatky, dary a odkazy*)	—	1378	70 ¹ / ₂
III.	Za prodané knihy	—	162	66
IV.	Koupené jistiny	2000	—	—
V.	Rozličné příjmy	—	25	19
	Souhrn příjmů	90200	6732	21
	Výdaj:			
I.	Za tisk a papír	—	2859	13
II.	Honorář	—	400	—
III.	Za vazbu	—	1267	05
IV.	Daně (aequivalent popl.)	—	178	97 ¹ / ₂
V.	Prodané jistiny	2000	—	—
VI.	Poštovné a povozné	—	85	79
VII.	Rozličné výdaje	—	243	20
	Souhrn výdajů	2000	5034	14¹/₂
	Bilance:			
	Když se od příjmů	90200	6732	21
	odpočítá vydání	2000	5034	14 ¹ / ₂
	zbývá koncem roku 1892.	88200	1698	06¹/₂

V Brně, dne 31. prosince 1892.

Vladimír Šťastný,

t. č. starosta.

Robert Šuderla,
t. č. zkoumatel účtů.

Antonín Adamec,
t. č. pokladník.

*) Milodar zbožné osoby z Prus. Slezska 25 zl. 70 kr. — Odkaz vdp. Josefa Kleina, děkana v Oboře 20 zl. — Odkaz Marie Chladilové, výměnkářky v Kunčinově 11 zl. — Odkaz vdp. Rafaela Háka, faráře v Jedovnicích 100 zl.

NB. Stanovy a ostatní zprávy z Dědictví budou opět otisknuty v příštím podílu.

Výprodej knih

z našeho Dědictví za cenu velmi sníženou.

Dědictví sv. Cyrilla a Methoděje má, jak z níže položeného seznamu spatřiti lze, hojnost knih na skladě, kteréž za velmi levnou, v témž seznamu naznačenou cenu prodává. I vybízí všechny ušlechtilé podporovatele dobrého čtení, aby si neobtěžovali tu neb onu knihu aneb i více knih z našeho Dědictví buď pro sebe nebo pro místní knihovnu objednat. Poslouží tím předně sobě samým, neboť obdrží knihy obsahu dobrého, velmi poučného a namnoze i mile zábavného, na nichž spolu nelpí nic z onoho kalu jedovaté nevěry a nemravnosti, jímž za našich dnů mnohé knihy potřísněny jsou; poslouží tím však také našemu Dědictví a umožní, aby se budoucně údům větší podíly dávati mohly — Kdo si řečené knihy opatřiti hodlá, ať se obrátí ústně nebo písemně na pokladníka téhož Dědictví, vlp. **Antonína Adamce**, spirituala na bohosloveckém ústavě v Brně, Dominikánská ulice, biskupský alumnát. — Kdo již napřed peníze posílá, přidejž, objednáva-li se více knih, ku ceně knih také 6 kr. na kolkovaný nákladní list, objednáva-li se jen jedna kniha, 10 kr. na vyplacenou zásylku pod křížovou obálkou. — Zároveň vybízí ctěné příznivce dobrého tisku, aby hojně za údy přistupovali. Vklad III. tř. pro osobu doživotně obnáší 10 zl., pro rod, pro knihovny a podobné věčné údy na vždy 20 zl., a mohou vklady i v ročních lhůtách po 5 zl. aneb i v menších jakýchkoli lhůtách dle možnosti se spláceti. Každý nově přistouplý úd obdrží ihned kromě posledního podílu ještě 3 knihy nádavkem v odměnu, a členové kněží slouží každoročně za všechny živé i zemřelé spoluúdy mše sv

Seznam knih, které Děd. sv. Cyr. a Meth. na skladě má a za snížené ceny prodává

J m é n o d í l a	Počet exempl. na skladě	Přev. cena zl. kr	Sníž. cena zl. kr.
Život sv. Alžběty, II. vydání	105	— 70	— 50
Život sv. Jana Kapistrána	425	1 60	— 50
Děje sv. mučovníků východních	246	— 70	— 30
Dějepis církve katolické	707	2 —	— 80
Sv. František Borgiaš	370	1 20	— 50
Blah. Jan Sarkander	1628	2 —	— 80
Život sv. Angely	2 5	— 60	— 30
Život sv. Augustina	96	2 —	— 80
Hospodářská kniha	168	1 —	— 50
Cesta do svatě země, I. díl	220	1 50	— 50
" " " " II. "	222	1 50	— 50
Cesta do Francie a Španěl, I. díl	284	1 —	— 40
" " " " II.	1380	— 75	— 30
" " " " III.	1369	— 50	— 20
Žena křesťanská	735	— 60	— 20
Muž křesťanský	736	— 80	— 50
Kukátko, II. díl	69	— 80	— —
Hospodářská čítanka od Dumka	1576	— 80	— 50
Sv. František Saleský, I. díl	438	— 80	— 50
" " " " II. "	639	— 80	— 50
Cesta do Říma a do Neapole	588	1 —	— 70
Život ctih. Klem. Hofbauera	337	— 90	— 70
Sborník svato-Methodějský	608	— 90	— 70
Sv. Josafat	658	1 —	— 80
Missie	920	— 90	— 70
Poutní kniha, I. díl. P. místa 1. část	722	— 80	— 60
" " " " I. " " 2.	1114	1 20	1 —
Bl. Edmund Kampian	1149	1 20	1 —
Kukátko, IV. díl	913	1 20	— —
Život sv. Aloisia	1728	1 20	— —
Kukátko, V. díl	1876	1 20	— —
Poutní kniha II. díl. Modlitby a písně.	15000	1 50	— —
(Při objednaní většího p četú této Poutní knihy poskytně se přiměřené snížení ceny)			
Mimo to je na skladě:			
Moravan, kalendář od roku 1863.	—	— 36	— 15
1864.	—	— 36	— 15
1865.	—	— 36	— 15
1867.	—	— 36	— 15
1868.	—	— 36	— 15
1869.	—	— 36	— 15
1870.	—	— 36	— 15
1871.	—	— 36	— 15
1872.	—	— 36	— 15
" " "	—	— 36	— 20
Obráz sv. Vojtěcha	—	— 36	— 20
Mapa Černégory	—	— 36	— 3